

አቡነ እጩን ዩሐንስ ዘፀገሮ

ምስጋና

መቅደም

የገድሉ መግቢያ

1

ምዕራፍ ፩ - የሰኞ

ክፍል ፩ - የአባታችን የልደቱ ዜና ----- 2

ክፍል ፪ - የሰው መፈጠርና የፈጣሩ ወቀሳ ----- 4

ክፍል ፫ - ስለ ጽንሰቱና ልደቱ ----- 15

ክፍል ፬ - የአባቱና የእናቱ ንዘን ----- 21

ምዕራፍ ፪ - የማክሰኞ

ክፍል ፭ ስለ መወለዱ ----- 46

ክፍል ፮ - ስለ ጥምቀቱ፣ ስለ ዕድገቱና ስለ ምናኤው ----- 63

ክፍል ፯ - መልአኩ እንደ ተገለጸለት ----- 67

ክፍል ፰ - አባታችን ስለ ነፍሱ እንደ አዘነ ----- 70

ክፍል ፱ - መልአኩ ዳግመኛ እንደ ተገለጸለት ----- 73

ክፍል ፲ - የልዑልን የክብር ዙፋን እንደ አየ ----- 77

ክፍል ፲፩ - ወደ ኤጲስ ቆጶስ እንደ ደረሰ ----- 82

ምዕራፍ ፫ - የረቡዕ

ክፍል ፲፪ - እመቤታችን ዳግመኛ እንደ ተገለጸችለት ----- 90

ክፍል ፲፫ - የመልካም ሥራ ጠላት እንደ ተፈታተነው ----- 93

ክፍል ፲፬ - የዱር አራዊቶች እንደ ሰገዱለት ----- 96

ክፍል ፲፭ - ስለ ነቢያ መሴ ----- 107

ክፍል ፲፮ - መልአኩ በደመና እንደ አናገረው ----- 121

ክፍል ፲፯ - በጸሎትና በረድእነት በገዳም እንደ ኖረ ----- 128

ክፍል ፲፰ - ወደ ሌላ ገዳም እንደ ሄደ ----- 132

ክፍል ፲፱ - ሰማያዊ ምሥጢርን እንደ አየ ----- 135

ክፍል ፳ - አባታችን ወደ ኢትዮጵያ ይሄድ ዘንድ እንደ ታዘዘ ----- 143

ምስጋና

ይህ ገድለ ቅዱስ አቡነ አጪጌ ዮሐንስ ዘጸገሮ
መጽሐፍ የትርጉምና የጎትመት ሥራው ከፍጻሜ እንዲደርስ
ከፍተኛ እገዛ ላደረጋችሁ በሀገር ውስጥና በውጭ ሀገር
ለምትገኙ የጻድቁ ልጆች የገዳሙ አበው ምስጋናቸውን
በእግዚአብሔር ስም ያቀርባሉ።

እግዚአብሔር ኢትዮጵያን ይባርክ

መቅደም

«ኩነ ቅዱሳን እስመ እነሂ ቅዱስ እነ»

ቅዱስ ቅዱስ ቅዱስ ተብሎ በቅዱሳን ሁሉ እንደበት
ዘወትር የሚመሰገን የሠራዊት ጌታ እግዚአብሔር በቅድስና
መኖር እንደሚገባ «እኔ ቅዱስ ነኝና እናንተም ቅዱሳን ሁኑ»
(ዘሌ. 11+14) በማለት አስተምሮናል። በዚህ በተጠሩበት ቅድ
ስና ጸንተው እስከ መጨረሻ ያገለገሉትም ሁሉ «ቅዱሳን»
ይባላሉ (1ጴጥ. 1+15)። የቅዱሳንም ታሪካቸው ገድላቸውና
ቃል ኪዳናቸው እንዲጻፍላቸው ያዘዘ የቅዱሳን ፈጣሪ እግዚአ
ብሔር ነው። ማስረጃውም አበው ቀደምት (የቀደሙ አባቶች)
ከሞቱ በኋላ ጌታ ለሙሴ የአበውን ታሪክና ቃል ኪዳናቸውን
ገልጾለት ጽፎታል (ዘፍ. 6+18፤ 9+9፤ 12+2። 13+16፤ 17፤
6፤ 26+2። 28+13)። በቅድስናቸውም ከሞት የተሠወሩና
እስከ ዕለተ ምጽአት በሕይወት የሚኖሩም አሉ (ዘፍ. 5+24፤
ዕብ. 11+5፤ 2ነገ. 2+11። ማቴ. 16+28)።

በቅድስናቸውም ከሞቱ በኋላ በዐዕማቸውና በመቃብራ
ቸው ተአምር የተደረገላቸው አሉ (2ነገ. 13+20)። በዚህ
አምላካዊ ቃል እንደምንረዳው ቅዱሳን ከሞቱ በኋላ በአማላጅ
ነታቸው ከሞተ ሥጋ ከሞተ ነፍስ ያድናሉ፤ ከፈጣሪያቸው
ያስታርቃሉ፤ ጸጋና በረከት፤ ሥርየተ ንጢአት ይሰጣሉ፤
በማለት ኦርቶዶክሳዊ ቅድስት ቤተ ክርስቲያን ታስተምራለች
(ኢዮ. 42+7-10)

ስለዚህ ከላይ እንደተገለጸው የቅዱሳን ገድል መጻፍ፣ እንደሚገባ እግዚአብሔር መንፈስ ቅዱስ በነቢዩ አድሮ የተናገረው ቃል እንዲህ ይላል፡ «እግዚአብሔርን ለሚፈሩና ስሙንም ለሚያከብሩ በእርሱ ፊት የመታሰቢያ መጽሐፍ ተጻፈ» (ሚል. 3:16)። ይህ አምላካዊ ቃል የሚያስረዳን የቅዱሳንን ገድል መጻፍ የፈጣሪ ትእዛዝ መሆኑን ነው።

የቅዱሳንን ገድል የሠሩትን ታሪክና ተአምር ማንበብና ማስተማር እንደሚገባም ጌታ በቅዱስ ወንጌል ሽቱ ስለ ቀረጸው ንጢአተኛ ሴት የሠራቸውን ደግ ሥራ ወንጌል በተሰበከበት ሁሉ እንዲነገርላት ያዘዘውን ትእዛዝ መጥቀስ ብቻ በቂ ነው (ማቴ. 26:12)። ለቅዱሳን በስማቸው ቤተ ክርስቲያን እንዲታነጽላቸው፣ ጽላት እንዲቀረጽላቸው፣ መታሰቢያ ቢያ እንዲደረግላቸው ጌታ በቤቱ ለዘለዓለም የማይጠፋ ስም እንዲሰጣቸው ለመረዳትም መንፈስ ቅዱስ በነቢዩ ኢሳይያስ አድሮ ተናግሯል (ኢሳ. 56:2-8)።

በስማቸው ዝነር መዘከር፣ ምጽዋት መስጠት የማይጠፋ ዋጋ ያለው መሆኑንም ጌታ በቅዱስ ወንጌል አስተምሯል (ማቴ. 10:40-42)።

ለእነዚህ እግዚአብሔር ለመረጣቸው ቅዱሳን፡

1. ገድል
2. ተአምር
3. መልክእ
4. በዕለተ በዓላቸው ከመልክአቸው ጋር የሚደርስ ለበዓሉ ተስማሚ የሆነ ዋዜማ፣ ዜት፣ ምልጣን፣ እስመ ለዓለም፣ ዝማራ የመሳሰሉ ይደረስላቸዋል

በዚህ መጽሐፍ የተካተቱት ግን ገድል፣ ተአምርና መልክእ ናቸው፤ ስሙንም ከጻድቁ ተጋድሏዊ ሕይወት በመውሰድ ገድል ተብሏል።

1. ገድል ማለት በቁመት፣ ገድል፣ ትግል፣ ፈተና፣ ውጊያ ስልፍ፣ ድልና አክሲል እስኪገኝ ድረስ የሚያስመዝገብ ደብዳቤ የሚሠሩት ሥራ፣ የሚቀበሉት መከራ ተብሎ ይተረጎማል። ሁለተኛም ገድል ማለት፣ መንፈሳዊ ዜና፣ ታሪክ፣ የቅዱሳንን መከራና ተጋድሎ፣ ጸጋና ክብር፣ የቅድስና ሕይወታቸውንና የተሰጣቸውን ቃል ኪዳን የሚናገር መጽሐፍ ተብሎ ይተረጎማል (የግእዝ መዝገበ ቃላት፣ ገጽ 301)

2. ተአምር ማለት በቁመት፣ ተአምር፣ ድንቅ ምልክት፤ እንደ ነቢያት፣ እንደ ሐዋርያት በእግዚአብሔር ኃይልና በቅዱስ ስሙ ካልሆነ በቀር ማንም ሰው ሊሠራው የማይችል ልዩ ድንቅ የሆነ አምላካዊ ሥራ ተብሎ ይተረጎማል (የግእዝ መዝገበ ቃላት፣ ገጽ 228)።

3. መልክእ ማለት በቁመት፣ መልክ፣ ገጽ፣ የፊት ቅርጽ ሥዕል ማለት ነው። ሁለተኛም መልክእ ማለት፣ አካል፣ ቁመት፣ ገላ፣ ሕዋስ፣ ከእግር እስከ ራስ ተብሎ ይተረጎማል። ሦስተኛም መልክእ ማለት፣ የድርሰት ስም፣ የመልክእ ውዳሴና መዝሙር፣ ክራስ ጠጉር እስከ እግር ጥፍር ድረስ የሚቋጠር የምስጋና ድርሰት ማለት ነው (የግእዝ መዝገበ ቃላት፣ ገጽ 228)።

በዚህም የጻድቁ አባታችን አጨጌ አቡነ ዮሐንስ ዘጸገሮ የገድል መጽሐፍ እሊህ ሦስቱ ገድል፣ ተአምር፣ መልክእ በአንድ ጥራዝ በግእዝና በአማርኛ ተዘጋጅተው ተርበዋል።

በመሆኑም የቅዱሳን ወዳጆች ምእመናን ሁሉ ይህን መጽሐፍ በመግባትና በማንበብ የጻድቁ በረከተ ተካፋዮች እንዲሆኑ የገዳሙ አባቶች ያሳስባሉ።

ገድለ ቅዱስ አቡነ እጩን ዮሐንስ ዘጸገሮ

መብላ ገድል
ዘሰነይ

በስመ አብ ወወልድ ወመ
ገፈስ ቅዱስ ፩ አምላክ ንዋ
ጥን በረድኤተ እግዚአብሔር
ጽሐፈ መጽሐፈ ገድሉ ለአ
ቡነ ዮሐንስ ጸሎቱ ወበረ
ከቱ የሀሉ ምስለ ኩልነ
ሕዝበ ክርስቲያን ለዓለመ
ዓለም አሜን። ማቴ. ፳፻፱

በስመ እግዚአብሔር አብ
ሕያው ጥንተ መዋዕል ወእ
ዝማን ዘህልው እምቅድመ
ኩሉ ዲበ ቅዱሳን ዋሕድና
መለኮቱ ስፉን ነግረኦ በትረ
ሥላሴሁ እክሕዶ ለሰይጣን፤
ወበስመ እግዚአብሔር ወልድ
ፍንው ዘወዕኦ እምአብ ብር
ሃን ለተሰብኦ ውስተ ሥጋ
ማርያም ጠብደን ዘሕልው
ትሥልስተ ሥላሴ በተዋ
ሕዶ መለኮት ዘእጥናን እስ
ማተ ሥላሴሁ እኒዝዩ እኦ
ምን፤ ወበስመ እግዚአብሔር

የገድሉ መግቢያ
የሰኞ

እንድ አምላክ በሚሆን በአብ
በወልድ በመንፈስ ቅዱስ ስም
እምነን በእግዚአብሔር አጋዥ
ነት የአባታችን የጻድቁ ዮሐ
ንስ ገድልን መጻፍ እንጀም
ራለን ጸሎቱና በረከቱ ከሁ
ላችን ሕዝበ ክርስቲያን ጋር
ይኑር በእውነት ያለ ሐሰት
አሜን።

ከሁሉ አስተድሞ ቀንና
አዝማናትን በመፍጠር ህልው
ሕያው በሆነ በእግዚአብሔር
አብ ስም በቅዱሳን ላይ እድሮ
የመለኮቱ ህልውና የሚገዛ የሦ
ስትነቱን በትር ይገዢ ሰይጣ
ንን እክደዋለሁ። በነጭ ሐር
ዳባ በማርያም ሥጋ ውስጥ
ሰው ለመሆን የወጣ ክብርሃን
አብ የተላከ የእግዚአብሔር
ወልድ ስምን አንድነቱ በሦስ
ትነቱ ያለ የኃያላን የሦስቱ
ሥላሴ ስሞችን ይገዢ እምና
ሰሁ። በእግዚአብሔር መንፈስ
ቅዱስ ስም ከአብና ከወልድ

መንፈስ ቅዱስ ሕልው ምስለ
አብ ወመልድ በሥልጣን ወበ
ምልክና በሥላሴው ውሳኔ
በኢያሱባስ ጸወን በወረደ ንበ
ሐዋርያት በሩካን ውስተ
ጽርሐ ጽዮን አትመገዝን በወ
ልታ ሥላሴ ይክድንን እም
ጽግም ወእምደምን ለኩልን
ደቂቀ ማኅበር በዮሐንስ ለፃ
ለመ ዓለም አሜን። ግብሐጥ
፪፡፩-፱፤ ዮሐ. ፲፱

**ምዕራፍ ፩
ክፍል ፩**

ዚና ልደቱ ለአቡነ
፩. ወኮነ ጥንተ መላዲ ለዝ
ንቱ ብፁዓዊ ዮሐንስ ደወለ
ፍልስጥኤም እንተ ይእቲ ክፍ
ሎሙ ለሌዋውያን አለ ይገ
ብሩ መሥዋዕተ ለእግዚአብ
ሐር እምደቂቀ እስራኤላዊ።

፪. ወእንገሦሙ እግዚአብሐር
ላዕለ ኩሉ ለሌዋውያን ወለ
አይሁድ ሕልና ወሀዘመ ንይለ
ወመዊፀ እምቅድመ ይፍጥር
ወደግበር በተዳሚ ልሕደቶ
ንረዮሙ ወእፍቀሮሙ ለ፪
አንው እምነ ፲ እምደቂቀ እስ
ራኤል። በፍ. ፱፱፡፭-፲፩፤ በጉ. ፲፮፡
፫-፯

ጋር በሥልጣንና በእግዛዝ የሚ
ኖር እርሱም በሦስትነቱ የሚ
ይጉድልና የሚያጠፋ ጸወን
ወይም መጠጊያ የሆነ ከሙሉ
ሐዋርያትም በንድ። በጽርሐ
ጽዮን የወረደ ነው፤ በእርሱም
እማህናለሁ። በሦስትነቱ ጋሻ
ከተኝና ከግራ ጠላት ሁላችን
የጸድቁ የዮሐንስ ማኅበሮችን
ይክድንን ያልብሰን ለዘለንለሙ
አሜን በእውነት ያለ ሐሰት።

**ምዕራፍ አንድ
ክፍል አንድ**

የአባታችን የልደቱ ዜና

፩. ብፁዓዊ የሆነ የዚህ የዮሐ
ንስ የትውልድ ቦታው የኢየሩ
ሳሌም አውራጃ ስትሆን ይህች
ውም ለእግዚአብሐር መሥዋዕ
ትን ከሚያተርቡ ከደቂቀ እስራ
ኤል ወገኖች የሌዋውያን ክፍል
ዕጣ የምትሆን ርስት ናት።

፪. እግዚአብሐር ሌዋውያን
ንና አይሁድን በሁሉ ላይ
በሐሳብ አሳልፎናቸው ነበር፤
ንይልንና ድል መንሳትንም
ሰጥቷቸው ነበር። የቀደመ
ፍጥረቱን እስቀድሞ ሳይፈ
ጥር ዐሥር ከሆኑት የእስ
ራኤል ልጆች ሁለቱን ወን
ድሞች መረጣቸው።

፫. ወእንገሦሙ እግ
ዚአብሐር ለሕዝብ ተቀንሮ
ኩልክሙ ውተገሠፁ በቃ
ሎሙ እስመ እነ እፌት
መዓትየ ወምሕረትየ ዘበበ
ቃሎሙ ለሌዊ ወለይሁዳ
አእምሩ ሕግዮ ወሥርዐትየ
ኩንንዎሙ ለሕዝብየ በጽ
ድት ወበርትዕ በእንበለ ፍትሕ
ኢትትንደዎሙ በኩርህ እን
ትሙ ሕዝብየ ዘርዐ አብር
ሃም ይስሐት ወያዕቆብ ኢታ
ውሥኤኒ ወኢትብሉኒ እንበ
ሊሆሙ እንግሥ ለነ ዘይቀን
የነ በጽድት። ሳሙቀዲ ፳፱፡፭

፬. ወመጪጠ ቃሎ ንበ ይሁዳ
ወሌዊ ኢትኩንንዎሙ ለሕ
ዝብየ በዓመፃ በእንበለ ዘይ
ክሉ ገቢረ ኢትግበሩ እኩየ
ወሠናየ እመ አበይክሙ
ሰሚዐ ቃለ እግዚአብሐር
ዘንተ በእምነ ዘርዕክሙ
ዘይዲምዕ እምጽድት ወመ
ሐለ እግዚአብሐር ለሕዝብ
ከመ ይሠርዎሙ ለደቂቁ
ተገሠፁ ኩልክሙ ገበርተ
ዓመፃ ለሌዊ ወለይሁዳ
እስመ እምኒሆሙ ይወዕኑ

፫. ከዚህ በኋላ እግዚአብ
ሐር ሕዝብን መዓቲንና
ምሕረቱን በሌዊና በይሁዳ
በየቃላቸው እኔ እልክለሁና
ሁላችሁ በቃላቸው ተመክሩ
አላቸው። ሕጌንና ሥርዓ
ቱን እወቁ ሕዝቡን በእውነ
ትና በትንንት ግዚቸው ያለ
ፍርድ በግድ አትግዚቸው።
እናንተ የአብርሃም የይስ
ሐቅና የያዕቆብ ዘሮች ወገ
ኖቹ ሆይ፤ በእውነት የሚገ
ዛን ያለ እነርሱ እንግሥልን
አትበሉኝ አትመልሱልኝ።

፬. ቃሉንም ወደ ሌዊና ወደ
ይሁዳ መለሰ ወገኖችን በመ
በደል አትግዚቸው፤ የሚችሉ
ትን ሥራ ይሥሩ እንጂ ክፉ
ንና በጎን ተላቅላችሁ አት
ሥሩ። ይህን የእግዚአብሐ
ርን ቃል መስማትን እምቢ
ብትሉ ግን በመንግሥታችሁ
ላይ ከእውነት ውጥቶ የሚ
በድል ከዘራችሁ እስንገለሁ።
እግዚአብሐርም ልጆቹን ያጠ
ፋቸው በንድ፤ ለሕዝብ ማለ።
በደልን የምታደርጉ ሁሉ ለሌ
ዊና ለይሁዳ ተመክሩ ልዑል

ኩሉ ዕፀወ ገዳም አለ እሥ መርዎ ለልዑል ወፈጸመ ሕጎ።

ከፍል ፪
ተፈጥሮተ ሰብአ
ወቅሥፊተ ፈጣሪ

፩. ንግሣዕኪ ገበ ጥንተ ነገር ዘከመ ገብረ ሰማየ ወምድረ ወዘ ከመ ፈጠሮ ለአዳም በአምሳ ሊሁ እምፁቱ ጠባይዕ ወነፍሕ ውስተ ገዱ ለአዳም መንፈስ ሕይወት። ዘፍ. 1፡1-26፡1 217

፪. ወአንደረ ቦቱ ውስተ ነፍ ሰቱ ፪ ነፍሳት አሐቲ መዋ ቲት በሥጋ ዘትገብር ገቢረ አኪት ወአሐቲ ኢመ ዋቲት በሥጋ አላ ንጽሕት ይሉቲ ከመ መላእክተ ሰማይ ዘበእርአያ እግዚአብሔር ተፈጥረ እምሳ ሊሁ ለዕንሰ እመ ሕያው።

፫. ይቤ እግዚአብሔር ናሁ በእርአያዮ ወበአም ሳልየ ፈጠርከዎ ለዕንሰ እመ ሕያው ከመ ይፈጽም ሕጎ ለልዑል ወያብአ ሱቱ መሥዋዕተ ንጹሐ ከመዝ ገበርከዎ ለዕንሰ እመ

እግዚአብሔርን የሚያገለግሉና ሕጉን የሚፈጽሙ የበረሃ (የገዳም) ወገኖች ባሕታውያን ሁሉ ከአነርሱ ይወጣሉና። እሊህም እግዚአብሔርን ደስ ያሰኙትና ሕጉንም የጠበቁ ናቸው።

ከፍል ሁለት
የሰው መፈጠርና
የፈጣሪ ወቀሳ

፩. ወደ ቀደመ ነገራችን እን መለስ እግዚአብሔር ሰማይና ምድርን እንደ ፈጠረ እዳም ንም በምሳሌው እንደ ፈጠረው በአዳም ፊትም የሕይወት መንፈስን አሳደረበት።

፪. በሰውነቱም ሁለት ነፍሳትን አሳደረበት። አንዲቱ ክፉን ሥራ የምትሠራ በሥጋ ሚች ናት፤ አንዲቱ ግን በሥጋ የማትሞት ናት እንደ ሰማይ መላእክት ንጽሕት ናት እንጂ። የሰው ልጅ እምሳያ በእግዚአብሔር እምሳያ የተፈጠረ ነው።

፫. እነዞ እግዚአብሔር ሰውን በእርያዮና በአምሳሌ ፈጠርኩት አለ። የልዑል ሕግን ይፈጽም ዘንድ፤ ንጹሐ መሥዋዕትንም ያስገባ ዘንድ እንደዚህ አድርጌ የሰውን ልጅ ፈጠርኩት አለ።

ሕያው ህየንተዝ እብአ ሱቱ ለልዑል መሥዋዕተ ክር ዳድ እሰመ ክርዳድ ኃጢአት ውሉቱ።

፭. በከመ ይቤ እሳይያስ ነቢይ ወለአመ እብአ ሊተ ሰንዳሌ ንጹሐ ከመ ዘእብአ ሊተ መሥዋዕተ ክርዳድ። እሳ. ፪፡፱-፻

፪. ወሐዕበ ይቤ እግዚአብሔር ኢታምልኩ ባዕደ ዘእን በለየ ሕዝብ ወወለጡ እም ልኮትየ ወገብሩ መሥዋዕተ ለአማልክቲሆመ ወሰገዱ ለግልፎሆመ ወገብኡ ድኅሬ ሆመ ወወድቁ በገጸመ ወተ መይጡ እምጽድቅ ውስተ ዓመባ ወይኳንኑ ጻድቀ ወን ጥአ ያድኅኑ እሰመ እነ እፌኑ መዓትየ ዲቢሆመ ወእርሕት ሣሕልየ እምኒ ሆመ ከመ ኢይትራኅራኅ ልብየ ወቃለ እግዚአብሔር ያስተርኢ ውስተ ደብረ ጽዮን እንዘ ይብል ንዑ ወግበሩ መሥዋዕተ ጽድቅ ወኢታ ብኡ ሱቱ መሥዋዕተ ሐራ ውያ። ዘዐ. ፳፪

የሰው ልጅ ግን ስለዚህ ፈንታ ለልዑል የእንክርዳድ መሥዋዕትን እግዛለት ክርዳድ ኃጢአት ነውና።

፭. ነቢይ እሳይያስ ንጹሐ ሰንደን በኃጢአቱ ሆኖ ቢያ ግዛልኝ የእንክርዳድ መሥዋዕትን እንዳገዛልኝ ቊጥር ነው እንዳለ።

፪. ሁለተኛም እግዚአብሔር ሕዝብ ሆይ ከእኔ በተር ሌላ ኢታምልኩ አለ፤ ሕዝብ ግን እምልኩቲን ሰወጡ ለጣዖቶቻቸውም መሥዋዕቲን እደረጉ ለአማልክቶቻቸውም ሰገዱ ወደኋላቸውም ተመለሱ በፊታቸውም ወደቁ ከአውነትም ወጥተው ወደ በደል ተመለሱ። ጻድቁን ይኩንናሱ ኃጢአተኛውን ያድናሉ፤ እኔም ስለዚህ ቊጣዬን በላያቸው አልካለሁ ይቅርታዬንም ከእነርሱ አርቃለሁ ልቤም እንዳይራራላቸው ይሆናል አለ። የእግዚአብሔር ቃልም ኑ እና የአውነት መሥዋዕትን ሥራ የእሪያ መሥዋዕትን ግን አታግቡለት እያለ በደብረ ጽዮን ላይ ይሰማል።

፩. በከመ ይቤ ነቢይ ወለ
አመ አብላ ሊተ መሥዋዕተ
ንጹሐ በኃጢአት ከመ ዘያበ
ውላ ሊተ መሥዋዕተ ከልብ
ወሐራውያ አስመ ሐራው
ያለ መልእክ ኃጢአት ውሐቱ
ዘያስሐት ጽድቀ ብፁዕ ብሌሊ
ዘያንጽሕ ኃጢአተ አምር
አሱ ወለአመ ኢኮነ ንጹሐ
ንጹሐ ኢይከውን መሥዋ
ዕቱ።

፪. በከመ ይቤ ነቢይ አይዳ
ዕኩ ወነገርኩ ወበዝን አም
ኅልቶ መሥዋዕተ ወቶር
ባነ ኢፈቀድኩ ሥጋክ እን
ጽሕ ሊተ መሥዋዕተ ዘበ
እንተ ኃጢአት ኢሠመርኩ
ለአመ ኢነጽሐ ሕሊናሁ ኢያ
ነጽሕ ርእሶ አምኃጢአት
አመኒ ሦዕ መሥዋዕተ ጽድቅ
ኢይበቶሦ ሎቱ። መዝ. ፱፻፳

፫. በእንተ ዝንቱ ይቤ እግ
ዚአብሔር በደብረ ጽዮን እዛ
ለፎመ ለሕዝብየ እስክ አቂ
ርር መዓትየ ላዕለ ውሉ
ዶመ ወነቶ መሥዋዕት ኢይ
ኢድመኒ በዘኢነጽሐ ነፍ
ሶመ አምኃጢአት ወአመ

፬. ነቢይ እንዲህ እንዳለ ቢ
ጢአት ሆኖ ንጹሐ መሥዋ
ዕትን ቢያገባልኝ የውሻና
የእርያ መሥዋዕትን እንዳገ
ባልኝ ነው፤ እርያም የተባለ
የኃጢአት መልእክ ነውና
እርሱ ጽድቅን የሚያስት
ነውና። ኃጢአትን ከራሱ
የሚያነጻ ሰው ግን ብፁዕ
ነው ንጹሐ ባይሆን ግን መሥ
ዋዕቱ ንጹሐ አይሆንም።

፭. ነቢይ እንዲህ እንዳለ ፈጽሟ
ነገርኩ ከቶፕርም አልፎ በዛ።
የሚቃጠለውንና ስለ ኃጢአት
የሚቀርበውን መሥዋዕት አል
ወደድኩም፤ መሥዋዕትንና ቶር
ባንን አልወደድኩም፤ ሥጋህን
እንጻልኝ እንጂ ሕሊናው ንጹሐ
ካልሆነ ራሱን ከኃጢአት አያ
ነጻም። የእውነት መሥዋዕ
ትን ቢሠዋ እርሱ ምንም
አይጠቅመውም።

፮. ስለዚህ እግዚአብሔር በደ
ብረ ጽዮን እንዲህ አለ፤ በልጆ
ቻቸው ላይ ቶጣዬን እስከበርድ
ድረስ ወገኖቼን እወቅላቸዋ
ለሁ፤ መሥዋዕትም ሁሉ ደስ
አያሰኝኝም። ሰውነታቸው በሚ
ነፃ ገንዘብ ከኃጢአት ካልነፃ

ይጥ አዕይንትየ እምነጽርተ
መሥዋዕቶመ ሦዕ ወመሥ
ዋዕትየ ለዘማት መሥዋዕተ
ሰላምየ መሥዋዕተ ንጉል
ረሰዬ ወሚጠ ንዋየመ ለእ
ዋልደ ዘማት ወቀተሉ ብሌሊ
ጸድቀ እም ተቲል ቀተ
ልት።

፯. ወሰገዱ ለአማልክተ ግብጽ
ወሚጠ እምእምልኮቶመ
ውስተ እምልኮተ አማዕያን
ወሰረቁ ትእዛዘመ ውንደጉ
ሥርዓቶመ እንዘ የዓትቡ
ሕጎመ ለውሉደ ዓላውያን
በከመ ይቤ ነቢይ በመዝመር
ወኢሠረወ አሕዛብ ዘይቤ
ሎመ እግዚአብሔር ወተደ
መሩ ምስለ አሕዛብ ወተም
ህሩ ምግባርመ።

፰. እንትመኒ አለ ትነብሩ
ምድረ ዘማት አዋልደ እስራኤል
ለምንት ረኮስከመ ወሠረወ
ከመ ሕግየ ወእንጉልከዎመ
ለጻድቃን ወእስሐትከዎዎመ
ለጠቢባነ ባቢሎን ወተጸወው
ከመ በፍትወተ ልቦመ በእ
ንተ ዝንቱ እከየ ምግባሪከመ

ዓይኖቼንም መሥዋዕታቸውን
ከማየት አመልሳለሁ። መሥ
ዋዕቱን ለአመንዘርኝ ሠጤ
የፍትር አንድነት መሥዋዕቱን
የጥፋት መሥዋዕት አደረጉ፤
ገንዘቦቻቸውንም ለአመንዘራ
ዎች ልጆች ሸጡ፤ ገዳዮችን
ከመገደል ይልቅ እውነተኛ
ሰውን ገደሉ።

፱. ለግብጽ ጣዖቶችም ሰገዱ፤
ከእምልኮታቸውም ወጥተው
በደለኞችን ወደ ማምለክ ተመ
ሰሱ፤ የወንጀለኞች ልጆች
ሕግን እየጠበቁ ትእዛዛቸ
ውን አጠፉ ሥርዓታቸው
ንም ተዉ። ነቢይ ዳዊት በመ
ዝመር እግዚአብሔር አጥፋ
ያላቸውን አሕዛብን አላጠ
ፋም ከአሕዛብ ጋር አንድ
ሆኑ ሥራቸውንም ተማሩ እን
ዳለ። መዝ. ፻፸፭

፲፬. በአመንዘራዎች ልጆች
የተቀመጣችሁ እናንተ የእስ
ራኤል ልጆች ለምን ረከሳ
ችሁ፤ ሕጌንም ለምን አፈረሳ
ችሁ፤ ጻድቃንንም አሳታች
ኋቸው፤ በልባቸው ፈቃድም
ተማረካችሁ። ስለዚህ ስለ
ሥራችሁ ከፋት እወቅላች

እትዋቀሱክሙ በጎጥልክሙ
እስከት እነ ይህ እግዚአብ
ሐር እስሙ ሰሐቅክሙኒ
ኮነ ውስተ ጠቢባን ባቢሉን
ወረኃሥሥ ምግባሪክሙ
እስሙ እስከትክሙ እን
ትሙ ዕልዋን በፍትወተ
ዝሙትክሙ። አላ. ፳፻፩

፲፮. እ ግዙፋነ ክግድ አለ
ትትረከዩ በዑዕፍት ወበት
ብርት አለ ሥርግዋን በወ
ርቅ ወበብሩር ኢታሥግር
ዎሙ ለጠቢባን ባቢሉን በላ
ሕበ ፍትወተ ዝሙትክሙ
ክሙ በይሆግር ዓግ ውስተ
መርበብት ወዎፍ ውስተ
መሥግርት ወሚጡ አዕይን
ቲክሙ እምቅድሙ ገጽዮ
እነዚ ሜጥኩ ገጽዮ እሙ
አርሕቅሙኒ አርሕቅ ሣህ
ልዩ ወምሕረትዮ እስከ
እንሥእ በተለ እምሕዝበ
ባቢሉን እስከ ይህረው
እምድር ዘርዎሙ ወእሁብ
ክሙ ብዕለ ወክብረ ወእደ
መስሰ ስሞሙ በእንቲኣ
ክሙ እሙ ተመዋጥክሙ
እምእምልኮተ ጣዖት ውስተ

ኃለሁ፤ በጥፋታችሁ እኔ
እስቃለሁ አለ እግዚአብ
ሐር። ሳታችሁ በባቢሉን
ጠቢባን ውስጥ ሆኗልና
ሥራችሁንም አፈልጋለሁ
እናንተ ወንጀለኞች በእሙን
ዝራነታችሁ ፈቃድ እስታች
ኃልና።

፲፭. እንገተ ደንዳኖች ሆይ
በሽልማት፤ በልብስ ጥራት
የምትታዩ በወርቅና በብር
የተሸለማችሁ በእሙንዝራነ
ታችሁ የፈቃድ ላበት የባቢ
ሉን ጠቢባንን አታጥምዱ
ቸው። ዓግ በመረብ እንዲ
ጠመድ ወፍም በወጥመድ
እንዲጠመድ አታጥምዱ
ቸው። ዓይኖቻችሁን ከፊቱ
መልሱ፤ እኔም በአራቃች
ሁኝ ጊዜ ፊቱን መለስኩ።
ከባቢሉን ሕዝቦች በቀልን
እስካነሣ ድረስ ይቅርታዬንና
ምሕረቱን አርቃለሁ። ጣዖ
ትን ከማምለክ ጽድቅን ወደ
ማምለክ ብትመለሱ ግን
የእሕዛብ ዘራቸው ከምድር
እስኪጠፋ ድረስ ብልጽግናና
ክብርን እሰጣችኋለሁ፤ ስለ

እምልኮተ ጽድቅ።

፲፮. ኢትወልጡ ሕገዮ ገበ
ዘተዳሚ እነዚ አርኢ ንይ
ልዩ በዘይቀንዩክሙ ኩሉሙ
ነገሥተ ምድር ደቲቆሙ
ወእዋልዲሆሙ ፀረ እፊሲ
ቦሙ ወይከፍሉ እምንዋ
ዮሙ ንዋዩ ይሁቡክሙ ወት
በውኩ በሰላም ውስተ ጽዮን
ርስተ እበዊክሙ ወትወርሱ
ምድረ ፀፀደ ወይን ወት
በልዑ አቅማን ዓመታት
ብዙነ።

፲፯. እስሙ እስተጋብእ ክሙ
ለኩልክሙ ደቲቀ እስራኤል
እስተጋብእ ለክሙ ነገሥ
ታተ ዓመግ ህዩ በጽዮን እነ
ወሕዝቡን ንገብር ሰላሙ።

፲፰. ወይለተ አሚረ ሳምዑ
ቃለ እግዚአብሐር በጽዮን
ንበሩ ውስተ ፀፀደ ወይን
እንዘ ትትሚህሩ ወይን ያዕ
ቆብ እስራኤላዊ እንዘ ትተክሉ
ወትጸቀኑ ጸቂኝ ዓፀደ ወይን

እናንተም ስማቸውን አጠፋ
ቸዋለሁ።

፲፯. የተደሙ ሕጊን አትሰውጡ፤
እኔም የምድር ነገሥታት ሁሉ
በሚገዟችሁ ገዝብ ይገዟችሁ
ዘንድ ንይሉን አሳያለሁ። ወን
ዶች ልጆቻቸውንና ሴቶች
ልጆቻቸውን በእነርሱ ላይ
ጠላትን አደርግባቸዋለሁ። ከገ
ንዘባቸውም ከፍለው ገዝብን
ይሰጧችኋል። የእባቶቻችሁ
ርስት ወደምትሆን ወደ ጽዮን
በፍቅር እንድነት ትገባላችሁ፤
የወይን ቦታ ምድርንም ትወ
ርሳላችሁ። ብዙ የሆነ የዓመ
ታት ፍራንም ትበላላችሁ።

፲፰. የእስራኤልን ልጆች ሁላ
ችሁን እስበስባችኋለሁና የበ
ደል ነገሥታትን ለእናንተ እስ
በስባለሁ፤ በዚያች በጽዮን
እኔና ወገኖቼ ፍቅር እንድነት
እናደርጋለን።

፲፱. ያንጊዜም የእግዚአብሐ
ርን ቃል በጽዮን ስሙ፤ እስ
ራኤላዊ የሆነ የያዕቆብ ወይን
ትምህርትን እየተማራችሁ በወ
ይን ቦታ ተተመጡ። በወይን
ምድራችሁ ጀጎልን እየጀጎ
ላችሁና እየተከላችሁ ኑሩ።

ምድርክሙ ሠረፀ አውያኒ
ከሙ እምከሙ በጽሐ ጊዜሁ
ለበለስ አእምሩ ጸሐ ፍኖቶ
ለእግዚአብሔር ወስርዮ መጽ
ያሕቶ።

፲፱. ለሐውት ምድር በእንተ
ዊዋ ጽዮን ተፈትሐ አድባር
ወተቀጥቀጥ አእባን ተመን
ደቡ ብዑላን ወይለተ አሚረ
ሰምዑ ቃለ እግዚአብሔር
በደብረ ጽዮን ሕዝበ አስራ
ኤል አስ ይነብሩ ኢየሩሳ
ሊም ተበትከ ማዕሠሪሆሙ
እምአዋልደ ጽዮን ወተፈትሐ
አኅባለ አደሆሙ።

፳. እ አንትሙ ሕዝበ አስራ
ኤል ለምንት በመዕከሙ እም
ጽድቅ ወተሀይዱ ንዋዮሙ
ለነዳያን እንዘ ታመልኩ ለግ
ብረ አድ ወትዒምፁ ጻድቀ
ወትሰግዱ ለዘኢተአምርዎ
በዓል ወአብጠልከሙ ትእ
ዛዘ ቃለ እግዚአብሔር አስመ
አፍቀርከሙ ንዋዮ ዓመፃ
ወግብረ አከደ።

፳፩. ስማዕኪ ያዕቆብ እስራኤ
ላዊ በአፈ ነቢያት አስመ እነ

ወይኖቻችሁ በተሉ የበለስ
ጊዜው ከደረሰም እንደ ደረሰ
አውቁ የእግዚአብሔርን መን
ገድ ጥረጉ ጥርጊያውንም እስ
ተከሰሱ።

፲፱. ስለ ጽዮን መማረክ ምድር
አለቀሰች ተራራዎች ተናዱ
ደንጊያዎችም ተንቀጠቀጡ
ተመቱ ሀብታሞችም ተቸ
ገሩ። ያንጊዜም የእግዚአብሔ
ርን ቃል ከሰሙ በኋላ በጽዮን
ተራራ የእስራኤል ሕዝቦች በኢ
የሩሳሌም የተቀመጡ ነበሩ።
ከጽዮን ልጆች መሠረያቸው
ተቆረጠ የእጃቸው ሰንሰለት
ተፈታ።

፳. አናንተ የእስራኤል ወገኖች
ከጽድቅ ወጥታችሁ ለምን በደ
ላችሁ፤ በእጅ የተሠራ ጣዖትን
አያመለካችሁ የድሀዎችን ገን
ዘብ ለምን ትቀማላችሁ፤ ጻድቁ
ንም ለምን ትበድላላችሁ፤ ለማ
ታውቁት ጣዖትስ ለምን ትሰ
ግዳላችሁ። የእግዚአብሔርን
የቃል ትእዛዝ አጠፋችሁ፤ የበ
ደል ገዝብን ወዳችኋልና፤ የከ
ፋት ሥራንም ፈልጋችኋልና።

፳፩. የእስራኤል ወገን ያዕቆብ
ሆይ አስኪ ስማ፤ በነቢያት አፍ

እግዚአብሔር እምላከሙ
አበዩ ሰሚዐ ወገቢረ ትእዛ
ዝዩ ነዮሙ አነሥሎ ለመ
ሳፍንተ ኢፍሬም ወለደቲቀ
ሞአብ ላዕለ አሉ ውሉደ
ያዕቆብ ከሕዱ እግዚአሙ
አበሱ ቃልዮ ወዐመፁ ፍትሐ
ጽድቅ ናሁ አርኢ ኀይልዮ
ላዕለ ደቲቀ ሞአብ ወመሳ
ፍንተ ኢፍሬም በሊኅ ማዕ
በሊሆሙ ወውሱት አትሰስ
ቲሆሙ።

፳፪. ወበዝ እምዕዑኒ ሕዝ
ብዮ ይቤ እግዚአብሔር እም
ላክ ያዕቆብ ዘመሐለ ለአብ
ርሃም ወለደስሐቅ ከመ ኢይ
ኅድኅሙ ለውሉደ እስራኤል
ማኅረሲሆሙ ወማዕዕዲሆሙ
አግበሩ ኩያንወ ወሰለቡ
ወልታ እመዝራዕቶሙ ለአሉ
ደቲቀ ሞአብ ወለመሳፍንተ
ኢፍሬም አጽናዕኩ እደሆሙ
ላዕለ ትዕይንተ እስራኤል
አዕረሩ ሕዝበ ጽዮን ወኢየ
ሩሳሌም።

የተነገረውን አስኪ ስማ። እኔ
እግዚአብሔር እምላካቸው ነኝ።
መስማትን እምቢ አሉ፤ ትእዛ
ዜን መሥራትንም አልፈለ
ጉም። የኢፍሬም ሹማምንት
ንና የሞአብ ልጆችን በእነዚህ
በያዕቆብ ልጆች ላይ አስነግቸ
ዋለሁ። ጌታቸውን ካዱ ቃሉ
ንም በደሉ የእውነት ፍርድን
አደሉ። እነዚህ አሁን በኢፍሬም
ሹማምንትና በሞአብ ልጆች
ላይ ኀይሉን አሳያለሁ። የሰይፋ
ቸው ብልጭታ የተሳለ ነው፤
ጦርቻቸውም የተሳሉ ናቸው።

፳፪. የእስራኤልን ልጆች እን
ዳይተዋቸው ለአብርሃምና
ለደስሐቅ የማለ የያዕቆብ
እምላክ እግዚአብሔር በዚ
ህም ወገኖቼ አበሳጪኝ
አለ፤ ማረሻቸውንና ማጭዳ
ቸውን ጦርችን አድርገው
አሠሩ። የእነዚህ የሞአብ
ልጆችና የኢፍሬም ሹማም
ንቶች ከክንዳቸው ጋሻን
ማረኩ። በእስራኤል ከተማ
ላይ እጃቸውን አጸናሁ፤ የጽ
ዮንና የኢየሩሳሌም ወገኖች
ሸፈቱ።

፳፫. ሦዑ ለአማልክተ ግብጽ
 ደቲቶሙ ወለዋልዲሆሙ በእ
 ንተ ዝነቱ ይቤ ነቢይ ዘብሉ
 ደቲቶሙ ወለዋልዲሆሙ ለአ
 ጋንንት ወከበዉ ደሙ ንኡሐ
 ደሙ ደቲቶሙ ወለዋልዲ
 ሆሙ አዋልድሰ ንኡሐ ይከ
 ውና በምግባረ ጽድቅ አሉ
 አስራሌል ተስከሉኒ ኅድግተ
 አማልክት ዘወርቅ ወዘብሩር
 ወግብሩ ምስለ ዘወርቅ ወሰ
 ገዱ ለግልፎ ሰትዩ ወይን
 ወሰከሩ እኮ በወይን እበ
 ሚስ እለ ሰከሩ አላ በዐመፃ
 ሰከሩ ወነደት ነፍሶሙ በላ
 ህበ ፍትወት ዘይመስዎ ለሥጋ
 ኅመፁ አስራሌል ንጉሦሙ
 በሰከር ወበዐመፃ ወተክንበዘ
 ልቦሙ ለነገሥት በወይን
 ወሦዑ ደቲቶሙ ለጣዖት።
 መዝ. ፻፳፱፻

፳፬. ወይኢተ አሚረ ንሥራ
 ደናግል ወተነፍሩ ደቲቶሙ
 በዑረተ ልቦሙ ወእምሐር
 ምሙ ለደቂቀ ሞአብ በእፍ
 ቅሮ ወይን ወሚስ በዝነ
 ሥቃዮሙ እንዘ ይሰከሩ

፳፫. ለግብጽ ጣዖቶች ወንዶች
 ልጆቻቸውንና ሴቶች ልጆቻቸውን
 ውን መሥዋዕት አደረጉ። ስለ
 ዚህ ነቢይ ጻዊት ወንዶች ልጆ
 ቻቸውንና ሴቶች ልጆቻቸውን
 ለአጋንንት ሆዉ አሉ። የወን
 ዶች ልጆቻቸውንና የሴቶች
 ልጆቻቸውን ንኡሐ ደምን አፈ
 ሰሱ። ሴቶች ልጆች ግን በእው
 ነት ሥራ ንኡሐን ይሆናሉ።
 እነዚህ አስራሌል የወርቅና
 የብር የሆኑ የወደቁ ጣዖቶችን
 ማምለክ ጠየቁኝ፤ የወርቅ ጣዖ
 ትንም ሠሩ፤ ለጣዖትም ሰገዱ፤
 ወይኢም ጠጥተው ሰከሩ፤ የሰ
 ከሩም በወይንና በጠጅ አይደ
 ሉም በበደል ሰከሩ እንጂ። ሥጋን
 በሚያቃጥል በፈቃድ ላበት
 ሰውነታቸው ተቃጠለች፤ በሰ
 ካርና በበደል አስራሌል ንጉሣ
 ቸውን በደሉ፤ የነገሥታት ልባ
 ቸው ወይን በመጠጣት ጠፋ፤
 ልጆቻቸውንም ለጣዖት አረዱ።

፳፬. ያንጊዜ ቆነጃጅት ተዋረዱ
 ልጆቻቸውን በልባቸው መቃ
 ወር አፈሩ። ወይን ንና ጠጅን
 በመውደድ የሞአብ ልጆችን
 አሳዘኗቸው፤ በመዳራት እየሰ
 ከሩ በደላቸው በዛ፤ ሴቶች

በምርኅት ወተሐሳባ ኩሉን
 አዋልድ በነገሩን ወወሰኑ
 ማኅሌቶሙ ከመ ማኅሌተ
 ባቢሉን ወተኃጥአ ልቦሙ
 ለአስራሌል በሰከር ወበእፍ
 ቅሮ ሥነ ገጽን ለአዋልድ።

፳፭. ወይኢተ አሚረ ወድቁ
 ውስተ ሕዕነ ዕደው አማኅ
 ሌቶሙ ወእሱሃ ዕደው እለ
 ርእይዎሙ ለዘማት ስከቱ
 ኩሉሙ ወሰተ እም ምስለ
 እኑሃ ወመርኅት ምስለ
 ሐማታ ብእሲት ተገድፈት
 ወገብሩ ዕደው በበይናቲሆሙ
 በእንበለ እእምሮተ ነፍሶሙ
 ረኩላ አዋልድ።

፳፮. ወተዊወዉ ሌዋውያን
 እስከ እፌኑ መዓትዮ ወመ
 ቅሠፍትዮ በኩሉ ወበውስተ
 ኩሉ አድያማተ ኤዶምያስ
 ርሕቀ ማኅሌተ እግዚአብ
 ሔር እምጽዮን ጠፍኦ ማኅ
 ቶት ወተበርበረት ታቦተ
 ሕግ።

ሴቶች ልጆች ሁሉም በሽቶ
 ታጠቡ፤ ዘፈናቸውንም እንደ
 ባቢሉን ዘፈን ለወጡ፤ በሰ
 ካርና የሴቶች የፊት መል
 ከን በመውደድ የአስራሌል
 ልባቸው ጠፋ።

፳፭. ያን ጊዜም ከዘፈናቸው
 የተነሣ ከወንዶች ጉኝ ውስጥ
 አመንዝሮች ወደቁ። አመንዝ
 ሮችን ያዩ እነዚህ ወንዶችም
 ሁላቸው ሳቱ። የእናት ልጅ
 ከወንድሟ ጋር ሴት መሽራ
 ከወንድ አማቷ ጋር ሴት ወደ
 ተች። ወንዶች እርስ በርሳ
 ቸው ሰውነታ ቸውን ወይም
 ነፍሳቸውን ያለማወቅ ኃጢአ
 ትን ሠሩ፤ ሴቶች ልጆች
 ረከሱ።

፳፮. ሌዋውያን ተማረኩ፤ መቅ
 ሠፍቱንና መዓቱን ለሁሉ
 እስከልክ እስካመጣ ድረስ
 በኤዶምያስ አውራጃዎች ሁሉ
 የእግዚአብሔር ማኅሌት ጠፋ።
 የእግዚአብሔር ማኅሌትም
 ለአመንዝራዎች ሆነ የጽዮን
 ሀገር እስከምትጠፋ ድረስ።
 ከጽዮን መብራት ጠፋ፤ የሕግ
 ታቦት ተመዘበረች።

ጽጌ. ወደአተ አሚረ ወድቁ
ጽኑዓን ወደክመ ወራዙት
ሀገረ አግዚአብሔር አስከ
ትከውን በድው።

ጽ፮. ወእምዝ ፈድፈደ ዕል
ውቁ ለያዕቆብ እምዘተዳሚ
ጌጋዩ ወተፈጸመ ቃለ አግዚ
አብሔር አስከ ይፈደ በቃለ
ዐመፃ አስከ ይፈኑ ማህሉ
በጸዮን።

ጽ፬. ስማዕኪ ያዕቆብ አስራ
ኤል ይቤ አግዚአብሔር ወደነ
ወጹቱሉ ወሀብኩ ለደቂቅከ
ወአሉሰ ንደጉኒ በጸዮን እም
ከመ አዘዝኩ ወተከልኩ ሎቱ
ጸቲነ ለወደዝዩ ወአከረደኩ
ምክያደ ለዘይት አስመ ወደን
ወዘይት አስራኤል አመንቱ
ናሁ አሚህረክመ አስትንፋሰ
ቃልዩ ይቤ አግዚአብሔር እን
በለ ካህናት ወነቢያት አስከ
ይአዜ ኢገደፈ ሕዝቡ።

፱. ንትመዩጥ ንበ ዘተዳሚ
ነገር ዘከመ ንረዮ ለዝንቱ
ብፁዓዊ አባ ዮሐንስ ወጸ
ውዖ ውስተ ሕይወት እም
ትዳሳኒሁ አዕበዮ ወአከበሮ

ጽጌ. ያን ጊዜ ጽኑዓን ነን የሚ
ሉት ወደቁ፤ ንበዘኛም ደከመ።
የአግዚአብሔር ሀገር ምድረ
በዳን አስከትሆን ድረስ።

ጽ፮. ከዚህም በኋላ የያዕቆብ
በደሉ ከተደመ በደሉ በዛ።
አግዚአብሔር የተናገረው ቃል
ደረሰ፤ ተፈጸመ። የበደል ቃልን
አስከጪርሰ ድረስ፤ በጸዮን
ይቅርታውን አስከጪልክ ድረስ
ያዕቆብ የተባልክ።

ጽ፬. ያዕቆብ ስማ፤ ለልጆችህ
ወደንና የጠጅ እምቡላን ሰጠሁ
ለሰ አግዚአብሔር፤ እነሱ ግን
በጸዮን ተወኝ፤ ይህም ለወደኢ
ጆጎልን ከተከልኩና ከጆጎልኩ
ጀምሮ፤ ለዘይትም አውድማን
ካስቆፈርኩ ጀምሮ ነው። ወደ
ንና ዘይት የተባሉ አስራኤል
ናቸውና። አሁንም የቃሉ አስ
ትንፋስ ትምህርትን አስተም
ራችኋለሁ አሰ አግዚአብሔር።
ያለ ካህናትና ነቢያት አስተ
ማሪ ወገኖቼን አልጣለም።

፱. ወደ ቀደመ ነገራችን እን
መለስ፤ ይህን ብፁዓዊ አባት
ዮሐንስን እንደ መረጠው
ወደ ሕይወትም እንደጠራው
የከበረች በሆነች በመንፈስ
ትዳሰ ስጦታ ከትዳሳኖቹ

በጸጋመንፈስ ትዳሳኖች ወለ
ኩልነ አሰ ተማንፀነ ንቤተ
በረከቱ ትትማንፀነ ለኩ
ልነ ማንበር ደቂቀ ዮሐንስ
ምስለ ኩልነ ሕዝበ ክርስቲ
ያን ለዓለመ ዓለም አሚን።

ከፍል ፫
በእንተ ጽንሰቱ ወልደቱ

፴፩. እመ ጽወጅ ለየካቲት
ዕንሰቱ ለአቡነ ዮሐንስ ወሀሉ
፩ ብእሲ እምዘመደ ነገሥት
በሀገረ ፍልስጥኤም ዘስመ
ዲላሶር ወስመ ብእሲቱ እምነ
ጽዮን።

፴፪. ወከልኢሆመ ክቡራን ጻድ
ቃን እለ አልቦመ ወልድ
ዘያስተፈሥሆመ ወደከውነ
ኄራነ ለዕቤራት ወለዕንለ
ማውታ ወደፈትሑ ለነዳያን
ወለምስኪናን ወበእንተ ዘአል
ቦመ ውሉድ የነዝኩ ወደ
ቲክዙ ወደቤላ ዲላሶር ለብእ
ሲቱ ምንተ ንግበር በእንተ
ዘነጣእነ ወልደ እስኩ ንስ
አሎ ለአግዚአብሔር ከመ
የሀበነ ወልደ ዘያሠምሮ።

ይልቅከፍ ከፍ አደረገው፤ እከ
በረው። ከእርሱ ዘንድ የተማወ
ንን ሁላችንም በረከቱ ትጠብ
ቀን ዘንድ ሁላችንም የዮሐንስ
ልጆች ሕዝበ ክርስቲያን አደራ
ብሎ ይጠብቀን፤ ለዘለዓለሙ
አሚን።

ከፍል ሦስት
ስለ ጽንሰቱና ልደቱ

፴፫. የካቲት ግደ ስምንት ቀን
አባታችን ዮሐንስ የተሀነሰበት
ዕለት ነው። ፍልስጥኤም በሚ
ባል ሀገር ከነገሥታት ወገን
የሆነ ዲላሶር የሚባል አንድ
ሰው ነበር የሚሰቱ ስምም
እምነ ጽዮን ትባል ነበር።

፴፬. ሁላቸውም ክቡራን ጻድ
ቃን ነበሩ፤ የሚያስደስታቸው
ልጅም አልነበራቸውም፤ ለድ
ሀዎችና ለመት ልጆች ቸሮች
ነበሩ፤ ለችግረኞችና ለጦም
አዳሪዎች እውነት ፍርድን ይፈ
ርዱ ነበር። ልጆችም ስለሌላ
ቸው ፈጽመው ያዝኩ ነበር።
ዲላሶርም ሚስቱን ልጅ ስላ
ጣን ምን እናድርግ አላት።
የሚያገለግለው ልጅ ይሰጠን
እንደሆነ እስቲ አግዚአብሔርን
እንለምነው አላት።

፴፫. ወትቤሎ ብላሲቱ እ
አንድ አመ አመሰግኖ ወልደ
ለመነ ናስተጋብላ ወርቀ ወብ
ሩረ ነሀብ ምጽዋተ ለነዲያን
ወለምስኪናን ወንስጥጥ አል
ባሲነ ለዕሩቃን አመ ይራሕ
እግዚአብሔር ንዘነን ወትካ
ዘኑ።

፴፬. ባሕቱ ተስፋነ አራሲ
ወስተ ልብዮ እምአፈ መል
አከ ሰማዕኩ ሰማይ ወም
ድር ትሩፋተ ገድሎ ሚጠ
አሐቲ፤ ዘኢይከውን ወልደ
ትወልዲ ኢትኩኒ ጽንስተ
ወድክምተ በእንተ ዘአልብኪ
ወልድ።

፴፭. ወእንዘ ይትናገሩ ዘንተ
ኮነ ሌሊተ ወኖመ ወስተ
ማገደሪሆመ ወርእየት ብእ
ሲቱ ፀሐየ ብሩህ ወማዕከሌ
ሆመ ዘያበርህ ኩሎ ዓለመ
ፈርሀት ወደንገፀት ወይቤላ
መልአከ ኢትፍርሂ ወኢት
ደንግሂ እስመ ዝንቱ ወል
ድኪ ፀሐየ ዘይከውን ቢዛ
ለኩሎ።

፴፮. አነ ገብርኤል ዘአብሠ

፴፫. እርሷም ወንድሚ ሆይ
ልጅን ካልሰጠን ወርትና ብርን
ለማን እንሰበሰባለን አለችው።
ለተቸገሩትና ለጦም አዳሪዎች
ምጽዋትን እንስጥ፤ ለተራቂ
ቱትም ልባስችንን ቀደን እን
ስጥ አለችው። ፍጹም ንዘናች
ንን እግዚአብሔር ቢያይልን።

፴፬. ነገር ግን ተስፋችንን በልቤ
ወስጥ እደርጋለሁ። ከመል
አከ አፍ ሰማይና ምድር፤ ከገ
ድሉ ትሩፋት የእንዲት ዋጋን
የማይሆን ወንድ ልጅን ትወል
ጃለሽ የሚል ቃልን ሰማሁ።
ወንድ ልጅም ስለሌለሽ የተ
ቸገርሽ የደክምሽ አትሁኝ
አለኝ።

፴፭. ይህንንም ሲነጋገሩ
ሌሊት ሆነና ከቤታቸው ገብ
ተው ተኙ። ሚስቱም ብሩህ
ፀሐይን አየች፤ በመካከላቸ
ውም ዓለም ሁሉ የሚያበራ
ብርሃንን አየችና ፈራች፤ ደነ
ዝጠች። መልአክም አይሆሽ
አትደንግጧል፤ ይህ ልጅሽ
ለሁሉ ብርሃን የሚሆን ነው
አላት።

፴፮. ድንግልን ያበሠርኳት

ርክዋ ለድንግል ወአፀቅበኪ
እምአመ ተወለድኪ እስከ
ይትወለድ ዝንቱ ወልድኪ
ኢተእምሪኑ ከመ ቀርቦ ስእ
ለትኪ ንበ እግዚአብሔር ወስ
አለተ ምትኪ።

፴፮. ወዘንተ ብሃሎ ተሠ
ወራ መልአከ ወዐርገ ሰማ
ያተ ወይአቲ ብእሲት ነት
ሐት እምንዋማ ወትቤሎ
ለምታ እ አንድ ዕፁብ ወመድ
ምመ ርኢኩ በዛቲ ሌሊት
ማእከሌን ሠርቀ ፀሐይ ዘያ
በርህ ለኩሎ ዓለም ይአተ
ጊዜ ፈራህኩ ወደንገጽኩ።

፴፭. ወባሕቱ መልአከ እግ
ዚአብሔር ድጎሬዮ ቀጭም
እኒህ ሰይፈ እንሥእኒ ወይ
ቤለኒ ኢትፍርሂ ወኢትደን
ግሂ ውሉቱ ወልድኪ ፀሐየ
ዝንቱ ዓለም።

፴፬. ወይቤላ እ አንትየ እፎ
ረከብኪ ምክንያተ ነገሩ ለወ
ልድነ በከመ ረከበት ሐና
ሞገሰ ወስተ ገጸ ሕልቃና
ርእየኑ እግዚአብሔር ብዝነ

የነገርኳት እኒ ቅዱስ ገብርኤል
ነኝ። ከተወለድሽ ጀምሮ ይህ
ልጅሽ እስኪወለድ ድረስ እጠ
ብቅሻለሁ። ልመናሽ ከእግዚአ
ብሔር ዘንድ እንደደረሰ አታ
ውቲምን፤ የባልሽም ልመና
እንደደረሰ አታውቲምን አላት።

፴፮. ይህንንም ብሎ መልአከ
ተሠወራት ወደ ሰማያትም
ዓረገ። ይቺም ሴት ከእንት
ልፏ ነትታ ባሏን እንዲህ አለ
ችው። ወንድሚ ሆይ የሚያ
ስጪንትና የሚያስደንት ሕል
ምን በዚህች ሌሊት አየሁ።
ለዓለም ሁሉ የሚያበራ ፀሐ
ይን በመካከላችን ሲወጣ አየሁ።
ያንጊዜ ፈራሁ፤ ደነገጥሁ።

፴፬. ነገር ግን የእግዚአብ
ሔር መልአከ በጌላዬ ቆሞ
ሰይፍን ይዞ አነሳኝ፤ አት
ፍሪ አትደንግጭ አለኝ፤
እርሱ ልጅሽ የዚህ ዓለም
ፀሐይ ነውና።

፴፱. ባሏም አንቱ ሆይ የል
ጃችን የነገሩን ምክንያት እን
ዴት አገኘሽ አላት። በሕልቃና
ፊት ሐና ባለሚልነትን እንዳገ
ኘች ለአራዊት ሁሉ የሚጠቅ
ማቸውን የሚሰማቸው እግዚ

ትኩረት ዘይሁሎም ለኩሎም
አራዊት ዘይበተዎም።

፩. ወትሎሎ ብእሲቱ እ ኣኑዮ
ፈኑ ንበ ዐበይተ ሀገር ከመ
ይምጽኡ ንቤን ነሀብ ምጽ
ዋተ ለነዳያን ወለምስኪናን
ለዕቤራት ወለዕጓለ ማውታ
ለተጽናዕም።

፪. ወእምዝ ፈኒወ ምታ
ንበ ዐበይተ ሀገር እንዘ
ይብል አስተጋብዑ ለነ ነዳ
ያነ ወምስኪናን ነሀብም
ምጽ ዋተ ትእምርተ ወልድነ
እስመ አርአያን እግዚአብሔር
ትእምርተ ወልድ ዘያህምሮ
ለእግዚአብሔር ወተስምዐ
ዜናሁ ለዲላሶር ውስተ ኩሉ
አህጉር ወተፈሥሖ አዝማ
ዲሁ ወአግዋሪሁ ንቡረ አእ
ኩትም ለእግዚአብሔር በእ
ንተ ዘፈቀዱ ምጽዋተ ለነዳ
ያነ ምድር።

፫. ወእምዝ አስተጋብእም
ለዕቤራት ወለዕጓለ ማውታ
ወለጽኑሳት ውስተ አንቀጽ
ዲላሶር ወአግበሩ መሥዋ
ዕተ ዘእግዚአብሔር ወአብኡ

እብሔር ዮንዘናችንን
አየልን።

፬. ሚስቱም ወንድሚ
ወደ እኛ ይመጡ ዘንድ
ዋትን ለችግረኞች ለጠም
ሪዎች ለባልቲቶችና ለመጋ
ልጆች ለችግራቸው እንሰጥ
ዘንድ ወደ ሀገር ታላላቶች
አለችው።

፭. ከዚህም በኋላ ባሏ ታላ
ላቅ ወደሆነ ወደ ሀገር ሰዎች
ላከ። የልጆችንን ምልክት ምጽ
ዋትን እንሰጣቸው ዘንድ ችግ
ረኞችንና ጦም አዳሪዎችን
ሰብስቡልን አያለ ላከ። እግዚ
አብሔርን የሚያገለግል የልጅ
ምልክትን እግዚአብሔር አላ
ይቶናልና የዲላሶር ዜናውም
በሀገሮች ሁሉ ተሰማ። ዘመ
ይቶና ጎረቤቶቹም ተደሰቱ፤
ባንድነት ሆነው እግዚአብሔ
ርን አመሰገኑት በምድር ላሉ
ችግረኞች መስጠትን ስለ
ወደዱ።

፮. ከዚህ በኋላ ባልቲቶችንና
የመት ልጆችን የተቸገሩትን
ሴቶች ከዲላሶር ደጃፍ ሰበሰ
ቧቸው። የእግዚአብሔር መሥ
ዋዕትን አሠሩ። ንጹሕ ዕጣንን

ውስተ ቤተ እግዚአብሔር ዕጣን
ንጹሕ ወመባእ ከቡረ ወገደፋ
ዐሠርተ ውንምስተ ዕምደ አል
ህምቲሆመ በሥርናዩ ዕዕድወ
ወአልባሰ ንጹሕተ ወወሀቡ ንዋ
ያተ ከቡራተ ወሰብዐተ ዕምደ
አልሕምቲሆመ እምኩሉ አል
ሕምት ከመ ይኩን መለንሰ
ወዘይተ ወሚሮን በዘይዘርዐ
ቦቱ።

፯. ዲላሶር ውበእሲቱ ገብሩ
ፈቃደ እግዚአብሔር እስመ
ብዑላን እመንቱ እምነ ኩሉመ
አብዕልተ ሀገር ወዘረወ ንዋ
ዮመ ለነዳያን ወለምስኪናን
ወለጽኑሳን ወለእለ አልቦመ
ውሉድ ይከውንምሙ ውሉደ
ወለእለ አልቦመ እግብርት
ወአእማት ይከውንምሙ እግ
ብርተ ወአእማተ ወይሁብ
ምሙ ምጽዋተ።

፰. ወይፈቅድ እግዚአብሔር
እምኩሉ ምግባረ ጽድቅ
ኒሩተ ወምጽዋተ ያበድር
እግዚአብሔር በከመ ይቤ
ነቢይ እስመ ጽድቀ ወምጽ
ዋተ ያበድር እግዚአብሔር፤
እግዚአብሔር ይሁብ ክብረ

የከበረ መባንም ወደቤተ እግዚ
አብሔር አስገቡ። እሥራ ኣም
ስት ጥንድ በራዎቻቸውንም
ስለት አድርገው ሰጡ። ነጭ
ስንዴንና ንጹሕ ልብስንም
ሰጡ። የከበሩ ገንዘቦቻቸውንም
ሰጡ። ስንዴና ዘይትን ሚሮ
ንን ይሆን ዘንድ በሚዘሩበት
ገንዘብ ይዘሩ ዘንድ ከክብቶቻ
ቸው ሁሉ መርጠው ሰባት
ጥንድ በራዎችን ሰጡ።

፱. ዲላሶርና ሚስቱ እግዚአብ
ሔር የሚወደውን ሥራ ሠሩ
በሀገር ካሉ ከሀብታሞች ሁሉ
ይልቅ እነርሱ ሀብታሞች ነበ
ሩና ፈጽመው ለተቸገሩት ሁሉ
ገንዘባቸውን ሰጡ። ልጆች ለሌ
ሏቸው ሰዎችም ልጆችን ይሆ
ኗቸው ነበር። ወንዶች ባሮችና
ሴቶች ባሮች ለሌሏቸውም ወን
ዶች ባሮችና ሴቶች ባሮችን
ይሆኗቸው ነበር፤ ምጽዋትንም
ይሰጧቸው ነበር።

፲. ከጸድቅ ሥራ ሁሉ ይልቅ
ቸርነትንና ምጽዋትን እግዚአ
ብሔር ይመርጣል። ነቢይ ዳዊት
ጽድቅንና ምጽዋትን እግዚአ
ብሔር ይመርጣልና እንዳለ።
እግዚአብሔር ክብርንና ባለሟ
ልነትን ይሰጣል፤ በየውሃት

፵፯. ወደምዝ ተንሥኡ በፍ
ሥሐ እንዘ ይሰብሐዎ ለእኛ
ዚህብሐር ወደተዉ ውስተ
አብያተሁሆሙ በሰላም ወበ

፵፯. ከዚህ በኋላ በደስታ እግዚአብሔርን እያመለከት ተመለሰ። የእግዚአብሔርን ምሕረት እየለመነ በሰላምና

66

ጁ. ወትቤላ ለአርቂ ምድር አንቲ፤ ዘአሰሐትኪያ ለእምነ ሐዋን ወበምክረ ዚአከ ወጽኦ አዳም እምነት ተድላ ወበ ንተ ብሃላ እንዘ ትጉድፅ እንግድዓቲሁ እፎ፡ ረገመኒ እግዚአብሔር እመርገማ ለኦ

፲. የምድር አውሬ እባብንም እናታችን ሔዋንን ያላትሻት አንቺ ነሽን? አለቻት። በእንቺ ምክርም አዳም ከደስታ ገነት ወጣ አለቻት። ይህን ብላ ደረቷን እየመታች ከኦሪት መርገም የተነሣ እግዚአብሔር እንዴት ረገመኝ አለች።

ራት ወረሰላኒ በቅለ ዕቅተ ማሕበን። ዘፍ. ፪፩-፪፩

፶፩. ወእምዝ ኅለፈት እምነ ጽዮን ወረከበታ ለርግብ እንዘ ታተሉ ዕጉሊሃ ወት ቤላ እምነ ጽዮን ለርግብ ኦ ርግብ የዋሂት አማን ይደል ወኪ ትንበሪ ምስለ ዕንልኪ አንቲ ውክቱ ዘተልእኪዮ ለኖኅ አቡነ ዘተኃበእ ውስተ ንድቀ ታቦት በጊዜ ርደቱ ለማየ አይኅ አማን በአማን ሠናየ ገብረ እግዚአብሔር በእንቲአኪ። ዘፍ. ፳፭-፲፪

፶፪. ወእንዘ ዘንተ ትብል ተመይጠ ልባ ውስተ ብዙያ ወድቀት በገጸ ወስጠጠት አልባሲሃ በእንተ ዘኢረከበት ወልደ ዘያሠምሮ **ለእግዚአብሔር** እስመ እነ ብእሲት ኅርትምት ኢየሐምር መብ እየ ወመጽእየ።

፶፫. ወካዕበ ትቤ ወይ ሊተ አሌ ሊተ በእንተ ነፍስየ እስመ ኅደገኒ **እግዚአብሔር** እግዚአየ ወእምላኪዮ ውስተ ዝ ኅግር ወመስና እምእንበር

ማሕበን ዝገን በቅለንም እኒ ረገኝ።

፶፬. ዘዚህ በጌላ እናታችን እምነ ጽዮን ሃደች። ርግብንም ልጆቿን አስከትላ ስትሂድ አገኝታት። እናታችን እምነ ጽዮንም ርግብን የዋሂት ርግብ ሆይ ከልጆችሽ ጋራ ትኖሪ ዘንድ በእውነት ይገባሻል እስቻት። የጥፋት ውኃ በዘንበ ጊዜ አባታችን ኖኅን በመርከብ ውስጥ ያገለገልሽው የተላከ ሽው አንቺ ነሽ። ስለ አንቺ **እግዚአብሔር** እውነት በእውነት በጎ ነገርን አደረገ።

፶፭. ይህንንም ስትል ልቧ ወደ ልቅሶዋ ተመለሰ፤ **እግዚአብሔርን** የሚያገለግል ልጅን ስላላገኘች በፊትዋ ወደቀች፤ ልብሷንም ቀደደች። እኔ ጉስ ቋላ ሴት መግቢያየንና መውጫዬን የማላውቅ ሴት ነኝ አለች።

፶፮. ሁለተኛም ወዮልኝ ወዮልኝ ስለ ነፍሴ አለች። ጌታ ዬና እምላኪ **እግዚአብሔር** በዚህ ውርደትና ጥፋት ውስጥ ትቶኛልና በብላሽ ከመኖር ይልቅ ባልተወለድኩ ይሻለኝ

በከ እምነየሰኒ ሶበ ኢ ተወለድኩ ወእመ ኮንኩ ቀና ዓ.ተ ሶበ ርእያ አዕይንትየ አለ ወለዳ አንስተ እንዘ ያጠብዋ ሐሲበ እምአጥባቲ፤ ሆን ኢየሐምር ግብረ አቡየ ወፊረ ወኢወሊደ ግብረ እምየ እምከመ ኮነ አዳም ብእሴ ይክልኑ ይኩን ብእሴት ወእምከመ ኮነት ሐዋን ብእሴት ትኩን ብእሴ ታም ጽእ ዘርዕ ብእሴ ወትለድ ወእስተሐውዞ ሥጋ ዘርዕ ብእሴ ወብእሴት ይክውኑ አሐደ ሥጋ ወክልኢሆመ እመራን ንበ **እግዚአብሔር** ይኩኑ አሐደ ውስተ አሐቲ ነፍስተ ሰብእ።

፶፬. ወካዕበ ይቤ **እግዚአብሔር** እምቅድመ ይፍጥር መላእክተ ለቅዳሴ እምነበ ሀሎ ወአልቦ እኢዛዛ ለምድር በቃልየ ትፍረይ ዘርዕ ኩሉ ወታብቶል ዘርዕ ወዕፀ ወ በበዘመዱ ወሶበ ፈጠራ ለምድር በሠሉስ ዕለት ኢይት ሐሰው ቃለ **እግዚአብሔር** እዘዛ ለምድር ታብቶል ዘርዕ

ነበር። ቀናተኛም ብሆን የወለዱ ሴቶችን ከጡቶቻቸው ሲያጠቡ ንይኖቹ ባዩ ጊዜ ወደ አባት መሰማራትን አላውቅም። የእናቱን ሥራ ልጅ መውለድንም አላውቅም። አዳም ወንድን ከሆነ ጀምሮ ሴትን ይሆን ዘንድ ይችላልን? ሐዋንም ሴትን ከሆነች ጀምሮ ወንድ ትሆን ዘንድ የወንድ ዘርንም ታመጣ ዘንድ የወንድና የሴት ዘር የሚሆን ሥጋን በማስማማት ትወልድ ዘንድ ትችላለችን? የወንድና የሴት ዘር አንድ ሥጋን ይሆናሉ። ሁላቸውም **በእግዚአብሔር** ዘንድ የታወቁ ናቸው። በአንዲት በሰው ሰውነት ሰውን ይሆኑ ዘንድ።

፶፭. ዳግመኛም **እግዚአብሔር** አለ፤ ለምስጋና መላእክትን ሳይፈጥር ካለ መኖር ወደ መኖር እምጥቺ በቃሌ ምድርን የሁሉ ዘርን ታፈራ ዘንድ፤ ዘርንና እንጨትንም በየዘመዱ ታብቅል ዘንድ አዛ ታለሁ አለ። **የእግዚአብሔር** ቃል አይዋሽም። ምድርንም በፈጠራት ጊዜ በሦስተኛው ቀን በየዘፋና በየዘመዱ ምድርን

በበዘርዑ መበዘመዱ።

ዐጼ. ወእኚ ትትናገር ቀደማ ንበ አንጻረ ቤተ ክርስቲያን ትቤ እንበለ አህብ ምጽዋተ ዘአውሥኢ መልክክ እግዚአብሔር በሕልም ማእከለ ነዊም ወነቲሕ ነዋ ኢትገዝኒ ወኢትተክዚ ሰማየ ወምድረ ዘየእከል ወልደ ትወልዳ ዘይ ከውን ቤዛ ዓለም ተሐሰውኑ ቃሉ ለመልክክ እግዚአብሔር እሰመ ጽድቅ ቃሉ ወእመን ነገሩ ወርቱዕ ኩሉ ፍናዊሁ።

ዐጼ. ወዘንተ ብሃላ አንበረት አልባሲሃ ዘተዳሚ ወለብሰት ልብሰ ጸሊመ በብዙኅ አንብዕ ውንዘን መሪር ቦኢት ውስተ ቤተ ክርስቲያን እንዘ ትጸ ፍዕ ገጸ ወትጉድዕ እንግድዓ ቲሃ ከልሐት ንበ እግዚአብሔር እንዘ ትግዕር ወትበኪ ወትብል ኢትሰምዕኑ እግዚአብሔር ስእለተ አመትከ ከመ ትሰምዕ እም ስእለተ ወለታ በምንት ንደገኒ በከመ ይቤ ነቢይ ወትቤ ጸዮን ንደገኒኑ እግዚአብሔር ወረሰዕኒኑ በእ ንተ ብዝን ንጢአቱ ለኢፍ

ታበትል ዘንድ አዘዛት።

ዐጼ. ወደ ቤተ ክርስቲያን ትያቶ ቆማ ስትናገር ምጽዋትን ሳል ሰጥ በመተኛትና በመንቃት መካከል በሕልም ፈጽመኸ አት ዘኛ ሰማይና ምድርን የሚያህል ልጅን ትወልዳለኸ፤ ያለመድኅነት የሚሆን ልጅንም ትወልዳለኸ ብሎ የመለሰልኝ የእኔ እግዚአብሔር መልክክ ተዋሽን? ቃሉ አውነት ነውና፤ ነገሩም የታመነ ነውና፤ መንገዱም ሁሉ የተና ነውና።

ዐጼ. ይህንም ካለች በኋላ የተደመ ልብሷን አስተመጠች። ጥቁር ልብሷንም ለበሰች። በብዙ ዕንባና በመረረ ንዘን ወደ ቤተ ክርስቲያን ገባች። ፊትዋን እየመታች ደረቷን እየደቃች ወደ እግዚአብሔር ጮኸች። እየጮኸችና እያለተሰች እናት የሴት ልጅዋን ልመና እንድትሰማ ጌታዬ የባሪያህን ልመና አትሰማምን? በምን ተወክኝ ትል ነበር። ስለ ኢፍሬም የኃጢአት ብዛት እግዚአብሔር ተወኝ አለች። ጸዮን ብሎ ነቢይ እንደ ተናገረ ዝግጁ እንደ ሆነኩ ጌታዬ አታዮኝምን።

ፊም ኢትፊኤኤኒኑ እግዚአብሔርን እምዘኮንኩ ድልውተ ዘርዕ ሐዋን ዘወለውት ትእዛዝ እግዚአብሔር ዘእመክራ ከይሲ ለበሊዓ ዕዕ በከመ ትቤ ኦሪት ወተአትጸት ብእሲተ በምክረ ከይሲ። ኢላ. ፍጹሙ

ዐጼ. ወናሁ እብለክ እግዚአብሔርን እትመንን ስእለተ አመትከ ከመ እትማኒንን እም ስእለተ ወልዳ አንሰ እመ ስእለኩክ ወልደ አወሀብኪ ከመ ዘኢሰአልኩክ ኮነ ስእለትዮ።

ዐጼ. ሐሰውኑ ቃልክ በንቢየ አንተ ዘከመ ትቤሎሙ ለሐዋርያት በወንጌል ስእለተ ወይት ወሀበከመ ጉድጉዱ ወይት ረኅወከመ ንሁ ወትረከቡ እሰመ ኩሉ ዘሰአለ ይነሥእ ወዘሃ ንሁሁ ይረክብ እመሃ ወልዱ ስእለተ ለእቡሁ ኅብስተ ዕብነኒ ይሁቦ እመኒ ዓሣ ስእለተ አርፎ ምድርኑ ይሁቦ ኢትሁብኒኑ ኩሉ ዘእፈቅድ ወተእምር አንተ ከመ ኢተወለጠ ስእለትዮ ተፈጸ

የሐዋን ዘርን ከሆንኩበት ዘመን ጀምሮ የእግዚአብሔርን ትእዛዝ የወነጽለች ዕፀ በለሰን ለመብላት ከይሲ ዲያብሎስ ያሳታት በከይሲ ዲያብሎስ ምክር የተሰነከለች ሴት ናት እንዳለች ኦሪት።

ዐጼ. ጌታዬ ሆይ አሁንም አልሃለሁ፤ የእገልጋይህን ልመና አትናት። ሴት የወንድ ልጄን ልመና እንደማትንት አባትም የወንድ ልጄን ልመና እንደማይንት እኔ ግን ብለምንህ ልጄን አልሰጠኸኝም፤ ልመናዬም እንዳለመንኩህ ሆነ።

ዐጼ. ቃልህ በእኔ ዘንድ አበለን? አንተ ለሐዋርያት በወንጌል እንዳልነቸው ለምኑ ይሰጣችኋል፤ ደጃፍ አንኳኩ ይከፈትላችኋል፤ ፈልጉ ታገኛላችሁ፤ የሚለምን ሁሉ ይተበላልና የሚፈልገውንም ያገኛል። ልጄ እንጂራ ቢለምነው ድንጋይ የሚሰጠው ማነው? ዓሣ ቢለም ነው አባብን ይሰጠዋልን? የምሻውን ሁሉ አትሰጠኝምን? ልመናዬ እንዳልተለወጠ አንተ ታውቃለህ። ስለእኔ የማልከው የአባቶች መሐላ ተፈጸመን?

መነ፡ በመሐልክ በእንቲአየ መሐላ አበው በረሰይኩም አበው ኩልነ በእንተ አብርሃም ይሰሐቅ ወያዕቆብ አበ ዝነ ደቂቀክመ ከመ ኮከበ ሰማይ ወከመ ጥፃ በድንጋፃ ባሕር። ዘፍ. ፲፭፡፭፤ ማቲ. ፯፡፲፪

፶፬. ወዘንተ ብሃላ ወድቀት በገጸ ውስተ ቤተ ክርስቲያን እንዘ ትብል እመ ኢያሐ መርከም ለወልድየ እምዝ ኢይትነግሐ ወእነብር ህየ ከመ እሰ ሞቱ ምውታን ዘሰማ ዕኮሙ ለእበው ቀደምት በጽ ሒት ኩሉ ዘሰለሉከ ወፈጸ ምክ መፍቀድ ልቦሙ እስከ ይፈለዩ ሀገረ ነፍሶሙ አንተኑ ኢኮንከ እግዚእየ በነገርካ ለግራ መካነ በርስዓኒሃ ከመ ትለዶ ለይሰሐቅ እምአብርሃም ብእሴ እግዚእብሒር።

፳. ወድኅረ በምግባር ሥሙር ፈጸመ ላቲ እግዚእብሒር እስከ ያስተርእያ በደብር እም ከመ ኮነ በግዕ ከቡረ ወመ ሥዋዕተ ሥሙረ ወመጥባ ሕተ አብርሃም ተዐገሠ ወወ ረደ ሎቱ በግዕ ንጹሕ እም

የሁላችን አባቶች ያደረገ ቸው ስለ አብርሃም ስለ ይሰሐቅ ስለ ያዕቆብ ልጆች ችሁን እንደ ሰማይ ኮከብ እንደ ባሕር እሸዋ እበሃለሁ ያልከው የአባቶች መሐላ ተፈጸመን?

፶፱. ይህንም ብላ ከቤተ ክርስቲያን ውስጥ በግምባሯ፡ ወደቀች እንዲህ እያለች፤ የልጅን ነገር ካላወቅሁት ከዚህ አልነግም፤ እንደ ሞቱት ሰዎች ከዚህ አቶ መጣለሁ። የቀደሙትን አባቶች በትጋት የለመኑህን የሰማሃቸው የልባቸውን ፈቃድ የፈጸምህ ነፍሳቸው የምትጥርበትን ሀገር እስኪያዩ ድረስ ጌታ ሆይ በእርጅናዎ ጊዜ መካነ ግራን የእግዚእብሒር ሰው ከሚሆን ከአብርሃም ይሰሐቅን ትወልደው ዘንድ የነገር ካት አንተ አይደለህምን?

፷. ጌላም እግዚእብሒር በተወደደ ሥራ ፈጸመላት። በተራራ እስከሚታያት ድረስ የከበረ በግ ከመሆን የተነሣ የተወደደ መሥዋዕትንም ከመሆን የተነሣ የአብርሃም ሰይፍም ታገሰ የይሰሐቅ ደኅንነት

ሰማይ እኑዝ አትርንቲሁ በዕፀ ሳቤት ቤሃ ይሰሐቅ ከመ ተእኑዝ ወልደ እግዚእብሒር ውስተ እስራኤል በኢየሩሳሌም ወግራሂ እምየ ሰምዐት ዚና ይሰሐቅ እምትድመ ትለዶ ርእየት ልደተ ይሰሐቅ። ዘፍ. ፲፭፡፲፱፤ ጳጴጊ

፷፩. ወበእንተዝ ፈጸመ ላቲ መሐላ ገብረት ትፍሥሕተ ምስሉ ምታ ወኩሉ ሰብአ ቤታ ወወደያ እግዚእብሒር ላዕሊሃ በእንተ ይሰሐቅ ወልዳ ግህለ ወምሕረተ ከመ ይዕበይ ፍስሐሃ ወመሌሊተ ሥጋሃ።

፷፪. ወዘንተ ብሃላ ትቤ እሴ ሊተ እሴ ሊተ በእንተ ዘኢ ኮንከ ጸድቅተ ከመ ግራ እምየ ወኢኮንከ ሠናይተ ማእዜ ይትመየጥ ንዘንየ ውስተ ትፍሥሕት ወሐናሂ እመ ሳሙኤል ነቢይ ኮነት መካነ በንበ ኩሉሙ ነቢያት እስራኤል ዘይትቤዋህ ላዕሊሆሙ ሳሙኤልሃ ነቢያ ወለደት በርስዓኒሃ በዝንቱ ተወለጠ ላሓ ውስተ ትፍሥሕት። ሳሙቀዲ. ፳፻፱-፳፻፳

በዕፀ ሳቤት ቀንዶቹ የተያዙ ንጹሕ በግ ከሰማይ ወረደለት። በእስራኤል ውስጥ በኢየሩሳሌም የእግዚእብሒር የባሕርይ ልጅ እንደ ተያዘ። እናቱ ግራም ይሰሐቅን ሳትወልድ የይሰሐቅን ዚና ሰማች፤ የይሰሐቅንም ልደት አየች።

፷፩. ስለዚህም መሐላን ፈጸመ ላት ከቤተ ሰዎችዋና ከባልዋ ጋር ደስታን አደረገች። ፍጹም ደስታዋ ከፍ ከፍ ይል ዘንድ እግዚእብሒርም ስለ ይሰሐቅ ልጇ ይቅርታንና ምሕረትን በእርሷ ላይ ጨመረላት።

፷፪. ይህንንም ብላ ወዮልኝ ወዮልኝ እንደ ግራ እናቱ እውነተኛ ስላልሆንኩ በጎንም ስላልሆንኩ ንዘኒ ወደ ደስታ መቼ ይመለሳል። የነቢይ ሳሙኤል እናት ሐናም የእስራኤል ነቢያት በሁሉም ነቢያት ዘንድ መካነ ሁና ትኖር ነበር። በእነርሱ ላይ የሰለጠነ ሳሙኤል ነቢይን በእርጅናዋ ጊዜ ወለደች፤ በዚህም ንዘኗ ወደ ደስታ ተለወጠላት።

፳፫. መከላከልታሂ አመ ያዕቆብ
 አስራሐላዊ ገዝነት ጥቀ በእ
 ንተ ዘሊረከበት ወልደ አም
 ይስሐቅ ዘርዐ አብርሃም ብእሴ
 እግዚአብሔር ወጸንሰት ዘል
 ኢተ ደቂቀ አህዱ ዘጸድቅ ወእ
 ሐዱ ዘጋጢአት ለዘይንአሶ
 አዕበዮ እግዚአብሔር ላዕለ
 እኑሁ ዘየዐቢ ዐቢይ ይት
 ቀንይ ለዘይንአሰ ፩ ይተንዮ
 ለ፩ ወተአምሮሙ ብእሴተ
 ይስሐቅ ርብቃ አሞሙ ለ፪ቱ
 ውስተ ክርሣ ከመ ተኩነን
 ኢሳው ዘይልሕት ለዘይንአሶ
 ያዕቆብ። ዘፍ. ፳፭፡፩-፳፮

፳፬. ወሐረት ከመ ትሕትቶ
 ለብእሴ እግዚአብሔር ሚ
 የዐዕብ ግብረ እግዚአብሔር
 ወሀለው ፪ ደቂቅ እንዘ ይት
 በዐሱ ተሐውከ ክርሥዮ ወእ
 ልጾትት ነፍስዮ ትፃዕ ንበ
 ለቡሃ መንፈሳዊ ኦ ብእሴ
 እግዚአብሔር ዜና ግብረ
 እሱ ደቂቀ አጠይቀኒ ወእለ
 ብወኒ እምታሕተ እግዚአብ
 ሔር አልቦ ዘየአምር እም
 ኔከ ወእልቦ ንቡዕ ዘይትከ
 በት እምኔከ ለሊከ ተአምር

፳፫. ሁለተኛይቱም እስራኤ
 ላዊ የሆነ የያዕቆብ እናት
 ርብቃ የእግዚአብሔር ሰው
 አብርሃም የአብርሃም ዘር ከይ
 ስሐቅ ልጅን ስላገኘች ፈጽማ
 አዘነች። እንድ የጸድቅ እንዲ
 የጋጢአት የሆኑ ሁለት ልጆ
 ችን ፀነሰች። ትንሹን በትልቁ
 ላይ እግዚአብሔር ከፍ አደረ
 ገው። ትልቅ ለትንሽ ይገዛል፤
 እንዲ እንዲን ይገዛል። የይ
 ስሐቅ ሚስት ርብቃ የሁለታ
 ቸው እናትም በማኅፀኗ ውስጥ
 የሚበልጠው ኢሳው ለሚያን
 ሰው ያዕቆብ እንደተገዛ ታው
 ታቸው ነበር።

፳፬. የእግዚአብሔር ሰውን ትጠ
 ይቀው ዘንድ ሂደች። የእግዚ
 አብሔር ሥራ ምን ይደንቅ፤
 ሁለቱ ልጆቹ በማኅፀኑ እየተ
 ጣሉ ነበሩ። ሆይም ደነገጠ፤
 መንፈሳዊ ወደሆነ አባቷ
 ነፍሴ ትወጣ ዘንድ ሰውነቱ
 ደረሰች። የእግዚአብሔር ሰው
 ሆይ የልጆችን የሥራ ዜና
 አስረዳኝ አሳስበኝ። ከእግዚአ
 ብሔር በታች ከእንተ ይልቅ
 የሚያውቅ የለም፤ አይኖርም።
 ከእንተ የተሠወረ የለም፤
 በጎም ሆኑ ክፉም ሆነ ነገርን

ወለሊክ ታኤምር ነገረ እመሃ
 ሆናየ ወእመሃ እኩዮ።

፳፭. ወይቤላ ብእሴ እግዚአ
 ብሔር ኢተአምረኑ ብእሴቶ
 ከመ ግብረ ውስተ ክርሥኪ
 ዐቢያ ነገረ ሀለው ደቂቅ
 ውስተ ክርሥኪ ፩ ይትኳ
 ነን ወ፩ ይኳንን እንዘ ኮና
 ኒሁ ያዕቆብ እኑሁ ወው
 እቱ ኢሳው እኑሁ ይትኳ
 ነን።

፳፮. ወትቤሎ ብእሴተ ይስ
 ሐቅ ለብእሴ እግዚአብሔር
 አምረኒኪ እምእሱ ደቂቅ ፩
 ዘእግዚአብሔር ወ፩ ዘጌቱሬ
 መልእክ ንጉል አእምሮ በእ
 ርአያሁ ብሂለከ እኩዮ ወሀ
 ናየ ይከውኑ ወይቤላ ብእሴ
 እግዚአብሔር ቅድመ ዘይት
 ወለድ ይከውን ዘዐመሃ።

፳፯. ወድኅረ ዘይወዕእ እምነ
 ቀዳሚሁ እንዘ ይተሉ ስሙ
 ለውእቱ ያዕቆብ ዘጸድቅ ወለ
 ካልኡ ስሙ ኢሳው ዘዐመሃ
 ውእቱ።

፳፰. ወእምድኅረ ነገራ ዘንተ
 በጊዜ ወለደት ተናዘዘ ላሓ

እንተ አውተህ ታሳውቃለህ፤
 ታመላክታለህ።

፳፭. የእግዚአብሔር ሰውም
 አላት፤ ሴትዮ ሆይ እግዚአ
 ብሔር በማኅፀንሽ ውስጥ
 ታላቅ ነገር እንዳደረገ አታው
 ቂምን? ሁለት ልጆች በማኅ
 ፀንሽ ውስጥ አሉ፤ እንዲ
 ገኝኖ ነው እንዲ ተገኝኖ ነው።
 ገኝኖው ያዕቆብ ወንድሙ ሲሆን
 ተገዢው ወንድሙ ኢሳው
 ነው።

፳፮. የይስሐቅ ሚስት የእግዚ
 አብሔር ሰውን ከነዚህ ልጆች
 እንዲ የእግዚአብሔር እንዲ
 የጥፋት አለቃ የጌቱሬ እንዲ
 ሆነ አመላክተኝ አለችው።
 በመልካቸው ክፉና መልካም
 ይሆናሉ ብለህ አሳውቀኝ አለ
 ችው። የእግዚአብሔር ሰውም
 መጀመሪያ የሚወለደው የዓ
 መዕ ልጅ (በደለኛ) ይሆናል።

፳፯. ከፊተኛው ተከትሎ በኋላ
 የሚወለደው የእርሱ ስምም
 የእውነት ሰው ያዕቆብ ነው።
 የሁለተኛው ስሙ የዓመሃ
 ሰው ኢሳው ነው አላት።

፳፰. ይህንንም ከነገራት በኋላ
 በወለደች ጊዜ ዕንባዋ ልቅሶዋ

ሊተሰ በኢመሊዶትሃ ማእከ
አትራግሐ ከመ ይላቱ እን
ትሃ ርብቃ ወዘንተ ብሃላ
አንዘት ጸልዮ በአንብዕ መሪር
በአንተ ጸሐቀ ወልዳ በከመ
ጸለዩ መሴ ወከሮን እም
ደቂቀ ያዕቆብ በአንተ ርብል
በኢገዕደወ ዐዕመ እምብዝነ
ንዘና ወብካያ የብሰ ኩሉ
ሥጋሃ ወጠግዐ አዕዕምቲሃ
ወወደያት ጸበለ ዲቤሃ ወሰ
ጠጠት አልባሲሃ ወተብዕት
ሕሊናሃ እንዘ ታስቂቁ ወን
ጥላት ዘትትናገር እምአኩይ
ወሠናይ።

፳፱. ወሶበ ሰምዓ ምታ ዲላ
ሶር ደንገዐ ወፊርሀ ወመሰ
ሶቶ ከመ ዘረከባ ነገር እን
ግዳ ወመጽእ ከመ ይጠይቃ
ሰብአሊቱ ወሶበ ርእያ ለብእ
ሲቱ ንዝንተ ወትክዝተ እንዘ
ትበኪ በአንተ ወልድ ሠናይ
ወይቤላ ለብእሲቱ ኢሰማ
ዕኪኑ ዘይቤ ሰሎሞን ብእሲ
ንዛኒ ያየብስ ዐዕጥ እምብዝነ
ብካያ እያእመረቶ ለምታ ከመ
ተናገራ እስመ ክቡደ ኮነ
ንዘና ኦ እንትሃ አፎ ጸልመ

ተረጋጋ። እኔስ ባለመውሰድ
እንደዚህች እንደ እንቱ ርብቃ
መቼ እደሰታለሁ። ይህንንም
ብላ ስለ ልጄ በመጨነት በመ
ረረ ዕንባ መጸለይን ያዘኙ።
ከያዕቆብ ልጆች መሴና አሮን
ዓዕመ ሰላልነጻ ስለ ርብል
እንደጸለዩ ኩዝናና ከልቅሶጥ
ብዛት የተነሣ ሥጋዋ ሁሉ
ደረቀ አጥንቶቿም ተጣጡ
በላይዋም ትቢያን ጨመረች፤
ልብሶችንም ቀደደች፤ ተስ
ፋን ቆረጠች። እያለቀሰችም
ከክፉና ከበጎ የምትናገረውን
አጣች።

፷፬. ባሏ ዲላሶሮም በሰማት ጊዜ
ፊራ ደነገጠ፤ እንግዳ ነገርም
ያገኛት መሰለው። ሚስቱንም
ይጠይቃት ዘንድ መጣ። ስለ
በጎ ልጄ እያለቀሰች ባያት
ጊዜ ሰሎሞን ያለውን አልሰ
ማሸምን? የሚያዝን ሰው አጥ
ንቱን ያደርቃል ብሏል አላት።
ከልቅሶጥም ብዛት የተነሣ ባሏ
እንደ ተናገራት አላወቀችም፤
ንዘና የከበደ ሆኗልና። የሮ
ማን ቅላትን ከመቅላት ይልቅ
እንቱ ሆይ የፊትሽ ብርሃን እን
ዴት ጨለመ። ዳዊት ያለ

ብርሃን ገጽኪ እምቂሐትኪ
ቂሐተ ሮማን የሐሰም ኢሰ
ማዕከኑ ዘይቤ ዳዊት በእ
ሐቲ ትውልድ ትያምሰሰ ስመ
ወትዘከር ንጢአተ አቡሁ በት
ድመ እንዘኢሐብሒር ወኢይደም
ሰስ ጌጋያ ለእመ ዘኢወሀበነ
ወልደ እንዘኢሐብሒር ምንተ
ይገብር ለነ። መዝ. ፻፱፻፱

፷. ወትቤሎ ብእሲቱ ኢሰ
ማዕከኑ ዘይቤ ዳዊት ናሁ
ጸጋሁ ለእንዘኢሐብሒር ወሎድ
እሴተ ናሬሃ ለከርሥ ወዘ
ንተ ብሃላ አእኩተቶ ለእንዘ
ኢሐብሒር እንዘ ትብል ሀበኒ
ወልደ ዘያሠምረክ ወለእመ
ኮነ ዘኢያሠምረክ ዕዕዋ ለማ
ሕፀንዮ ለገቢረ ዝንቱ እን
ዘእየ ናትነኒ በወሊድ ሐሠ
ወነ ጳውሎስ ዘይቤ ዘኢያው
ሰበሰ ይኔልዮ ለእንዘኢሐብሒር
በዘያሠምሮ ወዘሰ አውሰበ
ይኔሊ ንብረተ ዝ ዓለም በዘ
ያሠምራ ለብእሲቱ። ፩ቶሮ
፳፱፻፱

፷፩. እምዝንቱ ቃልየ ኢይዋ
ልጥ ቃለ ዳግመ ተወከፍ ስእ
ለትየ እስመ አንተ ተአምር

አልሰማሽምን? በእንዲት ትው
ልድ ስመ ትጥፋ በእንዘ
ኢሐብሒር ፊት የአባቱ ኃጢ
አት ትታሰብ የእናቱ በደ
ልም አይጥፋ ብሏል፤ እን
ዘኢሐብሒር ያልሰጠን ልጅ
ምን ያደርግልናል አላት።

፷. ሚስቱም ዳዊት ያለውን
አልሰማህምን? አላችው። የእን
ዘኢሐብሒር ስጦታው የሆድ
ናሬ የናሬ ዋጋ ልጅ ነው።
ይህንም ብላ እንዘኢሐብሒርን
አመሰግነችው። የሚያገለግል
ህን ልጅ ስጠኝ እያላች! የማ
ያገለግልህ ከሆነ ግን ማገፀኒን
ዝጋት። ጌታዬ ሆይ ይህንም
ለማድረግ በመውለድ ፊት
ነኝ፤ በሚያገለግለው ገዝብ
ያገለግለው ዘንድ ያላገባ እንዘ
ኢሐብሒርን ያስበዋል። ያገባ ግን
ሚስቱን በሚያገለግላት ገዝብ
ያገለግላት ዘንድ የዚህን ዓለም
ንብረት ያስባል ያለ ጳውሎስ
አበለን?

፷፩. ከዚህ ቃሉ ወዲያ ዳግ
መኛ ሌላ ቃልን አለውጥም፤
ልመናዬን ተተበል አንተ ሁሉን

ኩሉ ወዘሊያክል ገዢ ወይ
በላ ዲላሶር አፎመ አስተፃ
ፀብሊኦ ለእግዚአብሔር እን
ትሃ ተንሥኢ እምድተትኪ
ንፂ ንድር ውስተ ቤትን
ወትብሉ ብእሲቱ እመ ኢይ
ረከብ ፩ ነገረ አስመርከኑ
ምትሃ አያሐውር ውስተ
ቤትሃ እምዘ ኢይትነግኤ።

፸፪. ወክዕበ ተወሰክ ንዘና
ወገንፊ የአኪኑ እምነ አርፎ
ምድር እመ የአኪ ምግባርየ
እመሂ ረከብኩ ከመ በድነ
አፍያት አክውን ቅድስተ ወን
ጽሕተ እስመ በአርአያ እን
ዚአብሔር ቅዱስ ፈጠረኒ
በእምሳሊሁ አፎ ረሰዐ እን
ዚአብሔር በቀለ አርፎ
ምድር እንዘ ይሁባ ዕንሰ
አምከበደ ሰማይ ወምድር
ከበደ ኃጢአትሃ ሚ መጠነ
አምዐዕከዎ ለእግዚአብሔር።

፸፫. ወመጽእ ቃል እምሰማይ
ዘይብል ዲላሶር ዲላሶር ናሁ
ተሰምዐ ጸሎትክ ወስኢሰትክ
እምንበ እግዚአብሔር ከመ
ዘፈቀድክ ይሁበክ ወልደ ክቡረ
ዘይከውን ብርሃነ ኃለም ወው

ታውቃለህና መሥራት የማ
ልችለውንም ሁሉ ታውቃለ
ህና። ዲላሶርም እንዲህ አላት፤
እግዚአብሔርን እንዴት አሰ
ጨነቅኩት፤ እንቱ ሆይ ከወደ
ቅሽበት ተነሽና ወደ ቤታችን
እንሂድ አላት። ወንድሜ ሆይ
አወቅህን እንድ ነገር ካላገኘሁ
ወደ ቤቱ አልሂድም፤ ከዚህ
በኋላ አልሃም አለችው።

፸፪. ዳግመኛም ጩኸቷና ንዘና
ተጨመረ። ሥራዬ ቢከፋ ቢከፋ
ከአባብ ይከፋልን? እንደ እፋ
ኝት በድንም ምንም ብረከሰ
ቅድስትና ንጽሕት እሆናለሁ፤
በእምሳሉ ቅዱስ በሆነ አርአ
ያው ፈጥሮኛልና ለአባብ ልጅን
ሲሰጣት የአባብ ቂም በቀልን
እግዚአብሔር እንዴት ረሳ።
ከሰማይና ከምድር ክብደት
ይልቅ የኔ ኃጢአት ክብደት
ምን ያህል ነው? እግዚአብ
ሔርን ምንኛ አስቂጣሁት?
አለች።

፸፫. ከሰማይም እንዲህ የሚል
ቃል መጣ። ያላሶር ዲላሶር
ሆይ፤ እነሆ ጸሎትህና ልመ
ናህ ከእግዚአብሔር ዘንድ
ተሰማ የኃለም ብርሃን የሚ
ሆን ልጅንም እንደ ወደድክ

እቱ የዐቢ እምነ ኩሉ በገ
ድል ወእምነ ሰማይ ወም
ድር ዕሴተ ጸማሁ ይበዝህ
ከመ ኮከበ ሰማይ ወከመ
ኖሃ ባሕር ናሁ ንሥኢ ለብ
እሲትክ ወለተ እስከሰከንድ
ርስ ወለርፎስ ወዘንተ ብሃለ
ዐርገ ሰማያት።

፸፩. ወሰሚያ ዲላሶር ተፈ
ሥሐ ወተሐሥየ ወእምብዝነ
ፍሥሐሁ እንኩለሉ ፍሥሐ
ከመ ስታሃ ወይን ወሰከረ
ሰብእናሁ ወንጥእ ሕሊናሁ
ወእምዝ ይቤላ ለብእሲቱ ተን
ሥኢ እምድተትኪ ከመ እን
ግርኪ ነገረ እመነ ወሶበ
ሰምዐት ቃሉ ለምታ መሰላ
ከመ ዘረከበት ወልደ ዘኢ
ረከበቱ ወኢወለደቱ ለሊሃ
ትቤሉ ብእሲቱ ኦ እንቶ
ሚ ነገረ ዘረከብክ ዘያስተ
ፌሥሐ ንዘነ ልብ።

፸፩. ወይቤላ ኦ እንትሃ እስመ
ናሁ በጽሐ ንዘንን ንበ እግዚ
አብሔር ውእቱ ራነወ ቃሉ
ንቤየ ተሰምዐ ጸሎትክ ወስ
እሰትክ ይቤለኒ ወአብሆረኒ

ይሰጥሃል፤ እርሱ በገድል
ከሁሉ ይበልጣል፤ የድካሙም
ዋጋ ከሰማይና ከምድር ይልቅ
እንደ ሰማይ ኮከብና እንደ
ባሕር አሸዋ ይበዛል። የእሱ
እስከንድርስና የለርፎስ ልጅ
የምት ሆን ሚስትህንም እነሆ
ውሰዳት፤ ያም ቃል ይህንን
ብሉ ወደ ሰማያት ዐረጉ።

፸፩. ዲላሶርም ሰምቶ ፈጽሞ
ተደሰተ፤ ከደስታውም ብዛት
የተነሣ እንደ ወይን መጠጥ
ደስታው ዱብ ዱብ አደረገው፤
ሰውነቱም ሰከረ፤ እእምሮው
ንም አጣ። ከዚህ በኋላ ሚስ
ቱን አውነተኛ ነገርን እነግ
ርሽ ዘንድ ከወደቅሽበት ተነሽ
አላት። የባሏን ቃልም በሰ
ማች ጊዜ እርሷ ወልዳ ያላገ
ኘቸውን ልጅ ያገኘች መሰ
ላት። ሚስቱም ወንድሜ ሆይ
ያዘነ ልብን የሚያስደስት ምን
ነገርን አገኘህ አለችው።

፸፩. እርሱም እንቱ ሆይ ንዘ
ናችን ከእግዚአብሔር ዘንድ
ደረሰ አላት። እርሱም ቃሉን
ወደ እኔ ላከ ፍጹም ልመና
ችንም ተሰማ አለኝ፤ የተወዳጁ

ብሥራተ ክብር ወልድየ ወነ
ገራ ኩሉ ዘርእየ ወዘሰምዐ
እምቃል እግዚአብሔር ወዘ
ንተ ብሃሉ ነሥኣ ለብእሲቱ
ወሐተፋ ከሃዳ ወእከሞሰሰት
ሶበ መልእ መንፈስ ቅዱስ
ላዕሊሃ ከመዝኑ ጸብሰ ነይ
ልኪ ከመ ዘረከበኪ ሕማም
እኩይ ወደዊ ጽኑዕ ነይሉ
ለብእሲ ይደክም በደዊ ወዘ
ሕማም ትጼዐር ነፍሱ ዘከመ
አቅደመ ነገረ ጳውሎስ ሐዋ
ርያ በመልእክቱ ነይልሰበደዊ
የነልቅ ዝንቱ ትንቢተ ተፈ
ጸመ ብኪ።

፸፮. ወተንሥኣት እምነ ጽዮን
ወቆመት ቅድመ ገጸ ምቃ
እስተጣዐመት በልባ ኩሉ
ዘነገራ እንዘ ተእከቶ ለእግዚ
አብሔር ወትቤሉ ብእሲቱ
ኦ እኑየ ሚ ይሢኒ ግብረ
እግዚአብሔር እሰመ ከመ
ብዝነ መዓቱ ከማሁ ይበ
ዝነ ምሕረቱ ወእንዘ ዘንተ
ይብሉ ከልኢሆሙ በ፩ ቃል
ኅቡረ አተዉ ውስተ ቤቶሙ
ወቤቱ ማነደሪሆሙ።

ልጅ ምስራችንም ነገረኝ። ከእኔ
ዘእብሔር ቃል ያየውንና የሰ
ማውን ሁሉ ነገራት። ይህ
ንንም ብሉ ሚስቱን ወሰዳት፤
አንገቷንም አቀፋት፤ እርሷ
ዋም መንፈስ ቅዱስ በላይዋ
ላይ በተመላ ጊዜ ኖሞን ኖሞን
አለች። የክፋ ጽኑ ሕማም
አንደ ያዘሽ ኃይልሽ እንዲህ
ብሉ ደከመ። የሰው ብርታቱ
በፍጹም ደዊ ይደክማል ነፍሱ
(ሰውነቱ) ትጨነቃለች። ሐዋ
ርያ ጳውሎስ በመልእክቱ ነይ
ልሰ በደዊ ያልቃል ብሉ እሰ
ቀድሞ እንደተናገረ ይህ ትን
ቢት በእንቺ ተፈጸመ።

፸፯. እምነ ጽዮን የተባለችው
አናትም ተነሥታ ከባሏ ፊት
ቆመች፤ እግዚአብሔርንም አመ
ሰገነች፤ የነገራትን ሁሉ በልቧ
ታወጣ ታወርድ ነበር። ሚስ
ቱም ወንድሟ ወይ የእግዚአ
ብሔር ሥራ ምን ይረቅ ምን
ይደንቅ፤ አ ወዮ ምን ያለ ረቀቅ
ነው። ለዚህ እንክር ይገባል አሰ
ችው። ተግባሩ እንዲህ ብዙ እን
ደሆነ ምሕረቱም እንዲሁ ይበ
ባልና። ሁላቸውም ባንድ ቃል
እንዲህ እያሉ ወደቤታቸው
ገቡ በማደራያቸው አደሩ።

፸፮. ወበይኢቱ ሶለት ተራ
ከቡ ከልኢሆሙ በሩካቤ ዘበ
ሕግ ማእከል ነዊም ወነቲህ
ብእሲትሰ እሰመ ግብረ ነዋም
ይኢቱ በበፈጠራ እግዚአብ
ሔር ዘንግም እምዐዕመ ዝዐቡ
ሰእዳም ወእንዘ በበይናቲ
ሆሙ ይትዋንዩ ሰላሙ።

፸፯. በከመ ይቤ ጳውሎስ
ሐዋርያ በመልእክቱ ከቡር
አውስቦ በኩሉ ወለምኮሶ
ሙኒ አልቡቱ ስዕበት።

፸፱. ለዘማውያንሰ ሰእለ ያረ
ኩሉ ሥጋዊሙ ይኳንኖሙ
እግዚአብሔር ከቡራን እሙ
ንቱ እሰ አውስቡ በሩካቤ
ዘበሕግ። ዕብ. ፲፱፻፱

፹. አቡ በፍትወተ ደነሰ
ዘተፀንሰ አቡነ ዮሐንስ አላ
በሩካቤ ዘበሕግ እንዘ ኢያን
ገረግሩ በሰኒም ኮነ ጽባሐ።

፹፩. ወተንሥኣት እምነ ጽዮን
እምንዋማ ነጸረት ሰማየ
ወእንቃዕደወት እንዘ ትብል
ሐሰወነ ቃልከ መልእክ እግ
ዚአብሔር ግብርኤል ዘነገር

፸፮. በዚያችም ሶለት በመን
ቃትና በመተኛት መሳከል ባለ
በሕግ ግንኙነት ተገኘ። ሴት
እግዚአብሔር ከእዳም ከጉኑ
አጥንተ በመኝታ በፈጠራት ገን
ዘብ የመኝታ ሥራ ናትና እርሷ
በርሳቸውም በፍትር አንድነት
ይጨዋውቱ ዘንድ ሾመሩ።

፸፯. ሐዋርያው ጳውሎስ
በመልእክቱ ጋብቻ በሁሉ
የከበረ ነው ለመኝታቸውም
መተዳደሩ የለበትም።

፸፱. ሥጋቸውን የሚያረክሱ
እመንዘሮች ገን እግዚአብ
ሔር ይፈርድባቸዋል እንዳለ
በሕግ ጋብቻ ያገቡ እነርሱ
የከበሩ ናቸው።

፹. አባታችን ዮሐንስ በገጽ
ሕና በትድሰና የተፀነሰ ነው።
በኃጢአት ፍትወት የተፀነሰ
አይደለም በገጽሕና በትድሰና
ነው እንጂ። በኃጢአት ሳይወ
ድቱ ንጋት ዘን።

፹፩. እምነ ጽዮንም ከመኝታዋ
ተነሥታ ሰማይን አየች፤ ሰማ
ያውያን መላእክትን ምድራው
ያን ጸድቃንን በኩብር የሚተካ
ክል ልጅን ትወልዳለች ብለህ
እስተድመህ የነገርክኝ የእግዚ

ከኒ ቀዳሚ ሰማየ ወምድረ ዘየአክል ወልደ ትወልዳ።

፹፪. ወሶቤሃ ወረደ መንፈስ ቅዱስ ተናገራ ወይቤላ በ ፅንል ውስተ ክርሥኪ ኢያ አመርኪኑ ከመ ተፀንሰ በይ አቲ ፅለት ወሌሊት ወአጠ የቃ መንፈስ ቅዱስ ዜና ፅን ሰታ ወሶበ ነጸረ ብዝነ ንዘና ወአምዝ አስተንፈሰ ባቲ መን ፊሰ ሕይወት ከመ አስተን ፊሰ በመ ለሐዋርያት። ገቢ ሐዋ. ፪፻፩-፪

፹፫. ወአምዝ ተሠውጠ መን ፊሰ ቅዱስ ላዕሌሃ ወተወ ለጠ አርአያሁ በከመ ይቤ ኢዩኤል ነቢይ ወይትኒበዩ ደቂቅከመ ወአዋልዲከመ ወሊቃንቲከመ ወወራዙቲ ከመ ሕልመ የሐልመ ይቤ አግዚአብሔር አሰውጥ አምነ መንፈስየ ዲበ ኩሉ ዘሥጋ። ኢዩ. ፪፻፳፰፻፵፱

፹፬. ወይአተ አማረ ተባረጸ ገጸ አምአግረ ፀሐይ ወፀደለ

አብሔር መልአከገብርኤል ዘዩ ቃልህ ታበለን? አያለች ዓይኖቿን ወደ ላይ አተናች።

፹፭. ያንጊዜም መንፈስ ቅዱስ ወረደና በማገፀንሽ ልጅ አላ ብሎ ተናገራት። በዚች ሌሊትና በዚች ፅለት በማገፀንሽ ልጅ እንደ ተፀነሰ አታውቁምን? አላት የንዘኗን ብዛት ባየ ጊዜ መንፈስ ቅዱስ የፅን ሷን ዜና አስረዳት። ለሐዋርያት የሕይወት መንፈስ ረድ ኤትን እንዳላደረባቸው ለእርሷም የሕይወት መንፈስ ረድ ኤትን አሳደረባት።

፹፮. ከዚህ በኋላ መንፈስ ቅዱስ በላይዋ ላይ አደረ፤ መልካም ተለወጠ። ልጆቻችሁ ትንቢትን ይናገራሉ፤ ወንዶች ልጆቻችሁ ሴቶች ልጆቻችሁ ሽማግሌዎቻችሁ ጎልማሶቻችሁ ሕልምን ያልማሉ። በሥጋዊና በደማዊ ፍጥረት ሁሉ መንፈሴን አሳድራለሁ አለ እግዚአብሔር ነቢይ ኢዩኤል እንደ ተናገረ።

፹፯. ያንጊዜም ከፀሐይ እግር ይልቅ ፊትዋ አበራ፤ የመ

ሱራሒ ዘሥና ወተወለጠ ወበረቀ አልባሲሃ ወኮነ ጽዕ ድወ ከመ በረድ።

፹፰. ወሶበ ኮነ ጊዜ ይ ሰዓት ተመደጠት ንበ ምታ እም ብዝነ ፍሥሐሃ አስተርአየ ልብሳ ከመ ብርሃነ ፀሐይ ወይቤላ ምታ ምንተ ኮንኪ አብርሀ ልብስኪ ወኩለንታኪ ኮነ ፀሐይ ወወርኅ ዘያበርኅ ውስተ ኩሉ ዓለም ከመዝነ ትዒድማ እኅትየ ኢመሰል ከኒ ዘነበርኪ ምስሌየ አላ መሰልከኒ አዋልደ ነገሥት እፎ ኮነ ብሩሀ ሥነ ገጽኪ ኦ እኅትየ ፊድፊደ ክብርኪ እምነ ክቡራት እንስት ዘኪ ልቂዶን ጥቀ ሆናየ ብኪ ልብሰ ወርቅ ዘዑፅፍት ውኑ ብርት መኑ ይዒድም ከማኪ እምአዋልደ ነገሥት እለ ልብሳ ሜላተ።

፹፱. ወእንዘ ይትናገራ ዘንተ ኩሉ ኢያውሥአቶ ለምታ

ልኳ ብርሃንም በራ፥ ልብሷም በራ፥ ልብሷም ተለወጠ፤ እንደ በረድም ነጭ ሆነ።

፹፳. ሦስት ሰዓትም በሆነ ጊዜ ወደ ባሏ ተመለሰች፤ ከደ ስታዋ ብዛት የተነሣ ልብሷ እንደ ፀሐይ ብርሃን ሆኖ ታየ። ባሏም እንዲህ አላት ምን ሆነሽ ልብስሽ አበራ፥ ሁለንተናሽ በዓለም ሁሉ የሚያበሩ ፀሐይና ጨረቃን መሰለ! እኅቱ ሆይ እንዲህ ታምሪያለሽ! ከእኔ ጋራ የተቀመጥሽ አልመለሰሽም፥ የነገሥታት ልጆችን መሰልሽ እንጂ፤ የፊትሽ ደም ግባት እንዴት የበራ ሆነ። እኅቱ ሆይ ከከበሩ ከኪልቂዶን ሴቶች ክብር ይልቅ ክብርሽ በለጠ! የለበስሽው የወርቅ ልብስ እጅግ እንዴት አማረብሽ! ግምጃን ከለበሱ ከነገሥታት ልጆች እንዳንቺ ማን ያምራል።

፹፻. ይህንም ሁሉ ሲናገሩት የመንፈስ ቅዱስን ነገር

እንዘ ታስተጥዕም ነገረ **መንፈስ ቅዱስ** በልባ።

፹፮. ወክሶበ ይቤላምንተ ይክ ይከውን አርምሞትክ አዳም ኅብረ ሥንኪ ኩለንታኪ ፍትው እፎ ቁሐ ኩለንታኪ ኢመሰ ለቶ ብእሲቶ እምብዘኔ አርምሞታ ወመሰ ለቶ ብእ ሲተ ነገድ አፍርሐቶ ወእ ደንገጽቶ ጥቀ።

፹፰. ወይቤ በልቡ እምእ ይቲ መጽአት በብሔርየ ኢርኢኩ ዘከመ ይኡቲ ብእ ሲት አዳም ቆማ ወሠናይ ጥቀ አርእያሃ ወቆናዝሊሃ ፍቱል ከመ ለይ ወገልበባ **መንፈስ ቅዱስ** በአልባስ ብሩህ ወክልልት በምገስ እስመ ይኡቲ እምነ ጽዮን ታክምስስ ውሳጢ ልብሳ እስመ ፀንሰት ዕንሰ መን **ፈስ ቅዱስ**።

በልባ እያጣጣመኝ ለባሏ አልመለሰችለትም ነበር።

፹፯. ሁለተኛም ይህ ዝም ታሽ ምን ይበዛል! የመል ክሽ ደም ግባት መልካም ነው! ሁለመናሽ የተወደደ ነው! ሁለንተናሽ እንደጋት ቀላ! ከዝምታዋ ብዛት የተ ነግ ሚስቱ አልመለሰች ውም! የሌላ እንግዳ ሰው ሚስት መስላው ነበር እንደ። አስፈራችው! እጅግም አስደ ነገጠችው።

፹፰. በልቡም ከየት መጣች? እንደዚች የመለሰች ሴት አላየሁም! ቁመቷ መልካም ነው! መልካም እጅግ ጥሩ ነው! የልብሷ ዘርፍም እንደ ተፈተለ ግምጃ ነው! መን **ፈስ ቅዱስ** በብሩህ ልብስ ሸፍኗታልና! በባለሟልነት የተጋረደች ነበረች። ይህች እምነ ጽዮን በልብሷ ውስጥ ፍግግ ፍግግ ትል ነበር። **መንፈስ ቅዱስ** ያደረበትን ዕንሰን ፀንሳለችና።

፹፱. ወእምዝ ሐቀራቶ ከግዶ እምልብሳ ከመ ታርእዮ ለምታ ወሰበ ርእያ ሐቀራ ከግዳ ወሰፀማ እንዘ ይብል እንቲኑ እምቀዳሚሁ ነበርክ. ምስሊየ ኦ እኅትየ መለልክኒ እምአዋልደ ነገሥት አሐቲ። ኢመሰሰኒ ሥነ ርእየትክ ይት ዊለጥ አላ መሰሰኒ ሕልመ ሥነ ገጽኪ ወነገረቶ ኩሎ እም ጥንቱ በከመ ነገራ መን **ፈስ ቅዱስ** ነገረ ኅቡዑ።

፺. ወእምዝ ትቤሎ ለምታ ኦ እኅትየ ይእዜ ነገር እንግዳ ረከበኒ ተሀውከተኒ ከርሥየ ወክብደኒ ከርሥየ ከመ እብነ አረር ወገረመኒ ከመ ግርማ እንበሳ ምንት ውሉቱ ከመዝ ዘይገርም።

፺፩. ወይቤላ ምታ ቦነ ዘነገ ረኒ መልእክ በጽሐ አእመር ኪኑ ተምኒተነ ወተነብዮተነ በእንተ ዕንል አእምር አነ ከመብኪ ወልድ ክቡር ወእስ ተርእዮ **መንፈስ ቅዱስ** ለዲ

፹፱. ከዚህ በኋላ አንገቱን አቀ ፈችው! ከነልብሷ ለባሏ ትታየው ዘንድ ባያት ጊዜ እንገቷን አቀፋት! አስቀ ድሞ ከኒ ጋር ነበርሽን ብሎ ሳማት። እኅቱ ሆይ ከነገሥ ታት ልጆች እንዲቱን መሰ ልሽኝ! የመልክሽ ደም ግባት የሚለወጥ አልመሰ ለኝም! የራትሽ ደም ግባት ሕልምን መሰለኝ እንዲ ሰውር ነገርን መንፈስ ቅዱስ እንደ ነገራት ሁሉን ነገር ከመጀ መሪያው እንሥታ ነገረ ችው።

፺. ከዚህ በኋላ ወንድሜ ሆይ ዛሬ እንግዳ ነገር አገ ኝኝ! ሆይ ታወከብኝ! እንደ እርሳስ ድንጋይ ከበደኝ! እንደ እንበሳ ማስፈራትን አስፈ ሬኝ! ምንድር ነው እንደዚህ አድርጎ የሚያስፈራ አለችው።

፺፩. ባሏም አላት በእውኑ መልእክ የነገረኝ ነገር ደረሰ! ስለ ልጅ መመኝታችንና ትን ቢት መናገራችንን አወቅሽን? እኔ የከበረ ልጅ እንዳለሽ አውቃለሁ። **መንፈስ ቅዱስም**

ላሶር ወለብሏቱ በይላቱ ዕለት በከመ ኮነ ዕንሱቱ አመ ወርት ለየካቲት በጾወጅ ዕለት ንደረ በከርግ ለእምነ ጽዮን ወላብዐላ ለዛቲ ዕለት ዲላ ሶር በከብር ወበ ፍ/ሥሐ።

፲፪. ወመጽኦ መልአክ እግዚአብሔር ወቆመ ማእከሉም ወይቤሉም ን/ሥሐ ወልደ ጸድቀ ዘያህምሮ ለእግዚአብሔር ወይቤልዎ ኢተሀበነ ዘኢያህምረክ ሰማየ ወም ድረ ዘየእከል ወልድ ተሀንሰ እስከ ትራእዮ ልደቱ ግበሩ በዓለ በፍ/ሥሐ በከመ ይቤ ነቢይ ግበሩ በዓለ በትፍ/ሥሐ ትት በገበ እለ ያስተሐም ምዎ እስከ አቅርንቲሁ ለም/ሥዋዕ ወዘንተ ብሃሉ ተሠወሮመ መልአክ እግዚአብሔር እምቅድሜሁመ።

፲፫. ወእከ ይትናገሩ ክልኢ ሆመ መልአ መንፈስ ቅዱስ ላዕለ ዲላሶር ወበእሲቱ ወኮኑ ክልኢሆመ ንቡረ አግብርተ እግዚአብሔር ወወሐቡ ግሕለ ዘወርቅ ዘቤተ ክርስቲያን

በዚህች ቀን ለዲላሶርና ለሚስቱ ታያቸው። መዐነሱ የካቲት ሃያ ስምንት ቀን እንደሆነ በእምነ ጽዮን ማግኘትም እንደደረፈ ያችንም ቀን ዲላሶር በከብርና በደስታ አከበራት።

፲፪. የእግዚአብሔር መልአክም መጣና በመካከላቸው ቆመ። እግዚአብሔርን የሚያገለግለው እውነተኛ ልጅን ንሱ ውሰዱ አላቸው፤ እነሱም የማያገለግልህን ልጅ አትሰጡን አሉት። ከብሩ ከሰማያዊ ውያን መላእክትና ከምድራዊ ውያን ቅዱሳን የሚተካከል ልጅ ተሀንሰ መወለዱን እስከ ታየው ድረስ ነቢይ በዓልን በደስታ አድርጉ እንዳለ በዓልን በደስታ አደረጉ። ይህን ንም ብሉ የእግዚአብሔር መልአክ ከፊታቸው ተሠወራቸው። መዝ. ፻፲፭፡፳፭

፲፫. ሁለቱም ሲነጋገሩ መንፈስ ቅዱስ በዲላሶርና በሚስቱ ላይ ሞላ። ሁለቱም በእንደነት የእግዚአብሔር አገልጋዮች ሆኑ። የወርቅ ግሕለ ለቤተ ክርስቲያን ሰጡ፤ ንጹሕ ቊር

ወንዞች ቅድሳት በዘይት ገብሮ ቊር ቊር ቊር ንጹሕ ወሰገዱ ለእግዚአብሔር።

፲፬. ወእምድንረዝ ንሰፈት እምነ ጽዮን ተአሚና በእግዚአብሔር ወዐላት ውስተ ቤታ እለ ህለዋ ህየ ሶበ ርእያሃ ደንገዛ ወፈርሃ ክልኢቲ እንስት ወትቤሉን ለእንስት በሐክን ምንት እደንገዘን ወእፍርሀን ስእንክን ተናግሮ።

፲፭. ወይቤላ ለእምነ ጽዮን መልአክ እግዚአብሔር ህሉ ላዕሊክ እኮ ከመ ዘዘልፍ ሥነ ዚእከ ደንገዕነ ወፈራህ ከመ ኢንትናገር ምስሊክ እላ ተባረጸ ወተባረቀ ሥነ ዚእከ ም/ሥራቅኑ ወሚመ መላክወ ፀሐይ ትመስሊ።

፲፮. ወባዕዳት እንስት መጽኦ ይርእያሃ ለዘለፍቀራ እግዚአብሔር ዜና ዕንሰታ እለ ሰምዓ እንስት እንከራ ፀኒ

ባን በሚሠራበት ገንዘብ ይሠራ ዘንድ ንዋሃ ቅድሳትንም ሰጡ፤ ለእግዚአብሔርም ሰገዱ።

፲፬. ከዚህም በኋላ በእግዚአብሔር አምና ሂደች፤ ወደ ቤታም ገባች። ከዚያ ያሉ ሁለት ሴቶች በአዩላት ጊዜ ፈሩ፤ ደንገጡ። እንዴት አደራችሁ፤ እንዴት ዋላችሁ፤ መናገር ያቃታችሁ ምን እስረራችሁ? ምንስ እስደንገጣችሁ? አሰቻቸው።

፲፭. እምነ ጽዮንንም የእግዚአብሔር መልአክ በላይሽ ላይ እለ አሏት። የእንቺ መልክም እንደ ቀድሞ እንደ ዘወትሩ አይደለም፤ ካንቺ ጋር እንዳንነጋገር ፈራን፤ ደንገጥን፤ ያንቺ መልክ ፈጽሞ ተብረቀረቀ ተብሎ ለጨለጨለ እንጂ። የፀሐይ መውጫ ነውን ወይስ የፀሐይ መስኮቶችን ትመስያለሽ አሏት።

፲፮. ሌሎች ሴቶችም እግዚአብሔር የወደዳት እርሷን ሊያዩ መጡ፤ የመፀነሷን ዜና የሰሙ ሴቶችም አደነቁ። እነዚያ ሁለት

ሶታ ወለላ ከልኪቲ አንስቶ
 ሰገዳ ታላቅ እገራሃ ወትቤ
 ሉን ለአንስት ለምንት መጸ
 እከን ወሰገድከን እገዝ ገጽ
 ከን ያበርሕ እስመ እነወሰተ
 ንጉሥ ኢኮንኩ አንትንሂ
 ከቡራት አዋልጃ ነገሥት
 ወይቢላሆን አንስት ለዘይመ
 ጽኢ ንቢሃ አዋልጃ ነገሥት
 ሥርግዋት በሥን ኩሎላተ
 አዕይንት ዳጎንኑ ምጽኦትከን
 ዝሮ።

፶፮. ወይቢላሆን አልኩ አዋ
 ልጃ ነገሥት ለከልኪቲ አንስት
 ሶበ ሰማዕነ ዜና ዕንሰታ ለይ
 አቲ ብእሲት ምልዕተ መን
 ፈሰ ቅዱስ ንርእያ ወናስተ
 ብዕዓ መጸእነ መጋልያ ሰሎ
 ሞን ይቤ ርእያሃ አዋልጃ
 ወአስተብዕንሃ ንገሥታት
 ወዕቁባት ወደላሃ መኑ ከመ
 ይአቲ ብእሲት ዘይፈደዮ ላቲ
 ብዕል ወክብር ወይቢርህ ሥና
 ወትቤሉን ለአልኩ ደናግል
 ሚ የዕፅብ ምጽኦትከን ንቢሮ።

ሴቶችም ከእግረ፡ በታች
 ሰገዱ። እርሷም ለምን መጣ
 ትቡ ለምንስ ሰገዳችሁ ፈታ
 ትቡ እያበራ አለቻችሁ።
 እኔ የንጉሥ ልጅ አልሆን
 ከምና እናንተ ግን የከበራ
 ትቡ የነገሥታት ልጆች
 ናችሁ። ሴቶችም ወደ እርሷ
 የመጡትን በመልክ ተሸል
 ማችሁ፤ ዓይናችሁን ተኩ
 ላችሁ የመጣችሁ፤ የነገሥ
 ታት ልጆች ከዚህ መምጣ
 ታችሁ በደኅና ነውን? እኳ
 ቸው።

፶፯. እነዚያ የነገሥታት ልጆ
 ችም ሁለቱን ሴቶች መንፈስ
 ቅዱስን የተመላች የዚያችን ሴት
 የመዕነሷን ዜና በሰማን ጊዜ
 ልናያትና ልናደንቃት መጣን
 አሏቸው። የሰሎሞን ማሓልይ
 ሴቶች ልጆች አዩአት፤ ነገሥ
 ታትም አደነቷት፤ ዕቁባትም
 አመሰግኗት እንዳለ እንደዚያች
 ሴት ያለ ማነው? ሁብት፤ ክብር
 ለእርሷ ይገባታል፤ መልካም
 ይበራል። እነዚያንም ደናግ
 ሎች ወደ እኔ መምጣታችሁ
 ምን ያስደንቃል፤ አለቻችሁ።

፶፰. ወእምዝ እዘበት አብያ
 ጸሃ ያመጽኦ መሆንብተ ወርት
 ውብሩር ወአልባሰ ክቡራተ
 ወነሥኦት እምን ጽዮን አል
 ባሰ ንጹሐ ዘቡቱ ተጠምዓ
 ወርት ውብሩር ወወሀቡቱን
 ለአሰ መጽኢ ንቢሃ አዋልጃ
 ነገሥት የሐውሃሃ እስመ
 ዐባይ መብዕልት ጥቶ ለዘአ
 ብዐላ እግዚአብሔር እምነ
 ሉን አዋልጃ ጢርስ ወሰ
 ዶና እሰ ይትመሐለላ ወይሰ
 ግዳ ንቢ መስቀሉ ሰከርስ
 ቶስ።

፶፱. ወእምዝ አስተፋነውቶን
 በሰላም ውስተ ሀገሮን ወበ
 ሳኒታ ዕለት ሐረት ንቢ ቤተ
 ክርስቲያን እኒህ ልብነ ወስ
 ኒነ ምስሉ ማኅቶት ወገደ
 ፊት ቅድስተ ቅዱሳን ወሰገ
 ደት ንቢእግዚአብሔር ወትቤ
 ኢትርስዓ ለአመትከ ዘነገርከ
 ቀዳሚ ከመ ሰብአ ዓለም
 ኢትጸመማ እግዚአ ወኢት
 ሐሰዋ ለአመትከ ይኢትኬ
 አመትከ ግድርት በሃይማ
 ኖት ወበምግባር ጽዮስ ወኅ
 ስምት።

፷. ከዚህ በኋላ ባልንጅር
 ቺን የወርትና የብር ግጥኖ
 ችን ያመጡ ዘንድ እዘበች።
 እምን ጽዮንም ንጹሐት ልብ
 ሶችን ወርትና ብር የተከሰረ
 ባቸውን ወሰደች፤ ሊጉበጃት
 ለመጡ ለነገሥታት ልጆችም
 ሰጠቻቸው። ፈጽማ ታላቅ
 ክብርት ናትና ከክርስቶስ
 መስቀል ዘንድ የሚማለሉና
 የሚሰግዱ ከጢርስና ከሴ
 ዶና ልጆች መርጦ እግዚአ
 ብሔር ላከበራት ለርሷ ክብር
 ነውና።

፷፱. ከዚህ በኋላ በፍቅር በሰ
 ላም ወደ ሀገራቸው እንዲ
 ሂዱ አሰናበተቻቸው። በማግ
 ስቱም ቀን ሽቱን ከመብራት
 ጋር ይዛ ወደ ቤተ ክርስቲ
 ያን ሂደች፤ ከቅድስተ ቅዱሳ
 ንም ላይ ጣለች፤ እንዲህም
 እያለች ወደ እግዚአብሔር
 ሰገደች፤ ባሪያህን አስቀድመህ
 የነገርከትን እንደ ዓለም ሰዎች
 አቤቱ ቸል አትበላት፤ ባሪ
 ያህን አትተዋት። ይህች ባሪ
 ያህ በሃይማኖት የተመጸደ
 ቀች፤ በሥራ የከፋች ናት።

፪. ወእምዝ አእመረት እምነ ጽዮን ከመ በጽሐ ዕለተ ወሊደታ አገዝት ትቃዘ ከመ ይጽድቅ በገቢሃ በገደል ወን ጌል ቅዱስ ሶበ ታለጽቅ ብላ ሲት ትላድ ትቱከዝ በእንተ ሕማማ ወእምዝመ ወጽዕ ዕንላ ኢትዚክሮ ለሕማማ እንከ ወእንቲኒ እምየ ሔዋን ሶበ ተረገመ ከርገህ ይመ ስለኒ ተሊለ ውሉቲኒ መክፈ ልተ መርገምየ በጽሐኒ በእ ንተ ጸምዎታ ለበለስ መክፈ ልተ መርገም ከፍልየ ኮነ እምነ ብላሲ አዳም በከመ ትቤ ኦሪት በከመ አድመው ኪያ ለበለስ ከማሃ ደምዊ ለለወርኑ። የሐ. ፲፩፻፳፩

፫፩. ወክዕበ ትቤ በሕማም ለዲ ወወሊደክ በሕማም ይኩን ምግባእክ ንበ ምትክ ወውሉቱ ይቅንይክ በእንተ ዝንቱ ተቀንየት ሔዋን ለብላ ሲሃ አዳም በዘርእየቶ ለሕ ማም ፈተደት ትግባእ ዳግመ ብላሲት ፀንሰት በዘረገማ እግ **ዚእብሐር** ተከዙ አዳም ወሐ ዋን በአሞቶሙ ሰይጣን

፪. ከዚህም በኋላ እምነ ጽዮን የመውለጃዋ ቀን እንደ ደረሰ ወውቶች። የወንጌል ነገር በእ ርሷ እውነት ይሆን ዘንድ ገዘንን ያዘች። ሴት ለመው ለድ በደረሰች ጊዜ ስለ ሕመማ ታዝዛለች፤ ከወለደች በኋላ ሕመምዋን እንግዲህ እንደማ ታስበው እንቺም እናቱ ሔዋን ማገዘንን በተረገመ ጊዜ ቀላል ይመስለኝ ነበር፤ ይህም የእር ግማኔ ዕድል ፈንታ ጽዋ ተርታ ደረሰብኝ፤ ስለ በለስ መድማት የመርገም ዕድል ፈንታ ዕድል ፈንታዬ ሆነ፤ ሰው ሆኖ ከተፈጠረ ከአዳም ዘር ጀምሮ ኦሪት እንዳለች በለስን እንዳደማሻት እንደ እርሷ በየወሩ ደም ሁኒ።

፫፩. ሁለተኛም ኦሪት አለች፤ በሕማም ወልደሽ ፈቃድሽ ወደ ባልሽ ይሁን እርሱም ይግዛሽ፤ ስለዚህ ሔዋን ለባሷ ለአዳም ተገዛች። ሕመምን ጸዕ ርን ባየችበት ገንዘብ ዳግመኛ ትመለስ ዘንድ ወደደች፤ እግ **ዚእብሐር** በረገማት ገንዘብ ሴት ሔዋን ፀነሰች፤ ሰይጣን ያሳታቸው አዳምና ሔዋን አዘኑ፤ ያች ዕፀ በለስ ስለ

በእንተ ዘደመውት ይሉቱ በለስ ወፈደሃ እግዚእብሐር በተለ ፍዳሃ ለበለስ እንተ ኮነት ደመ አዋልዲሃ ለሔዋን ደመ ውነ ውስተ ኩሉ ሥጋን።

፫፪. ወእንዘ ታስተዓዕብ ዘንተ ነገራተ እግዚእ አምላካዊ መጽሐ መልእክ እግዚእብሐር ዘየ ማን ወጽግም ናሁ እልጸተ ፍሥሐ ወተርበ ፀኒሶትኪ ለወሊድ ወኩኒ ምልዕተ ፍሥሐ ወሐሴት ለዝንቱ ወልድኪ ኢትሬእይዎ አቡሁ ወእመ ዘበምድር እላ እምድገረ ሞቱ ትሬእይዎ በመንግሥተ ሰማ ያት።

፫፫. ወሰሚዓ ዘንተ ተፈሥ ሐት ጥቀ ወተሐሥየት እንዘ ታክሞስስ እምልባ ከመዝ ገብረ ከማሁ ሊተ ምንተ እንሥሥ ወልደ ዝንቱ ዓለም ምንት ባቶው ወምንት ረባሐ።

፫፬. ዓዲ ይቤ እግዚእነ በወ ንጌል ምንት ይበቱዖ ለሰብላ ለእመ ረብሐ ኩሉ ዓለመ ወነፍሶ ንጉሰ ከመ ኢይትሐ ሰው ቃልክ መልእክ እግዚ

ደማች ደም የሆነች የበለስን ፍዳ በተል እግዚእብሐር መለሰ፤ የሔዋን ልጆች በሥ ጋችን ሁሉ የደም መፍሰስ ያዘን አለች። ዘፍ. ፪፻፲፪

፫፪. **የእግዚእብሐር** አምላክን ነገር ስታደንት የግራና የቀኝ የሆነ **የእግዚእብሐር** መል እክ መጣ፤ እንዲህም አላት። እነሆ ደስታ ደረሰ። መፅሐፍ ሽም ለመውለድ ቀረበ፤ ፍጹም ደስታን የተመላሽ ሁኒ፤ ይህን ልጅሽን በምድር ያሉ እናትና አባቱ አታዩትም፤ ከሞቱ በኋላ በመንግሥተ ሰማያት ያዩታል እንጂ።

፫፫. ይህንም ሰምታ ከልቧ እያወጣች እያወረደች ፈጽማ ተደሰተች። እንደዚህ አደረገ ልኝ እንዲሁ ለእኔ ምን እፈልጋለሁ፤ የዚህ ዓለም ልጅ ጥቅሙ ምንድር ነው፤ ረብኑ ምንድር ነው።

፫፬. ዳግመኛም ጌታ በወን ጌል ዓለምን ሁሉ ቢገዛ ነፍሱን ግን ካጣ ለሰው ምን ይጠቅመዋል አለ። **የእግዚእ ብሐር** መልእክ ሆይ ቃልህ

አብሔር ወርቅኒ ወበሩር ንላፊ ውሳኔ ምንት አባላት ለእግዚአብሔር በእንተ ዘተ ነበሩ በእንተነሱ።

፪. በዘመ ይቤ ነቢይ ምን ተነ አባላት ለእግዚአብሔር በእንተ ኩሉ ዘገብረ ሊተ ጽዋቦ ሕይወት እትሚጠጽዋ ዕለ ሕይወት ውሳኔ እስመ ጽድቅ ውሳኔ ታሉ አመን ነገሩ ወርቅኒ ኩሉ ፍናዊሁ ወእምድንረ ተናገራ ተመ ስጦ መልእክ እግዚአብሔር ገብርኤል በደመና ወዐርገ ሰማያተ። መዝ. ፻፲፭፻፱

ምዕራፍ ፪
ክፍል ፭ ዘሠሉስ
በእንተ ልደቱ

፩. ወሶበ ተፈጸመ ታላቀ ጽድቅ በጽሐ ዕለተ ወሊ ዶታ አመ ጽወጅ ለኅዳር ልደቱ ለአቡነ ዮሐንስ ጸሎቱ ወበረክቱ የሁሉ ምስለ ኩልነ ደቂቀ ዮሐንስ ወምስለ ኩልነ ሕዝበ ክርስቲያን ማኅበር ለዓለመ ዓለም አሚን።

እንዲያታበል አላችው። ወር ቅም ሆነ ብር ኃላፊ ጣፊ ነው፤ ስለእኔ ለተናገረ ለእግዚአብሔር ምን እሰጠዋለሁ።

፪. ነቢይ ዳዊት እንዳለ ስላ ደረገልኝ ሁሉ ለእግዚአብሔር ምን እከፍለዋለሁ፤ የሕይወት ጽዋን እተበላለሁ፤ ጽዋም ሕይወት ነው፤ ታሉ አውነት ነው፤ ነገሩም የታመነ ነው፤ መንገዱም የቀና ነው። ይህንንም ከነገራት በኋላ የእግዚአብሔር መልእክ ቅዱስ ገብርኤል በደመና ተነጠቀ፤ ወደ ሰማያት ዓረገ።

ምዕራፍ ፪
ክፍል አምስት የማክሰኞ
ስለ መወለዱ

፩. የእውነት ታሎችም በተፈጸመ ጊዜ የመውለዳዋ ቀን ደረሰ። የአባታችን ዮሐንስ ልደት ኅዳር ሃያ ስምንት ቀን ሆነ። ልመናውና በረከቱ ከዮሐንስ ልጆች ጋርና ከሁላችን ሕዝበ ክርስቲያን ጋር፤ ይኑር፤ ለዘለዓለሙ አሚን።

፪. መመጽኤ ክልሌ ክልሌቱ እንቲሃ አላቲ መወልዱት ወአላቲ ነባራት ምስሌሃ ወእላንቱ እንቲሃ ይቤላሃ ሐመም ኪነ ሕማመ ወሊድ መጸእኩ ይቤለኪነ ንእግዚአብሔር እንዝ ንሕነ እንትኪ ወለተ እም በአልቦቱ ይትሚነይ ወለተ እም በጊዜ ወሊድ።

፫. ወትቤሉን እምነ ጽዮን ለእንቲሃ አልቦ ሕማም ፍሥሐ ይብሉ ለልብህ ኢየንፍረክን ማእዘ ወለተ እም ይከውን ለዘኢኮነ ይኢዜ ወእንቲሃ ተርባ ንቤሃ ይኢዜ ምንትኪ አጽ በሰኪ ወንሕነ መሰለነ ዘበ ጽሐ ዕለተ ወሊድትኪ እሰኩ ኢትንበሪ ተንሥኢ በሊ ለፌ ወለፌ የሐዕዕኑ ወልድ እም ፍቅደ ፱ ወርሃ ይተርፍኑ ፍቅደ ፲ እውራሃ ወይእ ቲስ እምነ ጽዮን ታክሞስስ በእንተ ጸዕቀ ነገርን ለእነ ቲሃ።

፬. ወትቤሉን እምነ ጽዮን ለእንቲሃ ዓዲያ ይመስለኒ ወሊድ ኢየሐምመኒ ወእል

፪. ሁለቱ እንቲቺም መጡ። እንዲቱ እዋላጅ ናት እንዲቱም ከእርሷ ጋር ተቀማጭ ናት። እነዚህም እንቲቺ የመውለድ የምሃ ሐመምን ታመምሽን? መጣሁ ይልሻልን? እንያዝሽ፤ እኛ እንቲቺሽ ስለሆንን የእናት ልጅ የሌለው በሚወልድበት ጊዜ የእናት ልጅን ይመኛል፤ አሏት።

፫. እምነ ጽዮንም እንቲቺን ሕማም የለም፤ ልቤን ደስ ብሎታል እንጂ አላቸቸው። አላፍራችሁም፤ የእናት ልጅ ለዛሬ ያልሆነ ለመቼ ይሆናል አላቸቸው። እንቲቺም ወደ እርሷ ተረቡ፤ እኔ ዛሬ ምን አስጨነቀሽ፤ እኛም የመውለድሽ ቀን የደረሰ ይመስለናል፤ እስቲ አትቀመጩ ተነሥተሽ ወዲያና ወዲህ በይ፤ ልጅ ከዘጠኝ ወር ቍጥር ይጎድላልን? የአሥር ወር ቍጥር ይተራልን? እርሷ እምነ ጽዮንም ስለ እንቲቺ መጨነቅ ፍግግ ፍግግ ትል ነበር።

፬. እምነ ጽዮን እንቲቺን አላቸቸው፤ መውለድ ገና ይመስለኛል፤ አላመመኝም፤ ጭንቀትም የለብኝም። ሐዋርያው

ብዬ ጸዕር በዘመ ይህ ጳው
ሎስ ሐዋርያ ሊተሰ ይመስ
ለኒ ዓዲህ እስመ በድጎሪያ
እረሰዕ ወትድማላ እሚልዕ
ከመ ዝንቱ ቃል ይመስለኒ
ዓዲህ ኢበጽሐ ጊዜህ ወጊዜ
የሰ ሶበ በጽሐ ወልድሃ
የእምር ጊዜህ ሕቀ ጽንሐኒ
አጎትሃ ከመዝ በኢበጽሐ
ጊዜ ወሊዶትሃ ኢታጉጥሳኒ
በምዕር አይምስልከን በበ
ጽሐ ጊዜ ወሊዶትሃ ሶቤሃ
አጎዛ ነፈርዓዕ።

፩. እ አጎትነ በዕቃብ ግብር
እመ ኢተአጎዝኪ ግበሪ ተዋ
ንዮ ምስሌኒ ንሕነሃ እመ
ንፈርህ አፈ ሰብእ ናጃም
ወኪ በነገርኒ በኢነአምራሁ
ለወሊድ ነአምር ከመ ዘንተ
ይብላ ተተላሃ ወተተላ ባቲ
ወልዳ እንዘ ተሐምም ወት
ጊዕር ወትቤሉን በዓልተ
ዕንስ እስኩ ሕቀ ጽንሐኒ
እስከ እስከሉ **ለእግዚአብ**
ሐር።

፪. ወዘንተ ብሃላ ተንሥኢት
ወቆመት ውስተ ቤተ ምጽ
ላይ እንዘ ተአድቶ ለእግዚ

ጳውሎስ ለእኔ ግን ገና ይመ
ስለኛል፤ የጎላዩን እረሳሰሀ
የፊቱን አጽንቼ እይዛለሁና እን
ዳል፤ እንደዚህ ቃል ይመስለኛል።
ገና ጊዜህ አልደረሰም፤
ጊዜህ በደረሰ ጊዜ ግን ጊዜ
ውን ልጄ ያውቃል አለቻቸው።
አጎቶቹ ጥቂት ቆዩኝ እንደዚህ
የመውለድ ጊዜ ገና አልደረሰ
ሰም፤ ባንድ ጊዜ አታስቸኩ
ሉኝ። የእናቱ ልጆች በጭንቅ
ሥራ ብትይዙኝ የመውለድ
ጊዜ የደረሰ አይምስላችሁ። ያን
ጊዜ ወዲያው ደስታ ያዛት።

፭. እጎታችን ሆይ! በጭንቅ
ሥራ ካልተያዝሽ ከእኛ ጋር
ጨዋታን አድርጊ፤ እኛም የሰ
ውን አፍ ብንፈራ ነው፤ መው
ለድን የማናውቅ በነገራችን
እናደክምሻለን፤ እርሷንም ገደ
ሷት፤ ልጇንም ገደለባት፤ ታማ
ተጨንቃ ሳለ ሳያዋልዷት እን
ደሚሉን እናውቃለን፤ አሷት።
እርሷም እናንተ ባለ ዕንሶች
እግዚአብሔርን እስክለምነው
እስኪ ጥቂት ቆዩኝ አለቻቸው።

፮. ይህንም ብላ ተነሣችና በጸ
ሉት ቤት ውስጥ ቆመች፤ እን
ዚህብሔርንም እያመሰገነች

እብሔር በረከት ወሰነደት
ሰጊደ ለመንግሥተ እብ ወወ
ልድ ወመንፈስ ቅዱስ ሆላ
ስተ ወራብፀ ወሀበት ሰጊደ
ለእግዚአብሔር ማርያም ወን
ምስተ ሰጊደተ ለትንሞተ መስ
ቀሉ ዘተሰትላ ቦቱ ወልደ
እግዚአብሔር ማሕዋዊ።

፮. ወወደያት ቦቱ ንምስተ
ሰጊደታተ እንዘ ትብል እን
ዚኦ ነጽር ስእለትሃ ፈርሐ
ልብሃ ግብረ ዕቃብ ወመድ
ምመ እስመ ተአምር አንተ
ዘብሃ ናርሀት አልብሃ እብ
ወእም በእንበሊከ መኑ ዘይ
ክል ይኩን ተስፋ እስመ
ወለተ ገብርክ እመትክ እምነ
ቀዳሚ አዳም ወእምነ ብእ
ሲቱ ሐዋን ኩሉ ዘወዕኦ
በዘርዕ ወበፍትውተ ሥጋ
እረቦንከን ለፌ በሥጋ ወለፌ
በነፍስ።

፭. አንተስ እምከመ ቀዳሚ
እስከ የም ተአምር ደካሞ
ለፍጥረተ ዚኣነ ተዘከራ እን
ዚኦ ለእመትክ እምዘ አጎዛ

ተንበረከከች፤ ለእብሃ ለወልድ
ለመንፈስ ቅዱስ መንግሥት
ሦስት ጊዜ ሰጊደች፤ አራተ
ኛም ለእመቤታችን ማርያም
ሰጊደትን ሰጠች፤ እምስተኛም
ማሕዋዊ የሆነ የእግዚአብሔር
ልጅ ለተሰተለበት ለመስተሉ
ችንዛር ሰጊደች።

፮. እምስተ ሰጊደታትን ጨመ
ረች፤ እቤቱ ለመናዩን ተመ
ልከት እያለች፤ ፈጽሞ የሚያ
ስጨንቅ ሥራን ልቤ ፈራ
ያሉብኝን ናርሐት አንተ ታው
ቃለህና ያለ አንተ ከአንተ
በተር እናት አባት የለኝም፤
ተስፋ አለኝታ ይሆንኝ ዘንድ
የሚችል ማነው፤ እያለች።
እኔ የባሪያህ ልጅ ባሪያህ
ነኝና ከመጀመሪያው ከአዳምና
ከሚስቱ ሐዋን በዘርና በፈ
ቃደ ሥጋ የወጣ ሁሉ በወ
ዲያና በወዲህ በነፍስ በሥጋ
ምልክታቸው ነው።

፭. አንተ ግን ከቀድሞ ጀም
ረህ እስከ ባሬ ድረስ የተፈ
ጥሮ ያነማነታችንን ታውቃ
ለህ፤ እቤቱ ባሪያህን አሰባት፤
የመውለድ ሕመም ምጥ ከያ

ሕማመ ወሊድ ከመ ኢት
ዊዓር እድገና ወኢትግድፋ
በዝንቱ ሕማም እንዘ እንተ
ሕያው በሰማይ ወበምድር
ለከሳህል ወምሕረት ለኩሉ
ዘይሴፎ ንቤክ ወእነ መፍቀ
ሪተ ደነስ ወፍትወት እንተ
ሰማያዊ ወእነ ምድራዊት
ኢትዔምዕ ወኢትፀመም ስእ
ለተ ብእሲት ንዝንት እም
ትካት።

፱. ኦ እግዚአ ኩና አበ
ወእነ እከውን ወለተ ንይ
ስተ ዘኢይክል ጸዲቀ አቡነ
ይዔምጽ ወይክሕድ ወለቶ
እመሂ ኮነት ሕስምተ ወእ
መሂ ኮነት ሠናይተ ወእ
መሂ ክሕደት ወላዲሃ ይክ
ሕድኑ ልበ ወላዲሃ ወልድ
የንሥር በእቡሁ ወወልድ
ይክብር በእቡሁ።

፲. ወእንዘ ትትቀሐው ዘንተ
መጽአ አንተሂ ወይቤላሃ
ኢተእምሪኑ ድጎረ መጽአ
ወሊድ ከመ ኢየሐርፍ ናሁ
ኢእክለኪኑ ብዝነ ስእለትኪ
ንዒ ንቤነ ከመ ኢትለዲ በዕ
ፀብ ግብር ወረጺማ ኩሉ

ዛት ጀምሮ እንዳትጨነት እድ
ናት፤ በዚህ ሕመም አትጣ
ላት። እንተ በሰማይና በም
ድር ሕያው ስትሆን ይቅር
ታና ምሕረት ላንተ ነው። ወይ
እንተ ለሚታመነው ሁሉ እኒም
ኃጢአትን ፈቃድ ሥጋን የም
ወድ ነኝ፤ እንተ ሰማያዊ ነህ፤
እኔ ምድራዊ ነኝ፤ አትበድ
ልም ያዘነኝ ሴት ልመናንም
ከድሮ ጀምሮ ቸል አትልም።

፱. እቤቱ ሆይ! አባትን ሁናት፤
እኒም የተነቀፈኝ ሴት እው
ነተኛ መሆንን የማልችል
ልጅን እሆናለሁ፤ አባትም
ሴት ልጅን ይክዳልን? ይበ
ድላልን? የክፋች በጎ የሆነ
ችም ብትሆን የወለዳት አባ
ቷንም ብትክድ የወላጅ አባቷ
ልብ ይክዳልን? ልጅ ባባቱ
ይክብራል።

፲. ይህንንም ስትከራከር እኅ
ቶቿ መጡ፤ መውለድ ከመጣ
በጎላ እንዳይቀር አታውቁ
ምን፤ እነሆ የልመናሽ ብዛት
አልበቃሽምን በጭንቅ ሥራ
እንዳትወልጁ ወደ እኛ ነይ
አላት። መማለልንም ሁሉ

ተማሕልሉ ወጽአት ንቤ
ሆን ወወለት ውስተ ቤታ።

፲፩. ወእምዝ አንዛ ሕማም
ከመ ትዊዓር ወእልኩ እን
ቲሃ ቀርባ ወሶቤሃ ወለደት
ዮሐንስሃ ወልደ ዘበኩራ
ወሶበ ርእየት ሥነ ገጽ
ወሳዕሳዕ አፋሁ እንከረት
ጥቀ ነገረ መልአከ።

፲፪. ወትቤሉን ለአንተሂ ጸውዓ
ሰብአ ይእቲ ሀገር ወኩሉመ
አግዋሪሃ ወእዝማዲሃ እሰ
ሀለዉ ዘርሐት ወዘትሩብ ይር
አዩ ወሊዶትሃ።

፲፫. ወእምድጎረ ወለደቶ ለዝ
ንቱ ብፁዓዊ ዮሐንስ ብርሃነ
ዓለም መጽአ ምታ ሕያውኑ
ወልድ ሕያውትኑ እም ብሂሉ
ጠየቀ አሐተ ብእሲተ ወት
ቤሉ እው ዳንን ኢትሬእየኑ
ይእቤ እንዘ ኢይከውን ሳዕት
ሶቤሃ ዐእ ውስተ ቤት ይር
አይ ሥነ ገጽ ወሶበ ርእየ
አደም መልአከ።

፲፬. ወሶቤሃ ይቤ ኢርእኩ
እምእመ ተወለድኩ እስከ

ጨርሳ ወደ እነርሱ መጣች፤
ወደ ቤቷም ገባች።

፲፩. ከዚህ በጎላ ትጨነት ዘንድ
ሕመም ያዛት፤ እነዚያ እን
ቶቿ ቀረቡ፤ ያንጊዜም ዮሐንስ
የተባለ የበኩር ልጁን ወለ
ደች። የፊቱ መልኩን የአፋ
መቀልጠፍን ባየች ጊዜ የመል
እከን ነገር አጅግ አደነቀች።

፲፪. እንቶቿ የዚች ሀገር
ሰዎችን ጎረቤቶቿን ሁሉ፤
የሩት የትርብ ዘመዶቿን
ሁሉ መውለዱን ያዩ ዘንድ
ጥሩ አሰቻቸው፤

፲፫. የዓለም ብርሃን የሆነ
ብፁዕ ዮሐንስን ከወለደችው
በጎላ ባሏ መጣ፤ ልጅ ደንና
ነውና፤ እናትስ ደንና ናትን
ብሎ እንዲት ሴትን ጠየቀ፤
አምን ደንና ናቸው፤ ዛሬ
ጭንቅ ሳይሆን አታሃውምን
አላችው። ያንጊዜም የፊቱን
መልክ ያዩ ዘንድ ወደ ቤት
ገባ፤ ባየውም ጊዜ መልኩ
ደስ አሰኘው።

፲፬. ያን ጊዜም ከተወለድኩ
ጀምሮ እስከ ዛሬ ድረስ መልኩ

የም ዘከመዝ ወልድ ዘተ
ወልድ ዘእዳም አርአያሁ ወእ
ዕይንቲሁ ከመ ሠርተ ቤዝ
ወከናፍሪሁ ፍሥሕ ከመ
ወይን ዘያጸግብ ወስነኒሁ ዘይ
በተሌል ቦቱ ዘይከዑ ሐሊበ
ወመዓረ እምብዝን አፍት
ሮቱ እንከለሎመ ፍሥሐ
ለእቡሁ ወለእመ።

፲፭. ወእምድጎረ ሰምዑ ሰብእ
ይእቲ ሀገር ተጋብሎ ኩሎመ
ይርእዩ ወሊዶታ ዐቢዮመ
ወንኡሶመ አለ አልቦመ
ኑልቶ ወኮነ ጸዕት እንቀጸ
ቤታ ወተባህሉ በበይናቲ
ሆመ እፍንቱ ዜና ወሊዶታ
በከመ ሰማዕነ ከማሁ ርእነ
በከመ ይቤ ነቢይ በከመ
ሰማዕነ ከማሁ ርእነ ዘሰማ
ዕነ ወዘርእነ ንዑ ንግበር
በዓለ ፍሥሐ ወሐሣቲ እንዘ
ንሴብሐ ለእግዚአብሔር እም
ላክ ጸድቃን። መዝ. ፱፻፳፭

፲፮. ወሶበ ወለደት ወልደ
መጽእ ዳዊት ምስለ መዘ
ምራኒሁ አሳፍ ወሊዶትም
ወቆሬ ያስተዋድዱ መዝሙረ

ጥሩ ሳይኖቹ እንደ አጥቢታ
ኮከብ ከንፈርቹም እንደሚያ
መግብ ወይን ደስ የሚያሰኝ
ጥርሶቹም ወተትና መዓርን
የሚያፈሉበት የመሰለ እንደ
ዚህ ያለ ልጅ አላየሁም አለ።
ከፍቅሩ ብዛት የተነሣ አባትና
እናቱን ደስታው ዳብ ዳብ
አደረጋቸው (አስኛቸው)።

፲፭. የዚያች ሀገር ሰዎችም
ከሰሙ በኋላ መውለዱን ያዩ
ዘንድ ሁሉም ቊጥር የሌላ
ቸው ትልቆችም ትንሾችም
ተሰበሰቡ፤ የቤቷ ደጃፍም ጭን
ቅንቅ ሆነ፤ እርስ በርሳቸውም
የመውለዱ ዜና እንዲህ ነውን
ተባባሉ። እንደ ሰማን እን
ዲሁ እየን ነቢይ እንደ ሰማን
እንዲሁ እየን እንዳለ እኛም
እንደ ሰማን እንዲሁ እየን፤
የሰማንና ያየን ሰዎች የጸድቃ
ንን አምላክ እግዚአብሔርን
እያመሰገን የፍጹም ደስታ በዓ
ልን እንደርግ ዘንድ ኑ።

፲፮. ወንድ ልጅን በወለደች
ጊዜ ዳዊት ከመዘምራኖቹ ከአ
ሳፍ ኤዶትምና ቆሬ ጋር ምስ
ጋናን ያስማመው ዘንድ መጡ።
ስለ ጸድቃኖቹ በየማኅበራቸው

ውንለዩ ማኅሌተ በበማኅበ
ሮመ በእንተ ጸድቃኒሁ እንዘ
ዳዊት መዝሙረ ምስለ ኩሉ
መዘምራኒሁ ወይቤ።

፲፮. በ አለ ተኅርዩ እም
ከርህ እሞመ ወበ አለ
ተጽሕፈ አስማቲሆመ በሰ
ማያት ይትፈሥሐ ጸድቃን
በቅድመ እግዚአብሔር ወይ
ከብሩ ኩሎመ ርቱዓነ ልብ
በርህ ሠረቀ ለጸድቃን ወለ
ርቱዓነ ልብ ትፍሥሕተ ይት
ፈሥሐ ጸድቃን በእግዚአ
ብሔር እንዘ ከመዝ ይዘ
ምር ዳዊት ምስለ ኩሉ መዘ
ምራኒሁ ዘውኡቶመ ይከ
ውን ኑልቶመ ፎወጄ አለ
ያስተዋድዱ አውታረ መሰ
ንቆ ወፈጺሞ ማኅሌተ ዐርገ
ውስተ ሰማያት። ኤር. ፩፥፩፤
መዝ. ፻፶፩፤

፲፭. ወእምዝ ፈነዉ መልእ
ክተ ለቡሁ ወእመ ንበ ንበ
መስፍን ሀገር እንዘ ይብሉ
ነዓ ርእ ምስለ ሠራዊትከ ዘወ
ሀበነ ብዕለ ወከብረ ወዘከመ
ትርእይ ሞገሰ ላዕለ ወልድኑ።

፲፱. ወእምድጎራሁ መጽእ

የምስጋና መዝሙርን ዘመሩ።
ዳዊት ከሁሉ ዘማሪዎች
ጋር የመዝሙር መሰንቆ
ያዘ።

፲፮. ከእናታቸው ማኅበን ጀምሮ
የተመረጡ አሉ፤ ስምቻቸው በሰ
ማያት የተጻፉላቸውም አሉ።
በእግዚአብሔር ፊት እግዚአብ
ሔር ባወቀው ነገር ይደሰታሉ፤
ሁላቸው ልብ ቅኖች ይከብ
ራሉ፤ ለጸድቃን ብርሃን ወጣ፤
ለልብ ቅኖችም ደስታ ተደረገ፤
ጸድቃንም በእግዚአብሔር ይደ
ሰታሉ፤ እንዲህ እያለ ዳዊት
ከሁሉ ዘማሪዎች ጋር ያመ
ሰገን ነበር። የእነዚህ የመሰ
ንቆ አውታር መዝሙርን የሚ
ያስማሙ ቊጥራቸው ሰባ
ሰባት ነበር። ማኅሌትንም በፊ
ጸመ ጊዜ ወደ ሰማያት ወጣ።

፲፭. ከዚህ በኋላ አባቱና እናቱ
መልእክትን ወደ ሮም ንጉሥ
ላኩ። የሰጠንን ብልጽግናና ክብ
ርን ከሠራዊቶች ጋር ና እይ
እያሉ በልጃችን ላይ ባለሟል
ነትን ታይ ዘንድ ና እያሉ።

፲፱. ከዚህ በኋላ የሮም ንጉሥ

መስፍን ሀገር እንደ ይዘምር
 ወይሰብሕ በበቃነቱ ወትብ
 ሰሙ እምነ ጽኑን ለሰብሕ
 አስተዳልጦ መባልሰታተክመ
 ንግበር ምላሕ በሆነ ወእም
 ጽሑ አልሕምተ መስፍነተ ተ
 ወጽ አስዋራተ ስቡሐን አባ
 ግዑ ጽዕድዋን እምደብረ
 ቤቱል አስመ ጽቡባን አመ
 ንቱ ወይወ፣ አባግዓ በገ
 ለዓድ ጸሊማን ወአቶመኩ
 ይከውኑ መሥዋዕተ ወፎ
 ወ፣ አጣሌ በቤቱል ወ፣
 ወ፣ ደዋርሐ ፤ ወፎ እወ
 ደውዩ ውስተ መቃቆታተ
 ደዋርሕ ወበዘ ታዕዕቡ ቦቱ
 ፩ወ፣ ድክመታተ ቅብዕ ዝሰ
 መብለዕ ውክቱ ፩ወ፣ እቃ
 ውዑ ደዩ ውስተ ማይ ከመ
 ይኩን ለስቱያት ፎ ወ፣
 ማክፍታተ አስተዳልጦ ከመ
 አሰ ኢይኩኑ ንኡሳተ።

፩. ወእምዘ እንዘ ወደሰ መስ
 ፍን ሀገር በግዕዝ ልማዱ
 ወኩሉ ሕዝብ እሰ ይገንዎ
 በሥነ ብሔር መደብሉ ብፁዕ
 ዘአክበር ውብፁዕ ዘአልዓሉ

በሥቃነቱ (በሃስልቲ) እምነ
 ገን መባ። እምነ ጽኑንም
 ትን በዚህ ምላን እናደርግ በገን
 ምንበን አዘጋጁ አሰባባሪ
 ያልወለዱ መቶ ላሞችን። ሃሳብ
 ስልሳ በሮችን መቶ ሰባ ንግሥት
 በጎችን ቤቱል ከሚባል ተራራ
 እምሙ እነሱ የጣፈሙ ናገ
 ውና አለቻቸው። በጠኝ መሣ
 ጥቋቱር የሆኑ የገለገደ በጎችን
 እምሙ እነሱ መሥዋዕትን
 ይሆናሉና። እምስት መቶ የቤ
 ቱል ፍላጎችን ሰባት መቶ
 ደሮችን እምሙ አሰቻቸው።
 ከጠጥ መሥሪያዎቹ ውስጥ
 አሥራ እምስት መስፈሪያ ጫፊ
 ጫምሩ በምታጣፍጡበት ገን
 ዘብ ታጣፍጡት በንድ ሃያ ስም
 ንት የቅቤ ዕቃ ቅባቶችን ጫምሩ
 ይህም ጥሩ መብል ይሆናል።
 ሃያ ሁለት መስፈሪያ የማር ወሰ
 ላን ከውኃ ውስጥ ጫምሩ።
 ለመጠጥ ይሆን በንድ እምስት
 መቶ ትናንሽ ያልሆኑ ማውራ
 መጠጫዎችን ስብስቡ አሰቻቸው።

፩. ከዚህ በጋላ የሮም ንጉሥ
 በለመደው ቋንቋ ማመስገን
 ጀመረ። ሁሉም የተከተሉት
 ሕዝቦች በሀገራቸው ቋንቋ እመ
 ሰገኑ። ያከበረው ብፁዕ ነው።

ወብፁዕ ወልድ ቡሩክ ዘያስ
 ተፈሥሶኩ ኩሉ ንሰሙ ቦ
 በይዘብጥ ከበር ወቦ ዘይን
 ፍህ ቀርን ወቦ ዘያስተዋድድ
 መዝመራ ወቦ ያስተፋድም
 አውታረ መሰንቆ ወቦ ዘያደ
 ምዕ ጸናጸሰ ወቦ ዘያንሥሕ
 ብዕዛ ወኩሉ ሕዝብ ወደሱ
 ወሰብሎ በዐለ ልደቱ ለአ
 ቡን ዮሐንስ ፍሥሐ ኩሉ።

፩፩. ወብዕበ አፈድፈደ መስ
 ፍን ሀገር ስብሐት ወሰኩሉ
 ሕዝቡ አዘዘሙ እንዘ ይብል
 በሉ ኩልከሙ በውሉጥ ቃል
 ይትፈሥሱ ወይትሐሣዩ
 አቡሁ ወእመ ዛቲ ዕለት
 እንተ ገብረ እግዚአብሔር
 ንትፈሣሕ ወንትሐሣደ ባቲ
 በእንተ ከቡር ወቅዱስ ዮሐ
 ንስ ዘተወልደ ሰን ዘይከውን
 ብርሃን ዓለም ብፁዓንሰ
 አቡሁ ወእመ እሰ ይከፍሉ
 ንዋዮሙ ለምጽዋት ብፁዓን
 ንጻግያን በቀል እምልቦሙ
 ብፁዓን እሰ ይምሕርዎሙ
 ወየዋሃን። ሙዚ. ፫፻፲፭

ከኖ ከኖ ያደረገውም ብፁዕ
 ነው። ንሰሙን ሁሉ የሚያስደ
 ስት ቡሩክ ልጅ ብፁዕ ነው
 እያሉ ከበርውን የሚመታ።
 ነጋሪትን የሚመታ አሰ አሰ።
 መዝመርን የሚያስማማ አሰ።
 የመሰንቆ አውታርንም የሚያ
 ሰማ አሰ። ጸናጸሰንም የሚያ
 ሰማ አሰ። ከራርንም የሚያንግ
 አሰ። ሕዝቡ ሁሉ የሁሉ ደስታ
 የሆነ የአባታችን ዮሐንስ ልደት
 በዓልን ፈጽመው አመሰገኑ።

፩፩. ሁለተኛም የሮም ንጉሥ
 ምስጋናን አበዛ፤ ሕዝቡንም
 ሁሉ ሁላችሁ በልውጥ ቃል
 አመሰግኑ ብሉ አዘዛቸው። አባ
 ቱና እናቱም ፈጽመው ይደሰቱ
 ነበር፤ ፈጽመን እንደሰትባት
 ዘንድ እግዚአብሔር የሠራት
 ይህች ቀን ናት፤ ስለከበረና
 ስለተመሰገነ ዮሐንስ ለዓለም
 ብርሃን የተወለደለን ነው።
 ለምጽዋት ገዝባቸውን የሚከ
 ፍሉ የሚሰጡ ገዑን ከቡ
 ራን ናቸው፤ ከልባቸው ቋም
 በቀልን የተዉ አባቱና እናቱ
 ገዑን ከቡራን ናቸው፤ ይቅር
 የሚሉ ናቸውና ገዑን ከቡ
 ራን ናቸው፤ ገርች ቸርችም
 ናቸው።

ጽፎ. ወይብሉ በ፩ ቃል ከሉ
 ሕዝብ ዲላሶር እፎ ሆኖ
 ገብረ ለክ **እግዚአብሔር** በእ
 ንተ ወልድክ ፀሐየ ጽድቅ
 ሚ መጠነ ጸጋ ተጸገውክ እም
 ንበ **እግዚአብሔር** እስመ ርእሶ
 ንዘነ ልብክ ወትብዘ ብእሲትክ
 እግብክ **እግዚአብሔር** ውስተ
 ፍጥረት በከመ ይቤ ለሊሁ
 ሚጠመሉ ለዓላውያን ወእንበ
 ርመ ውስተ ገነት።

ጽፎ. ወእምዝ ድንረ ፈጸመ
 ዘንተ አብእም ለመስፍን ሀገር
 ቤተ ወእለ ይነብሩ ምስሌሁ
 ሕጽዋን ቦሎ ወነበሩ ቅድ
 ሚሁ ወከሉ ሕዝብ ገብሩ
 ምሳሐ በእፍኔ ወበቅጽረ
 ቤት ወከሉ ዘተእዘዘ ቀርቦ
 በበተግባሩ በልዑ ወሰትዩ ወዘ
 ተርፎ ንደጉ ለሕፃናት ብሔር
 ወለደት እጽገብዎመ በከመ
 ይቤ ነቢይ ጸግቡ ደቂቆመ
 ውነደጉ ትራፋቲሆመ ለሕፃ
 ናቲሆመ። መዝ. ፲፭፡፲፱

ጽፎ. ወእምዝ አስተፋነውዎ
 ለመስፍን ሀገር ወለከሉ
 ሕዝብ ይሐሩ ብሔርመ

ጽፎ. ሁሉም ሕዝብ በእንጌ
 ቃል ዲላሶር ሆይ! የእውነት
 ፀሐይ ስለሆነ ስለ ልጅህ እን
 ዴት **እግዚአብሔር** በጎ ሥራን
 ሠራልህ! ከ**እግዚአብሔር** ዘንጅ
 ምን ያህል ስጦታን ተሰጠህ
 የልብህን ንዘንና የሚሰትህን
 ንዘንን አይቷልና እርሱ ቅዱ
 እንዳለ ዓላውያንን መለሳቸው
 በገነት ውስጥም አስተመጣቸው
 እንዳለ**እግዚአብሔር** ወደ ይህ
 መለሰህ አሉት።

ጽፎ. ከዚህም ቀጥሎ ይህን ከጌጌ
 ረሱ በኋላ የሮም ንጉሥን ወደ
 ቤት አገቡት፤ ከእርሱ ጋር የተ
 ቀመጡ ጳጳሮችም ገቡ፤ በፊ
 ቱም ተቀመጡ፤ ሕዝቡም ሁሉ
 በአዳሪና በቤት ቅጥር ምላሽ
 አደረጉ፤ የታዘዘው ሁሉ በየሥ
 ራው ተረበ፤ በሉ፤ ጠጡ፤ የተረ
 ፈውንም ለሕፃናት ለሀገር ልጆች
 ተዉ፤ ልጆችንም አጠገባቸው።
 ነቢይ እንዳለ ልጆቻቸው ጠገቡ
 ትራፋቸውንም ለሕፃናት (ለል
 ጆቻቸው) ተዉ።

ጽፎ. ከዚህ በኋላ የሮም ንጉ
 ሥና ሕዝቡን ሁሉ ወደ ሀገራ
 ቸው ይሂዱ ዘንድ አሰናበቷ
 ቸው፤ ንጉሡም ከብዙ ሠራ

ወሐረ መስፍን ደርገ ምስሉ
 ብዙን ሠራዊቱ እንዘ ፈቃደ
 እግዚአብሔር ያስውን አተዉ
 ውስተ ሀገርመ።

ጽፎ. ወይእተ እሚረ ወሀበት
 እመ ለነዳያን ወለምስኪናን
 ብዙን ወርቀ ውብሩረ በእ
 ንተ ዘወሀባ **እግዚአብሔር**
 ወልደ ፍቁረ ዘይትፈቀር እም
 ደቂቀ ዛቲ ሀገር ወፈጸመ
 ላቲ **እግዚአብሔር** ሕገ ወሥ
 ርዓተ ወወረደ ውስተ ቤታ
 እምስማይ በረከት ከመ ነጠ
 ብጣበ ጠለ ከረምት ሳሕወ
 ጊሜ ንበ ወዕላ ይምላዕ
 ውነበ ተከብተ ይክሥት እለ
 ርእዩ አቡሁ ወእመ ዘንተ
 በረከተ ሙሴ ወእርን በዘ
 መልእ ውስተ ቤቶመ አስ
 ተብዕዕዎ ለእግዚአብሔር
 እንዘ ይብሉ ይትባረክ እግዚ
 አብሔር ስመ አቡሁ ወመ
 ንፈሱ ወይትአኩት ዘመጠ
 ነዝ ጸጋ ጸገወነ ዘኢይደል
 ወነ።

ጽፎ. ወዝንቱ ልደት ኮነ እመ
 ጽወጅ ለነዳር በሰላመ እግዚ
 አብሔር አብ ስመ አቡሁ

ዊቱ ጋር ፈጽሞ ሂደ። የእግ
 ዚአብሔር ፈቃድ ሆኖ ወደ
 ሀገራቸው ገቡ።

ጽፎ. ያን ጊዜም እናቱ እግዚ
 አብሔር አብልጦ የሚወደድ
 የተወደደ ልጅን በዚያች ሀገር
 ስለሰጣት ለችግሮችና ለጦም
 እዳሪዎች ብዙ ብርና ወርቅን
 ሰጠች። **እግዚአብሔርም** ሕገና
 ሥርዓትን ፈጸመላት፤ በቤቷ
 ውስጥም ከሰማይ እንደ ክረ
 ምት ጠል ነጠብጣቡ እንደ
 ጉም ትናን ወደ ወጣበት
 ይመላ ዘንድ፤ ከተሸሸገበትም
 ይገለጥ ዘንድ፤ እንደዚሁ በረ
 ከት ወረደላት። ይህን የሙ
 ሴንና የእርንን በረከት ያዩ
 እናትና አባቱ ከቤታቸው በረ
 ከት በመላ ገዝብ **እግዚአብ**
ሔርን አደነቱት፤ አመሰገኑት።
እግዚአብሔር አብ **እግዚአብ**
ሔር ወልድ **እግዚአብሔር** መን
 ፈሰ ቅዱስ የማይገባንን ይህን
 ያህል ስጦታ የሰጠን ይክበር
 ይመስገን እያሉ አመሰገኑ።

ጽፎ. ይህም ልደት በእግዚአብ
 ሔር አብ ፍቅር እንድነት ንዳር
 ሃያ ስምንት ቀን ሆነ። የአባቱ

ዲሳለር ወስኖ ለመጣ ለምን ጽዮን ዘመናዊው በጸጋ መን ፈሰ ቅዱስ ወበረሃብ አን ዚአብሔር ወአቡን የሐንሰ ዘሠረቱ ለምብሔረ ሳፊራ ለድምጺ ለሊየሩሳሌም።

፳፮. ኦ እግዚአብሔር ይጥ ሰም ዝክረሰሙ ለአቡን የሐንሰ ከመ መዐር ወሐሊብ ኦ እግዚአብሔር ይተፈቀድ በዓለ ልደቱ ለየሐንሰ አቡን ከመ ልደቱ ከኔያ። ኦ እግዚአብሔር ተወደሰ ዘርዕክ ከመ ዘርዓ አብርሃም ይስሐቅ ወያዕቆብ ኦ እግዚአብሔር ይተፈቀር ጣዕምክ ከመ ስታየ ወይን ዘያሰክር ኦ እግዚአብሔር ይስተፋፋ። ኦ እግዚአብሔር ተገብረ ስምክ ከመ ገጸ አብ ወእም ኦ እግዚአብሔር ምንተ ይፃድም ውዳሴክ ከመ ዜና አበው።

፳፯. ኦ እግዚአብሔር ሀብረ ብዕለ ወክብረ ከመ እግዚአብሔር ተገብረ ስምክ ኦ እግዚአብሔር ልሳነ ወአፈ ከመ አይደዕ ውዳሴ ልደትክ ኦ እግዚአብሔር የሐንሰ አቡን እፎ

ስም ዲሳለር የእናቱ ስም እምን ጽዮን በመንፈስ ቅዱስ ስጦታ ኦ እግዚአብሔርን በመጥራት የብሔራት ነው። አባታችን የሐንሰ ስም የሊየሩሳሌም አውራጃ ከምትሆን ሳፊራ ከምትባል በጋ የመጣ ነው።

፳፰. አቤቱ ሆይ የእባታችን የየሐንሰ የስም አጠራር እንደ ማርና እንደ ወተት እንደ ታደሰ። አቤቱ ሆይ እንደ ፈላስፋ ልደት እንደ ታደሰ። አቤቱ ሆይ እንደ አብርሃም እንደ ይስሐቅና ያዕቆብ ዘር ሆኖ ዘርህ እንደ ተመሰገነ። አቤቱ ሆይ እንደ ያሰከር እንደ ወይን መጣጥ ጣዕምህ ይወደዳል። አቤቱ ሆይ የስም አጠራርህ እንደ አባትና እናት ፊት እንደ ያስደስታል። አቤቱ ሆይ እንደ አባቶች ዜና ምስጋናህ ምን ይምር።

፳፱. አቤቱ ሆይ የስምህ መታሰቢያን አደርግ ዘንድ ሀብትና ክብርን ሰጠኝ። አቤቱ ሆይ የልደትህ ምስጋናን እሰጥ ዘንድ አንደበትንና አፍን ሰጠኝ። አቤቱ ሆይ አባታችን የሐንሰ ማለት እንደ ነገሥታት ቤትና

ያጽግብ ለነዳይ ከመ ቤተ ነገሥት ወማዕደ መከራንን ኦ እግዚአብሔር የሐንሰ አቡን እፎ ያረዋ ሰጸሙሰ ከመ ማየ ግብጽ ኦ እግዚአብሔር ይከውን ውዳሴክ ከመ ያመና ክረምት ዘያመርድ ዝናሙ ለአብተሎ ማዕረ ገዳም።

፴. ኦ እግዚአብሔር ምንተ ይበዝህ ውዳሴክ ከመ ኮከብ ሰማይ ወከመ ጥፃሜ ባሕር ኦ እግዚአብሔር ምንተ ይበዕሰሰ ስመ አቡሁ ወእመ ለአቡን የሐንሰ ኦ እግዚአብሔር የዐቢ ኪዳንክ እምኪዳን ሰማይ ወምድር ዐብየ ስምክ በዲበ ምድር።

፴፩. ኦ እግዚአብሔር ይሠረድ በዓለ ልደትክ ኦ እግዚአብሔር ሰዕት እምን ጽዮን ዘረረተክ በክርግ ፱ አውራጎ ወጅ ዕለተ ኦ እግዚአብሔር ይተበዓል ከናፍረ እምን ጽዮን እለ ሰዐማ ኪያክ ኦ እግዚአብሔር ይክብር ስመ አቡክ እምን ክቡራን ነቢያተ እስራኤል።

እንደ ሀገረ ገዢ ቤት እንደ ተተራቡትን ያመግባል። አቤቱ ሆይ እንደ ግብጽ ውኃ ለተጠመት እንደ ያረካል። አቤቱ ሆይ የበረሃ ሳርን ለማብቀል ዝናምን ለማውረድ እንደ ሆነ ሆን እንደ ክረምት ይመና ምስጋናህ እንደ ይበዛል።

፴፪. አቤቱ ሆይ እንደ ሰማይ ኮከብና እንደ ባሕር አሸዋ ምስጋናህ እንደ ይበዛል። አቤቱ ሆይ የአባታችን የሐንሰ የእባቱና የእናቱ ስም እንደምን ይክብራል። አባቱ ሆይ ከሰማይና ከምድር ቃል ኪዳን ይልቅ ቃል ኪዳንህ እንደ ከፍ ከፍ አለ፤ በምድር ላይ ስምህ ከፍ አለ።

፴፫. አቤቱ ሆይ የልደትህ በዓል እንደ ያምራል። አቤቱ ሆይ ዘጠኝ ወር ከአምስት ቀን በማገፃ የወሰነችህ እምን ጽዮን ንዕድ ክብርት ናት። አቤቱ ሆይ አንተን የሳሙ የእምን ጽዮን ከንፈሮች እንደ የክበሩ ናቸው። አቤቱ ሆይ የአባትህ ስም ከክብሩ የእስራኤል ነቢያቶች ይልቅ እንደ የክበረ ነው፤ እንደ ይክብራል።

፴፩. እና እግዚአብሔር ምንተ ይታወቅበታል ስሙ እግዚአብሔር ዘጸገር ከያዝ እና እግዚአብሔር ብሔር ካት እለ ሐወናክ እና እግዚአብሔር አዕይንት እለ ርእያ ልደተክ ወብሔር አዕሃን እለ ሰምዓ ስብሐተ ልደትክ እና እግዚአብሔር ብሔር ካት እለ ሐተፋክ እና እግዚአብሔር ወሐቱ ዲላሶር ዘወለደ ከያዝ ወብሔር ወሐቱ ፍሬ ተግባርክ።

፴፪. እና እግዚአብሔር በበዓለ ልደትክ ብሔር ወሐቱ ዘያለብስ ዕፋቃነ ወብሔር ዘያለብስ ጽሑፍ ወያረዋ ምስኪናን እና እግዚአብሔር በበዓለ ልደትክ ዘገብረ ተገብረክ በዲበ ምድር በእንተ ስምክ እስከ ይታወቅ ሰይ ዕሴቶ በመንግሥተ ሰማያት።

፴፫. እና እግዚአብሔር ብሔር ወሐቱ ዘጸውዐ ስሙክ በበዓለ ዕረፍትክ ውስተ ኩሉ እጽናፈዓለም እና እግዚአብሔር ወሐቱ ዘያበልዕ ኅብስተ ለርኅባን በበዓለ ፍልሰትክ።

፴፬. እቤቱ ሆይ፤ እንተካየመረጠህ የጌታህ የፈጣሪህ ስም እንዴት በምን ይታወቅበር። እቤቱ ሆይ፤ እንተካተው ያሳደጉህ ጡቶች ንዑዳት ክቡራት ናቸው። እቤቱ ሆይ፤ ያቀፉህ የደገፉህ ጉልበቶች ክቡራት ናቸው። እቤቱ ሆይ፤ እንተካየመረጠህ የጌታህ የፈጣሪህ ስም እንዴት በምን ይታወቅበር። እቤቱ ሆይ፤ እንተካየመረጠህ የጌታህ የፈጣሪህ ስም እንዴት በምን ይታወቅበር።

፴፭. እቤቱ ሆይ፤ በልደትህ በዓል የተራቆቱትን የሚያለብስ የተጠሙትን የሚያጠጣ ደህዎችን፤ ጦም አዳሪዎች የሚያረክ ንዑዳት ክቡር ነው። እቤቱ ሆይ፤ በልደትህ በዓል ቀን ስለ ስምህ በምድር መታሰቢያህን ያደረገ በመንግሥተ ሰማያት ዋጋውን እስኪሰጥ ድረስ።

፴፮. እቤቱ ሆይ፤ በእረፍትህ በዓል ቀን ስምህን በዓለም ዳርቻ ሁሉ የጠራ ንዑዳት ክቡር ነው። እቤቱ ሆይ፤ ዓዕምህ በፈለሰበት ቀን ለተራቡት የሚያበላ ንዑዳት ክቡር ነው።

፴፬. እና እግዚአብሔር ብሔር ወሐቱ ዲላሶር ዘወለደ ከያዝ ወብሔር ወሐቱ ፍሬ ተግባርክ። እቤቱ ሆይ፤ እንተካየመረጠህ የጌታህ የፈጣሪህ ስም እንዴት በምን ይታወቅበር። እቤቱ ሆይ፤ እንተካየመረጠህ የጌታህ የፈጣሪህ ስም እንዴት በምን ይታወቅበር። እቤቱ ሆይ፤ እንተካየመረጠህ የጌታህ የፈጣሪህ ስም እንዴት በምን ይታወቅበር።

፴፭. እና እግዚአብሔር ብሔር ወሐቱ ዲላሶር ዘወለደ ከያዝ ወብሔር ወሐቱ ፍሬ ተግባርክ። እቤቱ ሆይ፤ እንተካየመረጠህ የጌታህ የፈጣሪህ ስም እንዴት በምን ይታወቅበር። እቤቱ ሆይ፤ እንተካየመረጠህ የጌታህ የፈጣሪህ ስም እንዴት በምን ይታወቅበር። እቤቱ ሆይ፤ እንተካየመረጠህ የጌታህ የፈጣሪህ ስም እንዴት በምን ይታወቅበር።

፴፬. እቤቱ ሆይ፤ እንተካየመረጠህ የጌታህ የፈጣሪህ ስም እንዴት በምን ይታወቅበር። እቤቱ ሆይ፤ እንተካየመረጠህ የጌታህ የፈጣሪህ ስም እንዴት በምን ይታወቅበር። እቤቱ ሆይ፤ እንተካየመረጠህ የጌታህ የፈጣሪህ ስም እንዴት በምን ይታወቅበር። እቤቱ ሆይ፤ እንተካየመረጠህ የጌታህ የፈጣሪህ ስም እንዴት በምን ይታወቅበር።

፴፭. እቤቱ ሆይ፤ በልደትህ በዓል የተራቆቱትን የሚያለብስ የተጠሙትን የሚያጠጣ ደህዎችን፤ ጦም አዳሪዎች የሚያረክ ንዑዳት ክቡር ነው። እቤቱ ሆይ፤ በልደትህ በዓል ቀን ስለ ስምህ በምድር መታሰቢያህን ያደረገ በመንግሥተ ሰማያት ዋጋውን እስኪሰጥ ድረስ።

፴፯. አቤቱ ሆይ፤ እግዚአብሔር
የአልዓባርን ቤት በዚያ ምሳ ያደረገለትን እንደባረክ የእጆቻችንን
ሥራ ባርክ። አቤቱ ሆይ፤ እግዚ
አብሔር የአብርሃም መሥዋዕትነትን ለብር
በሚባል ተራራ
ውስጥ እንደ ባረከ፤ የደስሐት
መሥዋዕትነትን በተራራ ውስጥ
ንዴሕ መሥዋዕት የሆነ የመ.
ሴንና የአሮንን መሥዋዕትነትን
እንደ ባረከህ መሥዋዕታችን
ንና ንዴሕ ተርባናችንን ባርክ።
እግዚአብሔር የእናታችን የጽዮን ካህን የሆነ በመልክጼዴት
እጅ መሥዋዕታችንን እንደ
ባረከ።

፱. ወእምድኅሬው ነበረ ውስተ እያ ሐሣቤቱ ጅ ዓመተ እንዘ ይበልፅ ወይሰቲ ወእንዘ ይት ሌተት ወይትዋነይ ምስለ ሕሃ ናት ወያንሶሱ ዲበ ምድር ወሶበ ተፈጸመ መዋዕለ ጅ ዓመት ወዕለ ገዳመ ወበህየ ረከባ ለእንዘእትነ ማርያም እንዘ ታጠቡ ሐሊበ እምአጥባ

፱. ከዚህ በኋላ በጥግበራቱ እጅ እየበላ እየመጣ አምስት ዓመት ተቀመጠ። መናገር የማይችል ሆኖ ከሕፃናት ጋር ይጫወት፤ በምድርም ይመላለስ ነበር። የአምስት ዓመት ዘመንም በተፈጸመ ጊዜ ወደ ገዳም መጣ፤ በዚያም አመቤታችን ማርያምን ሰተወደደ ልጅዋ

ቲሃ ለፍቱር ወልዳ ወሰባ
 ርእሶ ለአመራ ወሰንደ ላቲ።
 ፱፩. ወትቤሉ አግዝለትን
 ማርያም እንደ ከሃዶ በእ
 ደሃ በእድቱ ተአምረኒ እ
 የሐገስ እንደ አንተ ሕፃን
 ሐርእያክ ወንጌሐ ልሂት ውለቱ
 ወይቤላ ሕፃን እንደሰ አቶክ
 ምርኒ ዘእስተጣፀመ አፋክ
 ስምየ ሶበ አፍቀረቱ ወአደ
 መቶ አግዝለትን ሶበ ደቤላ
 ዘንተ ሰሐቶቱ ከመ ኢይፍ
 ራሕ ልቡ ለሕፃን ወቀጸበቱ
 በእደሃ ወሶበ ተርባ ንቤሃ
 አጥበወቱ ሐሊበ እምአጥባ
 ቲሃ ወመልዐ መንፈስ ቅዱስ
 ላዕሊሁ ወመሰሉ እንደ ከመ
 ኢይመውት በጣዕመ ፍሥ
 ሓሃ ዘተሠውጠ ቦቱ እንደ
 ያስተጥዕም ሐሊበ በከፍፍ
 ራሁ አንዝ አጥባቲሃ።

፱፪. ወይቤላ ሰድኒ ውስተ
 ቤትኪ ወላዲቱ ለዝንቱ ብር
 ሃን ሶበ አደም ሐሊበ አጥባ
 ቲሃ ወንጥእ ዘይትናገር ወመ
 ሠጦ መንፈስ ቅዱስ ደቤላ
 እንደ ያንገረግር ውስተ ሕፃና
 እ እምየ እ አግዝለትየ

ጡት እያጠባች አገኛት፤ ባያን
 ጊዜም አወቃት ሰገደላትም።

፱፫. እመቤታችን ማርያምም
 በእጅዋ አንገቱን ደዛ የሐ
 ንስ ሆይ፤ ወይራት ታውቀኝ
 ለህ አለችው። አንተ ሕፃን
 ስትሆን ነገርህ ግን ሽማግ
 ሌን ይመስላል። ሕፃንም እፍሻ
 ያጣፈጠው ስሜን እንቺስ
 አታውቂኝምን? አላት። እመ
 ቤታችን በወደደችውና ባሰደ
 ሰተችው ጊዜ የሕፃን ልቡ
 እንዳይፈራ ሳታችላት፤ በእ
 ጁም ጠቀሰችው። ወደ እር
 ሷም በቀረበ ጊዜ ከጡቶቿ
 ወተትን አጠባችው፤ መንፈስ
 ቅዱስም በላዩ መላ። በተጨ
 መረለት በደስታዋ ጣዕም እን
 ግዲህ የማይሞት መሰለው
 በከንፈሮቹ ወተትን እያጣ
 ጣመ ጡቶቿን ያዘ።

፱፬. የዚህ ብርሃን ወላጅ ሆይ
 ወደ ቤትሽ ውሰዷኝ አላት።
 የጡቶቿ ወተት ደስ ባሰኘው ጊዜ
 የሚናገረውን አጣ፤ መንፈስ ቅዱ
 ስም መሰጠው። ከእትፏ ወድቶ
 እናቱ ሆይ፤ እመቤቱ ሆይ፤
 በእጅ ልመትልሽ አላት።

እመት ለኪ በእደሃ ወትቤሉ
 ኢትመውት ይከዘሉ እምድገረ
 ጅሄ ዓመት ትመውት።

፱፭. ወሶበ ሰምዐ ቃለ አግዝ
 እትነ ማርያም ደቤ እንደ
 እምአትፈለጥ እምኒኪ ደብ
 ልዐኒ ጸድፍ ወይብልዐኒ አፈ
 ኩናት ወትቤሉ ለሕፃን እ
 ፍቱርየ ከመ ወልድየ እያ
 ሰስ ክርስቶስ ከማሁ አፈቅ
 ረክ እኮ እግዚአብሔር ተሠ
 ዋሮ እምኒሁ ወእምዝ ወዕእ
 እምቤተ አቡሁ ወእመ እንደ
 ደብል እመ ኮንክ እርክ እግ
 ዘኢብሔር ጉዩይ እምሰብ
 ሐተ ሰብእ እንደ ይረውጽ
 ከመ አንበሳ ወከመ ፈረስ
 ወድምፀ እግሩ ይደምዕ ከመ
 መንኩራኩር።

፱፮. ወይቤልም ካልኣን እለ
 ርእይም ሕያውኑ እንተ
 ብእሴ እግዚአብሔር ብእሴ
 ዘተለወክ እልቦ ከመዝ ምንተ
 ያረውፀክ ከመ ዘእንዝዎ
 ፈረስ እምዕለተ ቀትል ወይ
 ቤሎሙ ለእሱ ረዊዕየሰ እም
 እምሰጥክዋ ለነፍስየ እመሥ

እርሷም ባራሳ አትሞ ትም
 ከእምነት መቶ ዓመት በጌላ
 ትሞታለህ እንዲ አለችው።

፱፯. የእመቤታችን ቃልንም
 በሰማ ጊዜ እንዲህ አሉ ከእንቺ
 ከምሰይ ገደል ይብላሃ፤ የጦር
 እንደበትም ይብላሃ አሉ። እመ
 ቤታችንም ሕፃንን ወዳጅ ሆይ
 እንደ ልጅ እንደ እያሱስ ክር
 ሰቶስ እንዲሁ አወድሃለሁ አለ
 ችው። እግዚአብሔር ከእርሱ
 አልተሠወረምና ከዚህ በጌላ
 ከእባቱና ከእናቱ ቤት ወጣ እን
 ዲህ እያሉ የእግዚአብሔር ወዳጅ
 ከሆንክ ሰው ከሚያመጣው
 ወዳሴ ከንቱ ራት እያለ እንደ
 አንበሳ እየሮጠ እንደ ፈረስም
 እየሮጠ የእግሩ ድምዕ እንደ
 መንኩራኩር ይሰማ ነበር፤
 እንዲህ እያለ ከእናቱ ቤት
 ወጣ።

፱፱. ያዩት ሌሎች ሰዎችም
 እንተ የእግዚአብሔር ሰው በደ
 ንናህ ነውን፤ የተከተለህ ሰው
 የለም እንደዚህ በጦርነት ቀን
 እንደያዙት ፈረስ ምን ያስሮጥ
 ሃል አሉት። እነሱንም ሮጩስ
 ቢሆን ነፍሱን (ሰውነቱን) ከዓ
 ለም ወጥመድ ባዳንኳት ነበር፤

ገርተ ዓለም እምነትን ውለቱ ተሰፋ እ ነፍሱን ዘያመስ ጠክ አልቦ አመፅተ እግዚአብሔር በእይ አመስጠክ መክ ምስል እግዚአብሔር አባላት ጸድፈ ወእስጥምን ውስተ ልጉት ባሕር ሶበ ጸውዐክ እግዚአብሔር እፎ ነፍረተ ትረክቢ እምነ ዙሉ አመ ኢተወለድኩ ወእመ ኢተፈጠርኩ ይሄይሰኒ ነበርኩ እምደብልዐኒ ዕፂሁ ዘኢ ይነውም ወእሳቱ ዘኢይጠፍዕ። ማቲ ጸፎ።

፱፮. ወእንዘ ይዛለፋ ለነፍሱ በጽሐ ነበ ደብረ ባውማ እንተ ይላቲ ምርዓ ትንቢ ቶሙ ለነቢያት ወእንዘ ይሰግድ ነበ እምላኩ በሐፍ ወበ ድካም አስከ ይትቀጠቀጥ ብረከሁ።

፱፯. ወይቤ እ እግዚአብሔር ሱስ ክርስቶስ ዘመጸአከ ውስተ ዓለም ትልበስ ሥጋ ማርያም ወበዝ ተዋሕዶተ መለኮት ታድ ነፍ ለእያም ምስል ደቂቁ

እርሱም ተሰፋ (እሳኝታ) ዘሆ ነፍ ነበር አላቸው። ነፍሱ ዘያ ከእግዚአብሔር ተማ የሚገኝ ግሽ የለም፤ በምን ታመልሞ ለሽ፤ በምን ሥራ ከእግዚአብሔር ጋር አፋቅርሻለሁ፤ ገድል ልግባን፤ ከባሕር አገዛዥ ውስጥ ልሰጠምን። እግዚአብሔር በጠራሽ ጊዜ እፍረትን እንዴት ታገኛለሽ፤ ከዚህ ውሳኔ ባልተወለድኩ ባልተፈጠርኩ ይሻለኝ ነበር። የማያንተላፋ ትል ከሚበላኝ የማይጠፋ እሳትም ከሚበላኝ ባልተፈጠርኩ ይሻለኝ ነበር፤ ነፍሱን ይላታል።

፱፰. ነፍሱንም እንዲህ እያለ እየወተሰ ባውማ ከሚባል ተራራ ደረሰ፤ ይህችውም የነቢያት የትንቢታቸው መሰማሪያ ናት። በላበትና በድካም ጉልበቱ እስከ መታ እስከ ደት ድረስ ወይ እምላኩ መስገድን ያዘ።

፱፱. እንዲህ እያለ፤ ጌታዬ እያሱስ ክርስቶስ ሆይ! የማርያምን ሥጋ ትልብስ ዘንድ ወይ ዚህ ዓለም የመጣህ መለኮት በተዋሃደው በዚህ ሥጋ እኔ ምን ከነልጆቼ ከሲኦል አገዛዝ

እምንብርናት ሲኦል ከማሁ አድኅኖ ለነፍሱ እምዘእራርሆ ፀርሃ ወእምጸላዕትሃ።

፱፺. እ እግዚአብሔር ወእምላከሃ በዘለበስከ ሥጋህ ኢታርእ የኒ መስናሃ ለነፍሱ ወሰነ ፍሳተ እግብርቲክ እሰመ ጥቶ ንፈርሆ ለመልእክ ጌቲሬ ዘውለቱ መኮነን ገነነም።

ክፍል ፮

ዘክመ አስተርእዮ መልእክ

፱፻. ወእንዘ ይትማሐሰል ወእንዘ ይትቃሐው ዘንተ በእንተ ነፍሱ መጽእ መልእክ እግዚአብሔር በብሩህ ደመና ወይቤ ለምንት ትጻሙ ወትያክም በከንቱ ተፈጥረኩ ለባሕቲትክ ምረረ ሞት ወከጉኒ ነፍሱ ሚታስተዐዕዐ ለእምላክ እንዘ ትብል እመ ኢተወለድኩ ይኒ ይሰኒ ወእመሃ ኢተፈጠርኩ እሰመ ለከ ጸማ ገድልክ ትትዐሰይ ዕሴተ በመንግሥተ ሰማይት ምክዕቢተ።

፱፻፱. ወይቤ ለቡን ለመልእክ ዐስበ ምግባረ ጸድት እንዘ

እድነከጥል (ታድነጥልህም)፤ እንዲሁ ነፍሱን አድናት፤ ከምፈራው ጠላቲና ጠላቶቼ ነፍሱን አድናት።

፱፻፺. ጌታዬና እምላክ ሆይ! በሰበሰበው ሥጋህ የነፍሱን ጥፋትና የእገልጋዮችህን የነፍሳቸውን ጥፋት አታሳየኝ፤ የሰይጣን መልእክተኝን እጅግ ፈጽመን እንፈራጥለንና ይኸውም የገነነም ገዢ ተገዢ ነው።

ክፍል ሰባት

መልእክ እንደተገለጸለት

፱፻፺፱. ስለ ነፍሱም ይህን እየተማለለና እየተከራከረ ሳለ በብሩህ ደመና ሆኖ የእግዚአብሔር መልእክ መጣ፤ እንዲህም አሰው፤ የሞት መምረርና የነፍስ ክግጥም ለብቻህ ተፈጥሯልና? ስለምን በከንቱ ትያክማለህ፤ ባልተወለድኩ ባልተፈጠርኩ ይሻለኝ ነበር እያልክ እምላክህን ምንኛ ታስጪንተሃለህ፤ የገድልህ ድካም በመን ግሥተ ሰማያት እጥፍ ድርብ ክብርን ታሰጥሃለኝና።

፱፻፺፱. አባታችንም መልእክን አሰው፤ ጸድቃን በመጋደላቸውና

ይነሥኩ ጸድቃን ይትፌ
ሥሐ በተጋድለው ወበ
ተፀምዶቶሙ አንስ ሐመድ
ወመራት አፎ አክል ጸዲቀ
ወአረከብ ሞገስ በቅድመ አግ
ዚሐብሐር።

፩. ወይቤሉ መልእክ እግዚአ
ብሔር ለአቡነ አበውአክ በፍ
ሥሐ ንበ ተርገወ ገነት ወንበ
ተነዕፈ አረፍት ምስለ ጸድ
ቃን ወሰማዕት ህየ አነብረክ
ወአሁበክ ንይለ ብዙን በእ
ንተ ጸሎትክ ዘዐይን ኢርእየ
ወአዝን ኢሰምዐ ውስተ ልበ
ሰብእ ዘኢተንለየ አስመ
ተጋደልክ በተሐርም ወጽ
ሙና ወዘንተ ብሃሉ ዐርገ
ሰማያተ።

፪. ወአቡነሂ አእኩቶ ለእግዚ
አብሔር እንዘ ይብል በልቡ
ይሁበኒኑ በዘኢጸመውኩ በእ
ንቲላሁ እንዘ እትጋደል እም
ገድለ ቅዱሳን ኢፌድፊደ ገድ
ልየ ወባሕቱ ለሊሁ በጎዳጥ
ገድል እመ ይዊስክ ብዝነ
ኒፋተ በከመ ፈቀደ ይገብር

በማገልገላቸው የጽድቅ ሥራን
የሥራ ዋጋን ሲቀበሉ ይደሳ
ታሉ፤ እኔ ግን አመድ ነኝ፤ መራ
ትም ነኝ። በእግዚአብሔር ፊት
ባለሟልነትን አገኝ ዘንድ እን
ዴት እችላለሁ፤ እውነተኛ
መሆንን እንዴት እችላለሁ።

፩. የእግዚአብሔር መልእክም
ለአባታችን አለው፤ ወደተከፈ
ተው ገነት፤ ወደተነጠፈው ዕረ
ፍት በደስታ እገባሃለሁ፤ ከጸ
ድቃንና ከሰማዕታት ጋራ በዚያ
አኖርሃለሁ፤ በገነት አስቀምጥ
ሃለሁ፤ አለ ጸሎትህ ብዙ ንይ
ልን አሰጥሃለሁ፤ ዓይን ያላየ
ውን፤ ጆር ያልሰማውን፤ በሰው
ልብ ያልታሰበውን ዋጋ እሰጥ
ሃለሁ። እህል ውኃን በመተ
ውና ዘግቶ በመኖር ተጋድለሃ
ልና፤ ይህንንም ብሎ ወደ
ሰማያት ዐረገ።

፪. አባታችንም እግዚአብሔ
ርን አመሰግነው እንዲህ እያለ
በልቡ፤ ስለ እርሱ ባልደከም
ኩበት ይሰጠኝ ይሆን? ገድል
ከቅዱሳን ገድል አልበለጠም፤
ነገር ግን እርሱ በጥቂት ገድል
ብዙ የሆነ ቸርነትን በጪምር
እንደወደደ ያደርጋል፤ እንዳለ
በም ይፈጽማል፤ ይጨርሳል።

ወበከመ ሐላየ ይፈጽም እመ
ረብሐ ዐስበ ገድልየ ከመ ወርት
ኢይከውነኒ ሢጠ መንግሥተ
ሰማያት አኮ ዘይሁበኒ እግዚአ
ብሔር በምግባርየ አላ ይሁበኒ
እግዚአብሔር በእንተ ብዝነ
ምሕረቱ ወአቡነሂ ተፈሥሐ
ውተንሥየ በዘወሀዐ ተሰፋ ዘይ
ጸንሐ መንግሥተ ሰማያት።

፪. ወካዕበ ተሰጥሞ ቃል
ዘይብል አባህኩካሂ በሥጋ
እምነቱሉሙ አለ ጸመዉ በገ
ዳም ወበ፩ ጸማዕት ወካዕበ
አበውሀክ በነፍስክ ላዕለ ትው
ልደ ጸድቃን እምታሕተ ማር
ያም እምየ አልቦ ዘይከብር
እምኒክ በሰማይ ወበምድር
ወለአለ ይትወለዱ ለክ ይበ
ዝነ ኑልቆሙ ከመ ኮከበ
ሰማይ ወከመ ኖሳ ዘድንጋገ
ባሕር በከመ ይቤሉሙ እግ
ዚአብሔር ለአበዊነ አበዝነ
ዘርዐከመ ወደቂቀከመ ወለለ
፩ ፩ ጽንዖመ ከመ አንበሳ።

፪. ወሰሚያ ዘንተ አቡነ
እንፈርዓፀት ነፍሱ በቅድመ
እግዚአብሔር ወይቤላ ለነ
ፍሱ አእምሪ ንብረተኪ እም
ከመኮነ ድልወ በመንግሥተ

የገድሉ ዋጋ እንደ ወርት ቢረባ
የመንግሥተ ሰማያትን ዋጋ
አይሰጠኝም፤ እግዚአብሔር
በሥራዬ የሚሰጠኝ አይደለም፤
እግዚአብሔር ስለ ምሕረቱ
ብዛት ይሰጠኛል እንጂ። አባ
ታችንም መንግሥተ ሰማያትን
የሚጠብቅ ተሰፋ በሰጠው ገን
ዘብ ፈጽሞ ተደሰተ።

፪. ጸግመኝም በበረሃና በአንድ
ዋሻ ከደከሙት ይልቅ በሥጋ
እንተን አሰለጠንኩህ የሚል
ቃልን ተቀበል። ጸግመኝም በነ
ፍስህ ከእናቱ ከማርያም በታች
በጸድቃን ትውልድ አሰለጥንሃ
ለሁ፤ በሰማይና በምድር ከአንተ
የሚከብር የሚበልጥ የለም፤
የሚወለዱልህ የሚተኩልህ
ቅዱሳን ቊጥሮቻቸው እንደ
ሰማይ ኮከቡ እንደ ባሕር
እሸዋ ይበዛል። እግዚአብሔር
ለአባቶቻችን ዘራችሁንና ልጆቻ
ችሁን አበዛለሁ፤ የእያንዳንዳቸ
ውንም ጽናት እንደ አንበሳ
ነው፤ እንዳላቸው።

፪. አባታችንም ይህን በሰማ
ዚኒ ነፍሱ በእግዚአብሔር ፊት
ተደሰተች። ነፍሱንም በመንግ
ሥተ ሰማያት የተዘጋጀልሽ
ከሆነ ኑሮሽን እውቂ አላት።

ሰማያት ተዳሚ ወሃክቶ እመ
ፊት ወዳገመ እገበክ ውስተ
መሬት በከመ ትቤ አራት
ንሐነኒ ንበልዓ ለምድር ወለ
ሊሃኒ ትበልዓን ንሐነኒ ወሃ
እነ አምኔሃ ወንገበክ ገቢሃ።

ከፍል ፳

በከመ ተከዘ በእንተ ነፍሱ

፶፬. ወአቡነሂ ተከዘ በእንተ
ነፍሱ በከመ ደቤ እግዚእነ
በመስተል ተከዘት ነፍሱ
እስከ ለሞት ወአቡነሂ አገዘ
ደገሥላ ለነፍሱ እገዘ ደብል
አይቱ እበውእ ወአይቱ አዐ
ርፍ እምዝ ሃዕር ወእምዝ
ምንዳቤ ኦ ነፍሱ ጎር
ትምት በኢተአምሪ መባ
እከ ወመባእከ ውስተ ገጸ
ንጉሥ እመ ዕለተ ፍትሕ
እለ የሐውሩ ቦቱ ኃጥኣን
ውስተ ደይን ወእለ ደበ
ውሎ ባቲ ጸድቃን ቡሩካን
ውስተ ሕይወት ነቢብ ምንት
ትትዋሥኢዮ እስመ መኮንን
ጸድቅ ውሕቱ በዩአምር ገብኦ
ወከሙተ።

እስተድሞ (መጀመሪያ) ከመ
ፊት ወሃክቶ ዳገመኝም ወደ
መሬት እመላሳለሁ። አራት እነ
ዳለች እኛም ምድርን እንበላ
ታለን እርሰዋም ትበላናለች።
እኛ ከእርሰዋ ወሃን ተገኝን
ወደ እርሷም እንመለሳለን።

ከፍል ፳

አባታችን ስለ ነፍሱ እንዳዘነ

፶፬. ጌታችን በመስተል ላይ
ሆኖ ነፍሱ (ሰውነቱ) እስከ
ሞት ድርሳ እዘነች እንዳለ
አባታችንም ስለነፍሱ እዘነ፤
አባታችን ነፍሱን (ሰውነቱን)
ደገሥላት ጀመረ እንዲህ
አያለ፤ ወዴት እገባለሁ፤
ከዚህ ጭንቅና ችግር ወዴት
እርፋለሁ፤ የጎሰቆልሽ ነፍሱ
ሆይ መግቢያሽንና መውጫ
ሽን የማታውቁ በፍርድ ቀን
ኃጥኣን ወደ ደይን፤ ቡሩካን
ጸድቃን ወደ ሕይወት በሚ
ሂዱበት ፍርድ ቀን በንጉሥ
ፊት ምን ነገርን ትመል
ሻለሽ፤ የተሸሸገውናን የተገ
ለፀውን የሚያውቅ የእው
ነት ገሻፍ ነውና።

፶፭. ወዘንተ ብሃሉ እቡነ
እነሥእ አዕይንቲሁ ውስተ
ሰማይ ወይቤ እግዚእየ ወእ
ምላኪየ ኢትጎድጋ ለነፍሱየ
በከንቱ አላ አድጎና በመን
ግሥትከ በከመ ትቤ እንተ
በቃልከ በእንተ ተሰብኦትከ
አባ አድጎና ለነፍሱየ እም
ዛቲ ሰዓት ተግባረ እደከ እግ
ዚኦ እመ ደማሰን ይቀልል
በነቤከ ኩሉ ከበደ ትእዛዝከ
ወገበረ ኩሉ ሥርዐትከ እስመ
እንተ እግዚእ መሐሪ ወመ
ስተሣህል ርሐቀ መዓት
ወብዙነ ምሕረት ወጸድቅ።

፶፮. ወአቡነሂ እንከረ ግብረ
እግዚአብሔር ሶበ ተመልዐ
መንፈስ ቅዱስ ሕሊናሁ ደቤ
አባ ዮሐንስ በእንተ ነፍሱ
እስርርኑ ሰማየ እንዘ እንሥሥ
መድኃኒተ ነፍሱ ወእረድኑ
ውስተ ማዕምቀ ቀላያት ጸበ
በኒ ኩሉ ዓለም እምስቀረት
መርፍዕ ወስቀረተ መርፍዕ
ስፋሐ ወርኒበ ኮነኒ እምዝ
ኩሉ ዓለም ግበበ ቈናጽል
ቤተ አቡየ ወእምየ መሰለኒ
እምነ ግበቢሃ ለሲኦል።

፶፭. ይህንንም ብሉ አባታችን
ዓይኖቹን ወደ ሰማይ አንግ
አንዲህም አለ፤ ጌታዬና እም
ላኪ ነፍሱን በከንቱ እትተ
ዋት፤ በመገገሥትህ አድናት
እንጂ እንተ በቃልህ እንዳልከ
ሰው ስለሆንከ አባት ሆይ
ሰውነቱን ነፍሱን ከዚች ሰዓት
አድናት ብለህ በቃልህ እን
ዳልከ ነፍሱን አድናት፤ አቤቱ
የእጅህ ሥራ ከሚጠፋ በእንተ
ዘንድ የትእዛዝህ ኩበደት ሁሉ
ቢጠፋ ይቀላል፤ አቤቱ እንተ
መሐሪ ይቅር ባይ መዓትህ
የራቱ ምሕረትህ የበሃ እውነ
ተኛ ነህና።

፶፮. አባታችንም የእግዚአብሔር
ርን ሥራ አደነቀ፤ ሕሊናው
(ሃሳቡ) መንፈስ ቅዱስን በተ
መላ ጊዜ ስለ ነፍሱ አባ ዮሐ
ንስ የነፍሱን መድኃኒት እየፈ
ሰገሁ ወደ ሰማይ ልውጣን
ወይስ ወደ ቀላያት ውስጥ
ልውረድን አለ። ዓለም ሁሉ
ከመርፌ ቀዳዳ ይልቅ ጠበ
በኝ፤ የመርፌ ቀዳዳ ከዚህ
ሁሉ ዓለም ፈጽሞ የሰፋ መሰ
ለኝ፤ ከሲኦል ጉድጓድ የተነሣ
የአባቱና የእናቱ ቤት የቀበሮ
ጉድጓድ መሰለኝ።

፶፮. ሶበ ሐላይኩ ዕዲሁ በኢ ደነውም ወላሳቱ በኢይጠፍኝ አመሂ ቁጽለ ገዳም ሆኖ አመ ተሰላይኩ ደግሞ ለአፋየ ከመ መዓረ ፀደና በተሰለየ አፈ ዮሐንስ በገዳም በይሰጠኝ ወን ጌል መንግሥተ አግዚአብሔር በዙሉ አጼሊ ገቢክ አግዚአ ሶበ ፀፀበኒ ቅድሚክ አልብዮ ሰበክ በየአምረኒ በመደ ሥጋ አምዝ አምክብ ወአም።

፶፯. ፍኖተክ አግዚአ አምረኒ አንሰ አብል በምንት አድጎና ለነፍሱ በአንበላ ምሕረትክ አግዚአ ይርከበኒ በለሰ ሳዑ ሆኖ ውሳጤ ገዳም ሰይጣን አምአንሥክ ብዮ ጸረ ሐሳዊ በአንበሊክ ያፍኑ ይረድአኒ ወአምአደንገፀኒ በሌሊት ከመ ሥርዓት ቁጽለ ገዳምኑ ይጼ ልለኒ ከመ አም ወአብ አራ ዊተ ገዳም ኮነኒ ወገረመኒ ከመ አንበሳ ነቢር ባሕቲትየ አምባሕታዊ ጽኑዕ በሶ በመ ታብር ይሄኒ ባዕል።

፶፱. በከመ ትቤ ለሊክ በወን ጌል ቅዱስ ለአዕዋፍኒ ምጽ ላል በመ ለቁናጽልኒ ግብብ

፶፮. የማይተኛ የማያንተላላ ትል ጎና የማይጠፋ አሳትን በአሰጠኩ ጊዜ በዚህ የበረሃ ቅጠልን ብመ ገብ ለአፈ አንደ ጋጃ ማር ይጥ መዋል! የአግዚአብሔር መንግ ሥት የመንግሥትን ወንጌል በዚ ረሃ የሚያስተምር የዮሐንስ አፍ አንደተመገበው አቤቱ ሁሉን ወደአንተ የምጸልይ እኒ በፊትህ በጨነቀኝ ጊዜ የሚያውቁኝ የሥጋ በመድ ከአባትና ከእና ትም ቢሆን ከዚህ የለም።

፶፯. አቤቱ መንገድህን አመላ ክተኝ! እኒስ ያለምሕረት ነፍ ሴን በምን አድናታለሁ አላለሁ! አቤቱ ምሕረትህ በየሰዓቱ ይጉ ብኘኝ (ያግኘኝ)! በዚህ በበረሃ ውስጥ የውሽት ጦር ሰይጣን ቢያነግብኝ ያላንተ ወፍ ይረዳ ኛልና! አንደ ሞት ሥርዓት በሌሊት ቢያስደነግጠኝ የበረሃ ዱር ቅጠል ይጋርደኛልን? የበረሃ አውራጃዎች አንደ አባትና አንደ አናት ሆኑኝ! ብቻዬን መኖር አንደ አንበሳ አስፈራኝ! ከጽኑአ ባሕታዊ ይልቅ በመቃ ብር ያለ ሀብታም ይሻላል።

፶፱. አንተ በቅዱስ ወንጌል ለወፎች መጠጊያ አላቸው! ለተ በርዎችም ጉድጓድ አላቸው!

በመ ወለዕንላ እመ ሕያ ውስ አልቦ በይጼልሉ ዝ ትእባዝ በተረጸመ ብዮ።

ክፍል ፱
በከመ አስተርይአየ
ድግመ መልአክ

፳. ወእንዝ ይትናገር በንተ ምሥጢራተ አምላካውያተ አባ ዮሐንስ መጽአ መልአክ አግዚ አብሔር ቅዱስ ገብርኤል እንዝ ይዲዓን በደመና ብሩህ ወይ ቤሉ ሰላም ለክ ኦ ፍቱረ አግ ዚአብሔር ዮሐንስ እንዝ ሕፃን አርአያክ ወነገርክ ይመስል ነገረ አረጋዊ ወትትናገር በደቂ ቅናክ ግብረ መንፈሳዊ ሕፃን ለረዊዕ ወአረጋዊ ለተግሣዕ ውሕቱ።

፳፩. ባሕቱ ትሩፈ ምግባር ኮንክ እንዝ ኢትትወለድ ግብረ ደቂቅና መነንክ ወግብረ አረ ጋዊ ተለውክ አምደአዜ እፎ ጉዛለፋ ለነፍሱ አይውዲክ እስመ ንደገ እንተ ኢኮነት ቤትክ ዘበምድር አላ ሐሊ ለዘ ኮነ ቤትክ ዘበሰማያት እስመ መልአክ አግዚአብሔር

ወልደ እንሰ እመ ሕያው ክርስቶስን ግን የሚጋርደው የለም እንዳልክ ይህ ትእባዝ የተረጸመብኝ ነኝ።

ክፍል ዘጠኝ
መልአኩ ዳግመኛ
አንደተገለጸለት

፳. አባ ዮሐንስ ይህን አምላ ካዊ ምሥጢር ሲናገር የአግዚ አብሔር መልአክ ቅዱስ ገብር ኤል በብሩህ ደመና ተጭኖ መጣ። የአግዚአብሔር ወዳጅ ዮሐንስ ሆይ! ፍቅር አንድነት ላንተ ይገባል አለው። መል ከህ ሕፃን ሲሆን ነገርህ የሽማ ግሌን ነገር ይመስላል! በልጅነ ትህ የመንፈስ ቅዱስ ሥራ ትና ገራለህ! ለመርጥ ልጅ ለም ክር ለተግሣዕ አረጋዊ ነህ።

፳፩. ነገር ግን ሳትወለድ ምግ ባርን የምታበዛ ሆንክ! የልጅ ነት ሥራን ናትህ ተውህ! የሽማግሌን ሥራ ተከተልህ! ከዛሬ ጀምሮ ነፍሱህን እንዴት ትወቅሳታለህ! ሥራህም አይ ጠፋብህም! ቤትህ በምድር አይደለችም። ይህ ትተሃልና በሰማያት ያለ ማደሪያህ ለሆነ ሥራ አስብህ እንጂ የምናገርህ

እነ ዘላትናገረክ ኢያሥሰልክ ሰብሏ።

፩፪. ወይቤሉ ለቡነ ለመልክ መኑ ሰምክ ወክር መመ መልክክ እግዚአብሔር እንዘ ያስተጋፅብ ግብር ለእቡነ ወዳግመ ያቤ ለቡነ እመ ሐተትኩ ስመክ ለምንት ስርመምክኒ ኢህሉኑ መልክክ ለየር ሐሳዊ ወመልክክ እግዚአብሔር ብርሃናዊ ውክቱ መልክክ የማን ሚካኤል መልክክ ምስረት ወግህል ወመልክክ ፀጋም ገብርኤል አሳታውያን እመራን አሉ መላእክት ወመልክክ እግዚአብሔር ካልኩ ዲያ ብሉስ ውክቱ ወይቤ ዘእነ መልክክ እግዚአብሔር ብርሃናዊ ብርሃን ወጽልመት ይትወወት በግብሩ።

፳፫. ወሶበ አደሞ ነገሩ ለእቡነ መልክክ እግዚአብሔር ገብርኤል አክሞሰሰ እምብ ዝነ ናሥሐሁ ወተራግዐ በተልክቱ ወይቤሉ መልክክ እግዚአብሔር ገብርኤል

እኔ የእግዚአብሔር መልክክ ነኝና ሰውን አልምሰልህ።

፩፪. አባታችንም መልክክን ማነው ስምህ አለው፤ የእግዚአብሔር መልክክም የእባታችንን ሥራ እያደኑት ከመኖር ዝም አለ። ዳግመኛም አባታችን አሉ ስምህን ብመረምር ለምን ዝም አልከኝ፤ ሐሰተኛ የሰማይ መልክክ የለምን፤ ወይቤ ብርሃናዊ የሆንክ የእግዚአብሔር መልክክ ነህ፤ ወይቤ የተኝ መልክክ ሚካኤል የምስረትና የይትርታ መልክክ የለምን፤ በግራ የሚቆምም መልክክ ገብርኤል የለምን? እሳታውያን የሆኑ የታወቁ መላእክት እነዚህ ናቸው። እግዚአብሔር የረገፈው መልክክ ሁለተኛው ዲያ ብሉስ ነው። ብርሃናዊ የሆነ የእግዚአብሔር መልክክም እኔ ነኝ አለ፤ ብርሃንና ጨለማ በሥራው ይታወቃል።

፳፫. የእግዚአብሔር መልክክም የአባታችን ሥራ ደስ ባሰኘው ጊዜ ናግግ አለ፤ ከደስታው ብዛት የተነሣ በመላኩ ተደሰተ። የእግዚአብሔር መልክክ ገብርኤልም ናጽም ደስታን የምነግር እኔ ነኝ አለው። እነዚህ

እነ ዜናዊ ናሥሐ መሐረት ናሁ ሐረር በሉ ለኤጲስ ቆጶስ ያቤልክ እግዚአብሔር ለምንት አብጠልክ ትእዛዘየ ወወለጥክ እማገጽ ውሰተ ነይማኖተ ረሲንን ኢትምህርት ለ፩ ዲያቆን ዘግገሐኮ መዘው ፀርኮ እመዓርጊው ወዘክላሳኮ እምበዊኦ ቤተ ክርስቲያን በግብረ ሐሰም እሰመ ውክቱ ናቱረ እግዚአብሔር ኢትራርሆኑ ለእግዚአብሔር እምላክ።

፩፪. በከመ ያቤ በወንጌል በጠለ ንቤው ብያኔ ወናትክ እሰመ ፈሪህ እግዚአብሔር ሀሉ ውስተ ልቡናሁ ለውክቱ ዲያቆን እመ አበይክ ዘንተ ሰማሪ ትእዛዘየ ፀት ከመ አንተ አልብክ ሥልጣን ወእሁቦ ለባዕድ ለጳጳስ ናክ ወይቤሉ ለቡነ ንበ አይቱ ጳጳስ ትፈንወኒ ለእኩይ ወሰሆናይ ወይቤሉ መልክክ እግዚአብሔር ንበ ሀገረ ኮራስ ወውክቱ ጳጳስ እንተ ቦቱ ፩ ፩ ሲበታት ውስተ ርእሱ ወይቤሉ ለቡነ አይቱ ናኖተ

እሁን ግደህ ኢጲስ ቆጶስን እግዚአብሔር ትእዛዘኑ ለምን አጠፋህ ያልሃል በለው፤ ነይማኖቱንም በረሲንን ነይማኖት ለውክክ፤ ለእንዱ ዲያቆን አትራራሉትምን? ከማዕረጉ የሻርከው ያዋረድከው ወደ ቤተ ክርስቲያን ከመግባትህ በተሸሸ ሥራ የክሰክልከው እርሱ የእግዚአብሔር ወዳጅ ነውና እምላክህህን እግዚአብሔርን አትራራውምን?

፩፪. በወንጌል እንዳለ በእርሱ ዘንድ ናርድ ብያኔ ጠፋ፤ በዚያ ዲያቆን ልብ ውስጥ እግዚአብሔርን መፍራት አለና፤ ያህን ትእዛዘኑ መስማት እምቢ ብትል ግን አንተ ሥልጣን እንደሌለህ አወት፤ ጳጳስናህን (ሥልጣንህን) ለሌላ እሰጠዋለሁ በለው አለው። አባታችንም ለክፉና ለበጎ ወደያት ጳጳስ ትልክኛለህ አለው። የእግዚአብሔር መልክክም ኮራስ ወደሚባል ሀገር ነው አለው፤ ያም ጳጳስ አንድ አንድ ሽበት በራሱ ያለበት ነው። አባታችንም የኮራስ መንገድ ወደያት ነው

ኮራሱ።

፳፭. ወይቤሉ መልአክ እግዚአብሔር ለቡኩ ኩሉ ዘገር ኩክ ባቲ ይኣቲ ደወለ ኢያሪኮ ከሰመ አመ ያድክ ሕተ ይትረዐይ ማዕረሪሃ ለኮራዝ ወእመ ንጣእክ ፍኖተ ይኣቲ ሀገር እንተ ምዕራቢሃ ለብሔረ እስክነድርያ እንዘ ተሐውር ትረክብ ውስተ ፍኖት ይገባራተ ንጉሥ አለ ዮሐርሱ ወይዘርዐ ሥርናዩ ወበጸሐክ ሕሃ ተሰአሉሙ ይንግሩክ ፍኖዊሃ ለኮራሱ።

፳፮. ወይቤሉ አቡነ ለመልአክ ምድረ ርስትን ይኣቲ አለ ነበሩ ባቲ ደቂቅ ኤናቅ ለፌ ይዘርዐ ወለፌ የዐጽዱ ሥርናዩ ወይቤሉ መልአክ ኢ ታንክር ግብረ እግዚአብሔር በብሔርሙ በዕሪና ገብሩ ግብረ ሆናዩ።

፳፯. በእንተዝ የኅብር ዘርእ ምስለ ሰዊቱ ወተስም ምስለ ማዕረር ወትብዕ ምስለ ሐሊብ የኅብር እንዘ የሐልቡ ሐሊብ ጥበ ሐርጌ ዘራማት ወዘ

አለው።

፳፭. የእግዚአብሔር መልአክ ከም የገርኩህን ሁሉ እስተውል አለው። ያቺ የኢያሪኮ አውራጃ ናት፤ ጥቂት በዘርኩ ጊዜ የኮራሱ አዝመራዋ ይታያልና፤ የዚያችን ሀገር መንገድም ብታጣ እስክነድርያ የምትባል ሀገር ምዕራባ የሆነች የዚያችን ሀገር መንገድን ብታጣ በመንገድ ስትሄድ እርሻን የሚያርሱና ስንዴን የሚዘሩ ሦስት የንጉሥ ሠራተኞች በመንገድ ታገኛለህ፤ ከዚያም ደርሰህ የኮራሱ መንገድዋን ይነግሩህ ዘንድ ጠይቃቸው አለው።

፳፮. አባታችንም መልአክን ይህች የኤናቅ ልጆች የተቀመጡባት ምድረ ርስት ናትና በወዲያ ስንዴን ይዘራሉ፤ በወዲህ ስንዴን ያጭዳሉ አለው።

የእግዚአብሔር መልአክም የእግዚአብሔር ሥራ ነውና አታድንቅ አለው፤ በሀገራቸው በእንድነት በጎ ሥራን ይሠራሉ።

፳፯. ስለዚህ ዘር ከሸቱ ጋር ቀሰምም ከማዕረር ጋር ቅቤም ከወተት ጋር አንድ ይሆናል። የራማትና የገለጻድ የጊደር ወተትን ሲያልቡ ቅቤ ከወተት

ገለጻድ።

፳፭. ወሰሚያ አቡነ ዘንተ ነገረ ተሰጥዎ ለመልአክ እንዘ ይብልገኑት ይኣቲ ሰማያዊት ወእከ ምድራዊት እምትድመ እርኢያ ኢይሙት አማኅዕና ለእግዚአብሔር ወሰባ እንኅ ነገረ አባ ዮሐንስ ተሠውሮ መልአክ እግዚአብሔር እምትድሚሁ ወእከነሃ እስተብረክ ወሰገደ ለፈጣሪሁ እንዘ ይሰግድ ለሥላሴ ይተ ጊዜ።

ከፍል I

ዘከመ ርእዮ መንበረ ስብሐቲሁ ለልዑል

፳፱. ወበሳኒታ ርእዮ መጠነ ጎሩቱ ለእግዚአብሔር ጸባ ያት ተንሥእ በመንፈስ ቅዱስ ወሐረ ንበ አዘዘ እግዚአብሔር ከመ ይንግር ንቡዓተ ነገሩ ለልዑል።

፪. ወእምድኅራሁ እንቃዕ ዲም ሰማየ ርእዮ መንበረ ስብሐቲሁ ለወልደ እግዚአብሔር ዘሀሉ ወይሂሉ በመለኮቱ እንዘ ይዲዓን ዲበ ዘባነ ከሩቤል ወሰራፊል። ኢሳ. ፯፻፩

ጋር አንድ ይሆናል።

፳፭. አባታችንም ይህን ነገር ሰምቶ ለመልአክ መለሰለት፤ ይህች ሰማያዊት ገነት ናትን? ምድራዊ እይደለችንም? ሳላያት አልሙት እግዚአብሔርን እይራ በሰው አለው። ነገርንም አባ ዮሐንስ ባሰረዘመ ጊዜ የእግዚአብሔር መልአክ ከፊቱ ተሠወረው። አባታችንም ለፈጣሪው ተንበርክቦ ሰገደ፤ ሲሰግድም ለሥላሴ ሦስት ጊዜ ነው።

ከፍል አሥር

የልዑልን የክብር ዙፋን እንደ አየ

፳፱. በማግስቱም የአሸናፊ የእግዚአብሔር ቸርነቱን እይቶ በመንፈስ ቅዱስ ፈቃድ ተነሣ የልዑልን የነገሩን ምሥጢር ይንግር ዘንድ እግዚአብሔር ወዳዘዘው ሂደ።

፪. ከዚህም በኋላ ዓይኖቹን ወደ ሰማያት አትንቶ ያለና የሚኖር ወልደ እግዚአብሔር የጌትነቱ ዙፋንን አየ፤ በመለኮቱ ያለና የሚኖር በከሩቤልና በሰራፊል ጀርባ ላይ ተጭኖ የወልደ እግዚአብሔር የጌትነቱን ዙፋን አየ።

፭፩. ዘይፈርሐም አሳታውያን መላእክት ይቀውሙ በውይ በፍርሐት ወበረኃድ እንዘ ያወርዱ እከሊላቲሆሙ እምዲበ ርከው ይሰግዱ ወያስተበ ርከው በተዋሕዶተ መለኮቱ የየማኑ ወየየ በዐጋሙ ወየየ በቅድሚያው ወየየ በድን ራሱ። ራሱ. ፱፻፲፩

፭፪. ወከሉሙ ሠራዊተ መላእክት ጸልመ ገጸሙ እም ብዝሃ ፍርሐት ሱራፌል ወከሩቤል ይፈርሁ ለዕባየ መለኮቱ ግርማ ሥላሴ ያስተወሰዘ ሕሊና ሰብእ ወመላእክት ሱራፌል ወከሩቤል ምሉዓን አዕይንት ይቀውሙ በውይ መንበሩ ለልዑል ወይ ሰግዱ ለሥላሴ እንዘ ይብሉ ቅዱስ ቅዱስ ቅዱስ እግዚአብሔር ጸባዎት ፍፁም ምሉዕ ሰማያተ ወምድረ ቅድሳተ ሰብሐቲክ። አላ. ፮፻፲፱

፭፫. ወእምድንፊሁ እመንበረ ሰብሐቲሁ ይወጽእ መብረቅ ወነጉድንድ ወይከድኑ ገጸሙ በእከናፍ እምክሉ ዕባየ ነይሉ

፭፬. የሚፈሩት አሳታውያን መላእክት በመፍራትና በመን ተጥተዋል ዙሪያውን ይቆማሉ ከራሳችው በላይ እከሊላቲሆሙን እያወረዱ ይሰግዳሉ ይንበረከካሉ ለመለኮቱ አንድነት ለእካሉ ሦስትነት ይሰግዳሉ ይንበረከካሉ። እልፍ በተኙ እልፍ በግራው እልፍ በራቱ እልፍ በጋላው ይሰግዳሉ።

፭፭. ከፍርሐት ብዛት የተነሣ ሁሉም የመላእክት አለቆች ፊታቸው ጠቆረ። ከሩቤልና ሱራፌል የመለኮቱ ገናንነትንም ይፈራሉ የሦስትነቱ ግርማ የሰውንና የመላእክትን ሕሊና ያስደንቃል። ዓይኖችን የተመሉ ሱራፌልና ከሩቤል ከልዑል እግዚአብሔር ከዙፋኑ ዙሪያ ይቆማሉ። አሸናፊ እግዚአብሔር ሆይ! ቅዱስ ቅዱስ ቅዱስ እየተባልክ የምትመሰገን ምስጋናህም (ጌትነትህም) በሰማይና በምድር የመላ ነው አያሉ ለሥላሴ ይሰግዳሉ።

፭፦. ከዚህም በጋላ ከጌትነቱ ዙፋን መብረቅና ነጉድንድ ይወጣል። ከእግዚአብሔር ከኃይሉ ገናንነት የተነሣ ሁሉንም ፊታ

ለእግዚአብሔር እርምጃ ተመለኮቱ ይገርማሙ።

፭፩. በእንተዝ ይብሉ ሰብሐት ለእብ ሰብሐት ለወልድ ሰብሐት ለመንፈስ ቅዱስ አሳት መንበሩ ወአሳት ማኅደሩ ፍጥረተ መላእክት አሳታውያን እሙንቱ ዘይኒዕርዎ ንጸፊ መለኮቱ እመ ወድተ አሳተ አዕይንቲሆሙ ውስተ አሳተ ነይሉ ይቂርር ከመቀፈ ማይ ወይረግዕ ከመዘበረድ ወለሊሁስ ዕባየ ሥላሴ እመ ተረእየ ኑላቋ መላእክት እፄ ይትገረም ወይዴ መም ሀሉና ሥላሴሁ ዲበ ፱ እንስሳ። መዝ. ፲፯፻፲

፭፪. ወርእዮ ዘንተ አቡነ ሰብሐተ መለኮቱ እንዘ ይፈርህዎ መላእክተ ሰማይ ደንገዐ ወፈርህ ወጸበበቶ ኩላምድር ወይበላ ለነፍሱ ኦነፍስየ ስቑርርት ዝ ኩሉ

ቸውን በክንፎቻቸው ይሸፍናሉ፤ የመለኮቱ ግርማ ያስፈራቸው ነበር።

፭፫. ስለዚህ ለእብ ምስጋና ይገባል ለወልድ ምስጋና ይገባል ለመንፈስ ቅዱስ ምስጋና ይገባል እያሉ ያመሰግናሉ። ዙፋኑ አሳት ማይሪያውም አሳት ነው አያሉ ያመሰግናሉ። አሳታውያን የሆኑ እነዚህ የመላእክት ፍጥረቶች የመለኮቱን አስተያየት ሲያዩ እነዚህ ዓይኖቻቸው አሳት የሆኑ የዓይኖቻቸው አሳት ከአሳቱ ኃይል ውስጥ ቢወድቅ ኃይሉ እንደ ውኃ ይቀበላል፤ እንደ በረድም ይረጋል፤ እርሱም የሥላሴ ግርማ ነው። የሥላሴ ሀሉና በአራቱ እንስሳ ላይ ሆኖ የመላእክት ቍጥራቸው ቢታይ ጌትነቱ እንዴት ይፈራል፤ እንዴትስ ይደነቃል፤

፭፬. ይህን የመለኮቱን ጌትነት የሰማይ መላእክት ሲፈሩት ባየ ጊዜ አባታችን ፈራ ደንገዐ ምድርም በመላዋ ጠበበችው። ነፍሱንም የምታጸድፈ ነፍሱ ሆይ! ይህ ሁሉ ሳለልሽ

እንደ ብዙ ወትረቶች ምዕራፊ ንዋሙ ዝንጋዔ ያስተኝ ጥላኪ ነገረ አመ ይመጽእ ብዙ መልእክ ሞት እንደ ኢትዮጵያ ለገቢረ ምግባር ትክልን ምድር ተገኘኪ ከመሰለ ዳታን ወሰብሮን ወትት ፈጽሟ በአፈ መቃብር።
ዘጉ. ፲፯፻፱፩

፪፮. ወላንዝ ይረግማ ለዕለተ ልደቱ እንደ ይብል አመ ኢተወለድኩ መጠነ ዝ ጸዕቅ ወዕቡብ በአይቱ እምረከበኒ አመ ኢበጽሐ ቦቱ በከማየሁ ሐሰወ ሲራክ ዘመደ ሥጋዩ ዘይቤ ኢትርግም ዕለተ ልደትክ ወዕንሰትክ አመ በጽሐ ሊተ ወእመ ኢበጽሐ ወእቡ ነሃ ንጥእ ተስፋ ሕሊናሁ እንደ ይበኪ መሪረ የንዝን ወይቱክዝ ጥቀ።

፪፯. ወእምብዝን ንዘኩ ተላዘቡ ለቱ ኩሉ አራዊተ ንዳም ከመ ይትኢዘዝ ገብር ለእግዚአብሔር ወረድእ ለመምህሩ ኮንም አግብርተ ወእዕማተ። መዝ. ፱፻፲፫

ማረፊያን ትሺያለሽ! የመዘን ጋት መኝታ ነገርን ያሳጣሻል! ምግባር ትራፋትን ለመሥራት ሳትተገ መልእክ ሞት ቢመጣብሽ እንደነ ዳታንና አባሮን ምድር ትውጥሽ ዘንድ ትችላለችን? በመቃብር ጊዜም በመቃብር አፍ ትጨረሻለሽ ዝም ትያለሽ።

፪፮. የተወለደባት ቀንንም ይረግማት ጀመር! ባልተወለድኩ ይህን ያህል ፍጹም ጭንቅ የት ያገኘኝ ነበር እያለ። እንደ እኔ ባይደርስ በት የሥጋ ዘመዴ ሲራክ የተወሰነበትንና የተወለድክ በትን ቀን አትርገም ያለዋሽ፤ እርግማኑን ቢደርስብኝም ባይደርስብኝም። አባታችንም የመረረ ዕንባን እያለ ቀስፊጽም ያዝናል፤ ይተክዛል።

፪፯. ኩዝኩ ብዛትም የተነግየበረሃ አውሬዎች ሁሉ ተገዙ ለት ታዘዙለት! ባሪያ ለጌታው እንዲታዘዙ ደቀ መዝሙርም ለመምህሩ እንዲታዘዙ። ወንዶች አገልጋዮችንና ሴቶች አገልጋዮችን ሆኑለት።

፪፰. ወላንዝ ይትናገር ዘንተ ነገራት ክልኢተ እምባዛውያተ አስተርእዮ መልእክ እንደ ብሔር ለኢጲስ ቆጶስ ወይ ቤሉ ሰላም ለክ ናሁ ንቤክ ይመጽእ ደቂቅ ወተቀበሉ በፍሥሐ እስመ ወላቱ ሕፃን ምሉዕ መንፈስ ቅዱስ እመን ነገሩ ወጽድቅ ምግባሩ ዘነገረክ ወእይድዐክ ለቡ ወእንብር ውስተ ዴዴክ ዐቀብተ ሆናያን።

፪፱. ወእምድንሬሁ ተሠወሮ መልእክ እንደ ብሔር ወን ቅሐ ኢጲስ ቆጶስ እምንዋሙ ተፈሥሐ ወተኝሥየ በእንተ ዘእይድዎ መልእክ ወዘ ከመ ነገሮ ነገረ ንቡእ ወጸ ውዖሙ ኢጲስ ቆጶስ ለሕዝብ ወእዘ ዘመኑ ከመ ይዕቀቡ ዴዴሁ እስከ ይመጽእ ንቤሁ ሕፃን።

፳. ወእቡነሃ ርእየ ዘሰምዐ ማዕረረ ሥርናይ ወዘርዐ ምስለ ሰዊት ወመሰሉ ነገደ ሀገር ሰማያዊት ዘኢየሐምርዋ ሰብእ ወመላእክት እንደ ያነከር ግብረታ ለሀገር በጽሐ ንብ ዴዴ ኢጲስ ቆጶስ።

፪፳. እነዚህን እምባዛዊያት ጥቂቶችን ነገሮች ሲናገር የእግዚአብሔር መልእክ ለኢጲስ ቆጶስ ታየው። ሰላም ላንተ ይሁን፤ እነሆ አሁን ወደ አንተ ልጅ ይመጣል በይስታ ተቀበለው፤ እርሱ መንፈስ ቅዱስን የተመላ ልጅ ነውና ነገሩ የታመነ ነው፤ ፈጽሞ የነገረህ ሥራውም እውነት ነው፤ አስተውለህ በጎ ጠባቂ ዎችን ከደጃፍህ አስተምጥ አለው።

፪፱. ከዚህም በኋላ የእግዚአብሔር መልእክ ተሠወረ፤ ኢጲስ ቆጶስም ከእንቅልፉ ነቃ። መልእክ ስለነገረው ነገርና የተሠወረውን ነገር ሰላ ስረዳው ፈጽሞ ተደሰተ። ኢጲስ ቆጶስም ሕዝቡን ጠራቸው፤ ሕፃን ልጅ ወደ እርሱ እስኪመጣ ድረስ በሩን እንዲጠብቁ ሕዝቡን ሕዝቡን አዘዛቸው።

፳. አባታችንም የሰማውን የሰንዴ አዝመራ ዘርን ከእሸት ጋር አየ። ሰውና መላእክት የማያውቁት እንግዳ የሆነች ሰማያዊት ሀገር የሀገር እንግዳን መሰለው። የሀገር ሥራዋን እያደነቀ ከኢጲስ ቆጶስ ዘንድ ደረሰ።

፹፩. ወበጸሐ ህየ ደቤ አውሎ-ጊዳ አውሎ-ጊዳ አውሎ-ጊዳ ብሂል አውሎ-ጊዳን ወሶበ ሰምዐ ኢጲስ ቆጶስ ለሕዝብ በሉ ኩልዘመ. ፈር ተዓዳ።

ዘፍል ፲፩
ዘከመ በጸሐ
ገበ ኢጲስ ቆጶስ

፹፪. ወእምዝ ገብእ በሰላም ገበ ኢጲስ ቆጶስ ወሰገደ ውስተ ብረኪሁ ወእገሪሁ እንዘ ይኢምኖ በእምኃ መንፈስ ቅዱስ ወተባረክ በእደዊሁ በከመ ባረኮ እግዚእን ለጴጥሮስ ውስተ ደብረ ዘይት ወለኩሉ ለመ. አርድእት።

፹፫. ወይቤሉ ሰላም ለከ እ ብእሴ እግዚእ ብሔር ዳጎንኑ ምጽእትከ ንቢየ ወይቤሉ አወ ዳጎን ወሶበ ርእዮ ኢጲስ ቆጶስ ለሕዝብ ሥነ አርእያሁ እደሞ ወሳዕሳዕ አፋሁ ወእዳም ቆመ።

፹፬. ወይቤሉ ኢጲስ ቆጶስ

፹፩. ከዚያም ደርሶ አውሎ-ጊዳ አውሎ-ጊዳ አውሎ-ጊዳ አላ፤ ይህም ማለት አውሎ-ጊዳን ማለት ነው። አውሎ-ጊዳን ማለትም ጌታዬ ጌታዬ ማለት ነው። ኢጲስ ቆጶስም በሰማ ጊዜ መምጣቱን አወቀ፤ ሕዝቡንም ሁላችሁ ፈር ታዓዳ በሉ አላቸው።

ዘፍል ዐሥራ አንድ
ወደ ኢጲስ ቆጶስ
እንደ ደረሰ

፹፪. ከዚህ በኋላ በፍቅር በእንደነት ከኢጲስ ቆጶስ ዘንድ ደረሰ። በመንፈስ ቅዱስ ሰላምታ እጅ እየነሣ ከእግሮቹ በታችም ሰገደ። ጌታችን በደብረ ዘይት ጴጥሮስንና ሁሉንም ደቀ መዛሙርት እንደ ባረከ በኢጲስ ቆጶስ እጅ ተባረከ።

፹፫. የእግዚአብሔር ሰው ሆይ፤ ሰላም ለእንተ ይሁን አለው፤ ወደእኔ መምጣህ በሰላም ነውን አለው። አባታችንም እዎን ደጎና ነኝ፤ በሰላም ነው አለው። ኢጲስ ቆጶስ የሕፃንን መልክ ማማር፤ የእፋ መቀልጠፍን፤ የቁመቱ ርዝመትን ባየ ጊዜ ደስ አሰኘው።

፹፬. ኢጲስ ቆጶስም እንተ

ወልደ ንጉሥን አንተ እፎ ተፈቅረ ሥነ ላከይከ ወጉ ድእ እንግድዓሁ ከመዝ ኢር ኢኩ ዘይዓድም መልክሕ ሕፃን።

፹፭. ወይቤሉ አቡነ ሰኢጲስ ቆጶስ ምንተ ታነከር እመ ኮነ አዳመ መልክዕየ እመስ ጥኑ እመብልዐ መራት እሰመ ቀዳሚ ወባእኩ እምኒሃ።

፹፮. ወእርመመ ኢጲስ ቆጶስ እምተናግሮ እንዘ ይሔሉ ሥነ አርእያሁ ወቆመ ወይቤሉ እይቱኑ ብሔርክ አጠ ይቀኒ ስመክ ወለሊሁሰ ደቤ ብሔርየ ብሔረ ሳራራ ንብረትየሰ ውሳጢ ገዳም ምስለ አናብስት ወእናምርት።

፹፯. ወይቤሉ ኢጲስ ቆጶስ ዘበ እንቲእከኑ ተነበየ ነቢይ ጸድቅስ ከመ በቀልት ይፈሪ ወይብ ዝኅ ከመ ዘግባ ዘሊባናስ ትኩላን እመንቱ ውስተ ቤተ እግዚአብሔር ወይብተሉ ውስተ ዐጻዱ ለእምላክነ ውሕተ እሚረ ይበዝኑ በርስዓን ጥሉል ወይ ከውኑ ዕሩፋኑ። መዝ. ፺፱፡፲፪

የንጉሥ ልጅ ነህን አለው፤ የመልክህ ወዝ ማማር እን ይት ተወደደ አለው። ደረቱ ንም እየመታ የልጅ መልክ እንደዚህ ሲያምር አላየሁም አላ።

፹፭. አባታችንም ለኢጲስ ቆጶስ ምን ታደንቃለህን፤ መልኪ ጥሩ ቢሆን የመራት መብል ከመሆን እመልጣለሁን? አሰ ቀድሞ ከእርስዋ ተገኝቼ ወጥ ቻለሁና አለው።

፹፮. ኢጲስ ቆጶስም የመልኩ ንና የቁመቱን ማማር እያሰበ ከመናገር ዝም አለ። ሀገርህ ወይት ነው? ስምህን እስረዳኝ ንገረኝ አለው። እርሱም ሀገራ ሳራራ የምትባል ሀገር ናት፤ ኑሮዬም ከእንበሶችና ከነብሮች ጋር ነው አለው።

፹፯. ኢጲስ ቆጶስም ነቢይ ስለእንተ ነውን የተናገረው፤ ጸድቅ ግን እንደ ዘንባባ ያፈራል፤ እንደ ሊባኖስ ዝግባም ይበዛል። በእግዚአብሔር ቤት ውስጥ የተከሉ ናቸው፤ በእምላካችን እደባባይ ውስጥ ይበቅላሉ።

፹፰. ወዳዲ ደቤ ብፁዕ ብአሰ.
ዘይፈርሆ ለእግዚአብሔር
ወዘይፈትድ ትእዛዝ ፈጽሞ
ወይከውን ጽኑዕ ዘርኦ ውስተ
ምድር ትውልደ ጸድቃን ይታ
ባረኩ ክብር ወበዕል ውስተ
ቤቱ። መዝ. ፻፲፬፻፩

፹፱. ወተመደጠ ንበ ዘተዳሚ
ነገሩ በቃል ሠናይ አምረኒ
ምጽአተክ ንቤዩ ዳንነ ኢመ
ሰልከኒ ንግረኒ ዘአርአየክ እግ
ዚእብሔር በውስተ ደብር።

፺. ወይቤሉ አቡነ አወ በጎ
ዳጥ ነገር ፈነወኒ እግዚአብ
ሔር ንቤክ ንድግ አበሳ ለቤ
ጽክ ውተዘከር ቃሉ ለእግ
ዚእ ኢየሱስ ዘይቤሉ ለጴጥ
ሮስ ወለአመ አበሰ እኑክ
መሐር ስብዐ በበስብዕ።

፺፩. ወይቤሉ ኢጲስ ቆጶስ
አእምን ቃለክ አሐይ ነገረ ንግ
ረኒ ወይቤሉ አቡነ ፩ ዲያ
ቆን ተከዘ ውዝነ ብክ ወነ
ገረ ብክ ሥዕረተ መዕርጊሁ
አመ አበይክ ዘንተ ሰሚዐ
ትእዛዝ እግዚአብሔር ዑቅእ
አውርድአ መቅሠፍትየአ ላዕ

፹፰. ዳግመኛም አለ፡ እግዚ
አብሔርን የሚፈራ ሰው፡
ትእዛዙንም የሚጠብቅ ሰው፡
ንዑድ ክቡር ነው። ልጄ
የልጅ ልጅ በዚህ ዓለም
ክብር፡ ገኛ ይኖራል፤ የጸና
ይሆናል።

፹፱. ወደ ቀደመ ነገሩም ተመ
ለሰ! ወደ እኔ መምጣትህ
በበጎ ቃል አመላክተኝ ደኅና
አልመለስክኝም፤ በበረሃ ውስጥ
እግዚአብሔር ያሳየህን ንገረኝ
አለው።

፺. አባታችንም እንዲህ አለው፡
እግዚአብሔር በጥቂት ነገር
ወደ እንተ ላክኝ፤ የባልንጅራ
ህን በደል ተው፡ ጌታ ኢየሱስ
ለጴጥሮስ ያለውን ቃል አስብ፤
ወንድምህ ቢበድልህ ሰባት
ጊዜ ሰባ ይቅር በለው።

፺፩. ኢጲስ ቆጶስም ቃልህን
አምናለሁ እንድ ነገርን ንገረኝ
አለው። አባታችንም እንድ ዲያ
ቆን ፈጽሞ አበነብህ የማዕ
ርን ከህነቱ መሻርን ነገረብህ
አለው። የእግዚአብሔርን ትእ
ዛዝ መስማት እምቢ ብትል
ተጠንቀቅ፤ እግዚአብሔር በእ

ሊከአ ደቤ እግዚአብሔር
ወእሁብ ለባዕድ መንበረከአ
ወከብረከአ።

፺፪. ወሶበ ተፈጸመ ዝንቱ
ነገር ደቤ ኢጲስ ቆጶስ አመ
ሚጠ ሰቱ እግዚአብሔር
እነ ዘአልብዩ ንይል ወከሃል
ሚ ያረሱሐ ወሚ ያረኩሶ
እስመ ማእምረ ንቡዓት
ውኣቱ።

፺፫. ወይቤሉ አቡነ አስኩ አጠ
ይቀኒ ነገር ወእከያተ ግብሩ
ወይቤሉ ኢጲስ ቆጶስ አብአ
መሥዋዕተ ነውር ወነቋር
ውስተ ቤተ ክርስቲያን እንዘ
ይመትሕ በፍትወተ መብ
ልዕ እምተረፈ መሥዋዕት
እስመ ፈተወ ጸጋበ ውስተ
ክርሁ ያውዕል ወያነድር።

፺፬. ወበሳኒታሁ ይበልዕ ጥብሶ
መሥዋዕተ * እግዚአብሔር
ጥራዩ ብልዑ ከመዝ እን
ለምድ ንሕነ ዕቅፍተ ኮነተነ
ኦሪት መሥዋዕተ ግበሩ
ጥራዩ ወኢትግበሩ ጥብሶ።

ንተ ላይ መቅሠፍቱን አወር
ዳለሁ፡ ወንበርህንና ክብርህ
ንም ለሌላ አሳልፌ እስጠዋ
ለሁ ብሉሃል አለው።

፺፭. ይህም ነገር በተፈጸመ
ጊዜ ኢጲስ ቆጶስ አለ፡ እግዚአ
ብሔር ቢመልስለት እኔ ኃይ
ልና ትሉታ የለኝ ምን ያዋር
ደዋል፡ ምንስ ያረክሰዋል፤
እርሱ የተሠወረውን የሚያ
ውት ነውና።

፺፮. አባታችንም እስኪ ነገሩን
አስረዳኝ፤ የሥራውንም ክፉት
ንገረኝ አለው። ኢጲስ ቆጶስም
ነውር ያለበት መሥዋዕትን
እንድ ዓይናማውን ወደ ቤተ
ክርስቲያን አስገባ፡ ከተረፈ
መሥዋዕቱ እየሳሳ መብላትን
በመውደድ በሆድ ውስጥ ጥጋ
ብን ፈልጓልና ይውላል ያድ
ራል።

፺፯. በማግስቱ ጥብሱን ደበ
ላል፤ የእግዚአብሔር መሥዋ
ዕትን ጥሬውን ብሉ እኛ
እንደዚህ አናስተምርም እሪት
እንቅፋት ሆነችን፤ መሥዋዕ
ትን ጥሬውን ሥሩ፡ ጥብሱ
ንም አታድርጉ (አትሥሩ)።

፲፭. መበእንተ ዝንቱ ይቤ መን
 ጌል ኢትስብሩ ዐፅሞ እም
 ኒሁ በእንተ እሱ ትእዛዛት
 ከላዕከም በዊላ ቤተ ክርስቲ
 ያን ከመ ኢይቅርብ ውስተ
 መሥዋዕት እመ ይሁብ ወእመ
 ይነሥእ ሥልጣን ኩልነ ንበ
 ዘፈቀደ እግዚአብሔር ለይግ
 በር። ዘፀ. ፲፭. 1 የሐ. ፲፭፡፭-፱

፲፮. ወይቤሉ ለቡነ ኢትግበር
 ከመዝ ብሃለከ ልማድ ውሕቱ
 እስመ ገባራ ተገዝሩ ለቅ
 ዱስ ጊዮርጊስ ኮነ በዓመት
 በበደ ለውራኅ ፩ በዕለተ
 ሞቱ ወ፩ በበዓለ ፍልሰቱ
 ወ፩ በዝርወተ ዐዕሙ ከመ
 ፀበል ውስተ ፀቢይ ነፋስ
 እስመ ሐመደ ሥጋዮ ወእዕ
 ዕምቲሁ ውሕቱ እስተጋብእ
 ተዓይነ ሰማዕታት በበእብዚ
 ሆሙ ወነሥሙ ይኩኑ
 ሕልያነ ንበ እምላኩ መሐሪ
 ወመስተሣህል በእንተ አፍ
 ቅርተ ስሙ ለቅዱስ ጊዮር
 ጊስ ወበዓሉ እምኩሉሙ
 ሰማዕታት ፈደየ ሉቱ እግዚ
 አብሔር ሥልጣኖ።

፲፭. ስለዚህ መንጌል ከእርሱ
 እጥንትን እትስበሩ አለ። ስለ
 ዚህ ትእዛዛት ወደ መሥዋዕት
 ወደ ቤተ ክርስቲያን
 እንዳይገባ ከለከልኩት፤ ቢሰ
 ጥም ቢነሣም የሁላችን ሥል
 ጣን እግዚአብሔር ከወደደው
 ነው አለው።

፲፮. ለባተችንም ልማድ ነው
 ብለህ እንደዚህ አታድርግ
 አለው። የቅዱስ ጊዮርጊስን
 መታሰቢያ በዓመት በየሦስት
 ወርች የሚያደርግ ሆኗልና።
 አንዱ ባረፈበት ቀን ነው፤
 አንዱም በፍልሰቱ በዓል ነው፤
 አንዱም በታላቅ ነፋስ እጥ
 ንቱ እንደ ትቢያ በተበተነበት
 ነው። የሥጋውን አመድና
 እጥንቶቹን በየወገናቸው በሰማ
 ዕታት ከተማ እርሱ ሰብስቧልና
 መሐሪና ይቅር ባይ ከሆነው
 እምላኩ መማለጃን ይሆኑት
 ዘንድ ወሰዳቸው። ከሁሉም
 ሰማዕታት ይልቅ የቅዱስ ጊዮ
 ሪጊስን ስምና የበዓሉን ክብር
 ስለ መውደድ እግዚአብሔር
 ሥልጣኑን ዕድል ፈንታ ጽዋ
 ተርታ አድርጎለታልና።

፲፮. ወይቤሉ ኢጲስ ቀጸሰ
 ሕያውኑ እግዚአብሔር ዘይ
 ፊሊ ቀላያተ እንዘ ይፈሊ
 እከየ ልቡ እመ ሀለም ሕል
 ያን ይምህርኑ እግዚአብሔር
 ሕዝቦ ወይግህል ምክረኒ
 ምክረ ሠናየ በኢአምዕዖ በዘ
 እጸድቅ ወእሳለም ቦቱ በከመ
 ይቤ ነቢይ ምክር ሠናይት
 ለኩሉ ዘይገብራ ወስብሐቲ
 ሁኒ ይነብር ለዓለመ እመ
 ረኒ ኃጣውእየ በምክር ወእ
 ባእ ውስተ ንስሐ ከመ እር
 ክብ ሞገስ በቅድመ እግዚአ
 ብሔር። መዝ. ፶፫

፲፮. ኦ ብእሴ እግዚአብሔር
 ሚ ኅዳጠ ግብረ ገብርየ እጸ
 ድቅ እስመ በእፋየ እጸድቅ
 እንዘ የነይድ ወይሰርቅ ልብየ
 ከመ ይጸደቅ በነቢየ ትንቢተ
 ዳዊት ነቢይ ይኒይስ ኅዳጥ
 ዘበጽድቅ እምብዙኅ ብዕለ
 ኃጥእን ከማሁኪ ጸም ወጸ
 ሉት ከንቱ ኮነ በነቢየ እም
 ኮነኒ ለጸድቅ ወለእንጽሐ
 ኃጣውእ ዘሥጋ እምርእስ
 ጸገብኩ ወከረይኩ ዘይስሐጡ
 ኩሉ ኃጣውእ በከመ ይቤ

፲፮. ኢጲስ ቀጸሰም አውነት
 ነውን? አለው። ጥልቅን የሚ
 ያይ እግዚአብሔር የልቡን
 ክፋት እያየ ምልጃ ቢኖር ይም
 ራልን? ሕዝቡንም ይቅር ያላ
 ልን? በምክብርለትና በምፋቀ
 ርለት ገዝብ እከብርለትና እፋ
 ቀርለት ዘንድ ያለ መበላጩት
 ጥሩ ምክርን ምክረኝ፤ ነቢያ
 ዳዊት ለሚያደርጋት ሁሉ ምክር
 ጥሩ ናት፤ ጌትነቱም ለዘለዓ
 ሎም ይኖራል እንዳለ። ኃጢአ
 ቶቼን በምክር አመላከተኝ፤
 በእግዚአብሔር ፊት እግዚአብ
 ሔር ባወቀው ገዝብ ባለ ሚል
 ነትን እገኝ ዘንድ ንስሐ ልግ።

፲፮. የእግዚአብሔር ሰው ሆይ!
 ምን ጥቂት ሥራ ሠርቼ እጸ
 ድቃለሁ፤ ልቤ እየቀማና እየ
 ሰረቀ በአፌ እጸድቃለሁና በእ
 ውነት የተገኘ ጥቂት ገዝብ
 ክብዙ የኃጥእን ገዝብ ይሻላል
 ያለው የነቢያ ዳዊት ትንቢት
 በእኔ እውነተኛ ይሆን ዘንድ
 እንዲሁ ጸምና ጸሎት በእኔ
 ዘንድ ከንቱ ብላሽን ሆን። ከራስ
 ጀምሮ ኃጢአትን ለማንጸትና
 ለጸድቅ በሆነኝ ነበር፤ ኃጢአ
 ትን ሁሉ የሚቆነጥጡ ነገሮ
 ችን ሁሉ ጠገብኩ (አወቅሁ)።

ለኒ መጽሐፍ ብፁዕ ብሕሊ ዘይገብር ወሰነ ለእባላቲሁ ውፁዕ ብሕሊ ዘይጽሕር ርእሶ እምኃጢአት። መዝ. ፱፻፮

፺፱. ወይቤሉ አቡነ ባርዝ እ አቡየ ሐረትየ ንበ ዘፈቀደ **እግዚአብሔር** ዝዮ አንድር ወፈድፈደ ፍርሀትየ እም ፍርሀተ ልብክ እንዘ ትገሥግ ለነፍስክ ሊመሰለኒ ዘበጸ ሕኩ አድያሚሃ ለክሐቲ ምግባር ሠናይ ከመዝ ሊት በል ፈሪህ **እግዚአብሔር** ይበተሥ ለሰብእ ከመ ይሁብ ሥጋሁ ለእዕዋፍ ወከመ ይወርድ ውስተ ቀላያት እም ታሕተ ሰማይ ወእምላ ዕለ ምድር እኩንነክ በጽድቅ።

፺. ወይቤሉ ኢጲስ ቆጶስ ዘእ ኩነኒ **እግዚአብሔር** ላዕለ ዘሥጋ ወነፍስ ከመ ኮነ ፍዳ ኃጢአትየ ሥልጡን ወዘ ንተ እንዘ ይትናገር አቡነ ተሠወሮ እምኒሁ ወእማሕ ፀኖ አሐተ ነገረ ወይቤሉ ንድግ ሊተ ይኩነኒ ተሰፋ በዘፈነወክ **እግዚአብሔር**።

ለሰውነቶቹ ወሰንን የሚያደርግ ሰው ብፁዕ ነው። ራሱንም ከኃጢአት የሚያንጸ ሰው ነው። እንዳለኝ መጽሐፍ።

፺፱. አባታችንም፣ አባቲ ሆይ! **እግዚአብሔር** ወደ ወደደው እሂድ ዘንድ እካሂድን ባርዝ አለው። ዛሬ ከዚህ አድራሳህ ነፍስህን ስትገሥግት ክልብህ ፍርሐት ይልቅ የእኔ ፍርሐት በዛ። ከአንዲት በኋላ ምግባር አውራጃ የደረስኩ አልመሰለኝም፤ እርሱም እንደዚህስ አት በል! ሥጋውን ለወፎች ቢሰጥ፣ ወደ ጥልቆችም ቢወርድ፣ ለሰው **እግዚአብሔርን** መፍራት ይብቃዋልና! ከሰማይ በታች፣ ከምድርም በላይ በእውነት አስፈረድህ አለው።

፺. ኢጲስ ቆጶሱም፣ **እግዚአብሔር** በሥጋና በነፍስ ሥራ ላይ የአስፈረደኝ የኃጢአቲ ፍዳ የሠለጠነ ቢሆን ነው አለው። ይህንንም ሲናገር አባታችን ከእርሱ ተሠወረው፤ እንዲት ነገርንም አደራ አለው፤ **እግዚአብሔር** በላከህ ገንዘብ ተሰፋ (አለኝታ) ይሆንኝ ዘንድ ተውልኝ አለው።

፪፩. ወይቤሉ አቡነ አጥሪ ንጽሐ ሥጋክ ወዳገመ ሰለሉ **እግዚአብሔር** ያትኒ ለክ ዘንተ ነውረ ልብክ እመኒ መነንክ ዓለመ ወእመሃ ከመ ያፍ ሠረርክ ሰማየ ወእመሃ ተቈልቄል ርእስክ በመስተል ወኮነ እግርክ ሰማየ ዘእንበል ልብ ኢይበተራ።

፪፪. ወዘንተ ብሃሉ ሐረ ከመ ይላለም ቤተ ክርስቲያን ለቅ ዱስ ጊዮርጊስ ዘተተክለ በም ድረ ኮራስ ወተዊሞ ገሃደ አባ **ዮሐንስ** እንጂ ሥዕሉ ለቅዱስ ጊዮርጊስ ቀጸቦ በእ ደዊሁ ከመ ይቅረብ ንቤሁ ሠናየ ግብረ ገበርክ በእንተ ላእከየ ያእኩትክ **እግዚአብሔር** ወእነሃ አስተኃፍሮሙ ለክ ለዕቡያን ሰይጣናት ትፈጽም ገድለክ በእሚን ወበ ትዕግሥት ለመዊእ ገድል ጽናዕ ወተዐገሥ እስመ **እግዚአብሔር** ይረድእክ።

፪፫. ወእንዘ ይትናገሮ ቅዱስ ጊዮርጊስ ተጽዒኖ ዲበ ፈረሱ

፪፩. አባታችንም የሥጋ ንጽሐናን ገንዘብ አድርገን ዳገመ ኛም ይህን የልብህን ነውር ያተናልህ ዘንድ **እግዚአብሔርን** ሰምነው፤ ዓለምን ምንም ብትንት፣ ምንም እንደ ወፍ ወደ ሰማይ ብትወጣ፣ እግርህ ወደ ሰማይ ራስህ ተዘትዝቶ ወደ ታች ሆኖ በመስተል ላይ ብትሰተል ምንም ያለ ልብ አይጠ ትምህም አለው።

፪፪. ይህንንም ብሉ ኮራስ በም ትባል ቦታ የተተክለ የቅዱስ ጊዮርጊስን ቤተ ክርስቲያን ይላለም ዘንድ ሂደ። አባ **ዮሐንስ** በግልጽ በቅዱስ ጊዮርጊስ ሥዕል ትይዩ ቆሞ ሳለ በእ ጆቹ ወደእርሱ ይተርብ ዘንድ ጠተሰው። ስለ መልእክተኛዬ ጥሩ ሥራን ሠራህ **እግዚአብሔር** ያክብርህ፤ እኔ ገድልህን በእምነትና በትዕግሥት ትፈጽም ዘንድ ትዕቢተኞች ሰይጣናትን አሳርፍልሃለሁ፤ በገድል ድል ለመንግሥት ጽናት ገሥም **እግዚአብሔር** ይረዳሃልና።

፪፫. ቅዱስ ጊዮርጊስም በነጭ ፈረሱ ላይ ተጭኖ እየተነጋ

ሀገሩ ርዕሰ ለእግዚአቲሱ ማርያም ምስል ፍቁር ወልደ ኢየሱስ ክርስቶስ ክልህ ወላውየው እንዘ የዐይል ለፌ ወለፌ እንቲስ ዝዮኑ ነበርከ እምአመ ወሀብከኒ ሐሊበ እምአጥባትከ አዕርፍኒ እምሃማ ሰድኒ ውስተ ሕይወት።

፻፩. ወትቤሎ እግዚአቲሱ ሐር ውስተ ቤተ አቡክ እመ ተመየጥከ ህየ ትረከበኒ ከመየም።

ምዕራፍ ፫
ከፍል ፲ ወጀ ዘረቡዕ
ዘከመ አስተርአየተ
እግዚአቲሱ ዳግመ

፩. ወእምዝ ተአምኑ አንጻረ ገጸ ወሐረ እንዘ ምኒክር ርዕሰ ወኢያመንተወ ልቡናሁ በአፍቅርተ እግዚአቲሱ ማርያም ወይቤላ ለነፍሱ እንዘ ይገሥጸ እምኃጣውአ ኩሎ ዓለም የዐቢ ኃጢአትየ አነሰ ሐመድ ወመሬት ወአልብየ ከሃል።

፪. ወዘንተ እንዘ ይብል አግ

ገረው ሳለ እመቤታችን ማርያምን ከተወደደ ልጅዋ ከኢየሱስ ክርስቶስ ጋር አያትና ወዲያና ወዲህ እየሀረ ፈጽሞ ጮኸ፤ የጡቶችሽን ወተት ከሰጠሽኝ ጀምሮ እንቺስ ከዚህ አለሽን? ከድካም አሳርፈኝ ወደ ሕይወትም ውስጽ ጂኝ አላት።

፻፩. እመቤታችንም ተመልሰህ ወደ አባትህ ቤት ሃድ እንደ ዛሬው በዚያ ታገኘው በንድ አለችው።

ምዕራፍ ሦስት
ከፍል አሥራ ሁለት የረቡዕ
እመቤታችን ዳግመኛ
እንደ ተገለጸችለት

፩. ከዚህ በኋላ በፊቷ ትይዩ ሆኖ አጅ ነሳት። ራሱን እየፈተነ ሃደ፤ እመቤታችን ማርያምን ስለ መውደዱ ልቡ አላመነታም። ነፍሱን (ሰውነቱን) እየተቆጣ ከዓለም ሁሉ ኃጢአት የኔ ኃጢአት ይበልጣል፤ እኔ ችሎት የሌለኝ አመድና መሬት ነኝ ይላል።

፪. ይህንንም ሲል የአባቱና

ብርተ አቡሁ ወእመ ተራከብም በፍኖት እንዘ ይተልውም ድኅሬሁ ወትድማሁ ቦለ ውስተ ቤተ እመ።

፫. ወእምዝ ሰምዐት እመ ምጽአቶ ለወልደ ኢተሐዘበቶ ከመ በኢወለደቶ ትካት ወወሀብከም ለእግዚአብሔር ወተካ የድኩ ሎቱ ወእእማራኩሎ በረከቦ በገዳም ወበእታት ትቤ በልባ አጽንዖ በገዳም።

፬. ወዝንቱ ሕፃን ወረደ እምነ ሕዕና ሶበ ተአንበዘ ልቡ ከመ ስታየ ወይን እንኮለሎ መንፈስ ቅዱስ ወሰገደ ታሕተ እገሪሃ እንዘ ይብል ቡርክት እንቲ እምአንስት ወቡሩክ ፍሬ ክርሥኪ።

፭. ወካዕበ ተመደጠ ውስተ ሕዕና ማእከል አጥባቲሃ እንዘ የዐርፍ እምኅኒ ኦእግዚአቲሁ ሐሊበ አጥባትከ እፈቅድ እመት ማእከሌሆን ወእኖቡ ሐሊቦን።

የእናቱ አገልጋዮች በመንገድ ተገኘችት፤ በፊት በኃላው እየተከተሉት ወደ እናቱ ቤት ገባ።

፫. ከዚህ በኋላ እናቱ የልጇን መምጣት ሰማች። ቀድሞ እንዳልወለደችው አላሰበችውም፤ ለእግዚአብሔር ሰጠሁት ቃል ከዳንም ገባሁለት አለች። በዋሻና በበረሃ ውስጥ ያገኘውን ሁሉ አውቃ በልሃ በበረሃ እጽናው አለች።

፬. ይህም ልጅ ለእትፏ ወረደ። ልቡ በታጣው ጊዜም እንደ ወይን መጠጥ መንፈስ ቅዱስ ዱብ ዱብ አደረገው፤ ለእመቤታችንም ከእግሯ በታች ወድቆ፤ ከሴቶች ተለይተሽ የተባረከሽ ነሽ፤ የማእከላችንም ፍሬ የተባረከ ነው፤ እያለ ከእግሯ በታች ወድቆ ሰገደላት።

፭. ዳግመኛም ወደ እትፏ ተመልሶ ከጡቶቿ መካከል እርፍብሎ እመቤቱ ሆይ! የጡቶችሽን ወተት እጅ አስነሺኝ፤ በመካከላቸውም ልሞት እወዳለሁ፤ ወተታቸውንም ልጥባለሰ።

፮. ወዝንቱ ረሰዖ እም ለእኛ
ዝእትን ማርያም አስመደህ
አመረ አጥባቀ አመሰለኪ
እግዚእትሃ አመውት ወለኪ
እምሃ አገድር ወይእተ አሚረ
አስተጠፍመት በልባ ጣዕመ
ነገሩ ለሕፃን ተራገርኃት ልባ
ከመ ኢትገድጎ አስመርኅ
ርኅተ ልብ ይእቱ ለኩሉ
ፍጥረት።

፯. ወትቤሉ እግዚእትን ለሕ
ፃን ሚ እግበርክ ይትከህለኒ
ኢይገድግ ዝዮ መሰልከኒ
ከመ ወልድሃ ፱ አውራጎ
ወፎ ዕለተ ዘጸርኩክ በክር
ሥዮ።

፰. ወካዕበ ትቤሉ ጽናዕ ወተ
ዐገሥ ወንበር ህዮ ውሳጢ
ገዳም ውሉደ እም ወአብ
ይኩነኩ አራዊተ ገዳም ወዘ
ንተ ብሃላ ተሠወረት እም
ኒሁ ወውእቱ ሕፃን እንከረ
አስመ ኮነ ሰኩረ በመንፈስ
ትዱስ።

፱. ወእምዝ ተንሥእ ወእእ
ኩቶ ለእግዚእብሔር እንዘ
ይሰእል ንበ እምላኩ ወይ
ብል አስመ አነ ሕፃን ኢይ

፮. እሱም የእናቱ ጡቶችን
አላወቀምና አመቤታችን ማር
ያምን የጡት እናት አደረገ።
አመቤቱ ሆይ! ላንቺ እምጋ
ለሁ! አንቺንም እናቱ አመ
ቤቱ ብዬ አድራለሁ አላት።
ያን ጊዜም የሕፃንን የነገሩን
ጣዕም (መጣፈጥን) በልቡናዋ
አጣጣመች! እርሷ ለፍጥረት
ሁሉ ርገርኅት ልብ ናትና
አንዳትተወው ራራችላት።

፯. አመቤታችን ሕፃንን ከዚህ
እንዳልተውህ ምን ላደርግህ
ይቻለኛል። ዘጠኝ ወር ከአም
ስት ቀን በማሕሙኔ እንደ ተሸ
ከምሁት ልጄ መሰልከኝ አለ
ችው።

፰. ዳግመኛም ጽና ታገሥ!
በዚህ በረሃ ውስጥ ተቀመጥ።
የበረሃ አውራጆች የእናትህ
ንና የአባትህን ልጆች (እንትና
ወንድምን) ይሁኑህ! ይህን
ንም ብላ ከእርሱ ተሠወረች።
ያም ሕፃን በመንፈስ ቅዱስ
የሰከረ ሆኗልና አደነተ።

፱. ከዚህ በኋላ ተነሣና እግዚ
አብሔርን አመሰግነው። ወይ
እምላኩም እየለመነ እንዲህ
ይላል! እኔ ድምፁ አራዊትም፣

ዘል ድምፁ አራዊት ወግርማ
ሌሊት ሀበኒ ልበ ወእእምሮ
አንተ እብ ወእነ ሕፃን እነ
ገብር ወእንተ እግዚእ ከመ
አሀብ ስብሐተ ለስምክ።

ከፍል ፲ወደ
ዘከመ አመክሮ
ጸላፄ ሠናይ

፲. ወእንዘ ይትመሐለል ዘንተ
ንበ እምላኩ መጽአ ሰይጣን
ተመሰሉ ጽድቀ ወቆመ ንበ
አንጻረ ገዱ ወይቤሉ ሰይጣን
ለሕፃን እንዘ አንተ ሕፃን ግብ
ርክ ይመስል ከመ አረጋዊ
ትክልኑ እምይእዚ ነቢረውሳጢ
ገዳም ይእዚሰ ሐር ውስተ
ቤተ አቡክ ብላዕ ወስተይ
አስመ ኢትክል ተዐግሦ ረኅብ
ወጽምዕ ብከ ደቂቅና።

፲፩. ኢሰማዕከኑ ዘይቤ እግዚ
እነ በወንጌል ቅዱስ አስመ
ቊር ወረኅብ ያረስዖ ለእኛ
ዚአብሔር ይእዚሰ እምዝረ
ዝንቱ ይኒይሰክ ትብላዕ ወት
ስተይ።

፲፪. ወይቤሉ አቡነ መኑ
ስምክ ወመኑ ስመ አቡክ
ዘመክርከኒ እግበር ወይቤሉ

ግርማ ሌሊትም የማልችል ልጅ
ነኝና ማስተዋልንና አውቀትን
ስጠኝ። አንተ አባት ነህ እኔም
ልጅ ነኝ ለስምህ ምስጋናን
እሰጥ ዘንድ እኔ ባሪያ (አገል
ጋይ) ነኝ አንተ ጌታ ነህ።

ከፍል አሥራ ሦስት
የመልካም ሥራ ጠላት
እንደ ተፈታተነው

፲. ይህንንም እያለ ወደ እም
ላኩ ሲማለል አውነተኛ ጻድ
ቅን መሰሉ ባላንጋር ሰይጣን
መጣ! በራቱ ትይዩ ቆመ።
ሰይጣንም ሕፃንን አንተ ልጅ
ስትሆን ሥራህ ግን የአረጋዊ
ይመስላል! ከዛሬ ጀምሮ በበ
ረሃ ውስጥ መኖር ትችላለ
ህን? ዛሬስ ወደ አባትህ ቤት
ሃድና ብላ ጠጣ! ረሀብና
ጽምን መታገሥ አትችልምና
ልጅነትም አለህና።

፲፩. ጌታችን በትዱስ ወንጌል
ያለውን አልደማኸውምን? ብር
ድና ረሀብ እግዚአብሔርን ያስ
ረሳዋል እንደተባሉ ዛሬም ይህ
ንን ከማድረግ ትብላና ትጠጣ
ዘንድ ይሻልሃል አለው።

፲፪. አባታችንም ይኒን እሠ
ራው ዘንድ የመክርከኝ ስምህ
ማን ነው? የአባትህስ ስም

ሰይጣን ሀገርየስ ሀገረ ኢየሩሳሌም ወስምየ ታዲያስ ሐዋርያ እግዚአብሔርን እመ አእምሮክ ከመ ሰእከ ህየ ውሳጢ ገዳም መጸእከ እንግርክ ግብርመ ለሰይጣናት አስመ አከ እኒስከ ስማዕ ትእዛዝየ ንቤከ ለእከኒ መምህርየ ከመ ኢትክል ብሕትውና።

፲፫. ወይቤሉ አቡነ እም አይቱ መጸእከ እነ አእምሮ ለታዲያስ ዘአልብከ ምስል ወኢምግባረ ጽድቅ በአይቱ ረከብከ ለታዲያስ እንተ ሐሳዊ ወውእቱ ጸድቅ ወይቤሉ ሰይጣን በመኑ ታስተማስ ለኒ ኦ አቡየ ሐሳዊስ ስመ ሐሰት ሰይጣን ውእቱ ኢየ እምር ገቢረ ሀናይ ዘእንበለ ገቢርታ ለእከት ለዝ ግብር ኢየአርፍ በሌሊት ወበመዓ ልት ኢሰማዕከኑ ዘይቤ ጳውሎስ ሐዋርያ ኢትማየ ለእከይ በእከይ አላ ማየ በምግባረ ሀናይ።

፲፬. ወሶበ አጸመዎ ነገሩ

ማን ይባላል? አለው። ሰይጣንም፣ ሀገራስ ኢየሩሳሌም፣ ሀገር ነው፤ ስሜም የጌታችን ደቀ መዝሙር ታዲያስ እባላለሁ፤ ከዚህ በረሃ ውስጥ እንደገባህ ባውቅ የሰይጣናትን ሥራቸውን እንግርህ ዘንድ መጣሁ፤ ልንትፍ አይደለምና ትእዛዜን ስማ፤ ብሕትውናን እንዳትችል መምህራ ወደ አንተ ልክኛልና አለው።

፲፫. አባታችንም እኔ ታዲያስን አውቀዋለሁ፤ እምሳየ የሌለሁ የእውነት ሥራም የሌለህ ታዲያስን በወዴት አገኘኸው፣ ከወዴት መጣህ። እንተ ሐሰተኛ ነህ እርሱ ግን እውነተኛ ነው አለው። ሰይጣንም አባቱ ሆይ፣ በማን ታመሳስ ለኝ አለህ፣ ሐሰተኛስ የሐሰት ስም ሰይጣን ክፉይቱን ሥራ ከመሥራት በቀር በጎ ሥራ መሥራትን አያውቅም፤ ለዚህ ሥራ በቀንና በሌሊት አያርፍም። ክፉን በክፉ ድል እነ ሣዋለሁ አትበል፣ ክፉን በበጎ ሥራ ድል ንግድ እንጂ ያለውን ሐዋርያው ቅዱስ ጳውሎስ አልሰማህምን አለው።

፲፬. አባታችንንም ነገሩ ባዳክ

ለአቡነ ገሣዖ እምቅድሚሁ እንዘ ይብል ሐር እምድግ ሬየ ወእምቅድሚየ ሰይጣን በላዔ አፍኅርት ይእዚ ለምንት መጸእከ ንቤየ እነ ደቂቅ ወአንተ አረጋዊ ንበ ሀሉኩ በእይ ግብር ንመሥከኒ ዘአልብከ ዕረፍት ለሰብእ ወሰ እንስሳ ወዘንተ ብሃሉ ተመይጦ ንበ ረጣሪሁ እንዘ ይብል ስብሐት ለእግዚአብሔር በሰማያት ወሰላም በምድር ሥምረቱ ለሰብእ አስመ አድኅኖ ወባልሐ እምእደ ፀሩ ለዝንቱ ሕፃን።

፲፭. ወእምዝ አፈድፈድ ስኢለ ንበ እምላኩ ሶበ ተዘከራ ለነፍሱ ወይኪ ንበ እግዚአብሔር ምን ትነ ይበኩፀኒ እስመ ምግባርየ ከንቶ ኮነ ወይኪ በእከይ ግብር እስመ መልአኪየ ወንጉ ሥዮኒ ይተንዮኒ በምግባረ እከይ እንዘ ኢየቀድም ስንቀ ለነፍሱየ እግዚአብሔር እምላኪየ ኢታማስን ተግባረ እዴከ ህየ ነበርኩ ውሳጢ ገዳም መኑ ዘእንበሌከ ይረድእኒ እምነ ኃይሉ ለጸላዒ መኑ ያድኅኒኒ ወእንዘ ይስእል ዘንተ መጽኢ

መው ጊዜ ሕዳሴቶችን የምትበላ ሰይጣን ከፈቱና ከጎላዬ ገድ ብሉ ገመፀው። ባሬ ወደ እኔ ለምን መጣህ፣ እኔ ሕፃን ነኝ፣ አንተም ሽማግሌ ነህ፤ ለሰውና ለእንስሳት አረፍት የሌለህ አንተ እኔ ወዳለሁበት የመጣህ በምን ሥራ ፈለግኸኝ አለው። ይህንንም ብሉ ወደ ረጣሪው ተመለሱ። እምላክ ለሆነው ሥጋ ከአብ ከመንፈስ ቅዱስም ጋራ ክብር ተገባው፤ በምድርም ዕርት ተወጡ፤ ለሰው ግዕዮች መንፈስ ቅዱስ ሊሰጠው እያለ አመሰገን፤ ይህን ሕፃን ከጠላቱ እጅ ፈጽሞ አድኖታልና።

፲፭. ከዚህም በኋላ ወደ እምላኩ ልመናን አበዛ፤ ነፍሱን ባሰባት ጊዜ ሥራዬ ከንቱ ብላሽን ሆኗልና ወደ ጌታዬ ስሄድ ወየልኝ፤ ምን ይጠቅመኛል ወየልኝ፤ ገዢዬ ንጉሣም በክፉ ሥራዬ ይገዛልና ለነፍሴ ስንትን ሳላስቀድም አቤቱ እምላኪ ሆይ፤ የእጅህን ሥራ እኔን አታጥፋ፤ በዚህ በበረሃ ውስጥ ተቀመጥሁ፣ ከጠላት ኃይል ያላንተ ካንተ በቀር ማን ያድኅኛል። ይህንንም እያለ ሲለምን የሰማይ

መላእክተ ሰማይ ይትራድኤም
በሌሊት መበመዓልት ያርእ
ይም በዓረምኤ።

፲፮. ወሶበ ርእዩ ጥብዓተ
ልቡ አንከሩ ዕቡብ ግብሮ
ለአግዚአብሔር በዝ ሕፃን
በአንደረ ፍርሐተ አግዚአ-
ውስተ ልቡ ኢርአን ወኢሰ
ማዕነ ዘከመዝ ሕፃን ሚ
አብጽሐክ ውስተዝ ግብረ
ቅዱሳን ባዕርኑ ወከኑኒ እንጋ
ውተውህበ ለክ በብሂለ ዝንቱ
ተሆወርም መላእክተ ሰማይ
ሶቤሃ ጸንዐ ልቡ ከመ ብርት
ወኮነ ጸንዐቱ ከመ ዕብነ
አድማስ ውተወሰክ ላዕሌሁ
ጸጋ **አግዚአብሔር** ዘይትኔ
ረም እስመ ደቂቅ ውሉቱ
ስእነት ነፍሱ በስኢል ወደ
ከመ በቀዊም እስከ ይብል
ማየ ብረኪሁ ዘይቆርር።

ከፍል ፲ወ፬
ዘከመ ሰገዱ ሉቱ
አራዊተ ገዳም

፲፯. ወካዕበ መጽሐ ህየ አራ

መላእክት በሌሊት ይራዱት
ዘንድ በቀንም ደስታን ያላ
የት ዘንድ መቡ።

፲፮. የልቡ መጨከንንም ባየ
ጊዜ **የእግዚአብሔር** የሚያስ
ደንቅ ሥራውን አደነቱ። የጊ
ታው ፍርሃት በልቡ ውስጥ
ያደረበት የዚህን ሕፃን የልቡ
መጨከንን ባየ ጊዜ እንደዚህ
ያለ ልጅ አልሰማንም፤ አላየ
ንም አሉ። ከዚህ ከቅዱሳን
ሥራ ውስጥ ምን አደረሰህ፤
ጭንቅ ነውን፤ ፍርድ ነውን
እንጃ ላንተ የተሰጠህ ይህን
በማለት የሰማይ መላእክት
ተሠወሩት። ወዲያው ልቡ
እንደ ብረት ጸና፤ የልቡ ጸና
ትም እንደ አድማስ (ዳርቻ)
ድንጋይ ሆነ። የሚያስፈራ የእግ
ዚአብሔር ስጦታም በላዩ ተጨ
መረ። እርሱ ልጅ ነውና ሰው
ነቱ በመለመን ደከመች። የቀ
ዘቀዘ ውኃን እስኪል ድረስ
ጉልበቱ በመቆም ደከመ።

ከፍል አሥራ አራት
የዱር አራዊቶች
እንደ ሰገዱለት

፲፯. ሁለተኛም በበረሃ ውስጥ

ዊተ ገዳም እሰ የንድፍ
ውሳጢ ገዳም ወሶበ ርእ
ይም ወልደ ሼ ዓመት።

፲፰. ይቤሉሙ ለአራዊት ኢት
ፍርሐው ወኢትደንግፁ እስመ
አነ ደቂቅ ፈቀድኩ ደርገ
ምስሌከመ እንበር እምእን
በር ውስተ ቤተ እምየ ወረሰ
የጊ ዓርክ ለአዕርክቲሁ እስመ
ኅደጉ ኩሉ ለአግዚአየ በከመ
ይቤ ለሊሁ በከመ ኅደግሙ
ቤተ እብካሙ ወእምከመ
አነ እሁበከመ ቤተ ዘይነ
ብር ድንረ።

፲፱. ወሶበ ሰምዑ ቃሉ
ሰገዱ ቅድሚሁ ኩሉሙ
አራዊተ ገዳም እሰ አልቦሙ
ልብ አሐዱስ አርፎ ዘስመ
ተመን አንሆረ ቃሉ ለሕፃን
ኢሰገደ ሉቱ እስመ ቦአ
ውስተ ማንደሩ ወሐረ ውስተ
ምድረ በድው ያስተጋብዕ
ዝዕበ ወሐራውያ በላዕያነ
ኩስሐ ቅንፉዝ ወእንዛረ
ከመ ይትበአሶ ለዝ ሕፃን
ወእንሥኔ ሰይጣን ለውሉቱ
አርፎ በትንዕት ወኮነ ጸኑዐ

ያድሩ የንበሩ የበረሃ አውራ
ዎች መቡ፤ ባዩት ጊዜም
የአምስት ዓመት ልጅ ነበር።

፲፰. እርሱም እኒ ልጅ ነኝና
አትፍሩ፤ አትደንግጡ አላ
ቸው። ከእናቱ ቤት ከመቀ
መጥ ይልቅ ከእናንተ ጋር
መኖርን ፈጽሜ ወደድሁ፤
ሁሉን ለጌታዬ ትቻለሁና ለወ
ዳጆቼ ወዳጅን አደረገኝ። እርሱ
ራሱ ቅሱ የእናት የአባታች
ሁን ቤት እንደ ተዋችሁ
እኔ ወደኋላ የሚኖር ቤትን
እሰጣችኋለሁ እንዳለ።

፲፱. ልብ (ዕውቀት) የሌላ
ቸው የበረሃና አውራዎች
ቃሉንም በሰሙ ጊዜ ሁሉም
ከራቱ ሰገዱ፤ ስሙ ዘንዶ
የሚባል አንድ አውራ ግን
የሕፃንን ቃል አዋረደ፤ ከማ
ደረያው ገብቷልና ለእርሱ
አልሰገ ደም። ያን አውራ
ይህንን ሕፃን ይጣላው ዘንድ
ሰይጣን በቅንዓት እነሳሥቶ
ታልና። ጅብንና ኩስን የሚ
በሉ እርያን፤ ጃርትን፤ ቀበርን
ይሰበስብ ዘንድ ወደ ምድረ

በጎይሉ ወግሩ መመገብ
ርሀ ጥቀ።

፩. ወይቤሉ መውለቱ አርጭ
ለአለ አስተጋብሮ መውለቱ
ዝቅብ ወሰኑ ወሰኑ ማግኘት
ወስተ ማግኘት ወሰኑ ወሰኑ
የኒ እምስብደታዎ በይዘሉ
ይትበሉ ምስሉ አስመ
ውለቱ በአኩሪ አኩሪ ለአመ
ኢረዳክሙኒ ይከላ በጎይሉ
አስምሩ ከመ ኩልከመ ትዝ
ረወ።

፪. ወይቤሉም ተመን ኢ
ትትናገርኑ ከማነ በትክል
ተነጠ ወታርስሐ በጎይሉ
ይቤሉም ተመን አቀድም
ለከመ ንቤሁ ለተጽብዖ አን
ትመኒ ትልወኒ ድንሬየ
አመ ንደግመኒ ወኢረዳክ
መኒ ይከላ ዝ ነገር ዘው
አቱ አርጭ ይከውን ለኩልነ
ባሕቱ ሀሎ ነገር ዋሕድ
አትልወ ሊተ ዝቅብ ወቅን
ፋዝ ወይቤሉም ኢሆ።

፫. ወተባህሉ በበይናቲሆመ
ተደለወ ኩልከመ ወልጡ
ባሕርየከመ በድምፅ ወበ

በዳ ሂደ፤ በጎይሉም
አጅግ የሚያስፈራ ሆነ።

፩. የም አውራ ከጅብና ከአ
ራዊት የሰበሰባቸውን አራ
ዊት ወደ ማደሪያዬ መልሱ
ልኝ፤ ከአኔ ጋር ለጣሉ
ከሚችሉ ጓደኞቼ ጋር ለይ
ታችሁ አሸሹኝ፤ አርሱ የከፋ
ከፋ ነውና ዛሬ በጎይሉ
(በጉልበት) ባትረዱኝ ሁላ
ችሁ እንደምትበተኑ አወቁ
አላቸው።

፪. በንድም እንደኛ አትናገ
ርምን? በጎይሉም ትውጠው
በንድና ታዋርደው በንድ የሚ
ቻልህ አትናገርምን? አሉት።
በንድም ለመጣለት ወደሱ አቀ
ድምላችኋለሁ እናንተም በን
ላዬ ተከተሉኝ፤ ይህም አውራ
ዛሬ ብትተውኝና ባትረዱኝ
ይህ ነገር ለሁላችን ይሆናል
አላቸው፤ ነገር ግን እንድ ነገር
አለ ጅብና ጃርትን አስከት
ሉልኝ አላቸው። እሺ በን
እናስከትልልህ አለን አሉት።

፫. አርስ በርሳቸውም ሁላ
ችሁ ተዘጋጁ፤ በራት መልክና
በድምፃ ባሕሪያችሁን ለውጡ

አርአያ ገጽ ከመ ንገረም
በዝ ጎይሉ እመ ተጸባሪናሁ
ይትመዋፅ ጎይሉ ለሕግን
ወዘንተ እንዘ ይትባህሉ ተን
ሥሎ እንዘ ይትዋከሁ በጎ
ይሉ ወእምስፋሆመ ይወ
ዕሉ አፍሐመ እሳት ሐሩ
ንቤሁ ወእትደምዎ ለተመን
አስመ ወራዛሆመ ወሕቱ።

፩. ወእቡነሂ እእመረ ዘመ
ጽኒ ላዕሌሁ ዘእመከርመ
ውለቱ አርጭ በትንቦተ ሰይ
ጣን ለኩሉም አራዊት
ወከመ አስተጋብሮ መውለቱ
ርሐት ወዘትፋብ ጸለየ ንበ
እግዚአብሔር እንዘ ይብል
ፈኑ እደክ እምስርያም ወእ
ድንኒ እምግርማ አናብስት
ወተመን አስመ አንተ ተእ
ምር ድካምየ በከመ ይቤ
ነቤይ አድንኒ እግዚአ እም
አፈ አናብስት ወእምስቅር
ንት ዘ፩ ቀርኑ ለብሕቱትየ
ወዘንተ ትንቢተ ተነበየ ዳዊት
በእንቲአየ ይኩን ላዕሌየ አድ
ኅኖትኩ።

፪. ወእንዘ ዘንተ ይጸሊ

ተባባሉ። በዚህ ጎይሉ እንፈራ
ዘንድ ከተጣላነው የሕግን
ጎይሉ ያሸንፋልና። ይህንንም
እየተባባሉ በጎይሉ እየደነፉ
ተገሙ፤ ከአፋቸውም የእሳት
ፍህም ይወጣ ነበር። ዘንድ
ንም ከራታቸው አስተድመ
ውት ወደ ሕግኑ ሂዱ፤ ዘን
ድው የእነርሱ ጎልማሳቸው
(ነበላቸው) ነውና።

፪. አባታችንም በእርሱ ላይ
የመጣውን ያ አውራ በሰይ
ጣን ቅናት ሁሉንም አውራ
ዎችን እንደ መከራቸውና
ከፋትና ከትርብ እንደሰበሰቡ
ባቸው አወቀ። ወደ እግዚ
አብሔርም እንዲህ እያለ
ጸለየ፤ ከሰማይ እጅህን ላክ፤
ከእንበሶችና ከዘንድ ማስፈ
ራትም አድነኝ ድካሜን አንተ
ታውቃለህና። ነቤይ ዳዊት
ከእንበሶች አፍ አድነኝ ቀን
ዱም እንድ ከሆነ ከርእም
ጼም ብቸኝነቱን አድነኝ እን
ዳለ፤ ይህን ትንቢትም ዳዊት
ስለኔ ተናገረ ማዳንህ በኔ
ላይ ይሁን።

፫. ይህንንም ጸሎት ሲጸልይ

መጽሐ ቃል እምሰማይ ዘይ ብል ኢትፋራህ ወኢትደን ግዕ እንዘ ሀለውኩክ እነ ዘእ ረድእከ ንግእ በትረ መዊዕ ጽናዕ ወተዐገሥ አባሕኩክ ትኩን ብጢሐ ላዕለ ኩሉ አራዊት ወበዝ በትር ሀሉ ትእምርተ መስቀል እመ ቀርቦ ብከ ተመን ባርኮ ከመ ይሠግር ነቢበ ትዕቢቱ ውስተ አፋሁ ወእነሂ አስተጋፍር ለከ በእንተ ዘፈጸምክ ግብረ መልእክትዮ ኢየጎድገክ ውስተ እደ አርዊ ነኪር።

ጳጵ. ወካዕበ ወሀቦ ወልታ ጽድቅ ዘየማን ወዘፀጋም በዝ ወልታ ተወላትዎመ ለኩሉመ ሠራዊተ ሰይጣን እለ መጽሐ ብከ ህየ ወዘንተ ቃል ተናጊሮ ተሠወሮ ወእ ምዝ መጽሐ ውሉቱ አርዊ እንዘ ያተሉ ቅንፋዝ ወኩ ሉመ አራዊተ ገዳም እንዘ ይደግንዎ ድኅራሁ ወርእዮ ተመን ለእቡነ ቀርቦ ንቤሁ ወነኑ ለውሉቱ አርዊ ጳ በእመት ምስለ ስዝር ወግ ድመ ጳ በእመት ምስለ

የምረዳህ እኔ ስላለሁ አትፋራ አትደንግጥም የሚል ቃል ከሰማይ መጣ። የምታሸንፍበት በትርን ንሳ ውሰድ፡፡ ጽናታንሱ በአራዊት ሁሉ ላይ የሠለጠን ንህ ትሆን ዘንድ አሠለጠን ኩህ። በዚህ በትርም የመስቀል ምልክት አለበት ዘንድ ቢቀርብህ በአፋ ውስጥ ያለ የትዕቢቱ ነገር ይሻር ዘንድ ባርከው እኔም አሳፍርልሃለሁ። መልእክቱን (ትእዛዜን) ስለ ፈጸምህ በልዩ አውሬ እጅ ውስጥ አልተውህም አለው።

ጳጵ. ዳግመኛም የቀኝና የግራ የአውነት (የጽድቅ) ጋሻን ሰጠው። ከዚህ የመጡብህን የሰይጣን ሠራዊቶች ሁሉ በዚህ ጋሻ ተክላክላቸው (ተመከከታቸው)። ይህንም ቃል ተናግሮ ተሠወረ ረው። ከዚህ በኋላም ያ አውሬ ጃርትን አስከትሎ የበረሃ አውሬዎች ሁሉ በኋላው እየተከተሉት መጣ። ዘንድም አባታችንን አይቶ ወደእርሱ ቀረበ፤ የዚያም አውሬ ርዝመቱ ስልሳ ከንድ ከስንዝር፣ ወርዱ ሃያ ከንድ ከስንዝር ነበር። ግርማ ውም እንደ አንበሳ የሚያስፈራ

ስዝር ግርማሁ ከመ አንበሳ ወአዕድንቲሁ ከመ ነደ እሳት ወሶበ ርእዮ ለእቡነ ፈቀደ ከመ የነበረ።

ጳጵ. ወእቡነ ባረኮ በትእምርተ መስቀል እንዘ ያብል አባርክክ በስመ አብ ወወልድ ወመንፈስ ቅዱስ ወሶበ ባረኮ ደክመ ንደሉ ለተመን ወለስሐ ንምዙ ወደቤ ተመን እፍን ነበበ ትዕቢተ አፋሁ በዓመፃ ወሞተ ውሉቱ ተመን ወቅንፋዝሱ ቀዊማ ድኅራሁ ኮነት አንብዝተ ወደቤላ እቡነ ለትንፋዝ ምንት አብጽሐኪ ዝየ ምስለ ዝንቱ ተመን ወኢ በጻሕኩ ንቤኪ ወኢርኢኩ ጸላዕተኪ ርኢኪኑ ዕበየ ንደሉ **ለእግዚአብሔር** ዘእስተጋፈረከመ ናሁ እመ ነወውከመኒ ህየ ውሳጢ ገዳም ይትነገፍ ፀጉርኪ ወሶቤሃ ተነግፈ ፀጉራ በፈቃደ እግዚአብሔር ወኮነት ብዕድተ ወነኪረተ እምነ ኩሉ ቅንፋዝ ወገሠዖ ለውሉቱ እርዊ ዘእስተጋብ ያመ አንተ እኩይ አርዊ ርኢኪኑ ንደሉ **ለእግዚአብሔር**

ዐይኖቹም እንደ እሳት ግለት ነበሩ። አባታችንም ባየው ጊዜ ሊውጠው ዘንድ ወደደ (ሻ)።

ጳጵ. አባታችንም በአብ በወልድ በመንፈስ ቅዱስ ስም እባርክሃለሁ እያለ በመስቀል ምልክት ባረከው፤ በባረከው ጊዜ የዘንዶ ኃይሉ ደክመ፣ መርዘም ተሻረ። ዘንድም እፌ በዓመፃ (በበደል) እንደት ትዕቢትን ተናገረ አለ። ያም ዘንድ ሞተ፣ ጃርት ግን በኋላው ቁማ ልብን ያጣች ሆነች። አባታችንም ጃርትን ከዚህ ዘንዶ ጋር ምን እመጣሽ (አደረሰሽ)? ወደ እንቺም አልደረሰኩ፤ ዋሻሽንም አላየሁ፤ ያሳፈራችሁ የእግዚአብሔር የንደሉ ገናናነትን እየሸን? እነሆ አሁን በዚህ በረሃ ውስጥ ብታድኝኝ (ብትፈልጊኝ) ፀጉርሽ ይረግፋል። ያንጊዜ ፀጉሯ ወዲያው በፈቃደ እግዚአብሔር ረገፈ፤ ከጃርት ሁሉ ፈጽማ የተለዩች ሆነች። የሰበሰባቸውን ያን ዘንድም ገሠ

እግዚአብሔር ይህን ይገባል እንጂ
ዘእብሔር ወዘኩ እርግ
ተነጽሐ ቅድመ ገጽ ወኮነ
ከመ በድን ወየብሰ ከመ
ዕብን።

ጳጳ. ወደገመ አቡነ ብሃለቶ
ለአለ ተወከልም ወተሰመ
ንም ከመዘን ይረድእ እግዚ
አብሔር ናጡን ወእምዝ
ገሠዖመ በቃሉ ለኩሉመ
አራዊት ከመ ይሠረዉ እም
ድር ወእለ ሀናየ ገበርከመ
እመጽእ ንቤከመ ብሃለ
አርክ ተረድከመ ይህን ተመ
የጡ ውስተ ቤትከመ እም
አንጉልኩከመ ናሁ በንደለ
እግዚአብሔር ይሥርወኒ እን
ዚእየ እምን ርስቱ።

ጳጳ. ወሶቤሃ ሰገዱ ሎቱ
እንዘ ይብሉ ስብሐት ለእን
ዚአብሔር ዘእከበረ ኪያክ
ወሰላም ለዘገብረ ኪያክ ምሕ
ረትክ ይመስል ዘእግዚአብ
ሔር ዘብዙኅ ምሕረቱ ንግ
ረነክ ምጽአተክ ኦ አቡነ
እንዘ ነገረ አረጋዊ ይከውን
ነገርክ ተመሰልክ ደቂቀ እም

ወው! እንተ ከፋ አውራ የጌ
ታዩ የእግዚአብሔርን ኃይል
ዛሬ እየሀን? እግዚአብሔር
ይጣልህ አለው! ይህም አውራ
ከራቱ ወደቀ እንደ ራሳም
ሆነ እንደ ድንጋይም ደረቀ።

ጳጳ. አባታችንም ፈጽመው የታ
መነትን ሰዎች እግዚአብሔር
እንደዚህ ፈጥኖ ይረዳልን?
አሉ። ከዚህ በኋላ ሁሉንም
አራዊት ከምድር ይነቀሉ ዘንድ
ገሠዋቸው የተረፉት ሃፌ
ወደ ቤታችሁ ተመለሱ፤ በሆ
ሥፍራንም ብትሠሩ ወዳጆቹ
በማለት ወደ እናንተ እመጣ
ለሁ፤ እነሆ በእግዚአብሔር
ኃይል አሁን ባጠፋኝችሁ
ነበር፤ ጌታዬም ከርስቱ በነቀ
ለኝ።

ጳጳ. ያንጊዜም እንተን ላከበረ
እግዚአብሔር ምስጋና ይገባል፤
እንተንም ለፈጠረ እግዚአብ
ሔር ሰላምታ፤ ፍቅር፤ እንድ
ነት ይገባል እያሉ ሰገዱለት፤
ይቅርታህም ምሕረቱ የበዛ
የእግዚአብሔር ምሕረትን ይመ
ስላል። አባታችን ሆይ፤ እመ
ጣጥህን እስኪ ንገረን? ነገርህ
የሸማግሌ ነገርህን ሲሆን

ላከኑ እንተ ወማመ ሰብእ
ምድራዊ።

ጳጳ. ወደብሉሉም አቡነ ንደለ
እግዚአብሔር ኢየሱስ ክርስቶስ
አስተኔረከመ መኑ ነበረ
ዘይፈደሃከመ አልብሃ ሰብእ
ወአልብሃ ንደለ ለዘገብረ
ዘንተ እግዚአብሔር ይደሉ
ስብሐት ወእኩቲት እመ
ርእየ ራእየ ምክሐከመ ንሐ
ቅመ ውስተ ንብረ ንሰም
እመኒ እንዐ ንደልከመ ሞታ
መልእክከመ በእኩይ ሞታ
እንትመ ውሉደ አራዊት ኢ
ትትመክሁ ወኢትደቁ ውስተ
ዐቢይ ጸብዕ ኢሰማዕከመኑ
ዘይቤ ወንጌል እስመ ኩሉ
ዘይትማክህ ይወድቅ ናጡን።

፱. ወተኅግረክ ፩ አርግ እምነ
እሱ ተናገሮ በልሳነ ዕጓለ
እመሕያው እምአይቱ ዝ
ምሃርትክ ብእሲ ዘኢተም
ህረ የእምርኑ ነገረ መጽ
ሐፍ ጥቀ ትመስለኒ ሕዋነ
ዘኢተምህረ ከመ ነቢይኑ
ትትናገር እምንእስከ።

ርን ሲሆን ልጅን ተመሰልኩ
እንተ እምላክ ነህን? ወይስ
ምድራዊ ሰው ነህ? አሉት።

ጳጳ. አባታችንም የጌታዬ የኢ
የሱስ ክርስቶስ ኃይል አሳፈራ
ቸው! ሰው የለኝም፤ ኃይልም
የለኝም! ማን ነበር በቀልን
ሲከፍላችሁ የነበረ አላቸው!
ይህን ላደረገ ለእግዚአብሔር
ፍጹም ምስጋና ይገባል! የመ
መኪያችሁን ራእይን በያይ
በከፋ ሥራችሁ አሳለቃችሁ፤
ምንም እንኳ ኃይላችሁ በበ
ረታ አለቃችሁ በከፋ አማ
ማት ሞተ። እናንተ የአራ
ዊት ልጅ አትመኩ፤ ከታላቅ
ጸብም አትወደቁ የማመኑ
ሁሉ ፈጥኖ ይወድቃልና፤ ያለ
ውን የወንጌል ቃል አልሰማች
ሁምን?

፱. ከእነዚህም አንድ አውራ
ተነሥቶ በሰው እንደበት ተና
ገረው! ይህ ማስተማርህ ከወ
ደት ነው? ያልተማረ ሰው
ፈጽሞ የመጽሐፍ ነገርን ያው
ቃልን? ያልተማረ ልጅን ትመ
ስለኛለህ፤ ከልጅነትህ ጀምሮ
እንደ ነቢይ ትናገራለህን?
አለው።

፴፩. ወይቤሉ አቡነ አጪ
ነገርከ በኢተምህርኩ ነገረ
ወንጌል አስዳሰኩክሙ ባሕቱ
አስመ አልቦ ነገር በይስኦኖ
ለእግዚአብሔር ለሊሁ አመ
አንበበኒ አስዳሰኩክሙ በም
ሳሌ ምስጢራተ እግዚአ ማኅ
የዊ ዘንቡዕ ወዘከሙት አኩኑ
ወንጌል እንደዕ ኢየሐምር
ትእምርተ ፊደል አላ አስ
ምር ኅዳጋቲሃ ወአርአስቲሃ
እምከመ ተመውፁ አራዊተ
ገዳም ወድቱ በገጸሙ እንዘ
ይብሉ ኅድግ ለነ አበሳነ በአ
በስነ በዘመሀበከ እግዚአብ
ሔር ዘንተ እእምር።

፴፪. ወእምዝ አቡነ ይቤ
ሉሙ ለአራዊት ይስረይ
ለከመ እግዚአብሔር ወእ
ነሂ ለረይኩ ለከመ ዳግመ
ኢተአብሉ ወእምድገረዝ ሐሩ
ውስተ ገዳም ማገደሪሆሙ
እምከመ መበወ ጥበ እግዝ
እትነ ማርያም ነበረ ቺ
ዓመተ እንዘ ኢይብልዕ ወኢ
ይሰቲ በጣዕመ እግዝእትነ
ማርያም አስመ ረከባ በፍ
ቅረ መንፈስ ቅዱስ ጸግበት

፴፫. አባታችንም ነገርህ አጪ
ነት ነው የወንጌልን ነገር ያል
ተማርኩ እናገርኳችሁ ነገር
ንን እግዚአብሔርን የማሳነው
ነገር የለምና እርሱ ባናገረኝ
ጊዜ የተሸሸገውንና የተገለጠ
ውን ማገደዊ የሆነ የጌታ ምስ
ጢርን ነገርኳችሁ። እንኳን
ወንጌል የፊደል ትምህርትን
አላውቅም፤ ነገር ንን ኅዳገቺ
ንና አርዕስቶቻችን አውቃለሁ፤
የበረሃ አውራጃችንም ከተቶን
ፋና ድል ከተነሡ ጀምሮ
ይህን እእምር በሰጠህ እግዚአ
ብሔር አበላ በደላችንን ይቅር
በለን እያሉ ከራቱ ወደቱ።

፴፬. አባታችንም አራዊትን
እግዚአብሔር ይቅር ይበላ
ችሁ፤ እኔም ይቅር ብያች
ኋለሁ፤ ዳግመኛ አትበድሉ
አላቸው። ከዚህ በኋላ ማደ
ሪያቸው ወደሆነው በረሃ
ሄዱ። የእመቤታችንን ጡት
ከጠባ ጀምሮ ሦስት ዓመት
በእመቤታችን ማርያም ጣዕም
እህል ሳይበላና ውኃ ሳይ
ጠጣ ኖረ። በመንፈስ ቅዱስ
ፍቅር አግኝቷታልና ሆዱ

ክርሙ ወረውየት ነገሱ።
፴፭. ወእምዝ ተንሥእ ይሔር
ውስተ ሐሣኒቱ ሶበ እእመረ
ፍልጠተ እመ ይቤሉ መል
እከ እግዚአብሔር በደመና
ሰማይ አይቲኑ ተሐውር
ወልደ ቼ ዓመት ማእዘ ይከ
ውን ምጽአትከ ትንበር ማዕ
ከሰ ገዳም ወይቤሉ ሕገን
ርእዮ እንቃዕዲም ሰማየ ዕለተ
ምጽአትየ ኢየሐምር ከመ
አንሥእኒ ወረኸውኒ እግዚአ
ብሔር አሐውር።

፴፮. ይቤሉ መልእክ ለሕገን
ከመዝ ሐሰ ኢተእምርኑ
ለእግዚአብሔር እምላክከ በዘ
ፈተደ ለሊሁ ከመ ያንሥ
እከ ወይምራሕከ ውስተ
ፍኖተ ምድረ በድው ናሁ
ጸውዐከ እግዚአብሔር ውስተ
ርስቱ እምርስተ አቡከ ወእ
ምከ ዕቀብ ቃልየ ወለቡ ትእ
ዛዝየ እስከ ትረከብ ፍሥሐ
ወሐሤት ወትሄሉ ምስሌየ
በመንግሥተ ሰማያት ወኢ
ትርሳዕ ነገረ እግዝእትነ ማር
ያም ዘነገረተከ ድገረ ርፂ

፴፯. ከዚህ በኋላ ወደ ሞገዚ
ቲቱ ይሄድ ዘንድ ተነግሮ። ከእ
ናቱ ከበረሃ መለየትን ባወቀ
ጊዜ የእግዚአብሔር መልእክ
በሰማይ ደመና ሆኖ የሰምንት
ዓመት ልጅ ወደት ትሂዳለህ፤
በገዳም መብከል ትኖር ዘንድ
መምጣትህ መቼ ይሆናል?
አለው። ሕገንም ዓይኖቼን ወደ
ሰማይ ተና አድርጎ አይቶ የም
መጣበትን ተን አላውቅም፤ እግ
ዚአብሔር እንዳንጥኝና እንደ
ላከኝ እሂዳለሁ አለው።

፴፰. መልእክም ሕገንን አለው፤
እንዲህ አይደለም፤ እምላክህ
እግዚአብሔርን አታውቀውምን?
እርሱ በወደደው በምድረ በዳ
ውስጥ ይመራህም እንደሆነ፤
እነሆ እግዚአብሔር ከአባት
ህና ከእናትህ ርስት አውጥቶ
ወደ ርስቱ ጠራህ። ቃሉን
ጠብቅ፤ ትእዛዜንም አስተውል፤
ፍጹም ደስታን እስክታገኝ
ድረስ በመንግሥተ ሰማያትም
ከእኔ ጋር እስክትኖር ድረስ
እመቤታችን ማርያም ነጭ
ውተትና የማር ወለላ ባለበት
በኢዶም ገነት ከእምስት መቶ

ዓመት ትራሽኖኒ በኢያም
ገነት ዘይወንዱ ሐሊብ ባቲ
ወመዓር።

፴፭. የሐንሰ ኢታፍትር ወርቀ
ወብሩረ ዘበምድር አሰመ
ወሀበክ እግዚአብሔር ብዕለ
ወምገሰ ዘበሰማያት እም
ትድመ ትርእያ ለእምክ በሥጋ
አርእየክ እምክሉ ጎራያኒሁ
ትኩኖ ላእክ ወረሰየክ አበ
ብዙኃን ከመ አለ አብርሃም
ይሰሐት ወያዕቶብ ለእለ ተወ
ልዱ ብዙኃን ወለእለ ኢተወ
ልዱ ዳግመ ትኩኖመ አበ
አብሐክ እግዚአብሔር ወዘ
ንተ እንዘ ይብል ዐርገ ሰማ
ያተ።

፴፮. ወእቡነሂ ሰገደ በገዱ
ወይቤ ስብሐት ለእብ ወወ
ልድ ወመንፈስ ቅዱስ ዘወ
ሁብከኒ ክብረ ወምገሰ ዘእን
በለ ድልወትየ ይእዘኒ ወዘ
ልፈኒ ይትባረክ ወይትቀደስ
ዕበየ አስማቲሁ ለእግዚአብ
ሔር ይድኅኖ ወይዕተቦ ለመ
ልእክ ብርሃን ለዓለመ ዓለም
አሚን።

ዓመት በጌላ ታየኛለህ ብላ
የነገረችህንም አትርሳ።

፴፭. የሐንሰ ሆይ! በምድር
ያለ ወርቅንና ብርን አትወ
ይድ፤ በሰማያት ያለ ብልጽግ
ናንና ባለሚልነትን እግዚአብ
ሔር ሰጥቶሃልና። በሥጋ የወ
ለደችህን አናትህን ሳታያት
ከቅዱሳን ይልቅ መርጦ አገል
ጋይ ትሆነው ዘንድ መፈጠህ።
ብዙ ልጆች እንደ ተወለዱላ
ቸው እንደነ አብርሃም ይሰሐ
ቅና ያዕቶብ የብዙዎች አባት
አደረገህ፤ ላልተወለዱትም ዳግ
መኛ አባት ትሆናቸው ዘንድ
እግዚአብሔር ፈቀደልህ። ይህን
ንም አያለ ወደ ሰማያት ወጣ።

፴፮. አባታችንም ሳይገባኝ
ክብርንና ባለሚልነትን ለሰ
ጠኝ ለእብ ለወልድ ለመ
ንፈስ ቅዱስ ምስጋና ይገ
ባል አያለ በፊቱ ሰገደ።
የእግዚአብሔር የሰሙ ገና
ንነት ባሬም ዘወትርም ይክ
በር ይመስገን።

ከኖል ፲ወ፭

በእንተ ሙሴ ነቢይ

፴፮. ወእምትድመ በነሰ ልደቱ
ለእግዚአብሔር ዘተወልደ እምቅ
ድስት ድንግል ወንጌሐት
ማርያም ወላዲተ እምላክ አሰ
ተርእየእግዚአብሔር ለሙሴ
በደብር ቅድስት በዕዕ ሠና
ይት ወነበልባል እንዘ ይነ
ብሩ በዋሕድና ዕዕ ወነበል
ባል ዕዕኒ ኢትውዒ ወነበል
ባልኒ ኢይቂርር።

፴፭. ሙሴሂ ኖላዊ አባግዕ
ይቤ ዝ ነገር ምንት ውእቱ
እንጋ ሰይጣን ውእቱ እም
አዳም እስክ ዮም ኢተገብረ
ከመዝ እንዘ ሙሴ እንክሮ
በእንተ ፭ ነገር ጸውዖ እግዚ
አብሔር ለሙሴ ወይቤለ
እሰመ እንክርክ ወእስተዐዐ
ብክ ተእምርኑ ምሥጢረ
እግዚአብሔር።

፴፱. ወሶበ ሰምዐ ሙሴ ቃለ
እግዚአብሔር እምግርማሁ
ስእነ ተናግሮ ርዕደ ሙሴ

ከኖል አሥራ አምስት

ሰለ ነቢይ ሙሴ

፴፮. እምላክኝ ከወለደኝ በድን
ጋሌ ሥጋ በድንጋሌ ነኝብ
ከጸናኝ ከእመቤታችን ማርያም
ጌታ ሳይወለድ ንዕድ ክብርት
በምትሆን በደብረ ሲና ተራራ
እግዚአብሔር ለሙሴ በኮራ
ብና በደብረ ሲና መካከል
በጎቹን እመማርቶ ሲያበላ ነበ
ልባል ከሐመልማል፤ ሐመል
ማል ከነበልባል ተዋሕዶ ሐመ
ልማሉ ነበልባሉን ሳያጠፋው
ነበልባሉ ሐመልማሉን ሳያቃ
ጥሰው አሳይቶታል።

፴፭. በጎችን የሚጠብቅ ሙሴም
ይህ ነገር ምንድር ነው?
እንጂ ሰይጣን ነውን? ከአ
ዳም ጀምሮ እስክ ባሬ ድረስ
እንደዚህ አልተደረገም አለ፤
ሙሴም እንደዚህ ማድነት
ጀመረ። እግዚአብሔር ሙሴን
ለሰባት ነገሮች ጠራው፤ ፈጽ
መህ አድንታሃልና የእግዚአ
ብሔርን ረቂቅ ምሥጢር
ታውቃለህን? አለው።

፴፱. ሙሴም የእግዚአብሔርን
ቃል በሰማ ጊዜ ከግርማው
የተነሣ መናገር ተሳነው። ሙሴም

ጠይቆቹ ዕበየ ንይሉ መለኮቱ ውንጥእ ሕሊናው አስተሐምሞቶ።

፵. ወኅበዐ ጸውዖ ለመሴቃል እግዚአብሔር እንዘ ይብል መሴ መሴ ወይቤ ነዩ ነፃ ንቤዩ እንዘ ይፈርሕ ወይርዕድ ተንሥእ መሴ ውተሥዕነ አግዕዚሁ ዘወርቅ ውስተ እገሪሁ ሐረ ወቆመህሃ ንበ እንጻረ ደብር።

፵፩. ወይቤሉ እግዚአብሔር ለመሴ ፍቃሕ አግዕዚክ እምእገሪክ እስመ ዘትክይዳ ምድረ ቅድስት ይእቲ ፍጡነ ቅረብ ንቤዩ እንዘ ትወድቅ ወትትንግእ ኢትፍራህ ወኢ ትደንግዕ እስመ አነ አምላክክ እምላክ አብርሃም ይስሐቅ ወያዕቆብ።

፵፪. ወኅበዐ እግዚአብሔር ለመሴ ወይቤሉ ሐር ወረድ ውስተ ምድረ ግብጽ ለክ ይትወህበክ ንይሉ መዊዕ ዘያስተኃፍር ትዕቢቶ ለፈርዖን ወያነሥር እደዊሆመ ለመላእክተ ግብጽ ወበሉ ለፈ.

የመለኮቱን የኃይል ገናንነት መረዳት አቃተው በሐሳብ መትጋትንም አጣ።

፵. ቡለተኛም የእግዚአብሔር ቃል መሴን፡ መሴ መሴ ብሎ ጠራው፤ መሴም እነዞ ና ወደ እኔ አለው። እየፈራና እየተንቀጠቀጠ መሴ ተነግረ፤ የወርቅ ጫማዎችንም በእንግረ ተጫማ፤ ሃደና በደብረ ሲና ትይዩ ከዚያ ቆመ።

፵፩. እግዚአብሔርም መሴን የምትረግጣት (የቆምከባት) መራት የተቀደሰች ናትና ጫማህን ከእግርህ አውልቅ፤ እየወደቅህ እየተነግህ፤ እየሰገድግ ወደ እኔ ፈጥነህ ቅረብ፤ እኔ እምላክህ የአብርሃም የይስሐቅና የያዕቆብ እምላክ ነኝና አትፈራ አትደንግጥ አለው።

፵፪. እግዚአብሔርም ለመሴ ተናገረው አለውም፡ ወደ ግብጽ ምድር ሃድ ውረድ፡ የፈርዖንን ትዕቢትና የግብጽ የወንዶች አለቆችን የሚያሳፍርና ድል የመንግሥትን ኃይል ይሰጥሃል። ፈርዖንም ሕዝቦቹን እኔን በእውነት ያመልኩና በዓ

ርዖን ፈንዎሙእ ለሕዝቡ የምልክትነት ከያየክ በጽድቅ እያገበሩ በዓልዮሁ።

፵፫. ወኅበዐ መሴ ወይቤሉ እግዚአብሔር እምላክ አብርሃም ይስሐቅ ወያዕቆብ ሚ የዕዕብ ትእዛዝ ዝክ ወይትገረም በኩሉ ዕበየ ንይሉ መሴ ይረድእኔ እም ትእዛዝክ ሰማዕኩ ወመሴ ይክውኒኔ አፈ እስመ ተናግሮ አልቦቱ ለአፋየ እንዘ በሐም ውእቱ ዝነቢብየ እንበይነ ትእዛዝክ ኢይምሰ ልክ።

፵፬. ወገህዖ ቃል እግዚአብሔር ለመሴ ወይቤሉ ትረስዕኑ እም ውሉዳ ወወልድኒ አባሁ ወእም የንድግነ።

፵፭. በከመ ይቤ ነቢይ በእንቲእየ አእምሩ አእምሩ ከመአነ ውእቱ እግዚአብሔር አልቦ ባዕድ እምላክ ዘእንበሌየ አነ እቀትል ወኢሐዩ እቀሥፍሂ ወእግሃል ወአልቦ ዘያመስጥ እምእዴየ እስመ አሌዕል ውስተ ሰማይ እዴየ እምሕል በየማንዮ ወእብል ሕያው አነ ለዓለም።

ሴን ያክብሩ ዘንድ ሰደዳቸው በሰው አለው።

፵፫. መሴም አቤቱ የአብርሃም የይስሐቅና የያዕቆብ እምላክ ይዩ፤ ትእዛዝህ ምን ያስጨንቃል፤ የኃይልህ ገናንነትም በቡሉ ይፈራል። ከሰማሁት ከትእዛዝህ የተነግሰህን ይረዳኛል፤ እፍንሰ ማን ይሆነኛል ዲዳ ከመሆን በቀር ለእፌ መናገር የለውምና ይህ ነገራ ስለ ትእዛዝህ አይምሰልህ አለው።

፵፬. የእግዚአብሔር ቃልም መሴን ገህህው፤ እናት ልጄን ትረሳለችን? ልጄስ አባቱንና እናቱን ይተዋልን? አለው።

፵፭. ስለእኔ ነቢይ አሁንም እኔ ብቻየን እንደሆንኩ ከእኔም በቀር ሌላ እምላክ እንደሌለ አይደለም። እኔ እገድላለሁ፤ እፈውስማለሁ፤ ከእጄ የሚያድን (የሚያመልጥ) የለም፤ እጄን ወደ ሰማይ እዘረጋለሁ፤ ለዘለዓለም እኔ ሕያው ነኝ እላለሁ፤ እንዳለ።

፵፮. መዘ ትንቢተ ተነበየ በእን ቲላየ መኑ የንድገክ ለከንቱ ውስተ እደዊሆሙ ለደቲቱ ግብጽ ወለጸንዕ መዝራዕተክ እምነ መዝራዕቶሙ ለጸሣኒተ ፈርዖን እንዘ እደክም ጽን ያሙ አወድቅ ትውክልተ አማልክተ ግብጽ።

፵፯. ወለነሂ አረድአክ በኩሉ መዘይቅታተላክ እመሂ ተተል ኮሙ ነገፈ እድ ውሉቱ በከመ ይቤ መጽሐፍ ዘተተለ ዐብደ ነገፈ እያሁ።

፵፰. ውሉቱክ ዐብድ ፈርዖን ተመክሐ በጸሣኒቱ ወበመንኩ ራኩረ ሠረገላቲሁ ወሠራዊቱ ወለነሂ አረውዕ ፈረሰየ ዲበ ፈረሱ ሠረገላየ አተድም እም ሠረገላ ጸሣኒቱ ለፈርዖን እስከ እፊኑ መቅሠፍታተ ሕ ላዕለ ሰብእ ግብጽ ወእምድጎራሁ አተሉ መቅሠፍታተ ነቱ።

፵፱. ወተክዘ ሙሴ ሶበ ሰምዐ ዘንተ ቃለ እግዚአብሔር በእ ንተ ፪ ደቂቱ እመ ወረድኩ ውስተ ምድረ ግብጽ እስመ ይሔሊ ሲሳየ ወልብሰ ዕሩ

፵፮. ይህንንም ትንቢት ስለእኒ ተናገረ፤ በግብጽ ልጆች በእጃ ቸው ውስጥ ለከንቱ ማን ይተ ውሃል፤ ከፈርዖን ሠራዊት ይልቅ ከንድህን አጸናለሁ፤ ጽኑ ታቸውን እያደክምኩ የግብጽ አማልክት መታመንን እጥላ ለሁ።

፵፯. እኔም በውስጥ በአፍክ እረዳሃለሁ የሚዋጋህንም እጥ ላለሁ፤ ብትገድላቸውም እጅን ከትቢያ ማረገፍ ነው፤ ሰነፍን የገደለ እጅን አራገፈ፤ እንዳለ መጽሐፍ።

፵፰. ይህን ሰነፍ ፈርዖን በጠ ፍና በሠራዊቱ ብዛት ተመካ፤ እኔ ፈረሱን በእርሱ ፈረሰ ላይ አስሮጣለሁ፤ ሠረገላዬንም ከፈርዖን ጦሮች ሠረገላ ይልቅ አስተድማለሁ። በግብጽ ሰዎች ላይ ዘጠኙ መቅሠፍቱን እስከ ልክ ድረስ በጌላም የዐሥረኛ መቅሠፍቱን አስከትላለሁ።

፵፱. ሙሴ ይህን የእግዚአ ብርን ቃል በሰማ ጊዜ ስለ ሁለቱ ልጆቹ አዘነ። ወደ ግብጽ ምድር ከወረድኩ የሥጋ ዘመድ የላቸውምና ስለ ምግባቸውና

ቃኑ ወርኑባን ያከውኑ በሙ ሕዕውና እያደክሱ ረጋቢ ወተረ ወለእማር ቃለ እግዚአብ ሔር ተክዘ ልቡ።

፶. ወያቢሉ እግዚአብሔር ትክ ልኑ ትኩን መጋቢሆሙ ለ፪ ደቂ ትክ እንዘ እያትዊሰክ ግህልየ ወለስተርአየ ሰሙሴ ኩኩሐ በውስተ ፈለግ እንተ ይእቲ ምድረ አታርን ወይ ቤሉ እምጽእ ዘንተ ኩኩሐ እንተ ቦቱ እርኢክ ውስቲቱ ሆርፀ ወዘያሴሰዮ ለውእቲ ሆርፀ ቦ ዕሂ ዕዕድው።

፶፩. ወሰምዐ ሙሴ በከመ አዘዘ እግዚአብሔር ትእም ርተ ጎሩቱ ወሐረ እንተ ይእቲ ፈለግ ይንግእ ኩኩሐ ወረሰዮ ፪ ክፍለ ለውእቲ ኩኩሐ ወበውስቲቱ ተረክበ ሆርፀ ዘምንትዋን።

፶፪. ወዳግመ ዕሂ ዘያሴሰዮ ወእንከረ ሙሴ ግብረ እግዚ አብሔር እስመ ረክበ ውስተ ክርሠ ኩኩሐ ሲሲተ ዕሂ ወዕሂ እንዘ ይገብር ሲሳየ።

ስለ ልብላቸው ማን ያስብላ ቸዋል፤ የተራቡና የተራቶቱ ይሆናሉ፤ ልጅነት አላቸውና ብርድና ረሀብን እይችሉም። የእግዚአብሔርን ቃል አውቅ ልቡ አዘነ።

፶. እግዚአብሔርም ይቅርታዬ ሳይጨመርልህ የሁለቱ ልጆች መጋቢያቸው መሆን ትችላለህን? አሰው። ለሙሴም በወ ንዝ ውስጥ የዓለት ድንጋይን እሳየው፤ ይህችውም አታርን የምትባል ምድር ናት። ቡቃያ በውስጡ ያላየህበት ይህን የዓ ሰት ድንጋይ እምጣ አለው። ያንን ቡቃያም የሚመገበው ነጭ ትል ነበረ።

፶፩. ሙሴም እግዚአብሔር እን ዳዘዘው የቸርነቱን ምልክት እየሰማ። ድንጋይንም ይይዝ ዘንድ ወደዚያች ወንዝ ሂደ፤ ያንንም የዓለት ድንጋይ ከሁለት ከፈለው፤ በውስጡም መንታ ሆኖ የበቀለ ቡቃያ ተገኘ።

፶፪. ዳግመኛም የሚመገበው ትል ተገኘ። ሙሴም በድንጋይ ሆድ ውስጥ የትል ምግብን ትልም ይህንን ቡቃያ ምግብ አድርጎ ሲኖር አግኝቷልና የእግ ዚአብሔርን ሥራ አደነተ።

፶፪. ወቅታቸው ነበረ እግዚአብሔር ሲረዳ ርእሱን ትክክርተ ነፃ ልዩ ዘንተ መነጥ ይከውኖታል። ለእሱ አዕዋፊ ሰማይ መጋቢ ክረምት ወሐን ይዘደዘር። እነሱ ወሲኖአንመ ፈትሶ አልባሲሆመ ወስምድጎራሁ ፈነዎ እግዚአብሔር ለመላው ውስተ ምድረ ግብጽ ወሶበ አመክነዩ በእሩሁ ይቤሉ እርን ይኩንክ አፈ ወአጎደ ርኩ ነፃልዩ ታሰጥሞሙ ለግብጽ ውስተ ባሕር።

፶፬. ወእምዝ ወረደ እንዝ ይገሥዕ አድባረ ወይቀጠቅጥ አውግረ ወቀሳፎሙ መላ ለዕደው ውነሥሩ በእደዊሁ ኩሉሙ ነገሥታተ ግብጽ።

፶፭. ወበጊሐ ቅድሚሁ ይቤሉ መላ ለፈርዖን ናሁ ፈነወኒ እግዚአብሔር ነቢክ አእም ርሰ ነፃልዩ ፈነክ ሕዝብዩአ ወይሁዕክ መሥዋዕተ ጽድቅ በሰምዩአ ይሰግዱአ ሊተክ እመ እበይከኒ ሰሚዐ ትእዛዝዩ እደመስሳ ለብሔርክአ

፶፫. ማመኛም እግዚአብሔር ይህን የነፃሌን ምልክት እየህን? ለእነዚህ በሰማይ ሰማ በሩ ወፎች ለምግባቸው ዘርን አይዘሩም፤ ለልብሳቸውም ፈትሶ አን አይፈትሱም! የበጋና የክረምት መጋቢ ማን ይሆናቸዋል ብሎ ተናገረው። ከዚህ በኋላ እግዚአብሔር መላን ወደ ግብጽ ምድር ላከው። በእሩ አለመቀልጠፍን ባመሳጥኝ ጊዜ እርን አፍ ይሁንልህ አለው። ግብጽውያንን በባሕር ውስጥ ታሰጥማቸው ዘንድ ነፃሌንም አሳደርኩብህ አለው።

፶፬. ከዚህ በኋላ ተራሮችን እየተቆጣኑ ኮረብታዎችን እየመታ ወረደ። መላም ወንዶችን መታቸው የግብጽ ነገሥታት ሁሉም በእጁ ተዋረዱ።

፶፭. መላ በፈርዖን ፊት ደርሶ እነሆ እግዚአብሔር ወደ አንተ ላከኝ አለው። ነገር ግን ኃይሌን አወቅ! በሰሜ የእውነት መሥዋዕትን ይሠጡ ዘንድና ይሰግዱልኝ ዘንድ ሕዝቦቼን ላክ! ትእዛዜን መስማት እምቢ ብትል ግን ሀገርህን አጠፋታለሁ። እነዚህን ማርያንን በሰው

እንዘ አሰተጋልቅ በበደናቲ ሆሙ እሰክ እገረትዎሙክ ለዝ ውክቱክ ማርያንክ መሰ ተቃሰማንክ ሰብክ መሰግላንክ ላዕሊክክ እወርድክ መቅሆኖትዩክ ዑቱክ ከመ ኢዶ ጥፋክ ሕዝብ እግዚአብሔር አሰተጋብዕ ሠራዊተክክ ንጻ ባእክ።

፶፮. ወይቤሉ ፈርዖን ለመላ ብሃለ ከመዝ መነጥ ፈነወክ ከመ ይጥፍዕ ወይዘረወ ኩሉ ገበርተ ዓመባ ወይትሉዓል ቀርኩ ዲበ ቀርንዩ ወረድፈደ ክብርዩ እምነ ክብሩ።

፶፯. ወይቤሉ መላ ከመዝ ኢትበል እግዚአብሔር ዘፈጠረ ሰማዩ ወምድረ ሣረረ እምነ ዕበይክ የዐቢ ዕበዩ በከመ ይቤ ኢሳይያስ ነቢይ ሰማ ይኒ መንበርዩ ወምድርኒ መክየደ እገርዩ አየኑ ቤተ ተሐንጹ ወአየኑ ማሳደረ ሊተ ለምዕራፍዩ ዘ ትንቢተ ተነበየ በእንቲአሁ ናሁ እግዚአብሔር ኢትትመካሕ በእበድክ ወከመ ኢታማስን መዓለ አፍራሲክ።

ሳይ የማይማርቱትን ጠንቁ የችን እርሰ በርላቸው እያጋጨሁ (እያጨራረሰሁ) እሰ ከገሰብላቸው ድረሰ መቅሆኖቱን በአንተ ሳይ አወርዳለሁ። የእግዚአብሔር ሕዝብ እንዳ ይጠፋ አወቅ! እንዋጋ ዘንድ ሠራዊትህን ሰብሰብ አለው።

፶፮. ፈርዖንም መላን ዓመፅን የማይደርጉ ሁሉ ይጠፋ ዘንድ እንደዚህ ብሎ ማን ላከህ! ሥልጣኑ ከሥልጣኑ ከፍ የሚል ማነው! ክብራም ከክብሩ ይበልጣልና አለው።

፶፯. መላም ጌታዬ እንደዚህስ አትበል! ሰማይን የፈጠረ ምድርንም የሠራ ጌታዬ ከገናንነትህ የእርሱ ገናንነት ይበልጣልና አለው። ነቢይ ኢሳይያስ ሰማይም ዙፋኑ ነው፤ ምድርም የእግራ መረገጫ ናት። ቤትን ወይት ትሠራልኛላችሁ፤ ለማረፊያዬ ወይት ማደሪያን ትሠራልኛላችሁ እንዳሉ ይህ ትንቢት ስለ እርሱ ተነገረ። እነሆ ጌታዬ በሰንፍ ናህ አትመኩ ፈረሶችህ የሚውሉባትም ቦታ እንዳትጠፋ።

ዓ፩. ወእምዝ ተምዕዐ ፈር ያን ወይቤ መኑ የዐቢ እም ንይልየ ወእምኒየ ውሉቱ እን ዚእየ እንተ ትቤሉ ወይቤ ፈርያን አርእየኒኪ እግዚእከ ከመ እመን ቦቱ ወእስግድ ሉቱ።

ዓ፪. ወይቤሉ መሴ ሠናየ ንባበ ነብብኪ ተእምንሁ በወ ልደ እግዚእብሔር ይእዜ ትሬእዮ ጥቀ እመ ተንባዕከ ውስተ ምድር ወእምከመ አበዮ ፈርያን ለመሴ ከብደ እዴሁ ለእግዚእብሔር ላዕለ ሰብእ ግብጽ ጽልሕዋን እስከ ይትሐመግ ማዮመ በደም ወእሞተ ዓሣቲሆመ ወእው ዕለት ምድርመ ቈርነናተ ውስተ ጸርሐ መንግሥቶመ ተሰጥወ ወመጽእ መንፈስ እኩት ወትንንያ ውስተ ኩሉ ምድርመ ወገብረ ዝናሞመ በረደ ወቀተለ ወይኖመ ወበ ለሶመ ወተጥተጠ ኩሉ ዕፀወ ብሔርመ ይቤ ወመጽእ እን በጣ ወደገብያ ዘአልቦ ኅልቱ ወበልዐ ኩሉ ናሬ ምድርመ

ዓ፫. ከዚህ በኋላ ፈርያን ተቆጣ፤ ከእኔ ንል ማን ይበ ልጣል? ከእኔ ይልቅ እንተ ጌታዬ ነው የምትለው ማን ነው? እምንበት ዘንድና እስ ግድለት ዘንድ እስኪ ጌታህን አላየኝ? አለው።

ዓ፬. መሴም ጥሩ ነገርን ነገርኸኝ፤ በእግዚእብሔር የባ ሕርይ ልጅ ታምናለህን? ከም ድር ውስጥ ብትደበት ባሬ በጣም ታዋቀለህ አለው። ፈር ያን መሴን እምቢ ከማለቱ የተነሣ ሸንጋዮች የሆኑ የግ ብጽ ሰዎች ውኃቸው በደም እስኪደፈርስ ድረስ የእግዚእ ብሔር እጅ በግብጽ ሰዎች ላይ ጸናች፤ ዓሣዎቻቸውንም ገደለ፤ ምድራቸውም በመን ግሥታቸው አዳራሽ ውስጥ እንቁራሪትን አወጣች፤ የተቆ ናጣጭ ዝንብና የትንኝ መን ፈስ በምድራቸው ሁሉ ተመ ልሶ መጣ፤ ዝናባቸውን በረድ አደረገ፤ ወይናቸውንና በለሳቸ ውንም አጠፋ፤ የሀገራቸው ንም ዕፀዋት ሁሉ አጠፋ። ስፍር ቊጥር የሌለው እንበጣ ከብከባ ይምጣ አለ፤ መጣ። የምድራቸውንም ናሬ ሁሉ

ወተጥተጠ ኩሉ በኩረ ብሔርመ።

ዓ፭. ወእምድኅረ ወረደ መቅሠ ፍተ እግዚእብሔር ላዕለ ሰብእ ግብጽ ፈርሁ ወደንገዑ እንዘ ይብሉ በበደናቲሆመ ዐመ ዕነ ወጌገይነ ወኢሰማዕነ ቃለ እግዚእብሔር እምላክ አስራ ኤል እምአበዋን እስከ ትው ልደ ትውልድ አርኢ ዘከመ ዝ እበደ እዴሁ ለእግዚእብ ብሔር መንፈቆመ ይብሉ ዝ መቅሠፍተ ጸባሕ ውሉቱ ድኅረሰ እመ ኢተወለድነ ይኔይሰነ ከመ ዘያስተናግር መቅ ሠፍተ እግዚእብሔር ዐቢይ ላዕሊን ይወርድ።

ዓ፮. ወመንፈቆመ ይብሉ እም ላክ እስራኤል እፎ ተበእሰነ ማእከሊን ወማእከሊሁ እስመ ገብረት ቅስተ ወድቀት ሀገር ውተመዝበራ አብያተ ዕልዋን ወሶበ በጽሐት መዐተ እግዚ እብሔር ለሀወት ምድር ውተ ቀጥተጠ አዕባን ወቀርቡ አድባር እለ እምፍጥረተ ዓለም።

በላ፤ የሀገራቸው በኩርን ሁሉ አጠፋ።

ዓ፯. የእግዚእብሔር መቅሠፍት በግብጽ ሰዎች ላይ ከወረደ በኋላ እርስ በርሳቸው የእስ ራኤልን እምላክ የእግዚእብሔርን ቃል ፈጽመን አልሰማ ንም፤ በደልን እያሉ ፈሩ፤ ደንገጡ፤ ከአባቶቻችን ጀምሮ እስከ ልጅ ልጅ ድረስ የእግ ዚእብሔርን የእጁን ጽናት እንደዚህ አላየንም። እኩሌታ ቸውም ይህ የጠዋት መቅ ሠፍተ ነው አሉ፤ በኋላ ግን ባልተወለድን ይሻለን ነበር፤ ታላቅ የሆነ የእግዚእብሔር መቅሠፍት እንደሚያነጋግረን ሆኖ በእኛ ላይ ይወርዳል።

ዓ፰. እኩሌቶቹ የእስራኤል እምላክ እንዴት ተጣላን በመ ካከላችንና በመካከሉ ውቀሳንና የሀገር መውደትን አድርጓልና፤ የወንጀለኞች ቤትም ፈርሰዋ ልና። የእግዚእብሔር ቊጣ በደ ረሰች ጊዜ ምድር አለተሰች፤ ድንጋዮችም ተመቱ፤ ከፍጥ ረተ ዓለም ጀምሮ ያሉ ተራ ሮችም ለጥፋት ተረቡ።

፳፪. ወእምዝ ጸውዖ ዳግመ ለመሰራ ወይቤሉ ኢትምህክ ኒኑ እንከ እስመ ኢረከበት ነፍስየ ሕይወተ እምነ መቅ ሠፍት አኪት።

፳፫. ወካዕበ ይቤሉ መሰራ እከ ልኑ ይመስለከ ምዃክ ወም ሐረ አላ ይምህከከ እግዚአብሔር ዘፈጠረከ ወገሠዎ መሰራ ለፈርዖን እስመ ውዕ የት ነፍሱ በላህየ ፍቅር እም ላካዊ እምላክ ዕበድኑ ፈጠረከ እመ ነገርኩከ ነገረ ኢይ በውእ ውስተ ልብከ ርሕተኑ እዝንከ እምስሚዕ መጠነዝ ነገር ትትኒበይ ወታስተቂ ጥፃ ለነፍስከ እንዘ ታበዝኅ ነገረ ታጼዕል ርእሰከ።

፳፬. ወካዕበ አፈድፈደ መሰራ ገሥዖቶ ለፈርዖን እምብዝኅ ዕበዱ ኢፈርህ ገጸ ወረሰዮ ከመ ሕፃን እንተ ዐማሂ ዘኢ ተእምሮ ለእግዚአብሔር እም ላከከ እመ ጸውዐከ ምንትኑ ትትዋሥኦ እንዘ ኢትመውት ይመስለከኑ ዘትኑበር ውስተ ምድር ወእኑዞ ለፈርዖን አበ

፳፪. ከዚህ በኋላ መሰራን ዳግ መኖ ጠራው። ከከፉ መቅሠ ፍት የተነሣ ነፍሱ (ሰውነቱ) ሕይወትን አላገኘችም፤ እን ግዲህማ እትራራልኝምን? አለው።

፳፫. ዳግመኛም መሰራ መራራ ትንፍ መማርን የምችል ይመስልሃልን! የፈጠረህ እግዚአብሔር ይራራልህ እንጂ አለው። መሰራም ነፍሱ እምላካዊ በሆነ በፍቅር ላበት ተቃጥላለችና ፈርዖንን ተቆጣው! የስንፍና እምላክ ፈጠረህን ነገርን ሁሉ ብነገርህ በልብህ ውስጥ አይገባም ጆርህ ከመስማት ራቱን? የዚህን ነገር ልክ ትናገራለህ፤ ነፍስህን ታስቆጣታለህ፤ ነገርን እያበዛህ ራስህን ታሰድባለህ።

፳፬. ዳግመኛም መሰራ ከስንፍናው ብዛት የተነሣ ፈርዖንን መገሠዕ አበዛ! ራቱንም አልፈራም! እንደ ልጅም ቆጠረው! እንደ ሕፃንም አየው። እግዚአብሔር እምላክህን የማታውት እንተ በደለኛ በጠራህ ጊዜ ምን ትመልስለታለህ! ሳትሞት በምድር ተቀምጠህ የምትኖር ይመስልሃልን አለው።

ድቤዳተ ቃላተ መሰራ እንዘ ይስሕቅ ወይሳለት ምስለ እን ስቲያሁ ወእንስቲያ ደቂቁ ወከበራት አዋልድ አለ ሀለዋ ቅድሚሁ ለንጉሥ እንፈርዐሃ ወተሐሥዎ እስመ አስተተ ቃለ መሰራ።

፳፭. ይቤሉ ፈርዖን ሚ ይግበረኒ ዘይከል እምላከከ ዘይከውነከ ረዳኢ ውስተ እዲየ እመ ተተልኩከ ወእሞት ኩከ በቅድሚያ ውስተ ሞት እኩይ።

፳፮. ወእምዝ ተጋብኦ መማ ከርቲሁ ለፈርዖን ወይቤልዎ እንተ ንጉሥ ዐቢይ እንዘ ትኳንን በጽድቅ ማሰነት ሀገርን ወነሥሩ ደቂቅን አእመርን ከመ ተፈነወ ንቤከ እም ንበ እምላክ እስራኤል በእንተ ሕዝቡ ትግዐር ብእሲት በሕማመ ወሊድ ወትፈደፍድ መቅሠፍተ እግዚአብሔር ወክሉ እኪተ በግብጽ እም ከመ ፈነወኮ ለሕዝቡ።

፳፯. ወይቤሉ መሰራ ፈርዖን ለመማከርቲሁ ሚ ንግበሮመ

ፈርዖንንም ከገዛ ሚስቶቹና ከልጆቹ ሚስቶች ጋር እየላቀና እየተዘዋወተ የመሰራ ቃላትን ማቃለል ያዘው። በንጉሥ ራት ያሉ የከበሩ ሴቶች ልጆችም የመሰራ ቃልን አቃልሏልና ዘለሉ ተደሰቱ።

፳፭. ፈርዖንም ረዳት ሊወንህ የማችል እምላከህ ምን ሊያደርገኝ ይችላል! በእጄ ብገልህ፤ በራቲም በከፉ ሞት እንደ ራሳም ባደርገህ እምላከህ ምን ሊያደርገኝ ይችላል? አለው።

፳፮. ከዚህም በኋላ የፈርዖን አማካሪዎች ተሰበሰቡ። እንተ ቃላት ንጉሥ ነህ በእውነት ስትገቡ ስትፈርድ ሀገራችን ጠፋች፤ ልጆቻችን ተዋረዱ፤ ከእስራኤል እምላክ ዘንድ ስለ ወገኑ ወደ እንተ እንደተላከ አወቅን! ሴት በመውለድ ጊዜ በምጥ እንደምትጨነቅ የእግዚአብሔርም መቅሠፍት እንዲሁ በዝታታስጨንቀናለች። ሕዝብን ወደ ሀገራቸው ካላነሩ ክፉ ነገር ሁሉ በግብጽ ትብላለች አሉት።

፳፯. ፈርዖንም እግዚአብሔር ከፈጠራቸው ጀምሮ የረሳቸው

ለእሱ ሕዝብ ዘንድጎሙ እንደ
ዚህክሊኤር መጠነዝ መዋዕል
ረስዖሙ ንበ ዘፈጠሮሙ ወደ
ቤልዎ መማዝርቲሁ ለፈር
ዖን ከመዝ ይሐሩ ለን እም
ብሔረ ግብጽ ምንተ ይበቱ
ዐን ነቢረ እሱ ወበእንቲሕ
ሆሙ ሀገርን ኮነት በድሙ።

፳፰. ወይቤሉሙ ፈርዖን ለኩ
ሉሙ መማዝርቲሁ ነቢሉት ዝ
ኢትማስን ሀገር ወበዝ መዋዕል
አስተጋብእ ሠራዊቶ ወኩሉሙ
ሐራሁ ወይቤሉሙ አስተጋባ
እኩክሙ ይእቤ በቃለ ቀርን
ወበብዕዛ ይሐሩ ሀገሮሙ እሱ
ሕዝብ እሱ ተቀንዩ ወገንዩ
ከመ ኢትትንጉል ሀገርን።

፳፱. ወይቤልዎ ኩሉሙ እሱ
ተጋብኡ ነገሥት ኦ ንጉሥ
ሆናዩ ምክረ መክርከን ይዓዑ
እምብሔረ ግብጽ ከመ ኢት
ማስን ሀገር ወኢትትንጉል።

፷. ወእምዝ ጸውዖሙ ፈርዖን
ለሕዝብ አስራኤል ወይቤሉሙ
ዓዑ አንትሙ ሕዝብ እግዚአ
ብሔር ግበሩ መሥዋዕተ
ለእምላክከመ በሆናይ እም

ይህን ያህል ዘመን የረሳቸውን
እነዚህን ሕዝቦች ምን
እናድርጋቸው ብሎ አማካሪዎችን
አማክራቸው፤ አማካሪዎችም
ፈርዖንን ከግብጽ ሀገር
ወጥተው ይሂዱልን፤ የእነርሱ
መቀመጥ ምን ይጠቅመናል፤
በእነርሱ ምክንያት ሀገራችን
ምድረ በዳ ሆነች አሉት።

፳፰. ፈርዖንም አማካሪዎችን
ይህን ነገር መናገራችሁ እውነት
ታችሁን ነው አላቸው። ሀገር
እንዳትጠፋ፣ በዚያ ዘመንም
ሠራዊቱንና ጭፍሮቹን ሲበ
ሰበ፤ በነጋሪትና በዋሽንት ቃል
ዛሬ ለበሰብኳችሁ እሱ፤ ፈጽ
መው የተገዙ እነዚህ ሕዝቦች
ሀገራችን እንዳትጠፋ ወደ ሀገ
ራቸው ይሂዱ።

፳፱. የተሰበሰቡትም ነገሥ
ታት ሁሉ ንጉሥ ሆይ! ጥሩ
ምክርን መክርክን አሉት፤
ሀገር ፈጽማ እንዳትጠፋ ከግ
ብጽ ሀገራ ይውጡ አሉ።

፷. ከዚህ በኋላ ፈርዖን የእስ
ራኤልን ሕዝቦች ጠርቶ
ውጡ እናንተ የእግዚአብሔር
ሕዝቦች፣ በጥሩ እምልኮ መሥ
ዋዕትን ሥሩ አላቸው፤ ይህን

ልኮ ፈጽመዘመ. ዘንተ ገቢረ
ትእዘዙ እመ ተመየጥዘመ.
ኅቢያ መኑ ዘይመስል ከያ
ከመ ወደ ሊተ እመ ኢተ
መየጥዘመ ወደ ለከመ።

፷. ወዘንተ ተናገሮ ወዕኡ
አግብርቲሁ እሱ ተነዮሙ ደተ
የ፲ወሪ ዓሙተ ወሰከልዎሙ
ሕዝብ እሱ ቦሙ ትርሱተ
ወርት ወብሩር ወዘከልዓስ
ከቡራት ወዘከስት ንጹሕ
ወዘከልዓስ ሲራይ ወቀጠ
ነት ዘይለብስዎ ላዕለ ድር
ማንት ዘለይ ወዘቢሶስ ወዘ
ይትረስይ በበገበሪሁ ወል
ብሰ ኩብድ ወለኩሉሙ ሰብኦ
ግብጽ ትርሱቶሙ ኢተር
ፎሙ እምሳልቀት እስከ ግል
ባቤ ርከሶሙ።

፷. ወእምዝ ተንሥኡ ሕዝብ
እግዚአብሔር በበሕዝቢሆሙ
እንዘ ይጸውዑ በበእስማቲ፤
ሐሩ እመንገል ግብጽ ውስተ
ምድረ ንርማ ወበማእከል
ሆሙ ሕቀ አዕረፉ እንዘ
ይሆርዑ ወያስተዳልዉ ፀብዐ
ኩናት እምጸባዒተ እስራኤል
ለፌ ገብሩ ቅድሚሆሙ ወለፌ

ትእዘዙን መሥራትን ፈጽማ
ችሁ ወደ እኔ ብትመለሱ ግን
እንደእናንተ የሚመስል ማንው
ባትመለሱ ግን ወየልኝ ለእኛ
ንተም ወየላችሁ።

፷. ፈርዖን ይህንንም ተናገሮ
ሁለት መቶ አሥራ አምስት
ዓመት የገዛቸው ባሮቹ ወጡ።
ሕዝቡን የወርትንና የብርን
ሽልማት፣ ያላቸውን የክብሩ
ልብሶችንና ንጹሕ የሆነ የወ
ርት ዘቦን፣ የወርት ሽቦ ያለበ
ትን በርኅስን፣ ልባልባ ግም
ጽን፣ አረንጓዴ ግምጽን፣ በየ
መልኩ የሚሸለሙትን የሆድ
ልብሶችን ሁሉ ለመናቸው።
የግብጽ ሰዎችም ሁሉ ከተለበት
እስከ ራሳቸው መጠምጠሚያ
ድረስ ሽልማታቸው አልተረፉ
ቸውም።

፷. ከዚህ በኋላ የእግዚአብ
ሔር ሕዝቦች በየወገናቸው
ተነሡ። በየስማስቸው እየተጠ
ራሩ ከግብጽ ሀገር ተነሥተው
ወደ ንርማ ምድር ሂዱ። ከእ
ስራኤል ጦረኞች ጦርን እየ
ሠሩና እያዘጋጁ በመካከላቸው
ጥቂት አረፉ። በወዲያ በፊታ
ቸው በግራና በቀኝ ሰዎችን
አሰለፉ፤ ሌቶቻቸውንና ሌቶች

አቅደሙ ቅድሚያው ወላ
ማእከሉም ገብሩ አንስቲ
ያሆሙ ወላዋልዲሆሙ ወለ
ኩሉም ዘበሙ ርእዮሙ ሰብላ
ግብጽ ዘንተ ብዝነ ጉልቆሙ
አጽነኑ ከሣውዲሆሙ ወተ
ደሙ በፍርሀት ወበረዓድ እንዘ
ደትበህሉ በበደናቲሆሙ ደመና
ከረምት ኮነ ዘእግዚአብሔር
ወተነ ጢስ ዘገዳም ወበዝ
መዋዕል ኮነ ድልቅልቅ ወጸ
ብዕ መጠነ ብዝኖሙ ሶበ
ርእዩ ነዮሙ አመተመይጠ
ንቤን በጸብእ ተዘኪሮ ቅንዕ
ቶሙ ደትቃወሞ ለንደሉ።

፪፫. ወእምድንረዝ መከረ ፈር
ዎን ከመ ኢይሰድዶሙ ለሕ
ዝብ እስመ ዕርቅተ ኮነት ሀገ
ሮሙ በሀረገላት ወበአፍራስ
ደገንዎሙ ግብጽ በንደል
ወበጸብዕ ወጸለሉሙ ስብሐተ
እግዚአብሔር ለሙሴ ወለ
አሮን በደመና እንዘ ይሰሰዩ
መና ጥዑመ በጸሐ ኩሉ
ሕዝብ ንበ ማየ ኤርትራ።

፪፬. ወዘበጣ ሙሴ በበትር
ወዐደጢ ደቂቀ እስራኤል እንተ
የብስ ርእዩ ትዕይንት እደ

ልጆቻቸውን በመከላከል እስ
ቀመጡ። የግብጽ ሰዎች ሁሉ
ንም የእስራኤል ዘሮችንና ደህን
የቁጥራቸውን ብዛት አይተው
እንገታቸውን አዘነበሉ። እርስ
በርሳቸውም የእግዚአብሔር
ሰዎች የክረምት ደመናና የበ
ረሃ ጢስ የጢስ ብናኝም ሆኑ
እየተባባሉ በመፍራትና በመን
ቀጥቀት ተደነቁ። በዚህ ዘመ
ንም ንውጽውጽታና ጠብ ሆነ።
የብዛታቸውን ልክ ባዩ ጊዜ
እንጂኝሁ ቅናታቸውን አስቦ
በጠብ ወደ አኛ ቢመለስ ንደ
ሉን ብርታቱን ይቃወሙዋል።

፪፭. ከዚህ በኋላ ፈርዖን ሀገራ
ቸው ባዶ ሆናለችና ሕዝብን
አንዳይሰዳቸው መከረ፤ ግብጻ
ውያን ሕዝብን በብርታትና
በጠብ በሀረገላቸውና በፈረሶች
ተከተሏቸው፤ ሙሴንና አሮ
ንን ግን የእግዚአብሔር ጌት
ነት ጋረዳቸው። ሁሉም ሕዝብ
በደመና የጣፈጠ መናን እየተ
መገቡ ከኤርትራ ውኃ ደረሱ።

፪፮. ሙሴም ባሕርን በበትር
መታት፤ የእስራኤል ልጆች በደ
ረቅ ተሻገሩ። የግብፅ ወገኖችም

እግዚአብሔር ዘገብረ ሱሙ
ወእንተ ኮኖሙ ረዳኤ እም
እደ ዐሮሙ።

ከፍል ፲ወጸ
ዘከመ ተናገሮ
መልእክ በደመና

፪፭. ንትመየጥ ንበ ዘተዳሚ
ነገር ዘከመ ተናገሮ መልእክ
እግዚአብሔር ለአቡነ በደመና
እንዘ የሐውር በፍኖት ረከ
ሶሙ ለአጋንንት እለ ያስ
ሕቱ ሰብእ ይቤሉሙ እን
ትሙ ገባርያን አከደ ዝየ
መነ ተነሥሁ ወሶበ ይቤ
ሉሙ ዘንተ እንዘ የእምር
ግብሮሙ እምተናገሮ አር
መመ ወባረኮሙ አቡነ በት
እምርተ መስቀል ወኮነ እም
ቅድሚያው ገርዋነ ከመ
ዐበል።

፪፮. ወእምዝ ቦላ ውስተ ቤተ
አሙ ወደቤ ሰላም ለከሙ
ውሉደ ዛቲ ዓለም እለ ኢኮን
ከሙ ሀየንቲየ ቢጸ እንበሳ
ወነምር ወደቤልዎ አቡሁ
ወእመ እምአድቱ መጸእክ
ቅዱሱ ለእግዚአብሔር።

ችም የእግዚአብሔር እጅ ያደ
ረገላቸውን አዩ፤ ከጠላቶቻቸው
እጅ ረዳት እንደ ሆናቸው።

ከፍል አሥራ ስድስት
መልእክ በደመና
እንደ አናገረው

፪፭. ወደ ቀደመው ነገር እን
መለስ፤ የእግዚአብሔር መል
እክ በደመና ለአባታችን
እንደ ተናገረው በመንገድ
ሲሄድ ሰውን የሚያስቱ አጋ
ንንትን አገኛቸው። ከፋትን
የምታደርጉ እናንተ ከዚህ
ማንን ትፈልጋላችሁ? አላ
ቸው። ሥራቸውን እያወቀ
ደህን ባላቸው ጊዜ ከመና
ገር ዝም አሉ። አባታችንም
በመስቀል ምልክት ባረካ
ቸው፤ ከፊቱም እንደ ትቢያ
የተበተኑ ሆኑ።

፪፮. ከእኔ ወገን ያልሆናችሁ
እናንተ የዚህች ዓለም ልጆች
የእንበሳና የነብር ወገኖች
ሰላም ለእናንተ ይሁን እያለ
ወደ እናቱ ቤት ገባ። እና
ቱና አባቱም የእግዚአብሔር
ቅዱስ ሆይ! ከወደት መጣህ
አሉት።

፪፮. ወይቤሉሙ አቡነ ምጽ አትዮስ እምነዳመ አካርን ወተወለጠ አርእያሁ በተራር ወበረኅብ ወበብሐትውና እመ ኢየሐንሳር ወልደሙ ከመ ኮነ ወይቤሉሙ ኢየሐንሳር ከመ ሕይወት አነ ወልደከመ፡ ዘነ በርኩ ትኩሳ ውሳጢ ገዳም፡፡

፪፯. ወሶበ ሰምዐት ዘንተ እመ ኢተራጎርን ልባ ወት ቤሉ እመ ሠናየ ገብረ ሊተ እግዚአብሔር አኮ ዘለከ ዘነ ገርከም ከመ ይፌጽም እም ትካት ወነበረ ሰቡዐ ዕለተ ውስተ ቤተ እመ እንዘ ይጸሊ ለሰጊዜሁ ወበከሐቲ ዕለት አስ ተርእዮ መልክከ እግዚአብሔር ገብርኤል ለአባ ዮሐንስ ብሔሩ እግዚአብሔር ወይ ቤሉ እምትትወደስ ውስተ አፈ ብሔሩ ይኔይሰክ ትትወደስ በነበ እግዚአብሔር ወበ ንበ መላእክት ትጉሃን ተወደሶ ሰብእ አፍተርክ ውስተ ዓለም ተመሰለክ ጸድቀ ወማ እምረ አስመ ውዳሴ ሰብእ ከንቱ ውሐቱ፡፡

፪፻. አባታችንም እመባጢስ አካርን ከተባለ በረሃ ነው አባ ቸው፡፡ መልኩም በረሃብ በብርድና በብሐትውና ተሰውጦ ነበር፤ ልጃቸው እንደሆነም ባላ ወቁት ጊዜ በበረሃ ውስጥ ተተክሎ የምናር እኔ ልጃችሁ እንደሆነኩ አላወቃችሁኝምን? አላቸው፡፡

፪፻፩. እናቱም ይህን በሰማች ጊዜ ልቧል አልራራም! እና ቱም እግዚአብሔር በጎ አደረገልኝ ከጥንት ጀምሮ የነገርኩት ላንተ አይደለም አለችው፡፡ በእናቱ ቤትም ውስጥ በየጊዜውና በየሰዓቱ እየጸለየ ሰባት ቀን ተቀመጠ፡፡ ከዕለታት በአንድ ቀንም የእግዚአብሔር መልአክ ገብርኤል ለእግዚአብሔር ሰው ለአባ ዮሐንስ ታየው፤ እንዲህም አለው፡ በሰው አፍ ከምትመሰገን ይልቅ በእግዚአብሔር ዘንድና በትጉሃን መላእክት ዘንድ ብትመሰገን ይሻል ሃል፡፡ በዓለም ውስጥ ጸድቅንና አዋቂን መስለህ የሰውን ምስጋና ወደድክ፤ የሰው ምስጋና ከንቱ ነውና፡፡

፪፻፪. አሰማእከኑ ዘይቤ በወን ጌል ቅዱስ ትኑተ ይኩን ሐቂ ልብከመ ከመ ይርእዩ ሥነ ምግባሪከመ ወዘ ትእባዝ በእንተ ጸድቃን እግብር ቲሁ ይኑበው ምግባራቲሆመ እምሰብእ ምንተ ይበተራውዳሴ ሰብእ ዘቦቱ ንጉል ከመ ይጸደቅ ትንቢተ ዳዊት እስመ ይትዋደስ ኃጥእ በፍትወተ ነፍሱ ወዓማኒ ይትባረክ ከመዝ ውዳሴ ሰብእ ንፍረተ ይከውን በነበ እግዚአብሔር ሰብሐት ብጡል ያወድቅ እምክንፍ ወያወርድ ውስተ ሲኦል ዕመቲሁ ነኪር ፀር አልቦቱ ለእግዚአብሔር ዘእንበለ ሰብሐት ብጡል ፩ ውሐቱ ጸበለ ነፋስ ዘወሰዶ ወውዳሴ ሰብእ እምተወደሶ ሰብእ ይኔይስ መቃብር ፀሩ ወጸላእቱ ለጸድቅ ነፍሱ ወናሁ እብለክ ትረስ መንግሥተ ሰማያት ዘእግዚአብሔር እም ትረስ ርስተ አበዊክ፡፡

፹. ወእንዘ ይትናገር ዘንተ መልአክ እግዚአብሔር ይቤሉ

፪፻፫. ሰዎች የሥራችሁን ማማር ያዩ ዘንድ የልባችሁ ወገብ የታጠቀ ይሁን ያለውን ቅዱስ ወንጌል አልሰማህምን? ይህ ትእባዝም ሥራቸውን ከሰው ይሸሸጉ ዘንድ ስለ ጸድቃን አገልጋዮቹ ተነገረ፡፡ ጥፋት ያለበት የሰው ምስጋና ምን ያጠቅማል! የዳዊት ትንቢት ነገር ኃጢአተኛ በራሱ ፈቃድ ይመሰገናል፤ ዓመፀኛም በራሱ ይወደሳልና ያለው አውነት ይሆን ዘንድ እንደዚህ ያለው የሰው ምስጋና በእግዚአብሔር ዘንድ ያላፍራል፡፡ ውዳሴ ከንቱ ከሥልጣን ይጥላል፤ ወደ ጥልቅ ሲኦልም ያወርዳል፡፡ ከውዳሴ ከንቱ በቀር ለእግዚአብሔር ልዩ ጠላት የለውም! ነፋስ የወሰደው ትቢያና ውዳሴ ከንቱ አንድ ናቸው፡፡ በሰው ዘንድ ከመመስገን መቀበር ይሻላል! ለጸድቅ ነፍስ ፍጹም ጠላቱ ይህ ነው፡፡ እነሆ አሁንም የእባቶችህን ርስት ከምትወርስ የእግዚአብሔርን ርስት መንግሥተ ሰማያትን ብትወርስ ይሻል ሃል፡፡

፹. የእግዚአብሔር መልአክ ይህንን ሲናገር የእግዚአብሔር

የሐንሰ ፍቅረ እግዚአብሔር
እመ ርእይክ ብሆ ማእከሉ እፍ
ቅርቅየ ውዳሴ ሰብእ እንዘ
ኢይትወለድ እም ክርሠ እምየ
ለምንት ትብለኒ ተወድሶ እፍ
ተርክ የሐንሰ ዓዕ እምቤተ
አቡክ ጉየይ እምስብሐተ
ሰብእ አስመ ሰብሐተ ሰብእ
ያርሕቅ እምእግዚአብሔር።

፹፩. ወዘንተ ብሃሉ መልእክ
አስተፍጽሞ በድረ ፋፀቱ ወገ
ድለ ትዕግሥቱ አስመ ለወ
ልድ ጸድቅ ኢይበቱዎ ጸሎቱ
ባሕቱ ተማሕልሉት እመ
ይበቱዎ ወአቡነሂ እንቃዕዲዎ
ይርእይ ግብረ ቤት ወሶበ
ርእየ ጠፈሮ ወሚላንትራሁ
ወጽንዐ መሠረቱ ዘተነድፈ
ዲበ ኩዝሕ ወሠራፊሁ ለዓ
ረፍት ይቤ አቡነ የሐንሰ
ነዲገ ዝ ቤት ይከውንኑ
ዕሢቶ ለአብያተ ብርሃን ሰማ
ያዊ እንዘ ሀሉ ይመስል
ግብሱስ ዝ ቀሊል ውሕቱ
አነ ቤተ ብእሲ ኢያጎሠመኒ
እምላኪየ ናሁ አድምዎ ብዕለ
ዝ ዓለም መሬተ መቃብር

ወዳጅ የሐንሰ ብቃይብኝ ብቃ
ይብኝ የሰውን ምስጋና መው
ደዴ መቼ ነው? ከእናቱ ሆድ
ሳልወለድ ለምን ምስጋናን
(ውዳሴን) ወደድክ ትለኛለህ?
የሐንሰ ሆይ! ከአባትህ ቤት
ውጣ ከሰው ምስጋና ሽሼ
የሰው ምስጋና ከእግዚአብሔር
ያርቃልና ለምን ትለኛለህ
አለው።

፹፩. መልእክም ይህን ብሉ
የሩጫውን አሸቅድድሚያና የገ
ድሉን ትዕግሥት አስጨረ
ሰው! ለጸድቅ ልጅ ጸሎቱ
ብቻ አይጠቅመውም የእናቱ
ምህላ ይጠቅመዋል እንጂ። አባ
ታችንም ዓይኖቼም ወደ ሰማይ
ቀና አድርጎ የቤትን ሥራ
ያይ ዘንድ ጀመረ። ጠፈሩንና
ጉልላቱን በዓለት ላይ የተመ
ሠረተ የመሠረቱ ጽናትንም
የግድግዳ ሥራንም ባየ ጊዜ
አባታችን የሐንሰ ይህን ቤት
መተው ሰማያዊ ለሆነ የብር
ሃን ቤት ዋጋን ይሆናልን?
ያረጀ ሲመስል ይህ ቀላል
ነው። እኔ በሰው ቤት እምላኪ
አያስከፋኝም የዚህን ዓለም
ንብረት ማግኘት የመሬት መቃ
ብርን ማግኘት ነውና። በሰማ

ይከውን ብዕልሰ ዘበሰማያት
ዘኢያማሰኝ ዓሂ ወተንቁኒ
ዝ ኩሉ ቀሊል በነቤሁ።

፹፪. እኩይ ብእሲ እኩየ
እመ ገብረ ኢይስኢጦ ለእግ
ዚአብሔር ለርእሱ የእኪ
ወእኩ ለእግዚአብሔር ወኩሉ
ግብር ሠናይ ሠናይ ውሕቱ
ለዘያስተከትት መንግሥተ
እግዚአብሔር ያስተከትትዎ
ሕገ ወጽድቅ ሊተሰ ተድላሃ
ለዝ ዓለም ይመስለኒ ዘይተ
ልዋ ትካዘ ሞት ወእመ ተለ
ወኒ ተድላሃ ኢያተሉ ፍቅረ
እግዚአብሔር እምአብድር
ፍቅረ ከንቱ በከመ ይቤ ሐዋ
ርያ እስመ ዘእብደረ ፍቅሮ
ለዝ ዓለም ጸላዲሁ ለእግዚ
አብሔር ከማሁኪ ፍቅረ እግ
ዚአብሔር ይበቱዕ ወፍቅረ
ሰብእ ኢይበቱዕ።

፹፫. ወዓዲ ይቤሉ ለዘገብረ
ትዕቢተ ኩሉ ዕጓለ እመ
ሕያው ወበእንተ አእምሮቱ
ወኪን በተኪንዎቱ ሰይጣን

ያት ያለ ሀብት ገንዘብ ግን
ትል የማይበላው ብል የማያ
በላሽው ነው፤ ይህ ሁሉ በእ
ርሱ ዘንድ ቀላል ነው።

፹፪. ከፋ ሰው ከፋን ቢሠራ
ለእግዚአብሔር ጥቂት የሚጎ
ዳው የለም ለራሱ ይስፋል
እንጂ ለእግዚአብሔር አይደ
ለም፤ ጥሩ ሥራ ሁሉ መል
ካም ነው። የእግዚአብሔር መን
ግሥትን የሚያቃልውን ሕገና
አውነት እርሱን ያቃልሉታል፤
ለእኔ ግን የዚህች ዓለም ተድላ
ደስታ የሞት ንዘን የሚከተላት
ይመስለኛል። ተድላ ደስታዋ
ከተከተለኝ የእግዚአብሔርን
ፍቅር አላስከተልኩም፤ የዚህን
ዓለም ፍቅር ከምከተል ይልቅ
የእግዚአብሔርን ፍቅር ብክ
ተል ይሻለኛል፤ ይበልጠኛል።
የዚህን ዓለም ፍቅር የመረጠ
ሰው የእግዚአብሔር ጠላት
ነው እንዳለ፤ ሐዋርያው እን
ዲሁ የእግዚአብሔር ፍቅር
ይጠቅማል፤ የሰው ፍቅር ግን
አይጠቅምም።

፹፫. ዳግመኛም ስለ ዕውቀቱ፤
ስለ ንይሉና ስለ ብልሃተኝነቱ
ትዕቢትን የሚያደርግ የሰው
ሁሉ ሰይጣን ነው፤ ትዕቢትን

ውላቱ ትዕቢትሰ ዘይገብር
ኩሉ መልእክ ጉቴሬ ይመስ
ለኒ አኮ ብእሲ ምድራዊ
በዘመ ይቤ መጽሐፍ ትዕቢ
ትሰ ኢተፈጥረ ለዘተወልደ
እምእንስት ዘገብረ ትዕቢተ
ዲበ ቢጹ ይትጋጉል ትድስ
ናሁ ወኢይከውን ንጹሐ እም
ኃጣውላ።

፹፩. ርእዩኪ መኑ እም
ውሉደ እግዚአብሔር እኒህ
ትዕቢተ ዘረከበ ፍትረ እም
ነበ እምላኩ ዲያብሉስሰ
አቡነ ለሐሰት ወለትዕቢት
ወድቀ እመዓርጊሁ።

፹፪. ዘይሴፎ ገበርታ ለጽ
ድት ውላቱ ጻድቀ ይከውን
ለነገር አኩይ አልቦቱ ባቶዕ
በዓመግ ወበእድልዎ የነስም
ሕሲናሁ ወኢያስተፈሥሐ
ለእግዚአብሔር እምጻዕቀ
ሰብእ ይኒይስ ጻዕቀ እግዚአ
ብሔር።

፹፫. ወኢትርሳዕ ወልድየ
ዘቀዳሚ ሥርዓተ ወትዕግ
ሥተ ኢዮብ ጻድቅ እምነበረ
ዝ ዓለም አስከ ምጽአተ

የሚሠራ ሁሉ የሰይጣን መል
እከተኛን ይመስለኛል፤ ምድ
ራዊ ሰው አይደለም። ትዕቢ
ትሰ ከሴቶች ለተወለደ ሰው
ሁሉ አልተፈጠረም፤ በባልን
ጀራው ላይ ትዕቢትን ያደረገ
ሰው ከቦሩ ይጠፋል ከኃጢ
አት ንጹሐ አይሆንም እንዳለ
መጽሐፍ።

፹፬. አስኪ ተመልከቱ ከእን
ዚአብሔር ልጆች ትዕቢትን
ይህ ከእምላኩ ዘንድ ፍትርን
መወደድን ያገኘ ማነው? የሐ
ሰት አባቷ የትዕቢት መገኛዋ
ዲያብሉስ ከመዐርጉ ወደቀ።

፹፭. ጽድቅ መሥራትን የማ
ታመን ግን እርሱ ጻድቅ
ይሆናል፤ ለከፋ ነገር ጥቅም
የለውም፤ በበደልና በማድላት
ሃሳቡ ይከፋል፤ እግዚአብሔር
ንም አያስደስተውም። ከሰው
ትጋት የእግዚአብሔር ትጋት
ፍጹም ይበልጣል፤ ይሻላል።

፹፮. ልጄ ሆይ! የቀደመ ሥር
ዓትንና የጻድቅ ኢዮብ ትዕግ
ሥትን አትርሳ፤ ወልድ አስከ
ሚመጣበት ቀን ድረስ በዚህ

ወልድ ትኒይስ አሐቲ ሶለት
ነበረ ቤተ እግዚአብሔር ከመ
አልዓዛር ነዳይ ተገዲፎ።
ፍትወ ለእግዚአብሔር እም
ፈቲወ ወርቅ ወብሩር እን
ጽሕ ልበከ እምርስሐታ ለነ
ፍስከ ለእመ ኢኮነ ንጹሐ
ልቡናከ እምተዘከርተ በቀል
ወውግ ኢትነጽሕ ነፍስከ።

፹፯. እምተዐውቁቱ ለብእሲ
ይሚንዮ ዘኢተዐውቁቱ ዝ
ንባብ ይበተዐከ ወያስተግል
መከ ምስለ እግዚአብሔር ኢ
ትፍትድ ብዑላነ አለ ተልዕሉ
ነገረ ዓመግ አለ ይሚህሩከ
ወየጋሥሩከ በምክር ለቡ
ምክረ መጽሐፍ።

፹፰. በግዕዝ ዘወዕለት እም
ኖላዊሃ ውበእሲ ዘጉየ እም
ቃላተ ወንጌል ጌቱ ወእም ፲ቱ
ቃላተ ኦሪት ነዮመ ፩ እመ
ንቱ ወዘነተ ብሃለ ሰብሐ
ለእግዚአብሔር።

፹፱. ወእምዝ መጽሐጥ ጠበብተ
መጻሕፍት ወማእምራነ ሕግ
ወዘነበሩ ምስሌሁ ሰብእ ተን
ሥሐ ወእንበርዎመ ለእሱ
ጠበብት ወይቤልዎመ እሱ

ንሰም ከመተመጥ ይልቅ በእን
ዚአብሔር ቤት አንድ ቀን
መተመጥ ይሻላል። እንደ ድሀ
አልዓዛር ወርቅንና ብርን ከመ
ውደድ ይልቅ እግዚአብሔርን
መውደድ ይሻላል፤ ይበልጣል።
ሰውነትህን ከማንኛት ይልቅ
ልቡናህን ከቂም በቀል አንጻ፤
ልቡናህ በቀልንና ከፋትን ከማ
ሰብ ካልነጸ ነፍስህ አትነጸም።

፹፲. ሰው ከመታወቁ አለመ
ታወቁ ይሻለዋል። ይህ ነገር
ይጠቅምሃል፤ ከእግዚአብሔር
ጋርም ያፋትርሃል። ከፋትን
እየመከሩ የሚያዋርዱህንና በነ
ገረ ዓመግ የከበሩ ሀብታሞችን
አትውደድ፤ የመጽሐፍ ምክ
ርን አስተውል።

፹፫. ከእረኛዋ የወጣች በግና
ከስድስቱ ቃላተ ወንጌልና ከእ
ሠርቱ ቃላተ ኦሪት የወጣ ሰው
እነዚህ አንድ ናቸው። ይህን
ንም ብሉ እግዚአብሔርን እመ
ሰገነው።

፹፬. ከዚህ በኋላ ጠበብተ መጻ
ሕፍትና ማእምራነ ሕግ መጡ።
ከእርሱ ጋር የተቀመጡ ሰዎ
ችም ተነሡና እነዚያን ነገር
አዋቂዎች አስተመጧቸው። እነ

ሰብሐ ንግበር በዘመ አይድ
ሁነ መጸሐፍት አለ ይበ
ቀው ወይረብሐ ለነ ወሐሆ
ይቤልዎሙ።

፲. ወይለተ አሚረ ከሠቱ መጸ
ሐፍት ወወንጌላተ አንበቡ
ወተርጉሙ ትርጓሜ ዕለት
ሐዲስ ዘሐግ ወአለ ይሰምሁ
ኩሉ ሰብሐ ያከፍ ቃለ ጽድቅ
ወንጌልኒ ይቤ ዘኢንደን አባሁ
ወእሞ አንዊሁ ወአንቲሁ
ወበአሲቶ ወኩሉ ሰብሐ ቤቱ
ንዋሩ ወገራውሂሁ ወዘኢ
ጸሩ መስተለ ሞትሃ ኢይክል
ይመደኒ ወኩሉ ሰብሐ ይጽር
መስተሉ ወሣልሰ ምንት
ይበቀሩ ለሰብሐ ዘኢይክል
ቤሣ ለነፍሱ።

ከፍል ፲ወ፮
ዘከመ ነበረ ገዳመ
በጸሎተ ወበርድእና

፲፩. ወአቡነ ዮሐንስሂ በእንተ
አሉ ፫ ቃላት ንዲኅ ቤተ
አቡሁ ወዕሙ ሐረ በጳውሎ
ዓመት ወጽኦ በፍቅረ አም

ዚያም ሰዎች ለእኛ ፈጽመው
የሚጠቅሙን መጸሐፍት እንደ
ነገሩን እንኩር አሏቸው፤ እነ
ዚያም እሺ በጎ አሏቸው።

፲. ያንጊዜም ሌሎች መጸሐፍ
ትንና ወንጌላትን ገልጠው እነ
በቡ። የሐዲስ ዚያንን ሕግ የዕ
ለት ትርጓሜንም ተረጉሙ። የሚ
ሰሙ ሰዎች ሁሉ የእውነት
ቃልን ያደንቁ ነበር። ወንጌልም
አባቱንና እናቱን አንትና ወን
ድሙን ሚስቱን ሁሉንም ቤተ
ሰባት ገንበቡንና አርሻዎቹን
ያልተወ እኔን ሊያገለግለኝ አይ
ችልም ብሏል። ዳግመኛም የሞ
ትኩበትን የመከራ መስተልም
ያልተሸከመ እኔን ሊከተለኝ
ሊያገለግለኝ አይችልም ብሏል።
ሁሉም ሰው የመከራውን መስ
ተል ይሸከም። ሦስተኛም ለነ
ፍሱ ቤሣ መሆንን ያልቻለ ሰው
ምን ይጠቅመዋል ብሏል።

ከፍል አሥራ ሰባት
በጸሎትና በረድእነት
በገዳም እንደ ኖረ

፲፩. አባታችን ዮሐንስም ስለ
እነዚህ ሦስት ቃላት የእናቱ
ንና የአባቱን ቤት ትቶ በሃያ
ሁለት ዓመቱ ሄደ። በእምላኩ

ላኩ ተላሚኖ ናቸረ አቡሁ
ወእሙ ንዲኅ ወበኦ ቤተ
ኤስድሮስ ወአንዘ ይትመ
ሀር ወተምህረ መዝሙረ
ዳዊት የወፃ ወስብሐታተ
ወመጋልያተ ነቢያት ፲ወ፭
ወመጋልያ ሰለሞን ፎ።

፲፪. ወበዝንቱ ይብረምር መዝ
ሙረ ዳዊት ለሰጊዚሁ ፱ ጊዜ
በሌሊት እስከ ይትራጸም
መዋዕለ ሕይወቱ ወተምህረ
ግብረ መበስል ወግብረ ማሕ
ረጽ ሰቢረ ዕዕ ወተዲሐ ማይ
እምተምህሮ መዝሙረ ዳዊት
ተምህረ ርድዕና ወኮነ ማእ
ምረ ጽብሕ ወንብስተ ማዕ
ከፕ ወአስተዳልዎ ሕጽበተ
ሥርናይ ዕዕድው ወኮነ መጋቢ
ወሊቀ መበስል ለኩሉ ማሕ
በር ወለኩሉ ሰብሐ ቤቱ ለኢ
ስድሮስ ለኩሉ ወበውስተ
ኩሉ ተጸውዐ አባ ዮሐንስ
ለውሂብ ወከዊን ንር መጠነ
ዝ ብእሲ ኢተረከበ ።

፲፫. ወነሚኦ ቀሱታተ የሐውር
ወይቀድሕ ማየ እንዘ ያነብብ
መዝሙረ ዳዊት እስከ ይት

ኖቅር ታምኖ የእናቱንና የእ
ባቱን ኖቅር ትቶ ወጣ። ከኤስ
ድሮስ መምህር ቤት ገዛና
መማር ጀምረ፤ መቶ ሃምሳ
መዝሙረ ዳዊትን አሥራ አም
ስቱን መጋልያተ ነቢያትን
እምስቱ የሰለሞን መጋልያን
ተማረ።

፲፪. በዚህም የሕይወቱ ዕድሜ
እስከፈጸም ድረስ በሌሊት በየ
ጊዜው አርባ ጊዜ መዝሙረ ዳዊ
ትን ይደገም ነበር። የማብሰል
ሥራን የወፍሮ ሥራን እን
ጨት መፍለጥን ውኃ መቅዳ
ትን ተማረ። የዳዊት መዝሙ
ርንም ከመማር ጀምሮ የረድ
እነት ሥራን ተማረ። እንጂራ
መጋዘንና ወፕ መሥራትን
ነጭ ስንዴ መዝጋጀትንም አዋቂ
ሆነ። ለማንበሩና ለኤስድሮስ
ቤተሰብ ሁሉ መጋቢንና የአብ
ሳይ አለቃ ሆነ። በውስጥ በእ
ፍኦ ለመስጠት አባ ዮሐንስ
ተጠራ። ቸር የሆነ እንደዚህ
ያለ ሰው አልተገኘም።

፲፫. መዝሙረ ዳዊትንም እያ
ነበበ ማድጋዎችን ይዞ ሂዶ
ውኃን ይቀዳ ነበር። ወደ ቤቱ

መሆኑ ውስተ ቤት ወያሽ ጽሕፈት ገደብ ይመስል ነበር። ለማን በር ሥራ ሁሉ ሐሳቡ የተኖረ ሆኗል። ለጸሎትና ጓደኛን ለመውደስ አየተጋ ልቡ ይሳሳ ነበር፤ እንደ ርግብ የሞህ ገር ነው። ለነፍሱም እንደ አባብ ተመበላት፤ ከጥበበኞች ሁሉ አባብ ትመበላል ትራታል ትኖር።

፺፬. ወይቤልም ሰብአ ማኅበር ኦ አባ ዮሐንስ አልብከ ቢጽ በምግባር ወበሃይማኖት በፍ ቅር ወበየውሃት እምደብረ ሐዊሳ እስከ ደብረ ሲሐት ወመጠ ሉሙ በሀፍይ ቃል አንስ ኃጥእ ወአባሰ. ከመዝ ትዊድሱኒ በከንቱ እምኔያ ዘየእኪ አልቦ በምግባር ውዳሴ ሰብአ አፈቅድ ከመ ይዊድ ሱኒ ሐራ ሰማይ እንዘ እስ ተዐቢ ልብየ በትዕቢት ኢየ እምር እምላኪየ ዘፈጠረኒ እም፬ ጠባይዕ በሥጋ ወዘእ ንደረ ባቲ ፪ ነፍሳተ አሐቲ መዋቲት ወአሐቲ ነባሪት።

እስኪመለስ አንድ ጊዜ መቶ ሃምሳውን የዳዊት መዝሙር ያደርስ ይደግም ነበር። ለማን በር ሥራ ሁሉ ሐሳቡ የተኖረ ሆኗል። ለጸሎትና ጓደኛን ለመውደስ አየተጋ ልቡ ይሳሳ ነበር፤ እንደ ርግብ የሞህ ገር ነው። ለነፍሱም እንደ አባብ ተመበላት፤ ከጥበበኞች ሁሉ አባብ ትመበላል ትራታል ትኖር።

፺፱. የማኅበር ሰዎችም አባ ዮሐንስ ሆይ! በሥራና በሃይማኖት በፍቅር (ሰውን በመውደድ) እና በየዋህነት ከደብረ ሐዊሳ ጀምሮ እስከ ደብረ ሲሐት ድረስ እምሳየ የለህም አሉት። በጥሩ ቃልም መለሰላቸው፤ እኔስ ኃጢ አተኛና በደለኛ ነኝ፤ በከንቱ እንደዚህ አድርጋችሁ ታመሰ ንኑኛላችሁ? በምግባር ከእኔ የሚከፋ የለም፤ ልቤን በትዕቢት አስታቦይኩ፤ የሰማይ መላ አክት እንዲያመሰግኑኝ የሰው ምስጋናን አወዳለሁ፤ ከአራቱ ባሕርያት በሥጋ የፈጠረኝን እምላኬን አላውቅም፤ ሁለት ነፍሳትን እንዲቱ ሟች፤ እንዲቱ ግን ነዋሪ የሆነች ነፍስን ያሳደረባት እምላኬን አላውቅም።

፺፮. እምደወድሰክ አፈ ታላቅ ይብላሰክ እርግጥ ገዳም እስመ ውዳሴ ሰብአ ከንቱ ውኔቱ ተዳሚነት በዝንቱ ውዳሴ ተገራሽ መበዝንቱ ግብረ ትዕ ግሥቱ ወትሕትና ሁኑ መሥመራ ለእግዚአብሔር።

፺፯. ወበዝ ግብሩ እንዘ ሁሉ እምኔሆሙ ለ፩ ብሉሴ ነጽና ኃኒነት እስመ ያወድቆ ዘልፈ ወይገምድ ሥጋዬ እመለያ ልዩሁ ወአቡነ ዮሐንስሂ ገሠዖ ለውኔቱ እንዘ ይብልሃል አንተ መንፈስ ርኩስ እኔ ገዘዘክ በስሙ ለእግዚአብሔር ሲሆ ሱስ ክርስቶስ ወወዕለ ሶቤሃ ኃኒነት አፍኔ እንዘ ይነጸ ርእሶ ወርእዮሙ ሰብአ ማኅበር እንከፋ ውተደሙ ወሰገዱ ታሕተ እገሪሁ እንዘ ይብሉ ንግረነ ኩነተክ መልእክት አንተ ሰማያዊ ወሚመ ሰብአ ምድራዊ።

፺፰. ወይቤል አባ ዮሐንስ ከማክሙ ሰብአ አኮ መልእክሰ እሳታዊ ወአቡነ ዮሐንስሂ እንዘ ርእሶ ወበከየ ብዙየ መሪረ እስመ ተከሥተ ምግባሩ ውስተ ገጸ ኩሉ ማኅ

፺፮. የሰው አፍ ከሚያመሰግን ጌሃ ይልቅ የበረሃ አውሬ ይብላህ! የሰው ምስጋና ከንቱ ነው። ተደግሞም በዚህ ውዳሴ ከንቱ ተመቀስኩ አለ። በዚህም የትዕግሥትና የትሕትና ሥራ የእግዚአብሔር ወዳጅ አገልጋይ ሆኑ።

፺፯. በዚህም ግብር ሳለ ከእነ ርሱ አንዱን ሰው ኃኒነት ጣለው፤ ዘወትር ይጥሉው ነበርና፤ ሥጋውንም ከሰውነቱ እየቆረጠ ይጥል ነበር። አባታችን ዮሐንስም አንተ ርኩስ መንፈስ በጌታዬ በኢየሱስ ክርስቶስ ስም እገዛለው ውጣ ብሎ ያንን ኃኒነት ገሠፀው ኃኒነትን ወዲያ ውነ ራሱን እየነጩ ወደ ውጪ ወጣ፤ የማኅበሩ ሰዎችም አይተው አደነቱ ተገረሙ። ሰማያዊ መልእክ ነህን? ወይስ ምድራዊ ሰው ነህ? አኳኒን ከን፡ ሁኔታህን ንገረን እያሉ ከእግሩ በታች ሰገዱ።

፺፰. አባታችን ዮሐንስም እንደ እናንተ ሰው ነኝ እሳታዊ መልእክ ግን አይደለሁም። አባታችን ዮሐንስም በሁሉ ማኅበር ፊት ሥራው ተገልጿልና እራሱን ይህ የመረረ ዕንባን እያ

በር ያቤ በልቡ ንዲግዮ ቃለ መጽሐፍ አውደቀን አከይዮ ውስተ ሰብአ።

ዘፍል ፲ወ፳
ዘከመ ሐረ ገበ
ካልኦ ገፍ፻

፲፰. ወእምድገረ ተፈጸመ ፲ ወ፭ ዓመት ተሰነዕሎም ለኩሎም ወይቤሎም እንከ አሐውር ገበ እዘዘኒ እግዚአብሔር ሊይነብር ህዩ አመ ገሠጸኒ እግዚአብሔር ተነጸሐኩ።

፲፱. ወእምድገረሁ ነገርዎ ለኢስድርስ ወመጽአ ናጡነ ወይቤሎ እ ወልድዮ ሚ ረከ በከ ወሚ አስተምዕዐከ ርእይዮ ሊጸገብኩክ እንዘ ያፈቅሩክ ኩሎም አብያሊክ ለመኑ ተጎድገነወትሬስዮነዕጓለ ማውታ።

፫. ወተሰጥወ ሎቱ አቡነ ጥሐንስ ዝሰ ልማድ ውሐቱ እም ተዳድቆ ወተዳድቆ እምፍልጠተ።

፫፩. ወእምድገረሁ ወድቀ አብ ጥሐንስ ውስተ ምድር ከመያርትዕ ፍኖቶ ወአንዘ እገሪ ሆመ ለኩሎም ማኅበር

ሰቀሰ ማዘነ ጀመረ፤ በልብ የመጽሐፍ ቃልን ትቺ ክፋቲ በሰው ውስጥ ጣለኝ አለ።

ዘፍል አሥራ ስምንት
ወደሌላ ገፍ፻
እንደ ሐይ

፲፰. አሥራ ስምስት ዓመት ከተፈጸመ በኋላም ሁላቸውን ተሰናበታቸው። እንግዲህ እግዚአብሔር ወደ እዘዘኝ እሂዳለሁ፤ ከዚህ አልቀመጥም፤ እግዚአብሔር በተቆጣኝ ጊዜ ወደቅሁ።

፲፱. ከዚህ በኋላ ለኢስድርስ ነገሩት፤ እርሱም ፈጥኖ መጣ። ልጄ ሆይ! ምን እገኘህ፤ ምንስ አበላጩህ፤ ባልንጀሮችህ ሁሉ ሲወዱህ እያየሁ አይቼ አልጠገብኩህም። ለማን ትተወናለህ የመት ልጅን እደረግኸን አለው።

፫. አባታችን ጥሐንስ ይህስ ልማድ ነው፤ መለያየት ከመገናኘት መገናኘት ከመለያየት ልማድ ነውና ብሎ መለሰለት።

፫፩. ከዚህ በኋላ አባ ጥሐንስ መንገዱን ያቀና ዘንድ ወደ ምድር ወደቀ፤ እጆቹንም ዘርግቶ ወዲያና ወዲህ የሁሉንም

ሰራሆ እደዊሁ ሰፊ ወሰፊ ወበከመ ሰፍሐ እደዊሁ እንዘ እነ በቀራንዮ እንዘ ይብልጸግዉኒ በዘእምዓዕኩከመ በእኅነም በከመ ያቤ ጳውሎስ ሐዋርያ ጸግዊኒያ በእንተ ዛቲ አበላየ።

፫፫. ወሰሚያመ አስተብተዕዎ ወይቤልዎ ንበር ንቤነ አስተብቋዕናክ ንበር ሰነዮ መዋዕለ ከመ ትጎድግ ለነ አሐተ ተስፋ ወአበዮመ።

፫፫. ወእምዘ ተንሥእ እምድቀቱ ወተባከየ ምስለ አብ ያጸሁ ዐቢዮመ ወንኡሶመ ተላሐዉ በበይናቲዮመ ወይቤልዎ ንቤሮመ በ፩ ቃል ኅዳጠ ነገረ ንግረነ ዘያጸንሐ ተስፋ ውስተ መንግሥተ እግዚአብሔር ወለሊሁሰ ያቤሎም እስመ ሕመጋነ ልብ እንትመ በአፍቅሮ ሢመታት ወበተናግሮ ጉህሉት።

፫፬. ወእምዘ አስተፋነውዎ በሰላም ወእቡነ ጥሐንሲ ብእሴ እግዚአብሔር እንዘ ይትመሐለል ውስተ ገዳመ አስቲጥስ

ማኅበር እግርች ያዘ። ጌታችን እጆቹን በቀራንዮ እንደ ዘረጋ እጆቹን ዘረጋ። ሐዋርያው ጳውሎስ ስለዚህች በደሌ ይቅር በሎኝ እንዳለ በማስከፋት ስላስቀየምኳችሁ ይቅር በሎኝ አለ።

፫፫. ይህንንም በሰመ ጊዜ ማለዱት፤ ከእኛ ዘንድም ተቀመጥ እንዲት ተሰፋንም ትተውልን ዘንድ ሁለት ቀን ትቀመጥ ዘንድ ማለድንህ አሉት፤ እምቢ አላቸው።

፫፫. ከዚህ በኋላ ከወደቀበት ተንሥቶ ከትንንሾቹና ከትልልቆቹ ጓደኞቹ ጋር ተላቀሰ፤ እርስ በርሳቸው ተለቃቀሱ። በአንድ ቃል ተባብረው በእግዚአብሔር መንግሥት ውስጥ ተስፋን የሚያቆይ ጥቂት ነገርን ንገረን አሉት። እርሱ ግን እናንተ ሹመትን በወውደድና ሽንገላን በመናገር ልባችሁን ያደፈረሳችሁ ናችሁ እኮ አላቸው።

፫፬. ከዚህ በኋላ በፍቅር በእንድነት አሰናበቱት። የእግዚአብሔር ሰው አባታችን ጥሐንስም በገዳመ አስቲጥስ ውስጥ ምህላ

ወበድጎራሁ ሀለወት ንዕስት ደብር ዘትሰመደ ደብረ ኤራን ቦላ ውስቲታ ወረከቦሙ ህየ ለሠራዊተ መላእክት በበነን ይመጡ ሚካኤል ወገብርኤል ሱራፊል ወኪሩቤል እለ ይሠሩ እምጽንፍ እስከ ጽንፍ እንዘ ይሰብሕዎ ለእግዚአብሔር ደርገ።

፻፭. ወካዕበ ረከቦሙ ለዑራ ኤል ወለራጉኤል እንዘ ይሰብሕዎ ለእግዚአብሔር ንቡረ በበማንበርሙ ወክሉሙ ሠራዊተ መላእክት ሩፋኤል ወሳ ቁኤል በበነንደሙ ይዊድስዎ ሱርያል ወፋኑኤል መላእክተ እግዚአብሔር ረከቦሙ እንዘ ይሰክሉ ምሕረተ ለሰብእ ወለ እንስሳ ወክሉሙ ይዚምሩ መዝሙረ ወያቂርቡ ሰብሐተ ለእግዚአብሔር ጸባዖት።

፻፮. ወአቡነሂ ዮሐንስሂ ይትዋነይ ምስለ ክሉሙ ቅዱሳን መላእክት ወውሉቱ ፍቅደ መላእክት እንዘ ያክር ተፈጥሮቶሙ እምእሳት ወእም ነፋስ ርከየ።

ይዞ ሳለ በእላውም ኡራን የምትባል ትንሽ ተራራ ነበረች። በውስጧም ገባና ከዚያ የመላእክት ሠራዊትን በየነገዳቸው እግዚአብሔርን በእንድነት እያመሰገኑ ከጽንፍ እስከ ጽንፍ የሚወጡ መላእክትን ሚካኤልንና ገብርኤልን ሱራፊልንና ኪሩቤልን አገኛቸው።

፻፭. ሁለተኛም ዑራኤልንና ራጉኤልን በየማንበራቸው በእንድነት እግዚአብሔርን እያመሰገኑ አገኛቸው። ሁሉንም የመላእክት ሠራዊቶች ሩፋኤልንና ሳቁኤልን በየወገናቸው የእግዚአብሔርን መላእክት ሱሪያልንና ፋኑኤልን ለሰውና ለእንስሳት ምሕረትን እየለመኑ አገኛቸው። ሁላቸውም መዝሙርን ይዘምሩ ነበር፤ አሸናፊ ለሆነ ለእግዚአብሔርም ምስጋናን ያቀርቡ ነበር።

፻፮. አባታችን ዮሐንስም ከሁሉም ቅዱሳን ጋር ተጫወተ፤ አመሰገነ። ተፈጥሯቸው ከእሳትና ከነፋስ የሆነ የእነዚህን መላእክት ፍጥረት እያደነቀ ይህን ቁጥራቸውን አየ።

ከፍል ፻፴፱
ዘከመ ርከየ
ምስጢረ ሰማያዊ

፻፯. ወእንቃዕደወ ሰማየ ነገረ ምስጢረ ሥላሴ ገሃደ በመለኮቱ እንዘ ይነብር ዲበ መንበር ፱ ገበዋቲሁ ህየንተ ፱ እንስሳ ፱ ገበዋቲሁ ለመንበር ወትድሜሁ ይውገዝ እፋላን እሳት ወመዛገብተ ብርሃን ዘየዐበ እምብርሃነ ፀሐይ ወወርሳ ወእምውሉቱ መንበር ይወጽዕ መብረት ወነጉድጓድ ዘያደነግዕ እሳተ ወነፋሱ።

፻፰. ወአቡነ ዮሐንስሂ ነፍፀ ለርእሱ ከመ አለስ ወእምዝ እስተርእዮ እግዚእነ ለአባ ዮሐንስ ወይቤሉ ሰላም ለከኦ ፍቁርያ ወምእመንዮ ዘፈጸምከ ክሉሉ ፈቃድየ ዘእንበለ ፈቃድከ ወዘሐርከ በትእዛዝየ እነሂ እሁበከ ዕሜተከ በመንግሥተ ሰማያት።

፻፱. ወዳግመ እበውእከ ንበተርሳወ ገነት ወንበ ተነጽፈ እረፍት ወይቤሉ ለቡነ ዮሐንስ አብሐኒ እትናገር ወለ

ከፍል ለሥራ ዘጠኝ
ሰማያዊ ምስጢርን
እንደ አየ

፻፯. ንደግፎን ወደ ሰማይ ቀና እድርሳ በመለኮቱ በእራቱ ጎጥሮህ ተቀምጦ የሥላሴን ምስጢር በገልጥ (በገሃድ) አየ። ስለ እራቱ እንስሳ ለኩ ፋኑኤልን ጎጥሮ ነበሩ፤ በፊቱም የእሳት ወንዞች ይፈሉ ነበር። ከፀሐይና ከጨረቃ ብርሃን የሚበልጥ የብርሃን መከማቻ ነበር። ከዚያም ዙፋኑን ከእሳትና ከነፋስ ጋር የሚያስደነግጥ መብረትና ነገድጓድ ይወጣ ነበር።

፻፰. አባታችን ዮሐንስም እንደ እጁ ለራሱ ሸሸ። ከዚህም በኋላ ጌታችን ለአባ ዮሐንስ ታየውና እንዲህም አለው፤ ወዳጅና ታማኚ ሆይ! ያለ ፈቃድህ ወይም ከራስህ ፈቃድ ይልቅ የእኔን ፈቃድ ሁሉ የፈጸምህ በትእዛዜም የሂድህ እኔም ዋጋህን በመንግሥተ ሰማያት እሰጥሃለሁ።

፻፱. ዳግመኛም እረፍት ወደ ተነጠፈበት ገነት ወደ ተከፈተበት እገባሃለሁ አለው። አባታችን ዮሐንስም እናገር ዘንድ

ሊሁ ይቤ እግዚአብሔር በል ገብብ
እመ ኢየሱስክ ታሌምረኒኑ
በእድህ ነገረ።

፻፲. ወይቤሉ አቡነ **ዮሐንስ**
መሐር ሊተ ኑ ባሕረ ምሕ
ረት ዘኢይተብል ዘገብረ ተዝ
ካርዮ ወጸውዐ ስምዮ እመሂ
ክርስቲያን ወእመሂ አረማ
ወይቤሉ እግዚአብሔር ለአቡነ
ዮሐንስ ነብብክ ሕስወ እንዘ
አፈቅር ኪያክእማንንኑ ፍቅረ
ዚአክ ናሁ ዘገብረ ተገዝረክ
ወዘጸውዐ ስመክ እምሕር
ሰክ እስክ ፲ ትውልድ እም
እመ አቡሁ ወእመ ወካዕበ
ይቤሉ እስመ አብጻሕክ መል
እክትዮ ወትእዛዝዮ እምሀር
ሰክ ፲ወ፱፻፩ አለ ኢገብሩ
ትእዛዝዮ ወዘንተ ተናገሮ
እግዚአብሔር ተሠወረ ወተነጥእ
እምኤሁ።

፻፲፩. ወአቡነ **ዮሐንስሂ** አንዝ
ነፈርዓዕ በእንተ ዘነገሮ **እግ**
ዚአብሔር ዕሢተ ጸሎቱ ወዐ
ስበ ሃማሁ እንዘ ይትጋደል
ገድለ በብሕትውና ወበሃማ።

ፍተድልኝ አለው። እርሱም
ጌታችን በል ተናገሮ ካልተናገ
ርህ በእጅህ ታመላክተኝላህን?
አለው።

፻፲. አባታችን **ዮሐንስ** የማይ
ታጉል የምሕረት ባሕር ሆይ!
መታሰቢያዬን ያደረጉ ስማንም
የጠራ ክርስቲያንም ቢሆን እረ
ማዊም ቢሆን ማርልኝ አለው።
ጌታችንም አባታችን **ዮሐንስ**ን
ሐሰትን ተናግረህ! እንተን
ስወድ የእንተን ፍቅር እንቃለ
ሁን? እነሆ መታሰቢያህን ያደ
ረገውን ስምህንም የጠራውን
ከእናቱና ከአባቱ ጀምራ እስከ
አሥር ትውልድ ድረስ እምር
ልሃለሁ። ዳግመኛም መልእክ
ቱንና ትእዛዜን አድርሰሃልና
ትእዛዜን ያልሠሩ ያልፈጸሙ
አሥራ አራት ሺህ ኃጥኣንን
እምርልሃለሁ አለው። ጌታች
ንም ይህንን ተናገሮ ከእርሱ
ተሠወረ።

፻፲፩. አባታችን **ዮሐንስ** የጸ
ሎቱን ዋጋ በብሕትውናና
በዋሻ ውስጥ እየተጋደለ የድ
ካሙን ዋጋ **እግዚአብሔር**
ስለ ነገረው ደስታ ያዘው።

፻፲፱. ወእምድገራሁ መጽሐ
መልእክ **እግዚአብሔር** ወን
ሥኦ ለአባ ዮሐንስ ወአዕረጎ
ሰማያተ ያርእዮ ዘአስተርእዮ
ሎቱ ክብረ ወስብሐተ ወይ
ቤሉ መልእክ በልክ እንሥኦ
አዕይንቲክ ትርእይ አለ ሀላጢ
በክብር ወበኃግር በደይን ወዘ
ሀገረ ሕይወት ወሰማያ እን
ሥኦ አዕይንቲሁ ወርእዮ አር
ጋበ ብሩሃን ወአባግዐ ጸዕድ
ዋን ወአልሕምተ ሥሙራካ
ውስተ ርስተ ሕይወት ቅጢ
ማን።

፻፲፫. ወዓዲ ርእዮ በደይን ነፍ
ሳተ አዝዕብት ወማገበረ እክ
ልብት ወቂናጽል ወተመይጦ
አቡነ **ዮሐንስ** ወይቤሉ ለመ
ልእክ እሉ አለ መኑ ከመዝ
ዘኮኑ ወይቤሉ መልእክ ነዮም
ደቂቅክ።

፻፲፬. ወአቡነሂ **ዮሐንስ** ደን
ገዐ ወፈርሐ ወጠፍዐ አው
ሥኦተ ነገሩ እምብዝን ድንጋ
ዒሁ ወይቤሉ መልእክ እስመ
አርእዮክ ርኢ እሎንተ አር
ጋበ ደቂቅክ እንዘ ይከውኑ

፻፲፪. ከዚህ በኋላ የእግዚአብ
ሔር መልእክ መጣና አባታ
ችን አባ **ዮሐንስ** ወሰደው።
ለእርሱ ክብርንና ምስጋናን ጌት
ነትን ያሳየውን ያሳየው ዘንድ
ወይ ሰማያት አሳረገው። መል
እክም አለው፤ በክብርና በውር
ደት ያሉትን በሞትና በሕይ
ወት ሀገር ያሉትን ታይ ዘንድ
ዓይኖቻህን አንግ። ስምቶም
ዓይኖቹን አንግ። ብሩሃን የሆኑ
ርግቦችን ነጫጭ የሆኑ በጎ
ችን የተወደዱ ክብሮችን በሕ
ይወት ርስት ውስጥ ቆምው
አያቸው።

፻፲፫. ዳግመኛም በሞት ሀገር
የጅቦችን የውሾችንና የቀበሮ
ዎችን ማገበር ነፍሳት አየ።
አባታችን **ዮሐንስ** መልእክን
ተመልሶ እነዚህ እንደዚህ
የሆኑ እነማን ናቸው? አለው።
መልእክም እነዚህ ልጆቻህ
ናቸው አለው።

፻፲፬. አባታችን **ዮሐንስ** ፈራ
ደነገጠ፤ ከድንጋጤው ብዛት
የተነሣ ነገሩን መመለስ አቃ
ተው። መልእክም አሳይሃለሁና
እይ አለው። እነዚህ ርግቦች
ልጆቻህ ሲሆኑ እነርሱም ሥጋ

እሰ አንጽሐ ሥጋዬም እም
ጸርዐት ወሀኪት እምነገረ
ትዕቢት ወእምጸሊዐ ቢጽ እም
ርዓት ወሐማት እምእበሳ
ወመርገም እምትንሀት ወእም
ትዝገርት እንበለ ሐሰት ወዕ
ልወት ከመ አሉ ይከውኑ።

፻፲፭. ወነዕበ ለመንቱ አባግዕ
እሰ አርሐቁ ሥጋዬም እም
ኃጢአት በፈጽሞ ሕገ እግዚ
አብሔር ወበእፍቅሮ ቢጽ
ከመ ነፍሶም በእርምሞ ወበ
ትዕግሥት በምግባር ሥመር
ወበሃይማኖት በትሕትና ወበ
ገቢረ ሥርዓት ይከውኑ እሰ
ሀለዉ ውስተ ርስተ ጻድቃን
ሀየ ማኅደሮም።

፻፲፮. ወሣልሱ ለመንቱ አል
ሕምት ሥመራን እሰ ጠበዉ
አጥባተ ሐሊበ ጣዕዋ ቃላተ
ወንጌል ጌቱ ወሕገ ኦሪት
፲ቱ እሰ ሳኩዩ ውስተ ገዳም
ወበጸማዕት እሰ አውከኩ እም
ዓመፃ ወትዕግልት እምተሐ
ዝዐ ልብ ወትዕይርት እም
ንዲገ ቆብዕ ወቅናት እም
አድልዎ ዘመድ ወዝመት

ቸውን ከወዘንተኝነትና ከሰን
ፍና ከትዕቢት ነገርና ንጹሕን
ከመጥላት ከድራትና ከሐ
ማት ከበደልና ከእርግማኑ
ከትናትና ከመኩራት ሐሰት
ናና ወንጀልን ከመናገር ሐሰት
ንጹሐን የሆኑ እንደገቢያ ርግ
ቦች ይሆናሉ።

፻፲፭. ሁለተኛም እነዚህ በጎች
የእግዚአብሔርን ሕግ በመፈ
ጸምና ባልንጀራቸውን እንደ
ራሳቸው አድርገው በመውደድ
በዝምታና በትዕግሥት በተወ
ደደ ሥራና በሃይማኖት በት
ሕትናና ሥርዓትን በመፈጸም
ሥጋቸውን ከኃጢአት ያራቁ
በጻድቃን ርስት ውስጥ እንዲ
ሉት ይሆናሉ፤ ማደራጀቸውም
በዚያ ነው።

፻፲፮. ሦስተኛም እነዚህ የተወ
ደዱ ከብቶች የእንቦሳ ወተት
የወተት ጡት ስድስቱ ቃላተ
ወንጌልንና እሥሩ ቃላተ ኦሪ
ትን የጠበቁ በዋሻና በበረሃ
የተቅበዘበዙ ከበደልና ከትማያ
የሸሸ ከመመጸድትና ከመጠ
ራጠር የራቁ ቆብንና ቅንዓ
ትን አውልቆ ከመጣል ከዘ
መድ ፍቅርና ከዝመት ከባል
ንጀራ ጋር ከመከራከርና ከሰን

እምተቃህም ቢጽ ወዕበድ
እምእስተዋድዮ አርክ ወርስ
ሐት ይከውኑ ሠናም ውስተ
ምርፋቀ ፍጥነት ወዘንተ ትር
ጓሜ ቺ እእማረ አባ የሐ
ንስ እንከረ ልቡናሁ።

፻፲፮. ወይቤሉ መልእክ ለበው
ከኑ እ የሐንስ ገብረ እግዚ
አብሔር ነጸርከኑ ግዕዝ ደቂ
ቅክ ዘንረዮሙ እግዚአብሔር
በከርህ እሞሙ እምቅድመ
ይትወለዱ ጻድቃን ቡሩካን
አኮኑ ነዮሙ ዘጸውዎሙ እግ
ዚአብሔር ውስተ ርስቱ ወይ
ቤሉ ለቡን የሐንስ እመ ይት
ፌግሐ ልብዩ መጠነ ገበርክ
ሊተ ፍሥሐ እስመ ርኢኩ
ግህለ ደቂቅዩ ፈጸመክ ናሁ
ንግረኒ በእንተ ቺ ደቂቅ እኩ
ያን።

፻፲፰. ወይቤሉ መልእክ እግ
ዚአብሔር እሉ ማኅበረ አዝ
ዕብት እሰ ይበልዑ ንቢዎሙ
መብልዐ ቅሱመ ወጽዑጠ
እንዘ ይሆርቁ እምቤተ ማኅ
በር ሌሊተ ሐዊሮሙ ውስተ

ካና የራቁ ባልንጀራን ከማጣ
ላትና ከጉስቱልና የገራ በገነት
በመንግሥተ ሰማያት ደጋጎችን
ይሆናሉ። የእነዚህ የሦስቱን
ማለትም የብሩሃን ርግዐችን
የጫፍ በጎችንና የተወደዱ
ከብቶችን ትርጓሜ አውቆ አባ
የሐንስ በልቡ አደነቱ።

፻፲፯. መልእክም የእግዚአብ
ሔር አገልጋይ የሐንስ ሆይ
እስተዋልክን! እግዚአብሔር
ከእናታቸው ማሕመን ሳይወ
ለዱ የመረጣቸው የልጆችህን
ሥራ እየህን! እነሆ እግዚአ
ብሔር ወደ ርስቱ ጠራቸው፤
ጻድቃን ቡሩካን እነርሱ ናቸ
ውና አለው። አባታችን የሐ
ንስም የልጆቹን ይቅርታ
አይቻለሁና ያደረግህልኝን
ያህል ልቤ ቢደሰትም እነሆ
አሁን ስለ ሦስቱ ክፉ ልጆች
ንገረኝ አለው።

፻፲፰. የእግዚአብሔር መልእ
ክም አለው እነዚህ የማኅበር
ጅቦች ያለ አለቃውና ያለ መጋ
ቢው ፈቃድ በሌሊት ወደ ማብ
ለያው ቤት ሄደው እየሰረቁ
ተደብቱበው የሚበሉና አጣፍ

ቤተ መብሰላት ዘለገበለ ፈቃድ ሊቱ ወመጋቤ ማገበር ይከውን እመንቱ ሆኖ። ስሙ ለክርስቶስ ወክልሎ ማገበረ አክልብት ዘርኢክ ዘእርሥሐ ሥጋው በሰዕበት እምድሃረ ነሥሐ ቆብዐ ወእስኪማ ወዘየሐሚ ቢጸ በጽሚት ወዘእርሱሐ ሃልቀተ ዝሙት በሥጋው ዝክኢ ካዕበ ይከውን ለሊሁ።

፻፲፱. ወሃልሱ ማገበረ ቁና ጽል እኩያን አለ ይመስሉ ቆብዐ ወአልባሰ ምንኩስና እንዘ ይዋልሉ ቤተ ማገደ ርሙ ህየ ዘይገብሩ ግብረ አውስቦ ወህየ አለ ይነሥሎ አልባሰ ምንኩስና በጽድቅ አለ ይገብሩ እኩየ ለነፍሶሙ ውሉቶሙኪ ይከውን ዘየአውዱ እምሀገር ውስተ ሀገር በእንተ አፍቅርተ ክርሃሙ ከዊኖሙ መነኩሳት እንዘ ይስሉ ወይነሥሎ እሥራተ ወቀዳምያተ ወበረከታተ በሐሰዎ ውሉቶሙኪ አማን በአማን ሆኖ። ስሙ ለክርስቶስ ከመ ይሁዳ ዘሚጦ ለ፱ ብሩር።

ጠው የሚበሉ እነርሱ ሃክርስቶስን ስም የሸጡ ናቸው። ሁለተኛው ያየኸው የማገበር ውሻ ቆብና እስኪማን ከተቀበለ በኋላ በመተዳደሩ ሥጋውን ያረከሰ በሹል ክታ ባልንጀራውን የሚማከ በሥጋው በዝሙት መተዳደሩ የጎሰቶለ ይህ ሁለተኛን እርሱ ይሆናል።

፻፲፱. ሦስተኛዎቹ የማገበር ቀበሮዎች ቆብና የምንኩስና ልብስን የሚነጥቁ የማይረዳቸውን ቤት እየተየሩ በዚያ የጋብቻን ሥራ የሚሠሩ በዚያ ውም ለነፍሳቸው ክፉ ሥራን እየሠሩ በአውነት የምንኩስናን ልብስ ይቀበላሉ። እነዚህ መነኩሳት ሆነው ሆዳቸውን ስለመውደድ ሀገር ለሀገር የሚሰሩ እየለመኑና እሥራት በኩራትን በረከታትን በሐሰት የሚቀበሉ እነርሱ አውነት በእውነት ጌታን ለሠላሳ ብርብሎ እንደሸጠው እንደ ይሁዳ የክርስቶስን ስም የሸጡ ናቸው።

፻፳. ወክልሱ መነኩሱ ዘያስተጋብዕ ንዋሃ ዓመጣ በእብዱ ወዘነበረ ውስተ ቤተ ነገሥት ወመኳንንት ለሰታዮ ወይን ወሚስ እመነ ይከውን ክልበ አዕዕምት ዘወደቀ በአፍኒ ወውስጥ።

፻፳፩. ወሃልሱ እምከመ ኮነ መነኩሱ ዘነበረ ምስለ ብእሲት በአፍቅር መብልዐ ትሁመ ወበአፍቅር ሰሚዐ ድምጻ ወበራእየ ገጸ ዘቦአ ውስተ ጽቡር ከመ ዘኢተሐጸበ ሐራውያ ሐትል ውሉቱ መነኩሱ እንዘ መነኩሱ ስምከ ምውት ለከኢትኩን ንዳጌ ምንኩስና እንዘ ትተሉ ፍኖተ ሥጋ ንዳገክ ፍኖተ እግዚአብሔር እምከመ ኮነ መነኩሱ ይኒ ይሶ ኢቀሪበ እንስት በከመ ይቤ ጳውሎስ ሐዋርያ ይኒ ይሶ ለብእሲ ኢቀሪበ እንስት ከማሁኪ መነኩሱ ዘይሔል በልቡ ወዘያስተኒል ብእሲተ ፈቃድ ሥጋ እመን ውሉቱ እርዌ ምድር ቀይሕ ዘአውጽዖ ለእቡነ አዳም እምነተ ተድላ።

፻፳. ሁለተኛው መነኩሱ በስንፍና የበደለን ገንዘብ የሚሰበስብ ወይን ጠጅን ለመጠጣት በነገሥታትና በመኳንንት ቤት የተቀመጠ በአዳሪና በውስጥ የወደቀ አጥንትን የሚሰበስብ ውሻን በአውነት እርሱ ይሆናል።

፻፳፩. ሦስተኛው መነኩሱ መነኩሱ ከሆነ ጀምሮ የጣፈጠ ምግብን ስለመውደድ የሴት ድምፅን መስማትና ፈታን ማየት ስለመውደድ ከሴት ጋር የተቀመጠ እንዳልታጠበ የበረሃ እርያ ነው። እንተ መነኩሱ ስምህ መነኩሱ ሲሆን ግን በቁም ላንተ ሞተሃል የእግዚአብሔርን መንገድ መከተል ትተህ የሥጋን መንገድ እየተከተልህ ምንኩስናን የምትተው አትሁን፤ ለወንድ ሴቶችን አለመቅረብ ይሻለዋል እንዳለ ሐዋርያው ጳውሎስ። መነኩሱ ከሆነ ሴትን አለመቅረብ ይሻለዋል፤ እንደዚሁም በልቡ የሚያስብ ሴትንም ለሥራ ፈቃድ የሚያሳስብ መነኩሱ አባታችን አዳምን ከገንተ ተድላ ያወጣው እውነት እርሱ የምድር አውሬ ቀይ እባብ ነው።

፲፳፪. መነኩሱስ አይጸእ እም
በጥቁ ከመ አይርከቡ ሞተ
ኃጢአት ወፍትወተ ዝመት
በይመሱ ላሕብ ሥጋ ወሶበ
ወጽእ ዓግ እምባሕር በመር
በብት ፍጡን ይመውት ውእ
ቱኪ መነኩሱስ ከማሁ ይከውን
ወእቡን ዮሐንስሂ ያቤ ዕፁብ
ንብሩ ለእግዚአብሔር መኑ
የእምር ሕሊናሁ ወፈቃደ
አቡሁ ንበ ሀሉ ኢሀሉ ንበ
አልቦ በይፈቅድ ፈቃደ እግዚ
አብሔር።

፲፳፫. ወእምዝ ወረደ አቡነ
ዮሐንስ እምሰማይ ውስተ
ምድር እንዘ ያስተበተኑ ለእግ
ዚአብሔር ወእንዘ ጸልዮ እንዘ
ይትካፈል ርስተ ገዳም በተጋ
ድሉ ምስለ አናብስት ወእና
ምርት ንዲኅ ርስተ አቡሁ።

፲፳፬. ወእምዝ እንሥእ አዕ
ይንቲሁ ውስተ ሰማይ ወይቤ
ምርሐኒ እግዚአ ንበ ፈቀ
ድክ እሑር ብሔረ ወለኩሉ
ሀብት ሆናይ እንእ ተእምር
ዕበሰ ኃይልዮ ወድካምየ እንዘ
ገዳም ኮነ ንብረትየ እስመ
አንተ ትክል ፀዊረ ተሥፋ
ሆመ ለጸድቃን።

፲፳፭. መነኩሱስ የሞት ኃጢአ
ትና የሥጋ ወዝን የሚያተልጥ
የዝመት ፍላጎት እንዳያገኘው
ከበጥቱ አይውጣ፤ ዓግ በመ
ረብ ከባሕር በወጣ ጊዜ ፈጥኖ
ይሞታል፤ ይህም መነኩሱ እን
ደርሱ ይሆናል። አባታችን ዮሐ
ንስም የእግዚአብሔር ሥራ
ዕፁብ ድንቅ ነው አለ። ሐሳ
ቡን ማን ያውቃል፤ የእባቱን
ፈቃድ ካለበት ወደሌለበት እግ
ዚአብሔር የሚቆጥረውን ማን
ያውቃል አለ።

፲፳፫. ከዚህ በኋላ አባታችን
ዮሐንስ እግዚአብሔርን እያ
ደነቀ ከሰማይ ወደ ምድር
ወረደ። የእባቱን ርስት ትቶ
የበረሃ (የገዳም) ርስትን ለመጋ
ደል ከአንበሶችና ከነብሮች ጋር
አየተካፈለ ጸሎትን ጀመረ።

፲፳፩. ከዚህ በኋላ ዓይኖቹን
ወደ ሰማይ አነሣ። አቤቱ ወደ
ወደድኸው ሀገር እሂድ ዘንድ
ምራች በኅ ስጦታንም ሁሉ
ካለበት፤ የኃይሉን ልምሾነትና
ደካማነት፤ ኑሮዬም በገዳም
ሲሆን አንተ ስታውቅ የጸድቃን
ተስፋቸውን መሸከም አንተ
ትችላለህና አለ።

ከፍል ጽ
መዘመ አቡነ ተክዘዘ
ይሑር ኢትዮጵያ

፲፳፭. ወመጽእ ቃል እም
ሰማይ ዘይብል ከመ አንተ
መነኸ ወገደካክ ምግባራተ
ዝ ዓለም በእንቲእየ አነ ወሀ
ብኩክ ሥልጣን ትፈውስ
ዱያን ወታንሥእ መታነ
ወእለ ለምጽ በቃልከ ደነ
ጽሑ ወናሁ አእርፈክ እም
ሞግ ዝንቱ ዓለም ኃላፊ
ይእዜ ባእ ምድረ ኢትዮጵያ
እስመ ከፍልክ ይእቲ።

፲፳፮. ወእምኢትዮጵያ ንበር
ደብረ ሊባኖስ መሬተ መቃ
ብሪሁ ለአቡነ ተክል ሃይማ
ኖት እንዘ ኢትወጽእ እም
ይእቲ ሀገር ሐር ንበ ኢጲስ
ቆጶስ ዘስመ ካልእ ኢጲስ
ቆጶስ አትናቲዎስ ዘነበረ ዲበ
መንበረ ጴጥሮስ ወሉን ጠርዘ
ቤጤልሃ ህየ በዲቤሁ ለእ
ቡነ አትናቲዎስ ወፈጺሞ
ዘንተ ዓረገ ሰማያተ።

፲፳፯. ወአቡነ ዮሐንስሂ ለቢዎ
ነገራተ ቃል እግዚአብሔር
ድኅረ ተፈጸመ ፲፱፻ ዓመ

ከፍል ሃያ

አባታችን ወደ ኢትዮጵያ

ይሂድ ዘንድ እንደ ታዘዘ

፲፳፭. ከሰማያም እንዲህ የሚል
ቃል መጣ፤ አንተ ስለእኔ የዚህ
ህን ዓለም ሥራዎች እንደ
ጣልህ እንደ ናትህ በሽተኞችን
ታድን ዘንድ፤ መታንንም ታስ
ነህ ዘንድ ሥልጣንን እኔ ሰጠ
ሁህ። ለምጽሞችም በቃልህ
ይነጻሉ። እነሆ አሁንም ከዚህ
ከኃላፊው ዓለም ድካም አሳር
ፍሃለሁ። ባሬ ኢትዮጵያ ወደ
ምትባል ሀገር ውጣ፤ ዕድል
ፈንታህ ጽዋ ተርታህ ናትና።

፲፳፮. ከኢትዮጵያም የተክል ሃይ
ማኖት የመሬት መቃብር ከሆ
ነች ከደብረ ሊባኖስ ዘንድ
ተቀመጠ። ከዚህች ሀገር ሳት
ወጣ በጴጥሮስ ወንበር ላይ
የተቀመጠ ስሙ ሁለተኛ ኢጲስ
ቆጶስ አትናቲዎስ ወደሚባል
ኢጲስ ቆጶስ ሂድ፤ በዚህም በእ
ትናቲዎስ ቃል ቱሰ ዝግዝን
ሁን። ይህንንም ጨርሶ ወደ
ሰማያት ዓረገ።

፲፳፯. አባታችን ዮሐንስም የእግ
ዚአብሔርን የቃሉን ነገሮች
አስተውሎ በብሔትውና በኢ

ታቲሁ ውስተ ደብረ ኤፌን በተባሉትም በከመ አዘዞ ፈጣሪው ኅሊሊ መንገል ምዕ ራቢሃ ለእስከንድርያ ወበጽሐ ውስተ ደሃሁ ወይቤሉ አው ሉጊዳ አውሉጊዳ አውሉጊዳ ብሃለ አውሉጊዳ።

፪፻፳. ወአከመረ ኤጲስ ቆጶስ ምጽአቶ ለዘንቱ ብውዓዊ አባ ዮሐንስ ዘሠረቀ አምደብረ ኤፌን ጸውዖ ወይቤሉ ነፃ ፍቱረ እግዚአብሔር ወሶክ ቤቶ ለኤጲስ ቆጶስ ሰገደ ቅድ ሚሁ ወባረኮ በአደዊሁ ወይቤሉ ሕያውኑ ምጽአትክ ነቢዮ።

፪፻፶. ወይቤሉ አቡነ ዮሐንስ ፈነወኒ እግዚአብሔር አትመጡ ነቢክ መዓርገ ጠርዘ ቤጤል ወወሀቦ ኤጲስ ቆጶስ መዓር ጋተ ቅስና ወካልፀ መዓርገ ቆሞስ ወፈጺጦ ኩሉ ተአምኖ በአምኑ ወተባረክ በአደዊሁ ለኤጲስ ቆጶስ በበረከተ ጲጥ ሮስ ወተውሀበ መዓርገ ቅስና ወሰካልፀ ተሰነአሉ ይሔር በከመ አዘዞ እግዚአብሔር እንዘ ይትባረጽ ገጹ በመንፈስ ቅዱስ ሰብአ ምስጢር ወሰብአ

ራን ተራራ አሥራ ሦስት ዓመ ታት ከተጨረሱ በኋላ ፈጣሪው እንዳዘዘው ወደ እስከንድርያ ምዕራብ ሂደ፤ ከደጃፉም ደረ ሰና አውሉጊዳ አውሉጊዳ አው ሉጊዳ አሉ፤ ይህም አውሉጊ ሶን (ጌታዬ) ማለት ነው።

፪፻፳፮. ኤጲስ ቆጶስም ከደብረ ኤፌን የወጣ የዚህን ብውዓዊ የሆነ የአባ ዮሐንስን መምጣት አወቀ። የእግዚአብሔር ወዳጅ ዘይቤ ና ብሉ ጠራው። ወደ ኤጲስ ቆጶስ ቤትም ገባና በፊቱ ሰገደ፤ በእጁ ባረከው። ወደ እኔ መምጣትህ ደኅና ነውን? አለው።

፪፻፶፱. አባታችን ዮሐንስም እግ ዚአብሔር የቲሰ ገበዝ ማዕር ግን ካንተ አቀበል ዘንድ ላከኝ አለው። ኤጲስ ቆጶስም የቅስና ማዕርጋትን ሰጠው። ሁለተኛ ውም የቆሞስ ማዕርግ ነው። እጅ በመንግሥት ጨርሶ በጲጥ ሮስ በበረከት በኤጲስ ቆጶሱ እጅ ተባረከ፤ የቅስና ማዕርግንም ተቀበለ። ሁለተኛውንም እግዚ አብሔር ወዳዘዘው ይሄድ ዘንድ ተሰናበተው። ፊቱ በመንፈስ ቅዱስ ሲበላጠጠጥ የገበያ ሰዎችና የኤፍሮን ሰዎች በጩ

ኤፍሮን ሰአልም በጽራሱ። ፪፻፶፱. ወይቤሉም አባ ብተውነ በጸሎትክ እስመ ጸሎተ ጽድቅ ትክል ወታሠልጥ ወእምዝ ገብአ ድኅራሁ ወይቤሉመ እግዚአብሔር ይዕተብከመ እምኩሉ እከያቲሁ ለሰይ ጣን። መዘ. ፪፻፶፱

፪፻፶፱. ወይቤሉም ሰላመ እግ ዚአብሔር ይዕተብከ በረከተ ጸድቃን ፍቱራኒሁ ወኩሉመ እግብርቲሁ ወገድለ ጸማሁ ወወስበ ትዕግሥቱ ወሞገሰ ጸጋሁ የሀሉ ምስል ኩልነ ደቂቀ ዮሐንስ ወምስል ኩልነ ሕዝበ ክርስቲያን ለዓለመ ዓለም አሚን።

ምዕራፍ ፬
ከፍል ጸወጃ ዘሐሙስ
ዘከመ መዕከ
ምድረ ኢትዮጵያ

፩. ወእምድኅረዝ ወዕከ አባ ዮሐንስ ክቡር ምድረ ኢትዮ ጵያ በፊቃደ እግዚአብሔር እንዘ ይሰብክ ወንጌል ወኮነ ሐዋርያ ሐዲስ ለሰብአ ኢት

ኸት ለመኅተ። ፪፻፶፱. አባት ዘይቤ በጸሎትህ እር ዳኑ ጥቀመን፤ የጸድቅ ሰው ጸሎት እጅግ ጋይልን ታደርጋለ ኝና ገዳጅንም ትፈጽማለችና አሉት። ከዚህ በኋላ ወደ ኃላው መሰሰ ብሉ ከሰይጣን ተንኮሉች ሁሉ እግዚአብሔር ይጠብቃችሁ አላችሁ። ፪፻፶፱. እነርሱም የእግዚአብሔር ፍቅር እንድንት ይጠብቅህ አሉት። የወዳጆቹ የጸድቃንና የአገልጋዮቹ በረከት፤ የገድሉ ድካም፤ የትዕግሥቱ ዋጋም፤ የሰጦታው ባላማልነትም ከሁ ላችን የዮሐንስ ልጆች ጋርና ሕዝበ ክርስቲያን ጋር ለዘላለሙ ይኑር፤ አሚን በእውነት ያለ ሐሰት።

ምዕራፍ ፬
ከፍል ሃያ አንድ ዮሐሙስ
ወደ ኢትዮጵያ
ምድር እንደ ወጣ

፩. ከዚህም በኋላ የከበረ አባታችን አባ ዮሐንስ በእግዚአብሔር ፈቃድ ወደ ኢትዮጵያ ምድር ወጣ። ወንጌልን እያሰ ተማረለኢትዮጵያ ሰዎች ሐዲስ

፫፻፺ ወተጋላጽ ለእግዚአብሔር መበጽሐ ትግራ ወረከበ ህፃን ዝብ መተሉሚ ለአባ ተክለ ሃይማኖት አባ ዮሐንስ።

፪. ወክልሉ ቀፈረ ውድም ምንግዚሁ ለመተሉሚ ወጸ ውድ መተሉሚ ለአባ ተክለ ሃይማኖት እንተሰ ሰብአ እምሐራ እንዘ እነ ብሔርያ ትግራ መኑ ረሰደክ ፩ መጻእክ ታማህን ብሔርያ ወትን ማእ መንግሥትየ ወደቤ።

፫. ማር ተክለ ሃይማኖት ምንተ ተአክ ለክ መጸአኩ እኮ ዘእነሥእ መንግሥተክ እምንጋፊ ቤተ ማዕርክ 3 አሐተ ኢደነሥእ እንተ ዕልው ወዐማሂ ዘኢተእምር እከየ ርእሰክ መጸአኩ እም ሀገርየ እማህን ብሔረክ ወእን ማእ መንግሥተክ።

፬. ወእዘዘ መተሉሚ ያም ጽኑ ጅተ ቀፈዋተ ወወጽኑ እምቤቱ ሀራዊተ ንጉሥ እንዘ ይትባደሩ እምትድም

ሐዋርያን ሆኑ። እግዚአብሔር ንም ደሰ እያሰኘ ትግራ ከሚባል ሀገር ደረሰ። ከዚያም ከመተሉሚ ዘንድ አባ ዮሐንስ እባ ተክለ ሃይማኖትን አገኘው።

፪. ሁለተኛውንም የመተሉሚ ምንድኛ ቀፈረ ውድምን እንኛው። መተሉሚም እባ ተክለ ሃይማኖትን ጠራው። እኔ ሀገራ ትግራ ሲሆን እንተ ንን የእምሐራ ሰው ነህ! ሀገራን ልታጠፋ መንግሥቱንም ልትቀማ ማን እንድ አደረገህና መጣህ።

፫. አቤቶ ሊት ተክለ ሃይማኖትም ለአንተ ምን ልክፋ መጣሁ! መንግሥትህን ከአንተ ልወስድ የመጣሁ አይደለሁም! ከቤትህ የማር ርጋ ፊን እንኳ እንዲት አልወሰድም። አንተ የምትበድል የራስክን በደለ የማታውት ከሀገራ ተነሥቼ ሀገርህን ላጠፋና መንግሥትህን ልቀማ መኖቻ ለሁ።

፬. መተሉሚም እምስት ቀፎ ምኞን ያመጡ ዘንድ እዘዘ። የንጉሥ ሀራዊቶችም ከራትና ከጎላ እየተሸቀደሙ ከቤቱ

ወድገር ወእሱሂ ነሥእ ቀፈዋተ በከመ አዘዘሙ እግዚአብሔር ወጸዊሮሙ ገብኦ ቤተ ንጉሥ ወደቤሉ ለማር ተክለ ሃይማኖት እመን ልየ ወሐየው ብሆ እመ አበደክ ትት ወደደ ውስጠ ጦመ ግራር ወስግድ ለእማልክትየ።

፭. ወደቤሉ ማር ተክለ ሃይማኖት እፎ ተአንበዘ ልብክ እንተ ረሰዕ ወእምዘ ተምዕ ንጉሥ ወወደዮ ለማር ተክለ ሃይማኖት ውስተ አሐቲ ቀፎ ወሐክልሉ ቀፈረ ውድም ወሐማልሱ ያሲር ተንባላታዊ ወሐራብዑ ያዕቆብ ሃይማኖታዊ ወሐምሱ እምእሱ ቀፈዋት ተርፈ ፩ ቀፎ ወጠፍዐ ዘይወዲ ቦቱ።

፮. ወእቡነዮሐንስ ቦላ ውስተ ውእቱ ኃምሳዊ ቀፎ ወእም ድጎረዝ እዘዘ መተሉሚ ይፀርዎሙ ለቀፈዋት ወእሱሂ ጅቱ ዕደው ነሥእዎሙ ወወሰድዎሙ ውስተ ጦመግራር ወደገንዎሙ ሐራቡ ለመተ

ወጡ። እነርሱም ጌታቸው እንደዘዘዋቸው ቀፎዎችን ያዙ። ተሸከመውም ወደ ንጉሥ ቤት ገቡ። አቤቶ ሊት ተክለ ሃይማኖትንም እመንልኝና በእኔ ዳን፤ እምቤ ብትል ግን ወደ ገደል ትጣላለህ! ለእማልክቶቼም ሰገድ አለው።

፭. አቤቶ ሊት ተክለ ሃይማኖትም እንተ ፈጣሪህን የረሳህ ዘንጉ ከሃዲ ልብህ እንድትጠፋ ታጣ አለው። ከዚህም የተነሣ ንጉሥ ተቆጣ፤ አቤቶ ሊት ተክለ ሃይማኖትንም በእንዲት ቀፎ ውስጥ ጣለው። ሁለ ተኛውን ቀፈር ውድም፤ ሦስተኛውንም ያሲር የተባለ የእስላም ወገንን አራተኛ ከሃይማኖት ወገን የሆነ ያዕቆብ በቀፎ አድርጎ ከእነዚህ ከእምስቱ ቀፎዎች አንዱ ቀፎ ቀፊ የሚጣልበትም ጠፋ።

፮. አባታችን ዮሐንስም በእርሱ ከእምስተኛው ቀፎ ውስጥ ገባ። ከዚህም በጎላ መተሉሚ ቀፎዎቹን ይሸከማቸው ዘንድ እዘዘ። እነዚህም የንጉሥ እምስት ወንዶች እንሥተው ወደ ገደል ወሰዷቸው። የመተሉሚ

ሎሚ መከራውም ሆራዊቱ
ወለምእለ ወደይዎሙ ጎደግ
ዎሙ ውስተ ዐቢይ ዐድፍ
ዘውለቱ ለመ ግራር ቀደ
ሞሙ ማር ተክለ ሃይማኖት
ወተለውም ፱ ዕድው ዘምስ
ሊሁ ተገድፉ።

፮. ወለምዘ ተለምኑ በበይና
ቲሆሙ እንዘ ይብሉ ርእ
ዘመ ጎይሉ ለእግዚአብሔር
ዘእድንን ወአውዕለን ውስተ
ጸድፍ ወይቤሉሙ ማር ተክለ
ሃይማኖት አመኑ በእግዚአ
ብሔር ውሉድየ እስመ ስመ
እግዚአብሔር ይፈድእ ኩሉ
ወእንዘ ይትናገሩ ዘንተ በሰ
ላም ቆመ ቅድመ ንጉሥ ማር
ተክለ ሃይማኖት ወምስሊሁ
ኩሉ ዕድው ወሰበ ርእዮ መተ
ሎሚ ለአባ ተክለ ሃይማኖት
ተምዐ በመንፈሱ ወይቤሉ
መተሎሚ መንፈሱ ጋኔንኑ
ሀሎ ላዕሊክ ጋኔንኑ ይክል
አድኅኖ እምእድዮ። ዮሐ. ፳
፺፮-፺፱

፭. ወይቤሉ ማር ተክለ ሃይ
ማኖት ተለምርኑ ብሃለ ጋኔን
ጋኔንሰ አልብዩ ይቤ እስመ

ጭፍራዎችና ሁሉም ሆራዊት
ተከተሏቸው። ከጣሏቸውም
በጋላ ከጥልቅ ገደል ውስጥ
ጥለዋቸው ሂዱ፤ ይኸውም
ሶመ ግራር ነው። ማር ተክለ
ሃይማኖትም ተደማቸው፤ ከእ
ርሱ ጋር የወደቁ አራት ወን
ዶችም ተከተሉት።

፮. እርስ በርሳቸውም ዛሬ ያዳ
ነንንና ከገደል ያወጣንን የእግ
ዚአብሔርን ጋይል አያችሁን
አየተባባሉ አጅ ተነሳሡ። አቤቶ
ሊቀ ተክለ ሃይማኖትም ልጆቹ
ሆይ! የእግዚአብሔር ስም
ሁሉን ይፈጽልና በእግዚአብ
ሔር እመኑ አላቸው። ይህ
ንን በፍትህ በእንድነት ሲነጋ
ገሩ ማር ተክለ ሃይማኖት ከእ
ርሱ ጋር ካሉ ወንዶች በን
ጉሥ ፊት ቆሙ። መተሎሚም
አባ ተክለ ሃይማኖትን ባየው
ጊዜ በመንፈሱ ተቆጣ፤ የጋ
ኔን መንፈሱ በላይህ አለን?
ጋኔንስ ከእጅ ሊያድንህ ይችላ
ልን? አለው።

፭. አቤቶ ሊቀ ተክለ ሃይማ
ኖትም፤ ጋኔን ማለት ታውቃለ
ህን? ጋኔንስ የሰብኝም የክር

ገብረ ክርስቶስ ዘያውጽዕ ጋኔን
እምብእሰ እኩይ ወይቤሉ
መተሎሚ መኑ ስምክ ዘት
ቤለኒ ገብረ ክርስቶስ ውተሁ
ኅዎ እቡነ ተክለ ሃይማኖት
ስምየሰ ተክለ ሃይማኖት ዘወ
ሀበኒ እግዚአብሔር ያጋሪ
ስምየ ወተዳሚ ስምየ ፍሥሐ
ጽዮን።

፱. ወከዕበ ይቤሉ እንዘ ይጌ
ሥዎ እፍ ተለንበዘ ልብክ
እንዘ ረግኢ ሕገ እግዚአብ
ሔር ኮንክ ንጡኦ ልቡና ወገ
ፋዴ በእድክ ነዳዩ ወምስኪነ
እንዘ ይትገዐዝ ዘንተ ማር
ተክለ ሃይማኖት ምስለ መተ
ሎሚ መጽኡ እለ ጎደግዎሙ
ይንግሩ ጎዲትቶሙ ርእይ
ዎሙ ገሃደ ፈርሁ ወደንዘው
መዓተ ንጉሥ ወገሠዎሙ
ንጉሥ መተሎሚ ጎድጉ እመ
አብለክመ መነንክመ ጎዲት
ቶሙ ወፈነውክዎሙ ንቤየ
ይዝልፉኒ እምፍኖት ሚጥክ
ዎሙ።

ሰባት አገልጋይ ነኝ እንጂ
አለው። ከፉ ጋኔንን ከከፉ
ሰው ያወጣልና። መተሎሚም
የክርስቶስ አገልጋይ ነኝ የም
ትለኝ እንተ ስምህ ማነው?
አለው። አባታችን ተክለ ሃይ
ማኖትም የመጀመሪያ ስሜ
ፍሥሐ ጽዮን ሲሆን እግዚአ
ብሔር የሰጠኝ የጋላ ስሜ
ተክለ ሃይማኖት ነው ሲል
መለሰለት።

፱. ዳግመኛም እየገሠዐ እንደት
ልብህ ጠፋ፤ የእግዚአብሔርን
ሕግ የረሳህ ስትሆን ልብህን
ያጣህ ሆንህ! ችግረኞችንና
ጦም አዳሪዎችን በእጅህ የም
ትገግሩ ሆንህ። አቤቶ ሊቀ
ተክለ ሃይማኖት ከመተሎሚ
ጋር ይህን ሲከራከር እንዚያን
ቅዱሳን መጣላቸውን ይነግሩ
ዘንድ የጣልዋቸው የንጉሥ
ሰዎች መጡ፤ መጣላቸውን ሳይ
ናነሩ በግልጽ አዩአቸው። የን
ጉሥ ቊጣን አይተው ፈሩ፤
ደነገጡም። ንጉሥ መተሎሚም
ተቆጣቸው። ተዋቸው (ጣሏ
ቸው) ብላችሁ መጣላቸውን
ናቃችሁ፤ ይሰድቡኝ ዘንድ ወደ
እኔ ላካችኋቸው፤ ከመንገድም
መለሳችኋቸው።

፲. ወዘንተ እንዘ ይብል ከልሁ
 ኩሉ ሐራሁ ወይቤልም ከመ
 ንድግና ሆመ የእምር ልብን
 አመ ኢነበርከ እንተ ነበረ
 ምስሉን የእምር እምላከከ
 መመንፈቅሙ ሠራዊተ ንጉሥ
 ሰገዱ ንዘ እገሪሁ ለማር
 ተክለ ሃይማኖት እንዘ ይብሉ
 አመነ በእምላከ ዝንቱ ብእሲ
 ናሁ ርእሲ ይእዚ ትእምርተ
 መን ከራቲሁ እምእምላከ
 ንጉሥ መተሉሚ ይኒይሰን
 እምላኩ ለዝንቱ ጸድቅ።

፲፩. ወዛዕበ ሰገዱ ፭ ሰገደ
 ታተ እንዘ ይብሉ ነእምን
 በእብ ነእምን በወልድ ነእ
 ምን በመንፈስ ቅዱስ ወነእ
 ምን በእሐቲ ቅድስት ቤተ
 ክርስቲያን ወነእምን በእሐቲ
 ጥምቀት ለሥርየተ ኃጢአት
 እምሳል ወእነሰቆሙ ንጉሥ
 መተሉሚ ቅድሚሁ በመጣ
 ብህ ወበእስይፍት በእብትር
 ወበሐገውንተ መፍጽከ።

፲፪. ወዛዕበ አዘዘ መተሉሚ
 ያምጽኡ ቀፈዋተ ለእሉ ዕደው
 ምስሉ አነዳ ላሕም ርጡብ
 ወሰሚያመ ትእዘዘ ንጉሥ
 ኩሉ ሐራሁ ሐሩ ያምጽኡ

፲. ይህንንም ሲል ወታደር፣
 ሁሉ ጮኹ። እንደተወናቸው
 ልባችን ያውቃል፤ እንተ ከእኛ
 ጋር መኖርን ባትኖር እንደ
 ጣልናቸው እምላከህ ያውቃል
 አሉት። እኩሌቶቹም የንጉሥ
 ሠራዊቶች በዚህ ሰው እምላክ
 እምነናል እያሉ ከእቤቶ ሊቅ
 ተክለ ሃይማኖት እግር ሥር
 ሰገዱ። እነሆ ዛሬ የድንቆችን
 ምልክት እየን፤ ከንጉሥ መተ
 ሉሚ የዚህ ጸድቅ እምላክ
 ይሻለናል እያሉ።

፲፩. ዳግመኛም በእብ እናምና
 ለን፤ በወልድም እናምናለን፤
 በመንፈስ ቅዱስም እናምናለን፤
 በእንዲት ቅድስት ቤተ ክርስ
 ቲያንም እናምናለን፤ ኃጢአትን
 ለማስተሥረድ በምትሰጥ እን
 ዲት ጥምቀትም እናምናለን
 እያሉ በእነዚህ እምሳል እም
 ስት ሰገደትን ሰገዱ። ንጉሥ
 መተሉሚም ከራቱ በሰይፍ፤
 በጎራያ፤ በጎመድ፤ በብረት
 ዲጅኖ ፈጽቸው።

፲፪. ዳግመኛም መተሉሚ ለእ
 ነዚያ ወንዶች ከእርጥብ የከ
 ብት ቆዳ ጋር ቀፎዎችን ያመጡ
 ዘንድ አዘዘ። የንጉሥን ትእ
 ዛዝ የሰሙ ጭፍራዎች ሁሉ

አለ ተአዘዙ ቀፈዋተ ዐበይተ
 መፍጡን ዐኡ ውስተ ቤተ
 ንጉሥ እኒዞመ ቀፈዋተ ዐበ
 ይተ ወይያይዎመ ውስቲቶን
 ለ፭ ዕደው ውተንትመ አሩ
 ሆመ ለቀፈዋት በእነዳ ላሕም
 ርጡብ።

፲፫. ወጸዊሮመ ባዕዳን ዕደው
 ሐሩ ወዐተብተ ዕደው ወወዘ
 ሦመ እንዘ ያተሉ ድንፊዎመ
 መገብተ አለ ይብሉመ እንዘ
 ይትረእዩ በበይፍቲዎመ አለ
 ተዐተሦመ እንዘ ይኢምሩ ወይ
 ራእዩ ኩሉመ ንድግምመ
 ውስተ ሦመ ግራር።

ከፍል ጳውጳስ

በከመ ረድአመ ቅዱስ ሚካኤል

፲፬. ወመጸኢ መልአክ እግዚአ
 ብሔር ሚካኤል አርኒዎ ሕቱ
 ማተ ቀፈዋተ እንዘ ኢይወ
 ድቁ እማእከሊዎመ አውዕ
 አመ ወእስተፋነውዎመ በሰ
 ላም እንዘ ይሴብሕዎ ለእግ
 ዚአብሔር ትእምርተ ንይሉ
 እስመ ገብረ ለነ ርእዩ እከየ
 ልቡ ለዕልው ንጉሥ ዘእልቦ
 ምሕረት እማንከ ተፈጸመ
 ለነ ቃለ ወንጌል ዘይቤ ኢት
 ፍርሁ ለእለ ይቀትሉ ሥጋ
 ክመ ወለነፍስክመስ ኢይ

ታላላቅ ቀፎዎችን ያመጡ ዘንድ
 ወይ ታዘዙበት ሂዱ። እምስት
 ወንዶችን በውስጣቸው አግብተው
 ይጥሩ ዘንድ ታላላቅ ቀፎዎችን
 ይዘው ወይ ንጉሡ ቤት ገቡ።
 ቀፎዎችም አሩቸው በእርጥብ
 የከብት ቆዳ የታተመ ነበር።

፲፫. ሌሎችን ወንዶችም ተሸከ
 መው ሂዱ፤ ወንዶችን የሚጠ
 ብትም ሰጣቸው። በኃላቸው
 ሹማምንት የተባሉትን እያሰ
 ከተሉ እርስ በርሳቸው እየተ
 ያዩ አሰጠበቃቸው። ሁላቸውም
 እየተመለከቱና እያዩ ወይ ገደል
 ውስጥ ጣልዋቸው።

ከፍል ሃያ ሁለት

ቅዱስ ሚካኤል እንደረዳቸው

፲፬. የእግዚአብሔር መልአክ
 ሚካኤልም መጥቶ የተዘጉ ቀፎ
 ዎችን ከፍቶ ከመከላከላቸው
 ሳይወድቁ አወጣቸው፤ በፍቅር
 እንድንት አሰናበታቸው። እግ
 ዚአብሔርን እያመሰገኑ እንዲ
 ህም አሉ፤ ምሕረት የሌለው
 የወንጀለኛን ንጉሥ የልቡን
 ክፋት አይቶ የኃይሉን ምል
 ክት አድርጎልናልና ሥጋች
 ሁን የሚገድሉትን አትፍሩ፤
 ነፍሳችሁን ግን ሊገድጁት አይ
 ችሉም ያለው የወንጌል ቃል

ከሉ ቀቲሉታ እንዘ ይታና
ገሩ በበደናቲሆሙ ቀደሙ
እምእለ ንደግዎሙ ቆሙ
ቅድመ ንጉሥ። ማቴ. ፲፩፻

፲፭. ወይቤሉ አባ ዮሐንስ
ለማር ተክለ ሃይማኖት በል
ገሥዖ ለዕልው ንጉሥ አባህ
ናክ ወገሠዖ አቡነ ተክለ ሃይ
ማኖት አመ ተንደግነ ውስተ
ቦሙ ግራር እስመ እምላክነ
አንሥእነ እምእለ ፈነውኮሙ
ያንድጉን ነዋ ቀደምናሁ እንዘ
አንተ ዕልው ወዐማሊ ወእ
ብድ አተእምንኩ በእምላ
ኪየ።

፲፮. ወይቤሉ መተሉሚ እንዘ
በዓለ ሥራይ አንተ ወበኪነ
ሥራይክ ድኒነ ተእምር እኩይ
መነኩስ ዘሰደዱክ ሰብእ እም
ሐራ በሥራይክ ዝየ መጸእክ
ታማስና ለሀገርህ ወታመ
ዘብራ ለቤተ መንግሥትየ
ወእምድኅራሁ መጽኑ እለ
ንደግዎሙ ሶበ ረከብዎሙ
ገሃደ ቅድመ ንጉሥ አስተ
ኣንዙ እደዊሆሙ እንዘ ይታ
ቃዐቡ በበደናቲሆሙ ወይና

በእውነት ተፈጸመልን አሉ።
እርስ በርሳቸውም እየተነ
ጋገሩ ከጣልዋቸው ሰዎች
ቀድመው ከንጉሡ ፊት
ቆሙ።

፲፮. አባ ዮሐንስም አቤቶ ሊቅ
ተክለ ሃይማኖትን በል ወንጅ
ለኛ ንጉሥን ገሥዐው ፊቅደ
ንልሃል አለው። አባታችን
ተክለ ሃይማኖትም ገሠዐው።
በገደል ውስጥ በተጣልን ጊዜ
እምላክችን አንሥቶናልና ያስ
ጥሉን ዘንድ ከላካቸው እነሆ
እኛ ቀደምናቸው! አንተ ሰነፍ
በደለኛና ወንጀለኛ ስትሆን
በእምላኪ እታምንምን አለው።

፲፯. መተሉሚም አንተ አስማ
ተኛ ስትሆን በሥራይህ መዳ
ንን ታውቃለህ። የእምሐራ
ሰዎች በሥራ ይህ የሰደዱህ
ክፉ መነኩሴ ሀገራን ልታጠ
ፋና መንግሥቱን ልታጠፋ
ከዚህ መጣህ። ከዚህም በኋላ
በገደል ውስጥ የጣሉዋቸው
ሰዎች መጡ። በንጉሥ ፊት
በግልጥ ባገኛቸው ጊዜ እጆቻ
ቸውን እያያዙ እርስ በርሳቸ
ውም እየተጠቃቀሱ በሹክሹ

ትናገሩ ጽሚተ እሱ አሉ
መኑ ይከውኑ ሐዋርያቲሁ
ለእግዚእነ ኢየሱስ ክርስቶስ
ገሊላዊ ውሉቱ ይእዚ ንደግ
ናሆሙ ውስተ ቦሙ ግራር
ወይእዚ ረከብናሁ እንጂ
ገዱ ለንጉሥ ለዘለ አስተኃዕ
ቦቱ ይኒያሱ።

፲፮. ወእደድዕዎ ለንጉሥ መተ
ሉሚ ምንተ ንጉብርሙ ንደ
ግናሆሙ ወረከብናሆሙ ቅድ
ሚክ እንዘ ይታናገሩ ምስሊክ
ወናስተኃዕብ ንደሉ እምላክ
ቅዱሳን ወንእመን ቦቱ እስመ
አስተኃህብናሁ ለንደሉ መጽኑ
ዕደ ውስተ ብሔርነ ዘያደክም
ወራዙተ ወዘይሬሲ መካናተ
መወልዳት።

፲፯. ወይቤሉሙ መተሉሚ
አንትሙ አግብርተ እግዚእ
ብሔር ውሉቱ እለ ትብሉ
ይክልኑ እምላኮሙ መዊተ
ንደሉ ለእምላኪየ።

፲፱. ወይቤሉ አባ ዮሐንስ
ሕሱመ ምግባር ወኅጡዐ አእ
ምር ዘእንበሊክ አልቦ እም
ኩሉ አድያማተ ትግራ እንዘ

ከታ ይነጋገራሉ። እነዚህ እነ
ማን ናቸው፤ ገሊላዊ የሆነ
የጌታችን የኢየሱስ ክርስቶስ
ሐዋርያት ይሆናሉ። ዛሬ በገ
ደል ውስጥ ተውናቸው እሁ
ንም በንጉሥ ፊት ትይዩ እን
ኾናቸው። ይህንንስ (ሐዚህስ)
ማድነት ይሻላል አሉ።

፲፱. ንጉሥ መተሉሚንም ከገ
ደል ጣልናቸው ከአንተ ጋር
ከፊትህ ሲነጋገሩ አገኘናቸው፤
ምን እናድርጋቸው ብለው እነ
ጋገሩት። የቅዱሳንን እምላክ
ንደል እናድንት፤ በእርሱም እን
መን ኃይሉን ዕፁብ ዕፁብ
እንበለው እንጂ። በሀገራችን
ጎበዮችን የሚያደክም አንድ
መጣ! የወላድ መከንም የሚያ
ደርግ ነውና።

፲፳. መተሉሚም እናንተ የእ
ግዚአብሔር አገልጋዮች ነን
የምትሉ እርሱ የእምላኪን
የመግደል ኃይል ይችላልን?
አላቸው።

፲፱. አባታችን ዮሐንስም መተ
ሉሚን ከትግራ አውራጃዎች
ሁሉ እንደ አንተ ያለ ሥራው
የከፋ አእምሮውን ያጣየለም።

ትራሊ ገሃደ ትእምርተ ኃይሉ ለእምላክነ ዘእውዕለነ ወእድ ኃነነ በሰላም ውስተ ጦመ ግራር እምዘወደይክነ ባሕሉ ኢሳይያስ በእንቲእክ ተፈጸመ ያራ አዕይንቲሆመ ወገዝፋ አልባቢሆመ ዝ ትንቢት ይክ ውን ላዕሊለክ እምርእየተ አሚን ኦ ሰብእ መሆርያን ያራ አዕይንቲክመ ሰብእ ማርያን ወመስተቃስማን ወመስ ግላን እንትሙ ትክውኑ አሐደ ሥጋ እምደግዲን ጽድቅ ገዘፈ አልባቢሆመ በረሲዕ ወበ እበድ። ኢሳ. ፮፻፲

፩. ወካዕበ ይቤሉ ኢሰማዕ ከኑ ዘይቤ መጽሐፍ እስመ ግዙፈ ልብ ይትቃወሞ ለእ ግዚእብሔር ወካልኡ ይቤ ኦ እቡየ ሐሰወኑ ትእዛዘ ሰሉሞን ነቢይ ገሥዖ ለጠቢብ ከመ ይወስከ ጥበብ አለእመ ዘለፍክ ለአብድ ዕብንኑ ይሰ ምዕከ ዕብንሰ መተሉሚ ውእቱ ኩልከመ ሕያዋን እንትሙ እሰ አልብከመ ፈቃደ ቤተ መንግሥትየ ትነሥኡኒ ፀር የሰ ውእቱ መነኩስ ፈላሲ

ከጣልክን ገድለ ውስጥ በሰላም ያወጣንንና ያዳንንን የእምላክ ትን የኃይሉን ምልክት እያ የሀ የኢሳይያስ አባባልም ስለ እንተ ተፈጸመ። ዓይኖቻቸው ታወሩ። ልቦናቸው ደነደነ፤ ይህ ትንቢት በእንተ ላይ ይሆናል። አስማተኛ ሰዎች ሆይ። ማመንን ከማየት ይልቅ ዓይኖቻችሁ ታወሩ። የእሚራቸችና የጠን ጽዮች ወገን እናንተ እንድ ሥጋን ትሆናላችሁ። የእንቢ አብሔርን ሕግ በመርላትና በመስነፍ ከእውነት መሳላት የተነሣ ልቦናቸው ደነደነ።

፩. ዳግመኛም ልብ ደንዳና ሰው እግዚአብሔርን ይከራከረዋል ያለውን መጽሐፍ አልሰማህ ምን? አለው። ሁለተኛም አባቲ ሆይ። ጥበበኛን ጥበብ ይጪ ምር ዘንድ ገሥፀው፤ ሰነፍ ግን ብትዘልፈው ድንጋይ ይሰማሃልን? ያለው የነቢይ ሰሉሞን ትእዛዝ ዋሽን? አለ። ድንጋይሰ በለኝ ድንጋይማ መተሉሚ ነው። መተሉሚም እናንተ ሁላችሁ በመንግሥቱ ቤት ውስጥ ለመኖር ፈቃድ የሌላችሁ መን ግሥቱን ከእኔ ዘንድ ትወስዱ

ወነግድ ዘሰደድዎ ሰብእ እም ሐራ በጎሰመ ናሁ የሀውክ ለመንግሥትየ።

፩፩. ወይቤሉ ማር ተክለ ሃይ ማኖት ኦ ዕልው ነቢብ ሐሰ ትክ ኢይብተዕ እንዘ ዘልፈ ትትናገር መንግሥተ ዚእየ ከመ ይንግእ መጽእ እስመ እቡሃ ለሐሰት ሰይጣን ቀነ የክ ዘያስተናብብ ነገረ ዓመፃ እመ ነግእኩ መንግሥተ ዚእክ ሚ ይገብር ሊተ።

፩፪. ወተምዕ መተሉሚ እስከ ይሆጥጥ አልባሲሁ ወይት ዊለጥ ገዱ ወይቤ ተክለ ሃይ ማኖት ብእሴ ዓመፃ ወዐዋዲ መነኩስ እምሀገር ውስተ ሀገር እስመ አብጻሕክ ኩሉ ዘእድ ያማተ ሽዋ ህየ መጻእክ ዝየ ንቤየ ከመ ትስድደኒ ወቃጸ ምወኒ በነገርክ እንተ ቊርን ጥፍ ህልማላላሄ ሂሂሴዎዛ ፔፔላዊደዎስ ኢትነደግኑ ገቢርታ ለእኪት እስመ አፈ ድፈድክ ላዕሊየ።

ብናላችሁ። ጠላቲስ የእምሐራ ሰዎች በከፋት የሰደዱት ሰደ ተኝና እንግዳ የሆነ ይህ እን ግዳ መነኩሴ እነሆ እቡን መን ግሥቱን ያውከዋል።

፩፫. አቤቶ ሊት ተክለ ሃይማ ኖትም ወንጌለኛ ንጉሥ ሆይ። መንግሥቱን ከእኔ ይተማ ዘንድ መጣ እያልህ ሁልጊዜ ስትና ገር ሐሰትን መናገር አይበቃህ ምን! የዓመፃን ነገር የሚያ ናገር የሐሰት አባቷ ሰይጣን ገዝቶሃልና ያንተን መንግሥት ብወስድ ለእኔ ምን ያደርግልኛል (ይሠራልኛል) አለው።

፩፬. መተሉሚም ፊቱ እስኪለ ወጥና ልብሱን እስኪቀድ ደረሰ ተቆጣ። የዓመፃ ሰው ተክለ ሃይማኖት ከሀገር ወደ ሀገር የሚዞር መነኩሴ ነው አለ። የሽዋ አውራጃዎችን ሁሉ በዚያ አድርሰሃልና በነገርህ ታደክመኝና ታላድደኝ ዘንድ ከእኔ ከዚህ መጣህ። እንተ ቁርን ጥፍ እንተ ህልማላላሄ እንተ ሂሂሴአዛር እንተ ፔፔላዊደ ወስ ክፋት መሥራትን አትተ ውምን? ክፋትን መሥራት በእኔላይ አብዝተሃልና አለው።

ጽፎ. ወእኔሚሮ ተክል ሃይማኖት ሃይማኖት ነቢዝ ጸርፈቶ ለሰልው በግዕዝ ተንባላት አክሞሰሰ ምስል አብያጸሁ ቅዱሳን ሶበ ተሐላላ ጸርፈቶ ለመተሉሚ ርእዮ እንዘ ያከሞሰሰ ተምዐ ዐቢያ መንተ አነሥሰ በአያሁ ወደርበየ ኩናቶ ይርገዝ ለማር ተክል ሃይማኖት ወይ እቲ ኩናት ጠግዐት ውስተ አያሁ ወሃብሰ ዐጋም አያሁ እስከ መትከሩቱ።

ጽፎ. ወይቤሉሙ መተሉሚ ለሰደው ጽኑዓን እንከ እከ መርኩ ቀቲሉትሃ አርሐቅ ምሙ እምቅድሚያ ይላኩ ውስተ አንተጽ ወዐርጉ እሉ ቅዱሳን እንዘ የንቅብዎ ዕደው በምዕር ለፌ ያ ጸባዒት ወለፌ ያ ከማሁ በየማኖሙ ወበዐጋሞሙ ነበሩ።

ጽፎ. ወእምዝ አእሚሮ አባ ዮሐንስ ከመ በጽሐ ጊዜሁ ይሐር ደብረ ሊባኖስ ተሰነ ዐሎሙ ለአብያጸሁ ወሰሚ ያሙ ሐረቶ ውስተ ገዳም እምከመ ሰምዐ ምጽአቶ

ጽፎ. ተክል ሃይማኖትም በአረ መኒዎች ቋንቋ የሰደበውን የዚህን የመንጃለኛ ንጉሥ የሰድቡን ነገር አውቆ ከቅዱሳን ጓደኞቹ ጋር ፍግግ ፍግግ አለ። የመተሉሚን ሰድብ ቸልብሎ ፍግግ ሲል አያቶ ታላቅ ተክል ሃይማኖትን ያወጋው ዘንድ በእጁ ጦርን አነሣ፤ ጦሩንም ወጋ፤ ይህችም ጦር ከእጁ ተጣጋች። ግራ እጁም እስከ ትከሻው ድረስ ያረተ።

ጽፎ. መተሉሚም ጽኑዓን የሆኑ ወንዶችን አላቸው፤ እንግዲህ ሞቱን አወቅሁ ከፊቱ አርቋ አቸው፤ ወደ ያጅም ይውጡ አላቸው። እነዚያም ቅዱሳን ወንዶች እየጠበቁቸው ሃምሳ ጦሮች በወዲያ በግራም በተኝም እንዲሁ ሆነው እየጠበቁቸው በአንድ ጊዜ ወጡ።

ጽፎ. ከዚህም በኋላ አባ ዮሐንስ ጊዜው እንደ ያረሰ አውቆ ወደ ደብረ ሊባኖስ ይሄድ ዘንድ ባልንጀሮቹን ተሰነባበታቸው። ከገዳም ተነሥቶ መምጣቱን እንደሰሙ ወደ ገዳም መሄዱንም ሰምቶ ፈጽመው አዘኑ።

ጎዘኑ ወተክዙ እስመ ንደ ጎሙ ቢጸመ ውስተ ዐቢያ ገድል ውበዙን ሥታይ።

ጽፎ. ወይቤሉሙ አባ ዮሐንስ እንዘን ለርእሰየ ዘክል ብዮ ፊ በጽ መኑ ይመርሐኒ ወደርእየኒ እንዲረ ፍጥረ ለደብረ ሊባኖስ ወይቤልዎ አብያጸሁ ብኪ ለነ እንዘ ተን ዝን ወትቲክዝ መንተ ንጉሥ አፍርዐነ ወእደንዝዐነ መኑ ይክል ተአግሦ ገድሉ ለመተሉሚ።

ጽፎ. ወይቤሉሙ አባ ዮሐንስ ጽኑሐ ንስቲተ በትዕግ ሥት ወእግዚአብሔር ይረድእከሙ እመ ሐርኩ እነ የሐውርኑ ውእቱ እግዚአብሔር የሀሉ ምስልክሙ ባሕቱ ተዐገሡ በትዕግሥት ከመ አያብ ጸድቅ ዘእድንኖ እግዚአብሔር እምዕላ ተሰለ ሥጋሁ ወነገረ ሰደጣን ጸላዒ ኩሉ ገድል ይትፌጸም በትዕግሥት ወዝንቱ ንጉሥ መተሉሚ ቀርቦ ይእመን ውስተ አሚነ ክርስቲያን ወይትእመን በእግዚአብሔር በከመ ይቤ ጴጥሮስ ሐዋርያ በመ

ባልንጅራቸው በትልቅ ገድልና በብዙ ስታይ ውስጥ ትጋቸዋል።

ጽፎ. አባ ዮሐንስም እንድ ባልንጅራ የሌለኝ ለራሴ አዝኛ ለሁ፤ የደብረ ሊባኖስን የመን ገደን ትያይ (አትጣሚ) ማን ያሳየኛል አላቸው። ባልንጅሮቹም ፈጽመህ እያዝነህ ለእኛ አልቅሰልን። የንጉሥ መንቅተሙ ፈጽሞ አስፈራን፤ አስደነገጠን። የመተሉሚ ግዳይ መታገሥን ማን ይችላል አሉት።

ጽፎ. አባ ዮሐንስም በመታገሥ ጥቂት ቆዩ አላቸው። እግዚአብሔርም ይረዳችኋል፤ እኔ ከሄድኩ እርሱም ይሃዳልን። እግዚአብሔር ከእናንተ ጋር ይሁን፤ ነገር ግን እግዚአብሔር ከሥጋው የቀሰል ትል ያዳከው እንደ አያብ ጸድቅ በትዕግሥት ታገሡ። ከጠላት ሰደጣንም አዳከው ገድል ሁሉ በትዕግሥት ይፈጸማልና። ይህ ንጉሥ መተሉሚም ወደ ክርስቲያን እምነት ያምን ዘንድ ቀርቧል፤ በእግዚአብሔርም ይታመን ዘንድ ቀርቧል። ሐዋርያው ጴጥሮስ በመጀመሪያው መልእክቱ ግፋችሁን ብትታገሡ

በመንፈስ ቅዱስ በረከተ አብ ይደሉ ለወልድ።

፴፫. ወይቤሉ ማር ተክለ ሃይማኖት ቅዱስ ለእግዚአብሔር ሀላፊ ደቂቅ ሆኖ ደብረ ሊባኖስ ትኅብር ምስ ሌሆሙ ሚ ግብረ ገቢረ ትክል።

፴፬. ወይቤሉሙ አባ ዮሐንስ አመ ይረድክኒ እግዚአብሔር እምላክነት ያጽንወኒ እኩን ረድክ እምነሱ ግብር ወአመ ፈድ ፈደ ረከበ ንይልየ እግብር ኩሉ ዘተክህላኒ ዘእንበለ ፈቃደ ሊቁ ረድክ እመ ይመውት ኢይበ ቁዖ መዊቱ እመሂ በሰይፍ ወእመሂ በውግረተ እብን እመሂ በጸልዮ ወእመሂ በተ ጋድሉ እመሂ ለረድክ ይበ ተዮ ጥብዑ ለፈጽሞ ፈቃደ ሊቁ።

፴፭. ወይቤሉ ማር ተክለ ሃይማኖት ዕብዝ ወልድየ ከናፍሪክ ከመ ኢያስሐቱክ ሰብአ ማኅበር እስመ በማኅበር የኃድር ሰይጣን።

፴፮. ወእምድኅረዝ አስተፋ

እጅህ ባርክኝ እኔ በመንፈስ ቅዱስ ልጅህ ነኝና የአባትም በረከት ለልጅ ይገባልና።

፴፫. የእግዚአብሔር ቅዱስ አቤቶ ሊቅ ተክለ ሃይማኖትም በዚያ በደብረ ሊባኖስ ልጆቹ አሉ ከእነርሱ ጋር ትኅራለህ፤ ምንስ ሥራ መሥራት ትችላለህ? አለው።

፴፬. አባ ዮሐንስም እምላክህ እግዚአብሔር ቢረዳኝ ከሥራ ሁሉ ረድክን እሆን ዘንድ ያጽናኝ። ንይሌን ብርታቱን ማግኘት በበዛልኝ ጊዜ የተቻለኝን ሁሉ አሠራለሁ። ያለመምህሩ (አለቃው) ፈቃድ ረድክ ቢሞትም እንኳ መሞቱ አይጠቅመውም፤ በሰይፍም ቢሆን በደንጊያ መወገርም ቢሆን በመጸለ ይም ቢሆን በመጋደልም ቢሆን ይህም ሁሉ ቢሆን ለረድክ የአለቃውን ፈቃድ ለመፈጸም ጭክናው ይበቃዋል አለው።

፴፭. አቤቶ ሊቅ ተክለ ሃይማኖትም ልጄ ሆይ የማኅበር ሰዎች እንዳያስቱህ ከንፈሮችህን ጠብቅ፤ በማኅበሩ ሰዎች ውስጥ ሰይጣን ያድራልና።

፴፮. ከዚህም በኋላ በፍቅር

ነም በሰላም ወእቡነ ዮሐንስ ሰሂ ሐረ መንገል ምዕራቢሃ ለደብረ ሊባኖስ እንዘ ይቤ ምር የወሃ መዝሙረ ዳዊት ወመጋልየ ፤ወ፭ ነዚያት ወመጋልየ መጋልይ ዘሰሉሞን ፭ እንዘ ይበጽሕ እንጾ ደብረ ሊባኖስ መጽሐይትተበልዎ ውሉደ ተክለ ሃይማኖት ለአባ ዮሐንስ እምርሐቅ ፍኖት ተአምኅዎ በፍቅር ወውሐቱ ሰገደ ንበ እገሪሆሙ እንዘ ይብል እትእምኃክሙ እንዘ እንትሙ ሰብአ ደብረ ሊባኖስ ወይቤልዎ ኩሉሙ ደቂቁ ለተክለ ሃይማኖት መኩ ስምክ ውብሐርክ አይቱ ውሐቱ።

፴፮. ወይቤሉሙ አባ ዮሐንስ ብሔርየሰ ዘቀዳሚ ብሔረ ሳራራ አድያማተ ኢየሩሳሌም ወይቤልዎ ዳኅኑ ምጽኦትክ ንቤነ ወይቤሉሙ ቀዳሚሰ ፈነወኒ እግዚአብሔር እንበር ደብረ ሊባኖስ።

፴፰. ዓዲ መጻእኩ እምነበ ተክለ ሃይማኖት ቅዱስ ለእግዚአብሔር እመ ሐተትዎ

አንድነት አሰናበተው። አባታችን ዮሐንስም ሙቶ ሃምላውን የዳዊት መዝሙር የነቢያትን አሥራ አምስቱን መጋልያ እምስቱን የሰሉሞን መጋልያ እየዘመረ በደብረ ሊባኖስ የምዕራብ አቅጣጫ ሃይ። በደብረ ሊባኖስ ትያዩ ሲደርስ የተክለ ሃይማኖት ልጆች ያቀበሉት ዘንድ መጡ። አባ ዮሐንስን ከፍቅ መንገድ ሆነው አጅነሱት። እርሱም አናንተ የደብረ ሊባኖስ ሰዎች ሆይ! ሰላም ለአናንተ ይሁን እያለ ከእግራቸው ሰገደ። ሁሉም የተክለ ሃይማኖት ልጆች ስምህ ማነው? ሀገርህን ወዴት ነው? አሉት።

፴፯. አባ ዮሐንስም የመጀመሪያ ሀገሪሰ የኢየሩሳሌም አውራጃ የምትሆን ሀገረ ሳራራ ትባላለች አላቸው። ወደ እኛ መምጣትህ በደኅና ነውን? አሉት። መጀመሪያ እግዚአብሔር በደብረ ሊባኖስ እኛን ዘንድ ላከኝ።

፴፰. ዳግመኛም እግዚአብሔር ከባረከው ከተክለ ሃይማኖት ዘንድ መጣሁ። ስሙን በመረ

እኛ እውነት ተከታት ተባባሪ
በጤናቸውም እርምጃነት
ወለቱ ስለሆነበት ወይም
የሐገስ ወለቱ ወዘተ ብሂ
ሉም እንደ ይታወቃል በፍ
ሥራ እስተወደደ ወስተ እብ
ያቲቸው ወለቱን የሐገስሂ
በጤና ህያ ደብረ ሊባሉት
በገደ ላቲ ለከብራ ወይቤላ
ሰላም ለኪ ደብረ ሊባሉት
ማገደረ ቅዱሳን ወምዕራፈ
ንጹሐን እሳ ይታወቃል ድገረ
ወለሐለ ተወልዶ ቅድመ ብኪ
የሀሉ ስብሐት።

፱፱. ወሳዕበ ሐተትም ስም
እምነትን አፍቅሮቱ ወይቤ
ሉም ስምየ የሐገስ ወለቱ
እንተ አልቦቱ ገቢረ ጽድቅ
ወስተ ነፍስትየ ወይቤልም
አገደሁ እምቅድመ ገሰ ሲ
ነስምር ዳኤው እንዳፂ እንከ
ነስምር።

ከፍል ፩ ወ፱
በእንተ አሐዱ ብሕሊ

፱. ወእምዝ መጽሐፍ ብሕሊ
ሰበ ሰምዓ ዜናሁ እምደሴተ

መሩት ጊዜ ቢሸገግቸው እርሰ
በርላቸው ከነቢያት አንዱ እር
ምያስ ነው? ወይስ የሐገስ
ነው? አሉት። ይህንንም ብለው
እየተሸቀደው ወደ ቤታቸው
በደስታ አስገቡት። አባታችን
የሐገስም በዚያ በደብረ ሊባ
ናስ ደርሶ ለከብራ ሰገደላት።
የቅዱሳን ማደሪያና የንጹሐን
ማረፊያ ደብረ ሊባናስ ሆይ!
ሰላምታ ላንቺ ይገባል! በጌላ
ለተወለዱ በፊትም ለተወለዱ
ማደሪያ የሆነን ምስጋና ላንቺ
ይኑርብሽ አላት።

፱፱. ጸግመኛም ከመውደዳቸው
ብዛት የተሣሣ ስሙን መረመ
ሩት። እርሱም ስሜ በነፍሴ
(በሰውነቱ) ውስጥ እውነትን
ማድረግ የለለበት የሐገስ ነው
አላቸው። ወንድሞቼም ከዚህ
በፊትስ እናውቀውም! ነገር
ግን እንጂ ከእንግዲህ እናውቀ
ዋለን አሉት።

ከፍል ፶ያ አራት
ስለ አንድ ሰው

፱. ከዚህም ቀጥሎ አንድ ሰው
ዝናውን በሰማ ጊዜ ከደሴተ

ቆጽሮን ወያቢሉ በገቢ ምስረ
ሠናየ ዘአጼድቅ ቦቲ መጠ
ነዝ መዋዕል እንዝ አወውድ
ውስተ አድባረ ሲፈገገ ወአድ
ባረ ቂኒዝ ጻመውኩ በከንቱ
ይፃምዕኑ እግዚአብሔር እመ
ተለውም ድገራሁ ወእመ
ኅድግም ለኩሉ እኩይ።

፱፩. ወተሠጥም እውነት የሐ
ገስ ሊታስተአብዶ ለእግዚአ
ብሔር በእበድከ ዘርሐቅ በገ
ቢረ ጽድቅ እስመ ወለቱ
ያስተጋዝን ወያስተፈሥሕ
ኅዘና ለነፍስከ ሊትተከዝ
በእንተ ሥጋ መዋቲት ጥቀ
ኢያወድቅ ውስተ ምድር
ለእመ ይብልም ለእግዚአብ
ሔር ትኅዝ ሥጋ ኢያበቀራ
ውስተ ዓለም ትኅዝ ነፍስ
ይትኔደስ ወይትዊደስ በመን
ግሥተ ሰማያት።

፱፪. ኦ እኑየ ነጽርኪ ዘተብ
ህለ በአፈ ጳውሎስ ሐዋርያ
ትኅዝሰ ዘበእንተ ዓለም ሞተ
ያመጽእ ከማሁኪ ንዝከር
ዘንተ ቃለ እስከ ይጼውዐነ
እግዚአብሔር ውስተ ርስቱ

ቆጽሮን መጽሐፍ ጥምረት
በገ ምስረ ሐዋርያ አወው
ድገግ ያህል በመን ስጦታ
ቂኒዝ በሚሳሉ አድባረት እየ
የርቱ በከንቱ ይገምቱ። በጊ
ኅወ ቢተሉት ወይም ከፋ
ትን ቦታ ቢተዉት እግዚአብ
ሔር ይባሉልን።

፱፫. አባታችን የሐገስም እን
ዲህ መለሰላት፤ እውነትን ከመ
ሥራት በፊቱ በገፍናህ እግዚ
አብሔርን ሰነፍ አርርጥህ አት
ቆጠረው! እርሱ የኩሳህን
ገዝን የሚናገዝና የሚያስደ
ስት ነውና ስለ ጂቸ ሥጋ አት
ዘን! በምድር ውስጥ ለእግዚ
አብሔር ብለው ራስን አሳል
ፈው ቢሰጡት ፈጽሞ አይጥ
ልምና። በዓለም ውስጥ የሥጋ
ገዝን አያጠቅ ምን! የኩስ
ገዝን ግን ይመሰገናል! በመ
ንግሥተ ሰማያትም ይታደ
ሳል።

፱፬. ወንድሜ ሆይ! በሐዋር
ያው በጳውሎስ አፍ የተባለ
ውን ተመልከት! ስለ ዓለም
የሚታዘን ገዝን ግን ሞትን
ያመጣል! እንዲሁ እግዚአብ
ሔር ወደ ርስቱ መንግሥተ

ናሁ ኩሉ አሚረ አላሚ ረከ ተፀመዶ ለእግዚአብሔር በብሔትውና እስመ ውሉቱ ያስተፈጽመን ከመ ንግበር አድልዎ ነፍስ ውስተ ነፍስትን እምአድልዎ ሥጋ እንዘ ኢንፈቅድ ምዕራፊ መዓልት ወንዋመ ሌሊት በ፩ ልብ ንፀመዶ ለእግዚአብሔር።

፵፫. ጸድቃንሰ ጥበበ ይመክሩ በእንተ ነፍሶሙ ወእኮ በእንተ ሥጋዎሙ እስመ ለሥጋ ዘይገርር አረሚ ውሉቱ በከመ ይቤ ጳውሎስ ሐዋርያ እስመ ግረትስ ዘበሥጋ ለጎዳጥ ዘመን ይበተራ።

፵፬. ወይቤልዎ ሰብአ ደብረ ሊባኖስ ይትጋለቱኑ በንበ እግዚአብሔር ዝንቱ ዐስበ ግማነ ወዕሴተ ተራድኦትን ወይቤሎሙ አባ ዮሐንስ ንግበር ሰላመ እግዚአብሔር ይክል አድነኖተን እምነበ ሀሎ ወእልቦ ዘያስተጋበእ ውስተ ተፈጥሮትን ፍዳ ገቢ ሮታ ለእኪት።

ሰማያት እስኪጠራን ድረስ ይህን ቃል እናስብ። እነሆ ዘወትር ሁሉን አውተህ በብሔትውና ሆነህ እግዚአብሔርን አገልግለው በሰውነታችን ውስጥ እርሱ ለሥጋ ከማድላት ይልቅ ለነፍስ ማድላትን እንሠራ ዘንድ ያስፈጽመናልና በተን ማረፍን በሌሊት መተኛትን ሳንወድ እንደ እንድ ልብ አሳቡ እንደ እንድ ቃል ተናጋሪ ሆነን እግዚአብሔርን እናገልግለው።

፵፫. ጸድቃን ግን ስለ ነፍሳቸው የነፍስ ጥበብን ይመክራሉ፤ ስለ ሥጋቸው ግን አይደለም። ለሥጋ ፈቃድ የሚገባ ጥምቀተ ክርስትና የለውም አረማዊ ነውና። ጳውሎስ ሐዋርያ በእነ ሥጋ ሆነው የሚገቡት አግዛዝ ለጥቂት ይጠቅማል እንዳለ።

፵፬. የደብረ ሊባኖስ ሰዎችም ይህን የድካማችን ስጦታና የመራዳታችን ዋጋ በእግዚአብሔር ዘንድ ይቆጠራልን አሉት። አባ ዮሐንስም እግዚአብሔር የሰጠንን ፍቅር አንድነት እናድርግ። ተፈጥሮአችንን ካለመኖር ወደ መኖር የሚያመጣ ከመኖር ወደ አለመኖር የሚመስድ የክፋትን ሥራ የሚበተል እኛን ማዳን ይችላል አላቸው።

ክፍል ሸወጅ

ዘከመ ጸለየ አቡነ

፵፭. ወእምዝ ተንሥእ ለእልዮ አባ ዮሐንስ እንዘ ይቢ ምር መዝሙረ ዳዊት ይወፃ እንቃዕዲዎ ሰማየ ነገረ እንዘ የፀድዉ ነፍሳተ እርድዕት ማእከል ባሕረ እሳት እንዘ ኢይ ፈርሁ ውዕዮተ በከመ ዓይዉ ደቂቀ እስራኤል ባሕረ ኤርትራ እንዘ ይጸብቱ ወይ ትዋነዩ ከመ ኖትያት ርእዮ ባረኮ ለእግዚአብሔር ናሁ አጽንዓኒ እግዚአብሔር ከርስቶስ ከመ እኩን ረድአ ውስተ ዛቲ ደብረ ሊባኖስ ወእፈቅድ እኩን ረድአ እም ከዊነ ሊት ወመምህር በከመ ይቤ እግዚአብሔር በወንጌል አልቦ ጉበር ዘየዐቢ እምእግዚአብሔር ወእልቦ ሐዋርያ ዘይኔይስ እምዘፈነዎ።

፵፮. በእንተ ዝንቱ ቃል እነሣ እፈቅድ እኩን ፍንው ውስተ ኩሉ አጽናፊ ምድር በፈቃድ እግዚአብሔር ከርስቶስ እስመ አንተ ትክል ትሁብ ኩሎ ሀናያተ።

ክፍል ሃያ አምስት

እባታችን እንደ ጸለየ

፵፭. ከዚህ በጎላ አባ ዮሐንስ ለጸሎት ተሥጦ መቶ ሃምሳ ሙን የዳዊት መዝሙር እየዘመረ ዓይኖቹን ወደ ሰማይ አትንቶ ተመልከተ። የእስራኤል ልጆች ባሕረ ኤርትራን እንደ ተኻፀ የእርድኦት ነፍሶቻቸው በባሕረ እሳት መቃብር መቃብርን ሳይፈሩ እንደ ዋናተኞች እየዋኘና እየተጠቀሱ ሲኻፀ አዩ። ይህንንም አይቶ እግዚአብሔርን አመሰግነው። ጌታዬ ኢየሱስ ክርስቶስ ሆይ! እነሆ አቡን ወዚያች በደብረ ሊባኖስ ውስጥ ረድአን እሆን ዘንድ እጽናኛ። አለቃና መምህር ከመ ሆን ይልቅ ረድአ መሆን አፈልጋለሁ። ጌታችን በወንጌል ከጌታው የሚበልጥ ባሪያ የለም፤ ከላኪውም የሚበልጥ (የሚሻል) ሐዋርያ የለም ብሎ እንደ ተናገረ።

፵፮. ስለዚህም ቃል እኒም በጌታዬ በኢየሱስ ክርስቶስ ፈቃድ በምድር ዳርቻዎች ሁሉ መልእክተኛን እሆን ዘንድ እወዳለሁ። በጎ ስጦታዎችን ሁሉ ትሰጥ ዘንድ ትችላለህና።

፵፯. ወእንዘ ደታናገር ዘንተ
 አስተርአዮ እንዚእን ለዮሐ
 ንስ ወይቤሉ ሰላም ለከ እ
 ፍቁርያ ጽናዕ ወተዐገሥ ለገ
 ድል ንስተት ገድል ተርፈተከ
 ዘትትጋደላ ህየ ደብረ ሊባ
 ኖስ መጠነ አሐቲ ሄጠ ትፋ
 ፋተ ገድሉ ለ፩ ጸድቅ የእ
 ክል ሰማየ ወምድረ ወዕሱተ
 ጸሎቱ ይበዝኅ ከመ ኮከበ
 ሰማይ ውኅዓ ባሕር ወይት
 ዐሠይ ዐስቡ በመንግሥተ
 ሰማያት ፻ ምክዕቢተ ወበ
 እንቲላየ ዘፈጸምከ መልዕክ
 ትየ እምሕር ለከ ፻፶፱ ወ፮
 ወ፭ ነፍሳተ አለ ተዐደዉ
 ትእዛዘ ቃለ ወንጌል ፮ ዘጸ
 ውዐ ስመክ ወዘገብረ ተገዞ
 ረከ እደሉ በመዳልው ኃጣ
 ውኢሁ ወእመ ተመክዐበ
 ሐሳበ አበሳሁ አነሂ እንንሂ
 ሎቱ በጸጋየ ወበምሕረትየ
 አንድግ ፍድፋዴ አበሳሁ ወለ
 እመ ኮንከ ገብረ አነውኅ
 መዋዕሊሁ።

፵፰. ወለእመ ኢኮነከ ወልደ
 እምድንረ ነሥእ አልባሰ ምን
 ኩስና በቤትከ አሐጽር መዋ
 ዕሊሁ ወዘንተ ተናገሮ እግ

፵፯. ይህንንም ሲናገር ጌታችን
 ለአባ ዮሐንስ ታየው። ወዳጄ
 ሆይ! ሰላም ፍቅር እንድንት
 ላንተ ይሁን ለመጋደል ጽና
 ታገስ። በዚህ በደብረ ሊባኖስ
 የምትጋደላት ትንሽ ገድል ተረ
 ትህ። ለአንድ ጸድቅ ከገድሉ
 ትፋፋት ውስጥ የእንዲቱ ዋጋ
 ሰማይና ምድርን ታክላለች፤
 የጸሎቱ ዋጋም እንደ ሰማይ
 ኮከቡ እንደ ባሕር አሸዋ ይበ
 ዛል። በመንግሥተ ሰማያት
 ዋጋው መቶ አጥፍ ድርብ
 ሆኖ ይሰጣል። ስለእኔም መል
 እኩቱን በመፈጸምህ የስድስቱን
 ቃላተ ወንጌል ትእዛዛትን የተ
 ላለፉ እምስት ሺህ አልፍ ከስ
 ልሳ እምስት ነፍሳትም እምር
 ልሃለሁ፤ ስምህን የጠራ፤ መታ
 ሰቢያህን ያደረገ ኃጢአቱን
 በሚዛን እመዝናለሁ፤ የበደሉ
 ቊጥርም ከበዛ (አጥፍ ድርብ)
 ቢሆን እኔ በጸጋዬ አቃልልላ
 ታለሁ፤ በምሕረቱም የበደሉን
 ቊጥት አተዋለሁ። አገልጋይህ
 ቢሆንም ዘመኑን አረዝምላታ
 ለሁ።

፵፰. በቤትህ የምንኩስና ልብ
 ስን ከተቀበለ በኋላ ልጅን
 ባይሆንህ ግን ዘመኑን አሳጥ
 ሬለሁ። ይህንንም ተናገሮ

ዚእን ዐርገ ሰማያት ወነበረ
 ዲበ ዘባነ ኪሩቤል ወሱራ
 ፊል።

፵፱. ወእቡነ ዮሐንስ ለዘወ
 ሀበ ኪዳነ ጽድቅ ተፈሥሐ
 ወተሐሥየ እንዘ ይብል በአይ
 ምግባርህ መጠነዝ ኪዳነ ዘኢ
 ሰላልክም ለእንዚእብሔር ወሀ
 በኒ እስመ ውኢቱ ጸድቅ
 ውኒር ለኩሉ በከመ ይቤ
 እንዚእን በወንጌል አልቦ
 ኔር ዘእንበለ ፩ እንዚእብ
 ሔር ወነበረ ጥንዱየ ዓመ
 ታተ እንዘ ያህምሮ ለእንዚ
 አብሔር በኩሉ ትዕግሥት
 ወተፋቅሮ።

፶. ወእምድንረሁ መጽእ አቡነ
 ተክለ ሃይማኖት ቅዱስ ለእ
 ግዚአብሔር ውስተ መቃብ
 ሪሁ ደብረ ሊባኖስ በ፱ ዓመተ
 ንብረቱ ለአባ ዮሐንስ መጽእ
 ከመ ፈላሲ ወከመ ነግድ
 እምሀገረ ትግሬ።

፶፩. ወይቤሉሙ ሰላም ለከመ
 አንው አግብርተ እንዚእብ
 ሔር ወሶበ ሰምዑ ቃሉ እም
 ግርማሁ ደንገፁ ወፈርሁ
 ተናግሮቶ ወይቤሉ ምንት

ጌታችን ወደ ሰማያት ዓረገ፤
 በኪሩቤልና በሱራፊል ጆርባ
 ላይ ተቀመጠ።

፵፱. አባታችን ዮሐንስም እግ
 ዚእብሔርንም ሳለምነው ይህን
 ያህል ቃል ኪዳነ የሰጠኝ
 በምን ሥራዬ ነው እያለ
 ስለ ሰጠው የእውነት ቃል
 ኪዳነ ፈጽሞ ተደላተ፤ እርሱ
 ለሁሉም እውነተኛና ቸር
 ነውና። ጌታችን በወንጌል
 ካንዱ ከእንዚእብሔር በቀር
 ቸር የለም እንዳል ከሁሉ ጋር
 በመፋተርና በትዕግሥት እግ
 ዚእብሔርን እያገለገለ ጥቂት
 ዘመን ተቀመጠ።

፶. ከዚህ በኋላ የእንዚእብሔር
 ቅዱስ ተክለ ሃይማኖት አባ
 ዮሐንስ ከተቀመጠ ሰላላ ዓመት
 ሲመላው ከትግሬ ሀገር ተነ
 ሥቶ እንደ ስደተኛ እንደ እን
 ግዳ ሆኖ ወደ መቃብሩ ወደ
 ደብረ ሊባኖስ መጣ።

፶፩. የእንዚእብሔር አገልጋዮች
 ወንድሞች ሆይ! ሰላም ለእና
 ንተ ይሁን አላቸው። ቃሉንም
 በሰሙ ጊዜ ከግርማው የተነሣ
 ለመናገር ፈሩ፤ ደንገጡ። ወንድ

ውሉቱ ዘይብለን አንውሃ ሰላም ለከመ።

ሃይ. ወይቤሉሙ ማር ተክለ ሃይማኖት ፈራሂ እግዚአብሔር አን ውሉቱ ተክለ ሃይማኖት አንከመ ዘመጸአኩ በፈቃድ እግዚአብሔር ሆኖ እመውት በሆነ አትቀበር ወሰብ ሰምዑ አእመሩ ስም ለተክለ ሃይማኖት ብእሴ እግዚአብሔር ሰገዱ ሉቱ ታሕተ እገሪሁ እንዘ ይብሉ እ አባ ከቡር አልቦ ዘከማክ በዲበ ምድር ወእከበርም ኩሉ ሰብእ ዘደብረ ሊባኖስ ለአባ ተክለ ሃይማኖት ቅዱስ እግዚአብሔር ጥቀ ዘመጸአክ ለን ከመ ትኩንን ሊቀ ወመም ህረ ወዘንተ ብሃሉሙ ተቀ በልም በፍሥሐ ወአብ እም ውስተ ቤቱ ወእቡን ተክለ ሃይማኖት ባረከ ደቂቆ በበ ረከተ እግዚአብሔር ሰማ ያዊት እስከ ይገርሞሙ ጸጋ መንፈስ ቅዱስ።

ሃይ. ወእምዝ ጸውዖ ማር ተክለ ሃይማኖት ለአባ ዮሐንስ ፈራሂ እግዚአብሔር ወይ ቤሉ ዳኅንን ወልድሃ ንብረ

ሞቺ ሆይ ሰላም ለእናንተ ይሁን የሚለን ምንድን ነው አሉ።

ሃይ. እግዚአብሔርን የሚፈራ አቤቶ ሊቅ ተክለ ሃይማኖትም በእግዚአብሔር ፈቃድ የመ ጣሁ እኔ ወንድማችሁ ተክለ ሃይማኖት ነኝ አላቸው። ከዚህ እሞታለሁ፤ ከዚህም እቀበራለሁ አላቸው። በሰሙትም ጊዜ የእግዚአብሔርን ሰው የተክለ ሃይማኖትን ስም እወቁ። የከ በርክ አባት ሆይ! እንዳንተ ያለ በዚህ ምድር የለም እያሉ ከእግሩ በታች ሰገዱለት። የእግዚአብሔር ቅዱስ የሆነ አባ ተክለ ሃይማኖትን የደብረ ሊባኖስ ሰዎች ሁሉ አከበሩት። አለ ቃን መምህርን ትሆንን ዘንድ እንኳን መጣህልን አሉት። ይህ ንንም ብለው በደስታ በተደላ ተቀበሉት፤ ወይ ቤቱም እገቡት። አባታችን ተክለ ሃይማኖትም የመንፈስ ቅዱስ ስጦታ እስኪገርማቸው ድረስ ሰማያዊት በሆነች በእግዚአብሔር በረከት ልጆቹን ባረከ።

ሃይ. ከዚህ በኋላ አቤቶ ሊቅ ተክለ ሃይማኖት እግዚአብሔርን የሚፈራ አባ ዮሐንስን ጠራው። ልጄ ሆይ! በዚህ በደ

ትክ ሆኖ ደብረ ሊባኖስ ወይ ቤሉ አባ ዮሐንስ እው ዳኅን አቡሃ በተራድኦትክ ውተሩ ቀሩ በበደናቲሆሙ በእንክሮ ወበተደሞ ይብሉ ማር ተክለ ሃይማኖት ለብእሴ እግዚአብሔር ዮሐንስ እስመ ነጠርን ሆኖ ውሳጢ ገዳም ከመ አንበሳ ወከመ ነምር ንግበር ፤ወዘ እብያተ ክርስቲያናት ዝየ ነንድር ውስቲታ ወንትቀበር በከመ ይቤ ነቢይ በመዝሙር እስመ ንረያ እግዚአብሔር ለጸዮን ወአብ ደራ ከመ ትኩኖ ማኅደር ባቲ ይኦቲ ምዕራፍሃ ለን ለም ዝየ አንድር እስመ ንረ ይክዋ።

ከፍል ጽወጺ

ዘከመ ሐነጸ

እብያተ ክርስቲያናት

ሃይ. ወእምድንፊሁ ፈነወ ሐዋርያ ንበ ሊየሩሳሌም ከመ ያምጽእ ዕፀ ህየንተ ዕዕ ወሠርጭ ዘዕብን ህየንተ ሠርጭ ውብርተ አዕማድ ህየንተ ብርት ዘክሊቂዶን ወመዋጽሕተ ዘብሩር ህየንተ ብሩር ወሰ

ብረ ሊባኖስ ኑርህ ደኅና ነውን? አሉ። አባ ዮሐንስም አባቲ ሆይ! በእንተ ርዳታ እም ደኅና ነኝ አሉ። እርሱ በርሳቸውም በፍጹም ፍቅር ተዋያዱ። አቤቶ ሊቅ ተክለ ሃይማኖትም የእግዚአብሔርን ሰው አባ ዮሐንስን እንደ አንበሳና እንደ ነብር ሆነን በዚህ በረሃ ውስጥ ኖረናልና አሥራ ሁለት ቤተ ክርስቲያንን እንሥራ አለው፤ ከዚያች በውስጣ እናድር ዘንድ ስንሞትም እንቀበርባት ዘንድ ነቢይ ዳዊት በመዝሙር እግዚአብሔር ጽዮንን መርጧታልና ማይሪያውም ትሆን ዘንድ መርጧታልና ለዘለዓለም ማረፊያዬ ይህች ናት መርጫታለሁና በዚህች አድራሰሁ እንዳለ።

ከፍል ሃያ ስድስት

እብያተ ክርስቲያን

እንደ አነጸ

ሃይ. ከዚህም በኋላ መልእክተኛውን ስለ እንጨት እንጨትን፤ ስለ ምሰሶም የድንጋይ ምሰሶን ያመጣ ዘንድ፤ ስለ ክልቲዶን ብረት የብረት ምሰሶዎችን፤ ስለ ብርም የብር ግድግዳዎችን፤ ስለ ወርቅም የያፌር የወርቅ መደገፊያን ያመጣ ዘንድ

ዋቀ ወርቅ ህየንተ ወርቅ
ዘያፌር ወከሉሉ ግበሪሃ ለቤተ
ክርስቲያን ወመቅብል ዘውራ
ለትጽር።

፶፭. ወእቡን ዮሐንስሂ አስተ
ዳለወ መካናት አብያተ ክር
ስቲያናት እንዘ ይተክል መሆኑ
ፈታተ ጽኑዓተ ወያስተናድፍ
ውስተ ኩባራ ከመ ኢያን
ተለቅልዎ ነፍሳት ወውኒዘ
ማያት ወእምድጎራሁ መጽአ
ሐዋርያ እንዘ ይጸውር ኩሉ
ዕፀወ ገዳም ዘኢየሩሳሌም
ወንዋያተ ቤተ መቅደስ ዘእ
ግዚአብሔር።

፶፮. ወእምዝ መጽአ ፀረብት
ይግበሩ መታክል ዘውራ ወከ
ራላ ለይአቲ ቤተ ክርስቲያን
በዓትማ ወበእምጣኒሃ ወእ
ኃዙ ደቂቁ ለተክል ሃይማኖት
ይግበሩ በበጀወ፤ ፍናዊሃ
ለደብረ ሊባኖስ አዳም ኮነ
ሱራራሃ ወግበሪሃ ወእግለ
ፍዋ በወርቅ ወበብሩር እን
ተጸ ዘውርመ ለጀወ፤ ቤተ
መቅደሳት ዘእግዚአብሔር
ወፈጸመ ሐኒጾታ ደቂቁ ለተ

ወደ ኢየሩሳሌም ላከ። ለቤተ
ክርስቲያን መሥሪያ ሁሉ
የሚያስፈልጉትንና በትጥርዋ
ዙሪያ የሚተክሉትን ያመጣ
ዘንድ ላከ።

፶፭. አባታችን ዮሐንስም ነፋ
ሳትና የውኃ ጎርፍ እንዳያና
ውጹት ጽኑዓን የሆኑ መሆኒ
ቶችን በዓለት ላይ እየተክለ
የቤተ ክርስቲያን ቦታዎችን
አዘጋጀ። ከዚህም በኋላ የተላ
ከው ለው የኢየሩሳሌም የበ
ረሃ እንጨቶችንና ቅዱሳን
የሆኑ የቤተ መቅደስ የእግዚ
አብሔር ዕቃዎችን ተሸክሞ
መጣ።

፶፮. ከዚህ በኋላ የዙሪያው
ምስሶዎችና በአትሚና በልኳ
የዚያችን ቤተ ክርስቲያን ክፍ
ሷን ይሠሩ ዘንድ ጠራቢዎች
መጡ። የተክል ሃይማኖት ልጆ
ችም አሥራ ሁለት በሆኑ የደ
ብረ ሊባኖስ መንገዶች ሥራን
ጀመሩ። ምስሶዎቿና አጠቃ
ላይ ሥራዋ በጣም ያማረ
ሆነ። አሥራ ሁለት የሆኑ
የእግዚአብሔር ቤተ መቅደሶ
ችን የዙሪያቸውን ደጃፍ አፍ
በወርቅና በብር አስገጧት።

ዘሰ ሃይማኖት እስመ እግ
ዚእን ሐነጸ ቤተ አመ. በወ
ላስ አዕዋን ወተደሰ ማኅ
ደር።

፶፮. በከመ ይቤ ነቢይ በመዝ
መር ሐነፀ መቅደሶ በአር
ያም ወግረራ ውስተ ምድር
በለዓለም ውጎረዮ ለዳዊት
ገብሩ ወክሶበ ይቤ ቀደሰ
ማኅደር ልዑል እግዚአብ
ሔር ውስተ ማእከላ ኢትት
ሀወክ ወደረድኦ እግዚአብ
ሔር ፍጽመ። መዝ. ፪፻፶፱

፶፮. ወእምድጎራሁ ሂመ ነዋ
ልወ ለለ፩፩ ጀወ፤ ካህናተ
ለጀወ፤ አብያተ ክርስቲያ
ናት ወደከውን ፍቅደ ካህ
ናቲሁ ጀወ፤ ወፃወ፤ ሥዩማን
አብያተ ክርስቲያናት እንዘ
የዐትቡ ለለጊዚሁ መዓልተ
ወሌሊተ።

፶፱. ወበአሐቲ ዕለት አባ ዮሐ
ንስ ወማር ተክል ሃይማኖት
እንዘ ይገብሩ ወያስተዳልዉ
ጸብሐ መልዕልተ አሳት ጸው
ዕዎሙ ካህናት ወዲያቶናት
እንዘ ይብሉ በጽሐጊዜ ተራር

አሠራት። የተክል ሃይማኖት
ልጆች የቤተ ክርስቲያንን ግን
ባታ ፈጸሙ። ጌታችን የእናቱን
ቤት በግስት ድንጋዮች እንደ
ሠራ ማደሪያውንም ቀድሷል።
፶፯. ነቢይ ዳዊት በመዝሙር
መቅደሱን በሰማይ ሠራ፤ ለዘ
ለዓለም በምትሆን ምድርም
ሠራት እንዳሉ አገልጋዩ ዳዊ
ትንም መረጠው። ዳግመኛም
ልዑል እግዚአብሔር ማደሪያ
ውን ቀደሰ። በመካከልዋም እን
ዳትታወክ እግዚአብሔር በፊት
ይረዳታል።

፶፮. ከዚህም በኋላ ለአሥራ
ሁለቱ ቤተ ክርስቲያኖች ለእያ
ንዳንዳቸው አንድ አንድ ጠባቂ
ካህናት ሾመላቸው አስተመጠ
ላድቸው። በተንና በሌሊት በየ
ጊዜው እየጠበቁ የሚኖሩ ሹሞች
ነበሩ። የካህናቶቹ ተጥሮችም
መቶ አርባ አራት ይሆናሉ።

፶፱. ከዕለታት በአንድ ቀን አባ
ዮሐንስና አቤቶ ሊት ተክል
ሃይማኖት በአሳት ላይ ወጥን
ሲሠሩና ሲያዘጋጁ ካህናትና
ዲያቶናት የተርዘን ጊዜ ደረሰ
እያሉ ጠሯቸው። የወጥ ሥራ

ባን ወተንገሥኡ ንዲጎሙ ግብረ
ጸብሕ ሐሩ ውስተ ቤተ እግዝ
እትን ማርያም እንዘ ይቀድሱ።

፩. ወያይሁም፥ በዓርሐተ እግ
ዚአብሔር ፈተቱ ሥጋው
ሰከርሱቱን በእምሳል ንብሰት
ወያመ ዚአቡ በእምሳል ወያን
ወእምድጎረ ተርባን ተመ
ይሉ እባ ዮሐንስ ወማር
ተክለ ሃይማኖት እንዘ ይት
ባደሩ ቦሎ ውስተ ቤተ መብ
ሰል ወጸብሕ ወርእሱ ማር
ተክለ ሃይማኖት እንዘ ይጸ
ወት ጸብሕ ምዕረ እንበረ
አልባሲው ወእኩሶ በእደሂው
ወሶበ እኩሶ ለጸብሕ ውስተ
አጸብዐ እደሁ ዘየማን እሰከ
የብሰት መዝራዕቱ።

፪. ወሶበሃ ርእሱ እባ ዮሐ
ንስ ደንገዐ ወፈርሀ እንዘ
ይብል ወያኪ እቡየ ዕፀኑ
መሰለከ እንተ አኩሰከ ቦቱ
ወተርቦ ናሙነ ወእኩዝ እደሁ
እንተ ውዕየት እሰተንፈሰ በእ
ፉው ከመ እሰተንፈሰ ቦሙ
እግዚእን ለሐዋርያቲው ወሐ
ይውት እደሁ ወኮነት ከመ
ካልዕታ ያስተርእ እግዚአብ

ውን ትተውት ወያ እመ
ቤታችን ማርያም ቤተ ክር
ስቲያን ሂዱ።

፫. እግዚአብሔርን በመፍራት
በዓጽም ምስጋና እየዘመሩና
እየተደሱ የክርስቶስ ሥጋውን
በክብሰት እምሳል ደመንም
በወያን እምሳል ፈተቱ። ከቱ
ርባን በጋላም እባ ዮሐንስና
እቤቱ ሊት ተክለ ሃይማኖት
ተመልሰው ፊትና ጋላ ዘንወ
ወያ ማብሰያ ቤት ገቡ። እቤቱ
ሊት ተክለ ሃይማኖትም ወላ
ሲገነፍል አይቶ አንድ ጊዜ
ልብሱን አሰተመጠና በእጁ
አማሰለው። በተኝ እጁ ጣቶች
ወላውን ባማሰለው ጊዜ ከንዱ
እስከትደርት ድረስ በላው፤
ፈጀው።

፬. ያንጊዜ እባ ዮሐንስ አይቶ
ደንገጠ፤ ፈራ። ወያ እባቱ ዘያ!
እንጨት መሰለህን በእጅህ የእ
ማሰልክበት እያለ አይቶ ደን
ገጠ፤ ፈራ። ፈጥኖም ቀረቦና
የተቃጠለች እጁን ያዘ። ጌታ
ችን ለሐዋርያት እፍ እንዳለ
ባቸው በእፉ እፍ አለበት። እጁ
ዳነች፤ እንደ ሁለተኛይቱም
ዘንች። እግዚአብሔር በፈድኦ

ሐር ንያሰ ላሰሰ ረድኦ።

፭. ወተንግኤ ማር ተክለ
ሃይማኖት እመንበሩ ሰገደ
ታሕተ እገሪው እንዘ ይብል
ወልድሃ ኩነኒ እብ ከመ በወ
ለድኩክ ወለድኩነ በጸጋ መን
ፈላጊነት እሰመ ረሰድኩነ መም
ሕረ እነሂ እፈትድ ረድኦ ገረ
ምክኒ እባ ዮሐንስ ረድኦ
ደብረ ሊባኖስ ፩ደ ዓመተ
ገበር ህየንቲሃ ዲበ መንበ
ርሃ መክፈልተክ እነ እረድ
አከ።

ክፍል ፳፱

በከመ ሰበክ

አድያማተ ሸዋ

፩. ወእምድጎረ ፩ ዓመት ባዕ
መንገለ ሊባኖስ ምሥራቃዊ
ትሰብክ አድያማተ ሸዋ እሰመ
ይእቲ ክፍልክ ትከውን እንከ
ከመ ኢትንበር ምስሊሃ ገረ
ምክኒ ገረምክኒ ዮሐንስ ወል
ድሃ ገባራ መንክራት ወሰ
ዳዬ አጋንንት ትእምርተ ንያሉ
ለወልድሃ በእርእሱ እግዚ
አብሔር ይትእኩት ስመ
አቡው።

ላይ ንያሉን ያላይ ዘንድ።
፪. እቤቱ ሊት ተክለ ሃይማ
ኖትም ከወንበሩም ተንገሥቶ
ልጁ ዘያ! እባትም ሁነኝ እያለ
ከእግሩ በታች ሰገደ። በመንፈ
ሳዊ ከወታ እንደ ወለድኩህ
ወለድኩኝ። እንተ መምህርን
አድርገሽልኝ እነገረ ረድኦን
እሆን ዘንድ እመዳለሁ። የደ
ብረ ሊባኖስ ረድኦ የዘንከ እባ
ዮሐንስ ዘያ! ገረምክኝ። እንድ
ዓመት በእኒ ፋንታ በወንበራ
ላይ ተቀመጥ። ዕድል ፈንታ
ህን ጽዋ ተርታህን እኒ እረዳ
ገለሁ።

ክፍል ፶ ዓለት

የሸዋን አውራጃዎች

እንደ አስተማሪ

፩. ከአንድ ዓመት በጋላም
የሸዋ አውራጃዎችን ታስተምር
ዘንድ ከደብረ ሊባኖስ ምሥራ
ቃዊ ወደሆነ አትጣጧ ውጣ፤
እርሷ ላንተ ክፍልህ ናትና። ከእ
ንገዲህ ከእኒ ጋር እንዳትኖር
ትሆናለህ። ድንቶችን የምታደ
ርገና አጋንንትን የምታሳድድ
ልጅ ዮሐንስ ዘያ! ገረምክኝ
ገረምክኝ፤ የልጄን የኃይሉን
ምልክት ያላየኝ እግዚአብሔር
የእባቱ ስም ይመስገን።

፳፬. ወይቤሉም አባ ሮሐንስ ብሏል፡ እንዲሁብሁር እፎኑ ነብሐኒ አቡዮ ኃይለ እንዲሁብሁር አስመ አሕዋወክ ኃይለ ሮሐንስ ወልድክ ይክልኑ አሕይደዎ እንዘ መዋቲ ውሉቱ።

፳፭. ወይቤሉም ማር ተክለ ሃይማኖት አንዝን ለርእሰዮ አስመ ኮንኩ ዕዳወ በንቢክ እምደሕቤሰ ዓዕ መንገል ምሥራቅ ወስብክ ህዮ አስመ እነ አባሕኩክ ትኩን መምህረ እምህርማት አስከ ገንደት እምደታ አስከ ደፈንት እም ሊባኖስ ዘምድረ ወገዳ አስከ መሓዘ ዳጃ አንተ ይሉቲ ምድረ ግምድ ከመዝ አባሕኩክ ወአሠልጠንኩክ ላዕለ ኩሉ አድያማተ ሸዋ ኃረይ ሉቱ እምእሉ ነገራት እም ከዊነ ሊት ይኔይስ ከዊነ ገብር እምከዊነ መምህር ይኔይስ ከዊነ ረድእ ይሣኒ።

፳፮. ወዘንተ ብሃሉ አንቃዕ ደወ ሰማዮ ባረኮ በእደዊሁ እንዘ ይብል በረከተ አብ

፳፬. ሃእንዲሁብሁር ሰው አባ ሮሐንስም አባቱ ሆይ! እንደት ታንጋግረኛለህ! ሃእንዲሁብሁር ኃይል አድኖሃል እንጂ የልጅህ የሮሐንስ ኃይል ማን ሲሆን ማዳን ይችላልን።

፳፭. አቤቱ ሊት ተክለ ሃይማኖትም ለራሱ አዝናለሁ፡ በእንተ ዘንድ እንደ ጉድፍ ሆኛለሁና። ከእንግዲህስ ወደ ምሥራቅ ውጣ በዚያም አስተምር። እኔም መምህር ትሆን ዘንድ ከሰርማት አስከ ገንደት፡ ከደታ አስከ ደፈንት፡ የወገዳ ምድር ከሚሆን ከደብረ ሊባኖስ አስከ ዳጃ ወንዝ መፍሰሻ ድረስ አሠልጥኝሃለሁና ይህችውም ምድረ ወገዳ ናት። እንደዚህም ፈተድኩልህ! በሸዋ አውራጃዎች ሁሉ አሠልጠንኩህ። ከእነዚህ ነገሮች ሁሉ አንዱን ምረጥ። አለቃ ከመሆን አገልጋይ መሆን ይሻላል! መምህርም ከመሆን ደቀ መዝሙር መሆን ይሻላል! ያምራል።

፳፮. ይህንንም ብሉ ዓይኖቼን ወደ ሰማይ አትንቶ የአባት በረከት ለልጅ ይገባል እያለ

ይደሉ ለወልድ ወሶቢሃ ተባረጸ ገዱ በመንፈስ ቅዱስ አስመ ተሰጥዎ ወደነ ቡራኬ ሶቤሃ ሰገድ ነበ እገረሁ ለማር ተክለ ሃይማኖት እንዘ ይበክ ወያሕቲቱ ብዙ መረር እተለምሮ ለወልድክ እ አቡዮ ለኩሉ ሰብእ አስመ ነውረ ወልድ ይትከበት ውስተ ገእ አቡሁ ሶበ እንዘና ወልድ ለእመ ትጸልዕኑ ወልዳ መኑ ይክል ከቢተ ንጢአት ዘእን በሌክ እንሰ ሶበ እምዓዕክዎ ለእንዲሁብሁር ይትከሙት ምግባርዮ ለኩሉ ሰብእ እም አመ በዐቱ ውስተ ደብረ ሊባኖስ አስከ ይቤሉ ዓዕ መንገል ምሥራቅ ወሶበ ኮኖ ያመተ ተንሣኒ እንዘ የሐውር በትእዛዘ ማር ተክለ ሃይማኖት ወበአፍትሮቱ ተለውዎ አብያጺሁ አሠር ለአባ ሮሐንስ ይቤልዎ ኃድግ ለነ አሐተ ተስፋ ዘታጸንዐን።

፳፮. ወይቤሉም ብሏል እንዲሁብሁር በእርምም ወበ ተየውሆ ተቀነዩ ለእንዲሁብሁር እምተናግሮቱ ለሰብእ

በእጃቼ ባረከው! ያንዚያ ፊቱ በመንፈስ ቅዱስ ተብሰጨሰጨው አበራ! የወደነ ቡራኬን ተቀብሷልና። ያንዚያም የመረረ ልትሶን ረጸም እያላተሰ ከአቤቱ ሊት ተክለ ሃይማኖት አገር ሥር ሰገድ። አባቱ ሆይ! ልጅህን ለሁሉም አታሳውቀው! የልጅ ነውር በአባቱ ፊት ይሸሸጋልና። ልጅ እናቱን ባሳዘነች ጊዜ ልጇን ትጠላለችን? ካንተ በተር ኃጢአትን መሸሸግ የሚቻለው ማነው? እኔም እንዲሁብሁርን ባስተየ ምክት ጊዜ ሥራዬ ያላንተ ሸሻጊ በሰው ሁሉ ይገለጻል። ደብረ ሊባኖስ ከገባ ጀምሮ ወደ ምሥራቅ አትጣጫ ውጣ እስከሰው ድረስ ሃምሳ ዓመት ሲሆነው በአቤቱ ሊት ተክለ ሃይማኖት ትእዛዝ ተነሥቶ ሲሄድ እርሱን በመውደዳቸው ባልንጀሮቹ የአባ ሮሐንስን ፈለግ ተከተሉት! የምታጸናን አንዲት ተስፋን ተውልን አሉት።

፳፮. ሃእንዲሁብሁር ሰውም ዝም በማለትና ቸር በመሆን ለእንዲሁብሁር ተገዙ አላቸው። ለሰው ከመናገሩ ዝም ማለቱ

ይጌይስ አርምሞቱ፤ እስመ
ውሐቱ ይከውኖ ከብረ ለኩሉ
ሰብእ በከመ ይቤ ሰለሞን
ከብሩ ለብእሰ አርምሞ እም
ጋዕዝ።

፳፰. ወእምድጋረዝ ዐርገውስተ
ደብረ ሳፍጅ እንተ ይኦቲ
መንገል ምሥራቅ ወበጸሐ
ህየ ደብረ ነዋን ማእከሉ
ለደብረ ሳፍጅ ዘመልዕልቱሁ
ሀለውት ሰግላ ዘይነበር ላዕ
ሊሃ መኮንን ሰይጣን መስ
ሐቲ ውሐቱ ዘያስግድ ሰብእ
የየ በቅድሚታ ወየየ በድጋ
ሬሁ የየ በየማኑ ወየየ በዐ
ጋመ በብሃለ አምላክና።

፳፱. ወይቤሉ አባ ዮሐንስ
ነፃ ንቤየ መንፈስ ርኩስ
ዓዕ ወረድ እምላዕል ይኦቲ
ሰግላ ወሶቤሃ አርመመ ሰይ
ጣን እንዘ ዮሐውስ ርእሶ
በጎርታምናሁ።

፷. ወእምዝ መጽእ መልእክ
ሰማይ ገብርኤል ዘይብል ነጽ
ርኬ ዘተብህለ በወንጌል
ቅዱስ ለእመ ብከመ ሃይማ
ኖት መጠነ ኅጠተ ሰናፒ

ይሻለዋል፤ ሰለሞን ለሰው
ከመከራከር ዝም ማለት ይሻ
ለዋል እንዳለ እርሱ ለሰው
ሁሉ ከብር ይሆናልና።

፳፩. ከዚህ በጎላ ወደ ደብረ
ሳፍጅ ወጣ ይህችውም ወደ
ምሥራቅ አቅጣጫ ናት። በዚ
ያም በረጅም ተራራ ደርሶ በደ
ብረ ሳፍጅ መካከል በላይዋ
የሰይጣን ገዥ የሚኖርባት ሾላ
ነበረች። መስሐቲ የሆነ እር
ሱም እምልኩኝ በማለት አልፍ
ሰዎችን በራቱ አልፍ ሰዎችን
በጎላው አልፍ ሰዎችን በቀኙ
አልፍ ሰዎችን በግራው ያሰ
ግድ ነበር።

፳፪. አባ ዮሐንስም እንተ
መንፈስ ርኩስ ና ወደ እኔ
አለው፤ ከዚያችም ሾላ ውረ
ድና ውጣ አለ። ያንጊዜም
ሰይጣን በጉስቱልናው ራሱን
እየነቀነቀ ዝም አለ።

፷. ከዚያም ቀጥሎ የሰማይ
መልእክ ገብርኤል እንዲህ
እያለ መጣ፤ በቅዱስ ወንጌል
የተባለውን ተመልከት፤ የሰና
ፍጭ ቅንጣት ታህል ሃይማ

ለእመ ትብልም ለዝንቱ ደብር
ፍልስ ወደፈልስ ወስከመ
ትብልም ለዛቲ ሰግላ ተመ
ልሂ እምሥርወክ ውተወ
ረዊ ውስተ ባሕር ትትመላህ
ውትትወረው ውስተ ባሕር።

፷፩. ወሶቤሃ ገሠዎ አቡነ ዮሐ
ንስ ለዝንቱ ደብር እንዘ
ይብል ፍልስ እምዝየ ወፈለስ
እምቀዳሚ ንብረቱ ወነዕበ
ገሠዋ ለዛቲ ሰግላ እንዘ
ይብል ተመልሐ እምሥር
ወክ ተመልሐት ውተወር
ውት ውስተ ባሕር ወኮነ
እመነ ቃለ ወንጌል ውተሠ
ጥመ ውስተ ባሕር ውሐቱ
መስሐቲ።

፷፪. ወእምዝ ቆመ አባ ዮሐ
ንስ ህየ መንገል ምሥራቅ
እንዘ ይሴብሐ ለእግዚአብሔር
በእንተ ዘገብረ ሎቱ ቃለ ወን
ጌል እንተ ቆመ ቦቱ ምድረ
ኩድሕ ባረኮ በትእምርተ
መስቀል አፈልፈለ ማየ እም
እግሩ ዘይፈውስ ዱያነ ወያ
ነሥእ መታነ ወእለ ተጠ
ምቱ እለ ለምጽ ይነጽሐ
ወመጸጉዓነ ያየሐይወደ።

ኖት ቢኖራችሁ ይህን ተራራ
ከዚህ ፈልሰህ ወደዚያ ፍልስ
ብትሉት ይፈልሰላችኋል፤ ይህ
ችንም ሾላ ከሥርሽ ተነትለሽ
ወደ ባሕር ተወርወራ ብትሏት
ትነቀላችሁ ወደ ባሕርም ትወ
ረወራላችሁ።

፷፩. ያንጊዜም አባታችን ዮሐ
ንስ ይህንን ተራራ ከዚህ
ፍልስ እያለ ገሠዐው። ያን
ጊዜም ከመጀመሪያ መኖሪ
ያው ፈለሰ። ዳግመኛም ያቺን
ሾላ ከሥርሽ ተነቀይ እያለ
ገሠዋት፤ ያንጊዜም ተነቀላችሁ
ወደ ባሕርም ተወረወረች፤
የወንጌል ቃልም እውነት
ሆነ፤ ያ አሳሳችም በባሕር
ውስጥ ሰጠመ።

፷፪. ከዚህም በጎላ አባ ዮሐ
ንስ የወንጌልን ቃል ስለፈጸ
መለት እግዚአብሔርን እያመ
ሰገነ በዚያ ወደ ምሥራቅ
አቅጣጫ ቆመ። የቆመበትን
የዓለት ምድር በመስቀል ምል
ኩት ባረከው። ከእግሩም ሥር
ድውያንን የሚፈውስና መታ
ንን የሚያነሣ ውኃ አፈለቀ።
የተጠመቁት ሁሉ ለምጽሞ
ችም ቢሆን ይነጸሉ በሽተኞች
ችም ቢሆን ይድናሉ።

፪፫. ወእቡነ ዮሐንስሂ ሶበ ይቤ በስመ አብ ወወልድ ወመንፈስ ቅዱስ ይፈላ ትሥ ልስተ ሥላሴ በዕሪና ወበህል ውና ዓፄ ሶበ ይቤ ፩ አም ላክ ይፈላኖ ለአምላክ ፍጹም በትስብእተ መለኮት ወክ መለ ኮት ምስለ ትስብእት እንዘ ይኳንን ሕያዋነ ወመታነ።

፪፬. ወእምድንፊሁ ተሰምዐ ቤናሁ ውስተ ኩሉ አህጉ ሬተ ሸዋ ዘከመ አፈልፈለ ማየ ወዘከመ ዐአት እም ደብረ ሊባኖስ ውስተ ዓረብ ወሠርቅ እምጽኡ ኩሉ ዱያነ ወሕመማነ ሰብእ ቡልጋ ወጊቤ ቀርቡ ንቤሁ በበፀ ምዕራፍ ወበፂ ወቆመ እን ጸረ ገጽ ለእባ ዮሐንስ ወበ ጸሆመ ይቤልዎ ሀናይ ምጽ አትክ ንቤነ ነዓ ግሥሥ ለነ ኩሉ ዱያነ ወመጽጉዓነ።

፪፭. ወሰሚያ አባ ዮሐንስ ጽባሓዊ ጸውዐ አስማቲሆመ አእሚር ወወጸአመ አሉ አጋንንት እምአሉ ዱያን ቀዊ ሞመ ገሃደ ይቤልዎ ኦ አባ እስከ ማእቤኑ ታፃምወነ ነፍ ሰነ ወበጸሎትክ ዐብሰ ንይ

፪፫. አባታችን ዮሐንስም በስመ አብ ወወልድ ወመንፈስ ቅዱስ ባለ ጊዜ የሥላሴን ሦስትነት በዕሪና በህልውና ያይ ነበር። ጽግመኛም አሐዱ አምላክ ባለ ጊዜ መለኮት ከትስብእት ትስ ብእት ከመለኮት ጋር ተዋሕዶ ሕያዋንንና መታንን ሲገባ ያየው ነበር።

፪፬. ከዚህም በኋላ በሸዋ ዐታ ዎች ሁሉ ዝናው ተሰማ። ውኃ እንዳፈለቀና ከደብረ ሊባኖስም እንደወጣ ቤናው ተሰማ። በም ዕራብና በምሥራቅ ድውያን ንና ሕመማንን ሁሉ የቡልጋ ሰዎች አመጡ። በምሽት ጊዜም በየሦስትና በየአራት ምዕራፍ ሆነው ወደእርሱ ቀረቡ። በእባ ዮሐንስ ፊት ትይዩ ሆነው ቆሙ። በዚያም ደርሰው ወደ እኛ አመጣጥህ ጥሩ ነው። በሽተኞችንና ድውዮችን ሁሉ ና ዳስልን አሉት።

፪፭. ምሥራቃዊ የሆነ አባ ዮሐንስ ሰምቶ ስማቸውን አውቆ ጠራቸው። እነዚያ አጋንንትም ከእነዚያ በሽተኞች በወጡ ጊዜ በግልጽ ቆመው አባ ሆይ! እስከ መቼ ድረስ ሰውነታች ንን ታደክመዋለህ አሉት። በእ

ልነ እመ ነንድግ ለከ ኩሉ አህጉሬተ ኢትዮጵያ ኢየሐንስ ለከኑ እስከ ማእቤኑ ትሰድ ደነ በከንቱ ወእንዘ ይጊሥ ጸመ ወደቤሉመ እንከ ሐሩ እምብሐፈ ሸዋ ይጎስከመ እግዚአብሔር ወሶቤግ ተዘ ርዉ ኩሉ ሰይጣናት ውስተ ኩሉ ልበ ሰብእ ወደከውን ትልቆመ ሂፂ ዘምስለ ቸወጅ እምላክ ውእቱ ብእሲ ዘእድ ንነን እምሕማመነ ንስግድ ሎተ።

፪፮. ወእቡነ ዮሐንስሂ አእመ ኖመ ወአጥመቆመ በስመ አብ ወወልድ ወመንፈስ ቅዱስ እንዘ ይብል ሥልስ።

**ከፍል ጳውጊ
ዘከመ ወለደ
ውሉዳ መንፈስ**

፪፯. ወእምዘ ቀደሰ ታቦተ እንዘ ይቀርጽ በስመ ህየ ተከለ ውስተ ደብረ ሳፋጅ ሐነጸ ማጎፈደ ልዑለ ወበ ህየ ወለደ ብዙኃነ ጻድቃነ በቅናተ ዓፄም ወቆበዕ ወእ ስኪማ ቅዱስ እንተ አልቡቱ መስና።

ሎትህም ንያላችን ይከመ! የኢትዮጵያን ብሔሮች ሁሉ ብንተውልህ አይበታምን፤ እስከ መቼ ድረስ በከንቱ ታሳድደ ናለህ አሉት። እንግዲህ ከዚህ ከሸዋ ሀገር ሃዱ እያለ በመ ዓት እየገመፀ እግዚአብሔር ያጥፋችሁ አላችሁ። ያንጊዜ ሰይጣናት ሁሉ ከሁሉ የሰው ልብ ወጥተው ተበተኑ። ቁጥ ሬቸው እምስት ሺህ ሰማንያ ስምንት ይሆን ነበር። በሽተ ኞች ሁሉ ያዳንን የዚህ ሰው እምላክ ነው እንስገድላት አሉ።

፪፮. አባታችን ዮሐንስም ሦስት ጊዜ በስመ አብ ወወ ልድ ወመንፈስ ቅዱስ እያለ አጠመቃቸው፤ አሳመናቸው።

**ከፍል ሃያ ስምንት
የመንፈስ ቅዱስ
ልጆችን እንደ ወለደ**

፪፯. ከዚህ በኋላ በስመ ታቦ ትን ቀደሰ። በደብረ ሳፋጅ ውስጥ በስመ ታቦትን እየቀ ረጸና እየተከለ የልዑል ማደሪ ያን ሠራ፤ በዚህም ጥፋት በሌለበት ቅዱስ በሆነ በእስኪ ማና ቆበዕ በቅናተ አዲም ብዙ ዎች የሆኑ ጻድቃንን ተካ።

፪፭. አሰማተ ደቂቁ ለአባ
 ዮሐንስ እንድርያስ ወራል።
 ወያዕቶብ ወናትናኤል ኢየ
 ሱስ ሞፃ ወሕጸን ሞፃ ፈነ
 ወመ. ይሰብኩ ወንጌል መን
 ግሥት ውስተ ኩሉ አድያማተ
 ሸዋ እንዘ ይሰብኩ ወትዜ
 ንዉ ለአመ ኢየሐምን ለከመ
 ንግፉ ዐበለ እገሪከመ. በከመ
 ይቤ እዚእን በወንጌል ኢት
 ጽር ወርቀ ወኢብሩፈ ኢስ
 ንቀ ወኢቁናማተ ወኢአሣዕነ
 ለእገሪከመ. በእንበለ በትር
 ባሕቲታ ወእንዘ ትወዕኡ እም
 ሰብአ ይሕቲ ሀገር ንግፉ ጸበለ
 እገሪከመ።

፪፮. ወይቤልም ደቂቁ አባ
 ጸሊ በእንቲእነ እስመ ኪያከ
 አልሀተ እግዚአብሔር እም
 ኒነ ወይቤሉመ. አባ ዮሐንስ
 አንስ አሐውር ንበ አዘዘኒ
 እግዚአብሔር አንትመ. ንበሩ
 ዝየ በፍትር ወበሰላም እስከ
 ትከውኑ እመራነ ሀየንቲየ ይኩ
 ንከመ. አበ ዘውሐቱ ሕፃን ሞፃ
 በኩርየ ዘጽድቅ ወልድየ ርኢ
 ከመኑ ደቂቅየ ናሁ ኢትቅ
 ንዑ ባቲ ውስተ ዛቲ ዓለም።

፹. ወኢትግበሩ እኩየ ዲበ
 ቢጸከመ. እምኩሉ ዘየእኪ

፪፭. የአባ ዮሐንስ የልጆቹ
 ሰሞች እንድርያስና ፊልጶስ
 ያዕቆብና ናትናኤል፤ ኢየሱስ
 ሞፃና ሕፃን ሞፃ። በሸዋ
 አውራጃዎች ሁሉ የመንግ
 ሥት ወንጌልን ያስተምሩ
 ዘንድ ላካቸው። ስታስተምሩና
 ስትናገሩ ባምሥላችሁ የእን
 ራችሁን ትቢያ አራግፉ፤ ጌታ
 ቸን በወንጌል ወርቅና ብርን።
 ስንትም ቢሆን፤ ከረጢትም
 ቢሆን፤ ለእግራችሁ ሓማም
 ቢሆን፤ ከትንሽ በትር በቀር
 አትሸከሙ። እዚያች ሀገርም
 ስትወጡ የእግራችሁን ትቢያ
 አራግፉ እንዳለ።

፪፮. ልጆቹም አባት ሆይ! ከእኛ
 ይልቅ አንተን እግዚአብሔር አል
 ቆሃልና ስለእኛ ጸልይ አሉት።
 አባ ዮሐንስም እኔ እግዚአብ
 ሔር ወደአዘዘኝ እሂዳለሁ፤ እና
 ንተም በእኔ ፋንታ የታወቃችሁ
 እክትሆኑ ድረስ ከዚህ በፍት
 ርና በሰላም ተቀ መጡ። በእኔ
 ፋንታ በኩራ የሆነ ሕፃን ሞፃ
 አባትን ይሁናችሁ፤ እርሱም የጽ
 ድቅ ልጄ ነው። ልጆቹ አያች
 ሁን! እነሆ አሁን በዚህች ዓለም
 ውስጥ አትቅኑባት።

፹. ባልንጅራችሁም ላይ ከፋን
 አታድርጉ፤ ከሁሉ የሚከፋ በባ

ዘይቀንዕ ዲበ ቢሯ እምውሐቱ
 ይኒይስም ተኩላት ወመሠጥ
 ዘንዳም ወዘእንበረ ቲመ ውስተ
 ልቡ ዝሰ ረድኡ ለሰይጣን
 በከመ ይቤ መጽሐፍ ዚና
 አበው ትልዉ አሠር ለክርስ
 ቶስ በከመ ይትእኩት ወይት
 በሃዕ ስመ።

፹፩. ወዘንተ ብሃሉ ሰፊሐ
 እድዊሁ ባረካ ለይሕቲ ምድር
 እምባዕዳት እድባራት ትኩን
 በሩክተ ወቅድስተ እስመ እግ
 ዚአብሔር ቀደሳ ወአልዓላ
 እምኩሉን እድባራት።

ክፍል ፩ ወ፱

በከመ አስተርእዮ እግዚእን
 ወወሀዕ ኪዳን

፹፪. ወረጸጸም ፱ ክራማቲሁ
 አስተርእዮ እግዚአብሔር ወይ
 ቤሉ ሰላም ለከ እ ፍቁርየ
 ዮሐንስ ዘአፍቀርከኒ ንዲገከ
 ኩሉ እዝማደ ሥጋክ እነሃ
 አስተርኢ በላዕሊክ እፍትሮ
 ትየ ከመ ማርያም እምየ
 እፍቀርኩክ ወኢይኒይሱ ዘወ
 ዕከ እምእፋየ ምዕረ መሐ
 ልኩ በቅዱስየ ናሁ መሐልኩ

ልንጅራው ላይ የሚቀና ነው።
 ከእርሱስ ተኩላዎችና የበረሃ
 ተማኞች ይሻላሉ። በልቡ ውስጥ
 ቲም በተልን ያስተመጠ ይህስ
 የሰይጣን ደቀ መዝሙር (ረድኦ)
 ነው። ስመ እንዲመሰገንና እን
 ዲከበር የክርስቲስን ፊልጉን
 (አሠሩን) ተኩተሉት እንዳለ
 መጽሐፈ ዚና አበው።
 ፹፩. ይህንንም ብሉ ይህች ምድር
 የተባረከችና የተቀደሰች ትሆን
 ዘንድ ከሌሎች እድባራት ለይቶ
 እጆቹን ዘርግቶ ባረካት እግዚ
 አብሔር ከእድባራት ይልቅ
 ሁሉ ለይቶ ቀድሷታልና ከፍ
 ከፍም አድርጎታልና።

ክፍል ፶ ያ ዘመኝ

ጌታ እንደ ታየውና

ቃል ኪዳን እንደ ሰጠው

፹፪. ሃምሳ ዘመናችንም ጨርሶ
 እግዚአብሔር ታየው። ወዳጄ
 ዮሐንስ ሆይ! የሥጋ ዘመዶ
 ችህን ሁሉ ትተህ እኔን የወ
 ደድኸኝ ፍትር እንድንት ላንተ
 ይሁን አለው። እኔም በአንተ
 ላይ ፍትሩን አሳያለሁ። እንደ
 እናቲ እንደ ማርያም አድርጌ
 ወደድኩህ! ከአፌ የወጣውን
 አልዋሽህም! ፈጽሞ በቅድስናዬ
 ማልኩ። እነሆ አሁን ከአፌ

በርእሱን ከመ ኢያመ ይኖ
 ዘንተ ከጽንዖ ዘመዕኦ እም
 አፋሃ ሐር እንከ በከንፍ
 መረድ ደብረ አበሉ አስከ ትግ
 ብር ምዕራፈ በበሐቱ።
 ቼ፫. መደቤሉ አቡነ ዮሐንስ
 ከመዝሰ ሐሰ አፍቅርትሃ
 ከመ ማርያም እምከ ዳዕመ
 ከመ አብያጽሃ አፍቅረኒ መዘ
 ንተ እንዘ ይትናገር እግዚእነ
 ዐርገ ሰማያተ ወአቡነ ዮሐን
 ስሂ እንዘ ይትፈራግሐ ወይት
 ሐሠደ ከመ ያፍ ሀረረ በከ
 ንፍ በእሳት አሥሪጸ በግዛዋ
 ቲሁ ወአዕረፈ በደብረ አበሉ
 መበህየ ሰገደ ወአንፈርዐ
 በእምልኮ መበተአምና ርእዮ
 ነጭናታ ደቤ በልቡ ሰማይኑ
 ይሉቲ ወሚመ ደመና ዕፁብ
 ግብሩ ለእግዚአብሔር እስመ
 አርአሃኒ ወአጠየቀኒ መሠ
 ረታ ለምድር እንዳሂ እግዚ
 አብሔር የእምር እመ አፈ
 ቅድ እንሰ ዝየ እመውት
 ወዝየ እትተበር ወሶበ ርእየ
 ኩለንታሃ አደመቶ ጥቀ እንዘ
 ያንገረገር አቡነ ዮሐንስ ውስ
 ውስቲታ በጽሐ ጊዜ ፫
 ሰዓት።

የመጣውን ይህን ቃል ከጸሐፊ
 እንዳልመልሰ በራሴ ማልኩ።
 እንግዲህ በከንፍ ሃድ በእጅጉ
 ማረፊያ እስከታደርግ ድረስ
 ደብረ አበሉ ውረድ አለው።
 ቼ፫. አባታችን ዮሐንስም ፍቅ
 ሬስ (መውደዱስ) እንደዚህ
 እንደ ማርያም እናትህ ውሸት
 ነው፤ ነገር ግን እንደ ባልንጅ
 ሮቹ ውደድኝ እንጂ። ይህን
 ሲናገር ጌታችን ወደ ሰማያት
 ዓረገ። አባታችን ዮሐንስም በጎ
 ኖቹ የእሳት ክንፍ አውጥቶ
 ፈጽሞ እየተደሰተ እንደ ወፍ
 በረረ። በደብረ አበሉም አረፈ፤
 በዚያም በማምለክና እጅ በመ
 ንግት ሰገደ፤ በደስታ ዘለለ።
 ርዝመቷን አይቶ በልቡ ይህች
 ምድር ሰማይ ናትና ወደሰ
 ደመና ናት፤ የእግዚአብሔር
 ሥራ ዕፁብ ድንቅ ነው። የም
 ድር መጀመሪያዋን አሳይቶኝ
 ልና እንጃ እግዚአብሔር ያው
 ቃል እኔስ ከዚህ ብጥት አወ
 ዳለሁ፤ ከዚህም አተበራለሁ
 አለ። ሁለንተናዋንም ባየ ጊዜ
 እጅግ ደስ አሰኘኛው። አባታ
 ችን ዮሐንስ እዚያች ደብር
 ውስጥ ሲደሰት የሦስት ሰዓት
 ጸሎት ደረሰ።

ቼ፫. ወአቡነ ዮሐንስሂ እንዘ
 እንዘ ይዘምር መዝሙረ ዳዊት
 ደወፃ ወስብሐታተ እንዘ ያስ
 ተበርክ እገራሁ ዲበ ዕብን ወባ
 ውስተ ዕብን ይጉድዕ ናጽሞ።

ከፍል ፱
በከመ ተቃወሞ
ለንጉሠ ተገባላት

ቼ፫. ወእንዘ ሀሉ ህየ አባ ዮሐ
 ንስ መጽእ ንጉሠ ተገባላት
 ንቤሁ ወተዊሞ ንገደ እን
 ጸረ ገጽ ደቤሉ አንተ መኑ
 ስምከ ወደቤሉ አባ ዮሐንስ
 ግብረ ኢየሱስ ክርስቶስ ዘአው
 ዕኢኒ ውስተ ቦመ ግራር
 ውተምዕዐ መዓተ ዐቢየ እንዘ
 ይብል በአይ ጸዋዕኮ እስመ
 ኢየሱስ ዘሰተልም አይሁድ
 በተራንዮ ውተበርዎ ውስተ
 መቃብረ ጎልጎታ ወደቤሉ
 አቡነ ዮሐንስ በእንቲእነ ከመ
 ሞተ ኢተአምርሁ በከመ ደቤ
 ጳውሎስ ሐዋርያ በእንተ ፩
 ብእሲ ኮነ ሞት ወበእንተ ፩
 ብእሲ ኮነ ትንሣኤ ወደቤሉ
 ዕልው ንጉሥ ሞተ ለርእሱ
 ወእኮ ለባዕድ።

ቼ፫. አባታችን ዮሐንስም መቶ
 ሃምሳውን የዳዊት መዝሙርና
 ስብሐታቱን እየበመረ እግሩን
 ከድንጋይ ላይ አድርጎ እየሰገደ
 ፊቱን በድንጋይ ይመታ ነበር።

ከፍል ፲፱
የእስላሞችን ንጉሥ
እንደ ተከራክረው

ቼ፫. አባ ዮሐንስም በዚያ ላለ
 የእስላሞች ንጉሥ የሚሆን ከእ
 ርሱ ዘንድ መጣ። በፊቱ ትይዩ
 ሆኖ በግልጥ ቆሞ አንተ ስምህ
 ማነው? አለው። አባ ዮሐንስም
 ከገደል ያመጣኝ እኔ የኢየሱስ
 ክርስቶስ አገልጋይ ነኝ አለው።
 እንዲህ እያለ ታላት ተጣገም
 ተቆጣ። ኢየሱስ አይሁድ በተ
 ራንዮ የሰተሉት ነውና በምን
 ጠራኸው በጎልጎታ መቃብር
 ውስጥ ተብረውታልና። አባታ
 ችን ዮሐንስም ስለ እኛ እንደ
 ሞተ አታውቅምን! ሐዋርያው
 ጳውሎስ ስለ እንድ ሰው ስለ
 አዳም ሞት ተደረገ ስለ እንድ
 ሰው ስለ ጌታ ኢየሱስ ክርስ
 ቶስ ትንሣኤ ተደረገ እንዳለ
 አለው። ወንጀለኛ ንጉሥም
 ለራሱ ሞተ እንጂ ለሌላ አይ
 ደለም አለው።

፹፮. መካዕበ ይቤሉ- አቡነ ሞተ
በፈቃዱ ወተቀብረ በትሰብ
እቱ ወሐይወ በመለኮቱ ተን
ሚኒ ሲኦል ወሪዶ መቁሐነ
ፈትሐ በአይቱ ግዕዝ ብሔ
ርከ ተአምሮ አመ ሞተ በትሰ
ብእት ወተንገሥአ በመለኮት
እስመ ንጹሐ ልብ አንተ
በዕበድከ ወይቤሉ ንጉሠ ተን
ባላት አመ ኢሞተ አምላክከ
ግመራ ይከላከሉ ይመጽእኑ
ገሃደ ያድንክ አምላክዬ።

፹፯. ወተሠጥም አቡነ ዮሐ
ንስ አወ ይመጽእ ከመቦ
ትካት በንይል ወበረድኤት
ያድንከ እስመ አድነኛመ
ቀዳሚ ለእናንድ ወአዛርያ
ወሚሳኢል አምላክነ አላት
ወአመዓቱ ለንጉሠ ባቢሉን
ህየንቱከ ዘአተመ ውስተ ቤተ
ምጽላይ ለምስጋድ ባሕቱ
ኃዲገክ ነቢበከ ከመዝ እመን
በእግዚአብሔር ወበወልዱ
ኢየሱስ ክርስቶስ ዐራቂሁ
ለዓለም በደመ ገቦሁ ማሕየዊ
አአምር ከመ ሞተ በግጋ
ወሐይወ በመለኮት በከመ
ይቤ ሐዋርያ ጴጥሮስ በመል

፹፪. ዳግመኛም አባታችን በፈ
ቃዱ ሞተ በሰውነቱም ተቀ
በረ በመለኮቱም ዳክ ተነጋ
ቶም ወደ ሲኦል ወርዶ የሲኦ
ልን አስረኛች ፈታ። በየትኛው
የገገርህ ሥርዓት ታውቀ
ለህ፤ በሰውነቱ ቢሞት በመለ
ኮትነቱ ተነጋግቷል፤ አንተ በስ
ንፍህ ልብህን ንጹሐ አድርገ
ሃልና አለው። የእስላምች ንጉ
ሥም አምላክህ ፍጹም ካል
ሞተ ከአፂ ያድንህ ዘንድ ዛሬ
በግልጥ ይመጣልን? አለው።

፹፫. አባታችን ዮሐንስም መለሱ
አዎን ድሮ በንይልና በረድ
ኤት አንዳለ ሆኖ መጥቶ ያድ
ነኛል፤ ያድነኝ ዘንድም ይመ
ጣል። አስቀድሞ አናንድን አዛ
ርያንና ሚሳኢልን ከአቶነ አላት
አድኗቸዋልና። እንደ አንተ በመ
ጸለያ ቤት ውስጥ ለመስገድ
ምስልን ያቆመ ከባቢሉን ንጉሥ
ቀጣም አድኗቸዋልና። ነገር ግን
እንደዚህ ያለውን ንገርህን ትተህ
በእግዚአብሔር እመን። ዓለ
ምን ማሕየዊ በሆነ ከጎነ በፈ
ሰሰ ደመ ባስታረቀ በእግዚአ
ብሔር ልጅ በኢየሱስ ክርስቶስ
እመን። በግጋ እንደሞተ በመ
ለኮትም እንደዳነ አውቃለሁ።

እከቱ ቀዳሚት ሞተ በግጋ
ወሐይወ በመንፈስ ወሐረ
ንበ እሰ መቅሕታ ትነብር
ነፍሶመ ወሰበከ ለመ ግዕ
ባነ ወይቤሉ ንጉሥ አምላክ
መን በአምላክከ ይኒይሰኒ
መዊት።

፹፰. ሶቤሃ ተሰጥቶ ሰማይ
ወወረደ መልእክ እግዚአብ
ሔር ዘስመ ገብርኤል ብሥ
ራታዊ በግርማ ዐቢይ ወበ
ነጉድንድ ወአዖረ ዐይኖ ለን
ጉሥ ለፌ ወለፌ በግር
ማሁ።

፹፱. ወአምዝ ፈርህ ልቡናሁ
ወአንዝ ከሚዶ እስከ ይትና
ቀጢ መለያልዬሁ ወአንዝ ይም
ትሮ በሰይፍ ዘእሳት እንዝ
ይብል አንተ ንጉሠ ዐመዓ
ትክልኑ ታስትት አምልኮተ
ስመ ለእግዚአብሔር ወተጸ
ምሞተ ነገረ ጸድት ብፁዓዊ
አባ ዮሐንስ እስመ ኪያሁ
ኃረየ እግዚአብሔር ከመ
ይከኖ መከፈልተ ሕዝቡ ወሐ
ብለ ርስቱ ዘነጋግኦ አምቤተ
ዳዊት ገብሩ አምትድመ ይት
ወለድ ቀብዖ እግዚአብሔር

ሐዋርያው ጴጥሮስ በመጾ
መሪያዬቱ መልእክቱ በግጋ
ሞተ በመንፈስ ዳክ። ነፍሳ
ቸው ታሥራ ወደነበረችበት
ሃደ፤ ነጻነትም ሰበከላቸው።
ንጉሥም በአምላክህ ከማ
መን መሞት ይሻለኛል አለ።

፹፳. ያንዚህም ወዲያው ሰማይ
ተሰንጠቀ፤ ምሥራችን የያዘ
ሰመ ገብርኤል የሚባል የእግ
ዚአብሔር መልእክ ቢታላት መፈ
ራትና በንውጽውጽታ ወረደ።
በግርማው በወዲያና በወዲህ
የሚያዩ ዓይኖቹን አሳወረው።

፹፻. ከዚህም በኋላ ልቡናው
ፈራ፤ የሰውነቱም መለያድ እስኪ
ናወጡ ድረስ እንገቱን ያዘው፤
አንተ የዓመዓ ንጉሥ የእግዚ
አብሔርን የስመን አምልኮ
ማስተው ትችላለህን? እያለ
በእሳት ሰይፍ ይቆርጠው ዘንድ
ጀመረ። ንዑድ ከቡር የሚሆን
የአባ ዮሐንስን ነገር ቸል ማለ
ትንም ትችላለህን? የሕዝቡ
ዕድል ፋንታ ይሆን ዘንድ እግ
ዚአብሔር እርሱን መርጧ
ልና። ከአገልጋዩ ከዳዊት ወገን
ገንዘብ ያደረገው እግዚአብሔር
ከመወለዱ አስቀድሞ የድንገትና

ቀብዐ መድኃኒት ወግህል በከመ ቀብዖ ሳመኤል ነቢይ ለመሢሐ ዳዊት እንዘ ሀሎ ውስተ ቤተ እቡቡ ዕሴይ ናሁ ለከኒ እመ ኢአመንከ በዝንቱ አወርድ መቅሠፍተ ላዕሊከ ከመ በአውረድኩ ይእዘ።

፮. ወአውሥኦ ንጉሥ እንከ ለእመ ኢተተነይኩ ሎቱ ዝንቱ መቅሠፍት ይኩን ላዕሊኦ ወላ ዕለ ውሉድዮ ወስሚዖ እቡነ ሮሐንስ እንዘ ይፈርሕ ወይ ርዕድ መቅሠፍተ እግዚአብሔር ተራጎርጎ ልቡ ወይቤሎ ለመልክከ ንድግ አበሳሁ ወኃ ጣውኢሁ ዳግመ ከመ ኢየ አብስ አእሚር ትእምርተ ጽድቅከ ተዐጊዖ እምጽንዐ መቅሠፍቱ ዓርገ ሰማያተ።

፺፩. ወእምድጎራሁ ሰገደ ውሉቱ ተንባላታዊ ንበ እገራሁ ለእቡነ ሮሐንስ ብፁዓዊ ዘውሉቱ ምሥራታዊ ኮከበ ክብር ወይ ቤሎ አብሐኒ አፈቅድ እኩ ንከ ገብረ ወእንበር ምስሌከ ፈንወኒ እግዚአየ ንበ ዘትራ ቅድ ህዩ አልብከ ሰብእ በእን በለ አርዊ ምድር እምቅድመ

የይቅርታ ቅብዓትን ተባው። ነቢይ ሳመኤል በአባቱ በዕሴይ ቤት ሳለ ንጉሥ ዳዊትን ቅብዓ መንግሥትን እንደቀባው እነዞ አሁንም እኔ በነገርኩህ ባታም ነኝ በላይህ መቅሠፍትን ዛሬ እንዳወረድኩት አወርድብሃለሁ አለው።

፺. ንጉሡም መለሱ እንግዲህስ ካልተገባሁለት ይህ መቅሠፍት በእኔና በልጆቼ ላይ ይሁን። አባታችን ሮሐንስም የእግዚአብሔርን መቅሠት ሲፈራና ሲንቀጠቀጥ ሰምቶ ልቡ እዘነ ለት። መልእክን የጽድቅህን ምልክት አውቆ ደግሞ እንዳይ በድል ኃጢአቱንና አበሳውን ይቅር በለው አለው። ከጽኑ መቅሠፍቱም ታግሦ ወደሰማይ ዓረገ።

፺፩. ከዚህም በኋላ ይህ ተንባላ ታዊ የክብር ኮከብ ምሥራታዊ ለሚሆን ብፁዓዊ ከሚሆን ከአባታችን ከሮሐንስ እግር ሥር ሰገደ። አገልጋይህ እሆን ዘንድ አወዳለሁ አሠልጥኝ። ጌታዬ ካንተ ጋርም እኖር ዘንድ ወደምትወደው ላከኝ፤ በምድር ከሚኖር አውራ በቀር ከዚህ ምንም ሰው የለህም፤ ከአሁን

ዝሰ ኢየአምር ነበርኩ ንዶላ እምላክከ እንከ እመንኩ ወለ ገድኩ ሎቱ።

፺፪. ወይቤሎ አባ ሮሐንስ ሔር ወጸውዎመ ለእግብር ቲከ ወለአእማቲከ ወለኩሎ ሰብእ ቤትከ ይእመኑ ወይ ጠመቁ ምስሌከ በከመ ይቢ እግዚአን በወንጌል በእምነ ወዘተጠምቀ ይድገን ወዘሰ ኢእምን ወዘኢተጠምቀ ይደ የን። ማር. ፲፮፡፲፮

፺፫. ወሐረ ንጉሥ ንበ እዘዞ እቡነ ሮሐንስ ጸውዎመ ለእግብርቲሁ ወለአእማቲሁ ወእምዝ እስተጋብእ ኩሎ ሠራዊቶ ወኩሎ ሐራሁ ወደቂቀ ተንባላት ቆላፋን እመንቱ ኢግዙራን ወነሥእመ ለሕዝቡ እንዘ ያስተናጽሕ ሥጋሆመ ቀርቡ ንቤሁ ኩሎ ሕዝብ ምስለ ንጉሥመ ወእይድዎመ ንጉሥ ለሕዝቡ በሉከ ኩል ከመ ሰግዱ ታሕተ እገራሁ ለአባ ሮሐንስ ወእመኑ በእም ላከ ዝንቱ ብእሲ በከመ እዘ ዞመ እምኑ ወተጠምቁ ውስተ ማየ ጥምቀት ለሥርየተ ኃጢአት።

በፈትሰ የእምላክህን ኃይል ሳላ ውት ፕራ ነበር፤ እንግዲህ እመ ንኩሰት፤ ሰገድኩሰት አለው።

፺፪. አባ ሮሐንስም ሃይህ የወንድ አገልጋዮችህንና የሴት አገልጋዮችህን ቤተሰቦችህንም ሁሉ ካንተ ጋር ያምኑ ይጠመቁ ዘንድ ጥራቸው አለው። ጌታችን በወንጌል ያመነ የተጠመቀ ይድናል፤ ያላመነ ያልተጠመቀ ግን ይፈረድበታል እንዳለ።

፺፫. ንጉሡም አባታችን ሮሐንስ ወዳህዘው ሃደ፤ ወንድ አገልጋዮችና ሴት አገልጋዮችን ጠራቸው። ከዚህም በኋላ ሠራዊቱን ሁሉና ጭፍሮቹን ለበሰበ፤ ያልተገረቡ ቆላፎች የሚሆኑ የእስላም ልጆችንም ጠራቸው፤ ሥጋቸውንም አነጻጽቶ ወገኖቹን ወሰዳቸው። ሁሉም ሕዝብ ከንጉሣቸው ጋር ወደ እርሱ ቀረቡ። ንጉሡም ሕዝቡን በሉሁላችሁ ከአባ ሮሐንስ እግር ሥር ሰገዱ፤ በዚህ ሰውም እምላክ እመኑ አላቸው። እንዳዘዛቸውም እመኑ፤ ኃጢአትን ለማስተሥረድ በጥምቀት ውኃ ተጠመቁ።

፺፱. መለምዝ ቀረጸ ስም ወቀ
ደሰ ንበ ታቦተ ጳጳስ ተከሰ
ሰሙ ለእሱ ወለሰሰ ተጠምቱ
አረማውያን የአከል ጉል
ቆሙ ለእሱ ተጠምቱ በይሕቲ
ዕለት ፺፻፱ በእንበለ አንስት
ወደቅ።

ክፍል ፵፩
ዘመ ወረደ
ኢየሩሳሌም

፺፭. መለምድገራሁ አእማረር
አባ የሐንስ ወረደ ኢየሩሳ
ሌም በበተውሕዕ ክንፍ በጽሐ
ንበ ቤተ ልሔም መነሳ ልደቱ
ለእግዚአብሔር በህየ ረከበሙ ለሰ
ብእ ሰገል እንዘ ይኢምንም
ለሕግን እምኃሁ ወርቀ ክርቤ
ወስሐኒ ወተወሊዶ ኢየሱስ
ክርስቶስ እማርያም እምቅድ
ስት ድንግል ሐራ መላእክት
እንዘ ይሰብሐ ወይብሉ ስብ
ሐት ለእግዚአብሔር በሰማ
ያት ወሰለም በምድር ሥም
ራቱ ለሰብእ ለክብረ ልደቱ
ሰገደ ምስሌዮሙ ምስለ ሐራ
መላእክት ይሰብሐም ንቡረ
ወተባዮጸሙ።

፺፱. ከዚህም በኋላ ስሙን ቀርጸ
ከጳጳስም በገድ ታቦትን ተደሰ
ለእነርሱም ተከላላቸው በዚያ
ችም ቀን የተጠመቱት የአረ
ማውያን ቁጥራቸው ከሲቶች
ከልጆች በተር እምስት ሺህ
አልፍ ያህሉ ነበር።

ክፍል ፵፪
ወደ ኢየሩሳሌም
እንደ ወረደ

፺፭. ከዚህም በኋላ አባ የሐንስ
ይህንን አውቆ በተሰጠው የጸጋ
ክንፍ ኢየሩሳሌም ወረደ፤ ጌታ
ችን ከተወለደበት ቦታ ከኢየሩ
ሳሌም በገድ ደረሰ። በዚያም
ሰብእ ሰገልን ሕግንን እጅ ሲን
ሁትና እጅ መንሻውን ወርቁን
ክርቤውንና ሽቶውን ሲሰጡት
አገኛቸው። ጌታችን ኢየሱስ ክር
ቶስ ከእመቤታችን ቅድስት ድን
ግል ማርያም በተወለደ ጊዜ የመ
ላእክት ጭፍራምች እያመሰገ
ኑና ለእግዚአብሔር በሰማያት
ምስጋና ይሁኑ በምድርም ለሰው
እርት ተወጠነ እያሉ ሲያመሰ
ግኑ አገኛቸው። ለልደቱ ክብርም
ከእነርሱ ጋር ሰገደ፤ ከመላእክት
ጭፍሮችም ጋር በእንድነት ያመ
ሰግኑት ነበር፤ በምስጋናም ባልን
ጅሮቹ አደረጋቸው።

፺፮. መካሰበ ሐረ ንበ ማየ
የርዳኛስ ይጠመቅ ወይርእይ
ሥላሴሁ ለዋሕድ መለኮት
በህየ ረከበ እንዘ ይጠመቅ
እግዚአብሔር ኢየሱስ ክርስቶስ
በእደ ጉባዔ የሐንስ መእንዘ
ይትናገር እብ ውስተ እየር
እንዘ ይብል ዝንቱ ወላቱ
ወልድሃ በአፈትር ዘኢያሁ
ሠመርኩ ወሉቱ ስምዕም ወቀ
ዊም ወልድ ማእከለ የርዳ
ኛስ እንዘ ይኢምር ከመቦ
አጸብዕ ወወረደ መንፈስ ቅዱስ
በእምሳለ ርእየተ ርግብ እንዘ
ይነብር ዲበ ርእሱ ለእግዚ
አብ ኢየሱስ ክርስቶስ ለክብረ
ኅምቀቱ በያስተሰራ ንጢአተ
ሰገደ በፍርሀት ወበረዓድ።

፺፯. መሐረ ሥልሰ ንበ ተራንዮ
ይስገድ ለክብረ መስቀሉ
በህየ ረከበ ጉባኤ እይሁድ
እለ ይተጽኑ ሰማዕተ ሐሰት
ቅድመ መስፍን ለንጉሠ አይ
ሁድ ኢየሱስ ናዝሬዊ እንዘ
ይስሕቱ ወይማለቱ ይዘንጉጉም
ወይሰትልም ዲበ ዕፀ ማእ
ከለ ፪ ፈያት ለክብረ መስ
ቀሉ ሰገደ እንዘ ይብል ተዘከ

፺፮. ዳገመኝም ወደ የርዳኛስ
ውኃ ይጠመቅ፤ የሥላሴን የአ
ካል ሦስትነት የመለኮትን አን
ድነት ያይ በገድ ሃይ። በዚያም
ጌታችን ኢየሱስ ክርስቶስ በአገ
ልጋዩ በየሐንስ እጅ ሲጠመቅ
አብም በደሙ ውስጥ ዘኛ ይህ
የምድሙ ልጄ ነው፤ እሱን
የወደድኩት ነው፤ እርሱንም
ስሙት እያለ ሲናገር አገኘ።
በየርዳኛስ መካከልም ወልድ
ቆም እያመሰገነ ጣቶች እን
ዳሉት ሲያመለከት መንፈስ
ቅዱስ በርግብ እምሳል ወርዶ
በጌታችን ኢየሱስ ክርስቶስ ራስ
ላይ ተቀመጠ። ኃጢአትን ለማ
ያስተሠርዶ ለጥምቀቱ ክብ
ርም በመፍራትና በመንቀሃ
ቀጥ ሰገደ።

፺፯. ሦስተኝም ለመስቀሉ ክብር
ይሰገድ በገድ ወደ ተራንዮ
ሃይ በዚያም የእይሁድ ጉባኤን
አገኘ። ናዝሬዊ ለማሆን የአይ
ሁድ ንጉሥ ኢየሱስ በመስፍን
ጴላሶስ ራት የሐሰት ምስክሮ
ችን የማያቆሙ እየሳቱና እየ
ተዘዋወቱ ይሸነግሉትና በሁ
ለት ሽፍቶች መካከል በእን
ጨት ላይ ሲሰትሉት ለመስቀሉ
ክብርም ሰገደ፤ እንዲህ እያለ፤

ረኒ እግዚአብሔር በውስተ መንግሥትክ በዝ መስተልክ በከመ ተዘከርኮ ለፈያታዊ ዘየማን እንሥረኒ በትንሣኤክ።

ከፍል ምዕደ

ዘከመ ተመደጠ ኢትዮጵያ ወለስተርአዮ እግዚእነ

፺፮. ወዘንተ ብሃሉ ተመደጠ ምድረ ኢትዮጵያ ሦስ ወለዕ ረፈ ውስተ ጸማዕቱ ዘውሉቱ ደብረ አዘሉ ወቆመ በጸልዮ ውስተ መርሕበ ደብር እንቃዕ ዲሞ ሰማየ እንዘ ኢየንሥሥ ምስማክ ለርሕሱ ወኢምጽን ግዕ ለሥጋሁ ሰፊሉ አደዊሁ ቆመ ከመ ዓምድ ትኩል እንዘ ደብል መሐር ኩሉ ሰብእ ኢትዮጵያ አለ የእምነ በስ ምክ ወለሰ ተደሱ ሥጋ ሆመ በሥረክ ሥጋክ ቅዱስ።

፺፱. እንዘ ደስኦል ወደትመሐ ለል ዘንተ አባ ዮሐንስ ምሥራቃዊ አስተርአዮ እግዚእነ ወደቤሉ ሰላም ለክ ኦ ፍቱርየ ዮሐንስ አዳም ንብረትክ ውስተ ገዳም ጥዕጡዐ ምግባር ወመዓርዒረ ቃል እንበ ሌክ አልቦ በገዳም ወበጸማዕት በአድባር ወበአታት ዘጸውዐ

አቤቱ በመንግሥትህ አስበኝ፤ በዚህ መስተልህ በቶኝ የተሰተለ ፈያታዊ ዘየማንን እንዳስብከው በትንሣኤህም እንሳኝ።

ከፍል ሠላሳ ሁለት

ወደ ኢትዮጵያ እንደተመለሰና ጌታ እንደ ተገለጠለት

፺፭. ይህንንም ብሉ ወደ ኢትዮጵያ ምድር ተመለሰ፤ ደብረ አዘሉ ወደተባለው ዋሻም ገብቶ አረፈ። በተራራው ሜዳ ላይ ዓይኖቹም ወደ ሰማይ አትንቶ በመጸለይም ለራሱ ቤት (መጠለያ፤ ለሥጋውም ጥግን ሳይፈልግ እጆቹን ዘርግቶ እንደተተከለ ምስሶ ሆኖ እንዲህ እያለ ቆመ፤ አቤቱ በስምህ የሚያምኑትንና ቅዱስ ሥጋህን በመተበል ሥጋቸውን የተደሱ የኢትዮጵያን ሰዎች ማር።

፺፬. ምሥራቃዊ የሆነ አባ ዮሐንስም ይህን ምሕላ ይዞ ሰጸ ልይ ጌታችን ታየውና እንዲህ አለው፤ ወዳጄ ዮሐንስ ሆይ! ሰላም ፍቅር እንድንት ላንተ ይሁን፤ በገዳም ውስጥ መኖርህም ያማረ የተወደደ ነው። ምግባሩ የቀና ቃሉም የጣፈጠ እንዳንተ ያለ በገዳምም ቢሆን በዋሻም ቢሆን በተራሮችም

ስመክ ወዘንብረ ተገዢረክ ህየ አስተዋርስ ለክ አብያተ ብርሃናት ዘወሀብኩ ኪዳን ለኪርስ ፍቱርየ ኪዳን ይኩንክ ወጣዕዳንሂ ቅዱሳን ኢይትማሰሉክ በገድል ወበትዕግሥት። መዝሙር ፪. ሐር እንከ ደብረ ጸገሮ ህየ ታስተፈሥሐኒ በገድል ወበትዕግሥት ህየ ትወልድ ብዙኃን ደቂቀ እለ ሀለዉ በፍቅር ወበየውሃት ከመርግብ።

፻፩. ወእቡነ ዮሐንስሂ አውሥኦ ወደቤሉ እስመ ንይለ ዚአየ ድኩም ውሉቱ ኢይክል ምንተኒ ተጋድሉ ወግብረ ተዐግሦ ንይለ ዚአክ ለአመረድኦኒ ለምንት አንዝን አነ ወአቲክዝ ሶበ ጸዋዕኩ ስመክ ኦ እግዚአብሔር ተራድኦተክ ወሶበ ሶእኩ ውስተ ደብር እመ ኮንኩ ሠናየ መኩ ይፈለሃኒ ወእመ አስፈጠኒ አፈ ጸላዒ መኩ ይመስጠኒ እምአፋሁ እምእደት ውስተ እደ ሀርየ አሐተ ዕለተ ይኒ ይሰኒ እደት ውስተ እደክ በከመ ይቤ መጽሐፈ ነገሥት

ቢሆን በዋናታትም ቢሆን የለም። ስምህን የጠራ መታሰቢያህንም ያደረገ ከዚያ የብርሃን ቤቶች አወርሰዋልሁ፤ ለወዳጄ ኪርስ የሰጠሁት ቃል ኪዳን ለአንተም ቃል ኪዳን ይሁንህ፤ ሌሎች ቅዱሳንም በገድልና በትዕግሥት አይመስሉህም።

፪. እንግዲህ ወደ ደብረ ጸገሮ ሃድ፤ ከዚያም በገድልና በትዕግሥት ደስ ታስኾልህ፤ በዚያም እንደ ርግብ በፍቅርና በየዋሃት የሚኖሩ ብዙ ልጆችን ትወልዳለህ።

፻፩. አባታችንም መልሶ እንዲህ አለው፤ የእኔ ኃይል ደካማ ስለሆነ መጋደልንና የመታገሥ ሥራን መሥራት ምንም አልቻልኩም፤ ነገር ግን የአንተ ኃይል ከረዳኝ ለምን አገናለሁ፤ ለምንስ እተከብላሁ። አቤቱ ሆይ! ስምህን በጠራሁ ጊዜ እርዳታህን አታዘግደብኝ፤ ወደ ተራራም በገባሁ ጊዜ ጥሩም ብሆን ማን ያየኛል፤ የጠላት ሰይጣን እንደበትሰ ቢያስተኝ ካንደበቱ ማን ያድነኛል። ለእንዲት ተን እንኳን በጠላቱ እጅ ውስጥ ከምወድቅ በአንተ እጅ ብወድቅ ይሻለኛል። መጽሐፈ ነገሥት እንዲህ እንዳለ፤ በሰው

እምነድት ውስተ እደ ሰብእ ይኒይሰኒ እድት ውስተ እደ እግዚአብሔር ወዘንተ ብሃሉ ሃርገ ሰማያተ።

ክፍል ፴፬

ዘከመ ተመደጠ ኢትዮጵያ

፪፪. ወአቡነ ሮሐንስሂ እንዘ የአኩቶ ለእግዚአብሔር ተን ሥእ በዲበ ነፋስ ወበጽሐ መንገል ደብረ ጸገር ሶበ ኮነ ሃ ናቅደ ክራማቲሁ ዘደብረ አዘሉ ወአቡነ ሮሐንስሂ በዊኦ ውስተ ዛቲ ደብር ረከበሙ ለአጋንንት ጸዋጋን ወለመና ናስት ርኩሳን እንዘ ይትባ ሀሉ በበደናቲሆሙ እፎ ንገ ብር ሥቃዮ በደብረ አዘሉ ወሶበ በጽሐ ንቤነ አባ ሮሐ ንስ አይቱ ሐዊረነ ናመስጥ ወአይቱ ይከውን ጉያን ይእዘ ናስተዳሉ ናናተነ ሊተነ ምጽ እቱ ዘቀርበ ይመስለኒ ይቤ ፩ ሰይጣን።

፪፫. ወእንዘ ዘንተ ይብል ባረከ በእደዊሁ እንዘ ይብል አን ትሙ ጸላዕያን ሀናያት ረሐቱ እምዛቲ ደብር አስመ መክ ፈልትዮ ይእቲ ወይቤልዎ እመንቱ ሰይጣናት እምት

እድ ውስጥ ከመውደት በእግ ዚአብሔር እድ መውደት ይሻ ላል። ይህንንም ብሉ ወደ ሰማያት ሃረገ።

ክፍል ፴፭ ሠላሳ ሦስት

ወደ ኢትዮጵያ እንደ ተመለሰ ፪፪. አባታችን ሮሐንስም በደብረ አዘሉ የነበረባቸው የዘመኑ ቍጥር ሃምሳ ሃመት ሲሆኑ እግዚአብሔርን እያመሰገነ በነ ፋስ ላይ ተጭኖ ወደ ደብረ ጸገር ደረሰ። አባታችን ሮሐን ስም ወደዚህች ደብር ገብቶ ከፋዎች አጋንንትንና ርኩሳን መናፍስትን አገኛቸው፤ እርስ በርሳቸው እንዲህ ሲባባሉ፤ በደብረ አዘሉ ስቃይ እንዴት እናደርጋለን፤ አባ ሮሐንስም ወደእኛ በደረሰ ጊዜ የት ሂደን እናመልጣለን፤ ሽሽታችንስ ወደ የት ይሆናል፤ እነሆ ጎዳናችንን እናዘጋጅ። ከመከላከላቸውም አንዱ ሰይጣን እኒስ መምጣቱ የቀረበ ይመስለኛል አለ።

፪፫. ይህንንም ሲል አባታችን እንዲህ እያለ በእጁ አማተቡ ባረከ፤ እንግዲህ እናንተ የበጎ ሥራ ጠላቶች ራቁ፤ ይህች ደብር ዕድል ፈንታዬ ጸዋዕ ተር ታዬ ናትና። እነዚያም ሰይጣ

ድመ ትትወለድ ብዘኑ ንስ ምስሉን ወእምድንረ ትትወለ ድኑ ንስከ ውሎቱ እመ ኢክ ሀለነ ያመስጠኑን ውሉድክ በዙሉ ስሐት ኢታንብር ያመ በቀለ ውስተ ልብነ ጽናሕ ሕቀ እመ ተረፉን ውሉድክ እምነመ ሞተ አቡሁ ለወ ልድ ምንት ባቀፀ።

፪፪. ወይቤሉሙ አባ ሮሐንስ ይእዘ እመ ተረፍክመ እም ኒዮ ትከውንዎሙ ፀረ ለውሉ ድዮ እምኒዮ ወፈድፈደ ዕበ ሲሆሙ ለሰይጣናት ዘመዓ ልት ወዘሌሊት።

፪፫. ወዘንተ እንዘ ይብል ገሠ ያመ አቡነ ሮሐንስ በቃሉ ይኒስከመ እግዚአብሔር እመ ንደጉከመ እነ በደጋሪ ለው ሉድዮ ከመ ኢትትበቀልዎሙ በቀለ ንሚእከመ ወረ ሰዮሙ ከመ ጢስ በንይለ ጸሎቱ መዋዒ ወበተጋድሎቱ ጽኑዕ ወይከውን ኑልቆሙ ለእለ ተዘርጢ በይእቲ ዕለት ፲ ወጃዮ።

፪፭. ወርእዮ አቡነ ሮሐንስ ተመስዎቶሙ ለሰይጣናት

ናት እንዲህ አሉት፤ ከመወለ ድሀ በፊት ከእኛ ጋር ጠብ አለህን ወይሰ ጠብህ ከተወ ለድሀ በጌላ ነው። እንገዳ ያውስ ካልቻልን ልጆችህ በስ ሕተት ሁሉ ያመልጡናልን? በልቡናችን ውስጥ በቀልን አታ ስቀምጥባቸው፤ ይልቁንስ ልጆ ችህ ቢተርፉን ጥቂት ሰዓት ቆይ፤ የልጅ አባቱ ከሞተ ወዲያ ጥትሙ ምንድር ነው።

፪፪. አባ ሮሐንስም እንዲህ አላ ቸው፤ ከእኔ ዛሬ ተለይታችሁ ከቀራችሁ ከእኔ ይልቅ ለል ጆቼ ጠላትን ትሆኗቸዋላችሁ፤ የቀንና የሌሊት ሰይጣናትም ጠባቸው በዛ።

፪፫. አባታችን ሮሐንስ እንዲህ እያለ በቃሉ ገሠዋቸው። እኔ ብተ ዋችሁ ቲም በቀልን ይዛችሁ በጌላ ዘመን ልጆቼን እንዳትበ ቀሏቸው እግዚአብሔር ያጥፋ ችሁ፤ አሸናፊ በሆነ በጸሎቱ ንይልና ጽኑዕ በሆነ ተጋድሎ ውም ብን ብሉ እንደሚጠፋ ጢስ አደረጋቸው። በዚያችም ቀን የተ በተነት የአጋንንት ቍጥራቸው አሥራ ስምንት አልፍ (መቶ ሰማንያ ሺህ) ይሆናል።

፪፭. አባታችን ሮሐንስም የሰ ይጣናት ከፋታቸውን አይቶ

ሬወየት ነፍሱ በፍሥሐ ከመ
ዘሰትየ ወይነ ትፍሥሕት።

ከፍል ፃዕፃዕ
ዘከመ መሀሮ
ለንጉሥ አረሚ

፪፮. ወእምዝ መጽአ ንቢሁ
ሐዋርያሁ ለንጉሥ አረሚ
ወይቤሉ አፈትድ እምጸአ
ንቢክ አእምን በቃልክ ወእ
ጠመቅ በእዲክ ወእመሰ ፈቀ
ድክ ምጽአትየ ፈንክ ንቢየ
ሐዋርያክ እትመጠ በእዲክአ
ሥጋ አማኑኢልክ አመጽክ
እምብሐርየ ላሕመ ጠመግ
ዝዐ ምሥዋዒክ ውእቱ እኮ
ባሕቲትየ ዘእመጽክ አላ አሕ
ዛብ ብዙኃን ይመጽኡ እሰ
ይፈትዱ ጥምቀተ በእዲክ።

፪፰. ወይቤሉ አቡነ ሮሐንስ
እመ ትፈትድ አሚነ ክርስቶስ
ይእዚ ሀብ ምጽዋተ ለነዳያነ
ወእመሰ መጽአክ ንቢየ እሁ
በክ ሕይወተ ዘላዓለም ብዕላ
ዝ ዓለም ኢይበተዕ ለነፍስ
ከመ ዋሂ ወተኑንተኑኒ ያማስን
እም ይትረክብ ፩ ፩ ምግባር
በልቡና።

፪፱. ነፍስ ርኅብት ትጽግብ
ሲሲተ ሕገ መጽሐፍ ወሥጋ

የደስታ ጠጅን አንደ ጠጣ
ሰው ሰውነቱ በደስታ ረካች።

ከፍል ሀላሳ አራት
የአረሚን ንጉሥ
አንደ አስተማረው

፪፯. ከዚህም በኋላ የአረሚ
ንጉሥ መልእክተኛ ወደ እርሱ
መጣ እንዲህም አለው፤ ወደ
አንተ ልመጣ እወዳለሁ፤ በቃ
ልህ እምናለሁ፤ በእጅህም እጣ
መቃለሁ፤ መምጣቱንም ከወደ
ድሀ የአማኑኢልን ሥጋና ደም
በእጅህ እተበል ዘንድ መልዕክ
ተኛን ወደእኔ ላክ እኔም ከሀገሬ
ለመሥዋዕት ፍሪዳ የሚሆን
በሬን አመጣለሁ፤ የምመጣም
ብቻዬን አይደለም። በእጅህ
መጠመቅን የሚወዱ ብዙዎች
አሕዛብ ይመጣሉ እንጂ።

፪፰. አባታችን ሮሐንስም እንዲህ
አለው፤ በክርስቶስ ማመንን
ከወደድህ ዛሬ ምጽዋትን ስጥ፤
ወደእኔም ብትመጣ የዘላዓለም
ሕይወትን እሰጥሃለሁ፤ የዚህ
ዓለም ብልጽግና ለነፍስ አይ
ጠቅምም ብልና ነቀዝ እንደሚ
ያጠፋው ያጠፋል፤ እንዳንድ
ጥሩ ምግባር በልቡና ቢገኝ።

፪፱. የተራበች ነፍስ የመጽሐፍን
ሕግ ምግብ ትጠግባለች፤ የተ

ርኅብ ይጽግብ ሲሲተ እከል
እስመ በግብረ ሥጋ ሀሉክ
እመ ኢተፈጸመ ለክ ይእዚ
ንዋየ ቤትክ በውሃዝ ምጽዋት
ያስተዋዕለክ ዳግመ እም
ጽድቅ ታፍትር ወርቀ ጠብ
ፋረ ወእመ ፈድፈደ ብዙን
መዛግብቲክ እይክውን ሚጣ
ለነፍስክ ከመ የሀብክ እግዚ
አብሐር ርስተ ሕይወት
ኅድግ ሉቱ መንግሥተክ ዘበ
ምድር ኅሥሥ መድኃኒተ
ነፍስክ እምፈቃደ ሥጋክ
እንዘ አረሚ አንተ እመ ዝበ
ርክ ዘንተ ዝገረ ሠናይ አማን
በአማን ትሚኒ ነፍስክ እም
ውሉደ ጸድቃን ውሉደ ክር
ስቲያን ኢንሚንክ።

፪፯. እስመ ኮነ ዘጌሠ ወዘ
እምሰየ ኢይረከቦ ለእግዚአብ
ሐር ዘእንበለ ምሕረቱ ለእግ
ዚአብሐር ኢዘጸመ ወኢዘጸ
ለየ ዘእንብለ ፈቃደ ዚእሁ
ይመስዎ ጸመ ወጸሉቱ ዘእ
ንበለ ይናፍቅ ልብክ ሕዳጠ
እመ ዝበርክ ዝገረታ ለጸድቅ
እመ ወደየ ለሊሁ እግዚአብ
ሐር ምሕረቱ ያሚልጥ ኩሉ
ዕዳ በኢሕንካሴ ልብ ትሐር

ራብ ሥጋ ግን የእህል ምግብን
ይጠግባል። በሥጋዊ ሥራ ትጥ
ራሰህና ዛሬ ምጽዋትን በመሰ
ጠት የቤትህ ገንዘብ ካልተጨ
ረሰልህ ሁለተኛ ከጽድቅ ያስ
ወጣሃል። ብርና ወርቅን እት
ወደድ፤ የግጥኙትህ ብዛት
ቢጨምርም የነፍስህን ዋጋም
አይሆንም። እግዚአብሐር የሕ
ይወት ርስትን እንዲሰጥህ
ምድራዊ መንግሥትን ተው
ሰት፤ ከሥጋህ ፈቃድም ይልቅ
የነፍስህን መድኃኒት ፈልግ።
አንተ አረማዊ ስትሆን ይህን
ጥሩ ምግባር ከሠራህ ከጸድቃን
ልጆች ይልቅ ነፍስህ እውነት
በእውነት ትበልጣለች፤ እኛ
የክርስቲያን ልጆችም በምግ
ባር እንበልጥሃለን።

፪፯. የገሠገሠና ያመሸ ከእግዚ
አብሐር ይቅርታ በተር እግዚ
አብሐርን የማያገኘው ሆኗልና።
የጸመም ቢሆን የጸለየም ቢሆን
ያለ እርሱ በኅ ፈቃድ ጸምና
ጸሎቱ ከንቱ ይሆናል። ልብህ
ሳይጠራጠር ጥቲት የእውነትን
ሥራዋን ከሠራህ እርሱ ትሉ
እግዚአብሐር ይቅርታውን ቢጨ
ምርበት ያለ ልብ መጠራ
ጠር ወደ ማመን ትሂድ ዘንድ
ዕዳህን ሁሉ ይጨርስልሃል፤

ውስተ አሚን ትሉ አሠሮ ለክርስቶስ ዘበርቱዕ ሕሊና ተዐመዶ ለእግዚአብሔር በፍ ቅር ወበየውሃት።

፻፲፩. ወለእመ ፈድፈደ ረብሐ አበሳ በመድሉት የሐጽጽ በም ሕረቱ ወበተሃህሉቱ እስመ ደላዊሁ ለጽድቅ ወለዓመፃ ውሉቱ እክበራ ለጥበብ ከመ ትዕበይ ነፍስክ በቅድመ እግ ዚአብሔር ወትረክብ ሞገሰ በነቤሁ እመ አፈድፈድክ እከ ብሮታ ለጥበብ ይሉቱ ጥበብ ትመርሐክ ውስተ ፍኖተ ጽድቅ ወትባልሐክ እምክሉ እኪት ወሰሚያ ዝንቱ ሐዋርያ ቃሉ ለእባ የሐገስ ምሥራቃዊ ሐረ ይሚጥ ቃሉ ለነገሥ አረሚ ወያብጽሕ መልእክቶ።

ከፍል ሻወ፩

ዘከመ አርእይዎ

መላእክተ ጽድቀ ወኩነኔ

፻፲፪. ወእምዝ ተባየጽዎ መላእክት በፍትወተ ንጽሕ እንዘ የዐርጉ ወይወርዱ ተላየ ይሔውጽዎ ለእባ የሐገስ ብእሴ እግዚአብሔር በምሕ ረት ወሃህል እንዘ ይብሉ

በቀና ሕሊና የክርስቶስ ፍላ ጋውን ተከተል፤ በፍቅርና በየዋህነትም እግዚአብሔርን አገልግለው።

፻፲፩. አበሳ በደላህ ተመዝግቦ በበሃ በደቅርታውና በቸርነቱ ይጎድላል፤ የጽድቅና የዓመፃ መዛኝ አርሱ ነው። አርሱ ጥበብን እክበራት፤ ነፍስህ በእ ግዚአብሔር ዘንድ ከፍ ከፍ ትል ዘንድ፤ በእርሱብ ዘንድ ባለሚልነትን ታገኛለች። የጥ በብን እክበርቷን ብታበሃ አርሷ ጥበብ ወደ ሕይወት ጎጃና ትመራሃለች፤ ከከፉ ነገርም ታድንሃለች። ይህም መልእክ ተኛ ምሥራቃዊ የሆነ የእባ የሐገስን ቃሉን ሰምቶ ወደ አረማዊ ንጉሥ ሊመለስ፤ መል ዕክቱንም ሊያደርስ ሂደ።

ከፍል ሠላሳ አምስት

መላእክት ጽድቅንና

ኩነኔን እንደ አላዩት

፻፲፪. ከዚህም በኋላ መላእክት ንጽሕናን በተላበሰ መንፈስ ተወ ዳጁት። ወደ ጥልቁ ሲወርዱና ሲወጡ የእግዚአብሔርን ሰው አባ የሐገስን በደቅርታና በቸር ነት ይጎዛቸዋል። እንዲህ አያሉ፤

ልላን ጽድቅ ያተርብ ሰብሐተ ወማገሉተ በእድባር ወበእታት አንተስ እስመ ነበርክ ህየ ውሳጢ ገዳም በጽንዕ ትዕግ ሥት ወበተጋድሉ ፈጽም በድረክ በሆነደ።

፻፲፫. ወእምዝ መሠጥዎ መላ እክት እስከ ኃምስ ሰማይ በህየ ርእየ ምረረ ሞት ወኩ ነኔ ሲኦል እምብዝን አንብዑ ለኃጥእ ብእሴ እንዘ ይፈቅዕ ገጽ ከመ ፍቅዐተ ምድር ወይቤ በልቡ ወይኪ እነ ዕፂ ዘኢይሔሊ ሥቃያ ለነፍስየ እምእርእይ ዘንተ ፍቅዐት ገጽ በእንብዕ በክርሠ እምየ እመ ኮንኩ ደመ ወማየ ቆረረ ይኔ ይሰኔ ነበርኩ ለዝ ምረረ ሞት ወኩነኔ ሲኦል እስመ ፈጠረኒ እግዚአብሔር በእርእያሁ ወበ እምሳሊሁ እምዝሊ ምድር እንዘ ያስተጋድር ላዕሊየ መን ፈሰ ሕይወት በደም እግዚአ ብሔርሰ ለከንቱ ይጸመ ወለከንቱ ይገብርን ልሕኩቱ ለእዳም።

፻፲፬. ለቡነ የሐገስሃ ዘከመዝ ርእየ ወፈቀደ ተንጦ ምድር ወይድፍንዎ አድባራት ወጸ ላዕት ወይቤሉ ፩ መልእክ

በእውነት እንደበት ምስጋናንና ማገልትን በተራሮችና በወንቶች ያተርባል፤ እንተም እንዲሁ በዚያ በገዳሙ ውስጥ በትዕግ ሥት ጽናትና በመጋደል ፍጫ ህን በመልካም ሥራ ጨርሱ።

፻፲፫. ከዚህም በኋላ መላእክት እስከ እምስተኛው ሰማይ አባ እጉት፤ በዚያም ከዕንባው ብላት የተነሣ ኃጢአተኛ ሰው እንደ መሬት መሰንጠቅ ፈቱን ሲሰ ነጥቅ የሞት ምረትንና የሲኦ ልን ኩነኔ እየ፤ በልቡም እንዲህ አለ፤ የነፍሴን ስቃይዋን የማላ ስብ ወይኔ ትል ነኝ፤ ይህን በዕ ንባ የፈት መሰንጠቅን ከማይ በእናቱ ማእፀን ቀባቃባ ውኃንና ደምን በሆነው ይሻለኝ ነበር። በደም የሕይወት መንፈስን በላዩ ላይ አሳድሮ ከምድር አፈር በእርእያውና በእምሳሉ እግዚአብሔር ለዚህ የሞት ምረትና የሲኦል ኩነኔ ፈጥሮ ኛልና እግዚአብሔርሰ ለከንቱ ነገር ይደክማልን? የእዳምንም ፍጥረት በከንቱ ይፈጥራልን?

፻፲፬. አባታችን የሐገስም እንደ ዚህ ያለውን ነገር እየ፤ ተመለ ከተ፤ ምድርም ትውጠው ዘንድ ወደደ። ተራሮችና ሞሻዎችም

ረሲ ተስፋክ ለእግዚአብሔር ከመ የሀብክ ርስተ ሕይወት ዘዐይን ኢርእየ ወእዝን ኢሰ ምዕ ውስተ ልቦ ሰብእ ዘኢ ተሐለየ ዘእስተዳለወ እግዚአብሔር ለእሰ ያፈቅርዎ እስመ ውሉቱ ንር ወመፍቀሬ ሰብእ ለኩሉ ዘይሰፎ ንቤሁ በተ ሰፋ ትንሣኤ ውሉቱ ተስፋ ሕያዋን ወውሉቱ ትንሣኤ መታን በከመ ይቤ ኢር ምያስ ነቢይ ርጉም ውሉቱ ዘይፊሲ ተስፋሁ በሰብእ ናሁ እንሥእ አዕይንቲክ ትርእይ ሀገርክ ወእንሥእ አዕይንቲሁ ፍጡን ርእያ ለሀገር እንዘ ታውንዝ ሐሊበ ወመዓረ ዘውረ አዕዓዲሃ ዓረፍተ ብር ሃን ወንጥረ መብረት ዘየን ይድ ዓይን ንጸፊሁ ለውሉቱ ብሔር።

፻፲፭. ወይቤሉ አቡነ ዮሐንስ በጽሚት ለመልእክ ሀሉኑ አግዓ ዚሃ ውስቲታ አው ካልዕኑ አግ ዕኑ አግዓዚ ይመጽእ ላቲ ይቤሉ ፩ መልእክ ለእባ ዮሐንስ ላቲ ይሉቲ ሀገርክ እለ

ተንደው ይደፍኑት ዘንድ ወደድ። እንድ መልእክም ተስፋህን በእግዚአብሔር አድርግ እሰው። ዓይን ያላየውን ጆሮ ያልሰማውን በሰው ልቡና ያልታሰበውን እግዚአብሔር ለወዳጆቹ ያዘጋጀውን የሕይወት ርስትን ይሰጥህ ዘንድ እርሱ ቸርና ሰውን ወዳጅ ነውና ትንሣኤን ተስፋ በማድረግ ወደ እርሱ ለሚተማመኑ ሁሉ የሕያዋን ተስፋ እርሱ ነው፤ የመታንም ትንሣኤያቸው እርሱ ነው። ነቢዩ ኢርምያስ ተስፋውን (አለኝታውን) በሰው የሚያደርግ እርሱ የተረገመ ነው እንዳለ እነዞ ዛሬ ሀገርህን ታይ ዘንድ ዓይኖችን አንሣ። እርሱም ዓይኖቹን ፈጥኖ አንሣ፤ ሀገሪቱ ንም ወተትና መዓርን ስታ ፈልቅ አያት። የቦታዎቿ ዙሪያም የብርሃን ማረፊያ ነው። ያችንም ሀገር ለመመልከት የመ ብረቱ ብልጭታ ዓይንን ያንጸ ባርቃል።

፻፲፭. አባታችን ዮሐንስም መልእክን በተስታ፣ በውስጧ ጌታዋ እለን ወይስ ሌላ ጌታ ይመጣ ላታል? አለው። እንዱ መልእክም ለእባ ዮሐንስ ያቺ ሀገርህ ናት፤ በቆብና ቅዱስ በዞን

ይመልሱ ባቲ ውሉድክ በተ ባውን በቆብዕ መበአሰኪማ ቅዱስ ዘመላእክት።

፻፲፮. ወተሰጥዎ አቡነ ዮሐንስ ኩሉ ዘነገርከኒ ነገረ እኩየ መሆናየ ይእዚ ነገረ በሐውርት መሰለኒ መልእኪየ እፎ ተሣለቀኒ በዐይ ምግባር እከ ውን አግዓዚሃ ወእበውእ ውስቲታ ምስሰ ውሉድየ ወይቤሉ መልእክ እፎ ታቲሕት ርእሰክ እምሰብእ እንዘ ትከውን አበ ለኩሉ።

፻፲፯. ወይቤሉ አባ ዮሐንስ እመ ትከውን ሀገርሃ ባቲ ገነት ወይሉቲ መንግሥተ ሰማያት ዘኢይጤያት ንብረ አዕማዲሃ እንተ ኮነት ዕብብተ ወርኅብተ ፈቀድኩ እባእ ውስቲታ ወእንበር ማእከሊሃ ወይቤሉ መልእክ ዓዲ በዊእትክ ህየ እምድንረ ሞትክ ትበውእ ማእከሊሃ እኮ ይእዚሰ ህየ ትንበር እእምራ ከመ ትኩን ሀገርክ።

የመላእክት አሰኪማ ልጆችህ በመባመድ የሚመሉባት ናት።

፻፲፯. አባታችን ዮሐንስም እንዲህ ሲል መሰለት፤ የነገርክን ነገር ሁሉ ክፉም ይሁን በጎ ዛሬ የሀገርችን ቋንቋ መሰለኝ፤ መልእኪ ወይ! እንዴት ተዘባ በትኩሰኝ በምን ሥራ ጌታዋ እዞናለሁ፤ እንዴትስ ክልጄቼ ጋር ወደ ውስጧ እገባለሁ። መልእክም እንዲህ አለው፤ እንተ ለሁሉ አባት ስትሆን ከሰዎች ለይተህ ራሴህን ለምን ዝቅ ዝቅ ታደርጋለህ።

፻፲፯. አባ ዮሐንስም እንዲህ አለው፤ ይህች ገነት ሀገራ ከዞኖች ሰፊና መባብን የሆነች የምስሶዎቿ ንብረ ቀለም የማ ይመረመር ይህች መንግሥተ ሰማያትም ሀገራ ከዞኖች ወደ ውስጧ ገብቺ በመባከፋ ልቀ መጥ አወዳለሁ። መልእክም እንዲህ አለው፤ ወደእዚያች መግባትህ ገና ነው ከሞትህ በኋላ ወደ መባከፋ ትገባለህ፤ ዛሬ ግን አይደለም። በዚያች ትቀመጥ ዘንድ ሀገርህ መሆኗን አወቃት እንዲ።

፻፲፮. ወተዋም አቡነ ዮሐንስ በየማን መልእክ አለመራ በርሑት ፍኖት ተአምን እስከ ይወድቅ በላሕበ ፍትረ መን ራስ ቅዱስ ዘእሳት ሀገረ ካልእን መሰለኒ ወአመሰለኒ ዘዚእየ እግዚእየ ወአምላኪየ ኢየሱስ ክርስቶስ ኢትጎድጋ ለነፍሱን እንዘ እኩየ ልብ እነ እፍ፡ አተውም ቅድሚክ ምሕረትክ ይርከበኒ።

፻፲፱. ወርእዮ ዘንተ ወረደ እም ሰማይ ውስተ ደብረ ጸገር ወበጸሐ ህየ እንዘ ይዚምር መዝሙረ ዳዊት የወሃ እንዘ ይሰግድ ወያሱተ በርክበእንበዕ መሪር ወበጎዘን ክቡድ ለላ ጊዜሁ ወለላሳሁ ኢያዕረፈ ውስተ መካነ እስከ ይሬእያ ለሀገር ይጎድር ማእከሊሃ ኢወሀበ ለአዕይንቲሁ ንዋመ ወኢድቃሰ ለተራንብቲሁ ወኢ ቦእ ውስተ ጽላሎተ ቤቱ እስከ ይረክብ ማጎደር።

፻፳. በከመ ይቤ ነቢይ በመዝሙር ከመ ኢይበውእ ውስተ ጽላሎተ ቤትየ ወከመ ኢየ ዕርግ ውስተ ዓራተ ምስካ

፻፲፭. አባታችን ዮሐንስም በመ ልእኩ ቀኝ ቆም አወቃት፤ በራቀ ጎዳናም እሳት በዋነ በመንፈስ ቅዱስ ፍትር ላበት ተውጦ እስኪወድቅ ድረስ እጅ ነግት። እንዲህም አሰ፤ የሌሉት ሀገርን መሰለኝ፤ የእኔም አል መሰለኝ። ጌታዬና እምላኪ ኢየሱስ ክርስቶስ ሆይ፤ ነፍሴን አትተዋት፤ እኔ ልበ ክፉ ስሆን እንዴት በፊትህ አቆማለሁ፤ ይቅርታህ ይርዳኝ እንዲ።

፻፲፱. ይህንንም አይቶ ከሰማይ ወደ ደብረ ጸገር ወረደ። ወደ እዚያም ደርሶ በከባድ ኃዘንና በመረረ ዕንባ እየተንበረከከና እየሰገደ መቶ ሃምሳውን የዳ ዊት መዝሙርን ይዘምር ጀመር። በየሰዓቱና በየጊዜው በቦታው ውስጥ አላረፈም። በመካከሏ ያድር ዘንድ ያችን ሀገርም እስከሚያያት ለዓይኖቹ እንት ልፍን፤ ለትንድቦቹ እንጉልቻን አልሰጠም። ማደሪያውንም እስ ኪያገኝ ድረስ ወደ መጠለያ ቤቱ አልገባም።

፻፳. ነቢይ ዳዊት በመዝሙር እንዲህ እንዳለ፤ ወደ መጠለያ ቤቱ እንዳልገባ ወደ መኝታ አልጋዬም እንዳልወጣ ለዓይ

ብየ ወከመ ኢያሁቦን ንዋመ ለአዕይንትየ ወኢድቃሰ ሰተ ራንብትየ ወኢዕረፍተ ለመላ ትሕየ እስከ እረክብ መካየ ለእግዚአብሔር ወእቡነ ዮሐንስሂ እሐተ ዕለተ ኢያዕረፈ በውርቡት እስከ ይትፈጸማ ካራማቲሁ።

ከፍል ፴ወ፮

ዘከመ አጥመቆሙ ለአረማውያን ምስላ ንጉሦሙ

፻፳፩. ንግዛእኪ ንዘ ቀዳሚ ነገር ዘከመ ፈነወ ሐዋርያተ ንበ ንጉሠ አረሚ ወመጽአ ንዘ አቡነ ዮሐንስ ይእመን በቃሉ ወይጠመቅ በእደዊሁ ወበጸሐ ህየ ፈነወ ንቤሁ እንዘ ይብል አንሰ እፈቅድ በእደክ እጠመቅ ውስተ ማየ ጥምተት ውተንግሊኦ እባ ዮሐንስ ሐረ ውስተ ባሕር ወቆመ ማእ ክሌሁ እንዘ ይሁብ ብዕዐ ለእምላኩ።

፻፳፪. ወሶቤሃ እንሥእ አዕይ ንቲሁ ወአንቃዕደወ ሰማየ ወይቤ ኦ እግዚእየ ኢየሱስ ክርስቶስ ከመ ይኩን ፈቃደክ በእሚኖቶሙ ለውሉደ ዐላ ውያን ወአረማውያን ወሚ

ኖቹ እንትልግን፤ ለትንድቦቹ እንጉልቻን፤ ለጉንጮቹ እረፍትን እንዳልሰጥም የእግዚአብሔርን ቦታውን እስኪገኝ ድረስ እደክማለሁ። አባታችን ዮሐንስም በመናቱ እስኪጠረሱ ድረስ በጉልምስና ዕድሜው እንዲትም ቀን አላረፈም።

ከፍል ሠላሳ ስድስት

አረማውያንን ከንጉሣቸው ጋር እንደ አጠመቃቸው

፻፳፩. ወደ ቀደመ ነገራችን እንመለስ፤ መልእክተኛን ወደ አረማዊ ንጉሥ እንደላከ አረማዊ ንጉሥም በቃሉ ያምን ዘንድ፤ በእጆቹም ይጠመቅ ዘንድ ወደ አባታችን ዮሐንስ መጣ ወደ እዚያም ደርሶ በጥምተት ውን ውስጥ እኔ በእጅህ ልጠመቅ አወዳለሁ እያሰ ወደ አርሱላክ። እባ ዮሐንስም ተነሥቶ በባሕሩ ውስጥ ለእምላኩ ብዕ ዓትን እየሰጠ በመካከሉ ቆመ።

፻፳፪. ያንጊዜም ዓይኖቹን እንሥቶ ወደ ሰማይ አተና እንዲህም አለ፤ ጌታዬ ኢየሱስ ክርስቶስ ሆይ፤ የዓለውያንንና የአረማውያንን ልጆች አንተን በማመናቸው ፈቃድህ ይደረግ።

በሙሉ በፈቃድክ እምሃይማኖቱም ጽድቅ ውስተ ሃይማኖትክ ከመዘመንክ ለጳውሎስ ሐዋርያ ዐዋዲ እም ከሐድቱ ንቤክ በድንጋጌ መብረቅ ሚሰሙ በጸጋ ጥምቀትክ ኢትግብላለሁ ውስተ ሃመባ በፈቃድ ዚክክ ከመደኩን ዝንቱ ሐዋርያ ወሰባኪ ወንጌል አንስ አእምር ከመዘልፈ ትስምዐኒ ስምዐኒ እግዚአብሔር ዘሰላል ኩክ ወእመ ትብላኒ ለሊክ እመ ይመመቱ ወእመመቱ ይትከህልኑ አራዊት ይኩን እንስሳ እንስሳኒ ይኩን አራዊተ በእንተ ዝንቱ ይትርፍ ጥምቀቶሙ።

፪፻፫. ባሕቱ እግዚአብሔር ቅድሚኛው ሰላም አስመተፈጥሩ በእርሳይክ ወበእምሳሊክ ጸውዖሙ ለእሱ ውሉደ ዐላውያን ወእረማውያን እመንቱ በከመ ትቤ እንተ በወንጌል ቅዱስ ኢመጸእኩ እጸውዕ ጸድቃኒ አላ ኃጥኣን ለንስሓ።

፪፻፬. ወበንተ እንዘ ይትናገር

ከረከሁኝ ሃይማኖታቸው ወይ ተቀደሰኝ ሃይማኖትህ በፈቃድህ መልሳቸው። እስከ ሃለም ዳርቻ የሆረ ጳውሎስንም በመብረቅ ድንጋጌ ከከህድቱ ወይ እንተ እንደመለስኩ በጥምቀትህ የጸጋ ልጅነት መልሳቸው። በእንተ በጎ ፈቃድ ይህ ንጉሥ ውንጌልን አስተማሪና ሐዋርያን ይሆን ዘንድ ሃመዕን (በደልን) ወደ ልቡናቸው አትመልስ። እኔም ዘወትር እንደም ትስማኝ አውቃለሁ። አቤቱ የለ መንከህን ሁሉ ስማኝ፤ አቤቱ እንተም ቢመመቱም ባይመመቱም አራዊት እንስሳትን እንስሳት አራዊትን ይሆን ዘንድ ይቻላልን? ስለዚህም መመመቃቸውንም ይትር ብትለኝ።

፪፻፫. ዳሩ ግን እንተ የሰዎኝ መጥፋታቸውን አትውደድ፤ በእርሳይህና በእምሳልህ ተፈጥረዋልና እነዚህን የሃላውያንና የእረማውያንን ልጆች ጥራቸው፤ እንተ በቅዱስ ወንጌል እንዲህ እንዳልህ፤ ጸድቃንን ልጠራ አልመጣሁም፤ ኃጥኣንን ለንስሓ ልጠራ መጣሁ እንጂ።

፪፻፬. ይህንንም ሲናገር ሰማይ

ተሰጥቀ ሰማይ ወወረደ መንፈስ ቅዱስ ላዕለ ውሐቱ ማይ በርድቱ ቀደሰ ሰማይ እስከ ይመስል ባሕርይ አሳተ።

፪፻፭. ወእምዝ እንበባ መጽሐፈ ወንጌል ወመጽሐፈ ጥምቀት ዘይሠራ ኃጢአተ ወተንግሌ እብነ ዮሐንስ ቆመ ማዕከል ባሕር ባረኮ ሰማይ በትእምርተ መስቀል እንዘ ይብል ፩ አብ ቅዱስ ፩ ወልድ ቅዱስ ፩ ውሐቱ መንፈስ ቅዱስ አጥመቆ ለንጉሥ ወሰኩሉ ሕዝብ ወወሊኦ እም ባሕር ሰገደ ሉቱ።

፪፻፮. ወእብነ ዮሐንስሂ እድኒኝ ከሃይ ባረኮ በእደዊሁ ወይቤሉ በጽሐኩ ዘትፈቅድ ኩሉ ወይቤሉ እወ በጽሐኒ ኩሉ ዘሰለልኩክ ናሁ ርኢኩ ሥልጣነክ ዘያንጽሕ ኃጢአተ ወይደመስስ ጌጋዮ ወእበሳ ወሶበ ይቤ እብነ ዮሐንስ ፩ አብ ቅዱስ ይራእዮ ለአብ በዋሕድ ገጽ ወበመልክእ ፍጹም ወእመ ይቤ ካዕበ ፩ ወልድ ቅዱስ ይራእዮ ለወ

ተክረተ መንፈስ ቅዱስም በዚያውኃ ላይ ወረደ። በመውረዱም ባሕርይ (መልኩ) አሳትን እስኪመስል ድረስ ያን ውኃ ቀደሰው።

፪፻፭. ከዚህ በጋላ የወንጌል መጽሐፍንና ኃጢአትን የሚያስተሠርደ መጽሐፈ ጥምቀትን እንበባ። አባታችን ዮሐንስም ተንሥቶ በባሕሩ መካከል ቆመና አሐዱ አብ ቅዱስ አሐዱ ወልድ ቅዱስ አሐዱ ውሐቱ መንፈስ ቅዱስ አያለ ውኃውን በመስቀል ምልክት ባረከው ንጉሡንና ሕዝቡንም ሁሉ አጠመቃቸው። ንጉሡም ከባሕር ወጥቶ ሰገደለት።

፪፻፮. አባታችን ዮሐንስም እንጉቱን ዘንበል አድርጎ በእጆቹ ባረከው። አባታችንም የምትፈልገው ነገር ሁሉ ደረሰልህን? አለው። ንጉሡም እዎ የለመንኩህ ሁሉ ደረሰልኝ አለው። ፍጹም በደልን የሚደመስስና ኃጢአትን የሚያንጸ ሥልጣን ህንም እነሆ አሁን እየሁ አለው። አባታችን ዮሐንስም አሐዱ አብ ቅዱስ ባለ ጊዜ በእንድ ገጽና በፍጹም መልክ እብን ያየዋል። ዳመኝም አሐዱ

ልድ እንዘ ይወዳል እምነብ
ልቡናሁ ለከዊን ቃል በመል
ከዕ ወበገጽ ወእመ ይቤ
ሥልሰ ፩ ውሉቱ መንፈስ
ቅዱስ ይፈለጋል ለመንፈስ
ቅዱስ በዋሕድ ገጽ ወበ፩
አካል እንዘ ኢይትፈለግ በመ
ለኩቱ ዘኢይትፈለግ ወበዘ
ኢይትዐወቅ ማሳለቅቱ።

፻፳፮. ወስመዮ ስሞ አባ ዮሐ
ንስ ለውሉቱ ንጉሥ አረሚ
መስተል ቤዛነ ወለኩሉ ሕዝቡ
ወለጠ አስማቲያው በአሚነ
ክርስቲያን እምቀዳሚ አስማ
ቲያው ወአለ ተጠምቁ በይ
ሉቲ ዕለት የእክል ኅልቆሙ
፸፻፶ አለ ተዓደዉ ትእዛዘ እን
ዚአብሔር ወአብኦሙ ውስተ
ብሔርሙ ይንበሩ በበደወ
ሎሙ በዳንና ወበሰላም።

ክፍል ፵፬

ዘከመ አስተርኦ

እግዚእነ በደብረ ጸገሮ

፻፳፰. ወእምዝ እንዘ ሀሎ
ውስተ ደብረ ጸገሮ አስተር
አዮ እግዚእነ ለጸቢሐ አሐድ
ወይቤሎ ሰላም ለከ ኦ ፍቱ

ወልድ ቅዱስ ሲል በመል
ከና በገጽ ቃልን ለመዛን
ልቡናው ከሆነ ከአብ ሲወጣ
ያዋል። ሦስተኛም ፩ ውሉቱ
መንፈስ ቅዱስ ባለ ጊዜ
በእንድ ገጽና በእንድ አካል
በማይታይ መለኮቱና በማይ
ታወቅ ተፍጻሜቱ ሳይ ለይ
መንፈስ ቅዱስን ያዋል።

፻፳፯. አባ ዮሐንስም ያን አረ
ማዊ ንጉሥ ስሙን መስተል
ቤዛነ ብሎ ሰየመው። የሕዝቡ
ንም ሁሉ ስሞቻቸውን ከመጽ
መሪያ ስሞቻቸው ወደ ክርስ
ትና ሃይማኖት ስም ለወጡ።
በዚያችም ቀን የእግዚአብሔ
ርን ትእዛዝ አፍርሰው የንበሩ
የተጠመቁት ተሳታፊቸው ሰባ
አልፍ (ሰባት መቶ ሺህ) ያህ
ላል። በደንንነትና በሰላም በየ
አውራጃቸው ይቀመጡ ዘንድም
ወደ ሀገራቸው አሰናበታቸው።

ክፍል ፵፭ ሰባት

ጌታችን በደብረ

ጸገሮ እንደ ታየው

፻፳፱. ከዚህ በኋላ በደብረ ጸገሮ
ውስጥ እያለ ጌታችን አሐድ
ጠዋት ታየውና እንዲህ አለው፤
ከዚህች ዓለም ጭንቀት ያዳን

ርሃ ወምእመንዮ ዘከሐየው
ኩክ እምጸዕራ ሰባ ዓለም
እነሃ. ሰላምዮ አስተዋረሰከ
ርስተ ጸድቃን ንበ ሀልዉ እብ
ርሃም ይሰሐቅ ወያዕቆብ ህዮ
አነብረክ ንበ ኢይብሊ ወኢይ
ማስን እጸንሕ ዕግቲ ተስፋክ
ውስተ መንግሥተ ሰማያት
ወይቤሎ መሐል ሊተ ከመ
ኢይትሐሰው ቃልከ።

፻፳፱. ወእምዝ እምጸኦ ለእን
ዝእትነ ቅድስት ድንግል ማር
ያም እምኢይም ዘታዕዳዱ
ሐሊበ ወመዓረ ወአንዘ አጥ
ባቲሃ ወመሐሰ ሎቱ ከመ
ኢይሐሱ ማእከቶ ዘወዕለ
እምአፋሁ ከማሁከ ይቤ እን
ዚእነ በወንጌል ቅዱስ ይቀ
ልል ንልፈተ ሰማይ ወምድር
እምትደት አሐቲ ቃል እም
ኦሪት ወእምነበያት ዘጸውዐ
ስመክ ወዘገብረ ተገዛረክ ዘተ
አመነ ከዳነክ እምሕር ለክ
እስክ ፻ ትውልድ አመ ዕለተ
ፍትሕ አበውአሙ ውስተ
መንግሥተዮ በእንተ ከዳነክ።

፻፴. ይእዚክ ፍልስ እምዘየ
ትጸሙ በእንቲአየ ሐር ሀገረ

ኩህ ታማኚ፤ ወዳጄ ወደ፤
ሰላም ፍቅር እንድነት ላንተ
ይሁን፤ እኒም ሰላሚን አወር
ሰግለሁ። በማያረጅና በማይ
ጠፋ አብርሃም ይሰሐቅና ያዕ
ቆብ ባለብት በዚያ በጸድቃን
ርስተም አስቀምጥላለሁ። የተ
ሰፋህን (ያላችሁን) ዋጋም
በመንግሥተ ሰማያት ውስጥ
አቆያለሁ። አባታችንም ቃልህ
እንዳይታበል ማልልኝ አለው።

፻፴፱. ከዚህም በኋላ መዓርና
ውትትን ከምታፈልቅ ከኢይም
ገነት እመቤታችን ቅድስት ድን
ግል ማርያምን እመጣለት።
ውቸቺንም ይዞ ከአፋ የወጣ
ቃል ከዳነ እንዳይታበል ማለ
ለት። ራሱ ጌታን በወንጌል
እንዲህ እንዳለ፤ ከኦሪትና ከነ
ቢያት እንዲት ቃል ከምትወ
ድት ሰማይና ምድር ቢያልፉ
ይሻላል። ስምህን የጠራ መታ
ሰቢያህንም ያደረገ ቃል ከዳ
ንህንም ያመነ እስክ አሥር
ትውልድ ድረስ እምርልሃለሁ፤
በፍርድ ቀንም ስለ ቃል ከዳኔ
ወደ መንግሥቱ አግባቸዋለሁ
ስለ እኔ ትደክም ዘንድ።

፻፴. ባራ ከዚህ ተሰደድና ከፍ
ልህ ወደሆነችው ወደተጥለት

ተጉለት እንተ ይላቱ ከፍ ልክ ደብረ ጸገር በህየ ሰግድ ወእስተብርክ እስከ መንገል ሊባኖስ ምዕራቢሃ ለደብረ ኢጎራ ወዘንተ ተናገር እግዚ እነ ዐርገ።

፻፴፩. ወእቡነ ዮሐንስሂ እንዘ ያንሶሱ እምአድባር ውስተ አድባር ነበረ ፻ ዓመተ በጸ ገር እንዘ የዐይል እምገዳም ውስተ ገዳም።

ምዕራፍ ፭

ከፍል ምዕድድ ዘዓርብ

ዘከመ ወዕለ እምድረ ጸገር

፩. ወእምዝ ዐርገ አባ ዮሐንስ እምድብረ ጸገር ተንሥእ ወሠረረ በከንፍ ይሐር ንበ እዘዞ እግዚአብሔር እንዘ ይመርሕዎ መላእክት በትድ ሜሁ ወበጽሐ መንገል ምዕ ራቢሃ ለምድረ ጸገር እንተ ይላቱ ከፍሎሙ ለዐላውያን ርእዮ ቤተ ዐላውያን ነበረ በዴዴሆሙ እንዘ ይብል ነግደ እግዚአብሔር አንትሙ ዐላ ውያን ተወከፎ ነግድ ወትዕ ግሥት አጽንዑ ምስለ ተፋቅር።

ሀገር ውስጥ ወደምትገኘው ወደ ደብረ ኢጎራ ሃድ፤ በዚያም የደብረ ኢጎራ ምዕራባዊ ከፍል እስከሆነችው እስከ ደብረ ሊባ ኖስ አቅራቢያ ስገድ፤ ተንበር ከከ። ጌታችንም ይህን ተናገር ወደ ሰማያት ዓረገ።

፻፴፩. አባታችን ዮሐንስም ከተራሮች ወደ ተራሮች እየ ተመላለሰና ከበረሃ ወደ በረሃ እየ ተዘዋወረ ሃምሳ ዓመት በደብረ ጸገር ተቀመጠ።

ምዕራፍ ፭

ከፍል ሠላሳ ስምንት የዓርብ

ከምድረ ጸገር ስለ መውጣቱ

፩. ከዚህም በኋላ አባ ዮሐንስ ከደብረ ጸገር ወጣና በራቱ በራቱ መላእክት እየመራት እግ ዚአብሔር ወደ እዘዘው ቦታ ይሄድ ዘንድ ተነሥቶ በከንፍ በረረ። የዓላውያን ከፍላቸው ወደምትሆን ወደ ኢጎራ ምዕ ራባዊ ከፍል ደረሰና የዓላውያን ቤታቸውን አይቶ በደጃቸው ተቀመጠ፤ እንዲህ እያለ፤ የእ ግዚአብሔር እንግዳ ነኝ፤ እና ንተ ዓላውያን እንግዳ መቀበ ልንና ትዕግሥትን ከፍቅር ጋር አጸኑ።

፪. ወሰሚያሙ ዘንተ ነገረ ተሣለቁ በበደናቲሆሙ እስመ መንፈስ ሰይጣን ዐመ. አው ሥነተ ቃሉ ተጸመምዎ ወደ ቤሎሙ አባ ዮሐንስ እ ውሉደ ዐላውያን ጽሑሳን ልብ በእይ ግብር ትሣለቁ ወትዘልፉ ኪያየ በገበረ እኪት ወዐመባ እስመ እነ ሐዋርያ እግዚአ ብሔር በእገብር ሠናየ ነገረ ሥላት ኢይባእ እምአፋክሙ እስመ ውስቲቱ ብዙኅ ኃጢ አት።

፫. ወእምድኅራሁ ወዕሉ እም ቤቶሙ ከመ ይውግርዎ በዕ ብን ወበመጥባሕት ወበአብ ትር አንዝዎ እዴሁ ለአባ ዮሐንስ ቅዱሱ ለእግዚአብ ሔር ሰሐብዎ ድኅራተ እም ዴዴሆሙ ወነደግዎ እም ታሕተ ፍኖት።

፬. ወነበሮ ህየ አባ ዮሐንስ ጸለየ ንበ እግዚአብሔር እንዘ ይብል እ እግዚአብ ኢየሱስ ክርስቶስ በዘትክል ርድአኒ አርመምክኑ ርኢክ ተነድጎ ትየ ከመ ኀይለ ሰበእ ድክም

፪. ይህንንም ነገር ሰምተው እርሱ በርሳቸው ተዘግቡበት። የሰይጣን መንፈስ አጽርባቸዋ ልና ቃሉን ለመመለስ ቸል አሉ። አባ ዮሐንስም እንዲህ አላቸው፤ እናንተ ልቡናችሁ የተሸረነ የአላውያን ልጆች ሆይ፤ በምን ሥራ ትዘግበታላ ችሁ፤ ከፋትንና ዓመዕን በመ ሥራትስ ለምን እኒን ትዘልፉ ላችሁ። እኒ ጥሩ ሥራ የምሠራ የእግዚአብሔር መልእክተኛ ነኝና የመዘግበት ነገርም ከእፋ ችሁ አይውጣ በውስጡ ብዙ ኃጢአት አለበትና።

፫. ከዚህም በኋላ በድንጋይ፤ በሾተልና በሰይፍ፤ በብትር ችም ሊመቱት ከቤታቸው ወጡ። የእግዚአብሔር አገል ጋይ የሚሆን አባ ዮሐን ስንም እጁን ያዙት፤ ከደጃቸውም የኃሊት ጎትተው ከመ ንገድ በታች ጣሉት።

፬. አባታችን ዮሐንስም በዚያ ወድቆ እንዲህ እያለ ወደ እግዚ አብሔር ጸለየ። እቤቱ ጌታዬ ኢየ ሱስ ክርስቶስ ሆይ፤ መርዳት በምትችልበት ገዝብ እርዳኝ፤ መውደቱን እያየህ ዝም ትላለ ህን? ይካማ እንደ ሆነ እንደ

ስለነኑ ንይልክ ለተራድራትሃ
 አመሂ ተመንደብኩ ከመ
 ገባሬ እኩት አመሂ ተገደፍኩ
 ከመ ዕዳው ውስተ አደዊ
 ሆመ አያንግእከኒ በአደህ
 ወኢፈደደህ ፍዳ በተለ ፀላ
 ውያን እስመ ፈነውከኒ እም
 ንቤክ መጸእኩ ወበጸእኩ ንቤ
 ሆመ ከመ አፈጽም ትእዛ
 ዘከ ወእሱስ ንደጉኒ በምዕር
 እንተ ኢትትሐየሶ ለስእለትሃ
 በጽሐኒ ዝ ኃግር ወመስና
 ውስተ ይእቲ ሀገር።

፭. አብኑ ይሚንን ወልዶ
 አመ ያቲክዞ ወያንዝኖ ዓይ
 ንከ መሓራት ትርእየኒ ወትት
 መየጠኒ ገጽከ ንቤየ ከመ
 ኢትርሐት ሣህልክ እስመ
 ኮንኩ ንርቱመ ውስተ ዛቲ
 ሀገር መኑ የእምር ለሱብእ
 ናየ አመ ኮንኩ ወርቀ ንጡፈ
 ወእመ ኮንኩ ብሩረ ንሆረ
 ብሃለ ወርቅ ጽሩይ ፍሬ እስ
 ራኤል ውብሃለ ብሩር ንጡር
 ፍሬ ከነዓን በንበ ኩሱ ገበ
 ርተ ዓመዓ ለወርቅ ይዊል
 ጥዎ ወለብሩር ይሠደጥዎ

ሰው ኃይል እኒን ለመርዳት
 ኃይልህ ይከመን? ከፉን እንዳ
 ደረገ ሰው ብቸገርም፤ በእጅጅ
 ቸው እንደ ጥራጊ ብጣልም
 በእጅህ አላንግኸኝም፤ ስለ ዓላ
 ውያን በተልም ፍዳን አልከ
 ፈልካቸውም። እንተ ስለላክኝ
 ትእዛዘህን አፈጽም ዘንድ መጥቼ
 ወደ እነርሱ ደረሰኩ፤ እነርሱ
 ግን ፈጽመው ጣሉኝ። አብቲ
 እንተ በዚች ሀገር ውስጥ ይህ
 መግሳቶልና ጥፋት ደርሶብኛ
 ልና ልመናዬን ቸል ቸል አት
 በል ልጅ አባቱን ፍጹም ቢያሳ
 ዝነው አባት ልጁን ይተዋልን።

፮. ይቅር የምትል ዓይንህ
 ትመልከተኝ፤ ገጸ ምሕረትህም
 ወደ እኒ ትመለስልኝ። ይቅር
 ታህ ከእኒ እንዳትርቅ በዚች
 ሀገር የተገሳቶልኩ ሁኛለሁና
 ሰው መሆኔን ማን ያውቅልኛል።
 የጠራ ወርቅን ብህን የተገሳ
 ቶለ ብርንም ብሆን፤ የጠራ
 ወርቅ ማለትም የእስራኤል ፍሬ
 (ዘር) ነው። የተገሳቶለ ብር
 ማለትም ዓመዕን በደልን በሚ
 ሠሩ ሰዎች ዘንድ የከነዓን
 ፍሬ (ዘር) ነው። እነዚህ ሰዎች
 ዓመዐኞች ወርቅን ይለውጡ
 ታል ብርንም ለብረት ይሸጡ

ለብርት በዝ ብሔር ወርቅ
 ለብሩር ይትቀንዶ ውብሩር
 ለወርቅ ኢይትቀንዶ በብሔረ
 ባዕዳን ጻድቃን ግዳፋን።

፮. እንዚእየ ኢየሱስ ክርስ
 ቶስ ዕመት ጥበብ ሕሊናሁ
 ለዕብዮ መለኮትክ ንይል ወጽ
 ንዕ ለከ ስፋሕ እደዊክ ለእን
 ሥኦትሃ እምድር ከመ ይኩን
 ዕዉቀ ንይል አድንኖትክ እንዘ
 ኢይነብብ አፋየ ነገረ እኩየ
 በለፋኒ ወጸልኦኒ በንጉል
 አመ አረከብ ንይል በንቤክ
 ይእዜ ወእመ ወሀብከኒ ሥል
 ጣነ እነ ፈቀድኩ እደመስ
 ሶመ ለውሉደ ዐላውያን እስከ
 አራኢ ድቀቶመ ውተነጽሐ
 ቶመ ውስተ ምድር ወያርእ
 የኒ እንዚእብሔር አጥፍኦ
 ቶመ ለፀርየ በሥቃይ ወበ
 ምንዳቤ።

፯. ወእምዝ ከብደት እዬሁ
 ለእንዚእብሔር ላዕለ ሱብእ
 ይእቲ ሀገር በመዓት ወበ
 መቅህፍት እምጽእ ረንበ
 ላዕለ ይእቲ ሀገር ወእንለ
 ቶመ ለኩሉመ ዐቢዮመ
 ወንዑሶመ እስከ ይብሉ አሌ

ታል። በዚህ ሀገር ወርቅ ለብር
 ይግባል እንዲ ብር ለወርቅ
 አይገባም። ይህም በባዕዳን
 (ዓላውያን) ሀገር ጻድቃን የተ
 ጣሉና የተናቁ ናቸው።
 ፮. የመለኮትህ ጥንንነት የመታ
 ሰቢያው ጥበብ ጥልቅ የሆነ
 ጌታ ኢየሱስ ክርስቶስ ሆይ!
 ብርታትና ጽናት ያንተ ገንዘ
 ቦች ናቸውና ከተጣልኩበት
 ምድር እኒን ለማንግት እጆች
 ህን ዘርጋ! የማዳንህ ኃይል
 የታወቀ ይሆን ዘንድ እንደብቲ
 ከፉ ነገርን ሳይናገር በከንቱ
 ጠልተው ለድበውኛል። ባሬ
 ኃይልን በእንተ ዘንድ ባገኝ
 ሥልጣንንም ብትሰጠኝ በም
 ድር ላይ ፍጹም መውደቃቸ
 ውን (ጥፋታቸውን) እስከማይ
 ድረስ የዓላውያን ልጆች ላጠ
 ፋቸው እኒ ወደድኩ፤ እንዚእ
 ብሔር በስቃይና በችግር የጠ
 ላቶቼን ጥፋት ያሳየኝ።

፯. እነዚህም በኃላ የእንዚእብ
 ሔር እደ መዓቱ በቀጣና
 በመቅህፍት በዚያች ሀገር
 ሰዎች ላይ ጸናች፤ በዚያች
 ሀገር ላይ ረሀብን እምጥቶ
 እምጥቶ ታላቁን ታናሹን
 ሁሉ ፈጃቸው እንዲህ እስ

ለነ አስመ ጠናክ አክል ውስተ ብሔርን እንዘ ያስተባልዳሙ እንዚሉበሔር በበደናቲሆሙ።

፮. አስመ ንድግዎ ለአባ ዮሐንስ ውስተ አዳው ወለዝነመ እሳተ ላዕለ ኩሉ ውሉደ ዓመባ ወመስዋ እንዚሉበሔር ለምድር ከመ ሰምዕ በአዘቡቆረረ እከያቲሆሙ በእንተ ገዘረ በተሉ ለጸድቅ።

ከፍል ፀደቃ

ዘከመ አንሥእ ሙታን በምድረ ተጉለት ወጸገሮ

፬. ወእምዝ ሀገረ እንዚሉበሔር ኮነት በድወ ወማሰነት ኩላ ምድረ ተጉለት ወይ ቤሉ መልእክ እንዚሉበሔር ርኢከኑ ንይሉ ለእንዚሉበሔር ዐቢይ አስመ በአድንኖ ትክ አንሰቀ ሕዘቢሃ ለጸገሮ ህየ ጸሊ እመ ኮነት ሀገሮሙ በድወ ንበር ምስለ አዕዋፍ አዕላፍ ይእቤ አእኩቶ ለእንዚሉበሔር ከመዝ እድንክ ይእቤ ሰለሉ ለእምላክነ መሓሪ ከመ ታንሥእሙ ለኩሉሙ

ኪሉ ድረስ፤ ወሶልን ወሶታ ይገባናል፤ እህል በሀገራችን ውስጥ ጠፍቷልና።

፭. አባዮሐንስን በቆሻሻ (ጥራጊ) ውስጥ ጥለውታልና እንዚሉበሔርም እርስ በርሳቸው አበላላቸው፤ በዓመዕ ልጆች ሁሉ ላይም እሳትን አዘነበባቸው። ስለ ጸድቁ በደል ሙታሰቢያ ከፋቸውን በተጸየፈ ገንዘብ ስለ ተጸየፈ እንዚሉበሔርም ምድርን እንደሰም አተሰጣት።

ከፍል ሠላሳ ዘጠኝ

በተጉለትና በጸገሮ ምድር ሙታንን እንደ አስነሣ

፬. ከዚህም በኋላ የእንዚሉበሔር ሀገር ምድረ በዳን ሆነች፤ የተጉለት ምድርም ሁሏ ጠፋች። የእንዚሉበሔር መልእክም እንዲህ አለው፤ የገናናው የእንዚሉበሔርን ኃይሉን አየህን፤ እንተን በማዳን የኢጎራ ሕዝቦቹን ጨርሷልና። በዚያም ጸልይ፤ ሀገራቸውም ምድረ በዳን ብትሆን ከበዙዎች አዕዋፍ ጋር ተተመጥ፤ ዛሬም እንዲህ የእዳነህ እንዚሉበሔርን አመስግነው ጽኑዎችንና ደካሞችን ገድሏልና። ያስደስ

ምውታን እለ ሞቱ በስምዝ ከመ ያስተፍሥሕክ ተተለ ጽኑን ወድኩማን።

፲. ወእምዝ ጸልየ አባ ዮሐንስ ብእሱ እንዚሉበሔር ሚጠገጽ ወእንሥእ አዕይንቲሁ እንታዕደወ ሰማየ ወይቤ እንዚሉበሔር እየሱስ ክርስቶስ ስማዕ ስለሰትየ በእንግሊክ ለአልዓዛር እምነ ምውታን ወእውባክ እምክርሠ ሙታብር ውስተ ሕይወተ ትንሣኤ ከማሁኪ እንሥእሙ ለኩሉሙ ምውታን እለ ተተትሉ በእንቲአየ በመ ዓትክ ዘፈጠርክ እምነበ ሁሉ ወእልቦ እስመ እልቦ ዘይሰዐነክ ዘይገብር ትክል ታሐዩ ወትቅትል ልሕዙተክ ሚጥ ውስተ ነፍስቶሙ ርኢኩ ከመ ተውህበ ሊተ ሥልጣን ዘይቀትል ወያሐዩ መጠነ ዝፍሥሐ ርኢኩ በድቀቶሙ ለውሉደ ዐላውያን ከማሁኪ አርእየኒ ተንሥእቶሙ እመ ታብር።

፲፩. ወእንዘ ይስእል ዘንተ ወረደ መልእክ እንዚሉበሔር

ትህ በንድ በስምዐ የሞቱትንም ሁሉ እንድታስማማው ይታር ዛይ እምላክነ እነዞ አቡን ለምነው።

፲. ከዚህም በኋላ የእንዚሉበሔር ሰው አባ ዮሐንስ ፊቱን መልሶ ጸልየ፤ ንይናቹንም አንሥቶ ወይ ሰማይ አተና እንዲህም አሰ፤ አልዓዛርን ከሙታን ለይተህ ያስገኘው፤ ከሙታብር ውስጥም በሕይወት ያወጣኸው ጌታዬ እየሱስ ክርስቶስ ሆይ! ልመናዬን ሰማ፤ ካለመኖር ወይ መኖር ወይ መኖር እም ጥተህ የፈጠርኳቸውን በእኔ ምክንያት በተሳሳሉ የሞቱ ሙታንን እንዲሁ አስነሣቸው፤ የሚሳንህ ነገር የለምና። የምታደርገውን ትችላለህ፤ ፍጥረትህንም ታድናለህ፤ ትገድላለህ ነፍሳቸውንም መልስ። የሚገድልና የሚያድን ሥልጣን እንደተሰጠኝ እየሁ በዓላውያን ልጆች መውደቅ ይህን ያህል ደስታ እየሁ፤ ከሙታብር መነሣታቸውንም እንዲሁ አሳየኝ።

፲፩. ይህንንም ሲለምን እንዲህ የሚል የእንዚሉበሔር መልእክ

እምሰማይ ዘይብል ሚ ዘያ
 ጽዕቆ ስሊላ ሰላልኮ ለእግዚ
 አብሔር ሞተ ወሕደውተ
 ለፌ ቅትሎሙ በምዕር ወለፌ
 እንሥሎ በጽድቅ ከመዝ
 ትጊፕዕ ለጽድቅ ወዘንተ ነገረ
 ሞተ ወሕደውተ እስመ ስለ
 ልኮ ለእግዚአብሔር እንዘ
 ኢይፈትድ ያማስን ልሕደቶ
 ወያጥኛስ ዕፀው ብሔሩ ይሕዜ
 ወሀበከ እግዚአብሔር ንይለ
 ወሥልጣን ታንሥሎ ለኩ
 ሎሙ ምውታን እስመ ቀዳሚ
 ወሀበከ ሥልጣን ትፈውስ
 ዱያን ወታንሥሎ ሙታን
 ፍዳ ዐስበ የማክ ፈደሃ ለከ
 እግዚአብሔር።

፲፪. ወይቤሎ ለባ ፍላጎስ
 ለመልእክ እግዚአብሔር እፎ
 እከል እንሥሎሎ ለምው
 ታን እምገጸ ምድር እንዘ
 ውሕቱ እግዚአብሔር ኢየሱስ ክር
 ሱቲ መንሥኤ ምውታን
 ይከል ያንሥሎ ምውታን ወይ
 ቅትል ሕያዋን እስመ ገባራ
 እዳም ውሕቱ እማይ ወእመ
 ሬት ወነፍሐ ላዕሊሁ መን
 ፈሰ ሕይወት ወእሕሚር ዘያ
 ሌቡ ሠናየ ወእኩየ ወዘንተ

ወረደ። ምን የሚያስጠጋት
 ልመናን ለመንከው እንድ ጊዜ
 ፈጽመህ ግደላቸው እንድ ጊዜ
 ደግሞ በእውነት አስነግቸው
 ብለህ እግዚአብሔርን መለመንን
 ለመንከው እንደዚህ ለጽድቅ
 ትጓዳለህን? ይህንን ነገር ማለ
 ትም ሞትንና ሕይወትን እን
 ዘላብሔርን ለምንከዋልና ሳይ
 ወደ ፍጥረቱን ያጠፋ ዘንድ
 የሀገሩ ተከሎችንም ያጠፋ ዘንድ
 ሥልጣንንና ኃይልን እነዞ እን
 ዘላብሔር ሰጠህ! የሞቱትን
 ሁሉ ታስነግቸው ዘንድ፤ ቀድሞ
 የታመሙትን ትፈውስ፤ የሞቱት
 ንም ታስነግ ዘንድ ሥልጣንን
 ሰጥቶህ ነበርና እግዚአብሔር
 የድካምህን ዋጋ እሁን ከፈለህ።

፲፪. ለባ ፍላጎስም የእግዚአብ
 ሔርን መልእክ እንዲህ አለው፤
 የሞቱትን የሚያስነግ ጌታዬ
 ኢየሱስ ክርስቶስ የሞቱትን
 ማስነግት፤ ያሉትን መግደል
 ሲችል ከመሬት ላይ የሞቱትን
 ማንግት እንዴት እችላለሁ?
 እርሱ እዳምን ከውኃና ከመሬት
 የፈጠረ ነውና! ከፉና በጎውን
 የሚያስተውልበት አእምሮንና
 የሕይወት መንፈስንም አሳ
 ድርበታልና። ይህንንም ብሎ

ብሃሎ ዐርገ ሰማያት።

፲፫. ወእቡነ ፍላጎስ ላረከ
 ፣ ጊዜ በትእምርተ መስ
 ቀል ፀበለ ኩሎሙ ምውታን
 እለ ተዘርጢ ውስተ ምድር
 በገጸ ነፋስ ወሰቢሃ ተንሥሎ
 ምውታን እምድር ወቆሙ
 እንግር ለእባ ፍላጎስ ውሎደ
 ዐላውያን እለ ሞቱ በመዓት
 ወበመትሠፍት እንዘ ይባር
 ከዎ ለእግዚአብሔር ሰገዱ
 ንበ እገሪሁ ለእባ ፍላጎስ
 ወይቤልዎ ኅድግ ለነ አበላነ
 እስመ አልሀቀ እግዚአብሔር
 በጸጋሁ ላዕለ ኩሎ አድባራት
 ወበዓታት በኢያእምሮ ገበርን
 ላዕለ ሰብእናን።

፲፬. ወይቤሎሙ ለባ ፍላጎስ
 እምሎሙ ሞትከሙ እስከ
 ይሕዜ እይቱ ነበርከሙ ወይ
 ቤልዎ ውሎደ አረሚ ዝኑ
 ያጠይቅ ለባ ንብረተነ ርእዮ
 ምግባረነ ፈደሃን ፍዳሁ እም
 ላከከ ነበርነ ውስተ ሲኦል
 በብዳይ ወበሐቅየ ስንን ወባ
 ሕቱ ረከብናቦሙ ዝየ ለእለ
 ሞቱ አበዊን ወደቂቅን ዘእም
 ቆሙ ሰይጣን በእከዩ።

ወደ ሰማያት ዓረገ።

፲፫. ለባታችን ፍላጎስ በም
 ድር ውስጥ በነፋስ ፊት የተ
 በተነ የሁሉንም የሙታን ትቢ
 ያዎች በመስቀል ምልክት
 ሦስት ጊዜ ባረከ! ያንጊዜ ወዲ
 ያው የሞቱት ሁሉ ከምድር
 ተነሡ። በመዓትና በመትሠፍት
 የሞቱ የዓለውያን ልጆች ሁሉ
 በእባ ፍላጎስ ፊት ትይዩ
 ቆሙ፤ እግዚአብሔርን እያመ
 ሰጉ ከእባ ፍላጎስ እግር
 ዘንድ ሰገዱ። እግዚአብሔር በጸ
 ጋው በአድባራትና በዋሻዎች
 ሁሉ ላይ ከፍ አድርጎላልና
 አበላችንን ሁሉ ይቅር በለን
 አሉት። በሰውነታችን ላይ ባለ
 ማወቅ ከፉን ሥራን ሠራን።

፲፬. ለባ ፍላጎስ ከሞታችሁ
 ጀምሮ እስከዛሬ ድረስ ወዴት
 ተቀምጣችሁ ነበር አላቸው።
 የአረማውያን ልጆችም ለባ ኑሯ
 ችንን ይህ ያስረዳልን? ሥራ
 ችንን እይቱ እምላከህ ብድራ
 ቱን ከፈለን (ቀጣን)። በለቅሶና
 ጥርስን በማፋጨት በሲኦል
 ውስጥ ተቀመጥን። ነገር ግን
 ከዚያ ሰይጣን በከፋቱ የገ
 ደላቸው የሞቱ አባቶቻችን
 ንና ልጆቻችንን አገኘናቸው።

፲፭. ወይቤሉም አባ የሐገስ ከመዝ እንከ ትኑብሩ በእኩ ይኑ ወበሠናይ አመ ኢአመን ከመ በእምላኪያ ትጉበሉ ዳግመ ውስተዝ ብዛይ ወሐ ቅየ ስንን ወሶቤሃ ከልሐ ኩሉም በ፩ ቃል አፎ ንጉበእ ዳግመ ንገበር ህየ በሥቃይ ነአምን እንከ በእም ላከከ እንዘ ንጠመቅ በቡራከ እደሐ እንዘ ይብሉ ዘንተ ሰገዱ ኩሉም ውስተ እገ ራሁ።

ከፍል ፱
በከመ አጥመቆሙ ወአተ
ረቦሙ ለእለ ተንሥኡ

፲፮. ወእምዝ አእመኖሙ ወአጥ መቆሙ እንዘ ይብል በሰመ አብ ወወልድ ወመንፈስ ቅዱስ ወእምድኅራሁ ሐንጸ ቤተ ክር ስቲያን በእግዝእትነ ማርያም ወጉበረ መሥዋዕተ ሥመረ ወዕጣነ ንጹሐ ወመጠምሙ በእደዊሁ እምሥጢር ቅዱስ ከመ ያንጽሐሙ ወይቀድሶሙ ሥጋሁ ቅዱስ ወደሙ ክቡር ለክርስቶስ።

፲፯. ወእምድኅረ ወሀቦሙ ምሥ ጢራተ ቅድሳት ይቤሉሙ

፲፭. አባ የሐገስም እንግዲህ እን ደዚህ ብላችሁ ትኖራላችሁንን በከፋ ነውን? ወይስ በበጎ ነው? በእምላኪ ካላመናችሁ ዳግመኛ ወደዚህ ልቅሶና ጥርስ ማፋ ጨት ትገባላችሁ። ያንገዚም ወዲያው ሁሉም በእንድ ቃል ጨኹ፤ እንዴት ዳግመኛ እንገ ባለን፤ በዚያ በስቃይ እንዴት እንኖራለን። እንግዲህ በእምላ ከህ እናምናለን፤ በእጅህ ቡራከ እየተጠመቅን በእምላከህ እና ምናለን። ይህንንም እያሉ ሁሉም ከእግሩ በታች ሰገዱ።

ከፍል ዐርባ
የተነሡትን አጥምቆ
እንደ አቋረባቸው

፲፮. ከዚህም በኋላ በሰመ አብ ወወልድ ወመንፈስ ቅዱስ እያለ አጠመቃቸው፤ አላመና ቸው። ከዚህም በኋላ የእመቤ ታችን ማርያምን ቤተ ክርስቲ ያን ሆራ። የተወደደ መሥዋዕ ሶትንና ንጹሐ ዕጣንን አቀ ረበ። የክርስቶስ ቅዱስ ሥጋው፤ ክቡር ደሙ ይቀድሳቸውና ያነ ጸቸው ዘንድ ቅዱስ ሥጋውንና ክቡር ደሙን በእጁ ሰጣቸው። ፲፯. ሥጋውን ደሙን ከሰጣቸው በኋላ አባ የሐገስ ለሕዝቡ

አባ የሐገስ ለሕዝብ እንከ ብልሁ ሥጋሁ ለክርስቶስ ወስ ትዩ ደግ ክቡረ እስመ ውሐቱ ይፈውስ ሕማማ ለነፍስ አመ በላዕ ከመ እንዘ ኢትነስሐ ዘቀዳሚ ኃጢአተከመ አመ ትት መጠውም ለዝንቱ ምሥ ጢር መቅሠናት ይሐውን ለከመ ለርእስከመ ብልሁ ወስትዩ በን ጽሕ እስመ ውሐቱ ቅዱስ ለቅዱሳን ወንጹሕ ለንጹሐን እንትሙኪ እንጽሐ ርስሐታ ለነፍስከመ በዝንቱ ትረከቡ ሕይወተ ዘለዓለም።

፲፰. በከመ ይቤ እግዚእነ በወንጌል አመ ኢበላዕከመ ሥጋሁ ለወልደ እንል አመ ሕያው ወኢሰተይከመ ደግ አልብከመ ሕይወት ዘለዓለም ዘበልዓ ሥጋየ ወሰትዩ ደምየ ቦ ሕይወት ዘለዓለም። ዮሐ. ፮

፲፱. ካልኡኒ ይቤ እምቅድመ ይብላዕ እምውሐቱ ኅብስት ያንጽሕ ርእሶ ወይስተይ እም ዝንቱ ጽዋዕ ከማሁ ግበሩ እንትሙ ንጹሐ እደዊከመ ወንጹሐ ልብከመ እምቅድመዝ እስመ ኢተአምሩ ሕገ እግዚ

እንዲህ አላቸው፤ እንግዲህ የክርስቶስን ሥጋውን ብሉ ደሙንም ጠቡ እርሱ የነፍስ ሕማምን ያደናልና። የቀደመ ኃጢአታችሁን ንስሐ ሳትገቡ ብትብሉና ይህንንም ምሥጢረ ቅድሳት ብትቀበሉ ለራሳችሁ መቅሠናትን ይሆንባችኋል። በንጽሕና ዘናችሁ ሥጋውን ደሙን ተቀበሉ እርሱ ለቅዱሳን ቅዱስ ለንጹሐንም ንጹሐ ነውና። እና ንተም የሰውነታችሁን ኃጢአት እንጹ፤ በዚህም የዘለዓለም ሕይወትን ታገኛላችሁ።

፲፳. ጌታችን በወንጌል እንዲህ እንዳለ፤ የወልደ እንል አመ ሕያው ክርስቶስን ሥጋውን ካልበላችሁ ደሙንም ካልጠጣችሁ የዘለዓለም ሕይወት የላችሁም። ሥጋዬን የበላ ደሜንም የጠጣ የዘለዓለም ሕይወት አለው።

፲፱. ዳግመኛም እንዲህ አለ፤ ከዚህ ኅብስት ሳይበላ ከዚህም ጽዋዕ ሳይጠጣ ማንም ሰው አስቀድሞ ራሱን ያንዛ፤ እናንተም እንዲሁ አጃቻችሁን እንጹ፤ ልቡናችሁንም ከመቀበላችሁ በፊት ንጹሐ አድርጉ። የእረ

አብሐር ወሐን አረማ ተለምሩ ወትገብሩ አንሰ አመክረክሙ ምክረ ነፍስ ዘያብ ተራ ለአንተ አባነት ቤት ከሙ ዛቲ ዓለም አትግምዉ ዳክሙ ቤትክሙ ዘበሰማይ ይከውን አንክሰ ንሙ ላቲ ቤዛሃ ለነፍስክሙ ወኩኑ ድልዋነ ለገቢረ ጽድቅ።

፳. ኩሉ ዘይገብሩ ለጽድቅ ጽድቅ ውሕቱ ብከሙ ዳግመ ዘርኢክሙ ሥቃሃ አሰመ ፍና ዓመባ ያወርድ ውስተ ሲኦል ዘውሕቱ ይነበር መልእክ ጌቱራ ቡቡይ ወበሐቅሃ ሰነን አሰኩ ሐልዮ ህየ አንተ ብከሙ ውስተ ዝ ሰርመ ሲኦል ዕዚሁ ዘኢይነውም ወእሳቱ ዘኢይ ጠፍኦ አንክሰ ተንሥሙኒ ወኢትረክቡኒ ወኢተአምሩ ንበ አነ አሐውር አንትሙ ኢትክሉ መጺኦ በከመ ይቤ ሉሙ አግቢኦን ለሐዋርያት አንትሙ ንበሩ ዝየ በዳንና ወበሰላም አንሰ አሐውር ንበ አበዘኒ አግቢኦብሐር።

ማዊነት ሕገን አውቃችሁ ትሙ ራሳችሁ አንጂ የአግቢኦብሐርን ሕግ አታውቁምና። እኔ ግን የሚረባ የሚጠትም የነፍስ ምክርን አመክራችኋለሁ፤ መኖሪያችሁ ላልዘኘች ለዚህች ዓለም አትድክሙ፤ መኖሪያችሁ በሰማያት ይሆናል አንጂ። እንግዲህሰ የነፍሳችሁን መድኃኒት ራልጉላት፤ አውነትን ለመሥራት የተዘጋጃችሁ ሁኑ።

፳. ጽድቅን የሚሠራት ሁሉ ጽድቅ ይባላልና ያያችሁት ሥቃይ ዳግመኛ አለባችሁ። የዓመሶ ጎዳና ጌቱራ የተባለ የኢጋንንት አለቃ በለትሶና ጥርስ በማፋጪት ወደሚቀመጥበት ወደ ሲኦል ያወርዳልና። እሰክ በዚያ በሲኦል አበትት ውስጥ ያለባችሁን መክራ አሰቡ። ትሉ የማያንተላፋ ነው፤ አሳቱም የማይጠፋ ነው። እንግዲህሰ ራልጋችሁ አታገኙኝም፤ የምሂድበትንም አታውቁም፤ ወደእኔ መምጣትም አትችሉም። ጌታችን ሐዋርያትን እንዲህ እንዳላቸው፤ እኔ አግቢኦብሐር አብ ወዳዘበኝ እሂዳለሁ፤ እናንተ በዚህ በፍትረ በአንድነትና በሰላም ተቀመጡ።

፳፩. ወእምዝ ተንሥኦ ወሐረ ውስተ ውሳጢ ገዳም ወእኔ ይጸሉ ንበ አምላኩ ወይቢ አስቡተክ አግቢኦን ትምር ሐኒ ፍኖትሃ ነበርኩ ህየ ፎክራማተ እንዘ አትጋደል ምስለ ውሉደ አረማ እንክ እምዝየ በራቃድክ እንክ ራነ ወኒ ራቃደ ዚአየ ኢይኩን ወእንዘ ይትናገር ዘንተ አሰተርእዮ አግቢኦን ወይቢሉ ሰላም ለክ ኦ ፍቱርሃ ዮሐንስ ራሳሴ ዝንቱ ዓለም ባሪ እንክ መንገል ምሥራቅ ወንበር ህየ ደብረ ኢጎራ በማወበምንዳቤ እሰክ እዊልጥ ለክ ካልኦ ፍኖተ እነኒ አትራድኦክ በመዓልት ወበሊሊት።

፳፪. ወይቢሉ አቡነ ዮሐንስ ጥቀ እራርህ ወእርዕድ እመኢተራዳሰከኒ ፍጡነ በብዙኅ ጸዕቅ ወበነይሉ አጥናን ወይቢሉ አግቢኦን ለአባ ዮሐንስ ሚ መጠነ ጉንደይኩ እንዘ ኢይትራድኦክ እምረርክ ጉንድዮትሃ ወእንዘ ይትናገር ዘንተ አግቢኦን አውሥኦተ ነገሩ ለአቡነ ዮሐንስ ዐርገ ሰማያተ።

፳፫. ከዚህም ዘንግ ተንሥኦ ወይቢሉ ወረገው ውስጥ ጊደ። ወይቢሉ አምላኩን እንዲህ እያለ ይጸሉ ይመር፤ ጌታዬ አመሰግንሃለሁ፤ ጎዳናን ትመራኝ ዘንድ ከአረማውያን ልጆች ጋር እየተጋደልሁ ገምሳ ዓመት በዚህ ፍራሰሁ። እንግዲህ በእኔ ራቃድ ሳይሆን በአንተ ራቃድ ከዚህ ሸገና። ይህንንም ሲናገር ጌታችን ታዋውና እንዲህ አለው፤ ይህን ዓለም የናትህ ወዳጄ ዮሐንስ ሆይ፤ ሰላም፤ ፍትረ አንድነት ላንተ ይሁን። እንግዲህ ወደ ምሥራቅ ውጣ፤ ሌላ ጎዳናንም እስከተደርህ በችግርና በደካም በዚያ በኢጎራ ትቀመጥ፤ እኔም በቀንና በሌሊት እራዳሃለሁ።

፳፬. አባታችን ዮሐንስም እንዲህ አለው፤ በብዙ ትጋትና በነይልኞች ንይል ካልረዳኸኝ እጅግ አረራለሁ፤ እንተጠተጥማለሁ። ጌታችንም አባ ዮሐንስን እንዲህ አለው፤ መዘገየቱን ያመረርክ ሳልረዳህ ምን ያህል ዘገየሁ። ጌታችንም የአባታችን ዮሐንስን ነገሩን ለመመለስ ይህን ተናገሮ ወደ ሰማያት ዐረገ።

ከፍል ግወጃ

በከመ ሐረ ገበ ደብረ ኢጎራ
 ጽፎ. ወእምዝ ተንሥኦ ወሆ
 ረረ በከነፊ. ነፋስ መንገሰ
 ምሥራቅ ወበጽሐ ደብረ
 ኢጎራ ምዕራፊ. ኮነቱ ይሕቲ
 ደብር እንዘ ያሰምክ ርእሶ
 ነበረ ውስቲታ ወይቤላ ሰላም
 ለከ. እ ደብር ቅድስት ዘይት
 ገበር ብከ. ምሥዋዕ ሰማያዊ
 እሰ ይትወለዱ ለከ. ዐቢይ
 ወንኡስ መሐርያን ይከውኑ
 እመ ተወከፍከኒ እ ደብረ
 ኢጎራ መጸእከ ንቤከ. እመ
 ኢትከውኒ ብዩ ከመ ደብረ
 ጸገር ወተናገረቶ ደብረ ኢጎራ
 እንተ ይሕቲ ከፍሎም ለሰ
 ይጣናት ዘይወድቅ ከመ ገልፅ
 ንይሎም ቅጥቱወ ወዘንተ
 እንዘ ይብል እንዘ ይዘምር
 መዝሙረ ዳዊት ፻፱ ወሐብ
 ጽሐ መጋልዮ ነቢያት ፫
 ወ፭ ዘምስላስ ስብሐታት እንዘ
 ይሰግድ ወያስተበርክ በብረ
 ኪሆ።

ጽ፬. ወእምዝ አእመሩ ኩሉ
 ሰብእ ደብረ ሊባኖስ ከመ
 ቦእ አባ ዮሐንስ ብእሴ እግ

ከፍል ዐርባ እንደ

ወደ ደብረ ኢጎራ እንደ ሂደ
 ጽፎ. ከዚህም በኋላ አባታችን
 ተንሥቶ በነፋስ ከንፍ ወደ
 ምሥራቅ በረረ፤ ወደ ደብረ
 ኢጎራም ደረሰ። ያችን ደብር
 ማረፊያን ሆነችው፤ በውስጣም
 ራሱን አስጠግቶ ተቀመጠ እን
 ዲህም አላት፤ ሰማያዊት መሥ
 ዋዕት የሚሆራብሽ ቅድስት
 ደብር ሆይ! ሰላም (ፍትር እን
 ድነት) ላንቺ ይሁን። የሚወለ
 ዱልሽ (የሚተኩልሽ) ታላቁም
 ታናሹም አስተማሪዎችን ይሆ
 ናሉ። ደብረ ኢጎራ ሆይ! ብት
 ቀበይኝ ብዬ ወደ እንቺ መጥ
 ቻለሁ። እንደ ደብረ ጸገርም
 ባትሆኝብኝ ንይላቸው እንደ
 ገል ተከስከሶ የሚጠፋ የሰይ
 ጣናት ከፍላቸው የምትሆን
 ደብረ ኢጎራም ተናገረችው።
 ይህንንም ሲል መቶ ሃምሳ
 የዳዊት መዝሙርን ይዘምር
 ጀመር። በጉልበቱ ተንበርክኮ
 እየሰገደ መጋልዮ ነቢያት አደ
 ረሰ።

ጽ፬. ከዚህም በኋላ የእግዚአ
 ብሔር ሰው አባ ዮሐንስ ወደ
 ደብረ ኢጎራ እንደ ገባ የደብረ

ዚአብሔር ደብረ ኢጎራ ተምዑ
 ሰብእ ሊባኖስ በበልቡናዎሙ
 እስመ ንደረ ላዕሊዎሙ ሰይ
 ጣን ዘገሠጸ አባ ዮሐንስ
 ቀዳሚ በሀገረ ትግራ በደብረ
 ላፍጅ ዘእስሐቶ ለመተሉሚ
 እንዘ ይብሉ እኩይ መነኩስ
 ዘእኒአምር ቦእ ውስተ ብሔ
 ርን ወእንሥእመ ሰይጣን
 በቅንዕተ አቡሁ በመጣብሐ
 ወበእብትር ሐሩ ንቤሁ።

ጽ፭. ወእኒሚር አባ ዮሐንስ
 ዘመጽእ ላዕሊሁ ወዕእ እም
 አንተጸ ደብር ወይቤልመ
 ምንተ ተንሥሁ ህዩ ውሳጢ
 ገዳም እንተ አልቦቱ ሰብእ
 ወይቤልዎ ሰብእ ሊባኖስ
 ኪያከ ነንሥሥ ወይቤሎም
 አባ ዮሐንስ እንዘ ገዳም ኮነ
 ንብረትሃ ሚ አውማእከክመ
 ወሶበ ርእዩ ሰብእ ሊባኖስ
 ወሥዩማከ ሐራ ቀርሚሉስ
 ማዕሥዕ እሩሁ ወጣዕመ
 ነገሩ እስመ ኢበጽሐ ጊዚሁ
 ንደግዎ ኩሎም በብሃል ዝ
 ኢልያስ ውሕቱ ዘዐርገ ሰማ
 ያተ በሠረገላ እሳት ወዐ እላ

ሊባኖስ ሰዎች ሁሉ አውቁ።
 የሊባኖስ ሰዎችም በየልቡናቸው
 ተቆጡ። ቀድሞ በትግራይ ሀገር
 በደብረ ላፍጅ መተሉሚን ያላ
 ተው አባ ዮሐንስ የገሠፀው
 ሰይጣን በላያቸው አድርገዋቸው
 ልና እንዲህ እያሉ፤ የማናው
 ተው ክፉ መነኩሴ ወደ ሀገራ
 ችን ውስጥ ገባ፤ ሰይጣንም
 በአባቱ በዲያብሉስ ቅናት እን
 ሳግቸው። ሾተልንና ሰይፍን
 አዘጋጅተው በትርፍቸውንም
 ይዘው ወደ እሱ ሂዱ።

ጽ፭. አባ ዮሐንስም በእርሱ ላይ
 የመጣውን ነገር አውቆ ከተራ
 ራው በር ወጣና እንዲህ አላ
 ቸው፤ በዚህ ሰው በሌለበት
 በረሃ ውስጥ ምን ትፈልጋላ
 ችሁ? የሊባኖስ ሰዎችም እን
 ተን እንፈልጋለን አሉት። አባ
 ዮሐንስም ኑርዩ በበረሃ ሲሆን
 ምን እደረግኳችሁ? አላቸው።
 የሊባኖስ ሰዎችና የቀርሚሉስ
 ጭፍራዎች ሹማምንትም ያን
 ደቡቱን ንግግርና የንግግሩን
 ጣፋጭነት ባዩ ጊዜ ጊዜው አል
 ደረሰምና ሁላቸውም ተዉት።
 ይህ ሰው በእሳት ሠረገላ ተጭኖ
 ወደ ሰማያት ያረገው ኢልያስ
 ነው ብለው ከነቢያት አንዱ

ይቤሉ ኢርምያስ ውሉቱ እም ነቢያት ፩።

፳፮. ወእምዝ ተመደጠው ስተ ብሔርሙ ወዘንተ ርእዮ አባ የሐገስ ዘገብረ ሉቱ እግዚአብሔር አላኩቱ በሕሊናው ከመ ጠፍአ ባቲ ወበአፋሁ አስተብተሁ ያእዝ ይብል ወይ ሌላ ነገረ መጻሕፍት ርእዮ በሕሊናው ከመ ጠፍአ ባቲ ዘኢየሩሳሌም ቤተ ክርስቲያን እንተ ይሉቲ ዘእግዝእ ትነ ማርያም ሰገደ ላቲ ለከ ብራ እንዘ ይሉምኃ ይቤላ ጽዮን ጽዮን ጽዮን ሰላም ለኪ በርክት እንቲ እምእን ስት።

፳፯. ወሶቤሃ ተናገረቱ እግዝ እትነ ማርያም ገጸ በገጽ እንዘ ትብል ሰላም ይትወሀ በከ እምነበ እግዚአብሔር ወእንዘ ይትዋነይ ምስሌሃ በጽሐ ጊዜ ፱ ሰዓት።

፳፰. ወዐአ ይግበር ቊርባነ ዘእግዚአብሔር ጠርቢቤጢ ልሃ ከዊኖ ፈተተ ሥጋው ቅዱስ ወክቡረ ደሞ ወእም

የዐነው ኢርምያስ ነው ያሉም አሉ።

፳፭. ከዚህም በኋላ ወደ ሀራ ቸው ተመለሱ። አባታችን የሐገስም ይህን እግዚአብሔር ያደረገለትን አይቶ በሕሊናው አመለገን። በአርሷ እንደሚጠፋ አስቦ ነበርና በእንደበቱም እንዲህ እያለ ማለደው። የመጻሕፍት ነገርም በሕሊናው አይቶ ያስተውላል፤ የአመቤታችን ማርያም ቤተ ክርስቲያን የምትሆን የኢየሩሳሌም ቤተ ክርስቲያን እንደ ጠፋችባት፤ እጅ እየነግም ለከብሯ ሰገደላት፤ እንዲህም አላት፤ ጽዮን ጽዮን ጽዮን ሆይ! ሰላምታ ላንቺ ይገባል፤ እንቺ ከሌቶች ተለይ ተሽ የተባረክሽ ነሽ።

፳፮. ያንጊዜም እመቤታችን ማርያም ፊት ለፊት ተነጋገረችው፤ እንዲህ እያለች፤ ከእግዚአብሔር ዘንድ ሰላምታ ይሰጥህ። ከአርሷም ጋር ሲጨዋ ወት ዘጠኝ ሰዓት ደረሰ።

፳፯. የእግዚአብሔርን ቁርባንም ይሠራ ዘንድ ገባ። ሠራሊቁስ ሆኖ ቅዱስ ሥጋውን ከቡር ደሙን ፈተተው። የቊ

ድኅረ ተፈጸመ ግብረ ቊርባነ ባን ተመደጠ በከንፍ እንዘ ኢየሩሳሌም በሐይ በጽሐ ንበ ደብረ ኤጎራ እንተ ባረካ እንዘ ዚአብሔር ወእልዓላ እም ከሉን አድባራት።

፳፱. ወይቤልም ሰብአ ይሉቲ ሀገር አይቱ ምጽአትከ አባ የሐገስ ወይቤልሙ ምጽአት የሰ ይላዜ እምኢየሩሳሌም ወእንዘ ያስተወሰነ ምጽአቱ ይቤልም ኢየሩሳሌም ከመዝቅርብት ይሉቲ ይቤልሙ አባ የሐገስ ለሕዝቡ እኮ ረከብየ ኃይለ አላ ፈቃደ እግዚአብሔር አብጽሐኒ ውስተ ዛቲ ማኅደርየ ደብረ ኤጎራ።

፴. ወዘንተ ብሃሉ ገብረ ኃዘ ቅተ ውስተ መሐበ ማይ ይቁም ህየ ለጸልዮ ወለተንብሉ ሶቤሃ ሚጦ ለማይ ወእግብእ ውስተ ውሉቱ ኃዘትት መጠነ ፍጥቱ እስከ ይትመላዕ ወእምድኅረ መልዕ ውሉቱ ኃዘትት እግብእ ለማይ ንበ ቀዳሚ መሐበ።

፴፩. ወካዕበ ገብረ ምስጋደ ወቲሮ ዕብነ በእዴሁ ዝየ ይሰ

ርባን ሥራ ከተጨረሰ በኋላ በሐይ ሳይገባ በከንፍ እየበረረ ደረሰ። እግዚአብሔር ከሁሉም አድባራት ለይቶ ከባረካትና ከፍ ከፍ ካደረጋት ከኤጎራ ደብር ደረሰ።

፳፱. የዚያች ሀገር ሰዎችም አባ የሐገስ ሆይ! አመጣጥህ ከየት ነው? አሉት። አርሱም መምጣቱስ ዛሬ ከኢየሩሳሌም ነው አላቸው። አመጣጡንም እያደኘቱ ኢየሩሳሌም እንደዚህ ቅርብ ናትን? አሉት። አባ የሐገስም ለሕዝቡ ማደሪያ ከሆነችው ከዚህች ከደብረ ኤጎራ መድረሱ በራሱ ንይልን አግኝቼስ አይደለም፤ የእግዚአብሔር ፈቃድ አደረሰኝ እንጂ።

፴. ይንንም ካለ በኋላ በዚያ ለመጸለይና ለመለመን ይቁም ዘንድ በውኃ መፍሰሻ ውስጥ ጉድጓድን ቆረረ። ያንጊዜ ውኃውን መለሰውና ወደዚያ ጉድጓድ አስገባ፤ የጉድጓዱ ልክ እስኪሞላ ድረስ። ያም ጉድጓድ ከሞላ በኋላ ውኃውን ወደ ቀደመ መፍሰሻው መለሰው።

፴፩. ዳግመኛም ድንጋይን በእጁ ወትሮ በዚያ ይሰገድ ዘንድ

ግድ ወህየ ውስተ አዘቅት ይጸሊ በመጓልት እስከ ይጌርም ቊረቱ ወይትረአይ ኅዕመ ሥጋሁ ወሶበ ተፈጸመ ልብ ሰቱ ወኮነ ኩለንታሁ ከመ ስቊረተ መርፍዕ ፀባብ ባሕረ ይበይት በሌሊት በተዘነርተ ነፍሱ።

ክፍል ፶፬

ዘከመ ሐረ ንበ ዘርዐ ያዕቆብ
፴፪. ወእንዘ ሀሎ አባ ዮሐንስ በደብረ ኢጎራ ውስተ ዝግብር ፈነወ ሐዋርያ ንቤሁ ንጉሥ ኢትዮጵያ ዘርዐ ያዕቆብ ሶበ ሰምዐ ዜናሁ ለብ ፀዕ ወለክቡር አቡነ ዮሐንስ እንዘ ይብል ከመ ኢይብጻሕ ብከ ውስተ ይእቲ ደብርከ ነፃ ትርአይ መንግሥትየ እንተ ወሀበኒ እግዚአብሔር ዘእን በለ ድልወትየ እሁበከእ ክብርየእ ትቅጽሙእ ለሕዝብየእ እንዘ ንጉሥ ምድራዊ እነ እስመ እንተ ብእሲ ሰማያዊ።

፴፫. ወእምድጎራሁ ሐረ አባ ዮሐንስ ንበ ዘርዐ ያዕቆብ ንጉሥ ወተቀበሎ በፍሥሐ እንዘ ያስተሣኒ ገጸ በእንተ

መስገጃን ሠራ፤ በዚያም ጉድ ኅድ ውስጥ ቅዝቃዜው እስከሚ ያስፈራ ድረስ በቀን ይጸልይ ነበር፤ የሥጋው አጥንትም ይታይ ነበር። ሥጋ መልበሱ (ሥጋው ባለቀ ጊዜ) ሁለንተናው እንደ መርፌ ቀዳዳ ጠባብ ጠባብ ሆነ። በሌሊትም ነፍሱን በማ ሰብ ከባሕር ያድር ነበር።

ክፍል ዐርባ ሁለት

ወደ ዘርዐ ያዕቆብ እንደ ሂደ
፴፪. አባ ዮሐንስም በዚህ ሥራው በደብረ ኢጎራ ውስጥ ሳለ በዘመኑ የነበረ የኢትዮጵያ ንጉሥ ዘርዐ ያዕቆብ መልእክተኛን ወደ እርሱ ላከ። ንዑድ ክቡር የሆነ የአባታችን የዮሐንስን ዜናውን በሰማ ጊዜ በዚህች ደብር ውስጥ እንዳልደርሱባህ እግዚአብሔር ሳይገባኝ የሰጠኝን መንግሥቱን ታይ ዘንድ ና እያለ፤ ሕዝቦቹንም ትግዛቸው ዘንድ ክብራን እሰጥላሁ፤ እኔ ምድራዊ ንጉሥ ስሆን እንተ ሰማያዊ ሰው ነህና እያለ መልእክተኛውን ላከ።

፴፫. ከዚህም በኋላ አባ ዮሐንስ ወደ ንጉሥ ዘርዐ ያዕቆብም ፊቱን ደስ እያለኝ በተድላ በደስታ ተቀበለው፤ ምግባሩንም

አፍቅሮተ ምግባሩ እንዘ ይሰግድ ሎቱ ይቤሉ ሰላም ለከ እብእሴ እግዚአብሔር ውሉደ እግዚአብሔር ከመዝኑ ሠና ያነ ትክውኑ በስን ወበላህይ እንዘ ኢትበልዑ ወኢትሰትዩ ወይቤሎ አባ ዮሐንስ መብልዕስ ንላፊ ውእቱ ኢበመብልዕ ወኢበስታይ መላእክተ እግዚአብሔር ይነብሩ በተስ እሎቶሙ በነደ እላት ንሕነኒ ውሉደ ጸድቃን ንከውን ከማሆሙ እንዘ ይነብሩ በፍቅር ነበሩ ውስተ አሐቲ ቤት ሰቡዐ ዕለተ።

፴፩. ወእምድጎራሁ ወሀቦ ዘርዐ ያዕቆብ ለወልዱ ይኩኖ እበ ህየንቲሁ እምድጎረ ተወልደ በ፶ ዕለት ወለድዎ ለውእቱ ወልድ ውስተ ቤተ ክርስቲያን ነሥእ ወእንበሮ ውስተ ሕዕኑ ወሰመዮ ስም በዕደማርያም ውዱስ ምግባር ውእቱ ወሶቤሃ ተመልዐ መን ሶበ ርእየ ዘንተ ንጉሥ ዘርዐ ያዕቆብ ተፈሥሐ ዐቢየ ፍሥሐ እስመ ተጸወነ ስመ ወልዱ ንበ እግዝእትነ ማርያም

በመውደድ እየሰገደለት እንዲህ አለው፤ የእግዚአብሔር ሰው ሆይ! ሰላምታ ፍቅር እንድንትላንተ ይገባሃል። የእግዚአብሔር ልጆች ሆይ! ላትብሉና ላትጠጡ በመልክና በደም ግባት እንዲህ ታምራላችሁን? አለው። አባ ዮሐንስም እንዲህ አላቸው፤ መብልስ ንላፊ ነው፤ ያለ መብልና ያለ መጠጥ በእላትነት ፍጥረታቸው የእግዚአብሔር መላእክት ይኖራሉ፤ የጸድቃን ልጆች እኛም እንደእነርሱ እንሆናለን። በፍቅር ሆነው በእንዲት ቤት ውስጥ እስከ ሰባት ቀን ተቀመጡ።

፴፩. ከዚያም በኋላ ዘርዐ ያዕቆብ ልጁን አባት ይሆነው ዘንድ ሰጠው። ይህንንም ልጅ ከተወለደ በኋላ በእርባ ቀኑ ወደ ቤተ ክርስቲያን ወሰዱት፤ እርሱም ይህ በጭኑ አስቀመጠው፤ ስሙንም በዕደማርያም ውዱስ ተግባር ብሎ ሰየመው። ያንጊዜም መንፈስ ቅዱስን ተመላ፤ ሚሮንንም ቀባው። ንጉሥ ዘርዐ ያዕቆብ ይህን ባየ ጊዜ ታላት ደስታን ደስተለኝ። የልጁ ምስል ከእመቤታችን ከማርያም ዘንድ ተጠግ

እስመ አፍቀራሁ ልቡ ናሁ
ወይቤሉ ዘርዐ ያዕቆብ ለእ
ቡን የሐንሰ ሰአለኒ ኩሉ
ዘትፈቅድ ከመ አሁብክ እመ
ንፈቀ መንግሥትሃ።

፴፭. ወይቤሉ አባ የሐንሰ
ሀበኒ ምድረ ሰፍሕተ መና
ብርተ ውሉድየ ይኩኖሙ
ወእምድንፊሁ ወሀቦ ዘርዐ
ያዕቆብ ንጉሥ ጽወጽ ማዕ
ለልታተ እምአድያማተ በለሳ
እስከ ፈለገ አንጎት ዘውሐቱ
ተከቢ ወባረክ አቡን የሐ
ንሰ በእደዊሁ ሥልሰ ከመ
ወሀብክኒ አድያማተ በለሳ
እስከ ድንጋጌሃ ለዘንግ የሀ
ብክ እግዚአብሔር ርስተ ሕይ
ወት።

**ከፍል ፃወ፤
ዘከመ ተመይጠ
ገበ ደብረ ኤጎራ**

፴፮ ወእምዘ ተመይጠ መን
ገለ ምሥራቅ በፈቃደ እግዚ
አብሔር እንዘ ይትፈሣሕ
ወይትሐሠይ ወበጽሐ ደብረ
ኤጎራ ወይቤላ ሰላም ለኪ
ሀገረ እግዚአብሔር ወአየሩ
ሳሌም ዳግማት አንቲ መጠ

ቷልና ልቡናው ወደታልና።
ንጉሥ ዘርዐ ያዕቆብ አባታችን
የሐንሰን ከመንግሥቱ እኩ
ሌታ አሰጥህ ዘንድ የምትፈል
ገውን ሁሉ ለምን እለው።

፴፭. አባ የሐንሰም የልጅ
መቀመጫን ይሆናቸው ዘንድ
ሰፊ ምድርን ሰጠኝ እለው።
ከዚያም በኋላ ንጉሥ ዘርዐ ያዕ
ቆብ ከበለሳ አውራጃዎች እስከ
አንጎት ወንዝ ይኸውም ተከቢ
ነው። እስከዚህ ድረስ ሃያ ስም
ንት ጉልቶችን ሰጠው። አባታ
ችን የሐንሰም በእጅ፤ ሦስት
ጊዜ ባረከ። ከበለሳ አውራጃዎች
እስከ ዘንግ ዳርቻ ድረስ እንደ
ሰጠኝ ለአንተም እግዚአብ
ሔር የሕይወት ርስትን ይሰ
ጥህ እለው።

**ከፍል አርባ ሦስት
ወደ ደብረ ኤጎራ
እንደ ተመለሰ**

፴፮. ከዚህም በኋላ በእግዚአ
ብሔር ፈቃድ ወደ ምሥራቅ
አቅጣጫ ተመለሰ። ፈጽሞ እየ
ተደሰተ ወደ ደብረ ኤጎራ ደረሰ፤
እንዲህም አላት፤ የእግዚአብ
ሔር ሀገር ሆይ! ሰላምታ ላንቺ
ይገባሻል፤ ሁለተኛይቱ አየሩ

ነዝ ንፍረተ ሥጋ ውንጣ
ውሐ ነፍስ እንተ አልብኪ
ከመ ትኩሲ ማንደረ ሰብሐ
ቷሁ እስመ ኪያኪ ንፈያ በፍ
ርሐት ወበረዓድ እንዘ ኢያ
በጥል ስኢለ ንበ አምላኩ
መጽእ እግዚአን ንቢሁ በግ
ርማ ወበነጉድጓድ እኒህ
ትእምርተ መስቀል።

፴፮. ወይቤሉ ሰላም ለክ እ
ላእክየ የሐንሰ እስመ አብጻ
ሕክ መልእክትሃ ንግእ መስ
ቀለ በዝ አስተጋፍሮሙ ለሰ
ይጣናት ወበዝ ትባርኮሙ
ለደቂቅክ ዘተሥዕለ ቦቱ ሥዕለ
መላእክት እንዘ ኢያክውን
ንጹሐ እመ ይእንዞ ይሁዳ
ውሐቱ ዘሚጠኒ ለ፴ ብሩር
ያክብርዎ ደቂቅክ ለመስቀ
ልየ እለ ይነብሩ ዲበ መን
በርክ በሚመት ወበነዋልውና
ኢይብልዑ ሥጋ ወኢይስተየ
ወይነ ወመዓረ ዘንእበለ ማይ
ዕራቱ ይትከላዕ ጥምቀቶሙ
ዘእንበለ ፤ ዕለት ፩ በልደ
ትየ ወካልኡ በበዓለ ትንሣ
ኢየ ወሣልሱ በበዓለ ፍልሰተ

ሳሌም አንቺ ነሽ። ይህን ያህል
የሥጋ ጋፍረትና የነፍስ ጋጠ
አት የሌሉብክ የጌትነቱ (የምስ
ጋናው ማይሪያ) ትሆን ዘንድ
አንቺን መርጧልና። በመፍራ
ትን በመንቀጥቀጥ ወደ አም
ላኩ ልመናን ሳያስታጉል፤ በሚ
ያስፈራ ግርማና በነገድጓድ
ድምዕ መስቀልን ይዞ ጌታችን
ወደርሱ መጣ።

፴፯. እንዲህም አለው፤ መል
እክተኛዬ የሐንሰ ሆይ! ሰላም
ላንተ ይሁን፤ መልእክቱን አድ
ርሳሃልና መስቀሉን ንሣ ያዝ፤
በዚህ ሰይጣናትን ታሳፍራቸዋ
ለሁ፤ በዚህም ልጆችን ትባርክ
ቸዋለህ። መስቀሉም የመላዕክት
ሥዕል የተሳለበት ነው። ንጹሐ
ሳይሆን ቢያዘው አርሱ እኒን
ለሥላሳ ብር የሸጠኝ ይሁዳ ነው።
በጠባቂነትና በሹመት በወንበ
ርህ ላይ የተቀመጡ ልጆችህ
መስቀሉን ያክብሩት፤ ሥጋን
አይብሉ፤ ከውኃ ብቻ በቀር
ማርና ጠጅ (ጠላን) አይጠጡ።
ከሦስት ቀን በቀር ይህን ያደ
ረገ ጥምቀቱ ይሻራል። ሦስት
ቀን የተባሉትም አንዱ በልደቱ
ቀን ነው፤ ሁለተኛው በተነሣ
ሁበት በዓል ቀን፤ ሦስተኛው

ሥጋዊ ለማርያም እምነ ፩
፩ መቅደሱ ይሰቱ በበ
ዓመት።

፴፮. ወእመ ተዐደወ ዘንተ
ትእዛዝዮ ሥልጣን ዚላሁ
እትዝ በእደዮ እኮ እሐጽጽ
እምነገርዮ እምእሉ ሥዩማን
ደቂቅክ እሰ ይነብሩ ዲበ
መንበርክ ፩ የእዝዝ ኩሉ
በሥልጣንክ መርዓዊ ውሉቱ
ያብልዕ ወያስቲ ለኩሉ ደቂቅ
እሰ ይትእዘዙ ሉቱ በከመ
አውግእከምመ እነ ለእደሁድ
በእንተ ኩሉ አርድእት ለም
ንት እደጸውመ አርዳኒክ እደ
ከሉ ደቂቁ ለመርዓዊ ጸዊመ
ወላህም እምጣን ሀሎ መር
ዓዊ ምስሌሆመ። ማቴ. ፱

፴፱. ወሰሚያ አባ ዮሐንስ
ቀርቦ ንቤሁ ይንሣእ መስቀለ
እንዘ ይሰግድ በፍርሐት ወበ
ረዓድ ነሥእ መስቀለ በእ
ደሁ ሰዐሞ ለዝንቱ መስቀለ
ወካዕበ ይቤሉ እግዚእን ለአባ
ዮሐንስ እምዘነገርኩክ ኩሉ
እመ ወድቀ ፩ ቃል እሁብ
ለባዕድ ክብረክ ወአወርሳ ለም

የትድስት ድንግል እናቲየማር
ያም ሥጋዊ በረሐሰበት በዓል
ቀን ነው። በየዓመቱ እንደ
አንድ መጠጫን ይጠጣ።
፴፮. ይህን ትእዛዜን ቢተላለፍ
የእርሱ ሥልጣን በእጅ ነው።
በወንበርህ ላይ የሚቀመጡ
ከእነዚህ ከተሾመ ልጆችህ ከነ
ገሬ የማንድለው አንድም ነገር
የለም። አንዱ ሁሉን በሥልጣ
ንህ ይዘዝ! መሽራ ነውና
የሚታዘዙለትን ልጆች ሁሉ
ያብላ ያጠጣ። ተማሪዎችህ
ለምን እደጸውም ብለው እደ
ሁድ ስለ ተማሪዎች ሁሉ በጣ
የቱኝ ጊዜ እኔ ለእደሁድ እን
ዲህ ብዬ እንደ መለስኩላቸው
መሽራው ከእነርሱ ጋር እያለ
የመሽራው ሚዚዎች መጸምና
ማልቀስ አይችሉም።

፴፱. አባ ዮሐንስ ሰምቶ ወደ
እርሱ ቀረበ በመፍራትና በመ
ንቀጥቀጥ እየሰገደ መስቀልን
ይቀበል ዘንድ፤ ይህንንም መስ
ቀል በእጁ ይዞ ሳመው። ዳግ
መኛም ጌታችን አባ ዮሐንስን
እንዲህ አለው፤ ከነገርኩህ ሁሉ
አንድ ቃል ቢወድቅ ክብር
ህን ለባዕድ እሰጣለሁ፤ ስለ
ልጆችህም ክፋት ምድርህን

ድርክ በእንተ እከየ ውሉድክ
እደኔሱ ቃልየ ዘወዕኦ እም
አፋየ ዘእንበለ ይብረኩ ክራ
ማቲሆመ እነሂ እስዕር ሚመ
ቶመ እምትድመ ይመቱ በሐ
ይወቶመ እስተዛልፎመ በበ
ይናቲሆመ እነ እሠየም ወእነ
እሠየም እንዘ ይብሉ ይትብ
ዐሱ በመንበርክ እሰመ ኢፈነ
ውክዎመ እነ ለእሉ ውተና
ጊሮ እግዚእን ዐርገ ሰማያተ።

ክፍል ፱ወ፱
ዘከመ ቀንኦ ሳዕሌሁ እኩያን
፱. ንትመየጥ ንበ ዘቀዳሚ
ነገር ዘከመ እንሥእመ ሰይ
ጣን በትንዑት አቡሁ ጸልዕዎ
ሰብእ ሊባኖስ ወመከሩ ምክረ
እኩየ በዘእገበሮመ ሰይጣን
እንዘ ይትባህሉ በበይናቲሆመ
ሚ ንግበር ምክንያተ ሳዕሌሁ
ኅዲኅ ይሐር ደብረነ ለእመ
ኅደግናሁ ለውሉቱ መነኩስ
ውስተ ዝ ደብር ይሢርዎመ
ለደቂቅን ወያስተጋብእ መሥ
ፈርተ ጌጋዩ ውስተ ብሐርነ
ወይሁብ ለባዕድ ሚመተነ
እንዘ ያስተዋርስ ርስተነ ቦ
እሰ ይቤሉ ከመዝ ብሃለ ዮሐ

ሰሌላ አወርሳታለሁ። ከእንደ
ቡቲ የወጣው ቃሉም እይታበ
ልም። እኔም ጊዜያቸው ሳይ
ደርስ ሹመታቸውን አሸራለሁ፤
ሳይሞቱም በሐይወታቸው
እያሉ እርስ በርሳቸው እጣላቸ
ዋለሁ። እኔ እሾም እኔ እሾም
እያሉም በወንበርህ ይጣላሉ፤
እነዚህን እኔ እሳከገታቸውምና።
ጌታችንም ይህንን ተናግሮ
ወደ ሰማያት ዓረገ።

ክፍል ዐርባ አራት
ክፉዎች እንደ ቀንብት
፱. ወደ መጀመሪያው ነገር እን
መለስ፤ ሰይጣን በእባቱ በዲያ
ብሉስ ቅናት እንዳስነሣቸው
የሊባኖስ ሰዎች ጠሉት፤ ሰይ
ጣንም እገብርላቸው ክፉ ምክ
ርን መከሩ፤ እርስ በርሳቸው
እንዲህ እየተባላሉ፤ ደብራችንን
ሰቆ ይሄድ ዘንድ ምን ምክን
ያት እንፍጠር፤ በዚህ ደብር
ውስጥ ያን መነኩሴ ከተው
ነው ልጆቻችንን ይነቅላቸዋል፤
የበደሉንም ስፍር ቁጥር በሀገ
ራችን ውስጥ ይሰበስባል፤ ርስ
ታችንን አውርሶ ሹመታችንን
ለባዕድ ይሰጥብናል። እንዲህ
ያሉም አሉ፤ ዮሐንስ ብፁዕ

ጋሰ ብዕዕ ኢግጽሐነ ለቡነ
እስከ የም እም ለመ ኮነ
ልጅትነ ንስድዶ ይሐር ብሐረ
እመ ገድገናሁ ኩሉ ዓለም
የእምን ቦቱ።

፵፩. ወዞ ለሰ ይቤሉ ንቅትሉ
ወንድፍኖ ውስተ ምድር
በዓመዓ አንበላ ዝ ግብር
ሊየሐውር ገዲጎ ብሐረነ
እመ ይብሉክመ መነኩስ
ነግሌ ርስት ውሐቱ በከመ
ይቤ ሰሉሞን ንቅትሉ ብእሴ
ጸድቀ በዓመዓ ወንድፍን ውስተ
ምድር ወንግዕር አምድር
ገዝሮ ወንምላዕ አብያቲነ
በርበሮ ወነንጦ ከመ ገሃነም
ሕያዎ ከማሁኬ ተንግሉ
ንሐር አምዝየ ንቅትሉ ወን
ድፍኖ ውስተ ምድር እስመ
አልቦ ዘየጎትት ሞቶ።

፵፪. ወእምዝ መጽሐ ንቤ
ሆመ ባዕዳን ሰብእ ወይቤል
ዎመ ምንተ መከርከመ በዝ
መነኩስ ዘእጽንዐ ንብረቶ
ገዳመ ወነገርዎመ ኩሉመ
ከመ መከሩ ቅትሉቶ በእፍኣ
ወበውሳጢ ገዳም እንዘ ይሰ

ነው ብለን እስከ ዛሬ ድረስ
አባታችን አላነጣገንም፤ ልደታ
ችንም ከዘየን ወደ ሀገሩ ይሂድ
ዘንድ አናባርረው፤ ከተ ውነው
ዓለሙ ሁሉ ያምንበታል።

፵፩. አንዲህም ደግሞ ያሉ
ሐሉ፤ በዓመዕ ገድለን መሬት
ውስጥ እንድፈነው፤ ያለዚህ
ሥራ ሀገራችንን ለቆ አይሂ
ድም። መነኩስ ቢሏችሁ ርስ
ትን የሚነግሳ ነው፤ ጠቢቡ
ሰሉሞን እንዲህ አንዳለ፤ ጸድ
ቅን ሰው በዓመዕ ገድለን
መሬት ውስጥ እንድፈነው፤
ስም አጠራሩንም ከምድር እና
ጥፋ፤ ቤቶቻችንንም በቅማያ
ገዝብ እንመላ፤ በሕይወት
(በቁመ) እያለ እንደ ገሃነም
አንዋጠው። እንዲሁ ከዚህ
ተነሡ እንሃድ፤ ገድለንም
መሬት ውስጥ እንድፈነው፤
ሞቱን የሚፈትሽ የሚመረ
ምር የለምና።

፵፪. ከዚህ በኋላ ሌሎች ሰዎች
ወደ እነርሱ መጡ፤ እንዲህም
አሏቸው፤ ኑሮውን በበረሃ ያጸና
በዚህ መነኩሴ ምን መከራ
ችሁ። ሁሉም በገዳም ውስጥ
እየሰገደ እያለ በዳር አውጥ
ተው ለመግደል እንደ መከሩ

ግድ ወይቤልዎመ ባዕዳን
ሰብእ ገቢረ ዝንቱስ ኢይዒ
ድም ናሁ እከመሮ ከመ
ኩሉ ሰብእ ዘርሐቅ ወዘቅ
ሩብ እመ ሐተቱ ወእከመሩ
ሞቶ ኢይዒድም ሰነ ወኢይ
ዒድም ለእግዚአብሔር ንሕነ
ናመክረከመ መማከርተ ንጉሥ
ይእቤ ጎሡ ውስተ ብሔር
ከመ ብእሴተ ዕንስተ ዘታስ
ተጋብዕ ውስተ ቤታ ዕደወ
ብዙኃነ ወእመ ተረክበት ዕን
ስተ ነሀባ ወርቀ ውብሩረ
ከመ ተሀበነ ሰነ ምክንያተ
ሉቱ ፀኒሶታ በእኩይ ወበ
ጎሰም የጎድግ ብሔረነ።

፵፫. ወሰማያመ ዘንተ ነገረ
ተሣለቱ ኩሉ ሰብእ ሊባኖስ
እንዘ ይብሉ ዝ ነገር ይሢ
ርዎ እምብሔርነ ወያጠፍእ
ዝከረ ስመ እምድርነ።

፵፬. ወእከሚር ዘንተ ነገረ
አባ የሐንስ ተንሢኦ ሐረ
ንበ ሀለዉ ኩሉ ሰብእ ሊባ
ኖስ ወበዊኦ ውስተ ጉባኤ
ሆመ ከልሐ አባ የሐንስ
እንዘ ይብል በዐቢይ ቃል
ወእለሂ ትነብሩ ሰብእ ሊባ

ነገራቸው። ሌሎች ሰዎችም
እንዲህ አሏቸው፤ ይህንን
ማድረግ ጥሩ አይደለም፤ እነሆ
አሁን የሩቁም የቅርብም ሰው
አውቅታል፤ ፈትሽው መጥቷን
በያውቁ ለእኛ ጥሩ አይደለም፤
ለእግዚአብሔርም ጥሩ አይደ
ለም፤ እኛ የንጉሥ ምክርን እና
ማከራችንን። ብዙዎችን ወን
ዶች በቢቷ ውስጥ የምትሰበ
ሰብ የፀነሰች ወይም ያረዝች
ሴትን በሀገራችሁ ውስጥ ዛሬ
ፈልጉ። የፀነሰችም ከተገኘች
በከፋት ለመዕነሷ ለእርሱ ምክን
ያትን ትሰጡን ዘንድ ብርና ወር
ቅን እንስጣት፤ በዚህም ከፋት
ሀገራችንን ይለቅልናል።

፵፫. ይህንንም ነገር ሰምተው
የሊባኖስ ሰዎች ሁሉ ተዘባ
በቱ፤ እንዲህ እያሉ፤ ይህ ነገር
ከሀገራችን ይነቅለዋል፤ ከምድ
ራችንም የስም አጠራሩን ያጠ
ፋል።

፵፬. አባ የሐንስም ይህን ነገር
አውቆ ተነሥቶ የሊባኖስ ሰዎች
ሁሉ ወዳሉበት ሂደ። ወደ
ስብሰባቸው ውስጥም ገብቶ አባ
የሐንስ ድምፁን አሰምቶ እን
ዲህ እያለ ሮኸ፤ የተቀመጣ
ችሁ የሊባኖስ ሰዎች ሁሉ

ኖስ ጸድቀ ትኩንን ወኃጥኦ ታጸድቁ በአእምሮ ወበኢያእ ምሮ ኩሉ ዘትገብሩ እምገቢ ሮታ ለጸድቅ ገቢረ እኪት ትፈቅዱ ወይወዕእ ነገር እኩይ እምአፋክሙ እንዘ ታረኩሉ ደናግለ በላህበ ፍት ወት ዘይመሥዎ ለሥጋ ወታስተሐርፁ ነገሮ ውስተ ጥረሲክሙ።

፵፭. ወእንዘ ይትናገር ዘንተ አባ **ዮሐንስ** ምስለ ሕዝቡ መጽእት አሐኒቲ ብእሲት ዕን ስት ወቆመት ማእከሌሆሙ ወውእቱስ የእምር ዘከመ አገ በርዋ በውሃብ ወርቅ ውንቢ ሮሙ ኩሎሙ ሐተትዋ በጽ ሚት ወይቤልዋ ለይእቲ ብእ ሲት እምነበ መኑ ፀነስኪ ዘንተ ዕንስ ወምስለ መኑ ተዋሐድኪ በሩካቤ ሥጋ ወእ መረቶሙ በክሣዳ እንዘ ትብል ፀነስኪ እምኔሁ እንዘ ያማስን ድንግልናየ በድንግልናሁ።

፵፮. ወሰሚያ አባ **ዮሐንስ** ዘንተ ነገረ እምአፋሃ ለይእቲ ብእሲት ኅርትምት አክሞስሰ አባ **ዮሐንስ** በእንተ ዘአመክ

ጸድቅን ትኩንናላችሁ፤ ኃቢኢ ተኛንም ታጸድቃላችሁ። በማ ወቅና ባለማወቅ ሁሉን የምት ሠሩ እውነትን ከመሥራት ይልቅ ከፋትን መሥራት ትወ ዳላችሁ፤ ከፋ ነገርም ከአንድ በታችሁ ይወጣል። ሥጋውን በሚያቀልጠው በፍትወት ላበት ደናግሎችን እያረከሳችሁ ነገ ሩንም በጥርሶቻችሁ ውስጥ ታፋጫላችሁ።

፵፭. አባ **ዮሐንስም** ከሕዝቡ ጋር ይህን ሲነጋገር አንዲት የፀነሰች ሴት መጥታ ከመካ ከላቸው ቆመች። እርሱ ግን ወርቅን ሰጥተው ግድ እንዳለ ፩ት ያውቃል። ሁላቸውም በእ ንድነት ተባብረው በቀስታ መረ መሯት፤ ያቺንም ሴት እንዲህ አሏት፤ ይህን ዕንስ ከማን ዘንድ ፀነሰሽ? በግብረ ሥጋስ ከማን ጋር ተዋሃድሽ? (አንድ ሆንሽ)። ባንገቷም ከእርሱ ፀነስኩት ብላ አመለከተቻቸው። ድንግ ልናዩን ወይም ክብራን ንጽሕና ዩንም በድንግልናው አጥፍቶ።

፵፮. አባ **ዮሐንስም** ከዚያች ጎስቋላ ሴት አንደበት ይህን ሰምቶ በእርሱ ላይ ስላመካች ያው ምክንያት ፈገግ አለ፤ እን

ነሆት ምክንያተ ላዕሌሁ እንዘ ይብል የሀብክ **እግዚአብሔር** ፍሬ ሠናየ እስመ ወሀብክኒ ፍሬ ባዕድ ወረሰይክኒ ብእሴ እስክብ ምስሌኪ ለገቢረ ፍሬ ወእፊጽም ፈቃደ ሥጋየ እ እሳትየ እፎ ንደገኒ **እግዚአ ብሔር** ውስተ ሕጽንኪ እስመ ፈጠረኒ **እግዚአብሔር** በእር አያሁ ወበእምሳሊሁ ኢፈጠ ረኒ እስክብ ምስሌኪ ሰኪበ ከይሴ ይኔይሰኒ ብሂልየ በእኩ ውስተ ውሳጤ ገዳም ገዙ ሰይጣን አቀመኪ ውስተ ጉባኤ ለከዊን ሰይጣን በብሂሎቱ ዝንቱ አባ **ዮሐንስ** ኢያሕመ መቶ ነፍሱ እስመ ጸድቅ ብእሴሁ።

፵፮. ወትቤሎ ይእቲ ብእሲት ዕንስት እወ በለኒ ለውሂብ ወልድ ወእንቢየ በለኒ ለነ ሢእ ወልድ ወይቤላ አባ **ዮሐንስ** ብእሴ **እግዚአብሔር** መጠነዝ አብጽሐኒ ተዋሥ አተ ምስሌኪ ይትአኩት ስመ **እግዚአብሔር** አምላኪየ እስመ ኢርኢኩ ንፍረተ ሥጋኪ ይክ ሥት ብየ **እግዚአብሔር** ንፍ

ዲህ እያለ፤ **እግዚአብሔር** ጥሩ ፍሬን ይስጥሽ፤ የባዕድ ፍሬን ሰጥተሽኛልና፤ ዘርንም ለመተ ካት ካንቺ ጋር ተኝቺ የሥጋ ዬን ፈቃድ እፈጽም ዘንድ ባልን አድርገሽኛልና እኅቲ ሆይ **እግ ዚአብሔር** እንዴት በብብትሽ (በእቅፍሽ) ውስጥ ተወኝ፤ **እግ ዚአብሔር** በእርያውና በእም ሳሉ ፈጥሮኛልና ከአንቺ ጋር እተኛ ዘንድ አልፈጠረኝም፤ ይልቅስ ከእባብ ጋር መተኛት ይሻለኛል ብዬ ወደ በረሃ ውስጥ ገብቻለሁ። ያ ሰይጣን ጠላትን ለመሆን በስብሰባ ውስጥ አቁ ሞሻል፤ ለውየው ጸድቅ ነውና ይህ አባ **ዮሐንስ** ለውነቱ አላ ሳዘነችውም ብሎ አቁሞላል።

፵፮. ያቺም የፀነሰች ሴት እን ዲህ አለች፤ ልጅ ለመስጠት አዎን በለኝ፤ ልጅን ለመቀ በልም እምቢ በለኝ። **የእግዚ አብሔር** ሰው አባ **ዮሐንስም** እንዲህ አላት፤ ከአንቺ ጋር ቃል ለቃል ለመመላለስ እን ዲህ ስላደረሰኝ የአምላኬ **የእግ ዚአብሔር** ስም ይመስገን ኃፍ ረተ ሥጋሽን ፈጽሜ አላየሁ

ፈተ ሥጋሃ ለነፍሱ በቅድመ መላእክት አላላ፤ አሰ ያሰ ግዳ ቅድመ መንበሩ ለእግ ሲላብረው አሰመ ይታከሙት ምግባሩ ለሰብአ በቅድሚያው ወላመሃ አላላ ዘንተ ይላብረው ተናገረው ጋራፈተ ሥጋክ ጋራፈተ እምሆ መሰለኒ እም ከመ ወላእክ በኢያሌምሮ ወበ አላምሮ ዳግመ ኢግላክ ነቢው።

፵፮. ወሳዕበ ይቤላ እምትን በሪ ከዊነክ ፈላሲተ በተው ህዐ ወርቅ እመ ገበርክ ምክ ንያተ ላዕሊያ ይከሥት ንፍ ፈተ ሥጋክ **እግሊአብሔር** እስከ ይታከሙት ድሃፈ ንፍ ፈተ ነፍሱክ ሶበ ይቤላ ዘንተ ተሠጥተት ይላብረው በነይላ ጸሎቱ ለአባ የሐንሰ።

፵፱. ወሶቤሃ ክሎም ሰብአ ጉባኤ ፈርሁ ወደንገዑ ወእንዘ ይፈርሁ ወይርዕዱ ወኢተ ወለጠ ልቡናሆመ እምቀ ዳሚ ነገሮመ እሰመ ፈድፈደ ኅሠመ አፋሆመ ወትንዑተ ልቦመ እስከ ትበልጃመ ቅን ዑተ ከመ አሳት በከመ ይቤ

ምና። በእግሊአብሔር ዘፋን ፊት የሚሰግዱ በአላላ፤ መላ እክት ፊት የነፍሱን ጋራፈተ ሥጋዋን ይገልጥብኝ፤ በእርሱ ፊት የሰው ሥራው ይገለጻል። ዛሬም ስለ ጋራፈተ ሥጋክ ይህን መነጋገር ዛሬክ የእናቱን ጋራፈተ ሥጋ መስሎ ታላቅ። ባለማወቅ ከወላዊው ወዲህ በማወቅ ዳግመኛ ወደ እርሱ አልተመለስኩም (አልገባሁም)።

፶፩. ዳግመኛም እንዲህ አሳት፤ ወርቅን በመተበል ስደተኝን ሆነሽ ከምትናሪ በእኔ ላይ ምክንያትን አድርገሽ ከሆነ ንላ የነፍሱን ጋራፈተ እስከገሰ ሰሃ ድረስ **እግሊአብሔር** ጋራ ፈተ ሥጋክን ይገልጥ። ይህ ንንም ባላት ጊዜ ያቺ ሴት በአባ የሐንሰ በጸሎቱ ጋይል ተሰነጠቀች።

፶፪. ያንጊዜም ሁሉም የሰብአ ባው ሰዎች ፈሩ፤ ደንገጡም። እየፈሩና እየተንተጠቀሙ ነገር ግን ነገራቸው ከተደግሙ አልተለወጠም፤ የአንደበታቸው ክፉት የልቡናቸው ቅናት በዘቷልና ቅንዓት እንደ አሳት እስክትበላቸው ድረስ ነቢያ አሳይያስ

አሳይያስ ነቢያ ቅንዓት እን ሰመ ለሰብአ አብዳን ወይላ ዜኒ አሳት ትበልጃመ ለዐር ከማሁክ ቅንዓት አንዘቸመ ለሰብአ ሊባኘሰ።

ክፍል ፵፬

በከመ ረገመጥ ለእኩያን

፩. ወእምዘ ይቤ አባ የሐንሰ መፍልሐ በረድ ወመርግዐ ቊር ወእስሐትያ ትኩን ዛቺ ሆገርከመ እስከ ታሰተርኢ ትእምርተ መስናሃ ለኩላ ዓለም ወትኩን መስንተ በቊር ወበእስሐትያ እሰመ ፈድፈደ እከዮመ ለሰብአ ኢሐማ ወማእቤና ሆርጸ ዘርዕከመ በእንበለ ይገበር ፍሬ ይሠዐር በነፍሱ ንያል ውስተ ሰብል ወበእንበለ ይሰዊ ሰዊተ ይንሥኦ ዐውሎ ውስተ ቆዑ ይትዐዐድከ በማዕዐደ ነፍሱ ማዕረፈ ሰገም ወሥርናየ ገራ ሕክመ ወእመ ወድቀ ውስተ ምድር ቀምሐ ይበልጃ ዕፄ ወእንፂዋ ወዖፈ ገዳም ወየሀዐ **እግሊአብሔር** ለካልኦ ቀርኑ በከመን ወበመለንሰ ዘብርሰን

እንዲህ እንዳለ፤ ሰነፍቶ ሕዝቡ ተገምቶ ጋንዓት ያዩቸው፤ ዛሬም አሳት ወላቸውን ትበላቸዋለች፤ እንዲሆን ቅንዓት የሊባኘሰ ሰዎችን ያዘቸቸው።

ክፍል ፵፭ ሰርዓ አምስት

ከፋዎችን እንደ ረገማቸው

፩. ከዚህም በኋላ አባ የሐንሰ እንዲህ አሰ፤ ለንልም ሁሉ የጥፋት አብነት ሁና እስክት ታይ ድረስ ይህች ሀገራችሁ የበረዶ መፍለያ የተቀንና የትዝታዜ መርጊያ ትሁን። በቅዝቃዜና በተቀንም የጠፋች ትሁን። የኢሃማና የእማዚና ሰዎች ከፋቸው በዘቷልና የበራችሁት በቃያ ፍሬን ሳይፈራ በሰብል ውስጥ በንይላኛ ነፍሱ ይሰንጠቅ፤ እሸትንም ሳይሸት በሙርቃው ጊዜ ንውሎ ነፍሱ ይውሰደው። የእርሻዎቻችሁ የሰንደና የገብስ አዝመራም በነፍሱ ማጭድ ይታጨድ፤ ፍሬውም ምድር ላይ ቢወድቅ ትል አይጥና የበረሃ ወፍ በልቶት ይቅር፤ **እግሊአብሔርም** የተልባውንና የአጃውን የምስሩንና የማሽላውን ታር ሚያ ለሌላ ይሰጠው፤ የሊባኘሰ

ወዘላጃፊና ወዘላንበላ ጊዜው ይታዝም ዕዐ ገዳም በሊባኖስ አኮ በማዕዘር በሊሕ በይታገ በም አላ በተሐውሶ ነፋስ ወዘ ዐውሎ ገዳም አንትሙሂ ዕደው መጠነዝ ሥቃሃ ማተይነሙኒ ይፋታሕ እግዚአብሔር ማእ ከሊሆሙ እንዘ ያወርድ መጥቶ ወመቅህፍቶ ላዕለ አልሕ ምት ወእንስሳ ይሕዕር መዋ ዕሊክሙ እምነታቱ።

፶፩. ወእንትንሂ እንስት ወሊ ደክን ኢትስዐማ ከናፍረ ደቂ ቅክን አስመ እምጸእክን እከየ ላዕለ ኩሎ ውሎደ ጸድቃን በሰሐት አስሐትክን እምነገረ ዓመፃ ወእከት ተዐደውክን ነገረ ንፍረት ይንብብ ይፈ ቅድ ከናፍረክን ገጽክን ልሁ ያት ወእዕይንቲክን ኩሐ ላት በእስተርእዮ እምውሎደ ሰብእ መላእክተ ሰማይ አስ ሐትክን በመዋዕለ ሰማይ ወእሚዚራክ በከመ ተነበየ ሐናክ በእንቲእክን ወእንስ ወእንስቲያሆን አስሐቶን መላ እክተ ሰማይ ከመ ሰላማቲ ሆን ይከውና።

በረሃ እንጨትም ያለ ጊዜው ተቆርጦ ይውደቅ፤ የሚቆረጠ ውም በተሳለ መቁረጫ (ምሳር) አይደለም በነፋስና በበረሃ አውሎ ነፋስ ንውጽውጽታ (ንትናቲ) ነው እንጂ። እናንተም ወንዶች ይህን ያህል ስቃይ አስቃያችሁን፤ በከ ብቶቻችሁና በላምቻችሁ ላይ መጥቶንና መቅህፍቱን አውርዶ እግዚአብሔር በመስከላ ችሁ ይፍረድ፤ ዕድሜአችሁ ከመርዘም ይልቅ አጭር ይሁን።

፶፩. እናንተም ሴቶች ወልዳ ችሁ የልጆቻችሁን ከንፈሮች አትላሙ፤ በጻድቃን ልጆች ሁሉ ላይ ከፋትን እምጥታች ጋልና። ከተንኮልና ከዓመፅ ነገር የተነሣ ስሕተትን አስታ ችጋል፤ ከንፈራችሁ የጋፍረት ነገር ሊናገር ይወዳልና ተደፋ ፍራችሁ ፊታችሁን አላምራ ችሁ (አውዝታችሁ)፤ ዓይኖች ችሁን ተኩላችሁ በመታየት ከሰው ልጆች አልፎ በሰማይክና በእሚዚራክ በመን የሰማይ መላእክትን አሳታችሁ። ሂናክ ስለእናንተ እንዲህ ሲል እንደ ተናገረ፤ ሴቶቻቸውም የሰማይ መላእክትን አስተው ሰላም እን ዳገኙ ይቆጥሩታል።

፶፪. ወእንዘ ያረግም ዘንተ አባ ዮሐንስ ፈነወ እግዚአብሔር እደው ንብዕተ ላዕለ ኩሎ ሰብእ ሊባኖስ ወተፈጸመ ሰብኦ በሕ ማመ ብድብድ ወበጌዳኒታት በፈጸንት ወበንደት።

፶፫. ወዳግመ አዝነመ እግዚ አብሔር በረደ ላዕለ ምድ ሮሙ እንዘ ያረግዕ ቊረ ወእስ ሐትያ ላዕለ ማዕረር ወተሰም እስከ ይከውን አባረ ወያበተል ማዕረ ገዳም ገራጭሆሙ እስከ ትከውን ሙስንተ ፈቃደ እግ ዚአብሔር ለይኩን።

ክፍል ፵፱
በከመ ሐረ ምድረ
በለሳ ወሰበክ

፶፬. ወእምድነረዝ ተንሥእ በዐቢይ ግርማ በሳኒታሁ እንዘ ይዚምር በብሔረ በለሳ መዝሙረ ዳዊት በመዓልት ወበሊሊት ተንሥእ በሠረገላ ነፋስ ወበፈረስ ዓውሎ እንዘ ያድለቀልቅ ወያደነግዕ ምዕራ ቢሃ ለምድረ በለሳ እምከመ ተፈጸመ ፶ ክራማቲሁ በጽሐ ንበ ደብረ ጉንድ ዝ ውእቱ መቃብሪሁ ለአቡነ ዮሐንስ።

፶፭. አባ ዮሐንስም ይህን ሲራ ገም እግዚአብሔር በሊባኖስ ሰዎች ላይ ሁሉ የተሸገገች እደ መጥቶን ላከ፤ ሰዎቹም በቸነፈር በሸታ በዛር በሸታ በተትማጥና በንዳድ አሰቁ።

፶፮. ዳግመኛም እግዚአብሔር በአዝመራውና በፍሬው ቅዝ ቃዚንና ቀቀንን አርግቶ በምድ ሬቸው ላይ በረዶን አዘዝ፤ ድርቅ እስኪሆን የበረሃ አረምንም እስኪያበቅል፤ የእግዚአብሔር ፈቃድ ይሁንና አርሻቸውም የጠፋች እስክትሆን ድረስ።

ክፍል ፶፱
ወደ በለሳ ምድር እንደ
ሂደና እንደ አስተማረ

፶፯. ከዚህም በኋላ በማግሥቱ በታላቅ ግርማ ሌትና ቀን የዳ ዊት መዝሙርን እየዘመረ ወደ በለሳ ሀገር ለመሄድ ተነሣ። በነፋስ ሠረገላና በዓውሎ ነፋስ ፈረስም ተጭኖ የምድረ በለ ሳን ምዕራባዊ ክፍሏን እያነዋ ወጠና እያስደነገጠ ገሠገሠ። ሃምሳ ዓመትም ከተጨረሰ በኋላ ወደ ጉንድ ደብር ደረሰ፤ ይህም አባታችን ዮሐንስ የተ ተበረበት ቦታ ነው።

፶፭. ወእንዘ ይጸሊ ወይሰግድ ሥልሰ በስመ ሥሉስ ቅዱስ ነጻረ ወይቤ አስከለከ ኦ እግ ዚእየ ሊያሰስ ክርስቶስ ወልደ እግዚአብሔር ሕያው ዘሰከል ኩከ ኩሉ ወሀብኪ ባሕቱ ኅዳጥ ስኢል ተርፈተኒ ዘኢ ሰከልኩከ አስተቃኒ ልብየ ለእ እምሮ ከመ ይኩን ንጹሐ ለጸልዮ ወጥቡዐ ለተጋድሎ በትዕግሥት ወበሃይማኖት ብኢሰ ዘኢተቀነዮ ልቡ ናሁ ይክልኑ ይፀመዶ ለእግዚአ ብሔር በጥብዐት ወበተዓ ግሦ እምይቅኒ አድባረ ወእ ውግረ መስዓ ወእዚበ ቅንዮተ ልብ ክብረ ወሞገሰ ይክውን በነበ እግዚአብሔር እስመ ልበ እቡድ እነ ዘኢየአምር ገቢሮታ ለሠናይት እስከለከ ትፈቅድ ኩሉ ገቢረ ጽድቅ።

፶፮. ወእምዝ መጽእ መልእክ እግዚአብሔር ገብርኤል ዘይ ብል እንተ ያጽዕቅ ጥቀ ስኢሰ ሰከልኩ ለእግዚአብሔር በዋ ሕድ ምክር ወበ፩ ሕሊና እንዘ ትሄሉ በነድዐት ወበ ጽሙና በትኒት ወበአስተብ

፶፭. በሥሉስ ቅዱስም ስም ሦስት ጊዜ እየሰገደ ይጸልዩ ይመር። ተመልከቱም እንዲህ አለ፤ የሕያው እግዚአብሔር ልጅ ጌታዬ ሊያሰስ ክርስቶስ ዘይ፤ የለመንኩህን ሁሉ ሰጥተኝልኝ፤ ነገር ግን እንዲት ያለ መንኩህ ነገር ተርታኛለች፤ ይህችውም ልቡናዬን ለአውነት እንድታቀናልኝ ነው። ለጸሎት ንጹሐ ለተጋድሎም የጨከነ ይሆን ዘንድ፤ በትዕግሥትና በሃይማኖት ልቡናውን ያልገባ ሰው በጭካኒና በትዕግሥት እግ ዚአብሔርን ያገለግለው ዘንድ ይችላልን? ተራሮችንና ኮረብ ታዎችን መስዕንና አዘብን ከመ ግዛት ይልቅ ልብን መግዛት በእግዚአብሔር ዘንድ ክብርንና ሞገስን ይሆናል። እኔ ጥሩ ሥራ መሥራትን የማላውቅ ልበ ሰነፍ ነኝ አኮ! እንተ ግን ጽድቅን ሁሉ ቢሠሩልህ ትወዳለህ።

፶፮. ከዚህም በኋላ እንዲህ የሚል የእግዚአብሔር መልእክ ገብርኤል መጣ። በአንድ ምክርና በአንድ ሃሳብ ሆነህ እጅግ የሚያስጨንቅ ልመናን እግዚአብሔርን ለመንከው። በጽጥታና በጽሙና በመግዛ

ቀዳሳት እንገሠክ ትኩን መም ሕረ እንዘ ትከውን ረድኦ ይከበረህ አስተቃኒ ልብየ ብሂ ለከ ትስከሉ።

፶፮. በከመ ይቤ መጽሐፍ እን ግሦ እግዚአብሔር ለእዳም በመንፈስ ቅዱስ በሥጋ ማሕ የዊ ከማህኩ እንገሠክ በተ ቀንዮ ብዙኅ ወበተጋድሎ ጽኑዕ አስተቃኒ ልብየ ብሂ ለከ ትትበከሱ ለእምላክከ እስመ አስተቃኒየ ለከ ውኦቱ የእምር ዘኢሠልጠነከ ዝየ ላዕለ ኩሉ እድያማተ በለሳ ሐር ወስብከ ሃይማኖተ ወም ግባረ ጽድቅ።

፶፭. ትንበርኑ ዝየ ውሳጢ ገዳም ፈነወከ እግዚአብሔር ዳኢሙ ትንግር ስብሐተ እግ ዚአብሔር ውትግበር ምግባረ መንፈሳዊ በቅድመ ኩሉ ሰብኢ በለሳ ከመ ይኢመኑ ቦቱ እስመ ኩሎሙ ውሉደ ጸድቃን ይክውኑ ይትከበትኑ ብርሃን ውስተ ጽልመት ወጽልመትኑ ይትከደን ውስተ ብርሃን ብርሃንሰ ለከ ውኦቱ ዘታበርህ ውስተ ኩሉ ዓለም

ትና በምልጃ ስትግር ረድኦ ስትሆን መምህርን ትሆን ዘንድ አክበረህ ዛሬ ልቡናዬን አትና ብላህ ትሉምኑዋለህ።

፶፮. መጽሐፍ እንዲህ እንዳለ፤ እግዚአብሔር እዳምን በመን ፈስ ቅዱስ ማሕየዊ በሆነ ሥጋ እነገሠው። እንዲሁም በብዙ መግባትና በዕነዕ ተጋ ድሉ እነገሠው፤ ልቤን አትና ብላህ እምላክህን ታብሳጪዋለህን፤ ልብህን አትንቶልሃልና በበለሳ አውራጃዎች ሁሉ ላይ በዚያ ያሠለጠነህ እርሱ ያው ታል። ሃድና ሃይማኖትንና የጽ ድቅ ሥራን ስበከ።

፶፭. እግዚአብሔር የላከህ በዚህ በረሃ ውስጥ ልትቀመጥ ነውን? የእግዚአብሔርን ምስጋና ልት ነግር፤ በእርሱ ያምኑ ዘንድ በበለሳ ሰዎች ሁሉ ፊት መንፈሳዊ ሥራንም ልትሠራ ላከህ እንጂ። ሁሉም የጸድቃን ልጆች ይሆናሉና። ብርሃን በጨ ለማ ውስጥ ይሸፈናልን? ጨለ ማስ በብርሃን ውስጥ ይጋረ ዳልን? ብርሃንስ በዓለም ሁሉ ውስጥ በትምህርትህ ብርሃን ለምታበራ ለእንተ ነው። በል

በብርሃን ትምህርተ ዚአክ ወበትንብልናከ እለ ይወዕኡ ነፍሳተ ኃጥኣን እምደይን ወጽልመትኒ ይከውን ውክቱ ዘኢይማስን ወኢይበሊ ነፍሰ ጽልሕዋን ወነጡኣን ምግ ባር እለ ይትኳነኑ ቡቱ ወእ ገዘ ይትናገር ዘንተ መልአከ እግዚአብሔር ዐርገሰማያተ።

፶፬. ወእቡነ የሐንሰ እገዘ ይትፈግሕ ወይትሐሰይ ወጸኦ ገዳመ ቦኦ ውስተ ሀገረ በለሳ እገዘ ይሰብከ ወንጌለ መንግ ሥት እገዘ ይስዕር ጣዖታተ ዘአልቦመ ሥርዐት ወሕግ ዘሐዋርያት።

ከፍል ፶፬ወ፯
ዘከመ ሰደይመ
ለመናፍስተ ርኩሳን

፳. ወእምዝ መጽኡ ንቤሁ እለ ቦመ ድውያን ወሕመማን ፀዊሮመ በዓራታት ውብዙኃን ድውያን ቀርቡ ንቤሁ ወይቤልዎ ለአባ የሐንሰ ዳኅንን ምጽኣትከ ዝዩ ኦ ብእሴ እግዚአብሔር።

፳፩. ወይቤሉመ ምጽኣትየሰ

መናህ (በጸሎትህ) የኃጥኣን ነፍሳት ከደይን (ከሞት) የማይመጡ ናቸው፤ ጨለማም ማለት ያ የማይጠፋና የማያረጅ የሆነ ኃዮችና በጎ ምግባርን ያጡ ሰዎች ነፍሳት የሚቀመጡበት ይሆናል። የእግዚአብሔር መልአከ ይህንን ተናግሮት ወደ ሰማያት ዓረገ።

፶፬. አባታችን የሐንሰም ፈጽሞ እየተደሰተ ከበረሃ ወጥቶ ወደ በለሳ ሀገር ገባ። የሐዋርያት ሕግና ሥርዓት የሌላቸው ጣዖቶችን እየሻረ የመንግሥት ወንጌልን ይሰብከ ጀመር።

ከፍል ዐርባ ሰባት
ርኩሳን መንፍስትን
እንደ አስወጣቸው

፳. ከዚህም በኋላ ድወያንና ሕመማን ያሏቸው ሰዎች በአልጋዎች ተሸከመው ወደ እርሱ መጡ። ብዙዎችም በሽተኞች ወደ እርሱ ቀረቡ። ሰዎችም አባ የሐንሰን የእግዚአብሔር ሰው ሆይ! ወደዚህ ቦታ አመጣጥህ በደህና ነውን? አሉት።

፳፩. እርሱም አዎ ወደ እና

ነቤዘመ. አወ ዳኅን ወይቤልዎ ኩሉመ. ንቤሮመ. በ፩ ቃል አሕዩ ለነ ኩሉ ዳያን ወሕመማን እገዘ አንተ ብእሴ እግዚአብሔር ትከልፈውሶቶመ. ንሕነ ኢንከልፈውሶቶመ. እምደዊሆመ. ወእንሥኡቶመ።

፳፪. ወሶቤሃ አቡነ የሐንሰ ቀርቦ ንቤሆመ. ባረከመ. ወገሠሃመ. በእደዊሁ እገዘ ይብል አንትመ. መናፍሥት ርኩሳን ባሕ በስመ ለእግዚአብሔር እየሰሉስ ክርስቶስ ወልደ እግዚአብሔር ሕያው።

፳፫. ወሶቤሃ ከልሑ ኩሉመ. አጋንንት እገዘ ይብሉ ኢኦ ከለከኑ ዘነደግነ ለከ አድያ ማተ ሸዋ እንከሰ ኅድገን ንሕ ድር ቡቱ ላዕለ አድያማት እስከ ማዕዚኑ ተመነደበነ ወትግትየነ በነይለ ጸሎትከ ወበትንብልናከ መጠነዝ እእ ምሮትከ ግብረ ኪንን ወሥራይነ እንጋ እምሰይጣናትኑ ተወለድከ እንጋ ትከውን እምላከ አኮ ሰብእ ምድራዊ ዘተ

ንተ መምጣቲስ ደህና ነው አላቸው። ሁሉም በእንድ ቃል ተባብረው እንዲህ አሉት፤ ድውያንንና ሕመማንን ሁሉ አድንልን። አንተ የእግዚአብሔር ሰው ስትሆን እነርሱን ማዳን ትችላለህ፤ እኛ ግን እነርሱን ከበሽታቸው ማዳንም ሆነ ማን ግት አንችልም።

፳፪. ያንጊዜም አባታችን አባ የሐንሰ ወደ እነርሱ ቀርቦ ባረካቸው። እንዲህም አያለ በእጆቼ ዳሰላቸው! እናንተ የረከላችሁ መናፍስት የሕያው እግዚአብሔር ልጅ በሆነው በጌታዬ በኢየሱስ ክርስቶስ ስም ውጡ።

፳፫. ያንጊዜም ሁሉም አጋንንት እንዲህ አያሉ ጩኹ፤ የሸዋን አውራጃዎች የተውንልህ አይበቃህምን? እንግዲህስ በአውራጃዎች ላይ አንኑርበት ተወን! እስከ መቼ ታስቸግረናለህ! በጸሎትህና በልመናህ እስከ መቼ ታስቃየናለህ። የተንኮላችን (ጥበባችን) የሥራያችንን ተግባር ይህን ያህል ማወቅህ እንጂ ከሰይጣናት ተወለድህን እንጂ! እምላክ ትሆን ይሆን! በማን ሥጋ የተወለደ ምድ

ወልደ በሥጋ መዋቲ ከመዝ
በምንት ይትገረም ንይልከ።

፳፬. እምነቢያትኑ ተዐቢ በጸም
ወበጸሎት ወእምሐዋርያትኑ
ተዐቢ በገድል ወበንጽሕ
ወተቃሐምመ አባ ዮሐንስ
ለአሉ አጋንንት እንዘ ይብል
ሐሩ እምሰብአ ይእቲ ሀገር
በለሳ በነፋስ ወበድልቅልቅ
እስመ አበይከመ ወሂእ እነ
እጌሥጸከመ ወአጠፍአከመ
ከመ ተነ ጢስ ወይቤልዎ
ለአቡነ ዮሐንስ ማእቤ ተው
ሀበከ ንይል ታጥፍእነ ወት
ስድደነ በፈቃድከ ዘእንበለ
ፈቃድኑ።

፳፭. ወሰሚዎ አባ ዮሐንስ
ዘንተ ነገረ ባረካ ለምድር በት
እምርተ መስተል ሶቢሃ አብ
ቀወት ምድር አፋሃ ወአስተፋ
ነውቶመ ዝየ ውስተ አፈ ምድር
ወወረዱ ውስተ ሲኦል ሕያዋ
ኒሆመ በብካይ ወበገዓር።

፳፮. ወዳግመ ባረካ ለምድር
ከመ ትሕትም አፋሃ ወኮ
ነት ምድር ከመ ቀዳሚሃ
ማኅተመ አፋሃ ወሶበ ርእዩ
ኩሎመ ሕዝብ ንይሎ ለአባ

ፊዊ ሰው አይደለህም! እንደ
ዚህ ንይልህ በምን ይፈራል።

፳፬. በጸምና በጸሎት ከነቢያት
ትበልጣለህን? በገድልና በንጽ
ሕናስ ከሐዋርያት ትበልጣለ
ህን? አባ ዮሐንስም እነቢያን
አጋንንት እንዲህ እያለ ተቃወ
ማቸው፤ ከዚህኛ ከበለሳ ሀገር
ሰዎች ለቃችሁ በነፋስና በንጹ
ጽውጽታ ሂዱ። መውጣትን
እምቢ ብላችኋልና እኔ እገሥ
ጸቸዋለሁ፤ እንደ ጢስ ትነትም
አጠፋቸዋለሁ። ለባታችን ዮሐ
ንስምን እንዲህ አሉት፤ ያለ
ፈቃዳችን በፈቃድህ ታላድደ
ንና ታጠፋን ዘንድ መቼ ኃይል
ተሰጥቶሃል?

፳፭. አባ ዮሐንስም ይህን ነገር
ሰምቶ በመስተል ምልክት ምድ
ርን ባረካት፤ ያንጊዜም ምድር
አፋን ከፍታ በዚህ በከርሠ ምድር
ውስጥ አስገባቻቸው፤ በሕይ
ወታቸውም እንዳሉ በለቅሶና
በጩኸት ወደ ሲኦል ወረዱ።

፳፮. ዳግመኛም አፋን ትዘጋ
ዘንድ ያቺን ምድር ባረካት፤
ምድርም እንደ ቀድሞዋ አፋን
ገጠመች። ሁላቸውም ሕዝቦች
የአባ ዮሐንስን ንይል ባዩ ጊዜ

ንይሎ ለአባ ዮሐንስ እንክሩ
ወሰገዱ ሎቱ እንዘ ይብሉ እም
ላክኑ እንተ ወሚመ ሰብአ ንግ
ረክኩ ይኒቤ ክጥኒክ።

፳፭. ወይቤሎመ ብኒሲ እግ
ዚሕብሐር ከመዝ ኢትበሉ
ሕዝብየ እምላክኑ እንተ እንዘ
እነ ተፍናዊሁ ፍጹም ሰው
እቱ እምላክ ወዘንተ ብሃሉ
ገሣዎመ ለእሱ ተርቡ ንቢሁ
ወእሱ አሕያምመ ወእንሥ
አመ እንዘ ይጸርሐ ወይከ
ልሐ ይብሉ ፈነወነ ሳዕል ኩሉ
በሐውርት ንንግር ወንዚኑ
ፈውሶተክ ለዘኢስምዐ ወለዘ
ኢርእየ ዘንተ ንይሎ እምላክክ
ይእመን ብከ ወበእምላክከ።

፳፭. ወይቤሎመ ጽጌ ገዳም
ዘጸዣ ውስተ ደብር ይትከበት
ይክልኑ ሥነ ንጸራሁ ከማሁኪ
ኢትክል ተከብቶ ሀዘር እንተ
ተሐንጸት መልዕልተ ደብር ወበ
ዘንቱ ነገር አእመኛመ።

ክፍል ፶ወ፳
ዘከመ ገብሩ ሎቱ
በዓለ ሰብአ በለሳ

፳፱. ወእምዝ ገብሩ በዓለ
ዓቢያ እንዘ ያስተዳልፈ ወያስ

እደነቱ፤ እንዲህ እያሉም ሰገ
ዱሰት፤ እንተ እምላክ ነህን?
ወያስ ሰው ነበ? ባሬ ሁኒ
ታህን ንገረን።

፳፯. የእግዚአብሔር ሰው አባ
ታችንም እንዲህ አላቸው፤
ሕዝቦቹ እንዲህ አትበሉ፤ እኔ
ሰቢህ እምላክ ፍጹም መልአክ
ተኛው ሰዎን እንተ እምላክ
ነህን? አትበሉ። ይህንንም ብሎ
አባ ዮሐንስ ወደ አርሱ የተረ
ቡትን ዳስላቸው። ያዳናቸውና
ያስነግቸው ፈጽመው እየሮሹ
እንዲህ ይላሉ፤ በአንተና በእም
ላክህ ያምኑ ዘንድ ይህን የእም
ላክህን ኃይል ሳላየና ሳልሰማ
ማዳንህን ፈጽመን እንነገር
ዘንድ ወደ ሁሉ ሀገሮች ላክን።

፳፰. እንዲህም አላቸው፤ በተ
ራራ ላይ ያበበ የበረሃ አበባ
ከእይታው (እምሮ ከመታየቱ)
ይሸሸግ ዘንድ ይችላልን? እን
ዲሁም በተራራ ላይ የታገጸች
መንደር መሸሸግ አትችልም።

ክፍል ዐርባ ስምንት
የበለሳ ሰዎች በዓል
አድርገው እንደ ጠሩት

፳፱. በዚህም ነገር አሳመናቸው።
ከዚህም በኋላ የጣፈው ምግ

ተጋብሎ መባልዕታት ጥዑማት ወስቱያት ጸውዕዎ እግብርቲሁ ወአእማቲሁ ለብእሴ እግዚአብሔር አባ ዮሐንስ ወይቤልዎ ባእ ለነ ውስተቤተነ በፍሥሐ ትግበር ተአምረ ወመንክረ ኢይምሰልክ ለካልእ ነገር።

፪. ወአቡነሂ ተንሢእ እመን በሩ እንዘ የአኩቶ ለእግዚአብሔር ቦእ ውስተ ቤት ወኩሉሙ ሰብእ ሀገር ገብሎ ምስሌሁ ወነበሩ ቅድሚሁ ወሶቤሃ እሰ እንሥእሙ ወእሰ አሕየዎሙ ድውያን አቅረቡ ማዕደ ሥሩዐ ወኩሉ ስቲያተ በልዑ ወሰትዩ ወጸገቡ ኩሉሙ እንዘ ሕዝብ ይባርኩሙ በሰላም ወአቡነሂ በልዐ ወጸገበ ወሰትዩ ምስሌሆሙ ዘእን በሰ ፈቃደ ርእሱ አላ በእንተ አፍቅሮተ ሰብእ ሀገረ በሰላ ገብረ መብልዐ ወመስቲ በቅድመ ኩሉሙ ሰብእ።

፪፩. ወአቡነ ዮሐንስሂ እንዘ ይንግሮሙ ነገረ እግዚአብሔር ወመፍቅደ ልቡ እንዘ ይብል እስመ መብልዕ ጥዑም

አደረገ። ከዚህም በኋላ የእግዚአብሔር ሰው የሚሆን አባ ዮሐንስ ሴት አገልጋዮቹና ወንድ አገልጋዮቹ ጠሩት። ተአምርንና ድንቅ ነገርን ታደርግልን ዘንድ በደስታ ወደቤታችን ግባ ለሌላ ነገርም አይምሰልህ አሉት።

፪. አባታችንም እግዚአብሔርን እያመሰገነ ወደ ቤት ግባ የሀገሩ ሰዎች ሁሉ ከርሱ ጋር ገቡ፤ በራቱም ተቀመጡ። ያን ጊዜም ከበሽታው ያዳናቸውና ያነሣቸው በሽተኞች የተሠራውን ምግብና መጠጦችን ሁሉ አቀረቡ። ሁሉም ሕዝብ በፍቅር እንድንት ሆነው አባታችን እየባረካቸው በሉ፤ ጠጡ፤ ጠገቡም። አባታችንም በላ፤ ጠገበ፤ ከእነርሱም ጋር ጠጣ። የበሰላ ሀገር ሰዎችን በመውደድ እንጂ ያለእርሱ ፈቃድ በሁሉም ሰዎች ፊት መብልንና መጠጥ አደረገ።

፪፩. አባታችን ዮሐንስም የእግዚአብሔርን ነገርና ልቡ የወደደውን እንዲህ እያለ ይነግራቸው ጀመር። መብልም ቢሆን

ያሰጥም ለልቡና እመሂ መብልዕ ወእመሂ መስቲ።

፪፪. ወእምድነራሁ ጸውዐ እስማቲሆሙ ለእሰ እንሥእሙ ድውያን ወራኒዎሙ ወይስብኩ ውስተ አድያማተ በሰላ መሢመ ኖሎተ ከመ ይዕቀቡ መራዕዩ ነፍሳት እምአፈተኩላ ጸላሂ።

፪፫. ወካዕበ ሢመ ባዕዳነ ሰብእ ውስተ ማዕለልቱ እንተ ወሀቦ ዘርዐ ያዕቆብ ንጉሥ በነሢእ ወልዱ በእደ ማርያም መሢሕ።

ክፍል ፵፬
ዘከመ ገሠጸ
ለ፩ መኩንን

፪፬. ወእምዝ መጽእ ፩ መኩንን እምሀገረ ዝባ ዘስሙ አምረጦስ ተጽዒኖ ዲበ በቅል እንዘ ይጤይቅ ቤቶ ለኢፍሬም እንተ ቦእ ቦቱ አባ ዮሐንስ ርቱዐ ሃይማኖት ወበጺሐ ህየ ቦእ ንቤሁ ወሰገደ ቅድሚሁ ይሰዐም እገሪሁ ወሶበ ተአምኖ ውሕቱ መኩንን እፈቀደ ተአምኖቶ

ክፍል ፬፭ ዐርባ ዘጠኝ
አንድ ዳኝን
እንደ አስተማረው

፪፭. ከዚህም በኋላ ስሙ አግሲጦስ የተባለ አንድ ገዢ ሃይማኖቱ የቀና አባ ዮሐንስ የገባበትን የኢፍሬምን ቤት እየጠየቀ በበቅሉ ላይ ተጭኖ ዝባ ከተባለች ሀገር መጣ። ከዚያም ደርሶ ወደ እርሱ ገባ። እግሩንም ይሰመው ዘንድ በራቱ ሰገደ። ያም መኩንን (ገዢ) እጅ በነሳው ጊዜ አባታችን እጅ

አቡነ አስመ አስመረ ሕሊ ናሁ ወሕዘፀ ሃይማኖቱ ለው እቱ መኩንን ወነፋቲሁ በም ግባረ ጽድቅ ይቤሉ አቡነ እምአይቱ መጻእክ ወይቤሉ ውእቱ መኩንን ምጽእትየሰ እምሀገረ ዝባ ሶበ ሰማዕኩ ዜናክ ወእጠይቅ ዘኮነ ምግ ባረክ ዘያስተፈሥሕ።

፪፭. ወይቤሉ አባ ዮሐንስ ለምንት ኮንክ ንፉተ ልቡና በተሰብሉት እምላክ ፍጹም እማርያም ቅድስት ድንግል በሥጋ መዋቲ ወእመዋቲት ነፍስ ወይቤሉ መኩንን ዝኩ ኑፋቲ በእማን ያስተባእስኩ ምስለ እግዚአብሔር እፎ እምላክ ንደረ ለተሰብሉ ዝ ሥጋ ምስለ መለኮት በተዋ ሕይ ይኳንን ሕያዋነ ወመታነ ቅድመ ተዋሕዶ ትስብ እት የነሥር እመለኮት ወመለኮት ይክብር እምትስብእት እንዘ ራጣሪ ተዋሕዶ ምስለ ፍጡር ወድኅረ ተዋሕዶስ አሐዱ አካል ወአሐዱ ህላዊ።

፪፮. ወይቤሉ አባ ዮሐንስ

ሊነሳው ሰላምም ሲሰው አልወ ደደም። የዚያን መኩንን ሕሊና ውንና የሃይማኖቱን ጉድለት በጽድቅ ሥራ መጠራጠሩንም አውቋልና። አባታችንም ከየት መጣህ አለው። መኩንንም እንዲህ አለው፤ መምጣቱስ ዝባ ከተባለች ሀገር ነው። ዜናህን በሰማሁ ጊዜ አስደሳች የሆነ ውን ሥራህን እረዳ ዘንድ።

፪፭. አባ ዮሐንስም እንዲህ አለው፤ ከቅድስት ድንግል ማርያም በሚሞት ሥጋና በማትሞት ነፍስ ፍጹም በሆነ እምላክ ሰው መሆን የልብ ተጠራጣሪን ለምን ሆንህ? ገዢውም እንዲህ አለው፤ ይህ በሃይማኖት መጠራጠር ከእግዚአብሔር ጋር ያጣላልን? ይህ ሥጋ ከመለኮት ጋር ተዋሕዶ ሕያዋንንና መታነን ይገባ ዘንድ እምላክ ሰው ለመሆን እንዴት ወደደ፤ ከተዋሕዶ በፊት ራጣሪ ከፍጡር ጋር ሲዋሕድ ሰው መሆን ከመለኮት ያንግል፤ መለኮትም ሰው ከመሆን ይክብራል። ከተዋሕዶ በኋላ ግን አንድ አካል አንድ ባሕርይ ነው።

፪፮. አባ ዮሐንስም እንዲህ

ኢትናፍት በተዋሕዶተ መለኮት ምስለ ትስብእት ወእንዘ መለኮት ኮነ ትስብእተ ወእንዘ ትስብእት ኮነ መለኮቱ በዋሕድ ህላዊ ወበሪ አካል አስመ ንፉተ ልብ ይርሕት እምጸጋ እግዚአብሔር ሶበ ይቤሉ ዘንተ እምነ ውተጠምቶ ውእቱ መኩንን በእዲሁ ወነስሐ እምነጠኢቱ።

፪፮. ወይቤሉ መኩንን ለአባ ዮሐንስ ኩነኒ መምህረ ወመግ ሥጸ ወሀብኩክ እንክ ርእስየ እምዘ ተዳማኒ ኢወሀብኩ ርእስየ ለተግሣጸ መምህር በከመ ይቤ ጳውሎስ ሐዋርያ መምህር ወመገሥጽ ዘኢያደሉ ለገጽ።

፪፭. ወይቤሉ አቡነ ዮሐንስ እመ ረሰይከኒ እንክ መምህረ ኦሆ በል ለትእዛዝየ ውተግሣጽ እመ ገሥጽኩክ ለተምህር ሃይማኖት ኢይተ ክዝ ልብክ በእንተ ዑረትክ እጌሥጸክ በእንተ ነፍስክ በትፍሥሕት ፍዳ ተግሣጽክ ትፈሪ ሰላመ በነበ እግዚአ

አለው፤ ከሥጋ ጋር በመለኮት አንድ መሆን አትጠራጠር፤ መለኮት ሥጋን ሲሆን ሥጋም መለኮትን ሲሆን በአንድ ህላዊና በአንድ አካል ነው፤ በልብ የሚጠራጠር ሰው ከእግዚአብሔር ጸጋ ይርታልና። ይህን ባለው ጊዜ እምኖ ያ መኩንን በእጁ ተጠመተ፤ ከኃጢአቱም ተመልሶ ንስክ ገባ።

፪፮. መኩንንም አባታችን ዮሐንስን እንዲህ አለው፤ እየገወደህ የምታስተምረኝ ዑኀን። እንግዲህ ከዚህ በኋላ ራሴን ሰጥቼሃለሁ። ቀድሞ መምህር እንዲገሥፀኝ እራሴን አልሰጠሁም ነበር። ሐዋርያው ጳውሎስ እንዲህ እንዳል፤ መምህር ማለት የሚገሥፀኝ ፊት አይቶ የማያዳላ ማለት ነው።

፪፭. አባታችን ዮሐንስም እንዲህ አለው፤ እንግዲህ መምህርህ ካደረግኸኝ ተግሣጽኝ ትእዛዜን እሺ በል። ስለ ሃይማኖት ትምህርት ብገሥዕህ ስለ አለማወቅህ ልብህ አይዘን። ስለ ነፍስህ እገሥዕሃለሁ፤ ስለ ተግሣዕህም ብድራት በደስታ በእግዚአብሔር

ብሔር በከመ ይቤ ጳውሎስ
ሐዋርያ ተግሣጽሰ ለጊዜሁ
ኢይመስል ትፋሥሕተ ወድ
ጎረ ይፈራ ሰላመ አመሰ ኢ
ገሠጽከመ አንደበራ እን
ትመ።

፪፱. ወእምድጎራሁ አስተፋ
ነም በሰላም ለቡነ ለውሕቱ
መከኑን ይሐር ብሔር በተ
ግሣጽ ወበምዕዳን ወእምዝ
አዘዘመ ውሕቱ መከኑን ለአለ
ዴገንም ወይቤልም ደቁ ከመ
ተጽዕነት ወተርጎነት ሀለወት
ለከ ወተጽዒኖ መከኑን ዲበ
በትል እስመ ነጸረ እንዘ ትት
ዋሣእ ሁዓቲሃ ውስተ ማዕ
ሰልቱ ለአባ ዮሐንስ ወይቤ
ሎመ መከኑን ለደቁ ንሥኡ
ሁዓቲሃ ለይእቲ በትል በአል
ባሲከመ ከመ ኢንትነጉል
እምበረከተ ለቡነ ዮሐንስ
እስመ ዐባይ ወከብርት ጥቀ
አድያማተ በለሳ በነይሰ
ጸሎቱ እመ ዐቢይከመ ነሢ
ኦቶ ሀቡኒ በአልባስዮ።

፳. ወእመ ተጽመምዎ ትእ
ዛዘ አንክሮቱ ሶቤሃ ወረደ
እምይእቲ በትል ይንሣእ

ዘንድ ሰላምን ታፈራለህ። ሐዋ
ርያው ጳውሎስ እንዲህ እን
ዳለ ተግሣጽሰ ለጊዜው ደስታን
ኢይመስልም፤ ጌላ ግን ሰላምን
ፍቅር አንድነትን ያፈራል።
ካልገሠዕዋችሁ እናንተ ሥር
ዓተ አልበኞች ትሆናላችሁ።

፪፱. ከዚህ በጌላ በተግሣጽ
በምክር ወደ ሀገሩ ይሄድ ዘንድ
መከኑንን አባታችን በሰላም
አሰናበተው። ከዚህም በጌላ ያ
መከኑንን የተከተሉትን ልጆች
በትሎን ይጭኑ ዘንድ አዘዛ
ቸው፤ የተከተሉትም የመከኑን
ኑን ቃል ሰምተው ልጆቹ ፈጽማ
እንደተጫነች አላችልህ አሉት።
መከኑንም በበትሎይቱ ላይ
ተቀምጦ በአባ ዮሐንስ ርስት
ጉልት ላይ በትሎይቱ ፋንድያ
ዋን እየጣለች አይቷልና መከ
ኑን ልጆቹን እንዲህ አላቸው፤
የበለሳ ምድር በጸሎቱ ኃይል
እጅግ የከበረችና የገነነች ናትና
ከአባታችን ዮሐንስ መርገም የተ
ነሣ እንዳንጠፋ የዚያችን በትሎ
ቆሻሻ (ፋንድያ) በልብላችሁ
ያዙ፤ እንደዝም ካላችሁ በል
ብሴ ስጡኝ።

፳. ያንጊዜም ትእዛዙን ቸል
ቸል ቢሉት ፋንድያዋን ይይዝ
ዘንድ ከበትሎይቱ ወረደ። ልጅ

ሁዓቲሃ አውሥእም ደቁ
ዐበነ ለነ ንንሥእ ሁዓቲሃ
እመ ጉደዩ ሰማይተ ቃሉ
ደቁ በመዓት ዐርገ ዲበ በትል
ገሠዖመ እንዘ ይብል እን
ትመ እንዘ ትሐልዩ ነገረ
እነ ነሣእከም ለውሕቱ ሁዓ
ቲሃ ዝ ነገርከመ ያኑብረኒ
እግዚእ ኦ ደቅ ወዘንተ
ብሃሎ ሐረ ውሕቱ መከኑን
ምስለ ደቁ ወበጸሐ ደወለ
ተከዚ ገደፎ እምልብሎ ለው
ሕቱ ሁዓቲሃ ነበረ ህዩ ይግ
በር ሰላመ ውስተ ጽንፈ
ተከዚ ወእእማረር ዘንተ ለቡነ
ነገር ለመከኑን አስተዓፀበ
ሕሊናሁ ማጠተ ሃይማኖት
ጽይዕት ውስተ ሃይማኖተ
ክርስቶስ በእምልኮ ወበተቀ
ጸኦ ጽኑዕ።

ክፍል ፩

በከመ ጸለየ በገዳመ ጉንድ
ወተካየዶ እግዚእን

፳፩. ወበሣኒታሁ ተንሥእ
በመንፈስ ቅዱስ ሠሪር በከ
ንፍ ከመ መላእክት ሐሰፈ
ወበእ ውስተ ደብረ ጉንድ
በጸሐ ህዩ ሰገደ ወአስተም

ክፍል ፶ምሳ

በገዳመ ጉንድ እንደ ጸለየና
ቃል ኪዳን እንደ ሰጠው

፳፩. በማግሥቱም በመንፈስ
ቅዱስ ንይል ተነሣና እንደ መላ
እክት በከንፍ በሮ ሄደ። ወደ
ደብረ ጉንድም ገባ፤ በዚያም
ደርሶ ሰገደ እንዲህ አያለም

ሀረ ንበ አምላክ አንዝ ይበል
 እስከሰከ ኦ አንዝእህ አሃሱስ
 ክርስቶስ ከመ ትምርሐኒ ነፍ
 ተክ አመ አሐውር ቡቱ እስመ
 እነ ኃጥእ ወአባሲ ዘዘዝን
 ንፍትክ አመ አረከብ ድንነ
 አኮ በምግባረ ዚእሃ ዘአረከብ
 ድንነ ወአመ ኮነ ስቱል ልብህ
 በተጋድሎ እስከ ንልተተ ዓለም
 ዘአንበል ተአምናትሃ አይበተ
 ዐኒ ገድል ትሰግሥት።

፹፪. እንዝ ይስከል ዘንተ በጽ
 ሐቅ እስተርእዮ አንዝእነ
 ሰአቡነ **ዮሐንስ** ወይበሉ
 ሰላም ለክ ፍቱርሃ ዘረሰይ
 ከክ ሐጥርሃ እስከ ይእዜ
 አያስተጋራርከኒ በተጋድሎ
 ወበተዐግሦ ፍልስ አምዘሃ
 ወዕርግ ንበ ደመና በከንፍ
 እስከ እፈንወክ ትዑድ አጽ
 ናራ ምድር ዘአውዐ ስመክ
 ወዘገብረ ተገብረክ ወዘተክ
 መነ በከዳክ እቡቦ ዕጊተ
 በመንግሥተ ሰማያት።

፹፫. ወይበሉ እቡነ እስከ
 እስፍንቱ ትውልድ ትምሕር
 ሊተ ዘአውዐ ስምሃ ወዘገብረ
 ተገብርሃ በዲበ ምድር እመሂ

ወደ አምላክ ማለደ፤ ሂቃይ እሃ
 ሱስ ክርስቶስ ወይ፤ ሃምሂደዝ
 ትን ጎፍና ትመራኝ ዘንድ እስ
 ምንግለቡ። አኒ ኃብአተኝና
 ወይለኝ ነኝና ዘቫርነትህ ዘባት
 ድንነትን ባገኝ ነው። ድንነትን
 የማገኝ በራሴ ሥራ አይደለም፤
 ዓለም እስከታልፍ ድረስም ለመ
 ጋደል ልቡናዬ የተሰተሰ ዚወን
 ይህ የትዕግሥት ገድል ያስ
 እምነቱ አይመስላኝም፤ አይፈባ
 ኝም።

፹፪. ይህንንም በተጋት ሰለ
 ምን ጌታችን ለአባታችን ዮሐ
 ንስ ታየውና እንዲህ አላው፤
 ሐጥርሃዬ ያደረግሁህ ወዳጄ
ዮሐንስ ወይ፤ ሰላም ፍትር
 አንድነት ላንተ ይዞን። በገ
 ድልና በትዕግሥት እስከ ዛሬ
 ድረስ አላሳፈርክኝም። ከዚህ
 ፍልስና በከንፍ ወደ ደመና
 ውጣ፤ ሃምድር ዳርቻዎቻችን
 ትዞር ዘንድ እስከሰከህ ድረስ
 ስምህን የጠራ መታሰቢያ
 ህን ያደረገ በቃል ከዳንህም
 የታመነ ዋጋውን በመንግሥተ
 ሰማያት አሰጠዋለሁ።

፹፫. አባታችንም ክርስቲያንም
 ቢሆን ያልተጠመተ አረማዊም
 ቢሆን በምድር ላይ ስሜን
 የጠራ መታሰቢያዬን ያደረገ

አረማ ወእመሂ ክርስቲያን
 ወይበሉ አንዝእ እስከ ፤
 ትውልድ አምሕር ስከ ወዘ
 ይበዝን አምዘ መጠነ ነጥበ
 ጠል ክረምት አመሰክ ለክ
 ነፍሳተ ኃጥእን እምደይን
 በእንተ ንጽሐ ድንግልክወተ
 ናጊር ዘንተ አንዝእነ በርገ
 ሰማያት።

ከፍል ሃወጃ

በከመ ጸለየ መልዕልተ ደመና
 ፹፪. ወራጺሞ እቡነ ሃ ክራ
 ማቲሁ በተጋድሎ ወዘአልሃ
 እምድንረ ወሀቦ ከዳነ በርገ
 አባ ዮሐንስ ይንዘር በደመና
 እስከ ይእንዝ ሀሐዩ ወወርን
 በእዴሁ።

፹፭. ወእምዘ አኩነኝ **እንዚ**
አብሐር ሳዕል ኩሉ መላእክ
 ክተ ሰማይ ወእዘዘመ እን
 ዚእነ ለመላእክቲሁ ይትባዩ
 ጽዎ በመኖልት ወበሊሊት
 እስመ ውእቱ የዐብዮክመ
 በንጽሕ ወበገድል ረዳ ንቢሁ
 ኩልክመ ማኅበረ መላእክ
 ክት በከመ ነገርኩ እነ ተዳሚ
 በእፈ ነቢይ እም ኃወ፬ ነገደ
 መላእክት የዐቢ ፩ ነገደ

እስከ ስንት ትውልድ ትምርል
 ገላህ፤ አላው። ጌታችን ከሰከ
 አሥር ትውልድ ድረስ አምር
 ልገላሁ አላው። ከዚህ የሚ
 በባ ስለ ድንግልክህ ንጽሐና
 ነክረምት ከብዙካዝ ያህል የጋ
 ጥእንን ነፍሳት ከደይን (ከጥፋት)
 አመጣልገላሁ አላው። ጌታች
 ንም ይህንን ተናገር ወደ ሰማ
 ያት ዓረገ።

ከፍል ሃምሳ አንድ

ከደመና በላይ እንደ ጸለየ

፹፪. አባታችንም በመጋደልና
 በመጸልይ ሃምሳ ዓመታትን
 ጨርሶ ቃል ከዳንን ከሰጠው
 በጌላዐሐይንና ጨረቃን በእጁ
 እስከሚይዝ ድረስ በደመና
 ይኖር ዘንድ አባ ዮሐንስ ዓረገ።

፹፭. ከዚህም በጌላ **እንዚአብ**
ሐር በሁሉም የሰማይ መላእክ
 ክት ላይ አሳጠነው። ጌታች
 ንም መላእክትን በቀንና በሌ
 ሊት ይራዱት ዘንድ (ዛሬንጼ
 ራን ይሆኑት) ዘንድ አዘዛቸው።
 እንዲህም አላቸው፤ በንጽሕና
 በገድል አርሱ ይበልጣችኋልና
 ሁላችሁም የመላእክት ማኅበ
 ሮች ወደአርሱ ውረዱ። እስተ
 ድሜ በነቢይ አፍ ከዘጠና
 ዘጠኙ ነገደ መላእክት አንዱ

ሰብሏ።

፹፮. ወሰቢሃ ወረዱ መላእክት ይንበሩ ደርገ እንዘ ይሰብሉ ወይሉምሩ ስም ለእግዚአብሔር ንቡረ እንበል ጽርዕት ወእርምሞት ክብር የእኩቱ በከመ ልማይሙ መላእክት ሰማይ ገብሩ ማሳሉተ ወያ ደምቡ ቃል ቅዱስ እስመ አልዐ ተጽዕር በተረገፍቶሙ ወሐማመ ሥጋ እንዘ ይኔ ጽሩ መንበረ ስብሐቲሁ ለልዑል ህየ ይሰግዱ በፍፀሐት ወበረዓድ ወህየ ይሰክሉ ምሕረተ ለሰብሏ ወለእንስሳ።

፹፯. ወሰሚያ ዘንተ አባ ዮሐንስ ሐወ ማሳሉቶሙ ለመላእክት ቀርበት ነፍሱ ከመ ትትምሰፍ እምሥጋሁ ሶበ ዐደሞ ስብሐተ መላእክት ወማሳሉቶሙ እስመ ንጥሕ ልቡናሁ ስዕነ ነጽሮቶሙ ወየብቦቶሙ አርአያ መላእክት እንዘ እሳት አፍርሆ ወእደንገዖ አኮኑ ይቤ ልቡናሁ ልዑላን እሙንቱ እለ

የሰው ነገድ ይበልጣል ብዬ እንደ ተናገርኩ።

፹፰. ያንጊዜም የእግዚአብሔርን ስም ራጽመው እያመሰገኑ በእንድነት ይኖሩ ዘንድ ወረዱ። ያለማቋረፍና ያለማን ያል ዝምም ያለ ማሳት እንደ ልማዳቸው ክብሩን ያመሰግናሉ። የሰማይ መላእክት የማሳሉት ምስጋናን አደረጉ፤ የቅዱሱን ቃል ያሰሙ ነበር። በተረገፍቶሁ የሥጋ ሕማምና መጨነት የለባቸውምና። የጌት ነቱን ዙፋን እያዩ በመፍራትና በመንቀጥቀጥ በዚያ ለልዑል ይሰግዳሉ፤ በዚያም ለሰውና ለእንስሳት ምሕረትን ይለምናሉ።

፹፱. አባ ዮሐንስም ይህን የመላእክት ማሳሉት ማማር በሰማ ጊዜ ነፍሱ ከሥጋው ልትለይ ቀረበች። የመላእክት ምስጋናቸውና ማሳሉታቸው ደስ ባለኝው ጊዜ ልቡናውን ስላጣ የመላእክት ፊታቸውንና ምስጋናቸውን ማየት ተሳነው፤ እንደ እሳትም አስፈራው፤ አስደነገጠውም። እሳት እያስፈራውና እያስደነገጠው በልቡናው ፍጹም አሸናፊ እግዚአብሔርን

ይሰብሉ ወይሉምሩ ንቡረ ለእግዚአብሔር ጸባዎት ናጁ ሆ እምኔሆሙ ዘይዘብጥ ክብር ወዐ ዘያደምዕ ጸናጽሉ ወርቅ ውስተ መንበረ ስብሐቲሁ ወመቅደስ አርያም ይመልሰሉ ማሳሉቶሙ ዘያጸንሐሐ ፅጣነ ሥሙረ።

፹፳. ወይሉሉ ኔ መልእክ ለአቡነ ቅድመ ዘዚነዋ ለእሙ ዜና ወሊዶታ እንሥሕ አፅ ይንቲክ ወነጽር ውስተ ሰማይ።

፹፱. ወሰቢሃ ነጸረ አቡነ ዮሐንስ እምዝ ዘየዐቢ ስብሐተ መለኮት ወትዕይንተ መላእክት ባዕዳን ለተናገር ዘይስዕን ክዋኔሆሙ በእርምሞ እንዘ ይሰግዱ ቅድሜሁ ገሃደ ወይወዕላ እም አፋሁ መብረት ወነገድ።

፺. ወጠየቆ አቡነ ጥይቅና አስማቲሆሙ እለ መኑ ይከውኑ እንበል ፍርሐት በእርምሞ ይቀውሙ ቅድሜሁ ወገዘኩ በግዕ ይኔጽርሙ ለእሉ

በእንድነት ራጽመው የማይመሰገኑ እነርሱ ገናኖች ናቸው ብሏል። ከእነርሱ ክብር የማይመታ አለ፤ በጌትነቱ ዙፋን ውስጥ የወርቅ ጸናጽሉን የማይሰማ አለ። የተወያይ ፅጣን ሙንዛ ያለው የማሳሉታቸው ጢስም የአርያም መቅደስን ይጥላል።

፹፳. ቀድሞ ለእናቱ የመውሰድ ጥንብራት የገራት እንድትመልእክም አባታችንን እንዲህ አለው፤ ጓደኛችሁን እንሥተህ (አትንተህ) ወደ ሰማይ ተመልከት።

፹፱. ያንጊዜም አባታችን ዮሐንስ ከዚህ የሚበልጥ የመለኮትን ምስጋና ወይም (ጌትነትን) እና ሁኔታቸውን ለመናገር የሚከብድ የሌሎችን መላእክት ከተማን ጸጥ ብለው በገሃድ በፊቱ እየሰገዱ ተመልከተ። ከእንደባቸውም መብረትና ነገድጓድ ይወጣል።

፺. አባታችንም ማን ማን እንደሚባሉ ስምቻቸውን ለመረዳት ያለ ፍርሀት ጠየቀው። በዝምታም በፊቱ ይቆማሉ፤ ያም በግ እነርሱን ይመለከታቸዋል፤

ከመ አይርዳላቸው ሥነ መለኮቱ ያደገኑ ከግሙዲዎቹ መለዕ ያንቲዎቹ ይታገለበቡ በብ ርሃነ ስብሐቱ።

፺፩. አውሥኦ መልአክ ወይ ቤል- ዝኩ በግዕ መለኮት በእግርተ ስብእ በተወብሐ ሥጋው በመጥባላት ፀልቦ ወሚጠላ አዕድንቲሁ አቡነ ዮሐንስ ውስተ አጽኖን እም ነጽርቱ ሥነ ግርማ ዕዘዩ በአይክሱ ተሪቦቹ ኪሩቤል ወሱራፊል አእሳፍ ይተውሙ በውይ መናብርት ወሥልጣ ናት ምሉዓነ አዕድንት እመ ንቱ በውሉጥ ድምፅ ወበዚማ ጥዑም ይሰብሐ ወይዚምሩ ለልዑል ቦ አስ ይቤሉ በመ ዝመራ ዳዊት ምስሉ ኩሉሙ መዘምራኒሁ።

፺፪. ሃሌ ሉያ ተራሥሎ ጸድ ቃን በእግዚአብሔር ወሰ ራትዓን ይደልምሙ ክብር ግንዩ **ለእግዚአብሔር** በመሰ ንቆ።

፺፫. ሃሌ ሉያ አፋሁ ለጸድቅ ይትሚሀር ጥበበ ወልሳኑ

ሥነ መለኮቱንም (የመለኮቱን ገጽታ) እንዳያዩ አንገቶቻቸውን ያበነበላሉ፤ ዓይኖቻቸውም በጊ ቅንቱ ብርሃን ይሸረረሉ።

፺፩. መልአክም መልሶ እንዲህ አለው፤ ያም በግ ሰውን በመ ውደድ ሥጋው በመስተል ላይ የተወዋው የመለኮት አካል ነው። አባታችን ዮሐንስም ሲተ ርቡት የማይቻል የገናንነቱ ግርማ ገጽታውን ከማየቱ የተ ነግ ዓይኖቹን ወደ ማዘንበል ተመለሰ። ኪሩቤልና ሱራፊል አእሳፍም በቡሪያው ይቆማሉ። እነዚህ መላ አካላቸው በዓይን የተመሉ መናብርትና ሥልጣ ናትም በልውጥ (በአዲስ) ድም ፅና በጣፋጭ ዜማ ፈጽመው ልዑልን ያመሰግናሉ ከዑሉም በማሪዎቹ ጋር በዳዊት መዝ ሙር እንዲህ የሚሉ አሉ።

፺፪. ቅድመ ዓለም የነበረ አሁ ንም ያሉ ዓለምንም አሳልፎ የሚኖር እርሱ ነው። ጸድቃን በእግዚአብሔር ደስ ይበላችሁ፤ ለትኖችም ክብር ይገባቸዋል፤ **ለእግዚአብሔር** በበገና ተዝቡ።

፺፫. ቅድመ ዓለም የነበረ አሁ ንም ያሉ ዓለምንም አሳልፎ

ይነብብ ጽድቀ ወሐን እም ላኩ ውስተ ልቡ።

፺፪. ሃሌ ሉያ ዝክረ ጸድቅ ለዓለም ይሂሉ ወአይፈ ርሕ እምነር እኩይ ጥቡፅ ልቡ ለተወከሉ በእግዚአብ ሔር።

፺፫. ሃሌ ሉያ ብዑፅ ብእሲ በይፈርህ **ለእግዚአብሔር** ወበይፈትድ ትእዛዞ ፈድፋዶ ወይከውን ጽኑዐ በርሱ ውስተ ምድር ትውልደ ጸድቃን ይት ባረኩ ክብር ውበዕል ውስተ ቤቱ።

፺፬. ወአቡነ ዮሐንስ ርእየ በንተ ስብሐተ መለኮት እንዘ ይሰብሐዎ **ለእግዚአብሔር** በበቃናዎሙ ወበዘዚማዎሙ ይዊድስዎ ወይዚምርዎ እስመ ውሉቱ ንይል በእምንይል ሥል ጣን በእምሥልጣን በአይት ይትዐወት ወበአይትረአይ ራእህ መንግሥቱ ወምሥጢረ

የሚኖር እርሱ ነው። የጸድቅ አንጸብቱ ጥበበን ይማራል፤ አፋም ጸድቅን ይናገራል፤ የአም ሳኩ ሕግም በልቡ ውስጥ ነው። ፺፪. ቅድመ ዓለም የነበረ አሁ ንም ያሉ ዓለምንም አሳልፎ የሚኖር እርሱ ነው። የጸድቅ መታሰቢያ ለዘለዓለም ይኖራል። ከከፋ ነገርም የተነገ አይፈ ራም፤ ልቡ በእግዚአብሔር ለመታመን የጨከነ ነው።

፺፫. ቅድመ ዓለም የነበረ አሁ ንም ያሉ ዓለምንም አሳልፎ የሚኖር እርሱ ነው። እግዚአብሔርን የሚፈራው ትእዛዝን እጅግ የሚወድ ሰው ብዑፅ ነው፤ በሩም በምድር ውስጥ የጸና ይሆናል። የጸድቃን ልጆች የተባረኩ ይሆናሉ፤ ክብርና ብልጽግናም በቤቱ ውስጥ ናቸው።

፺፬. አባታችን ዮሐንስም በየ ቃናቸው (ስልታቸው) እና በየ ዜማቸው እግዚአብሔርን ሲያ መሰግኑት ይኸን የመለኮቱን ምስጋና አላ። እርሱ ከንይል የተገኘ ንይል፤ ከማይታወት ሥልጣንም የተገኘ ሥልጣንና የመንግሥቱም ገጽታ የማይ ታይ ነውና ፈጽመው ያመሰ ግኑታል። የምስትነቱ ምስጢ

ሥላሴሁ ይታነክር ለሰጊዜሁ
እንዘ ይብል በልቡ ትዕይንተ
እንዚአብሔር ከመዝ ይበ
ዝን ወይፈደፍድ እምነሱ።

፺፮. ወበራሕየ ዝንቱ ተፈጸመ
ከራማቲሆመ ፺ መጽእ ቃል
ዘይብል ኦ ብእሱ እንዚአ
ብሔር ሰባሕኩከሂ ውስተ
ደመና ወካዕበ እሱብሐከ
ትዑድ እስከ ጽንፈ ምድር
በከንፍ ወበሠረገላ ነፋስ ረድ
ውስተ ምድር እስከ ይእዜ
ነበርከ በደመና ትርእይ ምሥ
ጢረ ንቡዕ ወከሠተ ዘከ
ሩቤል ወሱራፌል ምሉዓን
አዕይንት።

፺፭. ወይቤሉ አቡነ ሮሐንስ
አይቱ እበይት ዐዊድየ ኩላ
አጽናፈ ምድር አርእየኒ ማን
ደርየ ወምዕራፍየ ተመዩጥየ
እመ እበይት ውስተ ዝ ደመና
ወኢካልእ ማንደረ።

፺፱. ወተሰጥዎኦ ውሉቱ ቃል
ዳግመ ቤት ውስተ ደመና ወእ
ነሂ እተልወከ ወኢየንድገከ
ለመነ እስመ አልብከ ንይል
ወከሂል ዘእንበሊየ ውተናገሮ

ርም በየጊዜው ያስደንቃል።
በልቡም የእንዚአብሔር ከተማ
እንዲህ ፈጽሞ ከሁሉ ይበዛ
ልን? አያለ።

፺፮. ይህንን በማየት ሃምላ
ዓመቱ ተጨረሰ። እንዲህ የሚል
ቃልም ከሰማይ መጣ! የእን
ዚአብሔር ሰው ሆይ! በደመና
ውስጥ አከበርኩህ! ዳግመኛም
በነፋስ ሠረገላና በከንፍ እስከ
ምድር ዳርቻ ትቦር ዘንድ እከ
ብርሃለሁ። ወደ ምድር ውረድ!
የተሸሸገና የተገለጠ መላ እካላ
ቸው በዓይን የተመላ የኪሩቤ
ልንና ሱራፌልን ምሥጢር
ታይዘ ዘንድ እስከ ዛሬ በደ
መና ተቀምጠሃል።

፺፭. አባታችን ሮሐንስም እን
ዲህ አለው! የምድር ዳርቻዎ
ችን ሁሉ ዙሬ የት አድራሰሁ!
ተመልሼ የማርፍበትንና የማ
ድርበትን አላየኝ። በዚህ ደመና
ውስጥ በሌላ ማደሪያ አድር
እንደሆነ።

፺፱. ያም ቃል ዳግመኛ መለሰ
ለት! በደመና ውስጥ እደር!
እኔም እከተልሃለሁ! ለማንም
አልጥልህም! ያለኔ ኃይልና
ችሉታ የለህምና። ይህንንም

ዘንተ ተሰወረ እምነሁ።

ምዕራፍ ፮

**ከፍል ፺ወደ ዘቀዳሚት
ዘከመ ወረደ እምደመና
ወጸለየ ቤተ ክርስቲያን**

፩. ወእምድኅሬሁ ወረደ እም
ደመና በዐቢይ ግርማ ይዑድ
አጽናፈ ምድር እንዘ ይዚ
ምር መዝሙረ ዳዊት ወመ
ኃልየ ነቢያት ነገር ዘከመ
ኅረዮሙ ለ፺ወደ ሐዋር
ያት።

፪. ወሶበ ፈጸመ ዘንተ በጽሐ
ንበ ቤተ ክርስቲያን ወተሳ
ለማ በመንፈስ ቅዱስ ወይቤ
ሰላም ለከ ኦ ቤተ ክርስቲያን
ቅድስት እንተ ብኪ ጸንዐ
መሠረተ ሃይማኖት ወእም
ነተ አሐቲ ጥምቀት ወትቤሉ
ይእቲ ቤተ ክርስቲያን ቅድ
ስት ሰላም ይትወሀበከ በሰ
ማይ ወበምድር።

፫. ወይቤሉ ዳግመ ከመዝ
ሀለወከ ዝየ ምስለ ውሉ
ድከ በቅዳሴ ወበመሥዋዕተ
ሠርክ ውተናገረቶ ይእቲ ቤተ

ተናገሮ ከእርሱ ተሰወረ።

ምዕራፍ ፮

**ከፍል ሃምላ ሁለት የቅዳሚ
ከደመና እንደ ወረደና በቤተ
ክርስቲያን እንደ ጸለየ**

፩. ከዚም በኃላ የነቢያት
መኃልያትንና የዳዊትን መዝ
ሙር እየዘመረ የምድር ዳር
ቻዎችን ይዛር ዘንድ በታላቅ
ግርማ ከደመና ወረደ። አሥራ
ሁለቱን ሐዋርያት እንደመረ
ጣቸው የሚናገር ርእሰንም
መርጦ ይዘምር ነበር።

፪. ይህንም እንደ ጨረሰ ወደ
ቤተ ክርስቲያን ደረሰ። በመን
ፊስ ቅዱስም ተላለማት፤ እን
ዲህም አላት፤ የሃይማኖት
መሠረት፤ የእንዲት ጥምቀት
እምነትም በእንቺ የጸና ቅድ
ስት ቤተ ክርስቲያን ሆይ! ሰላ
ምታ ላንቺ ይገባሻል። ያችም
ቅድስት ቤተ ክርስቲያን በሰ
ማይና በምድር ሰላምታ ይስ
ጥህ አላችው።

፫. ዳግመኛም እንዲህ አላት፤
በቅዳሴና በሠርክ መሥዋዕት
ከልጆቻሽ ጋር በዚህ ትከብሪ
ዘንድ አለሽን? ያችም ቤተ ክር

ክርስቲያን በሐፋሱ ገዛይ እንዘ ትብል አልብዩ ውሐድ እምሐላኛ ዘያዎምረኒ በወርክ ወበገገህ ወእመ እብነ መሥዋዕተ ያበውኡ ነቋረ መሥዋዕተ በሐብሶ እንዘ ከይነገሩ እምኃጢአቸው ወእም ገብረ ኢየሱስ ምርቶም ይፈጽኑ ድጋፊ እከሆቲሆሙ።

፩. ወይሲላ አቡነ ዮሐንስ እሱ ውሐድኪ እኔ አሕጺጼኪ እምከብር ወሰቤሃ ጸውኝ አስማቲሆሙ ሐሳባት ወይ ቤሱሙ አቡነ ዮሐንስ በእይ ግብር ትጸድቁ ወበእይ ግብር ትረእዩ ገጽ ለእግዚአብሔር አስመ ኢታበውኡ ውሐተ ያእቲ ቤተ ክርስቲያን መባእ ከቡረ ወመሥዋዕተ ገዢ ኢትግበሩ እንዘ አንትሙ ትሰመዩ ውሐድ ቤተ ክርስቲያን ውሐድ እብነሙ አድገ በሰጥም ትትመሰሉ ዘእብየት ሐዊረ በፍጥነት ውተናገረት በቃሉ ዕንሰ አመሕያው እንዘ ትብል ዘያደግግዕ ወበያረርህ ኪያክ መልእክ እግዚአብሔር ክልሀኒ።

ሱቲያን በገሃድ አፍ ከውጥታ እንዲህ ስትል ተናገረው ከዘቡ ልጆች ወጥቶ ማታ የማ ያገለገሉ አንድም ልጅ የሌላም መሥዋዕትንም በያሰባ ቡልኝ ከዕጢአታቸው ላትገሉ በወይል አንድ ሃይላ (ፕራት የሌለውን) መሥዋዕት ያገለገሉ ከእገልግሉት ሥራቸውም ይልቅ ከፋታቸው ይቀዛል።

፪. አባታችን ዮሐንስም እነዚህ ልጆችን እንዴት ከዘብር ሐሳብ ሐሸ? አላት። ያገረገሉም የካህናትን ስሞቻቸውን ወርቀው እባታችን ዮሐንስ እንዲህ አላቸው፡ በምንስ ሥራ ትጸድቁ ይሆን? በምንስ ሥራ የእግዚአብሔር ገጽ ምሕረቱን ታዩ ይሆን? የክብረ መባእንና ገዢ መሥዋዕትን ወይዘቺ ቤተ ክርስቲያን ውሐጥ አታስገቡም? እንዲህ አታድርጉ። እናንተ የቤተ ክርስቲያን ልጆች ስትባሉ ልጆቿን አልሆናችሁም? አንተን የሚያስፈራና የሚያስደነግጥ የእግዚአብሔር መልእክ ክልክ ሉኛል አያላች በሰው ልጅ እንደበት የተናገረችና በመንገድ መሃድን እምቢ ያላች የበሰጥን እህያ ትመሰላላችሁ።

፮. ወይሲላም ግብርሙ ሰምንት ገሠጽክን ወኢተክምር ምግባረን እመ ኮነ እኩዩ ወእመ ኮነ ሠናዩ ወሰባ ገሠጸሙ አቡነ ዮሐንስ በመኝት አርመመ ፩ ዲያቆን።

፬. ወይሲላ አቡነ ርክዮ ገሠሙ ምግባር ወእንበዘ ልቦ በጊዜ ዘያስተዛልፍ ወልደ ወእልቦ ዘያበጽሐክ ዘ ጊዜ ወቦሐሳዊ መሢሕ ዘያስተካሕድ ስመ አምላክ እስራኤል ያብጽሐክ ዘ ጊዜ እስመ አርመምክ በመኝት እመ ገሠጽኩክ ለርእሰክ ኢሰማዕክን ዘይቤ መጽሐፍ በኢያአምር ኃጢአት ወበነጢአ መምህር ይፈጽኑ። ኃጥእ።

፭. ወእንዘ ዘንተ ይብል ወድቁ አብያጸሁ ለውእቱ ዲያቆን ንበ እገሪሁ ለአባ ዮሐንስ እንዘ ይብል ኅድግ ሉቱ አበሳሁ ለውእቱ በጸኅ እስመ ዘልፈ ይትናገር ርጡበ ወይ ቡሰ በእንተ ያእቲ ቤተ ክርስቲያን እመ ተናገርሁ ወእግ ኃሦ አቡነ ዮሐንስ እም ያእቲ ቤተ ክርስቲያን በኅርትምኖሁ።

፯. ተባብረውም እንዲህ አሉት፡ ከፋም ቢሆን ጥናም ቢሆን ሥራችንን ሳታውቅ ስምን ገሠዕክን? አባታችን ዮሐንስ በቀላላ በገሠላቸው ጊዜ አንድ ዲያቆን ምን አል።

፮. አባታችንም የሥራውን ክፉትና የጠፋ ልቡን አይቶ እንዲህ አል፡ ልጅን የሚያስመክር ዘመን አል፤ ወይዘያ ዘመን የሚያደርስህ አይነር። የእስራኤልን አምላክ ስሙን የሚያስክድ ሐሳተኝ እስተማሪሁ አል፤ ወይዘህ ጊዜ ገን ያደርስህ። ለራሴህ ባዶ ባገሥፅህ ተቆጥተህ ዝም ባለሃልፍ መጽሐፍ ያለውን አልሰማህም? ኃጢአትን ባለ ማወቅና መምህርን በማጣት ኃጢአተኝ ይቀዛል።

፯. ይህንንም ሲል የዚያ ዲያቆን ባልገደርቼ እንዲህ አያሉ ወይ አባ ዮሐንስ እግር ወይቁ፤ ስለዚያች ቤተ ክርስቲያን የተናገርነው እንደ ሆነ ዘወትር እርጥብ ይፈቁን ያናገራልና የዚያን ባልገደራችንን አበሳውን ይቅር በልላት። አባታችን ዮሐንስም በጉስቁልናው ከዚያች ቤተ ክርስቲያን አስወገደው።

፳. ወሰቤሃ ሠርዐ ላቲ ለይ
አቲ ቤተ ክርስቲያን ሥርዐተ
ምሥጢር ዘእምላካዊ ወተ
መጥምተ ሥጋ እግዚእን ለእን
ጸሐ ኃጢአት ወለቅድሳት።

ክፍል ፶ወ፫

**ዘከመ ያደ እጽናፈ ምድር
ወርእዮ ግሩማን አራዊተ**

፱. ወእምዝ ተንሥእ ይዑድ
እጽናፈ ምድር በከመ እዘዞ
እግዚአብሔር ሠራሮ በከንፍ
ርእየ ክፍላ ለምድር ወበጽሐ
እስከ ድንጋጌሃ ለባሕረ ውቅ
ያኖስ ረከበ ፩ አርዊ ዘእ
ይትከሀል ለተናገሮ ባሕርዩ
ክርሁ ዘብርት ውስተ ሙራደ
ዐተብ ወአሐቲ እንስሳዊት
ውስተ ጽንፈ ውቅያኖስ ዘት
ነብር ውስቱቱ እንዘ ትሴ
ሰይያክቲርያን ዘውሉቱ ዓሣ።

፲. ወለውሉቱ አርዊ ማዕሰ
ሥጋው ኢይትዐወቅ ይብሰቱ
ከመ አብን ልሙጽ እንግድ
ዓሁ ይመስል ብርተ ሊባኖስ
ጽኑዐ ወበእፋሁ ኢይመልዑ
ኩሉ እንስሳ ወአራዊት ዘገ
ዳም ወእምዕጠሱ ይበርቅ

፳. ያንጊዚም ለዚያች ቤተ ክር
ስቲያን ኃጢአትን ለማንጸ
ትና ለክብር የጌታችን ሥጋ
ውን የመቀበልና እምላካዊ የሆነ
የም ሥጢር ሥርዓትን ሠራ
ላት።

**ክፍል ፶ምሳ ሦስት
የምድር ዳርቻን ዙሮ**

ግሩማን አራዊትን እንደለየ

፱. ከዚህም በኋላ እግዚአብ
ሔር እንዳዘዘው በከንፍ እየ
በረረ የምድር ዳርቻዎችን ይዞር
ዘንድ ተነሣ የምድር ክፍሏንም
ለየ፤ እስከ ውቅያኖስ ባሕር
ዳርቻም ደረሰ። ሆዱ የብረት
የሆኑ ባሕርዩ ለመናገር የማይ
ቻል እንድ አውራን በውቅያኖሱ
መውረጃ ውስጥ አገኘ። የዚ
ያን ዓሣ ዝርያዎችን እየተመ
ዝኝ በውስጡ የምትኖር እን
ዲት እንስሳም በውቅያኖስ
ዳርቻ ነበረች።

፲. የዚያም አውራ የሥጋው
ቆዳ አይታወቅም፤ ጥንካሬው
እንደ መዳመጫ ድንጋይ ነው፤
ደረቱ ጽኑዕ የሊባኖስ ብረትን
ይመስላል፤ የበረሃ አውራዎ
ችና እንስሳትም ሁሉ በእፋ
አይመሉም፤ ከቅንድቡም

ብርሃን ወእምእፋሁ ይወጽኑ
እዕዋፍ፤ ሕያዋኒሁሙ እስከ
ይገብኑ ምውታኒሆሙ ወሐ
ተተ ግብር ለውሉቱ አርዊ።

፲፩. አቡነ ዮሐንስ እንዘ ያነ
ክር ወያደምም ግብረ ውሉቱ
አርዊ ወእመ ወድቀ ዕብን
ውስተ እፋሁ ይለምጽ ወይ
በሊ ወአውሥእ በልቡ ወይ
ብል ዕፁብ ግብርክ ወዕሙቅ
ጥበብክ ዕፁብሰ ተሊል በን
ቤክ ስዕነ ተናገሮ ግብረ
ውሉቱ አርዊ ወያስተጋብእ
ዓሣ ባሕር።

፲፪. ወይገብእ ዳግመ ውስተ
ውሉቱ ባሕር ያስተሐምግ
ማየ በዘነቡ ወቂዐቱ ለውሉቱ
መጠነ ባሕር ይክውን እሳተ
ቂዐቱ።

፲፫. ወእምዝ ተመይጠ አባ
ዮሐንስ ውስተ ፪ ክፍል
ምድር ረከበ አራዊተ እሰ
አልቦሙ ስም ወበእጽፋረ እግ
ሮሙ ይጥሕሩ ከመ እንበሳ
ወይደምዕ እገሪሆሙ ከመ

ብርሃን ይወጣል፤ ከእፋም
ሙተው እስከገዙ ወፎች
በሕይወታቸው ይወጣሉ።

፲፩. አባታችን ዮሐንስም የዚ
ያን አውራ ሥራ እያደነቀና
እየተደነቀ የዚያን አውራ ሥራ
ውን መረመረ። ድንጋይም
በእፋ ውስጥ ቢወድቅ ይዳመ
ጣል፤ ያረጃልም። መልሶም
በልቡ እንዲህ አለ። ሥራህ
ዕፁብ ነው፤ ጥበብህም ጥልቅ
ነው። ዕፁብ ድንቅ ማለት ግን
በእንተ ዘንድ ተላል ነው።
የዚያንም አውራ ሥራውን
መናገር አልቻልም፤ የባሕር
ዓሣን ይሰበስባል።

፲፪. ዳግመኛም ወደዚያ ባሕር
ተመልሶ ውኃውን በጅራቱ
ያደረርሰዋል፤ የዚያም አውራ
ትፋቱ ከሆዱ ይወጣና የትፋቱ
እሳት በባሕሩ ልክ ይሆናል።

፲፫. ከዚህም በኋላ አባ ዮሐ
ንስ ወደ ሁለተኛዋ የምድር
ክፍል ተመልሶ ስም የሌላች
ውን አውራዎችን አገኘ። የእግ
ራቸው ጥፍሮችም እንደ እን
በሳ ይጮኻሉ፤ እግራቸውም

እግረ ፈረስ ወይድኅዕ ሰኮና ሆሙ ምድረ ይብስተ እንዘ ይነብብ አፋሆሙ ያስተርኢ ሥጋሆሙ ከመ መገደው ወቢ ረሌ ጽዕድው ወእንዘ ያረ ምሙ እምቲሁቶሙ ይጸልም ፈጽሞ ወእምውስቲቶሙ ይወ ዕክ ገሚ ስሕወ።

፲፬. ወይገብእ ዳግመ ውስቲ ቶሙ ወሶበ ገብእ ላዕሊሆሙ ሥርተተ ፀሐይ ይመስል ኩለንታሆሙ ወመሳከወ ወርኅ ወእምኢአከሉሙ ምድር ይፈ ቅዱ ይገፍትዑ ሰማየ ቦተ ኒጽ ወበራእይ አንቃዕዲም አውሥእ አቡነ በልቡ እንዘ ይብል እሰ ይብልምሙ ዕዒ ያተ ሲኦል እሰ ይበልዑ ነፍሳተ ኃጥአን ነሙ እል ከቱ አራዊት ሶበ ቀብጸኒ እንፃሪሃ ለጽንፈ ምድር ወረ ድኩ ውስተ ሲኦል እስመ ተዐርተት ይኢቲ ምድር እም ሰብእ ወነጥእ ዘይነግሮ ወዘ ያጠይቆ ግብረ አልከቱ አራ ዊት።

እንደ ፈረስ እግር ያሰማል፤ ተረከባቸውም ደረቲቱን ምድር ያለሰልሳል፤ አፋቸው ሲናገር ሥጋቸው እንደ ብርጭቶና እንደ ነጭ ብርሌ ቱሉጭ ብሎ ይታያል፤ ከትፋታቸው የተነሣ ዝም ሲሉም ፊታቸው ይጨልማል፤ ከውስጣቸውም ጉም እየተነሳ ይወጣል።

፲፬. ዳግመኛም ወደ ውስጣ ቸው ይገባል፤ የፀሐይ ጨረር በላያቸው ሲገባ ሁለንተኛ ቸው የጨረቃ መስኮቶችን ይመስላል፤ ምድርም ካልበ ቃቸቸው በመዝለል ሰማይን ሊገለብጡ ይወዳሉ። አባታችንም ቀና ብሎ በማየት በልቡ እንዲህ ሲል መለሰ፤ የኃጥአን ነፍሳትን የሚበሉ የሲኦል ትሎች የሚሏቸው እነሆ እነዚህ አውሬዎች ናቸው። የምድር ዳርቻዋ አቅጣጫዋ ቢጠፋኝ ወደ ሲኦል ወረድኩ፤ ያች ምድርም ከሰው ተራቱታለችና የእነዚያን አውሬዎችንም ግብር የሚነግረውና የሚያ ስረዳው አጣ።

፲፭. ወዘንተ ራእየ ርእየ አባ ዮሐንስ ንሰፊ ሕቀ ውስተ ማልሳዊት ከፍለ ምድር በህየ ረከበ እሳተ ወበረደ ወእንበጣ እንዘ ይዘንም ዝናም እንበለ ደመና እንዘ ያርዕዱ ወያድ ለቀልቱ ጽንፈ ምድር እስከ ያማስኑ ከፍላ ለምድር ወእመ ዘንመ በረድ ወእሳት መልዕ ልተ ዕብን ወለውኦቱ ዕብን ይፈስዮ ዕቡረ በተርኑ ወበ ኅይሉ ዓዲ ንበ ሀሉ ወእልቦ ኢይትዐወት ግብረ ጽንዓ ለኩታሕ ወዝኩ እንባጣሂ ማልሳዊ ያበቱ አፋሁ እስከ ዕዘኒሁ ዝናመ በረድ ወእሳት ያስተጋብእ ውስተ አፋሁ ከመ ዓይገ ማየ ውቅያኖስ ወሶበ ነክይም በረድ ወእሳት እመ በልየ ውኦቱ እንበጣ ይትሒደስ ውርዘቱ ወእመ ወርዘወ ውርዘቱ ይገብእ ውስተ ደኅብያሁ በውኦቱ እሳት ወበረድ።

፲፮. ወይቤ በልቡ አቡነ አከ ምር ግብረክ እግዚእ ከመ ያስተዓዕብ ግብረ ሰብእ ወሕ ሊና ዘመላእክት ሰማይኒ እመ

፲፭. ይህንንም እይታ እይቶ አባ ዮሐንስ ወደ ሦስተኛዋ የምድር ከፍል ጥቂት አልፍ እል፤ በዚያም ያለ ደመና ዝናም እየዘነመ እሳትንና በረድኑ እን በጣንም ከፍሏን እስኪያጠፉ የምድርን ዳርቻን ሲያነጥው ጡና ሲያንተጠትጡ አገኘ። በረ ድና እሳትም በድንጋዩ ላይ ቢዘንብ ያን ድንጋዩ በሥልጣ ኑና በንይሉ ጭቃ ያደርገዋል፤ ዳግመኛም የዓለቱና የድንጋዩ ጽናት ሥራው ያለበትና የሌ ለበት አይታወቅም። ያም ሦስ ተኛው እንበጣ አፋን እስከ ጆሮው ይከፍታል፤ የበረድና የእሳት ዝናምን እንደ ውቅያ ኖስ ውኃ ምንጭ በአፋ ውስጥ ይሰበስባል። እሳትና በረድ ሲነ ኩት ቢያረጅ ጉልምስናው ይታ ደሳል፤ ቢጎለምስም ጉልምስ ናው በእዚያ እሳትና በረድ ወደ ኩብኩባነቱ (ወጣትነቱ) ይመለሳል።

፲፮. አባታችንም በልቡ እንዲህ እል፤ እቤቱ ሥራህ የመላእክ ትን ሕሊናና የሰውን ሥራ እንደሚያስደንቅ አውቃለሁ።

ኮነ ምድረ ወምድርኒ እመ ኮነ ሰማየ ገዢ ኩሉ ልማድክ ወቀሊል በንቢክ አነሃ. እይ ክል አስተዳዕቦቶ ለዝ እሳት ወበረድ ወአንበጣ።

፲፮. ወእምዝ ኅለፈ እንዘ ያነ ክር ውስተ ራብዓዊ ክፍለ ምድር ወረከበ በህየ ፲ ወ፳ተ ነፋሳት ኅያላነ ወጽኑ ኅነ እንዘ ያንቀለቅሉ መሠረታ ለምድር በንይሉሙ ወበጽን ያሙ እል ይገፈትኑ ሰማየ ወይነፍሐ ምስለ ነፋሳት እዚብ ወመስዕ ወያስተኃድሩ ቦሙ ውስተ ውሉቶን ነፋሳት ነፋሳት ነፋሳት እል አል ቦሙ መሥራርት በመድለት ወእርሚሞ አባ ዮሐንስ አስ ተዓዘበት ነፍሱ ኩነት ማብረ ቶሙ ለነፋሳት።

፲፭. ይቤ አቡነ ዮሐንስ ይቤት ኩሉ በበዘመዱ ወበበዓፀዱ እመ አያእመርኩ በጻሕኩ ዝየ እንተ አልቦቱ ሰብእ ማእምር ዘያጤይቀኒ ለብዎቶሙ ለባ ሕርያተ ነፋሳት ኮንኩ ባሕ ታዊ ከመ አዳም ብእሲ ተዳሚ

ሰማይ ምድርን ቢሆን ምድርም ሰማይን ቢሆን ያህ ዙሉ ልማድህ ነው፤ ባንተም ዘንድ ቀላል ነው። እኔም የዚህን እሳት በረድና አንበጣም አድና ቶቱን አልቸልም።

፲፮. ከዚህም በኋላ እያደነቀ ወደ አራተኛው የምድር ክፍል አለፈ። በዚያም የምድር መሠረትን እያነዋወጡ ኅይለኞችና ጽኑዎች አሥራ ስምንት ነፋሳትን አገኙ። በንይላቸውና በብርታታቸውም ሰማይን ገልብጠው የሚጥሉ ናቸው። ወደ እዚብና ወደ መስዕ ነፋሳትም ይነፍሳሉ፤ በእነዚያ ነፋሳት ውስጥም በሚዛን መስፈሪያ የሌላቸው ሊለኩ የማይችሉ የነፋሳት ነፋሳትን ያሳድሩባቸዋል። አባ ዮሐንስም ዝም ብሎ የነፋሳትን የሥራቸውን ሁኔታ ነፍሱ አደነቀች።

፲፭. አባታችን ዮሐንስም እንዲህ አለ፤ የነፋሳትን ባሕሪያ ያትን ለማስተዋል የሚያስረዳኝ አዋቂ ሰው የሌለበት ወደ ዚህ ቦታ ሳላውት ደርሻለሁና ሁሉ በየወገኑ ይኑር። ባለቤቱ ሐዋንን ሳይፈጥርለት በገነት ውስጥ ይኖር የነበረ እንደ መጅ

ዘነበረ ውስተ ገነት እምቅድመ ይፍጥራ ለሐዋን ብእሲት እመ አስተዳዕብኩ ማብረ እሉ ነፋሳት መኩ ያዩድኅኒ ገዢ መልእክኩ ሰማያዊ ወሰ ብእ ምድራዊ።

፲፱. ወእምዝ ኅለፈ ጥቀ ውስተ ኃምሳዊት ክፍለ ምድር ወረከበ በህየ ማየ ዘአልቦቱ ማሳለቅት ዘእይትሐደፍ በሐዳፍ ጽኑዕ አልቦ ዘየዐድዎ ለውሉቱ ማየ ባሕር ኖትያተ ተርሲስ ዘዕሙት ልጎቱ ያደድንጋጌሃ ለይሉቱ ማየ ባሕር እንበለ ሃማ በክንፍ እመ ርሕቀ መጠነ ዕመቲሁ ለማየ ባሕር ኃጥእ ዘየዐርፍ ቦቱ ከመ ርግብ ኖሳ እመ ፈነዋፍና ሀርክ ሶበ መልዕ ማየ አይሳ ውስተ ምድር ወቀብ ጸት እግራ ንበ ተዐርፍ ቦቱ ወይቤ በልቡ ማይሰ ከመዝ መልዕ ውስተ ይእቲ ምድር ወከደነ አርእሰተ አድባር እንዘ የሐውስ ደሴተ ማየ ባሕር።

፳. ወካዕበ ይቤ ርኢኩ ጥቀ ንበ ጽንፈ ውቅያኖስ እስከ

መሪያው ሰው እንደ አዳምም ብቸኛን ዘንኩ። የእነዚህን ነፋሳት ሥራንስ ባደንቅ ማን ይነገረኛል፤ ያህ ሰማያዊ መልእክ ይነገረኝ ይባባስ? ወይስ ምድራዊ ሰው ይነገረኝ ይባባስ?

፲፱. ከዚህም በኋላ ወደ አምስተኛው የምድር ክፍል። በዚያም በብርቱ ቀባፊ የማይቀዘፍ ማለቲያ የሌለው ውኃን አገኘ። ከዋናተኞቹም አሃሪት ጥልቅ የሆነውን ያን ውኃ የሚሻገረው የለም። የዚያች የባሕርን ውኃ ዳርቻዋንም ያለ ድካም በክንፍ ዞረ። የባሕር ውኃ የጥልቀቱ ልክ ቢርቅም የጥፋት ውኃ በመላ ጊዜ በምሽት በላካት ጊዜ እግሯን የምታሳርፍበትን እንዳጣች እንደ ኖሳ ርግብ የሚያሳርፍበትን አጣ። በልቡም እንዲህ አለ፤ ውኃስ በዚህች ምድር ውስጥ መልቷል፤ የተራሮች ራሶችንም ሸፍኗል፤ አርሱም የባሕር ውኃ ደሴትን ያነዋውጣል።

፳. ዳግመኛም እንዲህ አለ፤ እስከዚህ ደርሼ የውቅያኖስ

እበጽሕ ገዢ አምላኩኒ የዐቢ ወይፈደፍድ ተግባረ ማየ ባሕር ይትገበር ውስተ ምድር ዘላ ልቦ ስመቅ ድንጋጌው ወላ ቅመ ለማዕበሊው ሰማይን ይከውን መሥራርተ ውሑቱ ማየ ባሕር በመሥራርተ ነፋስ ወበመድሉተ ዓውሉ።

፳፩. ወካዕበ ሠራሮ በከንፍ ንሰፊ ሕቀ ወበጽሕ ውስተ ማድሳይ ከፍለ ምድር ረከበ ዓዲ ማየ ቁራረ ዘይትረክይ ስመቀ ውሳኔው ውስተ ምድር ወውሑቱ ፈልፈለ ማይ ይሰቱ ገነተ በዊኦ አም፱ መዓዝ ኒሃ ለምድር እስከ ትረዊ ወትሰቀይ ገነት እስከ ትጸጌ ወትፈሪ በተሰቅሞ ማይ።

፳፪. ወይቤ በልቡ አባ ዮሐንስ እንጋ እትረክይን እንከ ምስለ ብእሲ አድማዕኩ ህየ አሠረ ፍናዊሃ ለብሔርሃ እም አመ ነበርኩ በሥጋ ኢርኢኩ ፍድፋዬ ፍጥረቱ ለእግዚአብሔር እንበለዝ ማየ ባሕር።

፳፫. ወዘንተ ብሃሉ ነጺፎ አጽፎ መልዕልተ ባሕር ዐደወ

ዳርቻን ተመለከትሁ፤ ከሁሉም ፈጽሞ ይበልጣል። የባሕሩ ውኃ ከምችት የማዕበሉ አቅምና ዳርቻ ጥልቀትም በሌላት ምድር ላይ ይከማቻል። ሰማይ የዚያን ባሕር ውኃ መስፈሪያ በነፋስና በዓውሉ ነፋስ ስፍር ይሆናልን?

፳፩. ዳግመኛም በከንፍ በሮ ጥቂት አልፍ አለ! ወደ ስድስ ተኛዋ የምድር ከፍልም ደረሰ። በምድር ውስጥ የወሰኑ ጥልቀት የሚታይ ተዝታዊ ውኃን አገኘ! ያም የውኃ ምንጭ ከአራቱ የምድር መዓዘኖች ገብቶ ገነትን ያጠጣል። ገነት ጠጥታ እስከትረካ ድረስ ውኃንም በመጠጣት አብባ እስከታፈራ።

፳፪. አባ ዮሐንስም በልቡ እንዲህ አለ! እንጂ ከእንግዲህ ከሰው ጋር አተያይ ይሆን! የእናት ሀገሪን የነዳናዎቿን ምልክት አግኝቻለሁ። በሥጋ ስኖር ያለዚህ የባሕር ውኃ የእግዚአብሔር የፍጥረቱን ብዛት አላየሁም።

፳፫. ይህንም ብሎ መጉናጸፊያውን በባሕር ላይ አነጠፈና

በአጽፋ እንዘ ይረውጽ በእግሩ ወበጽሕ ውስረ ሳብንዊ ከፍለ ምድር ወረከበ በህየ ሰብእ ፍጹመ በአርአያው ወበአምሳሊው ለእግዚአብሔር በተገበረ እንቃዕዲዎ ሰማየባረኮ ለእግዚአብሔር እስመ ተራከበ ምስለ ውሑደ ሰብእ ወአዝማደ ሥጋ ወነፍስ ነቢር በእንበለ ቢጽ ነቢረ መቃብር ውሑቱ ኢነቢር ምስለ ቢጽ መዊት ይኒይስ እምህላዊ ሥጋ እንዘ ይብል ስብሐት ለእብ ለዘፈነው ወልደ ዋሕደ ወስብሐት ለወልድ ለዘተፈነው ሥጋ ማርያም ይልበስ ወይሠጎ ወስብሐት ለመንፈስ ቅዱስ ለዘፈነው ለአዳም መንፈስ ሕይወት ያለብዎ መዓዛ እእምሮ ወያጺንዎ ይእቢኒ ወዘልፈኒ ወለዓለመ ዓለም።

፳፬. ኦ አቡነ አባ ዮሐንስ ስለል ወጸሊ ንበ እግዚአብሔር እምላክክ ከመ ይምሐረኒ ወይሣሃለኒ ወይስረይለኒ

በእግሩ እየርጠ በመጉናጸፊያው ተሻገረ። ወደ ሰባተኛው የምድር ከፍልም ደረሰ በዚያም ፈጽሞ በእግዚአብሔር አርአያና እምሳል የተፈጠረ ሰውን አገኘ። ወደ ሰማይም ተኖ ብሎ እግዚአብሔርን አመሰግነው። ከሰው ልጆች ከሥጋና ከነፍስ ዘመዶቹ ጋር ተገናኝቷልና ያለ ባልንጄራ መኖር የመቃብር ኑሮ ነው! ከባልንጄራ ጋር ካለመኖር ከሥጋ ኑሮ ይልቅ ሞት ይሻላል። እንዲህ እያለም አመሰግን! እንድልጄን ለላክ ለእብ ምስጋና ይገባዋል! የማርያምን ሥጋ ሰብሶ ፍጹም ሰው ለሆነ ለተላክ ለወልድም ምስጋና ይገባዋል! የዕውቀት መዓዛን እስተዋይ ያደርገውና ያስገነዝበው ዘንድ የሕይወት መንፈስንም በአዳም ላይ ላሳደረ ለመንፈስ ቅዱስም ምስጋና ይገባዋል። ዛሬም ዘወትርም እስከ ዘለዓለሙ አሚን።

፳፬. አባታችን አባ ዮሐንስ ሆይ! ወደ እምላክህ ወደ እግዚአብሔር ለምንልን? ጸልይልን። ይምረን ዘንድ ይቅርም ይለን

ኃጢአተነ ለኩልነ ማገበር ደቂቀ ዮሐንስ ለዓለመ ዓለም አሜን ኦ አምላክ አቡነ ዮሐንስ ጸድቅ ሀዘመ አስበመ በመንግሥተ ሰማያት ለኩሎም ሕዝበ ክርስቲያን እለ ይትመነፀኑ ንቤክ በጸሎተ አቡነ ዮሐንስ።

ከፍል ያወፀ

በእንተ ዕረፍቱ ለአቡነ

በሰመ አብ ወወልድ ወመን ፈሰ ቅዱስ ፩ አምላክ አመ ጽወፀ ለሐምሌ ዕረፍቱ ለእቡነ ዮሐንስ ጸሎቱ ወበረከቱ የሀሉ ምስለ ፍቁሩ መልእክ ብርሃን ለዓለመ ዓለም አሜን።

፩. ነገር ዘከመ ንረዮሙ ለ፲ ወ፪ቱ ሐዋርያት ንረዮ እግ ዚአብሔር ለፍቁሩ አባ ዮሐንስ እምነሉ ውሉደ ሰብእ በተየውሆ ልቡና ወበአፍቅሮ ንጽሕና አስተርእዮ እግዚእን ወይቤሉ ሰላም ለክ ኦ ፍቁርያ ዮሐንስ ቀርቦ ዕለተ ሞትክ ወፍልሰትክ እምዝንቱ ዓለም ወአኑበረክ ውስተ ፍሥሐ

ዘንድ የሁላችንንም የዮሐንስ ልጆች ማገበር ኃጢአት ያስተሠርያልን ዘንድ ለዘለዓለሙ አሜን። የጸድቁ የዮሐንስ እምላክ ሆይ! በአባታችን ዮሐንስ ጸሎት ወደእንተ የሚማጽኑ ትንሕዝበ ክርስቲያን በመንግሥተ ሰማያት ዋጋቸውን ስጣቸው።

ከፍል ሃምሳ አራት

ስለ አባታችን ዕረፍት

አንድ አምላክ በሚሆን በእብ በወልድ በመንፈስ ቅዱስ ስም ሐምሌ ሃያ ዘመኝ ቀን አባታችን ዮሐንስ ያረፈበት ነው። ልመናውና በረከቱ ከሁላችን ሕዝበ ክርስቲያን ጋር ይሁን ለዘለዓለሙ አሜን።

፩. አሥራ ሁለቱ ሐዋርያትን እንደ መረጣቸው በልቡ ትንትንና ንጽሕናን በመውደዱ እግዚአብሔር ከሰው ልጆች ሁሉ ወዳጁ አባ ዮሐንስን መረጠው። ጌታችንም ታየውና እንዲህ አለው፤ ወዳጄ ዮሐንስ ሆይ! ሰላምታ (ፍቅር እንድንት) ላንተ ይሁን፤ ዕለተ ሞትህና ከዚህ ዓለም መፍለስህ ቀርቧል። እና ትህ እምነ ጽዮን ሳትወልድህ

ወሕይወት ዘተደለወ ለክ እም ቅድመ ትላድክ እምነ ጽዮን ናሁ መላእክት ይትተበሉክ መጽኤ ኢትፍራህ ወኢትደንግዕ መዋቱ ሥጋ እስመ ሞት ነፍስ አልብክ በሰማይ ወበሆ ትራእያ ለእምየ።

፪. ወይቤሉ አቡነ ዮሐንስ እስከ አይድፀኒ ዳግመ ሠናዩ ዜና እስመ ዜነውከኒ ዜና ሞትዮ ይእዘኒ ተፈሥሐት ነፍስዮ ወይቤሉ እግዚእን ለእቡነ ዮሐንስ እማንዮ አብለክ አዐርፈክ እምግዕራ ለባቲ ዓለም ምንተ ገበርክ መጠነዝ ክራማተ ትሂሉ በሥቃይ እንዘ ታመነድባ ለነፍስክ በእንቲአየ በገድል ወበትዕግ ሥት ይእዘ ሐር እንክ ሀገረ ጳጳሳት ሆየ ብክ ሂመት ወሥልጣን ወመዋዕ እስክ ሰቡፁ ዕለት ወተናጊሮ ዘንተ እግዚእን ዐርገ ሰማያተ።

፫. ወእቡነ ዮሐንስ አእሚሮ ዘንተ ቃላተ እግዚእ አመ ውርኑ ለሐምሌ በጽወፀ ሐረ ሀገረ ንስር ወበዊኦ ሆየ እንዘ ይጸሊ ወይስእል በከመ ልማዱ

ሰእንተ በተዘጋጀ ሕይወትና ያኒታ ውስጥ አስተምጥሃለሁ። እነሆ መላእክት ሊቀበሉህ መጥተዋል፤ በሥጋ መሞትን አትፍራ፤ አትደንገጥም። የነፍስ ሞት የላብህምና በዚያም እናቲን ታያታለሁ።

፬. አባታችን ዮሐንስም እንዲህ አለ፤ ጥሩ ዜናን ዳግመኛ እስቲ ንገረኝ፤ የሞቲን ዜና ዛሬ ነገረኸኛልና ነፍሴ ደስ ተሰኘች። ጌታችንም አባ ዮሐንስን እንዲህ አለው፤ አውነት አልሃለሁ ከዚህች ዓለም ጭንቀት አሳርፍሃለሁ፤ ስለ እኔ በገድልና በትዕግሥት ሰውነትህን እያደከምክ ይህን ያህል ዘመን በሥቃይ የምትኖር ምን ሆራህ? እነሆ እንግዲህ ወደ ጳጳሳት ሀገር ሃድ፤ በዚያም ሹመትና ሥልጣን አለህ፤ እስከ ሰባት ቀን መጽናትም እንዲሁ አለህ። ይህንም ተናግሮ ጌታችን ወደ ሰማያት ዓረገ።

፭. አባታችን ዮሐንስም ይህን የጌታችን ቃል አውቆ በሐምሌ ወር በሃያ ሁለት ቀን ንስር ወደተባለች ሀገር ሄደ፤ በዚያም ገብቶ እንደ ልማዱ

ሞተ ዕጩ አግናጥዮስ ደቂቁ ለተክለ ሃይማኖት።

፩. ወእምዝ ወሰዶ እግዚአብሔር ውስተ ቤተ አግናጥዮስ ወተሰይመ ህየንቱሁ ሚመተ ዕጩ ወእንገሥም ደቂቁ ለተክለ ሃይማኖት እንዘ ይብሉ እንበርናከ ውስተ መንበረ አግናጥዮስ በሚመተ ዕጩ ወነበር ህየ መጽሐ ካልእን መነኩሳት ወይቤልዎ ፈጽሞ ለነ ሥርዓተ መነኩሳት እንዘ ኢይፈጽም ለነ እስመ ሞተ ብነ ዕጩ አግናጥዮስ።

፪. ወይቤሎሙ አቡነ ዮሐንስ ለአሉ አፎ ትክሉ እም ይእዜ ትልበሱ አልባሰ ምን ኩስና ወጸዊረ አስከማ መላ እክት ዘቅድሳት አፎ ትክሉ ወይቤልዎ ደቂቅ ለዕጩ አግናጥዮስ ኢይነብር ካልእ ዘእንበሌከ ውስተዝ መንበር ወዘንተ ብሂሎሙ ሰገዱ ንበ እገሪሁ ለዕጩ ዮሐንስ እንዘ ይብሉ ስረይ ለነ አበሳነ በኢ ያእምርትን ዘገበርን።

ሲለምንና ሲጸልይ የተክለ ሃይማኖት ልጅ ዕጩ አግናጥዮስ ሞተ።

፫. ከዚህም በኋላ እግዚአብሔር ወደ አግናጥዮስ ቤት ወሰደው በእርሱ ፋንታ የዕጩ ሹመትን ተሾመ። የተክለ ሃይማኖት ልጅ ችም በዕጩ አግናጥዮስ ወንበር አስተምጠንሃል እያሉ እነ ገሡት። በዚያም ተቀምጦ ሌሎች መነኩሳት መጥተው እንዲህ አሉት፤ ዕጩ አግናጥዮስ ሳይጨርስልን ሞቷልና የመነኩሳትን ሥርዓት ፈጽሞልን አሉት።

፬. አባታችን ዮሐንስም እነዚህን መነኩሳት እንዲህ አላቸው፤ ከዛሬ ጀምሮ የምንኩስና ልብ ስን እንዴት ልትለብሱ ትችላላችሁ፤ የክበረ የመላእክትን አስከማን እንዴት መሸከም ትችላላችሁ። የዕጩ አግናጥዮስ ልጆቹም እንዲህ አሉት፤ በዚህ ወንበር ላይ ያለ እንተ ሌላ ሰው አይቀመጥም። ይህንም ብለው በዕጩ ዮሐንስ እግር አጠገብ እንዲህ እያሉ ሰገዱ፤ ባለማወቃችን የሠራነውን በደላችንን አስተሥርዶልን።

፭. ወሶበ እጽዕትዎ ለአቡነ ዮሐንስ በነገርሙ ወሶቤሃ አልበሶሙ አልባሰ ምንኩስና ወፈጸመ ሎሙ ፍጹሙ ሥርዓተ ወእንዘ ሀሎ አባ ዮሐንስ በሀገረ ንስር ገብረ ተአምረ ወመንከረ በእደዊሁ።

፮. ወሀሎ ፩ ብእሲ ዘየብሰ እዳሁ ወዘልፈ ያስተኃዝኖ ይብሉ፤ ወኢያውዕሉ እም ልብሱ በእንተ ንፍረተ ሰብእ ወሶበ ሰምዐ ትእምርተ ምግባሩ ወሃይማኖቱ በውስተ ቤቱ ወቆመ ንበ እንዲረ ገዱ ወይቤሎ በሐክ እግዚአብሔር አስመ ንረየክ እግዚአብሔር ወወሀበከ ሥልጣነ ታንሥእ ዱያነ ወትፈውስ ኩሎ ዱያነ ናሁ አሕይወኒ በሥልጣንከ ዘየብሰ እዳሁ እንዘ ሀሎኩ ውስተ ከብነበ መርዓዊ ሰማዕኩ አይድዎተ ፀብዐ አርዊ።

፯. ወሶቤሃ ወሃእኩ እምኩብ ካበ መርዓ ወዴገንከዎ ለአብ ያጽየ እሰ ቀደመኒ ወደርብ ይየ ኩናተ የማነ እዳሁ ረገዝከዎ ለውእቱ አርዊ።

፬. ያንጊዜም አባታችን ዮሐንስን በነገራቸው ባስጨነቁት ጊዜ የምንኩስና ልብሱን አልበሳቸው፤ ፍጹም ሥርዓትንም ፈጸመላቸው። አባ ዮሐንስም ንስር በተባለች ሀገር ሳለ በእጆቹ ድንትንና ተአምርን አደረገ።

፭. እጁ የደረቀ እንድ ሰው ነበረ፤ መድረቁም ዘወትር ያላ ዝነው ነበር። በሰው ፊትም ስለሚያፍር ከልብሱ አያወጣውም ነበር። በቤቱ ውስጥም ሆኖ የሃይማኖቱንና የምግባሩን ምልክት በሰማ ጊዜ በፊቱ ትያዩ ቆሞ እንዲህ አለው፤ ጌታዬ! እንዴት አደርህ! እንዴት ዋልህ! እግዚአብሔር ስለ መረጠህ የሞቱትን ልታስነግሱ የታመሙትንም ልታድን ሥልጣንንም ሰጥቶላልና የደረቀ እጄን እነሆ በሥልጣንህ እድኝ በእንድ መሽራ ሠርግ ውስጥ እያለሁ የአውሬ ኃይል ድምፅን ሰማሁ።

፮. ያንጊዜም ከመሽራው ሠርግ ቤት ወጣሁ፤ የቀደመኝን ባልንጀሮቹንም ተከተልኳቸው። ጦሩን ወርውሬ ያን አውሬ ቀኝ እጄን ወጋሁት።

፪. ወእምድጎረዝ ዮብስ እያላ ወይቤሉ ዕጪ ዮሐንስ ለው እቱ ብእሲ ቅረብ ንቤሃ ወሶ ቤሃ ቀርቦ ንቤሁ ውእቱ ብእሲ ወገሆም በእደሁ ለው እቱ ይቡስ ወእሕይዎ እም ደዊሁ ውተዐውተት ዛቲ ትእ ምርት ውስተ ኩሉ ደወለ ንስር።

፫. ወካልኣንሂ ሰብእ እሰ ሰምዑ ዘንተ ዘገብረ ተእምረ ወመንክረ እባ ዮሐንስ እስተ ጋብኡ ኩሉ ዳያን ፲ወ፪ መጻጉዓን ወ፱ ጽቡሳን እግር ወ፳ተ ሐንካሳን እንዘ ይጸ ውሩ በዓራታት ወእንበርዎሙ ቅድሚሁ ለኩሉሙ መጻጉ ዓን ወሐንካሳን ወሰገዱ ሉቱ እንዘ ያስተዓብዩ ክብር።

፬. ወይቤልዎ አርኢ ንይለክ ላዕለ እሉ መጻጉዓን ወሐን ካሳን ከመ ንእመን ብክ ወበ እምላክክ ዳግመ ወይቤሉሙ ዕጪ ዮሐንስ ዘእንበለ እምላ ኪሃ እክልኑ ፈውሶቶሙ ወእ ሕይዎቶሙ እስመ ንይለ ዚኣየ ከማከሙ ወበንይሉ

፪. ከዚህም በኋላ እጁ ደረቀ። ዮሐንስም ያን ሰው ወደ እኔ ቅረብ አለው። ያን ጊዜም ያ ሰው ወደ እርሱ ተረበ፤ ያን የደረቀውን እጁ ንም በእጁ ዳሰሰው፤ ከበሽ ታውም አዳነው። ይህችም ተእምር በንስር አውራጃ ሁሉ ታወቀች።

፫. እባ ዮሐንስ ያደረገውን ይህን ተእምርና ድንቅ ነገር የሰሙ ሌሎች ሰዎችም በሽተኞችን ሁሉ አሥራ ሁለት በአልጋ ቁራኛ የሚኖሩና ዘጠኝ እግራቸው የሰለሉ ስምንት አንካሶችንም በየአልጋቸው ተሽከመው ሰበሰቡ። ሁሉንም በሽተኞችንና አንካሳዎችን በፊቱ አስተመጧቸው። ክብሩንም እያደነቁ ሰገዱለት።

፬. እንዲህም አሉት፤ በእነዚህ በሽተኞችና አንካሳዎች ላይ ንይልህን አሳይ፤ በእንተ እናምን ዘንድ፣ በእምላክህም እንዲሁ እናምን ዘንድ። ዕጪ ዮሐንስም እንዲህ አላቸው፤ ያለ እምላኬ ልፈውሳቸውና ላድናቸው እችላለሁን? የእኔ ንይል እንደ እናንተ ነውና።

ለእምላኪህ እትበጸእ ወእት ማካሕ።

፲፪. ወእምዝ ተንሥእ እመን በሩ ባረኮሙ በእደዊሁ ሥልሰ እንዘ ይብል ዓዕ እንተ መን ፈስ ርክስ በስሙ ለእምላ ኪሃ ኢየሱስ ክርስቶስ ወሶ ቤሃ ከልሁ ኩሉሙ አጋንንት እምላዕለ ኩሉሙ ድውያን ኢትንድገንኑ እንክ እስክ ማዕ ዜኑ ትሰድደን ወታመነድብን በጸሎትክ ወበእምላክክ።

፲፫. ወእምዝ ገሆዎሙ እንዘ ይብል እንትሙ ገባርያን እክይ ወቃቃልያን ነፍስ በዓመባ እምሕለክሙ በወልደ እግዚአብሔር ሕያው ከመ ኢትንበሩ ላዕለ ድውያን ወሕሙ ማን ወሶቤሃ ሐይዉ ወድሳኑ እምደዊሆሙ።

፲፬. ወእምድጎረ ተፈጸመ ሰቡዑ ዕለት ወዓሌ በሌሊት ሐረ እንዘ ይዚምር መዝሙረ ዳዊት ወቦእ ውሳጢ ገዳም ዘስሙ ጉንድ ፈጸመ ዘንተ ጸሎተ እንሥእ አዕይንቲሁ ውስተ ሰማይ ወይቤ እጼ

በእምላኬ ኃይል እመሰገናለሁ እመሰገናለሁ።

፲፪. ከዚህም በኋላ ከወገበሩ ተንሥቶ በጌታዬ ኢየሱስ ክርስቶስ ስም እንተ የርኩስ መን ፈስ ውጣ እያለ በእጆቼ ሦስት ጊዜ ባረካቸው። ያንጊዜም ሁሉም አጋንንት ከሁሉም በሽተኞች ላይ እንዲህ እያሉ ሮጡ፤ እንግዲህ አትተወንም? እስከ መቼ ታሳድደናለህ? እስከ መቼ በእምላክህና በጸሎትህ ታስቸግረናለህ።

፲፫. ከዚህ በኋላ እንዲህ እያለ ገሆዋቸው፤ እናንተ በዓመዕ ነፍስን የምትገድሉና ክፋትን የምትሠሩ ወይ! ፈጽመው በታመሙ ሰዎች ላይ እንዳታድሩ በሕያው እግዚአብሔር ልጅ እምላችኋለሁ። ያንጊዜም ከበሽታቸው ፈጽመው ዳኑ።

፲፬. ሰባት ቀንም ከተጨረሰ በኋላ የዳዊት መዝሙርን እየዘመረ በሌሊት ውጥቶ ሂደ። ስሙ ጉንድ ወደ ተባለ በረሃ ውስጥም ገብቶ ይህን ጸሎት ጨረሰ። ዓይኖቹንም ወደ ሰማይ አትንቶ እንዲህ አለ፤ ጌታዬ ኢየሱስ ክርስቶስ ወይ!

ውሀክ ኦ እግዚእህ አላሉህ
 ክርስቶስ ዘነገርከኒ ኢትርሳዕ
 ውብሃለትከ ቀርቦ ዕለተ
 ሞተክ ወፍልሰትክ እምባቲ
 ዓለም እስመ እነ ገበርኩ ፈቃ
 ደክ ዘእንበለ ፈቃድህ ወፊ
 ጸምኩ ኩሉ ሥምረተክ ይኩን
 ውኩፊ በነቢክ በእንተ እበ
 ሳህ ኢትሒሉ ኪዳነክ ዘወ
 ዕለ እምአፉክ ተዘከር እግ
 ዚኦ ኪዳነ አብርሃም ይስ
 ሐት ወያዕቶብ በሕይወቶሙ
 እለ አሥመሩክ ነቢፈ ገ
 ውሳጢ ገዳም በሥቃይ እስ
 ቈረረት ነፍሱህ።

፲፭. ወዘንተ እንዘ ይስእል
 አባ ዮሐንስ አእመረ በመን
 ፈስ ቅዱስ ሞቶ ወእቡነሂ
 አእመረ መቃብሪው ባረክ
 በእደዊው እንዘ ይብል በመዝ
 ሙረ ዳዊት ባቲ ይኦቲ ምዕ
 ራፍህ ለዓለም ዝዩ አንድር
 እስመ ንረይክዋ እመ ኢይት
 ሒሰው ቃልክ ኦ እግዚእህ
 አዕረፋ እንክ ለነፍሱህ እም
 ባቲ ዓለም። መዝ.

፲፮. ወሶቢሃ ምሉተ ኮነ እመ
 ጳውሎስ ለሐምሌ አንዙ ሕመም

የነገርከኝን አትርሳ አልሃለሁ፤
 ዕለተ ሞትህና ከዚህ ዓለም
 መፍለስህ ተርቧል ማለትህ
 ንም እንዲሁ አትርሳ። እኒ
 ያለ ፈቃዱ ፈቃድህን ሠርቻለ
 ሁና ፍላጎትህንም ሁሉ ጨር
 ሻለሁና በእንተ ዘንድ ተቀባይ
 ነት ይነረው፤ ስለ በደሊም
 ከእንደበትህ የወጣውን ቃል
 ኪዳንህን አትበል። አቤቱ በሕ
 ይወቃቸው ያገለገሉህ የእብ
 ርሃም የይስሐትና የያዕቶብ
 ቃል ኪዳንን እስብ፤ በዚህ
 በረሃ ውስጥ በስቃይ መቀ
 መጥን ሰውነቱ (ነፍሱ) ተፀይ
 ፋለች።

፲፭. አባ ዮሐንስም ይህን ሲለ
 ምን ሞቱን በመንፈስ ቅዱስ
 አወቀ። አባታችንም ሞቱን
 አውቆ በዳዊት መዝሙር እን
 ዲህ እያለ በእጆቹ መቃብ
 ሩን ባረክ፤ ለዘለዓለም ማረፊ
 ያህ ይህች ናት መርጫታለ
 ሁና፤ በዚህችም እኖራለሁ።
 አቤቱ ጌታዬ ሆይ! ቃልህ ካል
 ታበለ እንግዲህ ነፍሴን ከዚ
 ያች ዓለም አሳርፋት።

፲፮. ያንጊዜም ሐምሌ ሃያ ስም
 ንት ቀንም ምሽት ሆነ። ከመ

ወደዊ ዕውቀት ዘኢያስተናሰኑ
 እምስኩብ ወዘኢያስተናሰኑ ይብሉ
 ለሌሁ እግዚእህ አላሉህ ክር
 ሱቶስ እስመ አልብህ ሰብእ
 ዘየእምረኒ።

፲፮. ወእምዝ መጽሐፈ ቅዱ
 ሳን ንቡዓን እምገዳመ አስቲ
 ጥስ ለ፩ ስመ ተስፋ ሕግን
 ወለካልዑ ሀብተ ማርያም ወለ
 ሣልሱ መስተል ቤዛ ወረክ
 ብዎ በማእከለ ገዳም ወእዕ
 ዋም ሰከቦ ከመ እንበላ።

፲፭. ወርእዮሙ ዘንተ ንዘነ
 ወበክዩ ብዙህ መሪረ ወወ
 ድቁ በገጸሙ እስመ እንዘ
 ደዊ ጽኑዕ ወደዩ መራተ ዲበ
 ርእሶሙ እንዘ ይብሉ ለመነ
 ተንድገነ ወትማኒንነ ማኅፀን
 ተክ ውሉድህ እንዘ ኢትብል
 ወኮነ እንክ ዕንለ ማውታ
 ከመ ዘእልቦሙ አብ ወእም
 ወይቤሉሙ ተስፋ ሕግን ዳእሙ
 ነሐውር ንሕነ ንቤሁ ወው
 አቱስ ኢይገብእ ንቤነ ለም
 ንት ነንዝን ወንቲክዝ ይእዚ
 ወይቤልዎ ካልኣን ቅዱሳን
 እመ ኢሀለወ ወላዲ ይትመ
 ሰዉ ደቂቅ።

ኝታ የማያስተምር የማያስተምር
 እስጢፋኑ ሕመም ያዘው። እር
 ሱም ጌታዬ አላሉህ ክርስቶስ
 ሆይ! የማይውቀኝ ሰው የለ
 ኝም እኮ አሰው።

፲፮. ከዚህም በኋላ የተሠወሩ
 ሦስት ቅዱሳን ከእስቲጥስ ገዳም
 መጡ። የእንደኛው ስሙ ተስፋ
 ሕግን የሁለተኛው ስሙ ሀብተ
 ማርያም የግሰተኛው ስሙ
 መስተል ቤዛ ይባላሉ። በበረ
 ሃና በዛሬች መካከልም እንደ
 እንበላ ተኝቶ አገኙት።

፲፭. ይህንንም አይተው እዘነ።
 የመረረ ልቅሶንም አለተሱ፤
 በፊታቸውም ተደናተው ጽኑ
 በሽታ ስለያዘው እንዲህ እያሉ
 ትቢያን በራሳቸው ላይ ነሰ
 ነሱ። ለማን ትተኸን ልጆቹ
 ሳትለን እደራህን ትንተናለህ፤
 አባትና እናት እንደሌላቸውም
 እንግዲህ የማች ልጆች ሆነ
 ናል። ተስፋ ሕግንም እኛ ወደ
 እርሱ እንግዳለን እንጂ እርሱ
 ወደ እኛ አይመለስምና ዛሬ
 ለምን ፈጽመን እናዝናለን አላ
 ቸው። ሌሎች ቅዱሳንም ወላጅ
 ከሌለ ልጅ ይቀልጣል (እይረ
 ባም) አሉት።

፲፱. ወእምዝ ይቤሉሙ አቡነ
አንትሙ ውሉድዮ ስዑናነ
ኃይል ኢትክሉ ጸዊርትዮ
ጸውዑ ካልዐነ ቅዱሳን ይሰ
ዱኒ ውስተ ቤተ ክርስቲያን
ባሕቱ እግዚእየ ኢየንድጋ
ለነፍሱህ ዝክ በከመ ነገረኒ
ቀዳሚ እግዚእየ ዝየ እትቀ
በር።

፳. ወእንዝ ይትናገር ዘንተ
አቡነ ዮሐንስ መጽሐፍ ከ
ወኢልያስ ጸሓፍያን ምግባር
ዘጽድቅ ወዘርትዕ ይርእዩ
ሞቶ ለቅዱስ ዮሐንስ ወይ
ቤልዎ ሰላም ለክ ኦ ብእሴ
እግዚአብሔር ዘተውህበክ ጸጋ
ወክብር እስተምሕር ለነ ንበ
እምላክክ መሓሪ ከመ ይኅ
ድግ ለነ አበሳነ ወይጸውዐነ
ንቤሁ ያስተዋርሰነ ርስተ
ሕይወት።

፳፩. ወዘንተ ብሃሉሙ ፈነወ
ሐዋርያተ ቲ ቅዱሳን ወካ
ልኣን ነቢያት ንበ ገብረ እን
ድርያስ ሕማሞ ለአባ ዮሐ
ንስ ይርእይ እስመ ውክቱ
ንጹሕ ከማሁ ወእምዝ መጽሐ
ገብረ እንድርያስ እንዝ ዮነ

፲፱. ከዚህም በኋላ አባታችን
እንዲህ አላቸው፤ እናንተ ኃይል
ያምግታሁ ልጆቹ ልትሸከሙኝ
እትቸሉም፤ ስለዚህ ወይ ቤተ
ክርስቲያን ይወስዱኝ ዘንድ
ሌሎች ቅዱሳንን ጥሩ። ነገር
ግን እርሱ ጌታዬ መጀመሪያ
እንደ ነገረኝ በዚህ እቀበር
ዘንድ ነፍሴን አይተዋትም።

፳. ይህንም ሲናገር የቅዱስ
ዮሐንስን ሞቱን ሊያዩ የትን
ነትና የጽድቅ ሥራ ጸሓፊ
ዎች ሄናክና ኢልያስ ወይ አባ
ታችን ዮሐንስ መጡ። እንዲ
ህም አሉት፤ ጸጋና ክብር
የተሰጠህ የእግዚአብሔር ሰው
ሆይ! ሰላምታ (ፍትር እንድ
ነት) ላንተ ይሁን፤ ወይ ይቅር
ባይ እምላክህ ማልድልን፤
አበላችንን ይቅር ይለን ዘንድ
ወይ እርሱም ጠርቶ የሕይ
ወት ርስትን ያወርሰን ዘንድ።

፳፩. ይህንንም ብለው ሦስቱ
ቅዱሳንና ሌሎች ነቢያት መል
እክተኞችን ወይ ገብረ እንድር
ያስ ላኩ። እርሱ እንደ እርሱ
ንጹሕ ነውና። የአባታችንን
ዮሐንስ ሕመሙን ያዝ ዘንድ።
ከዚህም በኋላ ሕመሙን በነገ

ዝን ወይበከ ብዙሃ መረረ
ሶበ ነገርዎ ሕማሞ ወበጸሐ
ህዮ ርእዮ እስመ ቀርበት
ነፍሱ ለመዊት።

፳፪. ወእንዝ ገብረ እንድር
ያስ ይጉድዕ እንግድጓሁ ወይ
ጸፍዕ ገጽ በዕብን መጠነዝ
እንዝ ታፈቅር ለእግዚአብ
ሔር ተውህበክ ሞት መረር
እንሰ እንዝ እሂሉ ፈጸምዮ
ፈቃደ ሥጋ እምተሐምዮ
ቢጽ ወበተሐዝዐ ነፍሱ አይቱ
እበውእ ወአይቱ እበጽሕ
ሶበ ጸውዓነ ከማክ እንዝ
አንተ ጸድቅ ወእነ ኃጥእ እም
ገብረ ጽድቅ ገብረ ንጢአት
አፈቅድ እስመ ምግባርዮ ከንቶ
ኮነ መኑ ዘየንርስ ድንሪተ
ከማየ በባማ ወበምንዳቤ።

፳፫. ወእምዝ ይቤልዎ ቲ
ቅዱሳን አይቱ ይከውን መቃ
ብሪሁ ሶበ ሞተ አቡነ ዮሐ
ንስ ይቤሉሙ ገብረ እንድር
ያስ ቀዳሚ እምአፋሁ ሰማ
ዕኩ እንዝ ይብል ዝየ እትቀ
በር ወኢይትቀበር ንበ ካልእ

ፍት ጊዜ ነፍሱ ለሞት ቀርባ
ለችና እየውጠ ወይ እዚያም
ደርሶ ገብረ እንድርያስ እያዝ
ኾነ የመረረ ልቅሶን እያለቀሰ
መጣ።

፳፪. ገብረ እንድርያስም ደረቱን
ይመታ ፈቀንም በድንጋይ
ይጸፋ ይመር። እግዚአብሔርን
ይህን ያህል ስትወይው መራራ
ሞት ተሰጠህ። እኒማ ባልንጂ
ራን በማማትና ሰውን በመጠ
ራጠር የሥጋዬን ፈቃድ ጨርሼ
እየኖርኩ እንዳንተ በጠራኝ
ጊዜ ወይት አግባቡ? ወይ
ትስ እደርሳለሁ። አንተ ጸድቅ
ስትሆን እኒ ግን ኃጥእ ስለ
ሆንኩ ጽድቅን ከመሥራት
ይልቅ ኃጢአትን መሥራት
እወዳለሁ ሥራዬ ከንቱ ሆኗል
እኮ፤ በድካምና በችግር ጊዜ
እንደ እኒ የጌሊት የሚያርስ
ማነው?

፳፫. ከዚህም በኋላ ሦስቱ ቅዱ
ሳን አባታችን ዮሐንስ ቢሞት
መቃብሩ የት ይሆናል? አሉት።
ገብረ እንድርያስም እንዲህ
አላቸው፤ ቀድሞ ከእንደበቱ
እንዲህ ሲል ሰምቻለሁ፤ በእ
ዚህ እቀበራለሁ፤ በሌላ ደብር
ግን አልቀበርም። ባልንጂሮችም

ደብር ወይቤልዎ አብያጸሁ ነዊን አካለ ቆሙ ለአቡነ በምንት ይትተበር ዘአልቦ ከዳን ወዘአልቦቱ ግማድ ለግን ዙቱ አመ ይመውት ምዕረ እምአይቱ ናመጽእ ግንዘቶ ይእዘኪ ተወለጠ ዐይኑ ለመ ዊት እምጸዕድዎቱ ውስተ ጽልመት አመ ይበይት ኢይ ውዕል ዘእንበለ ይመውት ናስ ተዳሉ ግንዘቶ በግማድ።

፳፱. ወአቡነሂ አርመመ እም ተናገሮ እስመ ጸንዐ ደዊሁ ወእንዘ ይትናገር ዘንተ ሶበ ኮነ መንፈቀ ሌሊት ተሰምዐ ድምዕ እምሰማይ ከመ ነጉ ድንድ ወከመ ቃለ መብረት ወድልቅልቅ ውስተ ገጸ ምድር ወወረደ እግዚእን ኢየሱስ ገሃደ እንዘ ይኒጽር ወይሬኢ ሞቶ ወነበረ ቅድሚሁ ወመ ጽኡ ጀወዘ ነገደ መላእክት ጀወጅ ነቢያት ጀወጅ ሐዋር ያት ጸድቃን ወሰማዕት ወመ ጽኡ ቅዱሳን ሕዋናት አዕላፍ ምስለ ዙሉሙ ቅዱሳን አብ ርሃም ይስሐቅ ወያዕቆብ እሱ ዕፀወ ገዳም።

እንዲህ አሉት፤ ረጅም የሆነ የአባታችን የቁመቱ ልክ በምን ይተበራል፤ ልብስ የለውም፣ ለግንዘቱም ገመድ የለውም። አንድ ጊዜ ከሞተ ወዲያ መገነገሩን ከየት እናመጣለን። እነሆ ዓይኑ ለሞት ከብ ርሃን ወደ ጨለማ ተለወጠ። ቢያድርም ሳይሞት አይውልምና መግንዘቱን በገመድ እናዘጋጅ።

፳፱. አባታችንም በሽታው ጸን ቶበታልና ከመናገር ዝም አለ። ይህንም ሁሉ ሲናገር እኩለ ሌሊት በሆነ ጊዜ በገጸ ምድር ላይ እንደ ነጉድንድና እንደ መብረት ቃልና ንውጽውጽታም ድምዕ ከሰማይ ተሰማ። ጌታችን ኢየሱስም ፍጹም ሞቱን አይቶ በገሃድ ወረደ፣ በፊቱም ተቀመጠ። ዘጠና ዘጠኙ የመ ላእክት ወገኖች፣ አሥራ እምስቱ ነቢያትና አሥራ ሁለቱ ሐዋርያት፣ ጸድቃንና ሰማዕታት መጡ። መቶ አርባ አራቱ ሺህ ቅዱሳን፣ ሕዋናትም፣ ከሁሉም ቅዱሳን አብርሃም ይስሐቅና ያዕቆብም ጋር መጡ፤ እነዚህም የበረሃ እንጨቶች ናቸው።

**ከፍል ሃወጅ
ዘከመ ተካየደ
እግዚእን**

፳፭. ወይቤሉ እግዚእን ሰላም ለከ ኦ ፍቁርሃ የሐንስ እስመ አንተ በጽድቅ ገብርሃ ወምእ መንደ ዘአሥመርከኒ በዝ ዓለም እነሂ እስተዋርሰከ ሀገረ አንተ ታውንዝ ሐሊበ ወመ ዓረ ወትፀዓዱ እምበረድ።

፳፮. ወይቤሉ እቡሃያ ኦ እግዚእሃ ባርካ ለዛቲ ደብርከ ደብረ ጉንድ ከመ ትኩን ቅድስተ።

፳፯. ወይቤሉ እግዚእን ለአባ የሐንስ ዘጸውዐ ስመከ ወዘ ገብረ ተገዝረከ እምሕር ለከ ወእሁቦ ገነተ ማኅደረ ክርስቲያናት እስከ ይትዓሠይ ዓለቦ ሂተ ምክዕቢተ በመን ግሥተ ሰማያት ወይቤሉ አቡነ እስከ እስፍንቱ ትውልድ ትምሕር ሊተ።

፳፰. ወይቤሉ እግዚእን እስከ ፲ ትውልድ እምሕር ለከ ወመሐልኩ በርእሰሃ ከመ ኢይ ትሐሰው እንከ ቃልሃ ዘወዕኦ እምአፋሃ ወይቤሉ አቡነ የሐ

**ከፍል ሃምሳ እምስት
ጌታችን ቃል ኪዳን
እንደ ሰጠው**

፳፭. ጌታችንም አባ የሐንስን እንዲህ አለው፤ ወዳጄ የሐንስ ሆይ! አንተ በዚህ ዓለም በእውነት ያገለለጻክኝ አገልጋዩና ታማኚ ነህና ፍቅር አንድነት ላንተ ይሁን! እኔም ወተትንና መዓርን የምታረሱ ከበረድም የምትነጣ ሀገር አወርሰሃለሁ። ፳፮. አባታችን እንዲህ አለው፤ ይህች ደብርሀ የምትሆን የጉንድ ደብርን ባርካት የተቀደሰች ትሆን ዘንድ።

፳፯. ጌታችንም አባ የሐንስን እንዲህ አለው፤ ስምህን የጠራውን መታሰቢያህንም ያደረገውን እምርልሃለሁ፤ በመንግሥተ ሰማያትም መቶ አጥፍ እስቡን እስኪሰጥ ድረስ የክርስቲያን ማደሪያ የምትሆን ገነትን አሰጠዋለሁ። አባታችንም እስከ ስንት ትውልድ ድረስ ትምርልኛለህ አለው።

፳፰. ጌታችንም እስከ አሥር ትውልድ ድረስ እምርልሃለሁ፤ ከእንደቡቱ የወጣ ቃልም እንዳይታበይ በራሴ ምያለሁ። አባታችን የሐንስም የግብጽ ሃይ

ንሰ መሐር ኩሉ ሰብአ ኢት
የጽጋ አለ የአምሩ ሃይማኖት
ግብጽ መብቱ ጽንዕት ይከብሩ።

ጳጳ. ወይቤሉ እግዚእን መሐ
ልኩ ለከ ኩሉ ዘሰላልከኒ
መዘሐነጸ መርጦለ በስምከ
አነሂ አሐንጽ ሎቱ ማንደረ
ብርሃን ንበ ተርጎመ ገነት
ውንበ ተነጽረ ዕረፍት።

፱. ወይቤሉ አቡነ ዮሐንስ
ሠናዩ ግብረ እስመ ገበርከ
ሊተ ይትባረክ እግዚአብሔር
ስመ አቡከ ባሕቲቱ ዘአብላ
መባላ በስምዩ ምንተ ትሁቦ
ዕሴቶ።

፱፩. ወይቤሉ እግዚእን ዘእ
ብላ መባላ በስምከ እመሂ
ዘይተ ወእመሂ ማንቶተ ወእ
መሂ ሰንዳሊ ወእመሂ ወይን
ወእመሂ ዕጣን አነሂ አረፍቶ
በደብረ ጽዮን ዘገበርኩ በዓለ
ህዩ ምስለ ኩሉሙ ቅዱሳ
ንዩ ወመላእክትዮ ልዑላን።

፱፪. ወይቤሉ አቡነ ዮሐንስ
አራትድ እርእዮ ለእምከ ዘእጥ
በውተኒ ሐሊበ አጥባቲሃ በእፍ
ቅርትዮ ደቂቅናዮ አምጽኣ

ማኖትን የሚከተሉ የኢትዮጵያ
ያን ሰዎች ሁሉ ማር አለሙ
ይህችም የጸናች ናት።

ጳጳ. ጌታችንም የሰመንከን
ሁሉ ላደርግ ምያለሁ አለሙ
በስምህም ቤተ ክርስቲያን የሠ
ራውን ገነት በተከፈተበትና
ዕረፍት በተነጠረበት ቦታ የብር
ሃን ቤትን አሠራለታለሁ።

፱. አባታችን ዮሐንስም እንዲህ
አለው፤ ጥሩ ሥራ ሠርተህል
ኛልና የብቸኛው አባትህ ስም
እግዚአብሔር ይመስገን። ነገር
ግን በስሜ መባዕን ያገባውንክ
ዋጋውን ምን ትሰጠዋለህ?

፱፩. ጌታችንም እንዲህ አለው፤
በስምህ መባዕ ያገባውን ዘይ
ትም ቢሆን፤ መብራትም ቢሆን
ስንደም ቢሆን፤ ዘበብም (ወይ
ንም) ቢሆን፤ ዕጣንም ቢሆን
ከሁሉም ቅዱሳንና ልዑላን
መላእክቱ ጋር በዚያች በዓልን
በማደርግባት በደብረ ጽዮን
አስተምጠዋለሁ።

፱፪. አባታችን ዮሐንስም እን
ዲህ አለው፤ ልጅነቱን በመው
ደድ ከሙቶቿ ውተትን ያጠባ
ችኝን እናትህን አያት ዘንድ

ህዩ ወይቤሉ እግዚእን ለእ
ቡነ ዮሐንስ እሆ እመጽኦ
ለከ በእንተ እፍቅሮ ንጽሕናከ
እምሰብላ ወእመላእክት።

፱፫. ወዘንተ ብሃሉ እምጽኦ
ለእመ እንዘ አጥባቲሃ ወመ
ሐለ ሎቱ በአጥባቲሃ እመ
ኢይትሐሰው እምእመ ወሀቦ
ቀዳሚ እስከ ይሁቦ ከዳን
በሞቱ።

፱፬. ወይቤሉ እግዚእን ዳግመ
ዘገብረ ተገዝረ ነቢያት ወሐ
ዋርያት ይግበር ተገዝረ ዚእከ
በውስተ ደብርከ።

፱፭. ወይቤሉ አቡነ ዮሐንስ
ዘጸውዐ ስምዩ ወዘገብረ ተገ
ካርዮ እንጋ መነኩስ ከዊኖ
ለእመ ተሰብረ ሐመረ ሥጋሁ
በርስሐተ መሐር ሊተ ወይቤ
እግዚእን ኢየሱስ ክርስቶስ
አነሂ አሠርዕ ሎቱ አከናፈ
ዘበሰማያት ወለእመ ኮነ መካነ
ዘእልቦ ወልድ አነሂ እሁቦ
ወልደ ወአሠርዕ ሎቱ ፍሬ
ውስተ ክርሡ ወበዛቲ ደብ
ርከ እመ ይትቀበሩ ተአሚ
ኖሙ በጸሎትከ ነዳያን ወምስ

እመዳለሁና ወደ እዚህ እም
ጣት። ጌታችንም ሰዎችንም
ከመላእክትና ከሰዎች ይልቅ
ንጽሕናን ስለ መውደድህ አሻ
እመጣልሃለሁ አለ።

፱፮. ይህንንም ብሉ እናቱን
እመጣለት። ጡቶቿንም ይዞ
በጡቶቿ ማለለት። ቀድሞ ከሰ
ጠው ቃል ኪዳን ጀምሮ በሞቱ
እስከሰጠው ቃል ኪዳን እንዳ
ይታበል።

፱፯. ጌታችንም ዳግመኛ እን
ዲህ አለው፤ በደብርህ ወይም
በገዳምህ ውስጥ የነቢያትንና
የሐዋርያትን መታሰቢያ ያደረገ
ሰው ያንተን መታሰቢያ ያድርግ።

፱፰. አባታችን ዮሐንስም እን
ዲህ አለው፤ ስሜን የጠራ
ውን፤ መታሰቢያዬንም ያደረገ
ውን መነኩሴ እንኳን ቢሆን
የሥጋው ድንግልና በርስሐት
ቢሰበር ማርልኝ። ጌታችን ኢየ
ሱስ ክርስቶስም እንዲህ አለ፤
እኔም በሰማያት ያሉ ክንፎ
ችን አበቅልለታለሁ። መካነንም
ወይም ልጅ የሌለው ሰው
ቢሆን እኔ ልጅን አስጠዋለሁ፤
በአብራኩ ውስጥም ፍሬን አበ
ቅልለታለሁ። በዚህችም ደብ

ኪናን ነገሥታት ወመካን ንት መምህራን ወጳጳሳት እምሕርነ ኅሳብሆሙ እስመ ክብርት ይሕቲ ደብርክ።

፴፮. ወይቤሉ እቡነ ዮሐንስ ለእግዚእነ ነገሥትስ ወመካንንት ይትቀበሩ በብዕሉሙ ወበአልባሲሆሙ ክብራት በዝ ይድኅኑ ነገሥት ወመካንንት ነዳምንስ ወምስኪናን እሰ አል ቦሙ ተስፋ በሥጋ ወመድ ኃኒተ ነፍስ ዝሃ ይኩን መቃ ብሪሆሙ ከመ ይኩኑ ጸድ ቃነ ወንጹሐነ እምኃጢአት።

፴፯. ወይቤሉ እግዚእነ ለእ ቡነ ዮሐንስ እመሂ አይሁ ዳዊ ወእመሂ አረማዊ ወእመ ወድቀ ክልብ ርኩስ ዘኢነ ጽሐ እምኃጢአቱ ወእም እበ ሳሁ አነሂ አስተሆሪ ሉቱ ኃጢአቱ በሰማያት ድልው ናሁ አስተደሉ ማኅደረ ወምዕራፊ ከመ ጎልጎታ መቃብርዮ።

፴፰. ወይቤሉ እቡነ ዮሐንስ ለእግዚእነ ለእመ ኮነ ዓማሂ ወተታሉ መሐር ሊተ በተከ ምኖተ ኪዳንዮ ወበገድልዮ

ርህ ድኃዎችና ምስኪኖች ነገ ሥታትና መካንንት፤ ጳጳሳትና መምህራን በጸሎትህ ታምነው ቢተበሩ ነፍሳቸውን እምርልሃ ለሁ፤ ደብርህ የከበረች ናትና።

፴፮. አባታችን ዮሐንስም ጌታ ችንን አለው፤ ነገሥታትና መካንንትማ በሀብታቸውና በከበሩ ልብሶቻቸው ይተበራሉ፤ በዚህም ነገሥታትና መካንንት ይድናሉ። የነፍስ መድኃኒትና በሥጋ ተስፋ የሌላቸው ድኅ ችና ምስኪኖች ግን ከኃጢአት የነጹና ጸድቃንን ይሆኑ በንድ መቃብራቸው በዚህ ይሁን።

፴፯. ጌታችንም እቡነ ዮሐንስን እንዲህ አለው፤ አይሁዳዊም ቢሆን አረማዊም ቢሆን ከኃጢአቱ ከበደሉ ያልነጸ ርኩስ ውሻም ቢወድቅ እኔ በሰማያት ኃጢአቱን አስተሆርያለታለሁ። እነሆ እንደ መቃብራ ጎልጎታ ዝግጁ የሆነ ማረፊያና ማደሪያን አዘጋጃለሁ።

፴፰. አባታችን ዮሐንስም እንዲህ አለው ዓመፀኛና ነፍስ ገዳይም ቢሆን ቃል ኪዳንና ገድሉን ከታመነ እስከ ዓለም

እስከ ጎልቀተ ዓለም ማለውስተ ክርስትና ወደምስክ ኃጣውሊሁ።

፴፱. ወይቤሉ እግዚእነ ለእቡነ ዮሐንስ እመ ኮነ ነዳዮ አውባዕለ ጽሐፎ ዘእንበረ ውስተ ቤቱ ዘንተ መጽሐፈ ገድልክ ኢይቀርብም መናፍስት ርኩሳን ወጸዋጋን ወኢይረክቡ ሕማመ ብድብድ ወንዶት ወኢይለከኩም መላእክተ ጽልመት በነፍሱ።

፵. ወእምዘ መጽሐ ዳዊት ምስለ ኩሉሙ መዘምራኒሁ እንዘ ይብል ክብር ሞቱ ለጻድቅ በቅድመ እግዚአብሔር እግዚአ ከነ ገብርክ ገብርክ ወልደ አመትክ ዛቲ ዕለት እንተ ገብረ እግዚአብሔር ንትፈግኩ ወንትሐሠይ ባቲ ኦ እግዚአ አድኅንሶ ኦ እግዚአ ሰርኅሶ ቡሩክ ዘይመጽእ በሰመ እግዚአብሔር እግዚአብሔር እግዚእ አስተርእየሰነ ግበሩ በዓለ በትፍሥት በንበ እሰ ያስተሐምም። መዘ. ሃ፲፭፡፭፤ ሃ፲፮፡፳፱

፵፩. ወይቤሉ እቡነ ዮሐንስ ለእግዚእነ ዘጸሐፊ መጽሐፈ

ናጻማ ድረስ ማርሐኅ፤ ወደ ክርስትናህም መልሰህ ኃጢአቶችን ደምስሰህ።

፴፱. ጌታችንም እቡነ ዮሐንስን እንዲህ አለው፤ ድግም ቢሆን። ሀብታምም ቢሆን ጽፎ ይህን የገድልህን መጽሐፍ በዚቱ ውስጥ ያስተመጠ የረከሱ መናፍስት አይቀርቡትም፤ ክፉዎች እጋንንትም እንዲሁ አይቀርቡትም፤ የቸነረር የወባ በሽታም እያገኘውም፤ በነፍሱም መላእክተ ጽልመት አይነክትም።

፵. ከዚህም በኋላ ዳዊት ከሁሉም ዘማሪዎቹ ጋር እንዲህ እያለ መጣ፤ የጻድቅ ሰው ሞቱ በእግዚአብሔር ፊት የከበረ ነው፤ አቤቱ እኔ አገልጋይህ ነኝ፤ የአገልጋይህ ልጅም አገልጋይህ ነው። ይህች ቀን እግዚአብሔር ጥሩ ሥራ የወራባት ናት፤ ፈጽመን እንደሰትባት። አቤቱ ሆይ! እባክህ አሁን አድን፤ አባቱ ሆይ! እባክህ አሁን አቅናና በእግዚአብሔር ስም የሚመጣው የተባረከ ነው። ጌታ እግዚአብሔር ታዋልን፤ ተገልጠልን፤ በሚያገለግሉት ዘንድ በደስታ በዓልን አድርጉ።

፵፩. አባታችን ዮሐንስም ጌታ ችንን እንዲህ አለው፤ የገድሉ

ገድለየ ወለጽሐፈ ኪዳነየ በተለምኖ መሐር ሊተ በእን ቲኣየ ሚ እመ ፈድፈድ አበ ሳሁ እምነሱ።

፵፪. ወይቤሉ እግዚእን ለእ በነ የሐንሰ እማንየ እብለክ በተለምኖ ኪዳነክ ወበጸሉ ትክ ዘጸሐፈ ወለጽሐፈ መጽ ሐፈ ገድለክ ወዘተደሰ ታቦተ በስምክ እነሂ እቲድስ ወእጽ ሕፍ ስሞ በመንግሥተ ሰማ ያት ወእሐጽቦ በማየ ሕይወት ዘይፈለፍል እምኢደም ገነት ወእራሰዮ ከመ ዘእለበሰ በምሕረትየ ወበግህልየ።

**ክፍል ፶፬
ፀአተ ነፍሱ
ለአቡነ**

፵፫. ወእምዝ ፈትሑ መላእ ክተ ሰማይ ወይቤሉ ትዕርግ ነፍሱ እምነ ሥጋሁ ውስተ ሰማይ ከመ ያኩን መቃብ ሪሁ ውስተ ደብረ ጉንድ በመዓርዒረ ቃለ ዳዊት ወበ ሐዋዝ እውታረ መሰንቆ እንዘ ይትፈላገሑ ዘእንበለ ጸዕር ተመስጠት ነፍሱ እም

መጽሐፍን የጻፈውን ቃል ኪዳነንም በመታመን ያጻፈውን በደሉ ምንም እንኳ ከሁሉ ቢበዛ ስለእኔ ብለህ ማርልኝ። ፵፪. ጌታችንምም አባታችን የሐንሰን እንዲህ አለው፤ እው ነት አልሃለሁ፤ ቃል ኪዳነህን በመታመንና በጸሎትህ የገድ ልህን መጽሐፍ የጻፈውንና ያጻፈውን በስምህም ታቦትን የተደሰውን (የተከለውን) እኔም አተድሰዋለሁ፤ በመንግሥተ ሰማያትም ስሙን እጽፋለሁ፤ ኢደም ከተባለች ገነትም በሚ መነጭ በሕይወት ሙኃ አሃበ ዋለሁ፤ በይቅርታዬና በቸርነቱ እንዳልበደለ አደርገዋለሁ።

**ክፍል ፶፭ ሳድስት
የአባታችን ነፍሱ
ከሥጋው ስትለይ**

፵፫. ከዚህም በኋላ የሰማይ መላእክት እንዲህ ብለው ፈረዱ፤ መቃብሩንም በጉንድ ደብር ውስጥ ይሆን ዘንድ ነፍሱ ከሥጋው ተለይታ ትውጣ፤ ጣፋጭ በሆነው በዳዊት ቃልና በሚያምር የመሰንቆው ቃና ደስ እየተሰኘ ሐምሌ ሃያ ዘጠኝቀን ያለ ጭንቀት ነፍሱ

ሥጋሁ ውስተ ሰማይ እመ ጳውሃ ለሐምሌ።

፵፪. ወይእተ ጊዜ ተርቡ እሱ ቅዱሳን እምነበ ጎዩ ውቀ በርም ዝየ ውስተ መቃ ብር።

፵፫. ወእምዝ ተመጠዋ እብ ለይእቲ ነፍስ ተእምኃ ወሰ ዐማ እንዘ ይብል በከመ ነፋ ሕክኪ ላዕለ ዲላሶር ከማሁ ሀለውከ በንጽሕ ውተመጠዋ ወልድ ወሰዐማ ውተመጠዋ መንፈስ ቅዱስ ወሰዐማ በሥ ላሴሁ።

፵፬. ወወሀባ እብ በእንተ ንጽ ሕናሃ ቺ እክሊላተ ዘወርቅ ወዳግመ ወሀባ ወልድ ቺ እክሊላተ ዘብሩር ወሃ ልሰ ወሀባ መንፈስ ቅዱስ ቺ እክሊላተ ዘብርሃን ወይ በር ህሥነ ኂ እደ እም ፀሐይ ወወርኅ።

፵፭. ወእምዝ እዘዘመ እግ ዘእብሐር ለኂ ሊቃነ መላእ ክት ይፀርም ለአቡነ የሐ ንስ ወይደይም ንበ ሀለዉ አብርሃም ይስሐት ወያዕቆብ

ከሥጋው ተለይታ ወደ ሰማይ ተነጠቀች።

፵፪. በዚያችም ሰዓት ከዚያ በኋላ ቅዱሳን ከሸሸብት ቦታ ተረቡ። በዚህም በመቃብር ውስጥ ተበሩት።

፵፫. ከዚህም በኋላ ያችን ነፍስ እብ ተተብሉ እጅ ነግ ትና እንዲህ እያለ ሳማት፤ በዲ ላሶር ላይ እንዳሳደርኩሽ እን ዲሁ በንጽሕና አለሽ። ወል ድም ተተብሉ ሳማት፤ መንፈስ ቅዱስም ተተብሉ በሦስትነቱ ሳማት።

፵፬. አብም ስለ ንጽሕናዋ ሦስት የወርቅ እክሊሎችን ሰጣት፤ ዳግመኛም ወልድ ሦስት የብር እክሊሎችን ሰጣት፤ ሦስተኛም መንፈስ ቅዱስ ሦስት የብር ሃን እክሊሎችን ሰጣት፤ ውብ ቱም ከፀሐይና ከጨረቃ ሰባት እጅ ያበራል።

፵፭. ከዚህም በኋላ እግዚእብ ሐር ሰባቱን የመላእክት አሰ ቆች እዘዛቸው። የጸድቃን ርስ ትንና የቅዱሳንን ጽዋዕ ተርታ እንዲያይ አባታችን የሐንሰን

ይርእይ ርስተ ጸድቃን ወመ ከፈልተ ቅዱሳን በበግማሆሙ ነሥሎ ዕሴቶሙ ወአሰበ ትዕ ግሥቶሙ ለጸናግል ወመነ ኮላት።

፵፮. ወሶቤሃ ጸርዎ ሊቃነ መላእክት ለዝንቱ ብዑዓዊ አባ ዮሐንስ በክንፍ እንዘ ይብሉ አባ ክቡር አልቦ ዘከ ማክ በዲበ ምድር ወአብጽ ሕዎ ንበ ክሉሙ ቅዱሳን እሰ አመራን አስማቲሆሙ አስተአመርዎ በፍሥሐ ወበ ሰላም።

፵፱. ወዳግመ አብጽሕዎ ንበ እግዚአብሔር የሀቦ ክብረ ወሞገሰ ወወሀቦ እግዚአብ ሔር ሀገረ ብርሀተ እንተ ትመስል ፀሐየ አረፋቲሃ ወጸዕድዎታ ለምድር ከመ ዘበረድ ወለአመ አስተጋብእ እግዚአብሔር ውስቲታ እም አመልዕዎ ነፍሳተ ክሉ ራኅባ ለፌ ይከውን ሄየ አዕማዲሃ ዘወርት ወለፌ ሄየ አዕማዲሃ ዘብሩር ሄየ

ተሸከመው አብርሃም ይሐሐ ቅና ያዕቆብ ወደ አሉበት ቦታ ይጨምሩት ዘንድ በየድኅማ ቸው ዋጋቸውን ተቀብለዋልና የደናግልና የመነኩሳት የትዕግ ሥታቸውን ዋጋ እንዲህ ያይ ዘንድ።

፵፳. ያንጊዜም የመላእክት አሰ ቆች ይህን የክበረ አባ ዮሐን ስን ክቡር አባት ሆይ! በም ድር ላይ እንዳንተ የለም እያሉ በክንፍ ተሸከሙት፤ ስሞቻቸው የታወቁ ወደሆኑ ወደ ሁላቸው ቅዱሳንም አደረሱት። በደስታና በሰላም (በፍትር እንድንት) አስተ ዋወቁት።

፵፻. ዳግመኛም ክብርንና ሞገ ስን ይሰጠው ዘንድ ወደ እግ ዚአብሔር አደረሱት። እግዚአ ብሔርም ግድግዳዋ ፀሐይ የም ትመስል፤ የወለል ጥራቷም በረድን የሚመስል፤ የምታበራ ሀገርን ሰጠው። እግዚአብሔ ርም የሁሉ ነፍሳትን በውስጧ ቢሰበሰብ ስፋቷን ባልሞሏት ነበር። በወዲያ አምስት መቶ ምስሶዎችዋ የወርት ናቸው፤ በወዲህም አምስት መቶ ሺህ ምስሶዎችዋ የብር ናቸው፤

አዕማዲሃ ዘብርሃን ወለል ራ ፩ ሁራራሆሙ ለአዕማድ አያኑብር ንብርሙ በሥን ወበብርሃን።

፶. ወይከውን ዘውራ ለይ እቲ ሀገር መጠነ ዘውረ ፭ ሰማይ ወእምእሉ አዕማድ ፬ ዘይመስል ፍሕመ ወቦ ዘይመስል እሳተ ወቦ ዘይ መስል ሐመልሚሉ ወቦ ዘይመስል ፀምረ ወቦ ዘይመ ስል በረደ ወቦ ዘይመስል ኅብረ ፀሐይ ወወርኅ ወሥነ ራእዩ ለውእቲ ሀገር የሀ ይድ ዓይነ አልቦቲ መሥራ ርት ለኖኅት ራሕቡ ወየእ ክል መጠነ ሀገራ ፲ ሰማ ያተ።

፶፩. ወእቡነሃ እንከረ ግብራ ለይእቲ ሀገር መላእክትኒ በክብር ወበይባቤ አብእዋ ለይ እቲ ነፍስ ውስተ ዛቲ ሀገር እንዘ ያንዘረዝሩ ከነፊሆሙ አርባብ ወይብሉ ሃሌ ሉያ ፍርቃን ለእምላክነ በክሉ ጊዜ ወበክሉ ሰዓት ትንብ

አምስት መቶ ሺህ ምስሶዎችዋ የብርሃን ናቸው። ለእያንዳን ዱም የምስሶዎችዋ አሠራራ ቸው፤ ኅብራቸው በውበትና በብ ርሃን አይመሳሰልም።

፶. የዚያችም ሀገር ዙሪያዋ የእ ምስቲን ሰማይ መጠነ ዙሪያ ያህላል። ከእነዚህም ምስሶዎች ፍሕምን የሚመስል አሉ እሳ ትንም የሚመስል አሉ ዝንጉ ርጉርንም የሚመስል አሉ ግም ጸንም የሚመስል አሉ በረድ ንም የሚመስል አሉ የፀሐ ይና የጨረቃን ኅብርንም የሚ መስል አሉ። የዚያች ሀገር የእ ይታ ውበትም ዓይንን ያገፀባ ርቃል። ለክበሩ ስፋትም መሥ ፈሪያ የለውም፤ የሀገሩ ልክም አሥር ሰማያትን ያህላል።

፶፩. አባታችን ዮሐንስም የዚያ ችን ሀገር ሥራዋን አደነተ። መላእክትም በክብርና በአልልታ ያችን ነፍስ ወደዚች ሀገር አስገዷት። አርባብ የተባሉ መላ እክትም ከነጮቻቸውን እያን ገርበው እንዲህ ይላሉ፤ ቅድመ ዓለም የነበረ አሁንም ያሉ ዓለ ምንም አላልፎ ለሚኖር አም ላክ በሁሉ ጊዜና በሁሉ ሰዓት

ልና ሣህሉ ወፍቅረ አምላኩ በድረ ሩፀቱ ወክሶውት ክቡር ደሙ ወገድሉ ትሰግሥቱ የሀሉ ምድሉ ሕዝብ ክርስቲያን ወምስሉ ኩልነ ማኅበር ደቂቀ ዮሐንስ ለዓለመ ዓለም አሜን።

ክፍል ፶ወ፮

በእንተ ጉልቂ ክራማቲሁ

፶፪. መልዓ ጉልቂ ክራማቲሁ ለእቡነ ዮሐንስ ዘተጽሕፈ በፍጥነቱ ቆመደ ዓመት በቤተ አቡሁ እንዘ ይወጽእ ወይገብእ ገዳመ ፲ወ፭ ዓመት ውስተ ቤተ ኢስድሮስ ፲ወ፫ ዓመት በደብረ ኢራን።

፶፫. ወእምዝ ወጸኦ ንበ ኢትዮጵያ ፶ ዓመት በደብረ ሊባኖስ ፶ ዓመት በሳፍጅ ወ፶ ዓመት በአዘለ ወ፶ ዓመት በጸገሮ ወ፶ ዓመት በገሮ ወ፶ ዓመት በኢጎራ ወ፶ ዓመት በበለሳ ወ፶ ዓመት በደመና ወ፶ ዓመት በዑደተ አጽናፊ ምድር ከመ ያፈ ሰማይ እንዘ የዓይል በፈቃደ እግዚአብሔር።

ምስጋና ይገባዋል። የይቅርታው ምልጃ የአምላኩ ፍቅር የሩጫው እሸት ድድሚያ (ምርጫ) የክበረ ደሙም መፍሰሱ የትሪግሥቱም ገድል ከሁላችን ከዮሐንስ ልጆች ማኅበርና ከሁላችን ሕዝብ ክርስቲያን ጋር ይሁን ለዘለዓለሙ አሜን።

**ክፍል ፶ምሳ ሰባት
ስለ ዕድሜው ቊጥር**

፶፪. በፊደላቱ የተጻፈ የአባታችን የዮሐንስ የዘመኑ ቊጥር መሳ ተካተተ። ይህም ሃያ ሁለት ዓመት ባባቱ ቤት ወደ ገዳም ሲገባና ሲወጣ አሥራ አምስት ዓመት በኢስድሮስ ቤት አሥራ ሥስት ዓመት ኢራን በተባለ ተራራ ነው።

፶፫. ከዚህ በኋላ ወደ ኢትዮጵያ መጥቶ ሃምሳ ዓመት በደብረ ሊባኖስ ሃምሳ ዓመት በሳፍጅ ሃምሳ ዓመት በአዘለ ሃምሳ ዓመት በጸገሮ ሃምሳ ዓመት በገሮ ሃምሳ ዓመት በኢጎራ ሃምሳ ዓመት በበለሳ ሃምሳ ዓመት በደመና በእግዚአብሔር ፈቃድ እንደ ሰማይ ወፍ እየዞረ ሃምሳ ዓመት የምድር ዳርቻዎችን በመዞር ኖረ።

፶፬. ዝ ኩሉ ክራማቲሁ ይከወን እመ ተዋሐደ ፍቅዱ ጅጅተ ዓመት ከመዝ ፈጸመ ኩሉ መዋዕሊሁ በርስዐን ጥሉል ወበዕርግና ደኩመ እካል እምነድል።

፶፭. ለዘጸሐፍ በእዱ ኃጥእ ወእባሲ ወለዘአጽሐፍ ወለዘአንበቦ ወለዘተርጎም ወለዘእስተንበረ ወለዘሰምዐ ቃላቲሁ ንቡረ ይምሐረነ እግዚአብሔር ወለኩልነ ደቂቀ ዮሐንስ በኢያስትቶ እምትሩፋተ ገድሉ ለአባ ዮሐንስ በዓቅምነ ወበእምጣንነ ወእመጸሐፍነ ኩሉ ገድሉ እም ኢክሕሉ ሰማይ ወምድር ወእም ኢያግመሮ ዓለም ሶበ ተፈጸመ፤ ለዓለመ ዓለም አሜን።

ምዕራፍ ፮

**ክፍል ፶ወ፮ ዘአሐድ
በእንተ ፍልሰተ ዐፅመ**

በስመ አብ ወወልድ ወመንፈስ ቅዱስ ፩ አምላክ ንዌ ጥን ገድሎ ወዜና ፍልሰቱ ለብፁዕ ወለክቡር አበ ኩልነ አባ ዮሐንስ ዘሠረቀ እም

፶፬. ይህ ሁሉ ዘመኑ ሲዋሐድ (እንደ ሲባን) ቊጥሩ እምስት መቶ ዓመት ይባናል። ዘመኑን ሁሉ በመልካም ፕሮግራምና ከገደል ይልቅ አካሉ ይገማ በዞን ኦርጅና እንዲህ ጨረሰ።

፶፭. ያስጻፉትን የተረገመውንም ያነበበውን ቃላቱን የሰማውንም እግዚአብሔር በእንደነት ይማረን። ለሁላችንም የዮሐንስ ልጆች ከአባ ዮሐንስ ከገድሉ ትሩፋት በዓቅማችንና በልካችን ሳያቃልል ይስጠን። ገድሉንም ሁሉ ብንጽፍ ሰማይና ምድር ባልቻሉትም ነበር፤ በጸፍኖር ዓለምም ባልቻለው ነበር። በውነት ያለሕሰት ለዘለዓለሙ አሜን።

ምዕራፍ ሰባት

**ክፍል ፶ምሳ ስምንት የአሐድ
ስለ ዐፅመ ፍልሰት**

እንደ አምላክ በሚሆን በአብ ወወልድ በመንፈስ ቅዱስ ስም በፀሐይና በጨረቃ መውጫ እንደሚያበራኮክብ ከምሥራቅ ሀገር የወጣ

ሀገረ ጽዕሕ ከመ ኮከብ ብሩሕ እምሥራቀ ፀሐይ ወወርኅ ትንብልናሁ የሀሉ ምስለ ኩልነ ሕዝበ ክርስቲ ያን ለዓለመ ዓለም አሜን።

፩. ንጽሕፍ እንከ በዛቲ ዕለት ከመ ኮነ ላዕለ ፍልሰቱ ለብ ፀ-ዕ ወለክቡር አባ ዮሐንስ አመ ፲ወ፰ ለመጋቢት በሐ ዋዝ ማኅሌት ወበመዝሙር እንዘ ያስተዋድዱ መዝሙረ ወመሰንቆ በእዋብዒሆሙ መጽሐ እምግብጽ ጳጳሳት ወሊቃናተ ሕዝብ ውስተ ደብረ ሊባኖስ።

፪. ወሀየ ፪ ደቂት ሐተት ምሙ እምአይቱ መጸእከሙ ዝየ ወይቤልዎሙ ደቂቁ ለዮሐንስ ምጽኢትነስ እም ብሔረ ጽዕሕ ንብረትነ ደብረ ኤጎራ።

፫. ወይቤልዎሙ ጳጳሳት ወሊቃናተሆሙ ሆናየ ዜና ዜነው ከሙነ አጠይቁነ ሞቶ ወፍ ልሰቶ ክቡረ ለብፀ-ዕ አባ ዮሐንስ ምሥራቃዊ ዘንረዮ እግዚአብሔር በእንቲሓሁ ዘት

የብፀ-ዕና የክቡር የሁላችን አባት የአባ ዮሐንስ ፍልሰቱን ዜናና ገድልን እንጀምራለን። አማላጅነቱ ከወዳጆቹ ጋር ይሁን! ለዘለዓለሙ አሜን።

፩. እንግዲህ ንዑድ ክብሩ የሆነ የአባ ዮሐንስ ፍልሰቱ በዚች ቀን ማለትም በመጋቢት አሥራ ስምንት ቀን እንደ ሆነ እንጽፋለን። በጣቶቻቸው የበገና አውታርን እያስማሙ በሚያምር ማሕሌትና መዝሙር ጳጳሳትና የሕዝብ አለቆች ከግብጽ ወደ ደብረ ሊባኖስ መጡ።

፪. በዚያም ሁለት ልጆችን ከወ ዴት እንሥታችሁ ከዚህ መጣችሁ? አሏቸው። የዮሐንስ ልጆችም አመጣጣችንስ ከምሥራቅ ሀገር ነው፤ ኑርአችንም ደብረ ኤጎራ ነው አሏቸው።

፫. ጳጳሳትና አለቆቻቸውም ጥሩ ነገርን ነገራችሁን። እግዚአብሔር የመረጠው ምሥራቃዊ የሆነ የብፀ-ዕ አባ ዮሐንስን የክበረ ሞቱንና ፍልሰቱን እስረዱን፤ ስለ እርሱም ደብረ

ረከብ ሞገስ ኮነት ደብረ ኤጎራ ወይቤልዎሙ ባዕዳን ስብእ ዝየ ደብረ ሊባኖስ ሚ እንዘ ተንሥሁ ረከብና ከሙ።

፬. ወተሰጥውዎሙ ወይቤልዎሙ ደቁ ለዮሐንስ አመ ሞተ ብነ ውስተ ጉንድ በሕ ማመ ክብድ ወባ እነ ወኮነ ግዱፋነ ወግዮራነ ወፈላስያን እም፩ ደብር ውስተ ፩ ደብር እስመ ልቡናነ ንጥእ ተአምኖ በእግዚአብሔር ወረሰየን ልቡን በቃሉ ትውክልቶ ወሃይማኖቶ ለአቡነ ዮሐንስ ዝኩ አቡነ ተስፋ ለኩሉ ይክውን ለዘወለዱ በጸጋ ወለዘኢወለዱ በቆብዕ ወበእስኪማ።

፭. ወገሥጸሙ አባ ቱዎፍ ሎስ ሊቀ ጳጳሳት ዘእለ እስክንድርያ እንዘ ይብል ዘይሔውጽ ዓዕመ ጸድቃን መንጉግው ውእቱ ዝየ ደብረ ሊባኖስነ ታሌቡ ምክረ መጽሐፍ ወታጌብር ገቢርታ ለሆናይት ይእቲ ደብረ ሊባኖስ ለዘአልቡቱ ምግባረ ሆናይ ብእሲ

ኤጎራ ባለሚልነትን የምታገኝ ሆነች። ሌሎች ሰዎችም በዚህ በደብረ ሊባኖስ ምን እየፈለጋችሁ አገኘናችሁ? አሏቸው።

፬. የዮሐንስ ልጆችም መልሰው እንዲህ አሏቸው፤ በጉንድ ውስጥ በሆድ ሕመም ቢሞትብን ወጣን። የተጣልንና መጽተኞችን ከአንዱ ደብር ወደ አንዱ ደብር የምንፈልስም ሆንን። ልባችን በእግዚአብሔር መታመንን አጥቷልና በአባታችን ዮሐንስ ሃይማኖትና በቃሉ ልባችን እምነትን አድርጓልና። ይህ አባታችን በጸጋ ለወለደውና በቆብና በእስኪማ ላል ወለደው ለሁሉ ተስፋ ይሆናል።

፭. የእስክንድርያው የጳጳሳት አለቃ አባ ቱዎፍሉስም እንዲህ ሲል ገሥላቸው። የጸድቃን ዓዕምን የሚጎበኝ እርሱ ቀበዝባዛ ነው፤ ወደዚህች ደብረ ሊባኖስ የመጣችሁ ደብረ ሊባኖስ የመጽሐፍ ምክርን ታስተምራለችን? ይህች ደብረ ሊባኖስ ጥሩ ጥሩ ሥራ መሥራትን ታሠራለችን? በጎ ምግ

ወለባሊ ትክል ድኒነ ወታ
ሚልጥ ተአምኖታ።

፮. ወአምዝ ወሀቦሙ ሊቀ
ጳጳሳት ቲዎፍሉስ ዪ ዕፀወ
ገነት ፩ ዘይቡስ ወ፩ ዘር
ጡብ ሐሩ ንሥሉ አሎንተ
ዕፀወ ገነት ትክልዎሙ ውስተ
ዐጻደ ወይን ለለባሕቲቲሙ
ለዘየብሰ ስቅይዎሙ ማየ
ውስተ ሰሊሆም ውሉቱ ለሰ
ጊዜሁ አቶጺሉ ቁጽለ እስከ
ይጸጊ ወይፈሪ ሆናየ ፍሬ
ሰፊ ወሰፊ እንዘ ያስተባዝኅ
አዕፁቂሁ ወይትክደኑ በጽላ
ሎቱ ሥረዊሁ ዘይመልዕ
ውስተ ገነት ወለዝ ርጡብ
ኢትስቅይዎ ማየ ትርጓሜ
ያተ አሉ ዕፀዋት ድኅረ እዚ
ንወክሙ ዘርጡብ ወዘይ
ቡስ።

፯. ወሐሩ ነሥሉሙ አሎንተ
ዕፀዋተ ወተክልዎሙ ውስተ
ጸናፊ ዐፀድ ወአንዙ ይስቅ
ይዎ ማየ በሆርክ ወበጽባሕ
ሰውሉቱ ይቡስ ዕዕ ውስተ
ይብሰቱ ወሰከ ይብሰተ ወው
ሉቱ ርጡብ ዕዕ ዘኢሰቀይዎ

ባር የሌለውና በደለኛ የሆነ
ሰውንስ ማዳን ትችላለችን?
እምነቷንስ ታስጨርሳለችን?

፮. ከዚህም በኋላ የጳጳሳት አለቃ
ቲዎፍሉስ አንዱ የደረቀና
አንዱ የረጠበ ሁለት የገነት
እንጨቶችን ሰጣቸው። እነዚህ
ህን የገነት እንጨቶችን ይዛ
ችሁ ሂዱ፤ ለየብቻቸው በአት
ክልት ቦታ ትክኋቸው። የደረቀ
ውን በሰሊሆም (ወንዝ) ውኃን
በየጊዜ አጠጡት። እርሱ ቅጣ
ልን አለምልሞ እስኪያብቡ
ጫፎቹንም ወዲያና ወዲህ
አንሰራፍቱ ጥሩ ፍሬ እስኪያ
ፈራ ሥርቶም በገነት ውስጥ
በሚመላ ጥላው እስኪሸፈኑ
ድረስ፤ የረጠበውን ግን ውኃ
አታጠጡት። የእነዚህን እንጨ
ቶች ትርጓሜዎችን የረጠበው
ንና የደረቀውን ኃላ እነግራች
ኃለሁ።

፯. እነዚህን እንጨቶችንም ይዘው
ሃይው በዐፀድ ጻርቻ ውስጥ
ተክኋቸው። ያን ደረቅ እንጨ
ትም በጣትና በማታ ውኃን
ያጠጡት ጆመሩ፤ በመድረቁ
ላይም መድረቅን ጨመረ።
ውኃን የሚያጠጡት ያ ርጥብ
እንጨት ግን ጫፎቹ ወዲህና

ማየ ለምሳሌ አዕፁቂሁ ከሃ
ወከሃ ወፈልፈሉ ዪ ማያት
እምሥረዊሁ ወወለጠ አዕፁ
ቂሁ ብዙን ወፍራሁ ጥዑም
እምአስካሰ ዕፀ ዘይት ህየ
ዐፀደ ወይን እመ ይጸውሙ
ጸመ ወይጺልዩ ጸሎተ ፵
መዓልተ ወ፵ ሌሊተ ስዕኑ
ወደክሙ እንዘ ኢይከውን
ሎሙ ይቡስ ዕዕ ርጡብ ዕፀ
ወርጡብ ዕዕ ይቡስ ዕፀ።

፭. ወአምዝ እንዘ የገዝኑ
ወይቲክዙ በዝንቱ ነገር ተመ
ይጡ ንበ ሊቀ ጳጳሳት ቲዎ
ፍሉስ በፍርሀት ወበረዓድ
በጽሐ ንዜሁ ወሰገዱ ሎቱ
ታሕተ እገሪሁ እንዘ ይል
ሕሱ ፀበለ ምክያደ እገሪሁ
አስተብቶዕዎ።

፪. ወይቢልዎ እንዘ አንተ
ሊቀ ጳጳሳት ትክውን ንዳጊ
በቀል ወመስተሥረየ ንጢ
አት ወንሕነሰ ገባርያን እከይ
ወእበሳ እስመ ለኩሉ ዘእ
በሰ ወዘገብረ እከተ በኅርት
ምናሁ ገብረ ሰይጣን ውሉቱ
ዘኢነጽሐ እምነጣውኢሁ
ይእዚ በከመ አዘዝከነ ተክል

ወዲያ ለመለሙ። ሁሉቱ ወን
ዞችም ከሥርቹ መነጨ፤ ብዙ
ጫፎችንም ሰወጡ። በዚያ
ወይን ቦታም ዘይት ከተባለ
እንጨት ፍሬ ይልቅ ፍሬው
ጣፋዊ ሆነ። እርባ ተንና እርባ
ሌሊት ጸምን ቢጸሙ፤ ጸሎት
ንም ቢጸልዩ የደረቀው እር
ጥብ እንጨት፤ የረጠበው እን
ጨት ደረቅ እንጨት ሳይሆን
ላቸው ፈጽመው ይከሙ።

፭. ከዚህ በኋላ በዚህ ነገር እያ
ዘነና እየተከዙ ወደ ጳጳሳት
አለቃ ቲዎፍሉስ ተመለሱ።
በመፍራትና በመንቀጥቀጥም
ወደ እርሱ ደርሰው ከእግሩ
በታች ሰገዱለት። በእግሩ የረገ
ጠውን ትቢያም እየላሉ ማለ
ዱት።

፪. እንዲህም አሉት፤ አንተ
የጳጳሳት አለቃ ስትሆን በቀልን
ይቅር የምትልና ኃጢአትን
የምታስተሠርይ ነህ፤ እኛ ግን
ከፋትንና በደልን የምንሠራ
ነን። የበደለና በጉስቁልናው
ከፋትን የሠራ ሁሉ ከኃጢአ
ቶቹ ያልነሳ የሰይጣን አገልጋይ
ነውና። እነሆ እንጸዘዝክን እነ

ናሆሙ ለእሱ ዕፀወ ገነት
ውሉቱ ይቡስ መንገሉሁ
የብሰ እንዘ ይሰቀይ ማየ
ለሰጊሁ ወገኩ ርጡብ ዕፅ
ዘሊተሰቅየ ማየ አቶጸለ
ቁጸለ ወለምለመ አዕቡቲሁ
ወበውሳጢሁ ወሀቦ እግዚአ
ብሔር ስቅየተ ማይ ውስተ
ዕፅ ይቡስ ስዕነ ወጸመውነ
ረከቡተ ዝንቱ ነገር።

፲. ወይቤሉሙ ሊቀ ጳጳሳት
ቲምፋሉስ ከማሁ መነኩስ
ዘመዕላ እምበኣቱ ከመ ውሉቱ
ዕፅ ይቡስ ዘሊጸገየ ወዘሊፊ
ረየ እንዘ ይሰቀይ ማየ ዓዲ
እምይርከብ ክብረ መነኩስ
ወሂኦ እማኅደሪሁ በፈሪሀ
እግዚአብሔር ዝኩ አብዝነ
ገቢረ ንጢአት እንዘ ኢይኔ
ስኦ እምነጣውኢሁ ለካህን
ቅዱስ ወገኩ ዕፅ ርጡብ ዘሊ
ተሰቀየ ማየ ይከውን መነኩስ
ዘሊወዕላ እምበኣቱ ወዕዉቅ
ማኅደሪሁ ወሶበ ወዕላ ዓሣ
እምባሕር ፍጡነ ይመውት
በጽምዕ ማይ ከማሁከ መነ
ኮስ ዘመዕላ እማኅደሪሁ ወእም
በኣቱ ፍጡነ ይመውት በነ

ዚያን የገነት እንጨቶች ተከል
ናቸው። ያ የደረቀው በየጊዜው
ውኃን እየጠጣ በእርሱ ዘንድ
ድርጅል፤ ውኃን ያልጠጣ ያ
የረጠበው እንጨት ግን ቅጠ
ልን አውጥቶ ጫርቺ ለመ
ለመ፤ በውስጡም እግዚአብ
ሔር የውኃ መጠጥን ስጠው፤
ይህንም ነገር ከደረቅ እንጨት
ማግኘት ተስኖናል።

፲. የጳጳሳት አለቃ ቲምፋሉ-
ስም እንዲህ አላቸው፤ እንዲሁ
ከበዓቱ የወጣ መነኩሴ ውኃን
እየጠጣ ያላበበና ያላፈራ ያን
ደረቅ እንጨት ማለት ነው።
ዳግመኛም መነኩሴ ከማደሪ
ያው ወጥቶ እግዚአብሔርን
በመፍራት ክብር ከሚያገኝ
ይልቅ እርሱ ለተቀደሰው ካህን
ኃጢአቶቹን ሳይነገር ኃጢአት
መሥራትን አበዛ። ያ ውኃን
ያልጠጣ እርጥብ እንጨት ግን
ከበዓቱ ያልወጣ መነኩሴን ይሆ
ናል፤ ማደሪያውም የታወቀ
ነው። ዓሣ ከባሕር ቢወጣ በውኃ
ጥም ፈጥኖ ይሞታል፤ እንዲ
ሁም ከማደሪያውና ከበዓቱ
የወጣ መነኩሴ ፈጥኖ በኃጢ
አት ይሞታል። ሁላችሁ ወን

ጢአት ኩልከመ እንውየ
ዕቀቡ ማኅደሪከመ ከመ ታን
ጽሑ ርእሰከመ እምነጢአት
ወነውር።

፲፩. ወእምዝ ተመደጡ ንበ
ቀዳሚ ነገረ ፍልሰቱ ለአባ
ዮሐንስ ምሥራቃዊ እንዘ
ይትበሀሉ በበይናቲሆመ በመ
ዝመር ሐዋዝ ወበድምፀ
ከበር ወበውሉጥ ዜማ ያፍ
ልሱ ዓዕጥ ለአኩ ንበ ሐዋ
ርያ ሐዲስ ሊቀ ጳጳሳት
ወንበ ነገሥት ወመኳንንት
እንዘ ይብሉ ንገሥሥ እንከ
መቃብረ አቡነ ዮሐንስ እመ
ቅበርተ ጸድቃን ጎሩያን ወእሱ
ደቂቁ ቅውማን ቅድመ ሊቀ
ጳጳሳት አውሥእዎ ወይብ
ልዎ እግዚአ አይቲኑ ይመስ
ለከ መቃብሪሁ ለአቡነ ዮሐ
ንስ ንሕነ ነእምር መቃብ
ሪሁ ወንክል አይድዎቶ እምነ
ሀገሩ ምድረ በለሳ ትከውን
መቃብሪሁ።

፲፪. ወእንዘ ይትናገሩ ዘንተ
ተጋብሉ ኩሉሙ ሰብአ አድ
ያማተ ሸዋ ምስለ ነገሥቶሙ
ወመኳንንቶሙ ወበበይቶሙ

ድምቹ ከነውርና ከኃጢአት
ራሳችሁን ታነፁ ዘንድ ማይ
ሪያችሁን ጠብቁ።

፲፩. ከዚህ በኋላ ወደ ቀደመው
ምሥራቃዊ የሆነ የአባ ዮሐ
ንስ የፍልሰዬ ነገር ተመለሱ።
እርስ በርሳቸውም በሚያምር
መዝሙርና በክበር ድምፅ
እንዲህ እየተባሉ በልውጥ
ዜማ ዓዕሙን ያፈልሱ ዘንድ
ወደ አዲሱ ሐዋርያ የጳጳሳት
አለቃ ላኩ። ከተመረጡት ጸድ
ቃን መቃብር ውስጥ እንግ
ዲህ የአባታችን ዮሐንስን መቃ
ብር እንፈልግ እያሉ ወደ ነገ
ሥታትና መኳንንትም ላኩ።
እነዚህ ልጆቹም በጳጳሳት አለቃ
ፊት ቆመው መልሰው እን
ዲህ አሉት፤ አቤቱ የአባታችን
ዮሐንስ መቃብሩ የት ይመስ
ልሃል? እኛ መቃብሩን እናው
ቃለን፤ መንገርም እንችላለን።
መቃብሩ ሀገሩ ከምትሆን ከበ
ለሳ ምድር ትሆናለች።

፲፪. ይህንንም ሲነጋገሩ ሁሉም
የሸዋ አውራጃ ሰዎች ከነገሥ
ታቶቻቸውና ከመኳንንቶቻቸው
እንዲሁም ከሕዝብ ታላላቆች

ለሕዝብ ሰገዱ ንብ እገሪሆሙ ለጳጳሳት ወተላምንት በእምነት መንፈሳዊት እንዘ ይብሉ እን ትሙ ከዘራን ሰብአ ወእመ ራን ሊቃነ ጳጳሳት ለአይ ንባብ ይእዙ ጸዋዕከሙኑ።

፲፫. ወይቤልዎሙ ሊቃነ ጳጳሳት ተዐውቀ ሞቶሙ ለጸድቃን ውስተ ኩሉ አፍናፈ ዓለም ባሕቱ ይእዙ እስመ ጠፍኦ መቃብረ አቡነ ዮሐንስ ተኦ ምሩኑ ብሔረ ህልዎቱ።

፲፬. ወይቤልዎሙ መሳፍንተ ሸዋ እምረተሰ እወ ነእምር በዝንቱ አድያማተ ሊባኖስ ኮነት መስንተ በኅዳጥ ነገር እመ አመክነየት ብእሲት ጉሕላዊት ምክንያተ ዕንሳ ረገማ በቃሉ ተሰጥቶት ለክልኢ እስከ ትሠሮ ወበረጊሞቱ ኮነት ሀገርነ በድወ እምከመ ረገማ ዝኩ አቡነ ዮሐንስ ምድርነ አበየት ታብተሉል ዘርዐ በበዘርኡ ወበበዘመዱ እመ ይምሕረነ ንግበር ፍል ሰቶ ለአቡነ።

ቸው ጋር ተሰበሰቡ። በጳጳሳት እግሮችም አጠገብ ሰግደው በመንፈሳዊ ሰላምታ እንዲህ እያሉ እጅ ተነሳሡ። እናንተ የተከበራችሁ ሰዎችና አዋቂዎች የጳጳሳት አለቶች ዛሬ ለምን ጠራችሁን?

፲፫. የጳጳሳት አለቶችም እንዲህ አሏቸው፤ የጸድቃን ሞታቸው በዓለም ዳርቻዎች ሁሉ ታውቋል። ነገር ግን ዛሬ የአባታችን የዮሐንስ መቃብር ጠፍቷልና ያለበትን ሀገር ታውቃላችሁ ወይ? አሏቸው።

፲፬. የሸዋ መሳፍንትም ማወቅ ንስ እዎ እናውቃለን አሏቸው። በዚህም የሊባኖስ አውራጃዎች በአንድ ነገር የጠፋችን ሆነች። ይህም ነገር እንዲት ሸንጋይ ሴት የዕንሷን ምክንያት ብታመካኝ እስክትሞት ድረስ በቃሉ ረገማትና ለሁለት ተሰነጠቀች። በርግማ ኑም ሀገራችን ምድረ በዳን ሆነች። እርሱ አባታችን ዮሐንስም ከረገማት ወዲህ ምድራችን ዘርን በያይነቱና በየዘሩ ታበቅል ዘንድ እምቢ አለች። ቢምረን የአባታችን ፍልሰቱን እናድርግ።

፲፭. ወይቤልዎሙ ሊቃነ ጳጳሳት ዝ ኩሉ ነገረ በካውርት ይመስል ናሁ እመ ረከብነ መቃብሪሁ እምቅድመ ይፍልስ ይእዙ ንግበር ሰላመ ማእከሊከመ ወማእከሊሁ ወእምድንረ አፍለስናሁ በክብር ወበዐቢይ ሥልጣን ህየ ንትብር አዕዕምቲሁ ምድረ ሊባኖስ ተዳማ እንተ ረገሞ አባ ዮሐንስ ሶቤሃ ቀሪሙ ለሰገም በረቃደ እግዚአብሔር ታብተሉል ሥርናየ ወይ ትመየጥ ኩሉ እክሉ ንብ ቀሪሙ ወሶቤሃ ይትዳገሥ ቊር ወእስሐትያ።

፲፮. ዓዲ ጸድቃን ይስእሉ ለኃጥኣን ሕይወተ እምሕይወቶሙ ለጸድቃን ይኒይስ ሞቶሙ።

፲፯. ወዘንተ ብሃሎሙ ተን ሥኡ ሊቃነ ጳጳሳት ወኩሉ ሕዝብ በበዎታሆሙ በብዙኅ ጸሕቅ ወበዐቢይ ግርማ ሖሩ እንዘ ይጤይቁ ጥንቁቀ በኢያርምሞ ስብሐተ እግዚአብሔር አንጸረ ገጸ ፍናዊሃ ለምድረ በለሳ እንተ ይእቲ

፲፭. የጳጳሳት አለቶችም እንዲህ አሏቸው፤ ይህ ሁሉ የሀገሮችን ጨዋታ ይመስላል። እነሆ መቃብሩን ሳይፈልስ ካገኘን በእርሱና በእናንተ መካከል ሰላምን እንድርግ፤ በክብርና በታላቅ ሥልጣንም ካፈለስነውም በጎላ ተድሞ አባ ዮሐንስ በረገማት በዚያች በደብረ ሊባኖስ ምድር ዓዕሞቹን እንትበር። ያን ጊዜም የገብሱ ዘር በእግዚአብሔር ፈቃድ ስንደን ታበቅላለች። እህሉ ሁሉ ወደ ዘሩ ይመለሳል፤ ያንጊዜም ትዝቃዜና ቀቀን ይታገሳል።

፲፮. ዳግመኛም ጸድቃን ለኃጥኣን ሕይወትን ይለምናሉና። ለጸድቃን ከሕይወታቸው ይልቅ ሞታቸው ይሻላል።

፲፯. ይህንም የጳጳሳት አለቶችና ሕዝብ ሁሉ በየወገኖቻቸው ተነሥተው በብዙ ትጋትና በታላቅ ግርማ የእግዚአብሔርን ምስጋና ሳያስታጉሉ የአባ ዮሐንስ የመቃብሩ ቦታ ከምትሆን የምድረ በለሳ የጎዳናዎችዋ ፊት አንጸር (አትጣጫን) በጥን

መካነ ዝንፋ ለአባ **ዮሐንስ** በጽሑቡ በብርሃን መመላለሱ ውስተ ደብረ ጉንድ።

፲፰. መመልከት **እግዚአብሔር** ይመርሳሉ። በሌሊት ወበጸሐም ደብረ ጉንድ ከሉሉም ሰብአ አድያማት ሸዋ ንቢርም ሰገዱ እንዘ ይብሉ **ዮሐንስ** ምሥራቃዊ ርድእነ በጸሎትክ ወበንደሉ ገድልክ ኢታስተኃፍር ስእለተነ ለአመ ኢረዳክነ በፍልሰተ ዐዕምክ እስመ አልብነ ንደል ወከሃል ዘእንበሌክ ወከሉ በዓለ ፍልሰቱም ለጸድቃን ወሰማ ዕት ዕዉቀ ኮነ ወፍልሰተ ዚኣክ ንቡዕ ኢተከሥተ ለመኑ እመ ይኢምሮ መልክክ ሰማይ ለስምክ መልክክ **የእምኖ** ለበዓለ ልደትክ ወዕበየ ሞትክ።

፲፱. ዓዲ ዘኢተሰብሐ በዓለ ፍልሰትክ ውስተ ከሉ አድያማት ሸዋ ወሰብኢኑ ይነግር ጽድቅ በከመ ይቤ ነቢይ በመዝሙር ምንተኑ ያሰልጥ ደመ ዚኣየ እመ ወረድኩ ውስተ ሲኦል መሬትኑ **የእም**

ቃቲ እየጠየቁ ሃዱ። በኑጽም ብርሃንም ወደ ጉንድ ደብረ ደረሱ።

፲፰. **የእግዚአብሔር** መልክ ከም አየመራቸው ወደ ጉንድ ደብረ ደርሰው ሁሉም የሸዋ አውራጃ ሰዎች እንዲህ አያሉ በንብረት ሰገዱ! ምሥራቃዊ የምትሆን **ዮሐንስ** ሆይ! በጸሎትህና በገድልህ ኃይል እርዳን! በዓዕምህ ፍልሰት ጊዜ ካልረዳኸን ያለ አንተ ኃይልና ችሎታ የለንምና ልመናችንን አታሳፍር። የጽድቃንና የሰማ ዕታት የፍልሰታቸው በዓለ ሁሉ የታወቀ ሆኗልና ሸሸግ የሆነ ያንተ ፍልሰት ግን ለማንም አልተገለጠም። የሰማይ መልክክ ስምህን በያመለክት መልክክ የልደትህን በዓለ ያምነዋልና?

፲፱. ዳግመኛም የሞትህ ገናንነት በሸዋ አውራጃዎች ሁሉ የፍልሰትህ በዓለ ያልተገለጠበት ነው። ሰውስ እውነቱን ይነግራልን? ነቢይ በመዝሙር እንዲህ እንዳለ! ወደ ሲኦል ብወርድ ለእኔ ደም ምን ያደር

ነክ ወይነግር ጽድቀክ። መዝ. ፳፱፱

፳. ውሉቶሙኪ በሃማ ወበ ምንዳቤ ረከቡ ትእምርተ ፍልሰቱ ውስተ ሰማይ እንዘ ይፈልስ ዐዕሙ ለብፁዕ ወለ ቅዱስ አባ **ዮሐንስ** እምዝየ ይክውን መቃብሪሁ ብሔረ ደወለ ደብረ ኢጎራ እስከ ይትዐወቅ በዓለ ፍልሰቱ ውስተ አህጉር ከመ ኮነ ህየ መቃብሪሁ እንዘ ይሰገዱ ወያስተበርኩ ሊቃነ ጳጳሳት ወከሉሙ ሕዝብ ምስሌሆሙ በ ዘይዘብጥ ከበሮ ወበ ዘይ ነፍሕ ቀርነ ወበ ዘያነዝር መዝሙረ ወበ ዘያስተሢኒ አውታረ መሰንቆ በበዝማ ሬሁ በጀወጀወጃ ክራማት እም ዘተቀብረ ሥጋሁ አፍለስዎ ከቡራን ጳጳሳት ወከሉ ሰብአ ሀገረ ሸዋ በእንተ ፍርሀተ ሰብአ በለሳ በንቡዕ አፍለስዎ እስከ ይገርሞሙ ጸጋ **እግዚአብሔር**።

፳፩. ወኮነ ሥጋሁ ዘሞቀ ሶቤሁ ወስኅነ ግንዘቶ ወተባህሉ በበይናቲሆሙ ኢይመ

ጋል መሬት ያምነሃልን? ጽድቅህን ይነግራልን?

፳. እነርሱም በድካምና በችግር የብፁዕና የቅዱስ የአባ **ዮሐንስ** ንዕሙ ሲፈልስ በሰማይ ውስጥ የፍልሰት ምልክትን አገኙ። መቃብሩም ከዚህች ፈልሶ በደብረ ኢጎራ አውራጃ ሀገር ይሆናል። የጳጳሳት አለቆች ሁላቸው ሕዝብም ከእነርሱ ጋር ፈጽመው ሲሰገዱ መቃብሩ በእዚያ እንደሆነ በሀገሮች ውስጥ የፍልሰቱ በዓለ እስኪታወቅ ድረስ! ከእነዚህም መካከል ከበሮ የሚመታ አለ! በያይነቱም የመሰንቆ ቃናዎችን የሚያሳምር አለ። ሥጋውም በተቀበረ በመቶ ሃምሳ ሰባት ዘመን የተከበሩ ጳጳሳትና የሸዋ ሀገር ሰዎች ሁሉ አፈለሱት። የበለሳ ሰዎችንም ስለፈሩ **የእግዚአብሔር** ጸጋ እስኪያስፈራቸው (እስኪገርማቸው) ድረስ በሸሸግ አፈለሱት።

፳፩. ሥጋውም ያንጊዜ የሞተ ሆነ መግንዘቱንም አሙቆታል። እርስ በርሳቸውም እንዲህ ተባ

ስለከመኑ ዘሞቶ ይከደ ወዘ ተፈልጠት ነፍሱ ወመላክ ከተ ሰማይ ገብሩ ይባቤ በእ ኅብሮ።

ጳጂ. ወእምዝ ነሥሎ ሥጋው ሊቃነ ጳጳሳት እንዘ ይፀውሩ ታቦተ ሥጋው ለአባ ዮሐንስ ወወደስም ወአብዐልም በበ ልሳነ ብሔርሙ አስተብፅ ዕም ወእከበርም በበቃናሆሙ ወነሱሉ ሕዝብ ተለውም እንዘ ይብሉ አባ አባ ከቡር አልቦ ዘከማከ በዲበ ምድር ወእም ድኅሬሆሙ ይገንዝም አፅ ባኒሃ ከቡራን ወዕፀዊሃ ሥሙ ራን ለጉንድ መካነ ዝንፋ ያስተፋንውም በሰላም እንዘ ይብሉ እመ ሐርክ እምዝየ በፈቃድ እግዚአብሔር ኢትር ስዐነ እስከ ይመጽእ ዳግመ እግዚእነ ዘፈጠረክ ወዘፈጠ ረነ በብሂለ ዝ ቃል ተለውም ወፈነውም እስከ ፪ ምዕ ራፍ።

ጳ፫. ወእውሥእ አቡነ ዮሐንስ እስከ አይቱ ተሐውሩ እንከሰ ተመየጡ ንበ እንበረ ከመ እግዚአብሔር ወሰላመ

ባሉ፤ ነፍሱ ዛሬ ተለይታ የሞቶ አይመስላችሁምን? የሰማይ መላእክትም በኅብረት ዕልል ታን አደረጉ።

ጳጂ. ከዚህም በኋላ የአባ ዮሐንስን የሥጋውን ታቦት ተሸከመው የጳጳሳት አለቆች ሥጋውን ያዙ፤ አመሰግኑት። በሀገራቸው ቋንቋም እከበሩት፤ አደነቁት፤ በየዜማ ስልታቸውም እከበሩት። ሕዝብም ሁሉ አባት ሆይ! አባት ሆይ! በምድር ላይ እንዳንተ ያለ የከበረ የላም እያሉ ተከተሉት። ከእነሱም በኋላ የጉንድ የከበሩ ድንጋዩ ቿና የተወደዱ እንጨቶቿ እንዲህ እያሉ፤ በሰላም ወደ መቃብሩ ቦታ ያሰናብቱት ዘንድ ተከተሏቸው። በእግዚአብሔር ፈቃድ ከዚህ ፊልሰህ ከሂድህ የፈጠረህና የፈጠረን ጌታችን ዳግመኛ እስኪመጣ ድረስ አትርሳን። ይህንንም ቃል በማለት እስከ ሁለት ምዕራፍ ድረስ ተከትለው ሸኙት።

ጳ፫. አባታችን ዮሐንስም እንዲህ ብሎ መለሰ፤ እስከ የትትሄዳላችሁ እንግዲህስ እግዚአብሔር ወደ አስቀመጣችሁ

እግዚአብሔር የሀሉ ምስሌ ከመ ወሰሚያሙ ዘንተ ነገረ እንከሩ ወተደሙ ሕዝብ ወይ ቤሎሙ ፩ ሐራዊ ቀዳሚሰ ነገርኩክመ ከመ በ አቡነ በሕይወቱ ሶበ ኮነ ፍልሰቱ እመ ሞቀተኒ ሥጋው።

ጳ፩. ወካዕበ ይቤሎሙ አቡነ ለዕፀው ወለአዕባን ከቡራን ዘሐመ ሕማመ ከብድ ወዘ ደወየ ደዊ ካልእ ብእሲ እመ አልከፈክመ ሥጋው ኩት ድኒነ ለኩሉ ዘሐመ ሥጋው ወእንደርኩ ሥልጣንየ ወኃ ይለ እግዚእየ ላዕሌክመ።

ጳ፪. ወእምድኅሬሁ እንዘ የንዝኑ ወደቱከዙ ተመይጡ ወስተ ምንባርሙ እስከ ይከደ ይትፈውሱ ቦሙ ኩሎሙ ድውያን ወሕመማን።

ጳ፫. ወካዕበ እንሂእ ሰብእ አርአየነ ጸጋሁ በምድረ ፊፋን በፍሥሐ እንዘ ይረውጽ ብሔረ እምሐራ አፈልፈለ ደመ እም ታቦተ ሥጋው ርእዮ ዘንተ ደመ ነጽሐ ኩሉ ዘበ ነውረ ሥጋ ሶበ ርእየ ነጥበ ደመ።

ተመለሱ። የእግዚአብሔር ፍትር እንደነትም ከእናንተ ጋር ይነር። ይህንንም ሰምተው ሕዝቡ ፈጽመው አያነቱ። አንድ ጭፍራም እንዲህ አላቸው፤ ፍልሰቱ በሆነ ጊዜም ሥጋው ብትሞቀኝ አባታችን በሕይወቱ እንዳለ መጀመሪያ ነገራችንላቡ።

ጳ፩. ዳግመኛም አባታችን እንጨቶችንና የተከበሩ ድንጋዮችን እንዲህ አላቸው፤ የሆድ ሕማም የታመመ ሌላ በሽታንም የታመመ ሰው ሰውነቱን ቢያስከትሉ ሥጋው ለታመመ ሰው ሁሉ መድኃኒትን ሁኑ። ሥልጣኔንና የጌታዬን ኃይልም በእናንተ ላይ አሳድራለሁ።

ጳ፪. ከዚህም በኋላ እያዘነና እየተከዙ ወደ መቀመጫቸው ተመለሱ። እስከ ዛሬም ድረስ ሁሉም ድውያንና ሕመማን ይፈውሱባቸዋል።

ጳ፫. ዳግመኛም ሰውን እስነሥቶ በፊፋን ምድር በደስታ ጸጋውን አሳየን፤ በእምሐራ ሀገርም እየሮጠ ሳለ ከሥጋው ታቦት ደምን አመነጨ። ይህን ደም አይቶ የሥጋ ነውር ያለ በት ሁሉ የደሙን ጠብታ ባየ ጊዜ ነፃ።

፳፮. ወይቤ ለሊሁ ዳግመ
ዝንቱስ አገሥታኒ ወኢያንበ
ረኒ ላዕሊሁ ይግሃለኑ ኤል
ግዕ ቅረብ ንቤያ አስመ
አንተ ትክል ጸዊርትዮ በግ
ህል ወሰሚያ ኤልግዕ ቃለ
አቡነ ተተበሎ በፍሥሐ ያሮ
ወአብጽሐ ንበ መቃብሩ።

፳፯. ወከሉሉ ሕዝብ ወመሃይ
ምናኒሁ ለጸድቅ ተበርዎ አን
ጸረ ምዕራቢሃ ለኢጎራ አመ
፲ወ፳ ለመጋቢት በስመ እግ
ዚአብሔር ወዝዮ መቃብሪሁ
ኮነ አመ ፳ወ፱ በዝ ወርሳ።

፳፱. ወሶቤሃ ተግኅህ ቊራ
ለኩላ ምድረ ሊባኖስ ወአስ
ሐትያ ወነፍኒፈ ቊር ኮነ
ምወቀ ከመ በዓለ ልደቱ ወበ
ዓለ ዕረፍቱ ናብዕላ ዮም
ለበዓለ ፍልሰቱ እስመ አብዐ
ልዋ ከቡራን ሊቃነ ጳጳሳት
ናክብራ ዮም ለበዓለ ፍልሰቱ።

፴. ብፁዕ ውኒቱ ዘያለብሰ
ዕሩቀ ወብፁዕ ዘያበልዕ ርኑበ
ወዘያጸግብ ነጻዮ በተገዳረ
ልደትክ ብፁዕ ዘያነብብ ወዘ

፳፯. ዳግመኛም እርሱ ቅሉ
እንዲህ አለ፤ ይህ ተሸነሚስ
አስቸኮለኝ በርሱ ላይም አላስ
ቀመጠኝም (አልተመኘኝም)።
ይቅር ይበለኝና ኤልሳዕ ወደ
አኔ ቅረብ አንተ በደንብ ልት
ሸከመኝ ትችላለህና። ኤልሳ
ዕም የአባታችንን ቃል ስምቶ
በሰስታ ተተብሎ ተሸከሞ ወደ
መቃብሩ አደረሰው።

፳፰. ሁሉም ሕዝብና የጸድቁ
አማኞችም በእግዚአብሔር ስም
መጋቢት አሥራ ስምንት ቀን
በኢጎራ ምዕራባዊ አቅጣጫ
ቀበሩት። በዚህም ቀበሩ በዚህ
ወር በሃያ ዘጠኝ ቀን ሆኑ።

፳፱. ያንጊዜም የሁኅ. የሊባኖስ
ምድር ቅዝቃዜዋና ቀቀኗ (ከፍ
ተኛ ውርጭዋ) ተወገደ። የው
ርጩ ካፍያ የሞተ ሆነ። እንደ
ልደቱና እንደ ዕረፍቱ በዓለ
የፍልሰቱ በዓልን ዛሬ እናክብ
ራት፤ የተከበሩ የጳጳሳት አለ
ቶች አክብረዋታልና።

፴. በልደትህ መታሰቢያ የተራ
ቆተውን የሚያለብስ ብፁዕ
ነው፤ የተራበውንም የሚያበላ፤
የተቸገረውንም የሚያጠግብ

ይሰምዕ መጽሐፈ ገድልክ
በበዓለ ዕረፍትክ ተአሚና
ኪዳነ ጽድቅክ ወብፁዕ ዘእ
ብእ መባኣ ውስተ ቤተ ክር
ስቲያን በበዓለ ፍልሰትክ።

፴፩. እግዚአብሔር የሀበነ
በትንብልናሁ ለአቡነ ዮሐ
ንስ ሞገስ ጸጋሁ ወዐስበ
ዓማሁ ለኩልነ እግብርቲሁ
ደቂቀ ዮሐንስ ለዓለመ ዓለም
ወምስለ ሀገሪትኅ ኢትዮጵያ
ሀገረ እግዚአብሔር ለዓለመ
ዓለም አሚን።

ከፍል ፶ወ፱

ዘከመ ረከዐ ዳግመ

ለአቡነ ተክለ ሃይማኖት

በስመ እግዚአብሔር አብ
ዘይኳንን ኩሎ ሰማያት ወም
ድረ ወሰማየ ውትያኖስ በነ
ፋስ አዜብ መልዕልተ ደመና
ዘእልዐሎ ለጽንፈ ሰማያት
ወምድር በሥዝሩ ከመ ክር
ታስ ዘጠብለሎ ወበስመ እግ
ዚአብሔር ወልድ ዋሕድ እም
ቅድመ ዓለማት ዘሀሎ ለዕ
ንለ እመሕያው ትስብኢተ
መለኮቱ ዘእብዐሎ በሥጋ

ብፁዕ ነው። በዕረፍትህ በዓለ
የጽድ ቅህ ቃል ኪዳንን
በማመን የገ ድልህን መጽሐፍ
የሚያነብና የሚሰማም ብፁዕ
ነው። በፍል ስትህ በዓልም
ወደ ቤተ ክርስቲ ያን መባዕን
ያግባ ብፁዕ ነው።

፴፩. እግዚአብሔር በአባታ
ችን ዮሐንስ ምልጃ የጸጋው
ሞገስንና የደካሙ ዋጋ ለሁ
ላችን አገልጋዮቹ ለዮሐንስ
ልጆች ለመላው የእግዚአብ
ሔር ሀገር ከሆነች ከኢትዮ
ጵያ ጋር ይሁን፤ ለዘለዓለሙ
አሚን።

ከፍል ሃምሳ ዘጠኝ

ዳግመኛ አባታችን ተክለ

ሃይማኖትን እንደ አገኘው

ሰማያትንና ምድር ሁሉ
ፈጥሮ የሚገባ የውትያኖስ
ውኃን በአዚብ ነፋስ ፍኑና
በደመና ላይ በሚያወጣው
የሰማያዊና የምድርን ጻርቻ በስ
ንዝሩ እንደ ብራና በጠቀለለው
በእግዚአብሔር አብ ስም ዓለም
ሳይፈጠር የነበረ፤ ከማርያም
ሥጋን ተዋሕዶ የመለኮቱ ሰው
መሆን የሰውን ልጅ ያክበረው፤
በእንድ በእግዚአብሔር ወልድ

ማርያም ተሥላሎ ወበስመ
እግዚአብሔር መንፈስ ቅዱስ
ህልው ዘነፍሐ ውስተ ገጸ
አዳም መንፈስ ሕይወት ለእ
ህብሎ በፅዱ ሕሊና ወበፅዱ
ዕሪና እምቃለ መለኮቱ ዘእ.
ይትከፈል ቃለ ተዋሕዶተ
መለኮቱ ዘእያሐዕዕ በኢተ
ከፍሎ ለዓለመ ዓለም
አሚን።

፩. ስማዕኬ ኦ ሕዝበ እስራ-
ኤል ወለቡ መጽሐፈ ገድሉ
ለክቡር ወለብዑዕ ዮሐንስ
ምሥራቃዊ ዘሠረተ እም
ብሔረ ጽባሕ ብርሃነ ዓለም
መንፈሳዊ እስመ ትሩፈ ምግ
ባር ውሉቱ በገድል ወበንጽሕ
በፍቅር ወበትዕግሥት በእር
ምሞ ዘመጽአ ላዕሌሁ ይት
ዒገሥ በእንተ ሥነ ጽድቁ
ለእምላክነ።

፪. ወበእንተ ዝነቱ ይትፈቀድ
ሥነ ለእቡነ ዕንቁ ባሕርይ
ወእኮ ንጽሐ ከመ ንጽሐ
ሥጋ ወነፍስ ምድራዊ አላ
ተመሰለ ንጽሐ ከመ መላእ
ክተ ሰማይ በሕሊና አፍኣ

ስም በአዳም ፊት የሕይወት
መንፈስን ያሳደረ፤ እንድ ሃሳብ
እንድ ዕሪና የሚያስኝ ህልው
በሆነ በእግዚአብሔር መንፈስ
ቅዱስ ስም፤ ከእኩሉ ሦስት
ነት የተነሣ የመለኮቱ ቃልነት
የማይክፈል፤ የመለኮቱ እንድ
ነት ባለ መከፋፈል የማይጎ
ድል፤ ለዘለዓለሙ በእውነት
ያለሐሰት ለዘለዓለሙ አሚን።

፫. የእስራኤል ሕዝብ ሆይ!
ምሥራቃዊ የሆነና ንዑድና
ክቡር የሚሆን የዮሐንስ የገ
ድሉ መጽሐፍን ስማ፤ እስተ
ውል። ከምሥራቅ ሀገር የወጣ
(የተገኘ) መንፈሳዊ የሆነ የዓ
ለም ብርሃን በገድልና በንጽ
ሕና፤ በፍቅርና በትዕግሥት
ስለ እምላካችን ሥነ ጽድቅ
ብሎ በእርሱ ላይ የሚመጣ
ውን ሁሉ በእርምሞ (በዝ
ምታ) የሚታገስ እርሱ በጎ
ሥራን ያበዛ ነውና።

፬. ስለዚህም ዕንቁ ባሕርይ
የሆነ የአባታችን ሥራው ይወ
ደዳል። ንጽሕናውም ምድራዊ
እንደሆነ እንደ ሥጋና ነፍስ
ንጽሕና አይደለም፤ ንጽሕናው
በውስጥ በአፍኣ እንደ መላእ

ወበውሳጢ ልቡና መዓዛ
ቅድስናሁ ከመ ዮሐንስ መጥ
ምት ወጣዕመ ቃሉ ወፍቅሩ
ከመ ማርያም እመ እግዚ
አነ እንተ ይሉቱ ትምክሕተ
ኩልነ ብዑዓዊ እቡነ እንዘ
ሀሎ ውስተ ደብረ ኤራን
በሰጊድ ወበእስተብቱዖ በተ
ሐርሞ ወበጽሙና ወበጸብእ
ሰይጣናት ፈጸመ ፤ ከራማ
ቲሁ።

፭. ንትመየጥ ንበ ዘቀዳሚ
ነገር ዘከመ ወጽኦ እቡነ ዮሐ
ንስ ምድረ ኢትዮጵያ ለፊ
ጽሞ ፈቃደ እምላኩ በግብረ
ቀኖና ወበተጋድሎ በጽሐ
ምድረ ትግሬ ወረከበ ህየ
እበ ክቡረ ዘይሰመይ ተክለ
ሃይማኖት እበ ቅዱሳን አእ
ላፍ።

፮. ወእምዝ ቆመ አንጻረ ገጽ
እቡነ ዮሐንስ እንዘ ደብል
በልቡ ምንት ውሉቱ ብእሲሁ
ወሶበ ርእዮ በርኑት ፍኖት
አደሞ ሥነ ገጽ ወይቤ መል
አክነ ሰማያዊ ወዘነተ ብሃሎ
ከመ ይጠይቅ ዜናሁ ቀርቦ

ክት ነው እንጂ። የቅድስናው
መዓዛው እንደ ዮሐንስ መጥ
ምት ነው። የቃሉ ጣፋጭነትና
ፍቅሩም የሁላችን መመኪያ
እንደሆነችው የጌታችን እናት
እንደ ቅድስት ድንገል ማር
ያም ነው። ብዑዕ የሆነ አባታ
ችንም በኤራን ደብር ውስጥ
እያለ በሰጊድና በምልጃ በት
ሐርምትና በጽሙና በሰይጣ
ናት ጸብም ሃምላ ዘመናትን
ጨረሰ።

፯. ወደ መጀመሪያው ነገር እን
መለስ፤ አባታችን ዮሐንስ በደ
ብረ ኤራን ወደ ኢትዮጵያ ምድር
እንደወጣ በቀኖና ሥራና በገ
ድል የእምላኩን ፈቃድ ፈጽሞ
ወደ ትግሬ ምድር ደረሰ። በዚ
ያም የብዙዎች ቅዱሳን አባት
የሆነ ተክለ ሃይማኖት የሚ
ባል የከበረ አባትን አገኘ።

፱. አባታችን ዮሐንስም በልቡ
ሰውየው ምን ዓይነት ነው
እያለ ከዚህ በኋላ ፊት ለፊቱ
ቆመ። በራቀ ጎዳናም ባየው
ጊዜ የፊቱ ደም ግባት ማረከው
(ደስ አሰኘው) እና ሰማያዊ
መልእክ ነው እንደ አለ። ይህ
ንንም ብሎ ነገሩን ሊረዳ ወደ

ነቢሁ ወይቤ መኑ ስምክ
እግዚእየ ወይቤሉ አነ ውሉቱ
ተክለ ሃይማኖት መሬታዊ
ወይቤሉ አይቱኑ ብሔርክ
ወተሰጥዎ እንዘ ይብል ብሔ
ርየሰ ብሔረ ዞረሬ ወዝየ
መጸሐኩ ንበ ዕልው ንጉሥ
እመ ክሐደ ስመ አምላኪያ
እስብክ ወንጌለ እግዚአብሔር
ውስተ አድያማተ ትግራ።

፩. ወእንዘ ይትናገሩ ዘንተ
ክልኢሆሙ ጸድቃን በበይና
ቲሆሙ ምስለ ቀፈረ ውድም
ሣልሳዊ መጽሐፍ ሐራሁ ለመ
ተሉሜ ወይቤልዎ እ ቅዱሱ
ለእግዚአብሔር ነፃ ይብለክ
እግዚእ መተሉሜ ገብረ ለክ
ፍሥሐ ወመንበረ ዐቢያ
ወእስተዳለወ ለክ ነገሥተ
ወመኪንንተ ለተበላክ እስመ
ናሁ ነገርናክ ስግድ ቤተ
አምላክነ ወሰሚያ ዘንተ
አቡነ ተባህሉ በበይናቲሆሙ
ነዋ ይዜ ጉሕላዊ ሐዋርያ
ፈነወ ንቤነ እመ ኢየንፍር
በአምላኩ።

፪. ወሶቢሃ ሮፁ ቺቱ ዕደው
ንበ ንጉሥ ወበጸሐሙ ቆሙ

እርሱ ቀርቦ ጌታዬ ስምህ ማን
ይባላል? አለ። እኔ ምድራዊ
ተክለ ሃይማኖት እባላለሁ
አለው። ሀገርህን የት ነው?
አለው። ሀገሪሽ ዞረሬ የምት
ባል ሀገር ናት ብሎ መለሰ
ለት። የአምላኪን ስም ቢክድ
በትግራይ አውራጃዎች ውስጥ
የእግዚአብሔር ወንጌልን እሰ
ብክ ዘንድ ወደዚህ ቦታ ወደ
አላዊ ንጉሥ መጣሁ።

፩. ሁለቱ ጸድቃንም እርስ በር
ሳቸው ይህን ሲነጋገሩ የመተ
ሉሜ ወታደር ከሦስተኛው
ቀፈር ውድም ጋር መጡ።
እንዲህም አሉት፤ የእግዚአብ
ሔር ቅዱስና አገልጋዩ ሆይ!
ገዢው መተሉሜ ና ይል
ሃል፤ ደስታንና ታላቅ ወንበር
ንም አድርጎልሃል፤ ነገሥታትና
መኪንንት እንዲተበሉህ አዘጋ
ጅቶልሃል። አሁን እንደ ነገር
ንህ በአምላካችን ቤት ስገድ።
አባታችንም ይህን ስምቶ እርስ
በርሳቸው እንዲህ ተባባሉ፤
በአምላኩ ባያፍር እነሆ ዛሬ
የመልአክተኛን ሽንገላ ወደ
አኛ ላከ።

፪. ያንጊዜም ሦስቱ ወንዶች
ወደ ንጉሡ ሮጡ፤ ደርሰውም

ቅድሜሁ ወይቤሉ አቡነ ለዕ
ልው መተሉሜ አንተ አብድ
ወእንበብል ብለን ለምንት ታላ
ምወኒ በነገርክ እመ ነገር
ኩክ ኢትሰምዕ እመ ጸረፍ
ኩክ ደንራተ ይመስለክ እከ
ምር እ ዐማሂ ወከሓዲ
እምደጥፋዕ ስመ አምላኪያ
ውሉቱ እፈቅድ ይጥፋዕ ኩሉ
ዓለም ቀሊል ንበ አምላኪያ
ውሉቱ ሰርዎቱቶ ለኩሉ
ዓለም።

፪. ወእምዝ ተምዐ ንጉሥ
መተሉሜ እስክ ይሰጠኝ
መልበሱ አንተ ውሉቱ ተክለ
ሃይማኖት እፎ እንሃለክ ትሠ
ርዐኒ ንይለ አምላክክ ተዐቢ
ወስመ አምላኪያ ታቲሕት
እምኩሉ አማልክት እስኩ
ንግረኒ ለአምላክክ ስም ከመ
እከመን ቦቱ በመልበርዬ።

፩. ወይቤሉ አቡነ እመ ነገ
ርኩክ አምላኪያ እመ እመ
ንክ ስም አምላክ ሰማይ ወም
ድር ውሉቱ ዘመጽአ በሥጋ
ማርያም ይግበር መድኃኒተ
ለሕዝቡ እመ ኢከመንከኒ
ዘንተ ቃልየ አወሥከክ ስም

በፊቱ ቆሙ። አባታችንም ዓላዊ
መተሉሜን እንዲህ አለው፤
አንተ ሰነፍና ልብህ የጠፋ
በነገርህ ለምን ታደክመኛለህ?
ብነገርህ አትሰማም፣ ብለድብ
ህም ጨዋታ ይመስልሃል።
አንተ ዐመፀኛና በደለኛ ሆይ
እውቅ፤ የእርሱ የአምላክ ስም
ከሚጠፋ ዓለሙ ሁሉ ቢጠፋ
እውዳለሁ፤ ዓለምን ሁሉ ማጥ
ፋት በአምላክ ዘንድ ቀላል
ነው።

፪. ከዚህም በኋላ ንጉሥ መተ
ሉሜም ልብሱ እስኪቀደድ
ድረስ ተቆጣ። ተክለ ሃይማ
ኖት አንተ ነህን? እንዴት አፍ
ርሰህ ትሠራኛለህ? የአምላክህን
ንይል ከፍ ከፍ ታደርጋለህ፤
የአምላኪን ስም ግን ከአማል
ክት ሁሉ ታዋርዳለህ። በመል
በርዬ አምንበት ዘንድ የአምላ
ክህን ስሙን እስኪ ንገረኝ?

፩. አባታችንም እንዲህ አለው፤
በስሙ ካመንክ አምላኪን ስነ
ግርህ ለሕዝቡ ድንኮን ሊያ
ደርግ የማርያምን ሥጋ ለብሶ
የመጣ የሰማይና የምድር አም
ላክ ነው። ይህ ቃልን ካላመን
ከኝ የናዝሬት ሰውና ወንጌላዊ

ኢየሱስ ናዝሬዊ ወንጌላዊ።

፱. ወእምዝ ሜጠ ገጸ መተ ሉሜ ንበ ሐራሁ እንዘ ይብል እምጽኡ ኒ ቀፈዋተ ለእሱ ዕደው ምስለ እነዳ ላሕም ርጡባት ለለ፩ ፩ ደይዎሙ ውስተ እላንቱ ቀፈዋት ወት ገድፍዎሙ ውስተ ጦማረ ግራር ወሰማያሙ ሐራሁ ትእዛዘ መተሉሜ ሐሩ።

፲. ወእምጽኡ ኒ ቀፈዋተ ወወደይዎሙ ለእሱ ቅዱሳን ወሐተምዎሙ ለእሱ ቀፈዋት ምስለ እነዳ ርጡብ ወእሱ ቅዱሳን ይሴብሕዎ ለእግዚ አብሔር እንዘ ይሰግዱ ሉቱ ወይቤልዎ ሐራሁ ለንጉሥ ወደይደናቦሙ ውስተ አፈ ቀፈዋት ምንተ ንግበሮሙ እስመ አንተ ተእምር ኩሉ ሕይወቶሙ ወሞቶሙ ይእዘ ንግረነ በጸሐቶሙ ውተሰ ጥዎሙ ንጉሥ መተሉሜ ወይብሉሙ ንሥኡ ኒ ቀፈዋተ ጽርርዎሙ ወሰድዎሙ ውስተ ጦማረ ግራር ወይት ገደፉ ህየ ከመ ኢይትረከቡ

የሆነ የኢየሱስ ስሙን እምል ብሃለሁ።

፱. ከዚያም በኋላ መተሉሚ እንዲህ ሲል ፊቱን ወደ ጭፍ ሮቹ መለሰ፤ ሦስት ቀፎችን እምጡ፤ እነዚህ ወንዶች ከረ ጠቡ የላም ቱርቦቶች ጋር በእነዚህ ቀፎዎች ውስጥ ጨምሩትሁ ጦመ ግራር በተባለ ገደል ትጥሏቸው ዘንድ። ጭፍ ሮቹም የመተሉሜን ትእዛዝ ለምተው ሂዱ።

፲. ሦስት ቀፎዎችንም እምጥ ተው እነዚህን ቅዱሳን አስገቧቸውና በእርጥብ ቆዳ እነዚህን ቀፎዎች ዘጉባቸው። እነዚህ ቅዱሳንም እየሰገዱለት እግዚ አብሔርን ያመሰግኑት ነበር። የንጉሥ ጭፍሮችም እንዲህ አሉት፤ በቀፎዎቹ ውስጥ እስ ገብተናቸዋል፤ ምን እናድርጋቸው? አንተ ሕይወታቸውንና ሞታቸውን ታውቃለህና ባሬ መድረሻቸውን ንገረን። ንጉሥ መተሉሜም መለሰላቸው፤ ሦስቱን ቀፎዎች ያዙና ተሸከማችሁ ወስዳችሁ ጦማረ ግራር በተባለው ገደል ውስጥ ይጣሉ፤ በዚያም በድኖቻቸው እንዳይ

አብድንቲቦሙ ወሐዕዕምቲ ቦሙ ለከለባት ባሕቱ ዕቀ ብዎ ለውሐቱ መነኩስ መሠርዩ መጠነዝ ሥቃይ ዘእም ጽኦ በብሔርያ።

፲፩. ወተንሥኡ ዕደው ፀዊ ሮሙ ቀፈዋተ ወተለውዎሙ ትዕይንት ወእንስቲያሁ ለንጉሥ መተሉሚ ወመገብተ ቦገር ከመ ይርእዩ ንዲሳ ቶሙ ውስተ ጦማረ ግራር ወንጉሥስ እስተዓቀበሙ በባይናቲቦሙ ለኩሉ ትዕይንተ ቤቱ ከመ ይግበሩ ሰላመ በፍኖት ወኢያውዕእዎሙ እምዝንቱ ወለእሱሂ ዕደው ንደግዎሙ ውስተ ጦማረ ግራር።

፲፪. ወእንዘ ኢይወድቱ ማእለክ ፀድፍ አውጽእሙ መልእክ እግዚአብሔር ወእምህ ጦሙ እሞት ወሚጠሙ ፍጡነ ንበ ቀዳሚ ነገሮሙ እንዘ ይረውፁ ወይተፈሥሐ በጽሐ ቅድመ ንጉሥ ወቀደ ምዎሙ ኒቱ ቅዱሳን ለእስ ንደግዎሙ ሰብእ ወእንዘ ይዛ

ገኙ፤ አጥንቶቻቸውም ለውሾች እንዲሆኑ፤ ነገር ግን በቦገራ ላይ ይህን ያህል ስቃይ ያን ሥራዮች መነኩሴ ጠብቷት።

፲፩. ወንዶችም ቀፎዎችን ተሽከመው ተነሡ። ከተመኞችና የንጉሥ ሴቶች የቦገር ሹማ ምንቶችም ጦማረ ግራር በተባለ ገደል ውስጥ መውደቃቸውን ያዩ ዘንድ ተከተሏቸው። ንጉሡ ግን የቤቱ ሰዎችን ሁሉ በመንገድ ሰላምን እንዲያደርጉ፤ ከዚህም ውድቀት እንዳያወጧቸው እርስ በርሳቸው አጠባበቃቸው። እነዚህንም ወንዶች ጦማረ ግራር በተባለ ገደል ውስጥ ጣሏቸው።

፲፪. በገደልም መካከል ሳይወድቁ የእግዚአብሔር መልእክ አውጥቶ ከሞት አዳናቸው። ወደ መጀመሪያ ነገራቸውም ፈጥኖ መለሳቸው። እየሮጡና እየተደሰቱ ሦስቱ ቅዱሳን የጣሉዋቸውን ሰዎች ቀድመዋቸው በንጉሥ ፊት ደረሱ። ንጉሡ ንና መኳንንቱን እንዲህ አያሉ

ለፍጋሙ ለንጉሥ ወሰመኒ
ንንቲሁ እንዘ ይብሉ ርእዩ
ንይል አምላክነ ዘአው ዕለነ
እምዘ ወሀብክነ ሥቃያተ
ንሕነሰ ንትማክሕ በእም ላክነ
ዘገብረ ለነ ሣህለ ወምሕረተ
በእምላክ ዚኣክ ኢትትአመን
ቦቱ ወኢትትመክሕ አንተ
ዕንቡዘ ልብ አመ ኮነ ከማን
ኢያስተማክሕ አምላክክ ወኢ
ያስተማኒ አምልኮተ ዚኣክ።

፲፫. ወሶበ ርእዮሙ ንጉሥ
ተናገሮሙ በጽሚት ወይቤ
ሎሙ ንግሩኒ ዘእድንክሙ
ከመ እእመን ቦቱ ወእእመን
ብከመ ወይቤሎሙ ማር
ተክለ ሃይማኖት ለአቡነ ዮሐ
ንስ ወለቀፈረ ውድም ቀዳ
ሚኒ ነገርከከመ ከመ ተአን
በዘ ልቡ ለንጉሥ በዐመሃ
መተሎሚ አመ ይብሉከመ
እኩይ ብእሲሁ ወጠዋይ
ሕሊናሁ ወእንዘ ይዛለፍም
ዘንተ መጽኡ ዕደው እለ
ገደፍዎሙ።

፲፬. ወሶበ ርእደዎሙ ህየ
እንጸረ ገጹ ቀዊሞሙ በጥብ
ዐት ፈርሁ ወደንገዑ ውነ

ይለድባቸው ጀመር፤ ከሰጠኸን
መከራ ሁሉ ያወጣንን የእም
ላካችንን ንይል ተመልከቱ፤
እኛስ ይቅርታንና ቸርነትን ባይ
ረገልን እምላካችን እናመልካ
ለን፤ በእንተ እምላክ አትመን
በት፤ እንተ ልብ ጥፉም አትመ
ካበ፤ እምላክህ እንደ እኛ
ከሆነ እያስመክም የእንተ እር
ሱን ማምለክ እያስደስትምና።

፲፫. ንጉሡም ባያቸው ጊዜ
ተስ ብሎ ተናገራቸው፤ እን
ዳምንበትና እንዳምንባችሁ
ያዳናችሁን ንገሩኝ አላቸው።
ብዑዕ ተክለ ሃይማኖትም
አባታችንን ዮሐንስንና ተፈረ
ውድምን እንዲህ አላቸው፤
መጀመሪያም የንጉሡ ልብ
በዓመዕ እንደጠፋ ነግራያች
ኃለሁ፤ መተሎሚ ቢሷችሁ
ሰውየው ክፉ ነው፤ ሕሊና
ውም ጠማማ ነው፤ እንዲህ
ሲለድቡት የጣሉዋቸው ወን
ዶች መጡ።

፲፬. ባዩላቸው ጊዜና በዚያም
ፊት ለፊቱ በጭካኔ ቆመው
ባገኛቸው ጊዜ ፈርተው ደነ

ጥሉ ዘይትናገርም ለንጉሥ
ወከሉ ትዕይንት ወመከኒን
ንት ርእዮሙ መድኃኒተ እም
ላኮሙ ወረዳኢሆሙ ለገዱ
ሎቱ እንዘ ይብሉ አመነ
በእምላክ ዝንቱ ብእሲ ዘአው
ዕሉ ውስተ ጦማረ ግራር
ወአዕይደም እምክኖኒ ሞት
ውስተ ሕይወት ከመ አው
ዕሉ ለዮናስ ቀዳሚ እም
ከርህ እንበሪ ዕመቶ።

፲፭. ወሶቤሃ ተሀውከት ኩላ
ሀገር ውተመዝበራ አብያቲ
ሆሙ ለገነውት ወለሰብእ
መሀርያን ወከሉ ሕዝብ
አመንተዉ ነገረ በእንተ እም
ላኩ ለውሉቱ ብእሲ ለኢ
አሚን ወለከሐድ ወእሉሃ
ቅዱሳን እንፈርዐ፡ ቅድመ
ገጸ ንጉሥ በእንተ እግዚአብ
ሔር ሆናየ ዘገብረ ሎሙ
ወእምሰጦሙ እምጦማረ
ግራር።

፲፮. ወይቤሎ አቡነ ዮሐንስ
ለማር ተክለ ሃይማኖት በእን
ቲኣነ ዘተናገረ ናሆም ነቢይ
ሆናይ እገረሆሙ ለጸድቃን
ናሁ ይትባረክ ስሙ **ለእግ**

ገቡ፤ ለንጉሡም የሚናገሩትን
አቡ። ከተመኛችና መከኒን
ቲም ሁሉ የእምላካቸውንና
የረዳታቸውን ማዳን አይተው
እንዲህ እያሉ ለገዱለት፤
ጦማረ ግራር ከተባለ ገደል
ውስጥ ያወጣው ቀድሞም
የናስን ጥልቅ ከሆነ ከከርህ
እንበሪ እንዳወጣው ከሞት
ትጣት ወደ ሕይወት ያሻገረው
እርሱ ነውና በዚህ ሰው እም
ላክ እምነናል።

፲፭. ያንጊዜም ሁሉ ሀገር
ታወከች። የእምላኪዎችና
(ጣዖት) የሥራዮች ሰዎች
ቤቶቻቸውም ተመዘበሩ። ሕዝ
ቦችም ሁሉ ስለዚያ ሰውዬ
እምላክ ላለማመንና ለመ
ካድ ነገርን አመነቱ። እነዚ
ህም ቅዱሳን ጥሩ ነገርን
ያደረገላቸውና ጦሙ ግራር
ከተባለ ገደል ያዳናቸው ስለ
እግዚአብሔር በንጉሥ ፊት
ተደሰቱ።

፲፮. አባታችን ዮሐንስም ብዑዕ
ተክለ ሃይማኖትን እንዲህ
አለው፤ ነቢይ ናሆም የጸድ
ቃን እግራቸው መልካም ነው
ብሎ የተናገረው ስላንተ ነው።

ዚህ ብሔር ዘላብጽሐነ ህየ ለኩልነ ንበ ተደለወ ሥቃይ ወገድል ወኩነኔ በእንተ አማኒ ትዕግሥቱ ለእግዚአብሔር።

፲፮. ወእምድኅረዝ አልበሶ አልባሰ ምንኩስና በመልበርዴ እምቅድመ ፲ወደ ነዋልው ሥዩማን ውስተ አህጉራተ ኢትዮጵያ ወእመንቱ ውሉዱ ለእቡነ ተክለ ሃይማኖት ዘወ ለዶሙ በቅብዕ ወበእስኪማ ወቅናተ ዓዲም ዘየሐንሰ ገዳማዊ ወዓዲ በእስኪማ ቅድስት ዘመላእክት።

፲፩. ወእምቅድመ አሉ ነሥኦ አልባሰ ምንኩስና አባ የሐንሰ በእደ ተክለ ሃይማኖት ወበእንተ ዝንቱ ተዐውቀ ብኩርናሁ ወእሥልጠኖ ላዕለ ኩሉ ውሉዱ በታሕቱሁ ከመ ይኩን እመረ ላዕለ ኩሉ ቅዱሳን እለ ህለዉ በእድባር ወበኣታት በገዳም ወበጸማዕት።

፲፱. ወእምዝ ሰገደ ታሕተ እገሪሁ አባ የሐንሰ እንዘ ይብል ባርክ ፍኖትየ ኦ አቡየ

የእግዚአብሔርን ትዕግሥቱን ስለ ማመን ስቃይና ገድል ቅጣትን ወደተዘጋጀበት ወደ ዚህ ቦታ ሁላችንንም ያደረሰን የእግዚአብሔር ስመ ይባረክ (ይመስገን)።

፲፮. ከዚህም በኋላ በኢትዮጵያ ብሔሮች በተሾሙት በአሥራ ሁለቱ አረኞች ፊት በመልበርዴ የምንኩስና ልብስን አልበሰው። እነዚያም በቅብና በእስኪማ የወለዱት የብዕዕ የእቡነ ተክለ ሃይማኖት ልጆች ናቸው። ገዳማዊ የሆነ የየሐንሰ የቱርበት ቅናትን አስታጠቃቸው፤ በተቀደሰች በመላእክት አስኪማም አከበራቸው።

፲፩. በእነዚህም ፊት አባ የሐንሰ በተክለ ሃይማኖት እጅ የምንኩስና ልብስን ተቀበለ። ስለዚህም ብኩርናው ታወቀ። በታቹ ባሉት ልጆች ሁሉ ላይም አሥልጠነው፤ በተራራዎችና በበአቶች በገዳምና በዋሻ በሚኖሩ ቅዱሳን ሁሉ ላይ ታዋቂን ይሆን ዘንድ።

፲፱. ከዚህም በኋላ አባ የሐንሰ እንዲህ እያለ ከእግሩ በታች ሰገደ፤ አባቱ ሆይ! መንገዴን

ከመ አሁር እንከ ረስየኒ ደብረ ሊባኖስ ንበ አዘዘኒ እግዚአብሔር እንተ ይኢቲ ከክልከ አእመርኩ በመንፈስ ቅዱስ።

፳. ወይቤሉ አወ ይኢቲ ከክልየ እምቀዳሚ አይደፀኒ መልእክ እግዚአብሔር ህየ ምዕራፍየ ወህየ እትካፈል መቃብረ አበውየ ይኢዜ እስመ ሖርክ ወልድየ ህየ ሀለጢኒ ውሉድክ ውስተ ዛቲ ደብረ ሊባኖስ እስከ እመጽእ እንበር ምስሊሆሙ እምቅድመ ዝሰ ከማክ እለ ኢነሥኦ አልባሰ ምንኩስና እምኒየ አላ ይነሥኦ ድኅረ ቦእኩ ደብረ ሊባኖስ ዘኢይበልዑ ወኢይሰትዩ ነዮሙ።

፳፩. ይነብሩ ህየ ውስተ ውሳጢ ገዳም እስመ ምድረ በድው ይኢቲ ደብረ ሊባኖስ ዘአልቦቱ ሰብእ ዘእንበለ አሉ ባሕታውያን ውተሐራምያን እክል።

፳፪. ወዘንተ ብሃሎቱ ለእቡነ ተክለ ሃይማኖት እስመ አእ

ባርክ፤ ከክልህ የምትሆን እግዚአብሔር ወዳዘዘኝ ወደ ደብረ ሊባኖስ እንገዲህ እሂድ ዘንድ አሰናብተኝ፤ በመንፈስ ቅዱስ አውቲያለሁና።

፳. እንዲህም አለው፤ አዎ እርሰዋ ከክል እንደሆነች ከተድሞ ጀምሮ የእግዚአብሔር መልእክ ነግሮኛል። ማረፊያዬ በዚያች ነው፤ በዚያችም እነሆ የእባቶቼን መቃብር አካፈላለሁ። ልጄ ወደዚያች ሂደሃልና ንይልና በዚያች ደብረ ሊባኖስ ውስጥ ልጆችህ አሉ ልኝ፤ እስከመጣ ደረሰ ከእነርሱ ጋር ተቀመጥ። ከዚህ በፊትስ እንዳንተ ከእኔ የምንኩስና ልብስን ያልተቀበሉ ናቸው፤ ወደ ደብረ ሊባኖስም ከገባሁ በኋላ ይቀበላሉ እንጂ።

፳፩. በዚያ በገዳሙ ውስጥ እነሆ የማይበሉ የማይጠጡ ሰዎች ይኖራሉ። ከእነዚህ ባሕታውያንና እህልን ከተዉ ሰዎች በቀር ደብረ ሊባኖስ ሰው የሌለባት ምድረ በዳናትና።

፳፪. አባታችን ተክለ ሃይማኖት ይህን ማለቱ እነዚህ ገዳ

መረ ሕሊናው በመንፈስ ቅዱስ ከመ ይንገሥት ቆብዐ ወእስኪማ እምኒሁ እሉ ቅዱሳን ገዳማውያን መዘከመ ተው ህቡቱ ደብረ ሊባኖስ እምነበ እግዚአብሔር ለማገደሪሁ ወለመቃብሪሁ በከመ ይቤ ነቢይ በመዝሙር መቃብሪሁ ወእብያቲሁም ለዓለም ዓለም ወማገደሪሁም ለትውልድ ትውልድ ወእም ድንፈሁ እስተፋነዎ በሰላም።

፳፫. ወእምዘ እንዘ ዮሐውር አባ ዮሐንስ ረከበ በፍኖት መልእክ እግዚአብሔር ወደ ቤሉ ነጽር ሰማየ ከመ ትር አይ አልሕምተ እሉ ተመ ሰሉ ውሉደክ እሉ የእምነ በቃልክ ህየንቱክ ወእሉ ይሰ ብኩ በቃልክ ውስተ ኩሉ አህጉር ወበሐውርተ ሸዋ።

፳፬. ወስሚዎ ዘንተ ቃሉ ለመልእክ እንከረ ነጽሮቶ ወይቤሉ መኑ ስምክ ውተሰ ጥዎ እንዘ ይብል እነ ውሉቱ ገብርኤል መልእክ ዐቃቤ

ማውያን ቅዱሳን ቆብንና እስኪማን ከእርሱ ይቀበሉ ዘንድ ደብረ ሊባኖስም ከእኔ ዘእብሔር ዘንድ ለማደሪያ ውና ለመቃብሩ እንደ ተሰ ጠችው በመንፈስ ቅዱስ አውቋልና ነው። ነቢይ በመ ዝሙር መቃብሮቻቸውና ቤቶቻቸው ለዘለዓለም ናቸው፣ ማደሪያቸውም ለልጅ ልጅ ነው እንዳለ።

፳፫. ከዚያ በኋላም በፍቅር እን ድነት ሸኘው። ከዚህም በኋላ አባ ዮሐንስ ሲሄድ በመን ገድ የእግዚአብሔርን መልእክ አገኘ፤ እንዲህም አለው፤ እንደ እንተ በቃልህ የሚያምኑ በሁሉ ሀገሮች ውስጥና በሸዋ ብሔሮችም በቃልህ የሚሰብኩ ልጆችን የመሰሉ ላሞችህን ቃይ ዘንድ ወደ ሰማይ ተመ ልክት።

፳፬. ይህንን የመልእክ ቃል ሰምቶ ማየቱን አደነቱና ስምህ ማነው? አለው። እንዲህ ብሉም መለሰላት፤ እኔ እንተን የም ጠብቅ መልእክ ገብርኤል አባ

ርእሰክ ኢተእምረኒኑ እስከ ይእዜ እንዘ አዐውድ በፍ ሥሐ ወእነብር ምስሊክ እስከ ትመውት እምአመ ተወለ ድክ።

፳፭. አሜሃ እንቃዕደወ ሰማየ ወርእየ አልሕምተ ሥቡሐን ወእእላፊ አባግዐ ብዙኃን በየ ማነ አብ ወይቤሉ እቡነ ዮሐንስ ለመልእክ እስኩ ንግ ረኒ እንተ ትርጓሜሁ ለዝ ንቱ ነገር ወመልእክኒ ተሰ ጥዎ እንዘ ይብል ኢትፍራህ ወኢትደንግዕ ቅረብ ንቤየ ወሶቤሃ ቀርቦ ንቤሁ ወመ ጽእ ቃል እምሰማይ ዘያር ዕድ ግርማሁ ከመ ድምፀ አናብስት ወእናምርት።

፳፮. ወይቤሉ መልእክ ለእ ቡነ ዮሐንስ ተንባላተ ወከር ስቲያናተ አጥምቅ በእደዊክ እንዘ ትብል ቷት ጊዜ ምዕረ አጠምቀክ በስመ አብ ወወ ልድ ወመንፈስ ቅዱስ ወካ ዕበ አጠምቀክ በስመ አብ ወወልድ ወመንፈስ ቅዱስ ወሣልሰ አጠምቀክ በስመ አብ ወወልድ ወመንፈስ

ላለሁ። በደስታ ካንተ ጋር ስኘር እስከ ዛሬ ድረስ አታቀ ኝምን? ከተወለድክበት ቀን ጀምሮ እስክትሞት ድረስ ካንተ ጋራ እኘራለሁ።

፳፭. ያንጊዜ ወደ ሰማይ አት ንቱ የሰቡ በሬዎችንና ብዙ አልፍ በሬዎችንና ብዙ አልፍ በጎችን በእብ ቀኝ አየ። አባታችን ዮሐንስም መልእኩን የዚህን ነገር ትርጓሜውን አስቲ እንተ ንገረኝ አለው። መልእኩም ላትፈራና ላትደነግጥ ወደ እኔ ቅረብ ብሎ መለሰላት። ያንጊዜም ወደ እርሱ ቀረበ። ግርማው እንደ እንበሶችና ነምሮች ድምፅ የሚያንቀጠቅጥ ቃልም ከሰማይ መጣ።

፳፮. መልእኩም አባታችን ዮሐንስን እንዲህ አለው፤ ሦስት ጊዜ እንዲህ ብለህ እስላሞችንና ክርስቲያኖችን በእጆችህ አጥምቅ። እንድ ጊዜ በእብና በወ ልድ በመንፈስ ቅዱስ ስም አጠምቅሃለሁ። ዳግመኛም በእብ በወልድ በመንፈስ ቅዱስ ስም አጠምቅሃለሁ። ሦስተኛም በእብ በወልድ በመንፈስ ቅዱስ ስም አጠምቅሃለሁ። ጴጥሮስ እው

ቅዱስ በከመ አጥመቶ ጸጥ ሮስ ለቆኔርነሉዎስ ጸድቅ ወም እመን ወሚሰመ. እምዕል ወቶሙ ለዐላውያን ወመሀ ሮሙ ሕገ እመነ ይኩን ጥም ተቶም ወእምነቶሙ ለመሃይ ምናንክ ወእሕዛብ ይወድቱ ታሕተ እገሪክ።

፳፮. ወናሁ ትረክብ ውስተ ፍኖት ፩ ብእሴ አእርክቲሁ እላ ንደግም ወስሙ ለው እቱ ብእሴ. ኢየሱስ ናዝሬዊ ወእሉ አዕርክቲሁ ጸድቃን ቡሩካን ወሐዋርያት ወሶበ መጽእ ሰራቲ በሌሊት በአብ ትር ንቤሁ ጉዩ ንዲኅሙ ብእሴ ክቡረ ከማሁ ጎዩ ኤል ያስ እምገጸ ኤልሳቤል ውስተ ደብረ ኮራብ።

፳፭. ወይቤሉ አቡነ **ዮሐንስ** ንግረኒ ኩሉ ግብረ ዘእክሉ ወዘኢይክል ኢትግበር ላዕ ሊያ ወኢትንግረኒ ኩሉ ዘየ ዐዕብ ነገረ ወዘንተ እንዘ ይብል ተሠወሮ ወዐርገ ሰማ ያተ።

፳፱. ወአቡነሂ እንዘ ያነከር ቃለ **እግዚአብሔር** ሕቀ ንሰፊ.

ነተኛና ታማኝ ቆርነሉዎስን እንዳበመተው ዓላውያንንም ከክሕደታቸው እንደመለሳቸው የአማኞችህ እምነታቸውና ጥም ተታቸው ታማኝን ይሆን ዘንድ ሕግንም አስተምራቸው፤ እሕዛብም ከእግርህ በታች ይወድቃሉ።

፳፮. በመንገድም ወዳጆቹ የተ ዉት አንድ ሰው አሁን ታግ ኛለህ። የዚያም ሰው ስሙ የናዝሬቱ ኢየሱስ ይባላል። እነ ዚያ ወዳጆቹም የተባሉት ጸድቃንና ሐዋርያት ናቸው። ሌዛም ወገኖቹ ይህ በሌሊት ወደ እርሱ በመጣ ጊዜ የክብረ ሰውን ጥለው ሸሹ። እንዲሁ ኤልያስ ከኤልሳቤል ፊት ኮራብ ወደ ተባለ ተራራ ሸሸ።

፳፭. አባታችን **ዮሐንስም** እን ዲህ አለው፤ የምችለውን ሥራ ሁሉ ንገረኝ፤ የማልችለውን ግን በእኔ ላይ አታድርግ፤ የሚ ያስጪኝት ነገርን ሁሉ አትን ገረኝ ይህንንም ብሎ ተሠወ ረና ወደ ሰማያት ዓረገ።

፳፱. አባታችንም **የእግዚአብሔር** ቃልን እጅግ እያደነቀ

ወረከቦ ለውእቱ ብእሴ ዘሆ ናይ. አርአያሁ ወእዳም ኩሉ ንታሁ ወቆሙ እዳም ወእቡ ነሂ. አስተብረክ ወሰገደ ሱቱ ታሕተ እገሪሁ ወይቤሉ አንተ ውእቱ ንጉሥዮ ወእምላኪያ ዘተአምር ኩሉ እምትድመ እሥርጽ እምከርህ እምየ ወእባእ እምአብራክ እቡየ ለከ ለባሕቲትክ እሰገድ አጽንዎን ለእኔጋርየ ከመ ንዩል ወእ ሩጽ ለገቢረ ትእዛዝክ ከመ ወይቤል እስመ እነ ምስኪን ወዕንላ ማውታ አልብዩ አርክ ወምእመን ዘእንበሌክ ውስተ ዛቲ ብሔረ ኢትዮጵያ።

፴. ወይቤሉ ኢየሱስ ናዝሬዊ በእምሳለ ብእሴ ገሀደ እንዘ ይትናገሮ በእይቱ ተአምረኒ ነገረ ልብክ ንቡዐ ወከሙተ ዘነገርከኒ።

፴፩. ወይቤሉ እግዚአየ ከመዝ ሐሰ ኢታዕብደኒ በተሰበሉትክ ዘተሰባእክ ሥጋ ማርያም ወዓዲ ለክ ዘጠበውኩ ሐሊብ ድንግልናህ ለእምክ ኦ እግ ዚአየ ኢየሱስ ክርስቶስ አኮ ለክ ዘሰረይኮ ለማይ ወይነ

ሂያ። መልኩ የሚያምር፤ ሁሉ መናውም የሚያስደስት፤ ቁመ ናውም የሚያምር ያን ሰውም አገኘ። አባታችንም ከእግሩ በታች ወድቆ ሰገደለት። እንዲ ህም አለው፤ ከእናቱ ማገፀን ሳልበቅል፤ ከእባቲም አብራክ ሳልወጣ ሁሉን የምታውቅ እምላኪና ንጉሤ አንተ ነህ። ላንተ ለብቻህ እሰገዳለሁ፤ ትእ ዛዝህን ለመሥራት እንደ ሚዳ ቋም እንድርጥ፤ እንደ ዋል ያም እግርቼን አጽናቸው። እኔ ምስኪንና የሚች ልጅ ጉልበት የለኝምና ከዚህች **የኢትዮጵያ** ሀገር ውስጥም ያለ አንተ የማ ምነው የለኝምና።

፴. የናዝሬቱ ኢየሱስም በገሃድ በሰው እምሳያ ሲናገረው የተ ገለፀውንና የተሸሸገውን የልብ ህን ነገር የነገርክኝ በየት ታው ተኛለህ? አለው።

፴፩. አባታችንም እንዲህ አለው፤ ጌታዬ! እንዲህ አይደለም፤ ሰው በመሆኑም የማርያም ሥጋዋን የተዋሐድህ ጽግመኛም የእና ትህ የድንግልናዋ ውተትን የጠ ባሁልህ አታስንፈኝ። ጌታ ኢየ ሱስ ክርስቶስ ሆይ! በሙሽ

ውስተ ከብዙ መርዓዊ አካላት
አዕርክቲክ ሐዋርያት ቡሩ
ካን እሱ ንደገብ መጠነ ፈርሁ
ሞተ እንዘ ኢይትካህድ ልቦሙ
እምነክ እንዘ ይፈቅዱ ሞተ
ምስሌክ ይረክቡ ወይትወክሩ
ሥቃያት በትዕግሥት ይን
ሥሎ ዐስበህ ሞገሆሙ ንበ
አቡክ ሰማያዊ።

፴፪. እግዚአብሔር እምነሙ ኮነ
ቤተ አቡዮ ወእምሮ ገዳመ
ወአራዊት ወእናብስት ወው
ሱደ እምሮ አናምርት ዝ
ኩሉ ይትፈጽም ወዮኅልቅ
በእንቲኣክ አኮ ፈቃደ ዚአየ
ኅርቱም አላ ፈቃደ ዚኣክ
ይበቀሁዎኒ በፈቃደ ዚአየ እመ
ወሀብኩ ሥጋዮ ለአዕ ዋፊ
ሰማይ ወለመጣብሕ እመ
ተክዕወ ደምሮ ውስተ ሙሐዘ
ኩኩሕ ወእመሂ ተሰብሩ
አዕዕምትዮ ዝ ኩሉ ኢይበ
ቀሁዎኒ ዘእንበሊከ።

፴፫. በከመ ይቤ በመዝሙር
ወሥጋሆሙኒ ለጻድቃኒክ ለአ
ራዊት ገዳም ወከዐዉ ደሞሙ
ከመ ማይ ዓውዳ ለኢየሩሳሌም

ራው ሠርግ ውስጥ ውኃውን
ጠጅ ያደረግኸው ለአንተ አይ
ደለምን? ወደውም ሞትን ከአ
ንተ ጋር ያገኙ ዘንድ ከሰማ
ያዊ አባትህ ዘንድም የድካማ
ቸውን ዋጋ ሊቀበሉ ስቃዮችን
በትዕግሥት ይቀበሉ ዘንድ ልቡ
ናቸው ከአንተ ሳይከድ ነገር
ግን ሞትን ስለፈሩ የተባረኩ
ወዳጆችህ ሐዋርያትህ የተዉህ
አይደለምን?

፴፪. ጌታዬ የአራዊትና የእን
በሶች በረሃ የአባቲና የእናቲ
ቤት ከሆኑ ነብሮችም የእናቲ
ልጆች ከሆኑ ይህ ሁሉ ስለ
አንተ ፈጽሞ ያልፋል። የእሱ
ቆለው የእኔ ፈቃድም አይደ
ለም። የአንተ ፈቃድ ይጠቅመ
ኛል እንጂ በእኔ ፈቃድ ሥጋ
ዬን ለሰማይ ወፎችና ለሰይ
ፍና ለሾተል ብሰጥ ደሜም
በአሉቱ መፍሰሻ ውስጥ ቢፈሱ
አጥንቶቼም ቢሰበሩ ይህ ሁሉ
ያለአንተ አይጠቅመኝም (አይ
ረባኝም)።

፴፫. ነቢይ በመዝሙር፣ የጻድቃ
ንህ ሥጋቸው ለበረሃ አራዊት
ነው፤ ደማቸውንም እንደ ውኃ
በኢየሩሳሌም አደባባይ አፈ

ወንጥሎ ዘይቀበሮሙ እን
ዚአየ አንተ አ መዋቲ ወእነ
መዋቲ በሥጋ። መዝ

፴፬. ወእግዚእነ መሐለ በር
አሱ ወበሐሊበ አጥባቀ እመ
እንዘ ይብል ዘጸውዐ ስመክ
ወዘገብረ ተገዝረክ በዲበ ምድር
አነሂ እዓሂ ለክ በመንግ
ሥተ ሰማያት በእንተ ዓስበ
ጸማክ እምሕር ለክ ፲ወጃየ
አለ ተዐደዉ ትእዛዝዮ።

፴፭. ወዘንተ ቃለ ሰሚያ አቡነ
ዮሐንስ ተፈሥሐ ዐቢያ ፍሥሐ
እግዚእ እንዘ ይብል ዝቢረ
ዝ ልማድክ እመ ኮነ ወምግ
ባረ ዚአየ ከንቶ ኮነ ወኢያድ
ኅን ነፍሰ ባዕደ ጥቀ ኢያድ
ኅን ነፍሰ ዚአየ ወእንዘ ይት
ናገር ዘንተ ተሆውሮ እም
ቅድሚሁ ወሐረ።

፴፮. አቡነ በፍሥሐ ወበሐሚት
እንዘ ያንፈረዕዕ በዲበ ምድር
ከመ ያንፈረዕዕ ጣዕዋ ውስተ
ገጽ ላሕመ እመ በጽሐ ወእን
ፈርዐዐ ደብረ ሊባኖስ ወጸ
ውዐ አስማቲሆሙ ለለ፩ ፩
እስከ ሰብዐቲሆሙ ወደቤሉሙ

ሰላ፤ የሚቀብራቸውም አጡ
እንዳሉ። ጌታዬ ሆይ! አንተ
የማትሞት ነህ! እኔ ግን በሥጋ
የምሞት ነኝ።

፴፬. ጌታችንም በእርሱና በእ
ናቱ ጡቶች ወተት እንዲህ ሲል
ማለ፤ ስምህን የጠራ መታሰ
ቢያህንም በምድር ላይ ያደረገ
እኔም በመንግሥተ ሰማያት
የድካምህን ዋጋ እሰጥልሃለሁ።
ትእዛዜን የተላለፉ አሥራ ስም
ንት እልፍ (መቶ ሰማንያ ሺህ)
ነፍሳትን እምርልሃለሁ።

፴፭. አባታችን ዮሐንስም ይህን
ቃለ ስምቶ ታላቅ ደስታን
ተደሰተ! እንዲህ አያለ! ጌታዬ
ሆይ! ይህን ማድረግ ልማድህ
ቢሆን ነው። የእኔ ምግባር
ግን ብልሹን ሆነ። ስንኳ የሌላ
ነፍስን ሊያድን የእኔን ነፍስ
አያድንም። ይህንን ሲናገር
ከራቱ ተሠወረው።

፴፮. አባታችንም በእናቱ ፊት
እንደሚዘል እንቦላ (ጥጃ) በም
ድር ላይ እየዘለለ በፍጹም ደስታ
ዊደ! በደስታም ወደ ደብረ
ሊባኖስ ደረሰ። የእያንዳንዱን
ስሞቻቸውን እስከ ሰባት ጠራ፤
እንዲህም አላቸው! የኤቦር

ኩልክሙ አንውየ ጤፌን ዕብራዊ ሕርያቶስ አይሁዳዊ ኪርሎስ ግብጻዊ ወሲርኮስ ሮማዊ ወሲልኮስ ሃይማኖታዊ ወኪሪያኮስ ኢፌሶናዊ ወዮሐንስ ቤርታዊ።

፴፮. ወይቤልዎ ኩሎሙ በ፩ ቃል ነየ ወይቤሎሙ ሰላም ለክሙ ወሰላሙ አግዚአብሔር የሀሉ ምስሌክሙ ወይቤልዎ ሚመጠነ ጸጋ ተውህበክ እምነበ አግዚአብሔር እስከዝ ደውዎተ አስማቲነ አብጽሐክ ወዘንተ ብሂሎሙ ተአምኑ በበይናቲሆሙ በእምኑ ተፋቅሮ በከሙ ይቤጹ ጸጥሮስ ሐዋርያ ተአምኑ በበይናቲክሙ በእምኑ ቅድሳት።

፴፰. ተአምኖተ ቅዱሳን አኮከሙ ከይሱ በእስሐታ ለሐዋን አላ ከሙ ተአምኖተ ሴት ለአዳም እስሙ ኮነ ዘርዐ ቡራክ ወአኮ ከሙ ይሁዳ እስቆሮታዊ ዘእንበረ ቅንዕተ ውስተ ልቡ አላ ከሙ ጸጥሮስ ረድእ ተአምኖተ እግ

ሰው ጤፌን የአይሁድ ወገን ሕርያቶስ የግብጽ ሰው ኪርሎስና የሮም ሰው ሲርኮስ የሃይማኖት ሰው ሲልኮስም የኢፌሶን ሰው ኪርያኮስም እንዲሁም የቤሩት ሰው ዮሐንስ ሆይ! ሁላችሁም ወንድሞቼ ናችሁ።

፴፯. ሁላችሁም በእንድ ቃል አቤት አሉት። ሰላም ለሁላችሁ ይሁን፤ የእግዚአብሔርም ሰላምታ ከእናንተ ጋር ይሁን አላቸው። እንዲህም አሉት፤ ከእግዚአብሔር ዘንድ ምን ያህል ጸጋ ተሰጠህ፤ እስከዚህ ስም ቻችንን እስከ መጥራት አደረሰህ። ይህንንም ብለው በፍቅር እጅ በመንግት እርስ በርሳቸው እጅ ተነሳሱ። ሐዋርያ ጸጥሮስ ክብር ባለው ሰላምታ እርስ በርሳችሁ እጅ ተነሳሱ እንዳሉ።

፴፰. የቅዱሳን እጅ መነሳሣት ሐዋንን እንዳሳታት ከይሱ አይደለም፤ ሴት አዳምን እጅ እንደነሳው ነው እንጂ። የተባረከ ዘር ሆኗልና ቅናትን በልቡ ውስጥ እንዳስተመጠው እንደአስቆሮቱ ይሁዳም አይደለም። በአራት ጊዜም በሁሉ ተማሪዎች ላይ ባሰናበተው ጊዜ

ዚሁ ሶበ ሰብሐ ላዕለ ኩሉ አርድእት በጊዜ ድራር።

፴፱. ወእምዝ ተተበልዎ በፍሥሐ ቦላ ውስተ ውሳጢ ገዳም ወነበረ በህየ ብዙነ ዓመታተ እንዘ ኢየሐርፍ ለሰጊድ ወሰተቀንዮ ግብረ ቅዱሳን እንዘ ኢይበልዕ እክለ ወኢይሰቲ ማየ ወኢያስምክ ርእሶ ውስተ ጽላሎተ አርዝ።

፵. ወእሥመሮ ለእግዚአብሔር በገድል ወበትዕግሥት እስከ ይትፈጸም መዋዕለ ሕይወቱ ወሥነ ውርዘቱ ሉቱ ለባሕቲቱ የሀቦ እግዚአብሔር በረከቶ ለዘይሄሊ ወለዘይጽሕቅ በእንተ ሥነ ጽድቁ ለአቡነ ዮሐንስ ጽሑፋ በንዋዩ መጽሐፈ ገድሎ።

፵፩. ወመጠነ ኅልቄ መዋዕሊሁ ለአቡነ ዮሐንስ ዝክቱ ምስለ አብርሃም ይስሐቅ ምስለ ኩሎሙ ቅዱሳኒሁ ወምስለ ኩልነ ማነበረ ደቲቀ ዮሐንስ ወምስለ ሀገሪትነ ሀገረ እግዚአብሔር ኢትዮጵያ ለዓለመ ዓለም አሜን።

ተማሪ ጴጥሮስ ጌታውን እጅ እንደነሳው ነው እንጂ።

፴፱. ከዚህ በኋላ በደስታ ተተብለውት ወደ ገዳም ውስጥ ገባ። በዚያም ስግደትና በቅዱሳን ሥራ ለመግዛት ሳያርፍ እህልን ሳይበላ ውኃንም ሳይጠጣ ራሱንም በዛፍ ጥላ ውስጥ ሳያስጠጋ ብዙ ዓመታትን ተቀመጠ።

፵. የሕይወቱ ዘመን የጉልም ስናውም ውበት (ጊዜ) እስከ ጨረሰ ለራሱ ለብቻው ሆኖ በትዕግሥትና በገድል እግዚአብሔርን አገለገለው። የገድሉ መጽሐፍን በገንዘቡ ገዝቶ ስለአባታችን ዮሐንስ ስነ ጽድቅ ለሚተጋና ለሚያስብም እግዚአብሔር በረከቱን ይስጠው።

፵፩. በዚህ በአባታችን ዮሐንስ በዘመኑ ቁጥር ልክም ከአብርሃም ይስሐቅና ከያዕቆብ ጋር ርስትን ያድለው። የአባታችን በረከት በሁላችን ሕዝብ ክርስቲያንና በሀገረ እግዚአብሔር ኢትዮጵያ ላይ ይኑር ለዘለዓለሙ አሜን።

ተአምራሁ ለብፁዕ አቡነ ዮሐንስ

በስመ አብ ወወልድ ወመ
ንፈስ ቅዱስ ፩ አምላክ
ንዋጥን መጽሐፈ ተአምራሁ
ለብፁዕ ወለጎሩዬ አቡነ ዮሐ
ንስ እንተ ጸሐፍ ሰርክያል
ረድእ በግዕዝ ዚኣሁ በመ ዋ
ዕለ ንጉሥን ይኩኖ አምላክ
ምርአየ ጸጋሁ ሶበ ተመልእ
መጽሐፈ ገድሉ ወሐሳበ ኖብ
ያቲሁ እመ ንክል ኩሉ ንጽ
ሕፍ ብዙን ለሰመዋዕሊሁ
ወእመ ኢንክል ኩሉ ንስ
ቲቲ ንጽሕፍ ናሁ እመ ኮነ
ከመ ኮከበ ሰማይ ፍድፋዴሁ
ወመጠነ ኖባ ባሕር ኅላ
ቋሁ ውሕቱ እግዚአብሔር
የአምር ሕሊናሁ ዘገብር ለእ
ዳም በእርአያሁ ወበአምላ
ሊሁ እንዘ ይሢለስ በዋሕድና
ወይትወሐድ በሥላሴሁ ሉቱ
ስብሐት ወሉቱ ስግደት
ይደሉ ለለጽባሐ መዓልተ
ወሌሊተ ይትቂደስ አስማ
ቲሁ በእፊ ትጉሃን መላእክ
ቲሁ ወበእፊ ጻድቃኒሁ ለዓ
ለመ ዓለም አሜን።

እንድ አምላክ በሚሆን በአብ
ወወልድ በመንፈስ ቅዱስ ስም
የጸጋው ማደሪያ የሆነ በንጉ
ሣችን ይኩኖ አምላክ በመን
ረድእ እርክያል የገድሉ መጽ
ሐፍ ሲመላየ የትንቢቶቹ ሐሳ
ብም እንዲሁ ሲደርስ በራሱ
ቋንቋ የጻፈው የተመረጠና
ብፁዕ የሆነ የአባታችን ዮሐ
ንስ የተአምሩ መጽሐፍን እን
ጀምራለን። ሁሉን ብንችል
ኖር በየዘመኑ ብዙ ነገር እን
ጽፍ ነበር፤ ሁሉን ባንችል
ንን እነሆ ጥቂት እንጽፋለን።
ብዛቱ እንደ ሰማይ ኮከብ
ቢሆን፤ ቁጥሩም እንደ ባሕር
እሸዋ ቢበዛ፤ ባንድነቱ ሦስት
ሲሆን፤ በሦስትነቱ እንድ
ሲሆን በእርያውና በአምላሉ
አዳምን የፈጠረው እርሱ እግ
ዚአብሔር ሕሊናውን ያው
ቃል፤ ለእርሱ ምስጋና ይገባ
ዋል። በትጉሃን መላእክቱና
በጻድቃን እንደበት ሌትና ቀን
ስመ ይመስገን ለዘለዓለሙ
አሜን።

ተአምር ፩

፩. ቀዳሜ ተአምር፤ ዘገብረ በምድረ በለሳ ወሀሉ ፩ ብእሲ በሀገረ ገመልስ በስም ክርስቲያናዊ ወበግዕዙ ተንባ ላታዊ ዘስሙ መቃቢስ ወስመ ብእሲቱ ቲራስ እንጌቤናዊት ወነበሩ ክልኢሆሙ ፱ ዓመተ እንዘ ይሆይጡ ነፍስ ክርስ ቲያን ለተንባላታዊ ወነፍስ ተንባላታዊ ለክርስቲያን በእ ኩይ ምግባር ወበኢተዘከር ሞት በገቢረ ዝንቱ ፈድፈደ ብዕሉም ወበዝነ መዛግብቲ ሆሙ።

፪. ወበኢሐቲ ዕለት አስተርእ ዮሙ በሌሊት አባ ዮሐንስ ቀዊሞ ገሀደ ማእከሊሆሙ ወይቤሉሙ እንትሙ ገባር ያነ እከይ ወገበርተ ዓመባ ዑቱ ናሁ ነገርኩክሙ ለእመ ኢገባእክሙ ውስተ ንስሐ ወእመ ኢኮንክሙ ንጹሐነ እምኩሉ ንጣውኢክሙ ንበ ተጋብኡ ክርስቲያን ወተንባ ላት ይትከሠት ምግባሪክሙ።

፫. መጠነዝ ፱ አዝማን እን

ተአምር እንድ

፩. በበለሳ ምድር ያደረገው መጀመሪያ ተአምር፤ በስም የክርስቲያን ወገን የሆነ በን ብሩ ግን የሙስሊም ወገን የሆነ እንድ ሰው ገመልስ በተ ባለች ሀገር ነበር። ስሙም መቃ ቢስ ይባላል። የሚሰቱም ስም የእንጌቤን ሴት ቲራስ ትባላ ለች። ሁለታቸውም የክርስቲያንን ሰው ለሙስሊም የሙስ ሊምን ሰው ለክርስቲያን እየ ሸጡ ለሀላሳ ዓመት ኖሩ። በከፉ ምግባርና ሞትንም ባለ ማሰብ ይሸጣሉ። ይህንም በማ ድረግ ሁብታቸው በዛ፤ ግጥና ቻቸውም በዙ።

፪. በእንዲትም ቀን አባ ዮሐንስ በሌሊት በመካከላቸው በገ ሃድ ቆሞ ታያቸው። እንዲህም አላቸው፤ እናንት ክፉና ዓመ ዕን የምትሠሩ ሰዎች አውቱ፤ እነሆ አሁን ነገርኳችሁ፤ ወደ ንስሐ ካልተመለሳችሁ ከኃጢ አታችሁም ሁሉ ንጹሐን ካል ሆናችሁ ክርስቲያናችና ሙስ ሊሞች በተሰበሰቡበት ቦታ ሥራችሁ ይገለጣል።

፫. ይህን ሀላሳ ዘመን ወደ

ዚኢብሐር ተዐገሠክሙ በከመ ፈቀደ ትግብኡ ውስተ ንስሐ እስመ ውከቱ መሐሪ ወመ ስተግህል በከመ ይቤ ሕዝ ቅኤል ነቢይ ኢይፈትድ እን ዚኢብሐር ሞቶ ለኃጥእ አላ ግብአቶ ወተመይቦቶ ውስተ ንስሐ።

፬. ወይቤልም ፪ ኦ ብእሲ እንዚኢብሐር አድጎነ ወባ ልሐነ እምኩሉ እኩይ ወእ መዓቱ ለእንዚኢብሐር ወዘ ንተ እንዘ ይትመሐለሉ በሕ ልም ተሠወርሙ እምትድ ሚሆሙ።

፭. ወእምድጎራሁ ተንሥኡ እምንዋሞሙ በፍርሀት ወበ ረዓድ አውሥኡቶ ብእሲቱ ለምታ እንዘ ትብል ይእዚ በሕልምኖ ርእኩ ዕፁብ ወመ ድምመ እንዘ ይዛለፈኒ በእ ንተ ንጢአትዮ ፩ ጸድቅ ከመ ብእሲ ጠቢብ ወመምህር።

፮. ወይቤላ ምታ ኦ እኅትዮ እነ ዘርእኩ ርእኩ መጠነዝ ፱ አዝማን ክርስቲያን ወተን ባላተ ሢጥነ ወተዐገሠነ እን ዚኢብሐር እስከ ንዋይነ ወን

ንስሐ ትመለሱ ዘንድ ስለወ ይደ እንዚኢብሐር ታግሶችሁ፤ እርሱ መሐሪና ይቅር ባይ ነውና ነቢይ ሕዝቅኤል እን ዲህ እንዳል እንዚኢብሐር የኃ ጢአተኝን ሞቱን አይወድም፤ መመለሱንና ወደ ንስሐ መግ ባቱን ይወዳል እንዲ።

፬. ሁሉቱም እንዲህ አሉት፤ የእንዚኢብሐር ሰው ሆይ! ከከፉ ነገር ሁሉና በእንዚኢ ብሐር ቀጣ ፈጽመህ አድ ነን። ይህንንም በሕልም ሲለ ምኑ ከፊታቸው ተሠወራ ቸው።

፭. ከዚያም በኋላ በመፍራትና በመንቀጥቀጥ ከእንትልፋቸው ተነሡ። ሚስቱም ለባልዋ እን ዲህ ስትል ነገረችው፤ ብልህና አስተማሪ እንደ ሆነ ሰው እንድ ጸድቅ ስለ ንጢአቱ እየ ዘለፈኝ ዛሬ በሕልሜ የሚያስ ደንትና የሚያስደምም ሕልምን አየሁ።

፮. ባልዋም እንዲህ አላት፤ እኅቱ ሆይ እኔ ያየሁትን እየሽ፤ ይህን ያህል ሀላሳ ዘመን ክርስቲያን ንና ሙስሊምን ሸጠኑ እንዚ ኢብሐርም እስከ ገዝባችን

ግለት በነፍረተ ሥጋነ ወት ቤሎ ብሕሊቱ ነገረ ሰይጣን ውሕቱ ወተጸመመት ቃለ ምታ እምነ አፍቅርተ ንዋየ ቤታ እስመ ይሕቱ መፍቀሪተ እከይ ውነብሩ ክልሊሆሙ በዝነቱ ነገር ወበ ቺ ዓመት ተመደጡ ንበ ጌጋዮሙ በጉ ሕሉት ወበሐሰት።

፮. ወሐሰወት አሐቲ ብሕሊት ውስተ ዛቲ ብሔር ገባሪተ ተገዝሩ ለእቡነ ዮሐንስ ለሰ ዓመት ቺተ ጊዜ ፩ በበዓለ ልደቱ ወ፩ በበዓለ ዕረፍቱ ወ፩ በበዓለ ፍልሰቱ።

፯. ወዚመውዋ ለይሕቱ ብሕ ሲት በምክር ወበፍቅር ወኮ ነት በዓልተ ቤቶሙ እስመ ይሕቱ ኮነት ጌርተ ወየዋሂቲ ከመ ርግብ በእመክንዮ ነገር እንዘ ያቀጽሩ ተናባላተ ወነጋ ድያነ ውስተ አብያቲሆሙ።

፱. ወእምዝ መጽሐ ፪ ተን ባላት እሰ ይሣዮጥዋ በወርቅ ወበብሩር ወቆሙ እሱ ተንባ ላት በዘእርአዮሙ ቅጽረ እን ተጽ ወድምፀ እስምዕዎሙ ለመቃቢስ ወሐብሕሊቱ ወእከ

ድረስ ታገሰነ በነፍረተ ሥጋ ንንም እንዘባበታለን። ሚሰቱ ግን ይህ የሰይጣን ነገር ነው አለችው። የቤቷ ንብረትንም ከመውደዷ የተነሣ የባሏን ቃል ቸል ቸል አለች ክፋትን ወዳጅ ናትና። ሁለቱም በዚህ ነገር ተባ በሩ። በሦስተኛውም ዓመት በሽንገላና በሐሰት ወደ ንጢክ ታቸው ተመለሱ።

፺. በዚህችም ሀገር ውስጥ በየ ዓመቱ ሦስት ጊዜ እንዲን በልደቱ በዓል፣ እንዲን በዕረ ፍቱ በዓል፣ እንዲን በፍልሰቱ በዓል የእባታችን ዮሐንስን መታ ሰቢያውን የምታደርግ እንዲት ነበረች።

፻. ያችንም ሴት በፍቅርና በም ክር ማረኳት። እርሷም ቸርና እንደ ርግብ የዋሂት ስለሆነች ነገርን በማመከኘት። በቤታቸው ውስጥ መስሊሞችንና ነጋዴ ዎችን ተጥረው የቤታቸው ኃላ ፊን አደርጓት።

፱. ከዚህ በኋላ በወርቅና በብር የሚገኝት ሁለት መስሊሞች መጡ። እነዚህም መስሊሞች ባላዩአቸው የበር ቅጥር ግቢ ቆሙ፤ ለመቃቢስና ለሚሰቱ ድምፅን አሰማቸው። እነዚህም

መርዎሙ ለእሱ ተንባላት በት እምርተ ነገርሙ እሰ መጽሐ ሦሙ እምቅድመ ይንቱ ያርሆ ወእወፊደዋ ለ ቺ መስፈርተ ወርቅ ውብሩር በይሕቱ ሌሊት እንዘ ያስተጻድሩዋ በአብትር አብጽሕዋ መንገሰ አረማ።

፲. ሶበ ተዘከረት ተዚውዎታ ውተቀንዮታ ከመ ገብር በጉ ሕሉት ወከመ ብሕሊት ከነ ናዊት ጸርሐት ንበ እግዚአ ብሔር እንዘ ትብል በተየው ሆትየ ከመ ርግብ ውተትሕ ቶትየ ከመ ብሕሊት ፍንቲሳ ዊት ዘኢተእምር መብላ ወሙ ጸኣ ኢዮነሥሥነ እግዚአብ ሔር መድኃኒተ ዘእድንን ቦቱ።

፲፩. ሐሰውኑ ቃለ ነቢይ ዘተ ነበየ በእንቲአየ ልበ ትሐተ ወየዋህ ኢይሚንን እግዚአብ ሔር እምጥበበ ዚኣከ ጥበበ መቃቢስ ወብሕሊቱ ንቡዐ ከዊኖ ተሠወረከ ለእሱ ጥበቦሙ ውስተ እግርሙ። መዝ. ፶

፲፪. በከመ ይቤ ሰሉሞን ዓይኑ ለጠቢብ ዲበ ከተማ ርእሱ ዘተብህለ ዓይነ ጠቢብ

መስሊሞች በነገራቸው ምል ክት አወቋቸው። የመጡባቸ ውም ያር ሳይጮኹ ነው። ለሦ ሰት መስፈሪያ ወርቅና ብርም አሳልፈው በዚች ሌሊት ሰማት። በብትርቻቸውም እያጣደፉ ወደ አረማውያን አደረጁት።

፲. መማረኳን በሽንገላም እንደ ባሪያ መገዝቷን ባለበች ጊዜ እንደ ከነናዊት ሴት እንዲህ ስትል ወደ እግዚአብሔር ጮኸች፤ እንደ ርግብ በየዋህ ነቱ መግቢያዋንና መውጫዋን እንደማታውቅ ፊንቲስ እንደ ተባለች ወፍን የመሰለች ሴት መዋረዴን አይቶ እግዚአብ ሔር የምድንበትን መንገድ አይፈልግምን?

፲፩. እግዚአብሔር ትሐትና የዋህ ልብን አይንትም ብሎ የተነበየው የነቢይ ቃል እበ ለን? የመቃቢስና የሚሰቱ ጥበብ ሽሽግ ሆኖ ካንተ ጥበብ ተሠወረን? የእነርሱ ጥበባ ቸው በእግራቸው ነው።

፲፪. ሰሉሞን የብልህ ዓይኑ በራሱ ጫፍ ላይ ነው እንዳለ በሰሉሞን እንደበት የብልህ

በእፈ. ሰሎሞን ዓይነ ጠቢብ ለከ ወዓይነ ሥዑል ዲበ ከተማ እግርሙ ለመቃቢስ ወለብእሲቱ እሰ ሂጠኒ በጉ ሕሉት ወበዓመፃ ወተወለጠ ክርስት ናየ ለተንባላት እመ እኢኪ በምግባርየ ወእመ እልብየ ሕገ ክርስትና እንከ ለተተንዮ ለግዕዝ ተንባላት ፈቀድ ከኑ ከመ ሠመርከ ህየንቱ ሆመ።

፲፫. ወዓዲ ከልሐት እንዘ ትብል እ ገባሬ ተአምር አቡየ እመ ኢያድንንከኒ ወኢያም ሰጥከኒ እምእሱ ተንባላት ይእዚ አአምር ከመ ዘእል ብከ ንይል ወከሃል ከመ እም ላክከ ብሃላ ከመዝ እንዘ ታስ ቈቱ ወትበኪ መሪረ ወመጽእ ድልቅልቅ እምሰማይ እንዘ ያንከረኩር እገሪሁ ወይደ ምዕ ከመ ድምፀ ነጉድጓድ ወመባርቅት ወሰቢሃ ኮነ እሱ ተንባላት ከመ አዕባን ወተአንበዘ ልቦሙ በፍርሀት ወበረዓድ ወእምሠጣ በዐቢይ ግርማ።

ዓይነ የተባለው የጥበብ ዓይነ ላንተ ነው። በሽንገላና በዓመፅ የሸጡኝ በመቃቢስና በሚሰቱ በእግራችው ጫፍ ላይ የተ ማለ ዓይንም ነው። ክርስቲያን ነቲም ወደ መስሊሞች ተለ ወጠ። በሥራዬ ብከፋ የክር ስትና ሕግም ባይኖረኝ እን ግዲህ በመስሊሞች ልማድ ለመግባት እንደ እነርሱ እንደ ወደድህ አደረግህን?

፲፫. ዳግመኛም እንዲህ ስትል ጮኸኝ! ተአምርን የምትወራ አባቱ ሆይ! ከእነዚህ መስ ሊሞች ፈጽመህ ካላዳንኸኝ እንደ እምላክህ ንይልና ትሉታ እንደሌለህ አውቃለሁ። እን ዲህ ብላ የመረረ ልቅሶን ፈጽማ ስታለቅስ እንደ መን ኩራኩር እግሩን እያገላባ በጠ። እንደ ነጉድጓድና መብ ረቶችም ድምፅ እያሰማ ንው ጽውጽታ ከሰማይ መጣ። ያን ጊዜም እነዚህ መስሊሞች እንደ ድንጋዮች ሆኑ፤ ልባ ቸውም በመፍራትና በመን ቀጥቀጥ ጠፋ፤ በታላቅ ግር ማም አዳናት።

፲፩. ወይቢላ አቡነ ዮሐንስ እ ፍቅርትየ ኢትዮርሃ ወኢ ትደንግሃ እሰመ ፈቃደ እግ ዚእብሐር ሀሉ ማእከሊኪ ወማእከሊየ እሰከ ትጺውዲ ስመ እምላኪየ ውእቱ ይክል ኩሉ ከመ ይቅትል ወያሕዩ እሰመ መሓሪ ውእቱ ወመስ ተሣህል እሰ ይክሕድዎ ይቀ ትል ወእሰ ያፈቅርዎ ያሕዩ ወዘንተ እንዘ ይነግራ ይቢላ ሐሪ ወንግሪ ለሰብእ ሀገር ዘንተ ተአምረ ዘገብረ ለኪ እግዚእብሐር በእደ ዮሐንስ አቡኪ።

፲፩. ወሰሚዓ ቃሉ ይእቱ ብእሲት እሰመ አእመረት ስመ አቡሃ ሐረት እንዘ ትሴ ብሐ ለእግዚእብሐር ወእተ ወት ቤታ ወተራከበት ምስለ አዝማዲሃ ወእግዋሪሃ።

፲፮. ወሰበ ኮነ ጽባሐ አይድ ዐቶሙ ለሰብእ ገመልዝ ዘከመ ሂጠ። መቃቢስ ውበእሲቱ በይእቱ ሌሊት ለወርቅ ወለ ብሩር ወዘከመ እንገፋ አቡነ ዮሐንስ በትንብልናሁ።

፲፩. አባታችን ዮሐንስም እን ዲህ አላት፤ ወዳጄ ሆይ! እት ፍራ እትደንግጫም። የእም ላኪን ስምን እሰከትጠሪ በእ ኒና በእንቺ መካከል የእግዚ እብሐር ፈቃድ አለና። መሐ ሪና ይቅር ባይ ስለሆኑ እርሱ ሁሉን ማዳን ወይም መግ ደል ይችላል። የሚከዱትን ይገድላል፤ የሚወዱትን ግን ያድናል። ይህንም ነግሯት እንዲህ አላት፤ ሃጂና በእባ ትሽ በዮሐንስ እጅ እግዚእ ብሐር ያደረገልሽን ይህን ተአ ምር ለሀገርሽ ሰዎች ንገሪ።

፲፩. ያችም ሴት የአባቷን ስም ስላወቀች ቃሉን ሰምታ እግዚእብሐርን አመሰግነችው። ወደ ቤቷ ሃጽ ገባች፤ ከዘ መዶቿና ከጎረቤቶቿ ጋርም ተገናኘች።

፲፮. ሲነጋም በዚያች ሌሊት ለወርቅና ለብር መቃቢስና ሚሰቱ እንደ ሸጧት፤ አባታ ችን ዮሐንስም በእማላጅነቱ እንደ አዳናት ለገመልስ ሰዎች ሁሉ ነገረቻቸው።

፲፮. መስማዎሙ አዝማዲሃ
አብዐሉ ኩሎሙ በዓለ ልደቱ
መበዓለ ዕረፍቱ ወይኢቲኒ
አፈድፈደት ተአምኖታ ወከ
መዝ ደምሰሶሙ አቡነ **ዮሐንስ**
ለመቃቢስ ወለብአሰቱ
ወእኅለቆሙ በመቅሠፍት
ጸሎቱ ወበረከቱ የሀሉ ምስለ
ኩልነ ሕዝበ ክርስቲያን ወም
ስለ ኩልነ ማኅበር ደቂቀ
ዮሐንስ ለዓለመ ዓለም
አሜን።

ተአምር ፪

ተአምራሁ ለአቡነ **ዮሐንስ**
ጸሎቱ ወበረከቱ የሀሉ ምስለ
ኩልነ ሕዝበ ክርስቲያን ለዓ
ለመ ዓለም አሜን።

፩. ወሀሉ ፩ ብእሲ በሀገረ
ሰንዲና ምሥራቃዊ ዓቃቤ
ቤተ ክርስቲያን እስመ ውሉቱ
ኔር ወጸድቅ ወይተግህ መዓ
ልተ ወሌሊተ ለጸልዮ በብ
ዙኅ አንብዕ ወበጽሒቅ እንዘ
ይዘምር መዝሙረ ዳዊት
ወይሰግድ በብረኪሁ እስከ ይፌ
ጽም ዘንተ ጸሎተ ወስብሐተ
ወእሐተ ዕለተ ቦሕ ውስተ

፲፮. ዘመዶቹም ሰምተው
ሁላቸው የልደቱን በዓል
የዕረፍቱንም በዓል አከበሩ።
እርሷም መቃመኗን አበ
ዛች። አባታችን **ዮሐንስ**ም
መቃቢስንና ሚስቱን እን
ዲህ አጠፋቸው፤ በመቅሠ
ፍትም ፈጃቸው። ጸሎቱና
በረከቱ ከሁላችን ሕዝበ ክር
ስቲያንና **ከዮሐንስ** ልጆች
ጋር ይሁን ለዘለዓለሙ
አሜን።

ተአምር ሁለት

ልመናውና በረከቱ ከሁላ
ችን ሕዝበ ክርስቲያን ጋር
ይነርና አባታችን **ዮሐንስ** ያደ
ረገው ተአምር ይህ ነው።

፩. የምሥራቅ ሰው የሆነ ሰን
ዲና በተባለች ሀገር የቤተ ክር
ስቲያን ጠባቂ (ዘበኛ) አንድ ሰው
ነበር። እርሱም ቸርና ጻድቅ
ነው። ይህን ጸሎትና ምስጋና
አስኪጨርስ በጉልበቱ ተንበር
ክኮ የዳዊትን መዝሙር እየ
ዘመረ በብዙ ዕንባና በትጋትም
ሌትና ቀን ይተጋል። ከዕለታ
ትም አንድ ቀን እንደ ልማዱ

ቤተ ክርስቲያን በዘመ ልማዱ
ይስከል ወይትመሐለል።

፪. ወሀሉ ሥዕላት ውስተ
ቤተ ክርስቲያን በጻድቃን ወዘ
ለማዕታት ወመጽእ ፩ ብእሲ
እምርሐቅ ውስተ ይኢቲ ቤተ
ክርስቲያን እኒዞ ዕጣነ ወማ
ኅቶተ ውተሳለማ በእምን
መንፈሳዊት ወበብዙኅ ጸሐቅ
ወሶበ ፈጸመ ጸሎቱ ተመደጠ
ይርእይ መንገለ ሥዕል።

፫. ወሶቤሃ ነጻረ ሥዕለ እግ
ዝእትነ ማርያም በየማና ወበ
ፀጋማ ሚካኤል ወገብርኤል
የዐትብዋ እንዘ ያዐብይዋ በስ
ብሐት ወሀሉ ውስተ ሕጽና
ሕፃን ንኡስ እንዘ ይጠቡ
ሐሊበ እምአጥባቲሃ።

፬. ወሶበ ርእየ ዘንተ ሥዕለ
ተፈሥሐ ልቡ በፍቅረ እግ
ዝእትነ ማርያም ወበፍቁር
ወልዳ ወመጽእ ፩ ብእሲ
ካልኡ ሰንኳዊ ወርእየ እም
ሳሊሁ እምላዕሊሁ አሉንተ
ግብራተ ሥዕል እለ ተሠር
ገዉ በአልባሰ ወርቅ ወእለ
ተጽሕፉ በቀለመ ወርቅ ወእም

ወደ ቤተ ክርስቲያን ገብቶ ያለ
ምን፤ ይጸልይ ነበር።

፭. ከቤተ ክርስቲያን ውስጥም
የጻድቃንና የሰማዕታት ሥዕ
ሎች አሉ። አንድ ሰውም ዕጣ
ን፤ መብራት ያለ ክሩቅ ሀገር
ወደ እዚያች ቤተ ክርስቲያን
መጣ። በመንፈሳዊ ሰላምታና
በብዙ ትጋትም ተሳለማት።
ጸሎቱን ሲጨርስ ያደ ዘንድ
ወደ ሥዕሉ ተመለሰ።

፮. ያንጊዜም በምስጋና ከፍ ከፍ
እያደረጉ በቀኛና በግራዋ ሚካ
ኤልና ገብርኤል የሚጠብቁት
የእመቤታችን ማርያም ሥዕ
ልን ተመለከተ። ትንሽ ሕፃንም
ወተትን እየጠባ በከንፏ ላይ
ነበረ።

፯. ይህንንም ሥዕል ባየ ጊዜ
በእመቤታችን ማርያምና በተ
ወደደ ልጇ ፍቅር ልቡ ደስ
ተሰኘ። ሁለተኛም የሰንኳ ሀገር
አንድ ሰው መጣ። በወርቅ
ልብሶች የተሸለሙና በወርቅ
ቀለም የተጻፉ እነዚህ የሥዕል
ሥራዎችንም እምሳያዎችን
አየ። ይህንንም ካየ በኋላ

ድንገረ ነጻሩ ዘንተ በእስተዓ
ዕቦ ግብረ እግዚአብሔር ተመ
ይጡ ክልሊሆሙ ንበ ሥዕል
ጸድቃን።

፩. ወርአዮ ሰንኳዊ ብእሲ
ለእበ ብዙኃን ተክለ ሃይማኖት
ለበሰ ልብስ ፀዓዳ እንዘ
ያጸድል ወያበርህ እምፀሐይ
ምስብሂተ እደ ሥነ ወሥነ
ራእዩ ለውሐቱ ጸድቅ አልቦ
ዘይመስሉ እምነቱሉሙ ከዋ
ከብት ዘኢይጠየቅ ክብሩ ለሰ
፩ ፩ ወርቱዓት እገራሁ እንዘ
አልቦቱ ሕንግሴ።

፮. ወቦእ ቅንዕዓት ውስተ ልበ
ሰንኳዊ ከመ ልበ ይሁዳ
አስቆሮታዊ ዘእንዘ ቅንዕት
ተወለጠ ገጽ ለግብረ ሐክክ
እንዘ ይብል አንተ ውሐቱ
ተክለ ሃይማኖት እምአይቱ
ተውህበክ መጠነዝ እግር
ዘኢነበረክ ቀዳሚ በሕይወተ
ሥጋክ ሶበ ትመውት በይ
ኦቲ እግር እንዳዲ የአምር
ዘፈጠረክ እመ ተሰብረ እግ
ርክ በቀዊም እንዘ ትጹሊ
ንበ እምላክክ።

የእግዚአብሔርን ሥራ በማ
ድንቅ ሁለቱም ወደ ጸድ
ቃን ሥዕል ተመለሱ።

፩. የሰንኳ ሀገር ሰውም የብ
ዙዎች አባት ተክለ ሃይማኖት
ንጥ ልብስን ለብሶ ከፀ
ሐይ ሰባት እጅ እያበራና እያን
ጸባረቀ አየው። የዚያ ጸድቅ
መልኩና ደም ግባቱም ከሁላ
ቸው ኮከቦች የሚመስለው
የለም። እያንዳንዱም ንብሩ
የማይመረመር ነው። እግሮቹም
ማንክስ ሳይኖርበት የቀኑ
ናቸው።

፮. በሰንኳ ሰው ልብ ውስ
ጥም እንደ አስቆሮቱ ይሁዳ
ልብ ቅናት ገባበት። ቅናት
የያዘው ሰውዬ እንዲህ ሲል
ፊቱ ለክፉ ሥራ ተለወጠ፤
ተክለ ሃይማኖት አንተ ነህን?
ቀድሞ በሕይወት ሥጋ ያል
ነበርህ ይህን እግር ስት ሞት
ከየት ተሰጠህ፤ በዚህች
እግር እንጂ ወደ እምላክህ
ስትጸልይ በመቆም እግርህ
ተሰብራ እንደሆነ የፈጠረህ
ያውቃል።

፮. ወዘንተ ብሃሉ ገብረ ምዕ
ራን ዕዕ ወዐርገ ዲቤሁ በዐ
ቢይ መዓት ወበኢሐ ህየ
ታሕተ ሥዕሉ መልሐ መጥ
ባሕቶ እምሐቋሁ ወመተረ
አሐደ እግር እምአብራኪሁ
ለአባ ተክለ ሃይማኖት ወይቤ
ሰንኳዊ ብእሲ ዘለክ እግር
ዝንቱ እግር ሕንክስናክ ለመኑ
ተንድግ እንተ ንደገ ለከ።

፩. ወይሐተ አሚረ ዘተመት
ረተ እግሩ እምአብራኪሁ
አፈልፈለት ደመ ቀይሐ ወእ
ንዘ ህሉ ውሐቱ ሰንኳዊ መል
ዕልተ ዕዕ እኒዞ መጥባሕተ
በእዴሁ ታሕተ ሥዕሉ መጽእ
ንጉሡ ሰንዲና ምስለ ኩሉ
ሐራሁ ወትዕይንቱ ውስተ
ዛቲ ቤተ ክርስቲያን ወርአዩ
ትዕይንት ከመ ኮነት ስክርተ
ደም ዘውራ ለቤተ ክርስቲ
ያን ነገርዎ ለንጉሥ ወይቤ
ልዎ ብእሲ ዘሞተ ቦቱ ቀበ
ጽናሁ እምእመ ቦእነ አስክ
ይእዜ ኢያዕረፍን ወንሡሥነ
በድነ ብእሲ ኢረክብነ ዘእን
በለ ደመ።

፮. ይንንም ብሉ የእንጨት
መሰላል ሠራና በታላቅ ቁጣ
ወደ ላይ ወጣ። ወደ እዚያ
ወደ ሥዕሉ አጠገብ ደርሶ ሰይ
ፉን ከዘገባው መዞ የአባ ተክለ
ሃይማኖትን እንድ እግሩን በጉ
ልበቱ ላይ ቆረጠው። የሰንኳ
ሰውም እንዲህ አለ፤ የእንተ
እግር ይህ እግር ነው፤ ማንክ
ስን ለራሴህ የተውህ ለማን
ትተዋለህ።

፩. ያንጊዜም የተቆረጠች እግሩ
ከጉልበቱ ቀይ ደምን አመነ
ጨች። ያ የሰንኳ ሰውም
በሥዕሉ በታች (አጠገብ) ሰይ
ፉን በእጁ ይዞ በእንጨት
ላይ ሳለ የሰንዲና ንጉሥ
ከጭፍሮቹ ሁሉ ጋርና ከከተ
መኞቹ ጋር ወደ እዚህች
ቤተ ክርስቲያን መጣ። ከተ
መኞችም የቤተ ክርስቲያን
ዙርያዋ በደም የሠከረች
እንደሆነች አይተው ለንጉሡ
ነገሩት። እንዲህም አሉት፤
ሰው የሞተበትን አጣነው፤
ከገባን ጀምሮ እስከ አሁን
አላረፍንም። የሰው በድን
ንም (አስከሬን) ፈለግን፤
ነገር ግን አላገኘንም።

፪. ወይቤሉም ንጉሥ ኩል ከመ. አንገሥኑ አዕድንቲከመ. ወነጽሩ ላዕለ ወታሕተ ወሰ ማዖመ. ቃሉ አንቃዕደዉ አዕ ይንቲሆመ. ላዕለ ወርእደዎ አኒሆ መጥባሕተ አንዘ ይረ ውጽ ወይትባደሩ አውረድዎ አመልዕልተ ዕዕ ውተባሃሉ በበደናቲሆመ. ትዕይንት ወመ ካንንት ኢ ብአሲ ምድራዊ ዝሰ ሰይጣን ውሉቱ።

፫. ወንጉሥኒ ርእዮ ዘንተ ደመ ውስተ ይሉቲ ቤተ ክር ስቲያን በፍርሐት ወበረዓድ ጸውዖ ለ፩ ሐራዊ ወይቤሉ ዝ ደም ደመ ምንት ውሉቱ ወነገር ከመ ኮነ ደመ ተክለ ሃይማኖት ሶበ መተር ብአሲ ብረከ ሥዕሉ ውተረክበ ህየ ብአሲሁ።

፬. ወእምዝ ፈነወ ንበ ማእ ምረ ሥዕል መርቆሬዎስ ፩ ወዓሊሁ ወመጸኢ በትእ ዛዘ ንጉሥ ርእየ ስባረ አግሩ ለአቡነ ተክለ ሃይማኖት ወው ሃዘ ደመ ወይቤ መርቆሬ

፪. ንጉሡም ሃይማኖቱን አቅ ንታችሁ ሁላችሁም ወደላይና ወደታች ተመልከቱ አላቸው። ቃሉንም ሰምተው ሃይማኖቱ ውን ወደ ላይ አቀኑ። ሰይፉ ንም ይዞ ባዩት ጊዜ ተራራጠ ውና ተሸታዳሪመው ከአንጨት ላይ አወረዱት። ከተመኞችና መኪንንቱም አርስ በርላቸው አንዲህ ተባባሉ፤ ይህስ ሰይጣን ነው አንጂ ምድራዊ ሰው አይ ደለም።

፫. ንጉሡም ይህን ደም በዚ ህች ቤተ ክርስቲያን ውስጥ አይቶ በመፍራትና በመንቀጥ ተጥ አንዱን ጭፍራ ጠርቶ ይህ ደም የምን ደም ነው? አለው። የተክለ ሃይማኖት ደምም እንደሆነ ነገረው፤ አንድ ሰው የሥዕሉን ጉልበት በቂረጠው ጊዜ። ሰውዬውም በእዚያ ቦታ ተገኘ።

፬. ከዚህም በኋላ ወደ ሥዕል አዋቂ መርቆሬዎስ አንድ ሉሊ ውን ላከ። በንጉሡ ትእዛዝም መጥቶ የአባታችን ተክለ ሃይ ማኖትን የአግሩን ስባሪና የደ መን ፍሰት አየ። መርቆሬዎ

ዎስ ደመ ዚላየ የሐዘ ወይ ሰበር አጽምየ ከመ ተሰብረ አግርከ አቡየ ወዘንተ ብሃሉ በቀለመ ወርቅ ወብሩር አግ ብከ ሎቱ ካልአ አግር ውስተ ብረኪሁ ወኮነት ከመ ካል አታ ወሰቤሃ አርመመት ደም አምተክዕዎ።

፫. ወእምድኅራሁ ወዕሉ ትዕ ይንተ መኪንንት ምስለ ንጉ ሦመ አንቀጸ ቤተ ክርስቲያን ገብሩ ህየ ጉባኤ አስተ ዋሥእዎ ለውሉቱ ሰንኳዊ አነ ሕያው ለዓለመ ዓለም አስከ ይብል በፍርሀት ወበረዓድ።

፬. ወማእከለ ዝ ነገር ቆመ አባ ዮሐንስ ቅድመ ንጉሥ በነገረ ተክለ ሃይማኖት አቡሁ ከመ ቀዳሚ ከልሐ በዐቢይ ቃል እንዘ ይብል መሰለኩኩ በአልቦቱ ወልድ ለአቡየ አነ ወልዱ ለተክለ ሃይማኖት ሀበኒ ይእዚ አበ ደምየ ሕያው አነ እመ ይብለከ ሕያውኑ መሰለከ እስመ ልቡናከ እኩይ አኒሆ መጥባሕተ ከመ ኢይ ሐር እንከ ብሔርየ ከመ

ስም እንዲህ አለ፤ የእኔ ደም ይፍሰስ አባቱ ሆይ! አግርህ እንደ ተሰበረ አጥንቱ ይሰበር፤ ይህንንም ብሉ በወርቅና በብር ቀለም ሌላ አግሩን በጉልበቱ ውስጥ ተካለት። እንደ ሁለተኛዎም ሆነች። ያንጊዜም ደም ከመፍሰስ ተቆጠበች።

፫. ከዚያም በኋላ ከተመኞችና መኪንንቶች ከንጉሣቸው ጋር ወደ ቤተ ክርስቲያን በር መጥተው በዚያ ስብሰባ አደ ረጉ። ያን የሰንኳ ሰውም አነጋ ገሩት። በመፍራትና በመንቀጥ ተጥቶ እኔ ለዘለዓለም ሕያው ነኝ እስኪል ድረስ።

፬. በዚህ ነገር መካከልም አባ ዮሐንስ በንጉሡ ፊት በአባቱ በተክለ ሃይማኖት ነገር ቆመ (መሰከረ)። እንደ መጀመሪያ ውም በታላቅ ድምዕ እንዲህ አያለ ጮኽ፤ ለአባቱ ልጅ የሌለው መሰለህን? እኔ የተክለ ሃይማኖት ልጅ ነኝ። ዛሬ የአባቱን ደም ስጠኝ፤ ሕያው ነኝ ቢልህ ሕያው መሰለህን? የከፋ ልብህ ሰይፍን ይሃልና (ስለ ያዘ) እንግዲህ በሕያውቱ መጥ

ተመትረ ብረክ አቡዮ እንበለ
እርአይ ሞቶ ወተሰርዎቶ
እምድር ሕያው።

፲፬. ወሰቤሃ ፈትሎ ኩሉ
ሀገር ወኩሉ መገብተ ሀገር
ወሐራሁ ለንጉሥ በ፩ ቃል
ተባህሉ በበይናቲሆሙ እንዘ
ይፈትሉ እሙን ነገሩ ለው
እቱ ብእሲ በከመ ይቤ መጽ
ሐፍ ዘተተለ በመጥባሕት
ይሙት በመጥባሕት።

፲፭. ወእምዝ አቅረብዎ ቅድመ
ንጉሥ ወመተርዎ ሐራሁ
ከመ አቡነ ተክለ ሃይማኖት
ተመትረ እገራሁ ግዳፋነ
ኮነ በንቤሁ ወሞተ በእኩይ
ሞት።

፲፮. ወእምዝ ተፈሥሐ ዐቢያ
ፍሥሐ ባረከሙ አቡነ ለኩሉ
ትዕይንት ምስለ ንጉሥሙ
ዳግመ አስተጸውዖ ለዐቃቤ
ቤተ ክርስቲያን አስተእደሞ
ለንጉሥ በነገረ ምግባራቲሁ
ከመ ይንበር አንቀጸ ቤተ
ክርስቲያን ሆርዐ ሎቱ ሲሳዮ
ወአራቦ።

ፋቱንና መሞቱን ሳላይ የአ
ባቱ ጉልበት እንደ ተቆረጠ
አልሂድም።

፲፱. ያንጊዜም ሁሉም የሀገር
ሰዎችና የሀገር ሹማምንቶች
ፈረዱ። የንጉሡ ጭፍሮችም
ባንድ ቃል እርስ በርሳቸው እን
ዲህ ተባባሉ፤ መጽሐፍ በሰ
ይፍ የገደለ በሰይፍ ይሙት
እንዳለ የዚያ ሰው ነገሩ እው
ነት ነው ብለው ፈረዱ።

፲፭. ከዚህም በኋላ ከንጉሥ
ፊት አቅርበው ጭፍሮቹ እንደ
አባታችን ተክለ ሃይማኖት ቆረ
ጡት። እግሮቹም ተቆርጠው
ከእርሱ ዘንድ የተጣሉ ሆኑ።
በክፉ አሟሟትም ሞተ።

፲፮. ከዚህም በኋላ ታላቅ
ደስታን ተደስቶ አባታችን
ከተመኞችን ሁሉ ከንጉሣ
ቸው ጋር ባረካቸው። ዳግመ
ኛም የቤተ ክርስቲያኑን ዘበኛ
አስጠርቶ በሥራዎቹ ሁሉ
ከንጉሡ ጋር አስተዋወቀው።
የቤተ ክርስቲያኑን በር ይጠ
ብት ዘንድ ምግቡንና ልብ
ሱን ሆራለት።

፲፯. ወርእዮሙ ዘንተ ሰብአ
ይሕቲ ሀገር ጥብዐተ ልቡ
ለአቡነ ዮሐንስ አስተብዕዕዎ
ወሐብዐልዎ ለዕለተ ልደቱ
ወለዕለተ ዕረፍቱ ወለፍልሰቱ
እንዘ ይሴብሕዎ ለእግዚአብ
ሔር ለሊሁ ዐርገ ሰማያተ
ጸሎቱ ወበረከቱ የሀሉ ምስለ
ኩልነ ሕዝበ ክርስቲያን ለዓ
ለመ ዓለም አሜን።

ተአምር ፫

ተአምራሁ ለአቡነ ዮሐንስ
ጸሎቱ ወበረከቱ የሀሉ ምስለ
ኩልነ ሕዝበ ክርስቲያን ለዓ
ለመ ዓለም አሜን።

፩. ወሀሎ ፩ ብእሲ ዐቃቤ
ዘዕቡስ እደዊሁ ወእገራሁ
በሕማመ ንዳድ ወሶበ ሰምዐ
ዜና አሕይዎቱ ወፈውሶቱ
ለአቡነ ዮሐንስ ወልዱ ለተ
ክለ ሃይማኖት እምነ ቦቱ
በጸሎቱ ወእስሚሮ ተአም
ኖተ ልቡ አሕይዎ ጥቀ ዘእም
ትካት ዕብሰቱ።

፪. ወነዊሞ አሐተ ዕለተ አስተ
እርአዮ በሕልም አሕይዎቶ

፲፯. የዚያች ሀገር ሰዎችም
ይህን የአባታችን ዮሐንስ የል
ቡን ጭካኔ አይተው አደነ
ቱት። የልደቱን በዓልና የዕረ
ፍቱን ቀን እንዲሁም ፍልሰ
ቱን እግዚአብሔርን አያመሰ
ገኑ አከበሩት። እርሱም ወደ
ሰማያት ዓረገ። ልመናውና በረ
ከቱ ከሁላችን ሕዝበ ክርስቲ
ያን ጋር ይሁን ለዘለዓለሙ
አሜን።

ተአምር ሦስት

ልመናውና በረከቱ ከሁላችን
ሕዝበ ክርስቲያን ጋር ይነርና
አባታችን ዮሐንስ በእውነት
ያደረገው ተአምር ይህ ነው።

፩. በወባ በሽታ እጆቹና እግ
ሮቹ የሰለሉ አንድ ጠባቂ
ዘበኛ ነበር። የተክለ ሃይማ
ኖት ልጁ የሚሆን የአባታ
ችን ዮሐንስ የመፈወሱንና
የማዳኑን ዜና በሰማም ጊዜ
በልመናው አመነበት። የል
ቡን መታመንንም እውቆ
ከበሽታው አዳነው።

፪. በአንዲት ቀንም ተኝቶ
ሳለ የአመነበት ማዳኑን በሕ

ውሎቱ ዘተከመኖ ወአቡነ
የሐገስህ ይቤሉ ተንሥክ
እምንዋምከ ናሁ አብላከ በጽ
ባሕሐር ውስተ ደብረ ጉንድ
ህየ መቃብርህ ውሎቱ ግሥሥ
መራቶ ኩሉንታሁ በአደክ
ወበእግርክ ከመ ትሕየው
ዕብላተክ እስመ ዘንተ አብ
ለክ ሶበ ርኢኩ ተአምኖ ተክ
ሐር በሰብሐት።

፫. ወይቤሉ መኑ ውሎቱ
ስምክ እግዚአብሔር ወይቤሉ አነ
የሐገስ ዘነገርኩክ ኩሉ ዘም
ድረ ምሥራቅ ወእንዘ ይት
ናገር ዘንተ ተሠወሮ እም
አዕይንቲሁ።

፬. ወሶበ ነቅሐ እምንዋሙ
ተዘከረ ቃሉ ለብፁዕ አቡነ
የሐገስ ዘነገር ኩሉ ውተን
ሂኦ እምንዋሙ እምዘኖመ
በፍርሀት ወበረዓድ ሐረ በከመ
እዘዞ ውስተ ደብረ ጉንድ ወበ
ጸሐ ህየ እንገርገረ በተአ
ምኖ ውስተ መቃብሪሁ ወመ
ሬተ ምቅዋመ እግሩ ለጸ
ሎት ኮነ እንገርግርቱ ውስተ
ይሐቲ ደብር አንተ ተቀብረ
ውስቲታ ቀዳሚ አቡነ።

ለም አሳየው። አባታችን የሐ
ንስም እንዲህ አለው፤ እነዚህ
ከእንቅልፍህ ተነሥ እልሃ
ለሁ፤ በሚትም ወደ ጉንድ
ደብር ሂድ፤ መቃብራ በዚያ
ነውና ከመስለልህ ትድን
ዘንድ መራቱን ሁለንተናውን
በእጅህና በእግርህ ዳስሱ።
መቃመንክን ባየሁ ጊዜ ይህን
ብየሃለሁ፤ በሰላም ሂድ።

፫. ሰውዬውም፤ ጌታዬ ስምህ
ማን ነው? አለው። መልሶም
የምሥራቅን ምድር ነገር
ሁሉ የነገርኩህ እኔ የሐገስ
አባላለሁ አለው። ይህንንም
ነገርት ከዓይኖቼ ተሠወረ።

፬. ከእንቅልፉም በነታ ጊዜ
የነገረውን ሁሉ የብፁዕ አባታ
ችን የሐገስን ቃሉን አሰበ።
ከእንቅልፉም ተነሥቶ ከተኛ
በት ቦታ በመፍራትና በመን
ቀጥ እንዳዘዘው ወደ ጉንድ
ደብር ሂድ። ወደዚያም ደርሶ
በመቃመን በመቃብሩ ላይና
ለጸሎት የእግሩ መቋሚያ በነ
በረችው መራት ላይ ቆመ።
መውደቱም ቀድሞ አባታችን
በውስጧ በተቀበረበት በዚያ
ደብር ውስጥ ሆነ።

፭. ወሶበ ርኢየ እግዚአብሔር
ተአምኖተ ልቡ አሕየም እም
ዕብላቱ ከመ ይትወድት ዘከረ
ጽድቆሙ ለጸድቃኒሁ በዲበ
ምድር በዘወሃዘመ ከዳነ
ምሕረት እስመ ፈቃዱ ውሎቱ
ወእንዘ ሀሉ ውሎቱ ዕብላ
ውስተ ዛቲ መራት ከብርት
በእምሳለ ብእሲት ወዕላት
አሐቲ ዛር እምሳዕሌሁ ሕማመ
ንዳድ ዘተብህሉት ይሐቲ።

፮. ወእምዘ መጽአ ገዘደ
አቡነ የሐገስ ገሠግ ወይቤላ
ለዛቲ ዛር ረሐቲ እምነየ ወእ
ምኒሁ ለውሎቱ ብእሲ ዘእዕ
በስኪያ መጠነዝ መዋዕል
ወሶበ ይትናገራ ዘንተ ተመ
ስወት ወኮነት ከመ ጸበለ
ምድር ዘይዘርዎ ነፋስ ውስተ
አድባር ወአውግር ወዝ ዕብላ
አስተርኢየ ሕያውናሁ ከዊኖ
ከመ ቀዳሚ ወርዙቱ ሰገደ
ንበ እገሪሁ እንዘ ይብል፤

፯. ኦ ገባሬ ተአምር አቡየ
የሐገስ ኢትኅድገኒ እንከ
ወትርድእኒ ጸሎትክ እስመ
አድነንከኒ እምዕፁብ ሕማም
እስመ ለክ እግዚአብሔር

፭. እግዚአብሔርም የልቡን
መቃመን አይቶ ከመስለሉ
አዳነው። የምሕረት ቃል ኪዳ
ንን በሰማቸው ገንዘብ የጸድቃኑ
የጽድቃቸው ስም አጠራር
በምድር ላይ ይታወቅ ዘንድ
ፈቃዱ ነውና። ምን በሽተኛ
በዚያች በከበረች መራት ላይ
ሳለ እንዲት ዛር በሴት እም
ሳያ በላዩ ወጣች። ያችም የወጣ
በሽታ እየተባለች የምትጠራው
ናት።

፮. ከዚህም በኋላ አባታችን የሐ
ንስም በገሃድ መጥቶ ገሠግት፤
እንዲህም አላት፤ ከእኔና ይህ
ንን ያህል ዘመን ካሰለልሽው
ከዚህ ሰው ራቲ። ይህንንም
ሲናገራት እንደ ስም ቀለጠች።
በተራሮችና በከረብቶች ውስጥ
ነፋስ እንደሚበትነው እንደ
ምድር ትቢያ ሆነች። ይህም
በሽተኛ እንደመጀመሪያው ጉል
ምስናው ጤነኛ ሆኖ ራሱን
አየ። እንዲህ እያለ በእግሩ
አጠገብ ሰገደ፤

፯. ተአምርን የምታደርግ አባቲ
የሐገስ ሆይ! እንግዲህ አትተ
ወኝ፤ ጸሎትህም ትርፍኝ። ከሚ
ያስጨንቅ በሽታ አድነኸኛልና
አቤቱ እግራና እጄ የአንተ

ወእዲያ።

፳. ወይቤሉም አቡነ ዮሐንስ ከመ ይትእኩት ስመ አምላኪያ ሐረር ንግር ለሰብአ ይኣቲ፡ ሀገር ከመ አሕየውኩክ ወፊ ወስኩክ እምኩሉ ደዊከ ወሰሚያ ቃሉ እንዘ ይትፈራሚሕ ወይትሐሣይ ሐረ ይንግርሙ ለሰብአ ዛቲ ሀገር ወሶበ ነጻርዎ አዝማዲሁ ወእከርኩቲሁ ወኩሉሙ ሰብአ ቤቱ ገብሩ ይባቤ ወመሰሉሙ ዘይነብር ለዓለመ ዓለም ሕያዉ ናሁ።

፱. ወይመጽኡ ሕዝብ እምርሐቅ ፍኖተ ንቤሁ እስከ ፲ ዕለት ይሕትትዎ ወይሰከልዎ ሰስሉት ደዊሁ እምላዕሌሁ።

፲. ወካልኣንስ ሰብአ እለ ሐሙ ወደወዩ ሐይዉ ውስተ ደብረ ጉንድ በትውክልቱ ወበምሕረቱ ለእግዚአብሔር በትንብል ናሁ ሐየውነ እምደዊሁ እስከ ንበ ይብሉ አብጽሐሙ ወእጽንኡ እሚኖቶሙ በእግዚአብሔር ወበትንብልናሁ ለእ

ናቸው እኮ!

፳. አባታችን ዮሐንስም የእምላኪ ስም ይመሰገን ዘንድ እንዳዳንኩህ፡ ከደዊህም ሁሉ እንደፈወስኩህ ሃድና ለዚያች ሀገር ሰዎች ንገር አለው። ቃሉንም ሰዎቹ ፈጽሞ እየተደሰተ ለዚያች ሀገር ሰዎች ሊነግራቸው ሃደ። ዘመዶቹን ወዳጆቹ፡ የቤቱ ሰዎችም ባዩት ጊዜ አልልታን አደረጉ። ለዘለዓለም ሕያው ሆኖ የሚኖር መሰላቸው።

፱. ሕዝቦችም ከሩቅ መንገድ እስከ አሥር ቀን ድረስ ወደ አርሱ ይመጡ ዘንድ፡ ይመረምሩት ዘንድ፡ ከአርሱ ላይም የበሽታውን መወገድ ይጠይቁት ዘንድ።

፲. የታመሙና ደዊ ሥጋ ያደረባቸው ሌሎች ሰዎችም በእምነቱና በእግዚአብሔር ምሕረት በጉንድ ደብር ውስጥ ዳኑ ባማላጅነቱ ከበሽታችን ድነናል እስኪሉ ድረስ አደረሳቸው። በእግዚአብሔርና በአባታችን ዮሐንስ አማላጅነት መታመናቸውንም አጸኑ። ልመናውና

ቡነ ዮሐንስ ጸሎቱ ወበረኩቱ ለኩልነ ማኅበር ደቂቀ ዮሐንስ ምስለ ኩልነ ሕዝበ ክርስቲያን ለዓለመ ዓለም አሜን።

ተአምር ፩

በእንተ ብእሲት ዘማዊት

ተአምራሁ ለአቡነ ዮሐንስ ጸሎቱ ወበረኩቱ የሁሉ ምስለ ኩልነ ሕዝበ ክርስቲያን ለዓለመ ዓለም አሜን።

፩. ወሀለውት አሐቲ ብእሲት ዘማዊት በሀገረ እምበርጌ ወትሰቲ ምስለ ኩሉ ሰብአ ማኅበር በተጠናቅቆ ወበተዓትቦ እምሩካቤ ምታ በሆናይ ወበንጽሕ ትሰቲ ወትገብር መከፈልተ ቤታ።

፪. ወሶበ ቦእ ቀሱተ ማኅበር ውስተ ቤታ አይረከባ ሕሰም ለለወርኑ ወኢይለከፋ አልባሲ ሃ አልባሰ ርኩሳነ ወርሱ ሓነ ወበውእቱ መዋዕል ወሀብዋ ኩሉ ሰብአ ማኅበር ሐሪፀ በመስፈርት ለምዝር ወንብስተሰ ታስተዴሉ እምንዋያ ውስተ ቤታ።

በረከቱ ከሁላችን የዮሐንስ ልጆች ማኅበር ጋርና ከሁላችን ሕዝበ ክርስቲያን ጋር ይነር ለዘለዓለሙ አሜን።

ተአምር አራት

ስለ እመንዝራዋ ሴት

ልመናውና በረከቱ ከሁላችን ሕዝበ ክርስቲያን ጋር ይነርና አባታችን ዮሐንስ ያደረገው ተአምር ይህ ነው።

፩. እምበርጌ በተባለች ሀገር አንዲት ዝሙተኛ ሴት ነበረች። ከባሏ ግንኙነት በመጠበቅና በመጠንቀቅም ከሁላቸው የማኅበሩ ሰዎች ጋር በጥሩ ነገርና በንጽሕና ማኅበር ትጠጣለች፡ የቤቷን ዝክርንም ታደርጋለች።

፪. የማኅበሩ ጋንም ወደ ቤቷ በገባ ጊዜ በየወሩ ከፉ አያገኛትም። ልብሶቿም የረከሱን ያደፉ ልብሶችን አይነኩም። በዚያም ዘመን የማኅበሩ ሰዎች ሁሉ ለጠላ የሚሆን ዱቄት በመስፈሪያ ሰፍረው ሰጧት። ለእንጂራ የሚሆነውን ግን ራሷ ከገዝብዋ ከፍላ በቤቷ ውስጥ ታዘጋጃለች።

፫. ወከተሉ ሰብአ ማኅበር ለነ ግድ ወለፈላሲ ውስተ ቤቱም ይከሉ ለባሕቲቱም እመ ይከውን አልፈ ፈላሲ ወነግድ በእንተ ገዘረ ጽድቁ ለአባ ዮሐንስ።

፬. ወበአሐቲ ሰዓት እንዘ ትዱ ጽር ምዝረ መጽሐ ፩ ብእሲ እምርሐት ፍኖት መፍቀሪሃ ለይአቲ ብእሲት ወይቤላ ሰላም ለኪ ኦ እንትየ እምፍልጠተ ዚእኪ ፍልጠተ ሥጋ ወነ ፍስ ይኒይስ ወትቤሉ ሰላም እንዚእብሒር ይዕቀብከ።

፭. ወሶበ ተናገረቱ ከመዝ በቃል ሠናይ ወበነገር ጥዑም ቦአት ውስተ ልቡ ፍትወተ ሥጋ እንስቲያዊት ወነደ ሥጋሁ ከመ አሳት በፍቅረ ዚእሃ ወተመስወ ኩሉ አባሉ በላህበ አፍቅሮታ ወኮነ ከመ ሐራውያ እቡድ።

፮. ወሶቤሃ ቦአ ውስተ ቤታ እንዘ ትዱዕር ምዝረ ለገቢረ ተገዝሩ ለእቡነ ዮሐንስ እንዘ እደሃ በተአምኖ ወይቤላ ኦ

፫. የማኅበሩ ሰዎችም ሁሉ ስለ አባ ዮሐንስ የጽድቅ መታሰቢያ ስደተኛውና እን ግዳው ቢበዛም ለስደተኛና ለእንግዳ በቤታቸው ውስት ለየብቻቸው ይችላሉ።

፬. በአንድ ቀንም ጠላ ስትጠ ምት የዚያች ሴት ወዳጅዋ የሚ ሆን አንድ ሰው ከሩት መንገድ መጣ። እንዲህም አላት፤ እንቲ ሆይ! ሰላም ለአንቺ ይሁን፤ ከአንቺ ከመለየት የሥጋና የነ ፍስ መለያየት ይሻላል። እንዲ ህም አለችው፤ የእንዚእብሒር ሰላምታ ይጠብቅህ፤ በምርጥ ቃልና በጣፋጭ ንግግር።

፭. እንዲህ ብላ በተናገረውም ጊዜ የሴትነት ባሕርይ ያላት የሥጋ ፍትወት ወደ ልቡ ውስጥ ገባች። በእርሷ ፍቅርም ሥጋው እንደ አሳት ነደደ። ሰውነቱም ሁሉ እርሷን በመው ደድ ላበት ቀልጦ እንደ አበደ እንደ እብድ አሪያ ሆነ።

፮. ያንጊዜም ወደ ቤቷ ውስጥ ገባ። የአባታችን ዮሐንስን መታ ሰቢያውን ለማድረግ ጠላ ስት ጠምት ሰላም ብሎ እጇን ያዛ ትና እንዲህ አላት፤ ወዳጅ

ፍቅርትየ ሠናይተ ገጽ ወጥ ዕምተ ቃል በምግባር እመ ተፈለግኩ እምኒኪ ኮንኩ ብእሲ ሕዕወ ወእያእመርኩ ካልአተ ብእሲተ።

፮. ወዘንተ ብሃሉ ተአምት በበይናቲሆመ. መልዕልተ ምዝር እመ ፈድፈደ ፍቅ ሮመ እምኩሉ ወራዘት ወደ ናግል ዝንቲ መንገል ጽሕ ርት ወዛቲ መንገል ጽሕርት ከዊኖመ. ሶበ ተአምት አስተ አጋሆመ. እቡነ በእደዊሁ ከመ ዘያስተጣገዕ አግልዕተ ውስተ ስባረ ሃሕል አስተጣገዐ አዕ ዕምቲሆመ. ስምዐ ትእምርቱ ወነይሉ ከመ ያርኢ ላዕሌ ሆመ. ወረሰዮመ. ፩ ሥጋ ከመ ኢይትፈለጡ ለሐዊር ወለነቢር።

፯. በከመ ይቤ ጳውሎስ በመ ልእክቲ ወይከውነ. ፪ ፩ ሥጋ ወለአሉ ገባርያን እከደ አንዘመ. ፍርሀት ወረዓድ እስመ ተከሥተ ምግባሪሆመ. ለእሉ ሰብእ ወእንዚእብሒር በቀለ ረሰዮመ. ዘቀዳሚ ንጢእ ቶመ. እንዘ ይትማሠጡ ወይት

ሆይ. ፊትሽ ያማረ ነው፤ ቃል ሽም የሚጣፍጥ ነው። በሥራ ካንቺ ብለይ. የተሰለበ ሰው ሆንኩ፤ ሌላ ሴትም በግብረ ሥጋ አላወቅሁም።

፮. ከሁሉ ጎልማሶችና ኮረዳዎች ይልቅ ፍቅራቸው ቢበዛ በጠ ላው ላይ እርስ በርሳቸው ሰላም ተዛባሉ እርሱ ወደ ጋኑ እር ሷም ወደ ጋኑ ሆነው በዝ መት በወደቁ ጊዜ አባታችን በእጆቹ አያያዛቸው። ገሎችንም ከወጭት ሰባሪ ጋር እንደሚ ያጣምር ሰው አጥንቶቻቸውን አጣመረ። የተአምሩን ምልክትና የጎይሉን ምስክር ነት ያላይ ዘንድ ለመሄድና ለመቀመጥ እንዳይለያዩ አንድ ሥጋ ወይም አንድ እካል አደ ረጋቸው።

፯. ጳውሎስ በመልእክቱ ሁለ ታቸውም አንድ ሥጋ (እካል) ይሆናሉ እንዳለ እነዚህን ንጢ እት ሠራዎችንም ፍርሃትና እን ቅጥቅጥ ያዛቸው። ሥራቸው ለሰው ሁሉ ተገልጿልና፤ እግ ዚእብሒርም በቀድሞ ንጢእ ታቸው ስለ ተበተላቸው ወዲ ያና ወዲህ ሲነጣጠቁና ሲገ

ጋዮው ለፌ ወለፌ መጽሐት
አሐቲ ብእሲት እንተ ዚእሃ
ዐዊራ ዐባየ ተሰተ ማይ ለም
ዝር ትትራድእ በኩሉ ግብር።

፱. ሶበ ርእየት ተእንቡቶሙ
ከመ ንስር በመሥግርት አፌ
በአፍ መሰላ ለይእቲ ንስከተ
አድግ ወኮሰበ መሰላ ሰእሊ
ምዝር ጽሚተ ቀርበት ንቤ
ሆሙ ፍጡነ ወረከቡቶሙ
እንባነ ከዊኖሙ በበይናቲ
ሆሙ በንይሉ ዚእሃ እመ
ሰሐቡቶሙ ለፌ ወለፌ እበዩ
ተፈልጦተ ተዳዲቆሙ በን
ይሉ እግዚአብሔር።

፲. ወይእቲ እንተ ዚእሃ ክል
ሐት ጽሚተ እንዘ ትጉድፅ
እንግድዳቲሃ ወድቀት ውስተ
ምድረ ወተቀጥቀጠ ክሉ ብረ
ኪሃ ወዐሰመ ዝሆነ እንዘ ትብል
እሊ ሊተ ወይ ሊተ ወጽእ
ንፍረት እምቤትየ ወቦእ ነገረ
ሰብእ እምውስተ ቤትየ ሚመ
ጠነ ክሕድከዩ ለእግዚአብሔር
ውስተ ዝ ንግር በመዓቱ ንይ
ዝኪ ወነዊማ ህየ በተነሳሐታ
እምዐብሰ ንይላ ለእከት ንበ
ወራዙተ ጽኑዓን ወልዑላን።

ፋፋ በሁሉ ሥራ ልትረዳት
ለጠላ እንድ ማሰር ውን ይሳ
የእርሷ እንት የምትሆን እን
ዲት ሴት መጣች።

፱. በወጥመድ እንደ ተያዘ ንስ
ርም መያያዣቸውን ባየች ጊዚ
የአፍ ለአፍ የእህያ ንክሻ መሰ
ላት። ጽግመኛም ጠላ የሚሉ
ምን መሰላት። ቀስ ብላ ወይ
እነርሱ ፈጥና ቀረበች፤ እርሷ
በርሳቸውም የተያያዙ ሆነው
አገኛቸው። በእርሷ ንይላ
ለመለያየት ወዲያና ወዲህ ብት
ሰባቸው በእግዚአብሔር ንይላ
ተጣብቀው መለያየትን እምቢ
አሉ።

፲. ያቺ የእርሷ እንትም ደረ
ቶቿን እየደቃች ቀስ ብላ
ጮኸች፤ ወይ ምድርም ወይ
ቀች። ጉልበቷና የጎን አጥንቷ
ሁሉ ተመታ። እንዲህ ስትል፤
ወይኒ! ወይኒ! ንፍረት ከቤተ
ወጣ፤ በዚህ ጉስቱልና ውስጥ
በቱጣው የጣለሽ እግዚአብሔር
ን ምን ያህል ብትክጂው
ነው። በዚህም ቦታ በመውደቷ
ተኝታ ከንይላ ድክመት የተ
ነግ ታላላቆችና ብርቱዎች ወይ
ሚሆኑ ንበቦች ላከች።

፲፩. ወመጽኢ ላቲ፤ ፲ወይ
ወራዙት እምኩሉ ሰብእ ሆነር
ኦ እንወሃ ቤዝጢኒ በባቲ
ዕለት እስተፋልጡኒ ሊተ
ከመ ትትራለጥ ነፍስ እም
ሥጋ ለእንተ ዚእሃ ይእቲ
እንተ ኮነት ብዕልተ ዐይን
ወኅርትምት ምግባር።

፲፪. ወሶቤሃ ርእይዋ ከዊና
ውሕደ ምስሉ ብእሲ ወእ
ምዘ በንዘን ወበትካዝ ወበ
ንይላ ሰሐብዋ ውለውእቲኒ
ከማሃ እበዩ ተፈልጦተ ወይ
ቤሉ ዕፁብ ነገር ኪንያኑ
ውእቲ በእስተጣግዎሙ በብ
ርት ወበተኖት።

፲፫. ወእምዝ እእመሩ እግዋ
ሪሃ ወእዝማዲሃ ወኩሉ ሰብእ
ቤታ ከመ እንዛ ሕስመታ
ወግብረ ንጢእታ እውሂእሙ
ኪያሆሙ እዝማዲሃ እግሳ
ሥዎሙ ለብእሲ ወለብእሲት
በዋሕድናሆሙ እምዝንቱ
ሥርወ ዕሕርተ ምዝር ወም
ስማክ ረሰዩ ለሙ ዓረፍተ
ከመ ዕዕ ወበዝ ጋዕዝ እስተ
ዳለዉ ዘያዕዕር ለምዝር ወዘ

፲፩. ከሆነር ከመንደር (ሰፈር)
ሰዎችም ተውጣጥተው እሥራ
ሁለት ንበቦች መጡላት። ወን
ድምቺ ሆይ! በዚህች ቀን
አድኑኝ፤ ነፍሴም ከሥጋ እንደ
ምትሰይ የንይን ባለጸጋ የምግ
ባር ግን ንስቋላ የምትሆን ይህ
ችን የእኔን እንት አለያዩልኝ።

፲፪. ያንጊዜም ከወንድ ጋር
እንድ ሆና እየአት። ከዚህም
በኋላ በማዘንና በመተካዝ በን
ይላ ሳቧት፤ እርሱንም እንደ
እርሷ ሳቡት ነገር ግን መለያ
የት እምቢ አሉ። ዕፁብ ነገር
ነው። በብረትና በችግብር ያጣ
በቃቸው ጥበበኛ አለን? አለ
ወይ! አሉ።

፲፫. ከዚህም በኋላ ንረቤቶቿና
በመዶቻ የቤቷ ሰዎችም ከፋ
ቷና የንጢእቷ ሥራ እስር
እንደያዛት አወቁ። በመዶቿም
እነርሱን እስውጥተው ሰውየ
ውንና ሴትየዋን በአንድ ላይ
እንደ ተያያዙ ከጠላው ጋን
ሥር እስወገዷቸው። መጠጊ
ያንም እንደ እንጨት ግድግዳ
አድርገው ሠሩላቸው። በዚህም
አጋጣሚ ጠላውን የሚጠምትና
እንጆራውን የሚያበስል እዘ

ያበሰል ኅብስተ መንፈቆሙ ለዕዕ ወመንፈቆሙ ለማይ ተፋቀዱ በበይነቲሆሙ ሐሩ ያስተዳልዉ ኩሉ ኅብስተ ወሲዋ ወኩሉ ተግባራት ወኩሉሙ ተጋቢሎም እም ዕዕ ወማይ አንከሩ ስነ ጽድቁ ለአቡነ ዮሐንስ ወንይለ እንደ ዚክብሐር ወእለ ርእይዎሙ የነዝኑ ወይቲክቡ ወይበክዩ ብዙ መሪሪ በእንቲላሃ ወበ እንተ ውሉቱ ብእሲ መፍቀ ሪሃ ይሳሰቱ ወይትሐመዩ።

፲፱. ወእምድኅረዝ ኮነ ጊዜ ሠርክ ሶበ ተፈጸመ ሉሙ ኩሉ ማዕደ መባልዕት ጥዑ ማት መጽእ ምታ እምቤተ ክርስቲያን ፀዊር ንዋያተ ቅድሳት ወባሕላተ ዘወርቅ ወዘ ብሩር ወክቡራት አልባሳተ እስመ ዕስቱፍ ውሉቱ ለይ እቲ ቤተ ክርስቲያን ወክዊ ኖሙ ንቡላን ረከቦሙ ውስተ ቤቱ እዝማዲሁ ወእዝማደ ዚላሃ ለብእሲቱ ከመ ዘሞተ ብእሲ።

፲፭. ወይቤሉሙ አንውየ ጸኅ

ጋጃ። ማማሻቸው እንዲሳት ለመ ስበር፤ ማማሻቸው ውኃን ለመ ቅዳት እርሱ በርሳቸው ተሰ ማሙ። እንጂራውንና ጠላውን ሥራዎችንም ሁሉ ሊያዘጋጁ ሂዱ። ሁላቸውም ከእንዲሳትና ውኃ ተመልሰው የአባታችን ዮሐንስ ስነ ጽድቁንና የእንዚ አብሐርን ንይል አደነቱ። ያዩ አቸውም ያዝናሉ ይተክዛሉ። ስለ እርሷና ወዳጅዋ የሚሆን ስለእዚያ ሰው ማማሻቸው ሲዘ ባበቱና ሲተማሙ፤ ማማሻቸው የመሪሪ ለቅሶን ያሰቅላሉ።

፲፱. ከዚህም በኋላ የምሽት ጊዜ ሆነ። የጣራጡ ምንጦች ማዕድም በተጨረሰላቸው ጊዜ የክብር ዕቃዎችንና የወርቅና የብር ዓሕሎችን የክበሩ ልብ ሶችንም ተሸከሞ ባሏ ከቤተ ክርስቲያን ውሉ መጣ። እርሱ ለዚያች ቤተ ክርስቲያን ግምጸ ቤት (ዕቃ ያሻፍ) ነውና። ሰው የውም ሰው የሞተ ይመስል ዘመዶችንና የእርሷ ዘመዶችን በቤቱ ውስጥ ተሰብስበው አን ኛቸው።

፲፭. እንዲህ አላቸው፤ ወንድ

ንኑ ኢኮንክሙ መጠነ ዝ ሰብእ እለ ተጋባእከሙ ዝሃ ውን ጥእ ዘይትናገር እምኩሉ ሰብኦ እመ ይፈርህዎ ተና ግርቶ ለዝንቱ ነገር ወእመ አርመምዎ ኩሉሙ ጸውዓ ለብእሲቱ መፍቀሪት እኪት እመ አይትከሃላ አርመመት ሚጠተ ነገር ተንሚእሙ እዝ ማዲሁ እንዝዎ አንበርዎ ወይቤልዎ ጽሚተ በል እር ምም ዘረከበነ ንነግረክ እስመ ኢተአምር አንተ ከመ ንብረ አቡነ ዐቢየ መንክረ ወመድ ምመ ውስተ ቤትክ በዛቲ ዕለት።

፲፮. ወይቤሉሙ ጽሚተ ጸኅ ነኑ ኢኮንት ብእሲትዋ ወኩሉ ውሉድዋ ወነገርዎ ዘመጽእ ባቲ ዘብእሲቱ እምጥንቱ እስከ ተናጸሚቱ ወሰሚያ ዘንተ ነገረ ፈርህ ወደንገፀ ወእንዝ ገጸ ሶበ የዐዕቦ ነገረ እሉ እምብዙን እርምሞቱ ውዕየ ልቡ በነዝን መሪር ሕቀ ወይቤ ውሉቱ ይምላሕከሙ ጥቀ ይእዚሰ ዘዐፀበኒ መኑ ያስተዳልዎ ለተገባረ አቡነ

ሞፒ፤ በዚህ ይህን ያህል ሰው የተሰበሰባችሁ ይህና አይደላችሁም? ይህንንም ነገር ለመና ገር ቢፈሩት ክሰዎች ሁሉ የሚ ናገረው አጣ። ሁላቸውም ዝም ቢሉት ከፋት ወዳጅ ሚሰቱን ጠራት። ነገሩን መመሰሰ ባይ ቻላት ዝም አሰች። ዘመዶችም ተነሥተው ያዙትና አስቀም ጠው እንዲህ አሉት፤ ቀስ በል፤ ዝም በል፤ በዚህች ቀን በቤትህ ውስጥ የሚያስደንቅና የሚያስደምም ታላቅ ነገርን አባታችን እንደ አደረገ አንተ አታውቅምን፤ ያገኘንን ነገር እንነግርሃለን።

፲፮. ረጋ ብሉም፤ ሚስቲ ይህና አይደላችምን? ወይስ ልጆቼ ሁሉ ይህና አይደሉምን? አላ ቸው። ሚስቲንም የመጣበትን ነገር ከመይመሪያው እስከ መጨ ረሻው ነገሩት። ይህንንም ነገር ሰምቶ ረራ ደነገጠ። የእርሱ ነገርም በያስደንቀው ራቱን ያዘ። ከዝምታው ብዛት የተነሣ እጅግ በመረረ ንዘን ተቃጠለ። እርሱም ረጽሞ ይንቀላችሁ አሉ። አሁንከ የደነቀኝ የአባታ ችን የዮሐንስን ዝክር ማን

ዮሐንስ።

፲፮. ወነገርም አዝማዲሁ ዘይ በተሥ ነገረ ወይቤልም ንበ ተጋብኦ ክሉሙ ሰብአ ማኅ በር ውስተ ቤትክ ንግርሙ ዘንተ ተነሚኦክ እመ ይምሕረክ ውብሃለሉ ኦሆ ሐፈ ንበ እቡሁ መንፈሳዊ ወነገር ክሉ ዘነሱ እንዘ ይብል እምዘሃ እንዘሉብሒር እሁብ አልሕ ምት ወሥንዳሌ ንኹሐ።

፲፭. ወዘንተ ብሃለሉ ወዕለ ወጸውዎሙ ለተሳውስት ወለ ዲያቆናት ወለክሉሙ ኦብያ ጸሁ እለ ይሰትዩ ወይቤልው ምስሌሁ ወሰሚዎሙ ቃሉ ተሰውዎ ድንፊሁ ለዝኩ በዓለ ቤት ቀደሞሙ እንዘ ዮሐ ውር ለባሕቲቱ እስመ ክብደ ንዘኩ ለዝንቱ ነገር ቦኡ ክሉ ሰብአ ማኅበር ወነገደ ተገዞሩ ለእቡነ ዮሐንስ።

፲፱. ወተዊሞ ማእከሊሆሙ ይቤሉሙ አጋእዝትዮ ክሉ ዘትገብሩ ግበሩ እመ ትክሉ ዕፁብ ወመድምም ተገብረ

ያዘጋጀዋል?

፲፮. ዘመዶቹም የሚጠቅሙውን ነገር ነገሩት። እንዲህም እሱት የማኅበሩ ሰዎች ሁሉ በተሰበሰቡበት ቦታ ምናልባት ቢሆን ርህራሄ በቤትህ ውስጥ ተነሥ ተህ ይህን ነገር ንገራቸው። እሺ ብሉም ወደ ነፍስ እባቲ ሂደ። ከዚህ በኋላ ችግር ይር ሰብኛል ብሉ የሆነውን ሁሉ ነገረው። እንዘሉብሒር እመ ጣኝ፤ ላሞችንና ንኹሐ ከን ይን እሰጣለሁ።

፲፭. ይህን ብሉ ወጣና ካህናትንና ዲያቆናትን፤ ከእርሱ ጋር የሚበሉና የሚጠጡ ባልንጀሮቹንም ሁሉ ጠራቸው። ቃሉንም ሰምተው ያን ባለቤት በኋላው ተከተሉት። በዚህ ነገርም ንዘኩ ጸንቷልና ለብቻው ሂዶ ቀደሚቸው። የማኅበሩ ሰዎችና የአባታችን ዮሐንስ የገዘዩ እንግዶችም ገቡ።

፲፱. በመካከላቸውም ቆሞ እንዲህ አላቸው፤ ጌቶቹ ወይ ብትችሉ የምታደርጉትን ሁሉ አድርጉ። የሚያደንቅና የሚያስ

ዮም ውስተ ቤትዮ እሰመ እስተዳሉኩ ንብሉተ ወሲዋ ለእቡነ ዮሐንስ እንዘ አይኒ ስህ እምነጠእትዮ መዓተ እንዘሉብሒር ወረደ ላዕሊዮ ወይቤልም ክሉሙ በፊቃል ምንትን ምክንያተ ነገሩ ለትካዘ ልብክ።

፳. ወይቤሉሙ አንውዮ ሚ እነ ዘእነግረክሙ በቃል ዚላዮ ወነዋ ትራእይዎ ገሃደ በእፅ ይንቲክሙ ወእንዘ ዘንተ ይብል እምጽዕዎሙ እም ውሳጢ ቤት አተምዎሙ ማእከሊሆሙ በዕፁብ ግብር ወበዐቢይ ግርማ ተንሚኦሙ ሰብአ ማኅበር አንዙ ይባር ከዎ ለእንዘሉብሒር ወያህ ተዓዕብዎ ለእቡነ ዮሐንስ እንዘ ይብሉ እምአመ ተፈጥረ ዓለም እስከ ይእዚ ኢ ለማዕነ ዘክመዝ ግብር ወኢርኢነ ጥቀ።

፳፩. ወክሉሙ ከልሑ ንበ እንዘሉብሒር እንዘ ይብሉ መሐር ሕዝበክ ወኢታማ ስን ዘርዐክ ተዘክር እንዘኢ ዘመሐልክ ሉሙ ለእግብር

ደምም ነገር ዛሬ በቤቱ ውስጥ ተወርቷል። በንጠላቲ ንስሐ ሳልዋ ለአባታችን ዮሐንስ ገዘር እንጀራና ጠላ ሰላዘጋጀው የእንዘሉብሒር ተጣ በእኔ ላይ ወረደ። ሁላቸውም በአንድ ቃል የልብህ ንዘን የነገሩ ምክንያት ምንድን ነው? አሉት።

፳. ወነድሞቼ ምን እኔ በቃል እነግራችኋለሁ፤ በዓይኖቻችሁ በገገድ እነሆ ታዩታላችሁ እንጂ። ይህንንም አያለ ከቤት ውስጥ እምጥተው በሚያስደንቅ ተግባርና በታላት ግርማ በመካከላቸው አቆሟቸው። የማኅበሩ ሰዎችም ተነሥተው እንዘሉብሒርን ያመሰግኑት ጀመሩ። አባታችን ዮሐንስንም እንዲህ አያሉ ያደንቁት ጀመሩ፤ ዓለም ከተፈጠረ ጀምሮ እስከ ዛሬ ድረስ እንደዚህ ዓይነት ሥራ አልሰማንም! ፈጽመንም አላየንም።

፳፩. ሁላቸውም እንዲህ ሲሉ ወደ እንዘሉብሒር ሮኡኩ፤ ሕዝብህን ማር፤ ዘርህንም አታጥፋ። እቤቱ ለአገልጋዮችህና ለአባቶቻችን የማልከውን አሉብ።

ቲክ ወለሰበደን በከመ ርእሳ
ምስኑቶሙ በምግባር እኩይ
ናሁ አርእየን ንይሉ አድኅኖ
ትክ ከመ ድኅነት ሶስና እም
አደ ረበናት በግህልክ ወበ
ምሕረትክ ለክ ምሕረት ወን
ሕነ ኢንፈቅድ መዓተ አደሕ
ስፍሕት ለመጥም አልቦ ዘን
ሥእ እምኒነ ርኅወ ደደሕ
አልቦ ዘይበውእ ውስቲቱ
እምኒነ።

፳፪. ኦ እግዚአ ኢትጸምም
ስእለተነ በእንተ እሱ ገባር
ያነ እከይ ወነጠላነ ምግባር
በዕልወት እስመ አንተ መሐሪ
ወመስተግህል አንተ እግዚአ
ርሐቅ መዓት ውበቡን ምሕ
ረት ወጸድቅ አኮ በከመ
ስእለትነ እግዚአ አላ በበይነ
ምሕረትክ መሐረመ ውተግ
ሀሎመ ከመ እሱ ሕዝብክ
እስራኤል አርኢ ንይለክ ለኃ
ለመ ዓለም አሜን።

፳፫. ወእንዘ ደጸልዩ ዘንተ
ጸሎተ መጽእ ንቤሆመ አቡነ
ዮሐንስ በመንፈስ ቅዱስ
እንዘ ይበርህ ገጹ ምስብዒተ
አደ እምፀሐይ እንዘ ይፈእ

በከፋ ሥራ መጥፋታቸውን
እንዳየን አሁን የማዳንህን
ንይሉ አላየን ይቅርታ ለእንተ
ነውና፤ በቸርነትህና በምሕረ
ትህ ሶስና ከረበናት (አላቶች)
እጅ እንደዳነች እኛም ለመስ
ጠት የተዘረጋች የእጅህን በኃት
አንወድም። ከእኛ የተከፈተው
ደጅህን የተቀበለ (የያዘ) የለም።
ከእኛም ወደ ውስጡ የሚገባ
የለም።

፳፪. አቤቱ ሆይ! ከፋትን የሠ
ሩና በጎ ምግባርን ያጡ የሆኑ
ስለ እነዚህ ሰዎች ያቀረብንል
ህን ልመና ቸል አትበል! አንተ
መሐሪና ይቅር ባይ ነህና።
አቤቱ! አንተም መዓትህ የራቀ
ምሕረትህ የበዛና እውነተኛ
እምላክ ነህ። አቤቱ! እንደ
ልመናችን አይደለም! ስለ ምሕ
ረትህ ማራቸው ይቅርም በላ
ቸው እንጂ እንደ እነዚህ ሕዝ
ቦችህ እስራኤልም ለዘለዓለሙ
ንይልህን አሳይ እንጂ።

፳፫. ይህንንም ጸሎት ሲጸልዩ
አባታችን ዮሐንስ በመንፈስ
ቅዱስ ፊቱ ከፀሐይ ሰባት እጅ
እያበራ የማንበሩ ሰዎችም በገ
ሃድ እያየት ወደእነርሱ መጣ።

ይም ሰብእ ማንበር አልቦ
ዘተናገር እምኒሆመ ከመ
አስተጣግኖመ ሰብእሴ ወለ
ብእሴት ወሰሐሆመ እንተ
ድኅራሆመ ወኮኑ ከልኢተ
ክፍለ ከመ ትካት።

፳፪. ወእሱ ዓላውያን ሰገዱ
ለኩሉ ሰብእ ማንበር በፍ
ሥሐ ወበሐሚት ገሠዕምመ
ለብእሴ ወለብእሴት እንዘ
ይብሉ ጥቀ አበሳ ገበርክመ
ዘኢይደሉ ለገበር ይእዘሉ
መሐረክመ ለዘይመጽእ መዋ
ዕል እንከ ዑቁ ኢትቅብጹ
መድኃኒተ ነፍስክመ።

፳፮. በከመ ይቤ ሐዋርያ
ዑቁ ውስተ ዝንቱ ምግባር
ኩኑ ነኪራነ ኩኑ እምኒሃ
ለይአቲ ፍኖት ዳግመ ኢተ
አብሱ ወእምዝ ተመይጡ
ነበ ምታ በነገርመ ልም
ሉም ወይቤልም ንድግ ለነ
አበሳሃ ለብእሴትክ ንርትምት
ዘእልባቲ ምግባረ ሆናይ ዘእ
ንበለ ንሰም በንቤክ እስመ
አስተርእየ እግዚአብሔር ማእ
ከሌነ እከየ ሕሊናሃ በይአቲ
ዕለት።

ሴትዮችንና ሰውየውንም ለምን
እንዳያያዙባቸው ከእነርሱ የተ
ናገረው የለም። ወደ ኃላቸ
ውም ሳባቸውና እንደ ቀድ
ሞው ሁለት አካል ሆኑ።

፳፪. እነዚህም ወንጀለኞች በፍ
ጹም ደስታ ለማንበሩ ሰዎች
ሁሉ ሰገዱ። ሰውየውንና ሴት
ዮችንም እንዲህ እያሉ ገሠ
ኋቸው። ለመሥራት የማይገባ
ፍጹም በይልን ሠርታችንል።
ባሬ ግን ይቅር አላችሁ። እን
ግዲህ ለሚመጣው ጊዜ ተስፋ
እንዳትቆርጡ አውቁ።

፳፮. ሐዋርያው እንዲህ እን
ዳለ አውቁ! ወደዚህም ሥራ
እንዳትመለሱ! ከዚያች ጎዳና
የተለያችሁ ሁኑ! ዳግመኛም
አትበድሉ። ከዚህ በኋላ ወደ
ባሏ ተመልሰው ለዛ ባለው
ንግግራቸው እንዲህ አሉት፤
ከከፋት በቀር በጎ ምግባር
የሌላት የጎሰቶች የሚስት
ህን አበሳዎን ይቅር በል
ልን። እግዚአብሔር በዚህች
ቀን የሕሊናዋን ክፋት በመ
ካከላችን አሳይቷልና።

፳፮. በከመ ይቤሉ እግዚእነ ለጴጥሮስ በዘሊይትሐሰው ቃሉ ለእመ አበሰ እኑክ መሐር ስብዐ በበሰብዕ በብ ሃለ ዝ ቃል አስተማሎምም ለከልኢሆመ ወእምድኅረዝ ነበሩ ሰላማውያን በተቀሃዮ እንዘ ይበልዑ ወይሰትዩ በፍ ቅረ መንፈስ ቅዱስ እንዘ ይትፈሥሑ ወይትሐሠዩ ወይ አቲ ብእሲት ወምታ ተእ ምኑ በበይናቲሆመ።

፳፯. ወእምድኅረዝ አምጽኦ ሆለስተ አልሕምተ ወወሀብ ምመ ለሰብእ ማኅበር በእንተ ዘገብረ ሉመ እግዚአብሔር ማእከሊሆመ ፍቅረ መንፈ ሳዊተ ወሆርዑ ማዕዳተ ብዙ ኃነ ወኅብስተ ወጸብሐ ወሴዋ ዘአልዐ ፍቅድ አኮ ለመብ ልዕ ዘያጸግብ አላ ለርእየተ ዓይን ያጸግብ ፍድፍድናሁ ወበአፂንዎ መዓዛሁ።

፳፰. ወገብሩ በዓለ ዐቢያ በይ አቲ ዕለት ንኡሶመ ወዐቢ ዮመ እሰ ርእዩ ወእሰ ሰምዑ ዘንተ ተአምረ ወመንክረ ሰብእ እምበርጌ ወእሰ ሰብእ ማኅ

፳፮. ጌታችን ጴጥሮስን በማ ይታበል ቃሉ፤ ወንድምህ ቢበድልህ ሰባት ጊዜ ሰባ ይቅር በለው እንዳለው፤ ይህን ቃል በማለት ሁለቱን አፋቀሯቸው። ያች ሴትና ባሏም እርስ በርሳቸው ወዲ ያው እጅ ተነሳሱ። ከዚህም በኋላ ለእግዚአብሔር በመ ገዛት እየበሉና እየጠጡ በመንፈስ ቅዱስም ፍቅር አብረው ኖሩ።

፳፯. ከዚህ በኋላ እግዚአብሔር መንፈሳዊት ፍቅርን ሰላደረገላ ቸው ሦስት በሬዎችን እምጥ ተው ለማኅበሩ ሰዎች ሰጧ ቸው። ብዙ ማዕዶችንና እንጂ ራና ወጥንም ሆሩ፤ ስፍር የሌለው የጋን ጠላንም አተረቡ። የሚያጠግበውም ለመብል ብቻ አይደለም፤ በብዛቱና መዓዛውን በማሸተት ገና በዓይን አይታ ያጠግባል እንጂ።

፳፰. በዚያችም ቀን ይህን ተአ ምርና ድንቅ ነገር ያዩና የሰመ ትልቁም ትንሹም የእምበርጌ ሰዎችና የአባታችን ዮሐንስ መታሰቢያውን ለማድረግ የተ

በር እሰ ተጋብኦ ዝሃ ለገቢረ ተገዋሩ ለአቡነ ዮሐንስ እሰመ ርእዩ ስብሐተ እግዚአብሔር ወከዳነ ጸድቁ ለአቡነ ዮሐንስ።

፳፱. ወዝ ኩሉ ኮነ በበዓለ ዕረፍቱ እመ ጳውሊ ለሐምሌ ነበሩ ከልኢሆመ በፍቅር ወበሰላም እስከ ዕለተ ሞቱም እንዘ ያሠምርዎ ለእግዚአ ብሔር መዓልተ ወሌሊተ ጸሎቱ ወበረከቱ የሁሉ ምስለ ኩልነ ሕዝበ ክርስቲያን ለዓ ለመ ዓለም አሜን።

ተአምር ፩

በእንተ ብእሲተ ተንባላታዊት

ተአምራሁ ለአቡነ ዮሐንስ ጸሎቱ ወበረከቱ የሁሉ ምስለ ኩልነ ሕዝበ ክርስቲያን ለዓ ለመ ዓለም አሜን።

፩. ወመጽአት አሐቲ ብእሲት ተንባላታዊት እምተንባላተ መቅደፌር ውስተ ደብረ በዓለ ፍልሰቱ ለአቡነ ዮሐንስ እኒዛ ፈትለ ዘማኅቶት ወዕጣነ ምዑዝ ሶበ ሰምዐት ተአምናተ መሬተ መቃብ ሪሁ ወስምዓ ጸድቁ ለአቡነ

ሰበሰቡ የማኅበሩ ሰዎች ታላቅ በዓልን አደረጉ። የእግዚአብሔርን ጌትነትና የአባታችን ዮሐንስን የጸድቁን ቃል ኪዳን አይተዋልና።

፳፱. ይህም ሁሉ የገናነው ሐምሌ ሃያ ዘጠኝ ቀን በዕረፍቱ በዓል ቀን ነው። ሁለቱም ሴትና ቀን እግዚአብሔርን እያገለገሉት እስከ ዕለተ ሞታቸው ድረስ በፍቅርና በሰላም ኖሩ። ልመ ናውና በረከቱ ከሁላችን ሕዝበ ክርስቲያን ጋር ይኑር፤ ለዘለ ዓለም አሜን።

ተአምር አምስት

ስለ አልተጠመቀቸው ሴት

ልመናውና በረከቱ ከሁላችን ሕዝበ ክርስቲያን ጋር ይኑርና አባታችን ዮሐንስ ያደረገው ተአምር ይህ ነው።

፩. ከመቅደፌር መስሊሞች የእስላም ወገን የምትሆን እንዲት ሴት የመብራት ፈትልንና መዓዛ ያለው ዕጣንን ይዛ የአባታችን ዮሐንስ የፍልሰቱ በዓል ወደሚከበርበት ደብር መጣች። የአባታችን ዮሐንስን የመቃብሩን አፈር እምነትንና

የሐገሽ ፈንወት ንበ ቀሲሰ
አስቱፍ ወትብል እንዘ ተንባ
ላዊት እነ መጸአኩ ንበክ
እምሁሉደ ቤተ ክርስቲያን
አልቦ ዘየእምረኒ።

፪. ወሰሚያ አስቱፍ ምጽአተ
ተንባላታዊት በዕለተ በዓሉ
ለአበነ የሐገሽ አእኩቶ ለእ
ግዚአብሔር ወውሐቱ ቀሲሰ
ወዕለ አኖኒ እንዘ ይፈርሆ
ለእግዚአብሔር በኩሉ ልቡ
እስመ መጽአት ይእቲ ተን
ባላዊት በተለምኖ መራተ
መቃብሩ ረከባ ለቢሳ ሚላተ
ውስተ ዓፀደ ደብር ምስለ
ክልኢሆን አዋልዲሃ።

፫. ወይቤላ ለእንታኩቲ ብእ
ሲት ከነናዊት ምንተ ተን
ሥሚ ዝየ መጸአኪ እንዘ ተን
ባላታዊት አንቲ ወዝ ውሐቱ
ሀገረ ክርስቲያን ወፈድፋደሰ
መቃብረ ጸድቃን ቡሩካን
እንዘ ይከውን።

፬. ወእውሥአቶ ወትቤሎ ለቀ
ሲስ አንተ ውሐቱ አቡሆመ
ለክርስቲያን ኢየአምር ካልኣ

የጸድቁን ምስክርነትን በሰ
ማች ጊዜ እንዲህ ብላ ወደ
ቲስ ገበዙ ላከች፤ እኔ እስላም
ስሆን ወደ እናንተ መጥ
ቻለሁ፤ ከቤተ ክርስቲያን
ልጆች የሚያውቀኝ የለም።

፪. ቲስ ገበዙም በአባታችን የሐ
ንስ በበዓሉ ቀን የእስላሚን
መምጣት ሰምቶ እግዚአብሔ
ርን አመስገነው። ያም ቲስ
ያቺ እስላም የመቃብሩን አፈር
በመታመን ስለ መጣች፣ በም
ሉዕ ልቡ እግዚአብሔርን እየ
ፈራው ወደ ዳር ወጥቶ፣ በደ
ብሩ ዓፀድ ውስጥ ግምጃ
መስል ልብስ ለብሳ ከሁለት
ሴቶች ልጆቿ ጋር አገኘች።

፫. ያቺንም ከነናዊት ሲት
እንዲህ አላት፤ አንቺ እስ
ላም ስትሆን፤ ይህ ቦታም
የክርስቲያን ሀገር ሲሆን፤
ይልቁንም የተከበሩት የጸድ
ቃን መቃብር ሲሆን ወደ
ዚህ ምን ፈልገሽ መጣሽ?

፬. መልሳም ቲሱን እንዲህ አለ
ችው፤ የክርስቲያን አባታቸው
አንተ ነህ፤ ሌላ ሰው አላውቅም።

ብእሴ እመ እጢያት ግዕ
ዞመ ለክርስቲያን ዘየዕዕብ
ግብረ ነገሩኒ አቤተኒ በትእባ
ዝክ ምስለ ኩሉ ውሉደ
ቤተ ክርስቲያን ወሚመ ማሳ
ደረ ዚኣክ እንብየ እመ ትብ
ለኒ ንንሣእ ዘንተ ፈትላ
ንዱሐ ወዕጣነ ምዑዝ አብእ
ሊተ ውስተ በዓሉ ለአበነ
የሐገሽ እንዘ ትገብር ቱር
ባነ መሥዋዕተ ሥመረ።

፪. ወሰሚያ ቀሲሰ ነገራ ይቤላ
አንቲ ዝየ መጸአኪ በእን
ተዝ በአይነ ምግባር ንረየኪ
ወበአይ ሃይማኖት ጸውዐኪ
ውስተ ርስቱ እንስ ክልብነ
ውሐቱ በነበ እግዚአብሔር
እምላኪያ በዘኢህሉኩ ምግባር
እመ ያስተበዕዑኒ ሰብእ ክር
ስቲያን እትፈግኒ ቦቱ ወእመ
ጸውዑኒ በዘሀሉኩ ምግባር
ኮነ እኩየ ወሆናየ እጸልዕ
ሰብእ ወእፈዲ ፍዳሁ ሎቱ
እፎ ረሰይክኒ እግዚእየ ወእ
ምላኪያ መፍቀሬ ውዳሴ
ከንቱ።

፫. እ ገባሬ ተለምር አቡየ

የክርስቲያኖችን መሳቸውን
ብጠይቅ የሚያስደንቅን ነገር
ነገሩኝ። በትእባዝህ ከቤተ
ክርስቲያን ልጆች ሁሉ ጋር
ወይም በራስህ ቤት አሳድ
ረኝ፤ እምቢ ካልከኝ ይህን
ንዱሐ ፈትልኝ መዓዛ ያለ
ውን ዕጣን ተቀበልኝ፤ በአባ
ታችን የሐገሽ በዓል ቀን
ቱርባንና የተወደደ መሥዋ
ዕትን ስትሠራ እስገባልኝ።

፫. ቲሱም ንግግሯን ሰምቶ፣
አንቺ ወደ እዚህ መጥተሻል፤
ስለዚህ በመን ምግባር መረ
ጠሽ? በምንስ ሃይማኖት ወደ
ርስቱ ጠራሽ? እኔ በእምላኪ
በእግዚአብሔር ዘንድ ውሻ
ነኝን? በሌላሁበት ሥራ የክር
ስቲያን ሰዎች ቢያስጨንቁኝ
እደሰትብታለሁ፤ ባለሁበትም
ሥራ ቢጠሩኝ ከፉ ወይም
በጎ ቢሆን ሰዎችን አጠላለሁ፤
የእርሱን ፍዳ ግን እተበላ
ለሁ። ጌታዬና እምላኪያ ሆይ!
እንዴት ውዳሴ ከንቱን ወዳጅ
አደረግኸኝ።

፫. ተለምርን የምታደርግ አባቲ

እንተ ወሀብህ ልብ ማእምረ ለይላቲ ከነናዊት መቃብረ ሥጋክ በተአምሩ ኢትዮብ ኒኑ ልብ ከመ እትሉ አሀረ ጽድቅክ መዘንተ ብሃሉ ነሥእ ፈትሉ ወዕጣን እምእደ ከነ ናዊት ወእብኣ ላቲ ውስተ ቤተ ክርስቲያን ንብ ሀሉ መዝገብ አልባሰ ከቡራት ወን ዋየ ቅድሳት።

ኧ. ወተመይጦ እምዝንቱ ንብ ይላቲ ከነናዊት ወይቤላ ኦ እንትሃ ተንሥኢ ባኢ ውስተ ቤትሃ ወእንሥእ ምስሌሃ ከልኢቲ አዋልዲሃ ወቦአት ውስተ ቤቱ።

፩. ወይቤልዎ ካልኣን ለም ንት አባእካ ለባቲ ከነናዊት በኢእምነት መዘኢተጠምተት በማየ ሕይወት ዘውእቱ ፈል ፈለ ረባሕ ወመንጽሐ ንብኢ እት።

፪. ወይቤለሙ ቀሲስ ለካል ኣን እነ ዘእእምሮ ኢተኣ ምሩ እንትሙ አሚነ ዚኣነ ወጥምቀተነ ለባቲ እመ ወሀባ እግዚአብሔር ወመስልመ

ሆይ! የሥጋህን መቃብር በመ ታመን ለዚህች ከነናዊት አዋቂ ልብን ሰጠሃት። የጽድቅህን አርእያ እከተል ዘንድ ልብን አትሰጠኝምን? ይህንም ብሉ ፈትልንና ዕጣንን ከከነናዊቷ እጅ ተቀበል። የከበሩ ልብሳችሁ ሳጥንና የክብር ዕቃ ወዳለብኩ ቤተ ክርስቲያን ውስጥም እስ ገባት።

ኧ. ከዚያም ወደዚያች ከነና ዊት ተመልሱ እኑቲ ሆይ! ተነሽ ወደቤቱ ግቢ አላት። ሁለቱ ሴቶች ልጆቿንም ከእርሱ ጋር ወሰዱ። ወደ ቤትም ገባች።

፩. ሌሎችም እንዲሁ አሉት፤ የጥቅም ምንጭ የሚሆን ንብኢ እትን የሚያነጻ በሕይወት ውኃ ያልተጠመቀች፤ ያላመነች ይህ ችን ከነናዊት ለምን አስገባ ሃት?

፪. ቲሱም ሌሎችን እንዲህ አላቸው፤ እኔ የማውቀውን የእርሷን እምነት እናንተ አታ ውቁም። የእኛን ጥምቀት ለእርሷ እግዚአብሔር ቢሰጣት፤

ዚኣሃ እመ ወሀብነ ለነ እን ዚአብሔር ተእዘቡ እንትሙ እስመ ውእቱ የእምሮ ጸድቀ ወንጥእ ለሊሁ ይቀትል ሕያ ዋነ ወያነሥእ ሙታነ ነገረ እግዚአብሔርሰ ንብ አልቡቱ ይበቱዕ በተግባሩ እምሀል ምቱ ለሰብኣ ከመዝ ይትረ ከብ እግዚአብሔር እስመ ኢይትረከብ ቡቱ።

፪. ወእምዝ በሀናይ ቃል ወበጥዑም ነገር ተናገራ ቀሲስ ለይላቲ መስልምት ወይቤላ ንበሪ ዝየ ወእንበራ ውስተ ጥቃሁ ወወለጠ መስ ቲሃ ወመብልዲሃ ንብረ ምስለ ከልኢቲ አዋልዲሃ ወሀባ ፤ ንብስተ ለኣሐቲ፤ አሐቲ መክፈልታቲ ሆን ውተወፈየት በውሉጥ ግዕዝ እንዘ ትባርኮ ለእግዚአብሔር በልዑት ወሰትሃት በፍሥሐ ወቤተት ኩላ ሌሊተ እስከ ኅህ ጽባሕ።

፪፩. ወውእቱኒ ቀሲስ ሐረ ውስተ ቤተ ክርስቲያን እኒህ ዕጣነ ወማኅቶተ በበዓል ፍል ሰቱ ለአቡነ ዮሐንስ ወዕለት

የእርሷንም እስልምና እግዚአብሔር ለእኛ በሰጠን እና ንተ እኚ በኅ ብላችሁ ታዘቡ። እርሱ ጸድቃንና ንጥኣንን ያው ቃልና እርሱ ሕያዋንን ይገድ ላል፤ ሙታንንን ያስነግል። የእግዚአብሔር ነገር ከሰው መኖር ይልቅ እርሱ በሌለበት በሥራው ይጠቅማል፤ በርሱ አይገኝምና እግዚአብሔር እን ዲህ ይገኛል።

፪. ከዚህ በኋላ በጥሩ ቃልና በጣሩ፤ ነገር ቲሱ ያችን እስ ላም ተናገራት። ከዚህ ተቀ መጭ ብሉ በእጠገቡ አስተ መጣት። መጠጫዋንና መብያ ዋንም ተየረ። ከሁለት ልጆቿ ጋር አብሮ ሦስት እንጂራን ለእያንዳንዳቸው ከፋፍሉ ሰጣት። በልውጥ (በልዩ) ቋንቋም ተቀ ብላ እግዚአብሔርን እያመሰገ ነችው በደስታ በላች፤ ጠጣ ችም። ኅህ እስኪተድ ሌሊቱን ሁሉ አደረች።

፪፩. ያም ቲስ በአባታችን ዮሐንስ በፍልሰቱ በዓል ዕጣንንና መብራትን ይዞ ወደ ቤተ ክር ስቲያን ሄደ። ይህችም ተን

ዛቲ ዕባይ ወክብርት ጥቀ
ያዕብይዋ ወያክብርዋ እሕ
ዛብ ወሕዝብ ውስተ መቃ
ብሪሁ።

፲፪. ወኮነ ጸዕቅ ንበ ተጋብሎ
ኩሉ ካህናት ወመዘምራን
ወጠቢዋን ጸድቃን ወቅዱሳን
እሰ መጽሎ ለበዓል ፍልሰቱ
ለእቡነ ዮሐንስ እመ ፲ወ፳
ለመጋቢት ወረደ ንቤሆሙ
እቡነ ዮሐንስ ባረከሙ ለኩ
ሎሙ ገሃደ በእደዊሁ ለእሰ
መጽሎ እምርሐት ብሔር
እንዘ ያፈቅርዎ ወያክብርዎ
በልቡና።

፲፫. ወውሉቱኒ እቡነ ዮሐንስ
እንሰስዎ ማእከሊሆሙ በዐ
ቢይ ግርማ ወሰበ ርእይዎ
ጉቡላን ሥነ ገጽ እንዘ ያንበ
ሉብል ከመ እሳት ወእግሩሂ
ይትባረዕ ከመ እግረ ፀሐይ
ደንገፀ ወተሀውኩ ኩሉሙ
ወእውየዉ በቃል ልዑል ወይ
ቤሉ ፀሐይኑ ሰማያዊ ወእሳ
ትኑ ነበልባላዊ ወሚመ መል
እከ ውሉቱ።

፲፬. ወእቡነሂ ተናገርሙ እንዘ

ታላቅና የከበረች ናት። እሕ
ዛብና ሕዝብም በመቃብሩ
ቦታ ከፍ ከፍ ያደርጓታል፤
ያክብሯታልም።

፲፪. መጋቢት አሥራ ስምንት
ቀን ለአባታችን ዮሐንስ ለፍል
ሰቱ በዓል የመጡ ካህናትና
መዘምራን ብልሆችም፤ እን
ዲሁ ጸድቃንና ቅዱሳን ሁሉ
በተሰበሰቡበት ቦታም መጨና
ነት (የቦታ ጥበት) ሆነ። አባ
ታችን ዮሐንስም ወደ እነርሱ
በገሃድ ወርዶ ወደውትና ከልብ
እኩበረውት ከሩት ብሔር የመ
ጡትን ሁላቸውን በእጆቹ ባረ
ካቸው።

፲፫. ያ አባታችን ዮሐንስም
በታላቅ ግርማ በመከላከቸው
ተመላለሰ። የተሰበሰቡትም የፊቱ
ደም ግባት እንደ እሳት ሲጣ
ቦግ፤ እግሩም እንደ ፀሐይ
ጨረር ብልጭ ብልጭ ሲል
ባዩት ጊዜ ደነገጡ፤ ሁላቸውም
ታወኩ፤ በታላቅ ቃልም ተፍ
ጸጹ። እንዲህም አሉ፤ የሰ
ማይ ፀሐይ ነውን? ወይስ የሚ
ንገገቦን እሳት ነው? ወይስ
መልእክ ነውን?

፲፬. አባታችንም እንዲህ ሲል

ይብል ኢትዮጵያው ወኢት
ደንገፀ እነ እቡክሙ ምሥራቃዊ
እስመ በዓል ፍልሰ
ትየ ኮነት ዛቲ ዕለት ኦ
ኩልከመ ውሉድየ ከቡራን
መጸእኩ ንቤከመ አቀድስ
ወእባርክ ኩሉ መዘምራን
ከመ ትርእዩ ተአምረ ፍልሰ
ትየ ወኮነት ዐባየ ዛቲ ዕለት
ዘወሀበኒ እግዚአብሔር ከብረ
በዛቲ ዕለት ዘቤተ ውስተ
ዛቲ መቃብርየ በተአምኖ
ነቢር እንበል ንዋም እግዚ
እየ ኢየሱስ ክርስቶስ እም
ሕር ለከ ይቤላኒ ኩሉ ነፍ
ሳተ ክርስቲያናት ወተንባላት
እሰ ተዐደዉ እምትእዛዝየ
ኢክርስቲያን ዘዐለወ በምግ
ባር እመሂ ወተኩላ መሣጢ
እምሕር ለከ ወዘንተ ብሃሉ
ተሠወረ እምኒሆሙ።

፲፭. ወእምድኅረዝ እሉ ሰብእ
ተባህሉ በበይናቲሆሙ እመን
ነገሩ ወጽድቅ ቃሉ በዛቲ
ዕለት ዕለተ ፍልሰቱ ካልእኑ
ይንግረነ ዘንተ ይከል ናሁ
እምእፈ ዚኣሁ ሰማዕነ ወጠ
የቅነ ከመ ልማዱ ሐውጽ።

ተናገራቸው፤ አትፍሩ አትደን
ገጡ እኔ የምሥራቁ አባት
ችሁ ነኝ። ይቺ ቀን የፍልሰቱ
በዓል ሆናለችና የተከበራችሁ
ሁላችሁ ልጆቼ ሆይ! ወደ
እናንተ መጥቻለሁ። የፍልሰ
ቱን ተአምር እንድታዩ አማኞ
ችን ሁሉ እባርክና አቀድስ
ዘንድ በዚህች ቀን እግዚአብሔር
ከብር የሰጠኝ ይህች
ቀንም ታላቅን ሆነች። በዚህች
የመቃብሪ ቦታ በመታመን
ተቀምጦ ያለ እንቅልፍ ያደረ
ውን ጌታዬ እየሱስ ክርስቶስ
እምርልሃለሁ አለኝ። በምግ
ባር ወንጀለኝ የሆነ ክርስቲያን
ቢሆን ውሻና ነጣቂ ተኩላም
(መስሊምና መናፍቅ) ቢሆን
ከትእዛዜ የራቁ የክርስቲያኖች
ና የእስላሞችን ነፍሳት ሁሉ
እምርልሃለሁ አለኝ። ይህንንም
ብሉ ከእርሱ ተሠወረ።

፲፭. ከዚህ በኋላ እነዚህ ሰዎች
እርስ በርሳቸው እንዲህ ተባ
ባሉ፤ ነገሩ የታመነ ነው፤ ቃሉም
እውነት ነው። በዚህች በፍል
ሰቱ ቀን ይህንን ሌላ ሰው ሊነ
ግረን ይችላልን? አሁን ከእርሱ
እንደበት ሰማን። ልማዱም
መጎብኘት እንደሆነ ተረዳን።

፲፮. ወእምዝ ፈነወት ከነና
ዊት ንበ ቀሲስ ነፃ አስተፋ-
ንወኒ ትቤሉ አሐውር ብሒ-
ርያ ወሰሚያ ዘንተ ቀሲስ
ነገርሙ ለአብያጺሁ ከመ
አምጽአት ፈትለ ወዕጣን ምዑዝ
አሐቲ ከነናዊት።

፲፯. ወእውሥአም አብያጺሁ
በቃል እኩይ እንዘ ኢተሐ
ውር ብሒራ አብእ ላቲ ዘ
ፈትለ ወዘ ዕጣን እምነ መኑ-
ትኔይሰክ ከነናዊት ወክርስ
ቲያን ብዑዳን እመንቱ ወኢ
የነብሩ በግዝረት ወበተዋ
ስቦ።

፲፰. በከመ ደቤ እግዚእን በወ
ንጌል ቅዱስ ኢትደመሩ ምስለ
ዐላውያን ወአረማውያን በብ
ሂለ ዝ ቃል አዕፀብዎ ለተ
ሲስ ፈነወ ላቲ ፈትለ ወዕ
ጣን ወተወከፈት ንዋያ እንዘ
ትብል በአይ ግብር ወበአይ
ነገር ተፈድየ ንዋያ ዘእም
ጸእከዎ ለበዓል ፍልሰቱ ለእ
ቡነ ዮሐንስ ወውኦቲኒ ደቤላ
ለእመ ኢኮንኪ ድሉተ ለተወ
ከፎ ሥጋ ወደም ኢናበውአ
ንዋየኪ ውስተ ቤተ ክርስቲ-
ያን።

፲፮. ከዚህም በኋላ ከነናዊቷ
ወደ ሀገራ እሄድ ዘንድ ና እሰ
ናብተኝ ብላ ወደ ቄሱ ላከች።
ቄሱም ይህን ሰምቶ እንዲት
ከነናዊት ፈትልንና ጥሩ መግዛ
ያለው ዕጣንን እንዳመጣች
ለባልንጀሮቹ ነገራቸው።

፲፯. ባልንጀሮቹም በከፉ ቃል
መለሱለት ወደ ሀገራ ላትሄድ
ይህን ፈትልንና ይህን ዕጣን
መልስላት፤ ከነናዊቷ ከማን
ትብልጣለች? እርሷና ክርስቲ-
ያን የተለያዩ ናቸው፤ በግዝ
ረትና በመጋባትም አልተባበ-
ሩም።

፲፰. ጌታችን በቅዱስ ወንጌል
ከዓላውያንና ከአረማውያን ጋር
አትጨመሩ እንዳሉ ይህን
ቃል በማለት ቄሱን ባስጨነ-
ቁት ጊዜ ፈትሏንና ዕጣኗን
ላከላት። እንዲህ እያለችም ገን
ዘፂን ተቀበለች፤ ለአባታችን
ዮሐንስ ለፍልሰቱ በዓል ያመ-
ጣሁት ገንዘብ በምን ሥራና
በምን ነገር ተመለሰ? እርሱም
ሥጋና ደምን ለመቀበል ዝግጁ
ካልሆነን ገንዘብሽን ወደ ቤተ
ክርስቲያን እናስገባም አላት።

፲፱. ወሶቤሃ ተንሥአት ከነና
ዊት ምስለ ክልኢቲ አዋል
ዲሃ ትሐር ብሒራ በዐቢይ
ኅዘን ወበገዓር እንዘ ታስ-
ቶቱ ወትላሁ እንዘ ትብል
ኦ ገባራ ተአምር አቡየ ዘእ-
ብጸሐከኒ ዝየ እመቃብሪክ
በተአምኖ ክልዑ ንዋያየ
ወሉደ ክርስቲያን እምቤተ
ክርስቲያን ዘተሐንፀት እም
ውሳጢ ደብርክ ርኢክ ዘንተ
ግፍዐ ዘተገብረ በላዕሊየ እም
ይፍድዩኒ በጥምቀቱሙ ወበ
እምነቱሙ እምእስልምናየ
ክልዑ ንዋያየ እምነቤክ።

፳. ወካዕበ ትቤ አቡየ ገባራ
ተአምር ወመንክር እምየ
ሀቡኒ ፈትለ ወዕጣን ሀይ
ይሙ እምፈነወኒ ስልም
ናየ እስከ ክልኢቱ ምዕራፍ
እምዘሐረት አስተርአዩ አቡነ
ለቀሲስ ወደቤሉ ለእመ ኢያ
ግብእነ ለዛቲ ብእሲት ከነና
ዊት ውስተ ቤተ ክርስቲያን
ዑቅ አወርድ መቅሠፍተ በላ
ዕሊክ ወእሁብ ስልምናየ
ለከ ወማዕተበ ክርስትናከ
ለዛቲ ከመ ወርቅ ወበብሩር

፲፱. ያንጊዜም በታላት ገዘንና
በጨከት ፈጽማ እያለተሰች
ከሁለት ሴት ልጆቿ ጋር ወደ
ሀገርዋ ትሄድ ዘንድ ከነናዊቷ
ተንግች እንዲህ እያለች፤ በመ
ታመን ወደዚህ መቃብርህ ያደ-
ረስከኝ ተአምርን የምታደርግ
አባቲ ሆይ! ከገዳምህ ውስጥ
ከተሠራች ቤተ ክርስቲያን የክ-
ርስቲያን ልጆች ገንዘቤን ክል
ክሉኝ። በእኔ ላይ የተደረገውን
ግፍ ይህን እየሀን? በጥምቀታ-
ቸውና በሃይማኖታቸው ክእስ
ልምናየ ይመልሱኝ ዘንድ ገን
ዘቤን ከእንተ ዘንድ ክልከሉ።

፳. ዳግመኛም ተአምርንና ድንቅ
ነገርን የምታደርግ አባቲ ሆይ!
ፈትልንና ዕጣንን መልሰው
ከሚሰጡኝ እስልምናየን ቀም-
ተው በላኩኝ ነበር አለች።
እስከ ሁለት ምዕራፍ ከሄደች
በኋላ አባታችን ለቄሱ ታየ
ውና እንዲህ አለው፤ ይህች
ከነናዊት ሴትን ወደ ቤተ ክር-
ስቲያን ባታስገባት እወቅ በእ-
ንተ ላይ መቅሠፍቱን አወርዳ
ለሁ። እስልምናየን ለእንተ የክ-
ርስትና ማተብህን (እምነትህን)
ለእርሷ እስጣለሁ። ወርቅ በብር

እስተዋልጠክ እምነትኋላሃ።

፳፩. እስማክክኑ ዘይቤሉ እንደ ዚእነ ለስምዖን እመ ቦላ ቤቱ እንተሰ ሊወህብከኒ ማየ ለእገርየ ወይኢትሰ ወህበተኒ ፅረፍተ ዘተህይጠ በ፫፫ ጻናር ወዘንተ ብሃሉ ተሰወሮ ለቀ ሲሰ።

፳፪. ወውሉቱ ቀሲሰ በከየ ብሳየ መሪረ እንዘ የገዝን ወይቲክዝ በዝንቱ ነገር ተን ሥእ ወሐረ ከመ ይጎሥሣ ለይኢት ብእሲት ከነናዊት ወረክባ በፍናት ወነገራ ኩሉ ዘረክቦ ምንጻቤሃ በእንቲኣሃ እምነበ እግዚአብሔር ወእም ንበ እባ ዮሐንስ።

፳፫. ወሶቤሃ እንዘ ይትናገሩ ነገረ መንፈስ ቅዱስ ተመ ይጡ እርባዕቲሆሙ ንቡረ ውስተ ይኢት ደብር መካን ዝኑሩ ለእቡነ ዮሐንስ ወይ እቲ ከነናዊት ፈድፋደ ተፈ ሥሐት ዐቢየ ፍሥሐ።

፳፬. ወእምድጎረዝ ነስሐት ንጢእታ እስመ ኮነት ስከ

እንዲለወጥም በእርሷ እቀደር ሃለቡ። ወደ ቤቱ በገባ ጊዚ

፳፩. ጌታችን ስምዖንን ያለ ውን አልሰማህምን? እንተሰ ለእግራ ውንን አልሰጠከኝ ኝም! እርሷ ንን በሦስት መቶ ወቂት የተገባ ሹቲን ሰጠችኝ። ይህንንም ብሉ ከቂሱ ተሰወረ።

፳፪. ያም ቂስ የመሪረ ለት ሶን አለቀሰ። በዚህ ነገርም እያዘነና እየተከዘ ተነሥቶ ያችን ከነናዊት ሴት ሊረ ልጋት ሂደ። በመንገድም አገኛትና ከእግዚአብሔርና ከእባ ዮሐንስ ዘንድ ስለ እርሷ ያገኘውን ችግር ሁሉ ነገራት።

፳፫. ያንጊዜም የመንፈስ ቅዱስን ነገር እየተነጋገሩ የእባታችን ዮሐንስ የመቃብሩ ቦታ የምትሆን ወደዚያች ደብር እራ ታቸው አብረው ተመለሱ። ያችም ከነናዊት እጅግ ታላቅ ደስታን ተደሰተች።

፳፬. ከዚህም በኋላ በመንፈስ ቅዱስ ስለ ሰከረች ንጢእታን

ርተ በመንፈስ ቅዱስ ወእም ነት ወተጠምቶት ውስተ ዛቲ ቤተ ክርስቲያን እንተ ተሐነ ጸት ውሳጢ ገጸም ወሰመ ይዋ ለይኢት ብእሲት ወሰተ ዮሐንስ ወሰከሐቲ ወሰታ ሰመይዋ ወንጌላዊት ወሰከሐ እታ ሰመይዋ ሊዋዊት።

፳፭. ወዘንተ ኩሉ ኮነ በፈቃድ እግዚአብሔር ወሶበ ፈጸመ ዘንተ ግብረ ወጽእ ቀሲሰ እፍኢ ወእስተራክባ ምስሉ ኩሉሙ ጉቡንን ሰብእ እንዘ ትትፊግሐ ወትትሐሠይ ነበ ረት ወእንሰሰወት ቅድሚ ሆሙ ወድጎሬሆሙ ወርእ ዮሙ ዘንተ ዘገብረ ላቲ እግ ዚአብሔር እንከሩ ወተደሙ ወሰብሐዎ ለእግዚአብሔር።

፳፮. ወይኢትሰ ብእሲት ኮነት ኔርተ ምስሉ ከልኢቲ አዋል ዲሃ እስከ እመ አዕረፈት ወሶእት ውስተ ገነት ትፍሥ ሕት በፍሥሐ ወበሰላም ጸሎቱ ወበረከቱ የሀሉ ምስሉ ኩልነ ሕዝበ ክርስቲያን ለዓ ለመ ዓለም አሜን።

በንሐሐ መልክ ተናገረች። እምናም በገጻሙ ውስጥ በታገፀች በዚህች ቤተ ክር ሰቲያን ተጠመቀች። ያች ንም ሴት ወሰተ ዮሐንስ። እንደኛዋን ልጅ ወንጌላዊ ትና ሁለተኛዋን ልጅ ሌዋ ዊት ብለው ሰየሟቸው።

፳፭. ይህም ሁሉ በእግዚአብሔር ፈቃድ ተደረገ። ይህንንም ሥራ በጨረሱ ጊዜ ቂሱ ወደ ጻር ወጥቶ ከተሰበሰቡት ሰዎች ሁሉ ጋር አገናኘች። ፈጽማም እየተደሰተች ተቀመጠች፤ በጎ ላቸውና በፊታቸውም ተመላ ሰሰች። ይህንንም እግዚአብሔር ያደረገላትን እይተው ፈጽመው ተደነቁ፤ እግዚአብሔርንም እመ ሰነት።

፳፮. ያችም ሴት እርፋ በሰላ ምና በደስታ ደስታ ወዳ ለባት ገነት እስከትገባ ድረስ ከሁለት ሴቶች ልጆቿ ጋር ቸርን ሆነች። ልመናውና በረከቱ ከሁላችን ሕዝበ ክር ሰቲያን ጋር ይነር ለዘለ ዓለሙ አሜን።

ተአምር ፮
ዘከመ አንሥእን አቡነ
ምጢተ በጸሎቱ

ተአምራሁ ለአቡነ ዮሐንስ ጸሎቱ ወበረከቱ የሀሉ ምስል ኩልነ ማኅበር ደቂቀ ዮሐንስ ለዓለመ ዓለም አሜን።

፩. ወበአሐቲ ዕለት እንዘ የሐውር አቡነ ዮሐንስ ብእሱ እግዚአብሔር ንበ ዘርዐ ያዕቆብ ንጉሠ ጽድቅ ወርትዕ ረከበ በውስተ ፍኖቱ ብእሱ ዘሞተ ክርስቲያናዊ እንተ ቀተልዎ ፈያት በእንተ ንዋዩ።

፪. ወርእዮ አቡነ ዮሐንስ ጸልየ ውስተ ሰማይ እንቃዕዲዎ ወይቤ እግዚአብሔር ኢየሱስ ክርስቶስ ተሣላሊ ዘእንግሊክ ለአልዓዛር አምክርህ መቃብር እንሥኦ ሊተ ለውሉቱ ዘሞተ እስመ እንተ ትክል እንሥኦቶመ ለምውታን እመ እንግሊክ ይትእኩት ስምክ እምቅድመዝ ይሴባሕ መለ ኮትክ በብሂለ አምላክ አበ ዊነ እንሥኦመ ለምውታን።

፫. ወሶቤሃ መጽእ ቃል ዘይ

ተአምር ስድስት
አባታችን በጸሎቱ

የሞተውን እንደ አስነሣው

ልመናውና በረከቱ ከሁላችን የዮሐንስ ልጆች ጋር ይኑርና አባታችን ዮሐንስ ያደረገው ተአምር ይህ ነው።

፩. ከዕለታት እንድ ቀን የእግዚአብሔር ሰው አባታችን ዮሐንስ የእውነትና የቅንነት ንጉሥ ወደሚሆን ወደ ዘርዓ ያዕቆብ ሊሂድ ሽፍቶች ስለ ገንዘቡ የገደሉት የክርስቲያን ወገን የሚሆን የሞተ ሰውን በመን ገድ አገኘ።

፪. አባታችን ዮሐንስ የዚያን ሰው መሞቱን አይቶ ወደ ሰማይ አትንቶ ይጸልይ ጀመር። እንዲህ አለ፤ ጌታዬ ኢየሱስ ክርስቶስ ሆይ! ይቅር በለኝ! አልዓዛርን ከመቃብር ውስጥ እንዳስነሣኸው ይህን የሞተ ሰው እንግልኝ! እንተ የሞቱትን ማን ሣት ትችላለህና። ከዚህ በፊት የአባቶቻችን አምላክ መታንን አስነሣቸው በማለት ጌትነትህ ይመሰገን ነበርና አሁንም ብታስነሣው ስምህ ይመሰገናል።

፫. ያንጊዜም በጸሎትህ ጽና

ብል ጽናዕ በጸሎትክ እስመ እነ ወሀብኩክ ሥልጣነ ታን ሥኦ መታነ ወትረውስ ዱያን ወበቃልክ ይሰደዱ እጋን ንት ወፈጺሞ ዘንተ ዐርገ ሰማያተ።

፪. ወእቡነ ዮሐንስሂ ጸዎዕ በቃል ለውሉቱ እንዘ ይብል ተንሥኦ በሰመ ለእግዚአብሔር ክርስቶስ።

፫. ወተንሥኦ ሶቤሃ እምቅት ለቱ ከመ ዘኖመ ወሰገደ ሎቱ ታሕተ እገረሁ እንዘ ይብል ኦ አባ ለባሴ ንጽሕና ከመ መላእክት ወከመ ገባሬ መንክራት ማቲዎስ እንተ እንግሊክኒ እስመ እንተ ውሉቱ ዮሐንስ መንሥኤ ውውታን።

፬. ወገሠጸ አቡነ ዮሐንስ ወይቤሎ ኢትድግም ዘንተ ነገረ አስተማስሎተ ኪያሁ ወም ውትኒ ሐተተ ስም ወይቤሎ መነ ይብለክ ሰብእ ለእመ ኢኮንክ መሴሃ ነቢያ ነቢይኑ ወሐዋርያኑ ገቢረዝ ይክል።

፭. ወይቤሎ አቡነ እወ ይክሉ

የሚል ቃል ከሰማይ መጣ። የሞቱትን ልታስነሣ የታመሙትን ልትረውስ አጋንንትንም በቃልህ እንዲሰደዱ ሥልጣንን ሰጥቼሃለሁና። ይህንንም ጨርሶ ወደ ሰማያት ዓረገ።

፪. አባታችን ዮሐንስም በጌታዬ በኢየሱስ ክርስቶስ ስም ተንሥኦ እያለ ያን በድን በቃሉ ጠራው።

፫. ያንጊዜም እንደተኛ ሰው ከሞቱ ተነሣ። እንዲህ እያለም ከእግሩ በታች ሰገደለት፤ እንደ መላእክት ንጽሕናን የተገናኝ ፍክ አባት ሆይ! ድንቅ ነገር ንም እንደሚያደርግ እንደ ማቲዎስ እንተ አስነሣኸኝ፤ መታንን የምታስነሣቸው ዮሐንስ እንተ ነህና።

፬. አባታችን ዮሐንስም ተቆጥቶ ይህን ከእርሱ ጋር ማመሳሰልን አትድገም አለው። ማቸም ስሙን መርምሮ ነቢይ መሴ ካልሆንክ ሰው ማን ይልሃል? ነቢይ ወይም ሐዋርያ ይህን ማድረግ ይችላልን?

፭. አባታችንም አዎን ነቢያት

ነበረች በትንቢቱም ወሐዋ
ርያት በስብከቶም ያንሥኡ
ምውተ እመቃብር አንስ ገብረ
ኢየሱስ ክርስቶስ ኢኮንኩ
ኢልያስ።

፳. ወሶቢሃ ኮኑ ካልኢቱ ንቡረ
የሐውሩ እንዘ ይትዋነዩ ነገ
ራተ እግዚአ አምላካውያተ
በጽሐ ንበ እሰ ቀተልዎ
ፈያት ቀታልያነ ነፍስ ለዝ
ሉፉ።

፱. ወሶበ ርእዮሙ አቡነ ዮሐ
ንስ ለገቡአን ውስተ ሀገረ
ገንደት ተበእሶሙ በዐቢይ
ነገር ለእሱ ፈያት እንዘ ይብል
ሆናየ ግብረ ኢገበርከሙ አን
ትሙ ዘኢኮነ ገባሬ እከት
ንቤከሙ ወዐለውከሙ ሕገ
እግዚአብሔር ወእመ ገብረ
እኩየ ላዕሊከሙ ትፈድደዎ
እከተ እመ አልቡቱ ሰብእ
ምስሌሁ ዘይረድኦ እምኔ
ከሙ።

፲. በከመ ይቤ ጴጥሮስ ሐዋ
ርያ ኢትፋድደዎ እከተ ለዘ
ገብረ ለከመ እከተ ወሶበ
ገሠጸሙ ከመዝ ተንሥኡ

በትንቢታቸው ሐዋርያትም
በስብከታቸው ማችን ከመቃ
ብር ያስነሡ ዘንድ ይችላሉ።
የኢየሱስ ክርስቶስ እገልጋይ
የምሆን እኔ ግን ኢልያስን
አልሆንኩም።

፳. ያንጊዜም ሁለታቸው እብ
ረው ሊሄዱ ተስማሙ። እም
ላካውያት የሚሆኑ የጌታን ነገ
ሮች እየተጨዋውቱ ዘወትር
ነፍስ ገፍዳዮች ወደሆኑት ወደ
ገደሉት ሽፍቶች ደረሱ።

፱. አባታችን ዮሐንስም ገንደት
በተባለ ሀገር ውስጥ የተሰበሰ
ቡትን ባያቸው ጊዜ እነዚህን
ሽፍቶች እንዲህ ሲል በታላቅ
ነገር ተጣላቸው። በእናንተ
ዘንድ ከፋትን አድራጊ ባልሆነ
ሰው እናንተ ጥሩ ሥራን አል
ሠራችሁም። የእግዚአብሔርን
ሕግ ተላለፋችሁ። በእናንተ
ላይም ከፋ ነገርን ቢያደርግ
ከእናንተ የሚረዳው (የሚያድ
ነው) ከእርሱ ሰው ባይኖር
ከፋትን ትከፍሉታላችሁ።

፲. ሐዋርያው ጴጥሮስ ከፋ ነገ
ርን ላደረገላችሁ ከፋ ነገርን
አትመልሱለት እንዳለ እንዲህ
በገሠዋቸውም ጊዜ ያን ሰው

ፈያት እሰ ቀተልዎ ለውሰቱ
ብእሰ ወሶቢሃ ርእደዎ ገዛይ
ምስሌሁ ፈርሁ ወደንገፁ ወደ
ቤሱ ኩሎሙ ተመደጠኑ
ብእሰ ዘምተ በሥጋሁ ሕያወ
ሀሎ ምስሌሁ ማ የዐዕብ
ሕያውናሁ ተናፈቁ ውተጋ
ዐቡ በበደናቲሆሙ እንዘ
ይብሉ መንፈቆሙ ዝንቱ
ውሰቱ ብእሰሁ ወመንፈ
ቆሙ ይብሉ ብእሰ ካልእ
ውሰቱ።

፲፩. ወእምዝ ጸውዖሙ አቡነ
ብሃሎ ንዑ ኩልከሙ ንቤየ
ወሰሚዖሙ ቃሎ እስከ ደን
ገዑ ኩሎሙ ወሀበሙ ለለ፩
፩ መቅሀፍተ እኩየ እስመ
ርእየ ንይለ እግዚአብሔር
ግሩም ውሰቱ ዘወረደ ላዕሊ
ሆሙ ሶቤሃ ተራጎርኅ ሎሙ
ልቡ እመ ፈቀደ ያሕይዎሙ
እምዘ እንዘሙ መቅሀፍት
እኩይ።

፲፪. ወእቡነሂ በተየውሆ ወበ
ተፋቅሮ ቀርቦ ንቤሆሙ አን
ሥኦሙ ለኩሎሙ ወገሆ
ጸሙ ወይቤሎሙ አንትሙ
ገባርያነ እከይ ወቀታልያነ

የገደሉት ሽፍቶች ተነሡ። ያን
ጊዜም ከእነርሱ ጋር በገሃድ
ሲያዩት ፈርተው ደነገጡ።
ሁሉም በሥጋው የምተ ሰው
ተመለሰን? አሉ። ሥጋው
ሕያው ሆኖ ከእርሱ ጋር አሰ
ሥጋው ሕያው መሆኑ ምን
ያደንቃል! ተጠራጥረውም
እርስ በርላቸው እንዲህ አያሉ
ተከራከሩ። እኩሌቶቻቸው ሰው
የው ይህ ነው! እኩሌቶቻ
ቸው ግን ሰውየው ሌላ ነው
ይላሉ።

፲፩. ከዚህም በኋላ አባታችን
ሁላችሁ ወደ እኔ ኑ ብሎ
ጠራቸው። ቃሉንም ሰምተው
ሁሉም እስኪደነገጡ ድረስ
ለእያንዳንዱ ከፋ ግርፋትን
ሰጣቸው። በእነርሱ ላይ የወ
ረደ እስፈሪ የሚሆን የእግዚአ
ብሔርን ንይል ሰላየ። ከያዛ
ቸው መቅሀፍትም ሊያድና
ቸው ቢወድ ያን ጊዜም ልቡ
ራራላቸው።

፲፪. አባታችንም በቅንነትና በፍ
ቅር ወደ እነርሱ ቀርቦ ሁሉ
ንም እስነግቸው! ገሠዋቸውም።
እንዲህም አላቸው! እናንት
ከፋትን የምታደርጉና ነፍስንም

ነፍሱ ርኢክሙት ንይሉ እን
ዚኢብሒር ለዘክልቦቱ ሐታቲ
የሐትት ቡንይሉ ወለዘክል
ቦቱ ዘይፈዲ ደመ ይፈዲ
ለሊሁ።

፲፫. ወይእዚኒ ንዑ ንቤዩ ከመ
እሐትትክሙ ቅትለቶ ለው
ኦቱ ብእሲ ክርስቲያናዊ እመ
ኅኅኡ ዘይትናገርዎ ነገረ
ወድቁ በገጸሙ ውስተ ምድር
ወይቤሉ እው እበሰነ ወገንይነ
ወዐለውነ ሕገጋተ ሙሴ እዕ
ርተነ ይእዚ ኦ ብእሲ እንዚ
ኢብሒር ዝንቱ እርምሞትነ
እስኩ ኢይምሰልክ ትዕቢተ
ውተጸምሞተ እመ ኮነ ኅቱ
ማነ አፍ ወኅርቱማነ ምግ
ባር በዓመባ ወይቤሉሙ በሉ
ዝከ ይትትልክሙ ከማሁ
ዝንቱ ውእቱ እንዚኢብሒር
እመ ኢፈቀደ ቅትለቶሙ
ተናገሮሙ።

፲፬. ወእቡነሂ በእንተ ዝንቱ
እእመረ ሕሊናሆሙ ለቀተ
ልት አዕረቆሙ በቃሉ ምስለ
ዝንቱ ምውት ውተናገርዎ
ለዘተተልዎ ብእሲ ክርስቲያ

የምትገድሉ የእንዚኢብሒርን
ንይሉ አያችሁን? መርማሪ
የሌለውን ቡንይሉ ይመረም
ራል፤ ደም መላሽ ለሌለውም
እርሱ ደምን ይመልሳል።

፲፫. ባሬም የክርስቲያን ወገን
የሆነ የዚያን ሰው ሞቱን
እመረምራችሁ ዘንድ ወይ እኒ
ኑ። የሚናገሩትን ቢያሙ
በፊታቸው ወይ ምድር ተደፍ
ተው እንዲህ አሉ፤ እምን
ፈጽመን በድለናል፤ የሙሴ
ሕጎችንም ተላልፈናል። የእን
ዚኢብሒር ሰው ሆይ! ባሬ
አስታርተን። ይህ ዝምታችን
እነሆ መታበይና ቸል ቸል
ማለት አይምሰልህ። በዓመዕ
አፋችን ቢዘጋና ግብረ ጎሰቋላ
ዎች ብንዞን። እንዲህም አላ
ቸው፤ በሉ ይህ እንዚኢብሒር
ነውና ይህ ሰው እንደ እርሱ
ይገደላችሁ አላቸው። መሞ
ታችውን ባይወድ እንዲህ
ብሎ ተናገራቸው።

፲፬. አባታችንም ስለዚህ ነገር
የገዳዮችን ሀሳባቸውን እውቆ
ከዚህ ሚች ጋር አስታረቃ
ቸው። የክርስቲያን ወገን የሚ
ሆን ያን የገደሉትን ሰውም

ናዊ እፎ፤ ነፍሱከ ሐይመ ወኢ
ንደግናክ እመንፈሱከ ወሚመ
ኢኮነ ድ።

፲፭. ወነገርሙ ውእቱ ክርስ
ቲያናዊ እንዚኢብሒርሰ የእ
ምር ኩሉ እምኒክሙ ዘረከ
በኒ ሥቃይ ወምንዳቢ በትን
ብልና ዚኢሁ ለአቡዩ ለሊሁ
እንሥእኒ እምድቀት ወእሐ
የወኒ እሞት እንከሰ እገጥዕ
እሐር ምስሊሁ እንዘ እተ
ልዎ ድኅሬሁ።

፲፮. ወእሉ ፈያት ተመደሙ
እምንጣውኢሆሙ መቢባነ
ወማእምራነ ኮነ በአሚነ
ክርስቶስ ወበጸጋ ጥምቀት
ተወልዱ እመንፈሱ ቅዱስ
እስከ ሀረየ ሉሙ ንጢኦ
ቶሙ ውእቱ ጻድቅ በተዓር
ቆተ ናቅር አዕበይዎ ወእከ
በርዎ ለእንዚኢብሒር ዘይ
ሴባሕ በእፈ ቅዱሳኒሁ።

፲፮. ውእቱኒ ብእሲ ኮኖ ረድኦ
ወእስመሮ እስከ ትትፈለጥ
ነፍሱ እምሥጋሁ በንጹሕ
ልቡና ወበርቱዕ ሕሊና ጸሎቱ
ወበረከቱ ለአቡነ ዮሐንስ

እንዲህ ብለው ተነጋገሩት፤
ነፍሱ እንዴት ዳነ? እስከ ነፍ
ሱም አልተውንህም።

፲፭. ያም የክርስቲያን ወገን
ነገራቸው፤ እንዚኢብሒርክ ከእ
ናንተ ይልቅ ያገኘን መከራና
ችግር ሁሉ ያውቃል፤ በአባቱ
አማላጅነት እርሱ ከወደቅሁ
በት አኅጥኤ ከሞትም አዳ
ኅኝ፤ እንግዲህስ ከጌላው እየ
ተከተልኩ ከእርሱ ጋር እሂድ
ዘንድ እቸኩላለሁ።

፲፮. እነዚህም ሽፍቶች ከንጢኦ
ታቸው ተመልሰው ክርስቶስን
በማመን ብልሆችና አሞቂዎች
ሆኑ። በጸጋ ጥምቀት ይህ
ጻድቅ ንጢኦታቸውን እስከ
እስተሀረየላቸው ድረስ ከመን
ፈሰ ቅዱስ ተወልዱ። በናቅር
በመታረቅም በቅዱሳኑ እንደ
በት የሚመሰገን እንዚኢብሒ
ርን እመስገንነት፤ አገነነት፤
እከበሩትም

፲፮. ያም ሰው ረድኦ ሆኖ
በንጹሕ ሕሊናና በትን ልቡና
ነፍሱ ከሥጋው እስክትለይ
ድረስ አገለገለው። ልመናውና
በረከቱ ከሁላችን ሕዝብ ክርስ

የሀሉ ምስል ኩልነ ማገበር ደቂቀ ዮሐንስ ለዓለሙ ዓለም አሜን።

ተአምር ፮

በእንተ በዓለ ልደቱ

ተአምራሁ ለእቡነ ዮሐንስ ጸሎቱ ወበረከቱ የሀሉ ምስል ኩልነ ማገበር ደቂቀ ዮሐንስ ለዓለሙ ዓለም አሜን።

፩. ወኮነ በእንተ ልደቱ ለእቡነ ዮሐንስ በሀገረ ሳፌራ ፩ ብእሲ ዘሐመ ጽኑዐ ሰአለ ንበ እቡሁ የሀቦ ፩ ሳሕመ ወክልኤ አባግዐ ከመ ይጥ ባሕ ለተገዝረ ልደቱ ለእቡነ ዮሐንስ።

፪. ወሶበ ሰአሉ ከመዝ ወሀቦ እቡሁ ሆለስተ አልሕምተ ወተሰዓተ አባግዐ እለ ተሐዕና በገዳም እቡሁ ወእመ እለ ኮነ ንፌነ ወየዋሃነ ይበክዩ መዓልተ ወሌሊተ በእንተ ሕማመ ወልደሙ ወቲጢ ብሐ እሉ አልሕምተ ወአባ ግዕ በበዓለ ልደቱ ለእቡነ ዮሐንስ አፈድፈዱ ወይነ ወምዝረ አስተኣኝዙ ውስተ ማዕድ።

ተያንና ከዮሐንስ ልጆች ጋር ይነር ለዘለዓለሙ አሜን።

ተአምር ሰባት

ስለ ልደቱ በዓል

ልመናውና በረከቱ ከሁላችን የዮሐንስ ልጆች ጋር ይነርና አባታችን ዮሐንስ ያደረገው ተአምር ይህ ነው።

፩. ሳፌራ በተባለች ሀገር ስለ አባታችን ዮሐንስ ልደት እንዲህ ሆነ፤ በጽና የታመመ አንድ ሰው ለአባታችን ዮሐንስ ለልደቱ መታሰቢያ አንድ በሬንና ሁለት በጎችን ያርድ ዘንድ አባትን ለመነው።

፪. እንዲህ በለመነውም ጊዜ በበረሃ ያደጉ ሦስት በሬዎችንና ዘጠኝ በጎችን አባቱ ሰጠው። ገሮችና የዋሆች የሆኑ እናቱና አባቱ ስለ ልጃቸው ሕማም ሌትና ቀን ያለትሳሉ። እነዚህ በጎችና በሬዎችም በአባታችን ዮሐንስ በልደቱ በዓል ታረዱ ጠጅና ጠላንም አብዝተው ወደ ማዕድ አቀረቡ።

፫. ወእስተ ጋብኤ ነዳያን ወምስኪናን ወዕቢራተ ዘእናኔ፤ ወዘውሳጢ ገዳም ወክሉ ሰብእ ቤተ ክርስቲያን ስሊሎሙ ንበ እግዚአብሔር እንበርዎሙ በልዑ ወሰትዩ ወጸግቡ በበዓለ ልደቱ እንዘ ይሰክሉ ወይትመሐለሉ በእንተ ሕማመ ወልደሙ ስከብ በዓራት እንበለ ይፈጽሙ ማዕድ ወረደ እቡነ እምሰ ማይ ንቤዮሙ ከመ ያስተፍ ሥሐሙ ለእቡሁ ወሰከሙ ባረኮ በእደዊሁ ለዝንቱ ብእሲ ሕሙም።

፬. ወሶበ ባረኮ ሐይወ እምሕማመ ውትንሥእ እምስ ካቡ ወሰገደ ሎቱ ታሕተ እገራሁ እንዘ ይብል አባ ብቁ ዐኒ በጸሎትክ ዳግመ ከመ ኢይግባዕ ሕማም ላዕሌየ ውተሠጥዎ በሠናይ ቃል እብለክ እመን በተአምኖ ጸሎትዩ ወበስሙ ለእምላኪያ ለእመ ተዐደውክ ዘንተ ቃልየ ንይለ አድኅኖትዩ ዳግመ አርእየክ ሙስና ዑት ዘነገርኩክ ግበር ለለዓመት በዓለ ልደ

፫. በገዳም ውስጥ ያሉትንና በዳር ያሉትን ደባችንና ምስኪናችን መበላቸንም ሰበሰቡ። የቤተ ክርስቲያን ሰዎችንም ሁሉ በእግዚአብሔር ስም ለምነው አስተመጡአቸው። በልደቱም በዓል በልተው ጠጥተው ጠገቡ። በእልጋ ላይ ስለተኛው ልጃቸው ሕማም ሲለምኑ ሲማለሉ ማዕድን ሳይጨርሱ ሳያነሱ አባቱንና እናቱን ያስደስታቸው ዘንድ አባታችን ከሰማይ ወደ እነርሱ ወረደ ያን የታመመ ሰውም በእጆቹ ባረከው።

፬. በባረከውም ጊዜ ከበሽታው ድኖ ከእልጋው ተነሣና እንዲህ እያለ ከእግሩ በታች ሰገደለት፤ አባት ሆይ! ሕመም በእኔ ላይ እንዳይመለስ ዳግመኛ እንዳይመለስ በጸሎትህ ጠብተኝ። በጥሩ ቃልም መለሰለት፤ ጸሎቱን በመታመንና በእምላኬ ስም እመን አልሃለሁ። ይህን ቃልን ብትተላለፍ የማዳኔም ንይል ዳግመኛ ጥፋት አድርጌ አሳይሃለሁ። እወቅ የነገርኩህ በልደቱ በዓል ቀን በየዓመቱ መታሰቢያን

ትየ ወዘንተ ብሃሉ ተሠወ
ሮሙ እምእዕደንቲሆሙ።

፭. እቡሁ ወእሙ ገብሩ በዓለ
በእንተ ሕይወተ ወልደሙ
ወፈድፋደ ገደፉ ፤ አልሕ
ምተ ፤ ወ፭ አባግዐ ለተገዛሪ
በዓሉ በበዓሙት።

፮. እቡሁ ወእሙ ወእሙንቱ
ነዳያን ወምስኪናን ለአሉ ገበ
እግዚአብሔር እስሙ ተሰ
ምዐ ሉሙ ገዘኖሙ ለእ
ቡሁ ወለእሙ እሙ ጽወ፭
ለነዳር ኮነት ዛቲ ትእምርት
ለኩሉ ሰብእ ሀገር ይርእዩ
ወይሰብሕዎ ለእግዚአብሔር
ዘእድንኖሙ እምእቶን አሳት
ለሠለስቱ ደቂቅ ከማሆሙ
ያድንነን ንይለ ጸሎቱ ወይባ
ልሐነ እመቅህፍት ወእሙን
ሱት ለኩልነ ማጎበር ደቂቀ
ዮሐንስ ለዓለሙ ዓለም አሜን።

ተአምር ፭

ዘከመ ደምስሶሙ ለእኩያን

ተአምራሁ ለእቡነ ዮሐንስ
ጸሎቱ ወበረከቱ የሁሉ ምስለ
ኩልነ ሕዝበ ክርስቲያን ለዓ
ለሙ ዓለም አሜን።

አድርግ። ይህንንም ብሉ ኩነ
ይኖቻቸው ተሠወራቸው።

፭. አባቱና እናቱም ስለልጃቸው
መዳን በዓልን አደረጉ። በዓ
መቱም ለበዓሉ መታሰቢያ
ይልቱንም አሥር በሬዎችንና
አሥራ ስምንት በጎችን አረዱ።

፮. እናቱና አባቱ እነዚያ
ድሆችና ችግረኞችም ወደ
እግዚአብሔር ለመነ። ንዳሩ
ዓያ ስምንት ቀን የእናትና
አባቱ ገዘን ተሰምቷልና።
ይህችንም ተአምር አይተው
እግዚአብሔርን ያመሰግኑት
ዘንድ ለሀገር ሰዎች ምልክ
ትን ሆነች። ሠለስቱ ደቂቅን
ከአሳት ምድጃ ያዳናቸው
አንደ እነርሱ በጸሎቱ ንይል
ያድንን! ከመቅህፍትና ከጥ
ፋትም ሁላችን የዮሐንስ
ልጆች ለዘለዓለሙ አሜን።

ተአምር ስምንት

ከፋዎችን እንደ አጠፋቸው

ልመናውና በረከቱ ከሁላ
ችን ሕዝበ ክርስቲያን ጋር
ይኑርና አባታችን ዮሐንስ
ያደረገው ተአምር ይህ ነው።

፩. ወእንዘ ሁሉ እቡነ ዮሐ
ንስ በደብረ ኢጎራ ተንሥሎ
ላዕሌሁ ሰብእ ሊባኖስ በእ
ኩይ አለ እንሥእሙ ሰይ
ጣን በትንዐት መጽእዎ እንዘ
ይጸሊ ወይስእል ንበ እግዚ
አብሔር ውስተ ንዘትተ ማይ
ቀዊም በቡር ወበረከብ እኒ
ዞሙ ዕብነ ከሙ ይውግርዎ
ወፈቀዱ ተቲሉት።

፪. ወእቡነሂ እንበለ ይርእ
ዮሙ እእመረ በመንፈስ ቅዱስ
ተናገሮሙ ወይቤሉሙ ዝየ
መጸእከሙ ንቤየ እንዘ ገዳ
ማዊ እነ እንትሙ ፈቀድ
ከሙ ተቲሉትሃ ከሙ ገባሬ
እኪት ህየንቲየስ ኩሉ ቂና
ጽል ንኡሳን ይንብሩ ውስተ
ግበበ ምድር ዘውረ ምድር
ከሙ ይኩን ምሉእ እናጹት
ትትበእስዎሙኑ ለእሉ እም
ይእዚሰ ፈቀድከሙ ተቲሉ
ትሃ እስሙ መጸእከሙ ንቤየ
ይዕሊከሙ እግዚአብሔር ፍዳ
ምግባሪከሙ ወይእተ ጊዜ
ተምዐ እግዚአብሔር መዓተ
ወኢያቶረረ እምላዕሊሆሙ
እስከ ይደመሰስ ስሞሙ ወረ

፩. አባታችን ዮሐንስ በደብረ
ኢጎራ ሳለ ሰይጣን በትናት
ያስሥራቸው የደብረ ሊባኖስ
ሰዎች በእርሱ ላይ በከፋት
ተከሙ። በትዝቃዜና በረከብ
በውኃ እዘትት ውስጥ ቆሞ
ወደ እግዚአብሔር ሲጸልይና
ሲለምን ሊወግሩት ድንጋይ
ያዘው መጡበት ሊገድሉትም
ወደዱ።

፪. አባታችንም ላያያቸው ነገራ
ቸውን በመንፈስ ቅዱስ አውቆ
ተናገራቸው። እንዲህም አላ
ቸው! እኔ በበረካ የምኖር
ስሆን ወይዚህች መጣችሁ!
እናንተም እንደ ክፉ አድራጊ
ልትገድሉኝ ወደዳችሁ። ስለ
እኔ ፈንታስ ትንንሽ ቀበሮ
ዎች ሁሉ በምድር ጉድጓድ
ውስጥ ይቀመጡ! የምድራ
ችሁ ዙሪያ በአይጦች የተመላ
ይሁን! እነዚህን ትጣጧቸዋላ
ችሁን? ከዛሬ ጀምሮም ልት
ገድሉኝ ወደዳችሁ! ወደ እኔ
ስለመጣች ስለ ሥራችሁ እግ
ዚአብሔር ፍዳን ያክፈላችሁ።
በዚች ጊዜም እግዚአብሔር
ቶጣን ተቆጣ። ስማቸው እስኪ
ጠፋ ድረስ ከእነርሱ ላይ ቶጣ

ሰዮሙ ሐመደ ከመ ፀበለ ምድር ወዘረዎሙ በነፋስ ከመ ኢይትረከብ ዝክረ ስሞሙ።

፫. ወርእዮ አቡነ ዮሐንስ ዘንተ ኅልቀቶሙ ለሰብአ ሊባ ኖስ ይቤ ይትባረክ እግዚአብሔር ዘጸገወኒ እንበለ ድል ወትየ ኅይለ ወመዊእ ለሕዝቡ ዘበልዎሙ ቅንዓት ከመ እሳት በእበይሙ ጸሎቱ ወበረከቱ የሃሉ ምስለ ኩልነ ሕዝበ ክርስቲያን ለዓለመ ዓለም አሜን።

ተአምር ፱ በእንተ ብእሲት መካን

ተአምራሁ ለአቡነ ዮሐንስ ጸሎቱ ወበረከቱ የሃሉ ምስለ ኩልነ ሕዝበ ክርስቲያን ለዓለመ ዓለም አሜን።

፩. ወመጽእት አሐቲ ብእሲት መካነን ዘአልባቲ ወልድ ግሙራ እንዘ ታነብብ መጽሐፈ ገድሉ በምድረ ገመልስ ለቢሳ ለየ ወእዝመረ እስመ ፀባይ ወክብርት ጥቀ እም ኩሉ መፍቀደ ቤታ ወትቤ

ውን አላብዘተዘም። እንደ ምድር ትቢያም አመድ አደረጋቸው። ስም አጠራራቸውም እንዲ ይገኝ በነፋስ በታተናቸው።

፫. አባታችን ዮሐንስም ይህን የሊባኖስ ሰዎች አልቲት አይቶ በስንፍናቸው ቅናት እንደ እሳት በበላቸው ሕዝቦች ላይ ሳይገባኝ ኅይልንና ማሸነፍን የሰጠኝ እግዚአብሔር የተመሰገነ ይሁን አለ። ልመናውና በረከቱ ከሁላችን ሕዝበ ክርስቲያን ጋር ይኑር ለዘለዓለሙ አሜን።

ተአምር ዘጠኝ ስለ መካን ሴት

ልመናውና በረከቱ ከሁላችን ሕዝበ ክርስቲያን ጋር ይኑርና አባታችን ዮሐንስ ያደረገው ተአምር ይህ ነው።

፩. ቀይ ግምጃንና ብጫ ሐርን ለብሳ ገመልስ በተባለ ምድር የገድሉ መጽሐፍን እያነበበች ፈጽሞ ልጅ የሌላት እንዲት መካን ሴት መጣች። በቤቷ ንብረት ሁሉ ታላቅና እጅግ የክበረች ናትና፤ እንዲህም እያ

ኅበኒ ወልደ ሥሙረ ዘያህ ምር ለእግዚአብሔር ወእሁብ መባእ ለእግዚአብሔር ወእሁውዕ ሎቱ ላሕመ ወበግዕ ለተገዋረ ዚእሁ።

፪. ወዘንተ ብሃላ ገብአት በሰላም ወበውከቱ መዋዕል ጸንሰት ወወለደት ወልደ ዘበኩራ ወሶበ ወለደት ተፈሥሎ እገማዲሃ ወእግዋሪሃ ኩሎሙ ወተባህሉ በበይናቲሆሙ ሠናየ ገብረ ለኪ እግዚአብሔር የም እስከ ኮንኪ ኅዝንተ ወትክዝተ ልብ አፎናዘዘኪ ወእስተፍሥሐኪ።

፫. ወሶበ ኮኖ ፵ ዕለተ ወሰደቶ ውስተ ቤተ ክርስቲያን ወሰመየቶ ስም ዘርዕ ዮሐንስ ወወሀበት አልባሲሃ ለነዳያን ወለምስኪናን ወተዘከረት ዘተዳሚ ነገራ በእንተ ወልዳ እስመ ፊድፊደ ፍሥሐሃ ወእምድኅሬሁ አስተዳለወት ሐሪፀ ቅብዕ ወዚወሶበ ተፈጸመ ቃለ አፋሃ ገብረት ተገዋር ለአቡነ እንዘ ትሠውዕ ላሕመ ወበግዕ ወአጣሌ ብዙኃን።

ሰች እግዚአብሔርን የሚያገለግል ልጅ ስጦት፤ ለእግዚአብሔር መባዕን እሰጣለሁ፤ ለእርሱ መታሰቢያም በሬንና በግን አርጻለሁ።

፪. ይህንንም ብላ ወደቤቷ በሰላም ገባች። በዚያም ዘመን ፀንላ የበኩር ልጇን ወለደች። በወለደችም ጊዜ ዘመዶቿና ጎረቤቶቿ ሁሉ ተደሰቱ። እርሷ በርላቸውም እንዲህ ተባባሉ፤ እግዚአብሔር ዛሬ ጥሩ ሥራን ሠራልሽ፤ ፈጸመልሽ። ከልብ አዝዝሻልና እንዴት አረጋጋሽ! እንዴትስ እስደሰተሽ!

፫. እርባ ቀንም በሆነው ጊዜ ወደ ቤተ ክርስቲያን ወሰደችው። ስሙንም ዘርዕ ዮሐንስ ብላ ሰየመችው። ልብሶቿንም ለድሆችና ልምስኪኖች ሰጠች። ደስታዋም በበዛ ጊዜ ስለ ልጇ የመጀመሪያ ነገሯን አሰበች። ከዚያም በኋላ ዱቄትን፣ ጨውንና ቅቤን አዘጋጀች። የአንደበቷ ቃልም በተጨረሰ ጊዜ በሬንና በግን፣ ብዙዎች ፍየሎችንም አርዳ የአባታችንን መታሰቢያውን አደረገች።

፩. መበያላቱ ሶለት ተፈወሰ ብዙኃን ድውያን ወሕመ ማን እሰ ተጋብኦ ዝሆ ውስተ ቤተ ተገዋፋ ለእቡነ ዮሐንስ ውተዐውቶት ዛቲ ትእምርት ውስተ ኩሉ አህጉራተ በለሳ ሰብሕዎ ለእግዚአብሔር ወእ ሰተብዕዕዎ ለእቡነ ዮሐንስ ጸሎቱ ወበረከቱ የሀሉ ምስል ኩልነ ሕዝበ ክርስቲያን ወምስል ሀገራትን ኢትዮጵያ ሀገረ እግዚአብሔር።

ተአምር ፩

በእንተ ቲዎፍሉስ ወብእሲቱ

ተአምራው ለእቡነ ዮሐንስ ጸሎቱ ወበረከቱ የሀሉ ምስል ኩልነ ሕዝበ ክርስቲያን ለዓ ለመ ዓለም አሚን።

፩. ወሀሉ ፩ ብእሲ በምድረ ዙጋል ዘስመ ቲዎፍሉስ ባዕል እምውሉደ ነገሥት ወስመ ብእሲቱ አብርስቅላ ወኮነ ክልኢሆመ ጸድቃነ ውኒራነ በተየውሆ ወበእፍ ቅሮ ሕገ እግዚአብሔር ወይ ሁቡ ምጽዋተ ለነዳያን ወለ ምስኪናን ወለዕጓለ ማውታ።

፪. በዚያችም ቀን በእባታችን ዮሐንስ በመታሰቢያው ቤት ውስጥ የተሰበሰቡ ብዙ ደዌ ሥጋ ያደረባችው ሕመምታችን ተፈወሰ። ይህች ምልክትም በበለሳ ሀገሮች ሁሉ ታወቀች። እግዚአብሔርንም አመሰግናለሁ። እባታችን ዮሐንስንም እደነ ቁት። ልመናውና በረከቱ በሁላችን ሕዝበ ክርስቲያንና በሀገረ እግዚአብሔር ኢትዮጵያ ላይ ይነር ለዘለዓለሙ አሚን።

ተአምር ዐሥር

ቲዎፍሉስና አንዲት ሴት

ልመናውና በረከቱ በሁላችን ሕዝበ ክርስቲያን ጋር ይነርና እባታችን ዮሐንስ ያደረገው ተአምር ይህ ነው።

፩. ዙሐል በተባለ ምድር ስመ ቲዎፍሉስ የሚባል ከነገሥታት ልጆች ወገን አንድ ሀብታም ሰው ነበር። የሚሰቱ ስምም አብርስቅላ ትባላለች። ሁለቱም በየዋህነትና የእግዚአብሔርን ሕግ በመውደድ እውነተኞችና ደጋጎች ሆኑ። ለደሆችና ለምስኪኖች ለሚች ልጆችም ምጽዋትን ይሰጣሉ።

፪. ወእሐተ ሶለተ ተባህሉ በበ ይናቲሆመ ንግበርክ በዓል በበያ ከመ ኢንመት በእስቲ ርርተ ነፍሱን በገበ እግዚአብሔር ወሰምህ እግዚአብሔር አስተብቶታቸው ዘሰሕ ልዎ እንዘ ይብሉ ኢንት ሚነይ ካልእ ዘእንበለ ነፍሱን።

፫. ወእንዘ ይትናገሩ ዘንተ መጽኡ ሰብእ ነጋድያን እም ሀገረ ሮሀ ሐተትዎመ ወይ ቤልዎመ አይቲ ተሐወሩ ወእምአይቲ መጸእከመ ወይ ቤልዎመ ምጽእትነሰ እም ሀገረ ተርሲስ ወናሁ ነሐውር ይእዜ ውስተ ደብረ ዙሐል ወሀየ ሀለዉ ካልኣን አብያጸኣ በተዓድሞ ጎበረ ንመርድ ኢየሩሳሌም በነገሮመ ወበጸሐቀ ንግደቶመ እንበርዎመ ትድሚሆመ።

፬. ወፈነዉ ሐዋርያ ጎበ ማእ ምር ቲዎድሮስ እንዘ ይብሉ ይረትዕነ ዮም ንግበር ነገደ በእሐቲ መስነትተ ወርቅ ጽሩይ ወበእሐቲ ልጥረ ብሩር ወሐዊሮ ሐዋርያ ነገር ዘንተ

፪. ከሶለታት አንድ ቀንም እርሱ በርሳቸው እንዲህ ተባለ፡፡ በእግዚአብሔር ዘንድ ነፍሳችንን አስጸይረን እንዳንሞት በዓል እናድርግ። እግዚአብሔርንም ከነፍሳችን በተር ሌላ ነገር እንመኝም እያሉ የለመነትን ምልጃቸውን ሰማ።

፫. ይህንንም ሲነጋገሩ ሮሀ ከተባለች ሀገር የሚነገዱ ሰዎች መጡ። መረመሯቸው፤ ወደ የት ትገደላችሁ? ከየትስ መጣችሁ? አሏቸው። የመጣነውስ ከሀገረ ተርሲስ ነው። አሁን ግን እነሆ ወደ ደብረ ዙሐል እንገደለን፤ በዚያም ባልንጅሮቻችን እኛን በመጠበቅ አሉ። አብረን ወደ ኢየሩሳሌም እንወርዳለን። በነገራቸውና በንግዳቸው ትጋትም በፊታቸው አስተመጧቸው።

፬. ወደ አዋቂ ቲዎድሮስ መልእክተኛን ላኩ እንዲህ እያሉ፡፡ በእንዲት አቅማዳ ጥሩ ወርቅና በእንዲት ሚዛን ብር ዛሬ ገብብናደርግ ይገባል ወይ? መልእክተኛውም ሂዶ ሐሳብን ለሚ

ለማእምረ ሐሳብ ቱምድሮስ ወይቤሉ ለሐዋርያሆሙ ዘተ ልእክ ለቱምድሮስ ወለእብሮስ ትላ ብእሲቱ ተሰዊጦ ዝኩ ብእሲ ይቤለክሙ ከመዝ ሐሰ በእሐቲ መስነትተ ወርቅ ወበ እሐቲ ልጥረ ብሩር ንግደት ከመ ወተዋልጦተ ወርቅ ካልእ እምኤፌሶን መስፈርተ ልጥረ ብሩር ወበመስነትተ ኢየሩሳሌም ህየንተ እሐቲ መስነትተ ወርቅ ይኩን ንግ ደትክመ ካልእ ገመለ እም አግማላት።

፩. ወሰሚያ ዘንተ ቃሉ ለቱምድሮስ ማእምረ ሐሳብ ዕለት እንበለ ንድዑት ሐረ በኢተጽ ምሞ ቃለ ቱምድሮስ ወበ ጸሐ ዝኩ ሐዋርያ ይቤሉሙ ለቱምድሮስ ወለእብሮስ ኦብሮስ ትላ አግብርተ **እንዚእብሐር** ከመዝ ይቤለኒ ፈንወእ እምነ አግማላት ገመለእ ጽኑዐእ በዛቱ ዕለት ወእምእዕዱን አድጎ ጽኑዐ እመ ፈነወ ከመ እሉንተ አግማላተ ወእ ዕዱን ጽኑዓተ ይመጽእ ወርቅ

ያውቅ ቱምድሮስ ይህን ነገረው። ያም ሰው መልሶ ለሚሰቱ አብሮስትላና ለቱምድሮስ የተላከ መልእክተኛቸውን እንዲህ አለው፤ እንዲህ ብላችኋል በላቸው፤ ንግዳችሁ በእንዲት አትማድ ወርቅና በእንዲት ሚዛን ብር አይደለም። ከኤፌሶን በመስፈሪያ ሌላ ወርቅንና ሚዛንን ብርን መለዋወጥም እንዲሁ አይደለም። በኢየሩሳሌም አትማዳም ስለ እንዲት አትማዳ ወርቅ ፈንታ ንግዳችሁ ከግመሎች ሌላ ገመልን ይሁን። የዕለት ከዕለት ሐሳብን አዋቂ የሚሆን።

፪. ይህን የቱምድሮስን ቃል ንም ሰምቶ እንድ ነገር ሳይናገር የቱምድሮስን ቃልን ቸል ባለማለት ሂደ። ያ መልእክተኛም ደርሶ የእንዚእብሐር አገልጋዮች ለሚሆኑ ለቱምድሮስና ለሚሰቱ አብሮስትላ እንዲህ አላቸው፤ እንዲህ ብሎኛል፤ በዚያች ቀን ከግመሎች ብርቱ ግመልንና ከአህዮች ብርቱ አህዮችን መርጣችሁ ላኩ። እነዚህን የበረቱ ግመሎችንና አህዮችን ብትልኩ ወርቅና ብር ይመጣል፤ በእነዚህ

ወብሩር ወበእሉ ይትረክብ ባሕርህ ዕንቱ ከቡር ዘያባርህ ለኩሉ ዓለም መዓልተ ወሌሊተ ወበእሐቲ መስነትተ ወርቅ ወበእሐቲ ልጥረ ብሩር ዘተማየጠ ዕንቱ ውስተ ነጋዲ ብእሲ ይ መስነትተ ወርቅ ያስተጋብእ ፩ መስፈርተ ብሩር።

፮. ወሰሚያሙ ቃሉ ይቤሉሆናይ ተወልጦተ ዝንቱ ብሩር ይትረክብኩ ዕንቱ ከቡር ዘይነብር ውስተ ቤተ ነገሥት ወየሐቱ ለኩሉ ዓለም እመን ነገሩ ለቱምድሮስ ሚ ንግዳህ በወርቅ ወበብሩር መረግዱ ብሩህ ጳገዮንኩ ዘያስተጣግ ዕዎ በወርቅ ጽሩይ ኩሉ ንዋየ ነገሥት ወመዛግብትኒ እለ ተመልፀ ቊላቊላተ ነዮሙ ታሕተ ብሩር ወወርቅ።

፯. ወፈነወ እምዝ ከልኢተ ሐዋርያተ ያምጽኡ ፤ አዕዱን ወ፭ አግማላተ ወእስተርእይ ምሙ እሉንተ አግማላተ ወእዕዱን ኦሆ አበልዎሙ ቱምድሮስ ወአብሮስትላ ለሰ

ህም ሌትና ቀን ለዓለም ዙሉ የሚያበራ የከበረ የዕንቱ ዓይነት ይገኛል። በእንዲት አትማዳ ወርቅና በእንዲት ሚዛን ብር ይህን ዕንቱ ከሚነግድ ሰው የገዛም ሦስት አትማዳ ወርቅና ስድስት መስፈሪያ ብር ይሰበስባል።

፩. ቃሉንም ሰምተው የዚህ ብር መለወጥ ጥሩ ነው እሉ። በነገሥታት ቤተ ውስጥ ተተምጦ ለዓለም ዙሉ የሚያበራ የከበረ ዕንቱ ይገኛልን? የቱምድሮስ ነገሩ የታመነ ነው። በወርቅና በብር ምን እንግዛ? የሚያበራ መረግድን ወይስ በጥሩ ወርቅ የሚያጣብቁት ጳገዮንን? ዙሉም የነገሥታት ገንዘብ ነው። ቊላቊላችን የተመሉ ሣጥኖችንም ከወርቅና ከብር በታች ናቸው።

፪. ከዚህ በኋላ እሥር አህዮችንና እምስት ግመሎችን ያመጡ ዘንድ ዙሉት መልእክተኞችን ላኩ። እነዚህን ግመሎችንና አህዮችንም አሳዩአቸው። ቱምድሮስና አብሮስት

በእ ተርሴስ እለ የሐውሩ ወይወርዳ ኢየሩሳሌም በእ ሕማር ወበተርሴስ ሐተት ምሙ ጽሚተ ለለ፩፩ እም ኒሆሙ እስኖንተ ይትረክብ ወርት ውበሩር መስፈርተ ሰትል በእሎንቱ እግማላት ርወበ፲ አዕዱግ።

፳. ወፈቀዱ ነጋድያን ሐሳበ ሢሎሙ ለእግማል ወለአዕ ዱግ ወይቤሉ ይከውን በእ ሐቲ፤ እመዋዕል ፭ መካል ያተ ወ፤ መስነትት እንዘ ከመዝ ይነግርዎሙ መጽእ ሐዋርያ ኖንው ምስለ እሎንቱ እግማላት ወአዕዱግ ጽፋታተ ሰኮና ወጽኑዓን እግር ከመ ንዩል ወወሀብዎሙ ለእሉ ነጋድያን ወይቤልዎሙ ቱዎፍሎስ ወአብርስትላ ለነጋድያን እመ ይትረክብ ቦሙ በከመ ነግርከሙኅ ይእዚ ሐሳበ እግማል ፭ ወአዕ ዱግ ፲ ግበሩ እመ ኢይት ረክብ ሐሳበ ሢሎሙ በእ ሐቲ መዋዕል ግበሩ ወሀብ ሐሳበ እመንቱ መስፈርታት ፫ መስነትተ።

ላም በመርከብ ተጭነው ወያ ኢየሩሳሌም የሚሄዱ የተርሴስን ሰዎች እሺ አሰፏቸው። በተርሴስም ከእነርሱ እያንዳንዱን ተስ አድርገው መረመሯቸው። በእምስት ግመሎችና በአሥር አሀዮች ብርና ወርት ሰትል በሚባል መስፈሪያ ስንት ይገኛል ብለው።

፳. ነጋዴዎችም በግመሎችና በአሀዮች ሽያጭ ዋጋ ተስማምተው ከቀኖች በእንዲቱ እምስት መክሊትና ሦስት አትማዳ ይሆናል አሉ። እንዲህ ሲገሯቸው ከእነዚህ ሰኮናቸው ያልተፈራተቀና እንደ ዋልያ እግራቸው የፀና ከአሀዮችና ግመሎች ጋር የተላከው መልእክተኛ መጣ። ለእነዚህ ነጋዴዎችም ሰሟቸው። ቱዎፍሎስና አብርስትላም ነጋዴዎችን እንዲህ አሏቸው፤ ባሬ እንደነገራችሁን በእነርሱ ቢገኝ የእምስቱ ግመሎችና የአሥሩን አሀዮች ዋጋ አድርጉ፤ ባይገኝ ደግሞ ከቀኖች በእንዲቱ የሽያጭ ዋጋቸውን አድርጉ፤ የእነዚያን መስፈሪያዎች ዋጋንም በሦስት አትማዳ ስጡ።

፱. ወዘንተ ብሃሉሙ እስነት ምሙ አሐተ ልጥረ ብሩር ከመ ኢይትንጉል አሰበ ጸማሁ በንበ እግዚአብሔር ውትንሢ እመ ነጋድያን እንዘ የሐውሩ ይቤልዎሙ ይሚጥከሙ እግዚአብሔር በዳንና ወበ ሰላም ወዘንተ ብሃሉሙ አተወ ውስተ አብያቲሆሙ ቱዎፍሎስ ወአብርስትላ አብዕልተ ዙሐል።

፲. ወእመንቱ ነጋድያን እንዘ የሐውሩ ውስተ ኖኖት ተአቅፉ በጸብዐ አረሚ በሌሊት ወእምስሎሙ እግዚአብሔር በንይል ወበመዊዕ ወበጽባሕ እምስሎሙ ወአብጽሐሙ ውስተ ባሕር ርእዮሙ ከመ እምስሎ እግዚአብሔር ተባህሉ በበይናቲሆሙ እፎ አምሰጥነ ዮም እምጸብዐ አረሚ ውትትል ከመ እምስሎሙ ለዳንኤል እምአፊ አናብስት ወእመዐተ ንጉሠ ባቢሎን ለ፫ ደቂቅ ይትባረክ ስሙ ለእግዚአብሔር ወይትቀደስ በእፊ ቅዱሳኒሁ።

፲፩. ወርእዮ ኪያሆሙ ሊቀ

፱. ይህንንም ብለው የድካማቸው ዋጋ በእግዚአብሔር ዘንድ እንደያጠፉ እንዲት ሚሆን ብር አሰነቋቸው (ሰስነት ሰሟቸው)። ነጋዴዎችንም ተነሥተው ሲሄዱ እግዚአብሔር በሰላምና በሕይወት ይመልሳችሁ አሏቸው። ይህንንም ብለው የዙሐል ሀብታሞች አብርስትላና ቱዎፍሎስ ወደ ቤታቸው ውስጥ ገቡ።

፲. እነዚያም ነጋዴዎች በመንገድ ሲሄዱ በሌሊት በአረመኔዎች ጠብ እንትፋት ገጠማቸው። እግዚአብሔርም በንይልና በማሸነፍ አዳናቸው። በሚትም ወደ ባሕር አደረሳቸው። እግዚአብሔር እንደ አዳናቸው አይተው እርስ በርሳቸው እንዲህ ተባባሉ፤ ከአረመኔዎች ጠብና ግድያ ባሬ እንዴት እመለጥን? ዳንኤልን ከእንበሶች አፍ ሠለስቱ ደቂቅን ከባቢሎን ተጣ እንደ አዳናቸው የእግዚአብሔር ስሙ በቅዱሳኑ እንደበት ፈጽሞ ይመስገን።

፲፩. የመርከቡ ኃላፊም እነር

ሐመር ይቤሉሙ ለሰ ብሕ
ተርሱስ ትፈትዱኑ ትዕ
ድጢ ባሕረ በንደል ወይቤ
ልም አወ ነሐውር ኢየሩሳ
ሴም አዕድወን ባሕረ መን
ገላ ኢያሪኮ ተዳማዊ ህየ
ንግሦጥ በአሉ አግማል ወበ
አዕዱግ ወርቀ ወብሩረ ምን
ትኑ ዐስብዮ ይቤሉሙ ሊቀ
ሐመር ወይቤልም አልብነ
ዐስብ ዘንቡበከ ኢያምጸአነ
ለከ ወሰሚያ ሊቀ ሐመር አ
አበዮ አዕድዎተ ባሕር እን
በለ ዐስብ።

፲፪. ወነበሩ ሰብሕ ተርሱስ ፤
አውራን ውስተ ጽንፈ ባሕር
ወተስእልም ዳግመ ያዕድ
ዎመ. ባሕረ ለለ ፩ ፩ በአል
ባስ ብሉያት ወበእንተዝ አዕ
ደዎመ. ባሕረ ወአብጽሐሙ
ውስተ መርሶ መንገላ ኢያ
ሪኮ እንዘ ይህይጡ ፪ አግ
ማለ በመንፈቀ ልጥረ ወርቅ
ወ፤ አዕዱግ ለአሐቲ፤ መን
ፈቀ ልጥረ ብሩር በአሐቲ፤
መዋዕል ኮነ ሐሳበ ሢጦመ.
፭ መከላከያተ እንበለ ዘተርፉ
ወፈድፈደ ሐሳበ ረባሐ

ሱን አይቶ የተርሱስን ሰዎች
በኃይል ባሕሩን ልትሻገሩት
ትወዳላችሁን? አላቸው። በእነ
ዚህ ግመሎችና አህዮች ወር
ቅና ብርን ልንሰጡጥ አዎ ወደ
ኢየሩሳሌም እንሄዳለን። መጽ
መሪያ ግን ወደ ኢያሪኮ ባሕ
ሩን አሻግረን አሉት። የመር
ከቡ ኃላፊም ዋጋዮ ምንድን
ነው? አላቸው። የምንሰጥህ
ዋጋ የለንም፤ አላመጣንልህም
አሉት። የመርከቡ ኃላፊም
ሰምቶ ያለ ዋጋ ባሕሩን ማሻ
ገር አምቢ አለ።

፲፪. የተርሱስ ሰዎችም በባሕር
ዳርቻ ሦስት ወርቶን ተቀ
መጡ። ዳግመኛም ባረጁ ልብ
ሶች እያንዳንዳቸው ባሕሩን
ያሻግራቸው ዘንድ ጠየቁት።
ስለዚህም ባሕርን አሻግራቸው
ወደ ኢያሪኮ ወደብም አደረሳ
ቸው። ሁለት ግመሎችን ለግ
ማሽ ሚዛን ወርቅ፤ ሦስት አህ
ዮችን ለአንድ ግማሽ ሚዛን
ብር ሲሸጡ በአንዲት ቀን ከተ
ሩት በቀር የሽያጫቸው ዋጋ
አምስት መከሊት ሆነ፤ የትርፉ
ዋጋም ከአምስት መከሊት
ጨመረ። የአንድ መከሊት ዋጋ

እምነ ፭ መከላከያ ሐሳበ
፩ መከሊት ፤ ወከላከያው መስ
ነትተ ወርቅ ወሰከልኤቱ መከ
ሊት ትድምርተ ሐሳቡ ፳፬
፳፻፱፻፳፱ መስነትተ ወርቅ
ወከልኤቱ ኮነ ፤ መከላከያ።

፲፫. ወእምድኅረ ኮነ ፍድፋ
ደሁ ከመዝ መከላከያ ወር
ቆመ ለቲዎፍሉስ ወሰከብር
ስቅላ ወሰከልኤን ተመደጡ
ውስተ ብሔርሙ እንዘ የዐ
ድጢ ባሕረ ተንግሥላ ላዕሊ
ሆመ ዐቢይ ነፋስ ወኮነ
ሐመርሙ ከልኤተ ከፍለ
ወተሰጥመ ንዋዮሙ ውስተ
ልጉተ ባሕር ወኢያትረፈ
ሎመ ፩ ወከልኤተ መከላከ
ያተ ዘእንበለ ንዋዮ ቲዎፍ
ሉስ ወከብርስቅላ አዝማደ
እግዚአብሔር ጸርሐ ንበ
እግዚአብሔር ልዑል ከመ
ያወዕለሙ እምልበ ባሕር
ወእምተሠጥም እንዘ ይብሉ፤

፲፬. አ ዘአውባኤ ለዮናስ እም
ከርህ እንበሪ ግሩም በምሕረ
ትከ ወበግህልከ ሁሉስ መዋ
ዕለ ወሠሉስ ለያልዮ ሶበ

አንድ ሺህ አራት መቶ አርባ
አራት አትማዳ ወርቅ ለሁለት
መከሊትም የዋጋው ድምር
ሁለት ሺህ ስምንት መቶ ለማ
ንያ ስምንት አትማዳ ወርቅ
ሁሉም አሥር መከሊት
ሆኑ።

፲፫. የቲዎፍሉስና የአብርስቅላ
የሌሎችም የወርቃቸው መከ
ሊት ብዛቱም እንዲህ ከሆነ
በጊላ ወደ ሀገራቸው ተመ
ሰሱ። ባሕሩን ሲሻገሩ ታላቅ
ነፋስ በአነርሱ ላይ ተነግ። መር
ከባቸው ሁለት ከፍል ሆኑ።
ገንዘባቸው በባሕር አሟሪት
ውስጥ ተሰጠመ። የእግዚአብ
ሔር ዘመዶች ከሆኑ ከቲዎፍ
ሉስና ከአብርስቅላ ገንዘብ
በቀር አንድ ወይም ሁለት
መከሊት አላተረፈላቸውም።
ከባሕር አሟሪትና ከመስጠምም
እንዲያወጣቸው ወደ ታላቁ
እግዚአብሔር ጮኹ፤ እንዲህ
አያሉ፤

፲፬. በይቅርታህና በቸርነትህ
ከሚያስፈራ ዓግ እንበሪ ሆድ
ሆኖ ለሦስት ቀኖችና ለሦስት
ሌሊቶች ወደ አንተ ሲለምን፤

ይስከል ንቤከ ወእንዘ ይስ
እሱ ዘንተ አድንኖመ እንዘ
እብሐር እምተሠጥም እስመ
እበ ነጋዲ ውእቱ ወገብረ
ሳዕሊሆመ ተረጎሞረ ወመን
ክረ ተባህሉ በበይናቲሆመ
ውስተ ፍኖት እንዲረ ብሐ
ርመ ሶበ በጽሑ ሚ ይብ
ላነ እንስቲያን ንዲገን ንዋየን
እመ ቦላነ ወከሉሉመ እሱ
ተስእሱነ ወእስተብተሁዑን
ምዕረ ቤቱ ውስተ እሐቲ
ምዕራፍ ቅርብተ ብሐርመ
ወይከውን መጠነ ጽወረ ምዕ
ራፍ።

፲፮. ወሶቤሃ ርእየ እንዘእብ
ሐር ሁከተ ልቦመ በእንተ
ወርቅ ውበሩር በከመ ይቤ
መጽሐፍ እስከ ማእከሉ ተሐ
ስዎ ለመንፈስ ቅዱስ በእ
ንተ ወርቅ ውበሩር ሐሰውነ
እከየ ልቦመ ወእስተርእ
ዮመ መልእክ እንዘእብሐር
በሐልም ለቲዎፍሉስ ወሰ
አብርስቅላ ወይቤሉመ ተን
ሥኡ እምንዋምከመ ወባኡ
አፍኢ ውተቀበልዎመ ለእሱ
ነጋድያን እምቅድመ ይብ

ዮናስን ያወጣኸው ሆይ
እውጣን። ይህንንም ሲለምኑ
የነጋዴዎች አባት ስለሆነ እን
ዚእብሐር አዳናቸው። በእነ
ርሱ ላይም ተረጎሞርና ድንቅ
ነገርን አደረገ። ወደ ሀገራቸ
ውም አቅጣጫ ሲደርሱ በመን
ገድ እርስ በርሳቸው እንዲህ
ተባባሉ፤ ገንዘባችንን ጥለን ብን
ገባ ሚስቶቻችን ምን ይሉን?
የማለዱንና የጠየቁን ሁላቸ
ውስ? ለሀገራቸው በምትቀ
ርብ በአንዲት ማረፊያ ውስ
ጥም አንድ ጊዜ አደሩ። ሃያ
እምስት ምዕራፍም ይሆናል።

፲፮. እንዘእብሐርም ያንጊዜ
ስለ ወርቅና ብር የልባቸ
ውን መታወክ አየ። መጽ
ሐፍ ስለ ወርቅና ስለ ብር
መንፈስ ቅዱስን እስከ መቼ
ትዋሻለህ እንዳለው ልባቸው
በክፋት ዋሻ። የእንዘእብሐር
መልእክም ለቲዎፍሉስና
ለአብርስቅላ በሐልም ታያቸ
ውና እንዲህ አላቸው፤
ከእንቅልፋችሁ ተነሡ ወደ
ውጭም ወጥታችሁ ወደ
ቤታቸው ሳይደርሱ ነጋዴዎ

ጽሑ ቤቶመ ወነገርመ ከመ
ተገድፈ ንዋየመ ውስተ ልበ
ባሕር ወንዋየ ዚእሆመ ከመ
እምስጦ ሉመ እምተሠጥም
ምስለ ክልኢቱ እንማል ናሁ
እስተጋበእከመ ሰብእ አፍኢ
ንበሩ ህየ ውተንሥኡ እም
ንዋምከመ።

፲፯. ወእንዘ ዘንተ ይብሉሙ
መልእክ እንዘእብሐር መሰ
ሉመ ሰብእ ግብተ በእንቅ
ሆመ እምንዋምመ እከመሩ
ከመ መጽኡ ሰብእ ተርሲስ ነጋ
ድያን እሙንቱ ወዘበመጽኢ
ሳዕሊሆመ ምንዳቤ ብዙን
ወዕኡ አፍኢ ይዕቀቡ መባ
ኢሆመ ወሶበ ኮነ ጽባሐ
ፈነወ ሐዋርያ ንበ መላሕ
ቅተ ሀገር ብዙንን ወሶበ
ፈጸመ ንዋምመ ሰብእ ርሀ
እለ ነገዱ ኢየሩሳሌም ፈቀዱ
ይባኡ ብሐርመ እንዘ ዮን
ዝኑ ወይቲክዙ በእንተ ግድ
ፈተ ንዋየመ ውስተ ባሕር
ወለእለ ረከብዎመ በፍኖት
ዚነውዎመ ካልእ ነገረ ወለጡ
ነገረ ዲበ ነገርመ እመ ይብ
ልዎመ ዳንንኑ እትውትከመ
ወይቤሉ እወ ዳንን እንዘ ይፈ

ችን ተቀበሏቸው። ገንዘባቸ
ውም በባሕር ውስጥ እንደ
ወደቀ የእነርሱ ገንዘብ ግን
ከውስት ግመሉች ጋር ከመ
ስጠም እንደ ዳን ነገራቸው።
እነሆ ሰዎችን በውጭ ሰብ
ሰባችሁ በዚያ ተቀመጡ፤
ከእንቅልፋችሁም ተነሡ።

፲፯. የእንዘእብሐር መልእክም
ይህን ሲላቸው ድንገት ከእን
ቅልፋቸው ያነቃቸው ሰውን
መሰላቸው። ነጋዴዎች የሚ
ሆኑ የተርሲስ ሰዎችም እንደ
መጡ አውቁ። በእነርሱ ላይ
በደረሰውም ብዙ ችግርም መግ
ቢያቸውን ሊጠባበቁ ወደ ውጭ
ወጡ። ጧትም በሆነ ጊዜ
ብዙዎች ወደሚሆኑ ወደ ሀገር
ታላላቆች መልእክተኞችን ላኩ።
ወደ ኢየሩሳሌምም የሄዱ የሮሀ
ሰዎችም እንቅልፋቸውን በጫ
ረሱ ጊዜ በባሕር ውስጥ ስለ
ገንዘባቸው መወደቅ እየተከ
ዙና እያዘኑ ወደ ሀገራቸው
ሊገቡ ወደዱ። በመንገድ ላገ
ጅቸውም በነገራቸው ላይ ነገ
ርን ተያረው ሌላ ነገር አወሯ
ቸው። ደህና ገባችሁን ቢላ
ቸው እዎ ደህና ነን አሉ።
ወርቃችን በዝቶ ወደ ሀገራችን

ደፍድ ወርቅን ሦስት ብሔረን ባሕቱ ንዋሃ ቲምፍሉስ ተገድረው ስተ ልበ ባሕር እመ ኢተሰጠምን ከማሁ ሦስት ወተራክብን ምስሊክሙ።

፲፮. ወበእንተ ዝንቱ ተጋለበ በጽሑ ንበ ነበሩ ቲምፍሉስ ወመላህቅተ ሀገር ተአምላ ምሙ በአምኑ መንፈሳዊት ወይቤልሞሙ ክሉሙ ዳሳ ንኩ ተመየጥክሙ ወነገር ምሙ ዘመጽአ ላዕሊሆሙ ወዘረከቦሙ ዐቢይ ምንጻቢ ወዐቢየ ሞግ ተሰጥውሞሙ ወይቤልሞሙ መላህቅተ ሀገር ሠናይ ምጽአትክሙ በዳሳና ወበሰላም።

፲፯. ወእምዝ ይቤሉሙ ቲምፍሉስ ባዕል ኦ እነውየ ሐሳበ ፍድፍድናሁ ለወርቅየ እስፍንተ ኮነ እንበላ ረባሁ ወይቤልሞ ነጋድያን ማሰነ ወተገድረው ስተ ባሕር ዘእን በላዝ ሚ የዐዕበነ ለኩልነ ወሰሚያ ቲምፍሉስ ታሉሙ ለነጋድያን እክሞሰሰ በጽ ሚት።

ገባን፤ ነገር ግን የቲምፍሉስ ገንዘብ በባሕር ውስጥ ወደቀ፤ እንደ እርሱ ባንሰ ጥም ተመለሰን ከእናንተ ጋርም ተገናኘን።

፲፮. በዚህም ጭቅጭቅ (ከር ከር) ቲምፍሉስና የሀገር ታላላቆች ወደ ተቀመጡበት ቦታ ደረሱ። በመንፈሳዊት ሰላም ታም እጅ ነሷቸው። ሁላቸውም ደህና ተመለሳችሁን? አሏቸው። በእነርሱ ላይ የመጣውንና ያገኘውን ታላቅ ችግርም መልሰው ነገራቸው። የሀገር ታላላቆችም በደህና (በሕይወት) እና በሰላም መምጣታችሁ ጥሩ ነው አሏቸው።

፲፯. ከዚህም በኋላ ሀብታም ቲምፍሉስ እንዲህ አላቸው፤ ወንድሞቼ ሆይ! የወርቁ የብዛቱ መጠን ከትርፉ ውጭ ስንት ሆነ? ነጋዴዎችም ያለ እዚህ ሁላችንን ምን ያስደንቀናል፤ በባሕሩ ውስጥ ወድቆ ጠፋልህ አሉት። ቲምፍሉስም የነጋዴዎችን ታላቅ ውን ሰምቶ በቀስታ ፍግግ አለ።

፲፱. ወእምድኅረዝ ቲምፍሉስ ብእሴ እነዚህብሊሊር ተባክሶሙ ወተጋለዘሙ እንዘ ይብልዝሰ ነገርክሙ ኢኮነ እሙነ አላ እሙነ ነገረ ንግሩና ለኩልነ ይትዓወት አድግተ አምላክነ ወዘንተ ብሃሉ ተጋሠ ምሙ በጽድቅ ወበርትዕ እንዘ ይጤይቅ ህላዊ ወርቅ ወብሩር ውስተ አስከራን ወአውሥእም ወይቤልሞ ነጋድያን ከመዝ እሐሠምክነ በነገር እኩይ እንዘ ንጹሐን ንሐነ ወረሰይክነ ርኩሳን ዝሰ ንዋይነ ውእቱ ወንዋይክ ተገድረው ስተ ባሕር ወበዝ ተጋለበ ነበሩ ስሙነ መዋዕሉ።

፳. ወሰሚያ እባ ዮሐንስ ገባ። ተአምራት ወመንክራት መጽአ ንቤሆሙ ይክሥት ምግባርሙ ለሰብእ ዙሐል ወሰበ ነጻሩ ሰብእ ርሀ ምጽአቶ ለአቡነ ጸልዕም እምያፍቅርም በጽድቅ ለቲምፍሉስኒ ለአቡነ ምጽአተ ዚኣሁ አፍቀረ ወክሉ ሰብእ ሀገር ተንሚእሙ ተቀበልሞ በፍሥሐ ወአንበርም ቅድሚያሆሙ ወይ

፲፱. ከዚህም በኋላ የእግዚአብሔር ሰው ቲምፍሉስ ተጠላቸው። እንዲህም ሲል፤ ተከራክራቸው። ይህስ ነገራችሁ የሚታመን አልሆነም፤ የአምላክችን የገደሉ ማዳን ይታወቅ ዘንድ ታማኝ ነገርን ለሁላችን ንገሩን እንጂ። ይህንንም ብሉ በእውነትና በቅንነት ተመራመራቸው። በጥጥን ውስጥ የብርና የወርቅ መናርን እየተረዱ። ነጋዴዎችም መልሰው እንዲህ አሉት፤ እኛ ንጹሐን ስንሆን በከፋ ነገር እሐከሩኸን የረከሰንንም አደረግኸን። ይህስ ገንዘባችን ነው ገንዘብህማ በባሕር ውስጥ ወድቋል። በዚህም ጭቅጭቅ እስከ ስምንት ቀን ተቀመጡ።

፳. ተአምራትንና ድንቅ ነገርችን የሚያደርግ እባ ዮሐንስም ስምቶ የዙሐልን ሰዎች ሥራቸውን ሲገልጥ ወደ እነርሱ መጣ። የሮሀ ሰዎችም የአባታችንን መምጣቱን ባዩ ጊዜ በእውነት ከሚወዱት ይልቅ ጠሉት። ቲምፍሉስ ግን የእባታችንን መምጣት ወደደ። የሀገር ሰዎችም ሁሉ ተነሥተው በደስታ ተቀበሉት፤ በፊታቸውም አስቀመጡት። ሁሉም

ቤልም ኩሉሙ በል ፍታሕ ማእከሉን ወበማእከሉሆሙ ለእሱ ገበርተዓመላሐተቱሙ።

፳፩. ወይቤሉሙ አቡነ ለሰ ብሕ ነጋድያን አይ ነገርከሙ ወአይድዕም አምጥንቱ እስከ ተፍጽሟቱ ወይቤሉሙ መጠ ነዝ አበሳ ትጉበሩ አንትሙ አመ አውዕከከሙ አግዚአብሔር አምንዳቤ ውበዙነ ሥቃይ ንዋየ ብእሲ ትበልዑ በዓመላ ወንዋይከሙ ተገድፈውስተ ጽንፈ ባሕር አመ አያስመርከሙ ህልውናሁ ለአምላኪያ በዝ ትትበእሱ ወበዝ ትትኃህሁ።

፳፪. ወዘንተ ብሃሉ አዘዘሙ ለአግማል ክልኤቱ ይኩኑ ሰምዐ ላዕሊሆሙ በፍርሀት ወበረዓድ ወአውሥኩ ክልኤቱ አግማል አሰ ተመይቡ አምንግድት አወ መካልይሁ ለቱምፍሉስ ብእሲ አግዚአብሔር ወንዋይከሙ ተገድፈውስተ ባሕር ሶበ ተሰብረ ሐመር በዐቢይ ነፋስ ወሰሚያሙ ዘንተ ነገረ ስምዕና ሆሙ ለአግማል ይቤልም አምላክኑ አንተ።

በእኛና ዓመዕን በሠሩት ሰዎች መካከል በል ፍረድ አሉት መረመራቸውና።

፳፩. አባታችን ነጋዴዎች ሰዎችን ነገራችሁ ምንድን ነው? አላቸው። ከመጀመሪያው እስከ መጨረሻው ነገሩን ነገሩት። አንዲህም አላቸው! እናንተ ይህን ያህል በደል ትሠራላችሁ! እግዚአብሔር ከችግርና ከብዙ ስቃይ ቢያወጣችሁ የሰውን ገንዘብ በዓመዕ ትበላላችሁ። ገንዘባችሁ በባሕር ውስጥ ወድቋል። የአምላኪን ሕልውና ውን (መኖሩን) ባታውቁ በዚህ ትጣላላችሁ! በዚህም ትመራ መራላችሁ።

፳፪. ይህንንም ብሉ ሁለቱን ግመሎች አዘዛቸው። በመፍራትና በመንተጥተጥ በእነርሱ ላይም ምስክርን ይሆኑ ዘንድ ከንግድ የተመለሱ ሁለቱ ግመሎችም እንዲህ ብለው መለሱ፤ አምን የእግዚአብሔር ሰው የቱምፍሉስ ገንዘቡ ነው። ገንዘባችሁማ መርከቡ በታላት ነፋስ በተሰበረ ጊዜ በባሕር ውስጥ ወድቋል። ይህን የግመሎችን ምስክርነት ሰምተው አንተ አምላክ ነህን? አሉት።

፳፫. ወይቤሉሙ አቡነ አምላክሰ አታንከ አላ እነ ገብሩ ለኢየሱስ ክርስቶስ ዘተወልደ አማርያም ለመድኃኒተ ዚኒነ ወሰሚያሙ ካዕበ ሰብእ ነጋድያን ሰገዱ ሎቱ እንዘ ይብሉ ጥቀ አበሳ ገበርነ ናሁ ስረይ ለነ ኃጢአተነ ዘኢይደ ልወነ ገበርነ በነቤክ እንበለ እእምሮትነ ወአዕረቆሙ በፍሥሐ ወበሰላም ለቱምፍሉስ ወለሰብእ ተርሲስ ሰብሕዎ ለእግዚአብሔር ወአስተብዕዕም ለአቡነ ዮሐንስ ጸሎቱ ወበረከቱ የሀሉ ምስለ ኩልነ ሕዝበ ክርስቲያን ወምስለ ሀገራትነ ኢትዮጵያ ሀገረ እግዚአብሔር ለዓለሙ ዓለም አሜን።

ተአምር ፲ወ፩
በእንተ ብእሲት
መምለኪተ ባእድ

ተአምራሁ ለአቡነ ዮሐንስ ጸሎቱ ወበረከቱ የሀሉ ምስለ ኩልነ ሕዝበ ክርስቲያን ወምስለ ኩሉሙ ነፍሳተ መታን ለዓለሙ ዓለም አሜን።

፳፫. አባታችንም እኛን ለማዳን ከማርያም የተወለደው የኢየሱስ ክርስቶስ አገልጋዩ ነኝ እንጂ፤ አምላክ አይደለሁም አላቸው። ነጋዴዎች ሰዎችም ዳግመኛ ሰምተው እንዲህ ሲሉ ሰገዱለት፤ ፍጹም በደልን ሠራን! ያለማወቃችን በአንተ ዘንድ የማይገባ ነገር ሠርተናልና ንጢአታችንን አቃልልን። የተርሲስን ሰዎችና ቱምፍሉስንም በፍቅር አንድነትና በደስታ አስታረቃቸው። እግዚአብሔርንም አመሰግኑት። አባታችን ዮሐንስንም አደነቁት። ልመናውና በረከቱ ከሁላችን ሕዝበ ክርስቲያንና ከሀገረ እግዚአብሔር ኢትዮጵያ ጋር ይነር ለዘለዓለሙ አሜን።

ተአምር አሥራ አንድ
ባዕድ አምልኮ
ስለምታመልክ ሴት

ልመናውና በረከቱ ከሁላችን ሕዝበ ክርስቲያንና ከመታን ነፍሳት ጋር ይነርና አባታችን ዮሐንስ ያደረገው ተአምር ይህ ነው።

፩. ወዘለውት አሐቲ ብእሲት መፍቀሪት እኩት በብሔረ ሰንዲና በኢተአምሮ ለእግዚአብሔር ወታራቅር ነገረ ከንቱ በኩሉ ጊዜ ወበኩሉ ሰዓት ትሰግድ ወታሰተበርክ ለአሐቲ ያፍ ወለአሐቲ ከይሲ መስሐቲት ወታሰትያ በበ ጊዜሁ ሐሊበ ወመዓረ ሶበ ትኩልሐ ከይሲ ውሳጢ ቤታ ወታሲስያ ለያፍ ሥጋ ሶበ ትሰምዕ ከነፊሃ ወቃሰ አፋሃ።

፪. ወእእማረ አበነ ዮሐንስ እምልኮተ ዛቲ ብእሲት ለከይሲ ወለያፍ ከሥተ ላቲ ኩሎ ኃጣውኢሃ ትድመ ኩሎ ሰበእ።

፫. ወበሳኒታ መጽእ ንቤሃ ወቆመ ማእከለ ፍኖት ወመልዕልተ ቤታ ንዲነ ጽላሎ ቆሙ ገሥሃ ወይቤላ በመዓት ኦ ብእሲት ሕርትምተ ምግባር በእምልኮ ከይሲ ወያፍ አውዕኢአ ውስተ ቤትኪ ንድጊአ ዐድፈአ ከይሲ ላእኩ ለዲያብሎስክ ከመ በድነ ኦሪ ትኦ ግዴፍኦ ትኩንኦ ያፍኦ

፬. ሰንዲና በተባለች ዐገር እግዚአብሔርን የማታውቅ፤ ክፋትን የምትወድ እንዲትሱት ነበረች። በየጊዜውና በየሰዓቱም ከንቱ ነገርን ትወዳለች። ላንዲት ወፍና ላንዲት አሳች እባብም ፈጽማ ትሰግዳለች። እባቢቱም በቤቷ ውስጥ ስትሮህ ውትትና መዓርን በየጊዜው ታጣጣ ታለች። ለወደፊቱም ከንፏንና የአፋዋን ቃል ስትሰማ ሥጋ ታበላታለች።

፭. አባታችን ዮሐንስም የዚህችን ሴት እባብና ወፍንም ማምለኳን ዐውቆ በሰዎች ሁሉ ፊት ንጢአቷን ገለጸ ባት።

፮. በማግሥቱም ወደ እርሷ መጥቶ በመንገድ መካከል ቆመ። ጥላውንም በቤቷ ላይ ጥሎ ገሥሳት። በተራጣም ቃል እንዲህ አለት፤ እባብንና ወፍን በማምለክ ሥራሽ የተበላሽና የጉሰቷልሽ ሴትዬ ሆይ! ከቤትሽ ውስጥ እምልኮትሽን አውጪ። የዲያብሎስ መልእክተኛው የሆነች የእባብን ጎዳና

ባሕታዊት እምልኮተ ዚእኪ በያፍ ወበከይሲ ይኩንኦ በከኦ ወአውዕኢ ንፍረተ እምቤትኪ።

፯. ወእስተርእሎሙ ለኩሎሙ ሰብእ ማገበር ወሀብኩኪ ደዕለተ እስከ ትትመዋጢ ወትትጉንሢ እምእምልኮተ እላከይሲ ወያፍ እመ አበይኪ ሰማረዐ ትእዛዝየ ነገረ ናሁ ነገርኩኪ ዑቲ ወኢተከብሲ።

፪. ወዘንተ ብሃሎ ተሠወረ እምኒሃ አበነ ወሶበ ሐረ እምኒሃ እስመ ተናገራ በመዓት ፈርሀት ወደንገወት ወወዕለት እምቤታ ከመ ትንግራ ለካልኦታ።

፫. ወትቤላ ኦ እንትየ ፍቅርት ዕውብ ወመድምመ የም እምአፈ ጻድቅ ሰማዕኩ በተግግጽ ወበመዓት እመንኒ ቃልየ እከሥት ንፍረተ እምቤትኪ መስተሳልቀ ሰብእ ኢትኩኒ ድልወ ወእመ አበይኪ ሰማረዐ ቃለ ነገርየ እስተርኢ በትድመ ኩሎ ሰብእ ንቡዐ ምግባረኪ ወእውጽኦ አፍኦ ለዘተከብተ እምላከኪ።

ተዲ፤ ብቸኛዋ ወጥም እንደተጣለው የኦሪት በድን ትውን፤ በወፍና በእባብ ያንቺ ማልክ ከም ብላሽ ይሁን፤ ኃፍረትንም ከቤትሽ ውስጥ አወጣለሁ።

፩. ለዐገር ሰዎች ሁሉ አሳያችዋለሁ። እነዚህን እባብና ወፍ ከማምለክ ተመገደሽ እስከትመለሻ ሦስት ቀን ሰጠሁሽ። ትእዛዜን መስማትን እምቢ ብትይ ግን እነሆ ነገርን ነገር ኩሽ፤ ዕውቂ እትበድድም።

፪. ይህንንም ብሎ አባታችን ከእርሷ ተሠወረ። ከእርሷም በሂደ ጊዜ በቀጣ ስለ ተናገራት ፈርታ ደንገጠች። ለሌላኛይቷም ልትነግራት ከቤቷ ወጣች።

፫. እንዲህም አለችት፤ ወዳጄ እንቲ ሆይ! የሚያስደንቅና የሚያስደምም ነገርን ከጻድቅ አፍ በተግግሪና በተራጣ ዛሬ ሰማሁ። ቃሌን እመኚኝ! ከቤትሽ ኃፍረትን እገልጣለሁ፤ ዝግጁ ሆነሽ የሰው መዘባበቻን እትሁኚ፤ የነገራን ቃልም መስማት እምቢ ካልሽ በሰው ሁሉ ፊት ንቡዕ ሥራሽን አወጣለሁ።

፮. ወትቤላ ካልዕታ ኦ እን ትዮ ኢትፍርሃ ወኢትደንግሊ በእንተ ዝንቱ ነገር እስመ ብሃለ ጸድቅ ዝ ብሃለ ሰይ ጣን ውሉቱ ኢትገድጊ እም ልኮተኪ ንቡዕ ወከሡተ።

፭. ወትቤላ ኦ እንትዮ ንዓ ንሐር ውስተ ቤትዮ ከመ ኢይኩን ሕጽጽተ በረከት ወሕርትምተ ምግባር በእምልኮት እምእምላኪዮ ወይኦቲ ካል ኦታ እስተራመመታ ከመ ኢትንግር ዳግመ ለምታ እምይኦቲ ካልኦታ ሓረት ውስተ ቤታ እንዘ ትግዕር ወትላሁ በእንተ እምልኮተ ካልሀን ወተጸመመተ ነገረ ጸድቅ ወተዋሐዳ ክልኤቲ እንስት በዓመፃ ወጉሕሉት።

፬. ወበሃልስ ዕለት ተዓጊሦ መጽእ እቡን ዮሐንስ ንሃደ ንበ ደኦቲ ብእሲት እኒህ መስተለ ዘወርቅ እንዘ ይደምዕ እገሪሁ ከመ እንበላ ወያድለተልቅ አጽናፈ ምድር ወይቤላ ኦ ብእ ሲቶ ነኪርት እበይኪ ሰሚዓ ትእዛዝዮ ንዓ ፃኢ እምቤትኪ ወንጥእት ዘትትናገር።

፮. ሌላኛዎም እንዲህ አሰቻት፡ እንቲ ሆይ! እትፍራስ ስለዚህ ነገርም እትደንግጧል፤ ይህ ጸድቅ ማለት ሰይጣን ማለት ነው። የተሸነገውንና የተገለበጠውን እምልኮትሽን አትተይ።

፭. እንዲህም አሰቻት እንቲ ሆይ! በረከትን ያጣሁና ከእምላኬ ሌላ በማምለክ በሥራ የተጎሳቂልኩ እንዳልሆን ነይ ወደ ቤቱ እንሂድ። ያች ሌላ ይቱም ከእርሷ በቀር ለባሏ እንዳትናገር ዝም አሰኝቻት። እርሷም ባዕዳንን ስለማምለክ እያለቀሰችና እየራሸች ወደ ቤቷ ሄደች። የጸድቁን ነገርም ቸል አለች። ሁሉቱ ሴቶችም በዓመዕና በሸንገላ እንድ ሆኑ።

፬. እስከ ሦስት ቀንም ታግታትና የወርቅ መስተሉን ይዞ እግሩን እንደ እንበላ ድምዕ እያለማ የምድር ዳርቻዎችንም እያነዋወጠ አባታችን ዮሐንስ ወደዚያች ሴት በገሃድ መጣ፤ እንዲህም አላት፤ ልዩ ሴትዮ ሆይ! ትእዛዜን መስማት እምቢ አልሽ፤ ነይ ከቤትሽ ውስጥ ውጪ። የምትናገረውንም አጣች።

፲. ወድጎረ እመ ረሰዮች ልበ ለተግግህ እቡን ዮሐንስ ተናገረቶ እንዘ ትብል ኦ እቡዮ መኑ ስምክ ከመ እፈጽም ኩሉ ዘነገርከኒ ወይቤላ እቡን ዮሐንስ ዘደብረ ኢጎራ እንዘ ገዳም ንብረትዮ መጸእኩ አሚጥኪ እምዕልውት ውስተ አሚኒ ክርስቶስ።

፲፩. ወሶቤሃ እምነት ንጢኦታ ወትቤሉ ባርኮ ለዝንቱ ቤትዮ እስከ እፊኢ ጠፊዖታ ለእም ልኮትዮ ዘክይሲ ወዘዖፍ።

፲፪. ወሶቤሃ እውዕእመ ውን ደጎመ እፍኦ ወይቤላ ሐሪ ወንግሪ ለሰብእ ሀገር ከመ ይኩን ዕዉቀ ስመ እምላኪዮ ላዕለ ኩሉ አህጉር ወላዕለ ኩሉ አድያማተ ሰንዲና።

፲፫. ሐረት ወነገረቶመ ለሰብእ ሰንዲና ዘንብረ ላቲ እግዚአብሔር ወሰሚያመ ዘንተ እምቃለ ይኦቲ ብእሲት እንከፋ ውተደመ ወሰብሕዎ ለእግዚአብሔር ወእስተብቱዕዎ ቅድስናሁ ለእቡን ዮሐንስ ጸላቱ ወበረከቱ የሁሉ ምስለ

፲. በጊላም የአባታችን ዮሐንስ ተግግሪን ልብ ብታደርገው፤ አባቲ ሆይ! የነገርኸኝን ቡሉ እፈጽም ዘንድ ስምህ ማን ይባላል ብላ ተናገረችው። አባታችን ዮሐንስም እንዲህ አላት፤ የደብረ ኢጎራው ጸድቅ ንኝ፤ ኑርዬ ገዳም ሲሆን ባዕድ ከማምለክ ክርስቶስን ወደ ማምለክ እመልስሽ ዘንድ መጣሁ።

፲፩. ያንጊዜም ንጢኦታን እመነች። የአባብንና የወፍ እምልኮቲ መጥፋቷን እስከማይ ይህን ቤቱን ባርከው አሰችው።

፲፪. ያንጊዜም እውጥቶ ወደ ዳርጣላቸው። እርሷም አላት፤ በሀገሮች ቡሉ ላይና በሰንዲና እውራጃዎች ቡሉ የእምላኬ ስም የታወቀ እንዲሆን ለሀገር ሰዎች ሃጂና ንገራ።

፲፫. ሂዳም ለሰንዲና ሰዎች እግዚአብሔር ያደረገላትን ነገረቻቸው። ይህንም ከዚያች ሴት ቃል ስምተው ፈጽመው አደነቁ። እግዚአብሔርንም እመሰገኑት። አባታችን ዮሐንስንም ቅድስናውን አደነቁት። ልመናውና በረከቱ ከሁላችን ሕዝበ

ኩልን ሕዝብ ክርስቲያን ወም
ስለ ሀገራትን ኢትዮጵያ ሀገረ
እግዚአብሔር ለዓለም ዓለም
አሚን።

ተአምር ፲፱፻
ተአምር ዘተገብረ
ጊዜ ፍልሰቱ

ተአምራው ለአቡነ ዮሐንስ
ጸሎቱ ወበረከቱ የሀሉ ምስል
ኩልን ሕዝብ ክርስቲያን ለዓ
ለም ዓለም አሚን።

፩. ወእምድንረ አፍላስም ከቡ
ራን ጳጳሳት ወትዱሳን ካህናት
በድን ሥጋው ለአቡነ ዮሐንስ
እመቃብሪው በክብር ወበደባቤ
እመ ፲፱፻ ለመጋቢት በቀቱ
ዕለት እንዘ የሐውሩ አስከሬን
ሥጋው ፀዊሮው ውሃዝ ደም
ልሁብ በጀወጀወጀ እምዘተተ
ብረ ሥጋው።

፪. ተባህሉ በበደናቲሆሙ
ምንትነት ዝ ደም ዘፈልፈለ
እምአስከሬን ኢይትከፀው በከ
ንቱ ይእዜ ጸውዑ ወእስተጋ
ብኡ ኩሉ ዱያን ወሐንካሳን
የም እመ ተፈወሰ በዝንቱ

ክርስቲያን ጋርና በሀገረ እን
ዚአብሔር ኢትዮጵያ ላይ
ይነር ለዘለዓለሙ አሚን።

ተአምር አሥራ ሁለት
በፍልሰቱ ጊዜ
የተደረገ ተአምር

ልመናውና በረከቱ ከሁሉ
ችን ሕዝብ ክርስቲያንና ከዮ
ሐንስ ልጆች ጋር ይሁንና
አባታችን ዮሐንስ በእውነት
ያደረገው ተአምር ይህ ነው።

፩. ከቡራን ጳጳሳትና ቅዱሳን
ካህናት መጋቢት አሥራ ስም
ንት ቀን በክብርና በዕልልታ
የአባታችን ዮሐንስ የትዱሳ
ሥጋውን በድን ከመቃብሩ
ካፈለሱት በጌላ በዚህች ቀን
የሥጋውን አስከሬን ተሸክ
መው ሲሂዱ ሥጋው በተቀ
በረ በመቶ ሃምሳ ሰባት ዓመቱ
ትኩስ ደም አፈሰሰ።

፪. እርስ በርሳቸውም እንዲህ
ተባባሉ፤ ከአስከሬን የመነጨው
ይህ ደም ምንድር ነው፤ በከ
ንቱ አይፍሰስ ዛሬ ድውያንንና
አንካሳዎችን ሁሉ ጥሩ ስብ
ስቡ። ዛሬ በዚህ ደም ከተፈወሱ
ከመጀመሪያ ተአምሩ ይልቅ

ደም እምተዳሚት ትእምርቱ
የዐቢ የም ዘክብር ወእለ
ይብሉ ሰብእ እምድንረ ሞቱ
ለጸድቅ አልቦ ክብር በሰማ
ያት የም በሰማያት ይትፈ
ሥሁ።

፫. ወእምዘ ተናገሮሙ አቡነ
በአስከሬን ሥጋው እምተዳሚ
ነገርከሙ የም የእኪ ነገር
ከሙ ዘተናገርከሙ ኩል
ከሙ ውሉዳንዮ በከመ ይቢ
በመዝሙር ሞቶሙ ለጸድ
ቃን ሕይወቶሙ ውክቱ እንዘ
ኢይትዐወቅ ሕይወተ ጸድቅ
ይትዐወቅ በሞቱ ከቡር።

፬. ወሰሚያሙ ዘንተ እም ቃለ
አቡነ ዮሐንስ የበቡ ኩሉሙ
ሊቃነ ጳጳሳት ወከቡራን ካህ
ናት ወመዘምራን ንቡረ ወእ
ምዝ ፈነዉ ውስተ አሐቲ
ሀገር ከመ ያምጽኡ ድውያን
ብዙኃን ወዕጢራን ወስቡራን
ወዕውሳነ።

፭. ወሐረ ሐዋርያ እምአሉ
ትዱሳን ወነገሮሙ ለሰብእ
ሀገር እንዘ ይብል ንዑ ትር
አዩ ግብር ለእግዚአብሔር

ዛሬ ያደረገው ተአምሩ ያብ
ልጣል። ጸድቅ ከሞተ በጌላ
በሰማያት ክብር የለውም
የሚሉ ሰዎችም አሉ፤ ነገር
ግን ጸድቃን በሰማያት ይደ
ሰታሉ።

፮. ከዚህም በጌላ አባታችን
በሥጋው አስከሬን አድር ተና
ገራቸው። ከተደሙ ነገራቸው
ይልቅ ሁላችሁ ልጆቼ ዛሬ
የተናገራችሁት ነገራችሁ ይከ
ፋል። በመዝሙር የጸድቃን
ሞታቸው ሕይወታቸው ነው፤
ጸድቅ በሕይወቱ ሳይታወቅ
በከበረ ሞቱ ይታወቃል እን
ዳለ።

፯. ከአባታችን ዮሐንስ ቃልም
ይህን ስምተው ሁሉም የጳጳ
ሳት አለቆችና ከቡራን ካህናት
እንዲሁም መዘምራን በንብረት
እመሰገኑ፤ እልል አሉ። ከዚ
ህም በጌላ ብዙዎች ድውያን
ንና ዕውራንን የተሰበሩትንና
የሰለሉትንም ያመጡ ዘንድ
ወደ እንዲት ሀገር ላኩ።

፰. መልእክተኛውም ከእነዚህ
ትዱሳን ተለይቶ ሄደ። ለሀገር
ሰዎችም እንዲህ እያለ ነገራ
ቸው፤ በደሙ ይፈወሱ ዘንድ

ዘገብረ በላዕል አቡነ ዮሐንስ
እስተጋቢአከመ ኩሉ ዳያን
እለ ሀመ ነውረ ሥጋ ከመ
ይትፈወሱ በደመ።

፮. ወስጢያመ ተለውዎ ድነ
ፊሁ እንዘ ይትባደሩ ጸዊርመ
በዓራታት ድውያን በጽሑ ንበ
ሀለዉ ቅዱሳን ርእዮመ ነቅዕ
ደመ እንዘ ይፈለግል እምእስ
ከፊነ ሥጋሁ እንበርዎመ ንበ
ነቅዕ ደመ ከመ ይትፈወሱ
ወደሕይወ እምደብረመ።

፯. ወሶበ ለከፍመ ደመ ተን
ሥሉ ፲ወሮ ድውያን ፲ወሮ
ዕቡሳን ወሐንባሳን ጽወሮ
ዕወራን ወስቡራን ወእለ
ለምዕ ወእለ እለ ተፈወሱ
ኩሉመ አልቦመ ኅልቶ።

፰. ወኩሉመ ቅዱሳን ጳጳ
ሳት ይቤሉ ዕፁብ ዘርእዩ
ፍልሰተ ሥጋሁ እንበሩ ዲበ
ርእሶመ አከሊለ እንዘ ይዘ
ምሩ ወደሴብሐ በበዓለ ፍል
ሰቱ ለእቡነ ዮሐንስ ወተመ
ይው ውስተ ሀገርመ እሉ
ንቱ ድውያን ወኮኑ ደቂቆ።

ድውያንንና ነውረ ሥጋ ያለ
ባቸውን ሁሉ ሰብስባችሁ በእግ
ታችን ዮሐንስ ላይ እንዘሊ
ብሔር ያደረገውን ሥራ ታዩ
ዘንድ ኑ።

፩. ሰምተውም በጌላው ተከተ
ሉት። የታመሙትን በእልጋ
ዎች ተሸከመው እየተሸተዱ
ደመ ቅዱሳን ወደአሉበት በታ
ደረሱ። የደመ ምንጭም ከሥ
ጋው እስከፊን ሲመነጭ አይ
ተው ከደዊያቸው ፈጽመው
እንዲፈወሱ በደመ ምንጭ
አጠገብ እስተመጣቸው።

፪. ደመም በነባቸው ጊዜ እሥራ
እምስት ድውያን እሥራ እንድ
የሰለሉና ያነከሱ ሃያ እንድ
የታወሩ የተሰበሩና ለምግሞች
ዳኑ። የተፈወሱም ሁሉ ቊጥር
የላቸውም። ሁሉም ቅዱሳን
ጳጳሳት ዕፁብ ድንቅ ነው እሉ።

፫. ሥጋውን ፍልሰት ያዩትም
በእግታችን ዮሐንስ በፍልሰቱ
በዓል ፈጽመው እያመሰገኑ ዘው
ድን በራሳቸው ላይ እስተመጡ።
እነዚያ ድውያንም ወደሀገራ
ቸው ተመለሱ። በእስከፊን
ራስም እምስት የወርቅ ድባ
ቦችን ይዘው ወዲያና ወዲህ
በማለት የተመሰገኑ ልጆቹን
ሆኑ።

፬. ወቅዱሳኒሁ በብሃለ ሰፊ
ወለፊ እንዘመ ፭ ተደባ
ባተ ዘወርቅ ውስተ ርእሰ
እስከፊን ወገብሩ ፮ ተደባ
ባተ ዘብሩር ለለ ፩ ፩ እከ
ላፍ ውሉድ በግናይ ወዘ
እስተብቱዎ እንዘሊብሔር
እመ ጽወዘ ለመጋቢት ኮነ
መታብራሁ ውስተ ዛቲ ደብረ
ኢጎራ።

፭. በፍሥሓ ወበሰላመ እን
ዚሉብሔር አዕረፉ ውሉድ
ህየ እለ የዐቅቡ መታብራሁ
እንዘ ይቁድስዎ ለእንዘሊብ
ሔር ንብረ ወአተዉ አብያ
ቲሆመ ጸሎቱ ወበረከቱ
የሀሉ ምስለ ኩልነ ሕዝበ
ክርስቲያን ወምስለ ሀገራትነ
ኢትዮጵያ ሀገረ እንዘሊብ
ሔር ለዓለመ ዓለም አሜን።

ተአምር ፲ወ፫
በእንተ ብእሲት
መፍቀሪተ ጸም ወጸሉት

ተአምራሁ ለእቡነ ዮሐንስ
ጸሎቱ ወበረከቱ የሀሉ ምስለ
ኩልነ ሕዝበ ክርስቲያን ወም
ስለ ኩሉመ ነፍሳተ መታን

፬. የብዙ ብዙ ልጆችም እን
ዚሉብሔርን በመማለድና ለእ
ርሱ በመግባት ለእያንዳንዱ
ቸው ሰባት የብር ድባቦችን
አደረጉ። መታብሩም በዚ
ህች ኢጎራ በተባለች ደብር
ውስጥ መጋቢት ሃያ ዘጠኝ
ቀን ሆነ።

፭. ተብሩን የሚጠባበቁ ልጆ
ቹም በኅብረት (በእንድነት)
እያመሰገኑ በደስታና በእንዘ
ሉብሔር ሰላምታ በእዚያ
አረፉ! ወደ ቤታቸውም
ገቡ። ልመናውና በረከቱ
ከሁላችን ሕዝበ ክርስቲያን
ጋርና ከሀገረ እንዘሊብሔር
ኢትዮጵያ ጋር ይኑር ለዘለ
ዓለመ አሜን።

ተአምር አሥራ ሦስት
ጸምና ጸሎት
ስለምትወድ ሴት

ልመናውና በረከቱ ከሁላ
ችን ሕዝበ ክርስቲያን ጋር
ይኑርና አባታችን ዮሐንስ
በእውነት ያደረገው ተአምር

ለዓለመ ንሰም አሜን።

፩. ወሀለውት አሐቲ ብሔራት
አንጌላናዊት በሀገረ እምበርጌ
ዘትፈርሆ ለእግዚአብሔር
ወታፊትር ጾመ ወጸሎት
እንዘ ትትመሐለል ወትት
መንህን ወትረ ትገደሥ ንበ
ቤተ ክርስቲያን ለለጽባሐ
በቅድስና ወበንጽሕና።

፪. ወአሐተ ዕለት ርእሶ መኮ
ንነ ሀገር ለእከ ንቤሃ በእፍ
ቅር ሥነ ላህያ እንዘ ይብል
ንዲ ንቤሃ ከመ ትንበሪ በከ
ብር አንብረከ ውስተ ቤትሃ
ወእመ አበይከ ነቢረ መጸ
አከ ትገብእ ምዕረ ውስተ
ቤትከ።

፫. ወትቤሎ ይእቲ ብሔራት
መሥመራት እግዚአብሔር
ኢትድማም ዘንተ ቃለከ እነ
አመተ እግዚአብሔር ወመፍ
ቀሪተ ጽድቁ ለእቡነ ዮሐ
ንስ።

፬. ወሶበ ገሠጽቶ ሐረ ሐዋ
ርያ ወነገር ለመከንን እብ
ዮተ ነገራ ወበይእቲ ሀገር

ይህ ነው።

፩. እምበርጌ በተባለች ሀገር
እግዚአብሔርን የምትፈራውና
ጾምና ጸሎትን የምትወድ እን
ዲት የእንጌላና ሴት ነበረች።
እየተማለለችና እየተማመነች
በቅድስናና በንጽሕና ሚት
ሚት ወደ ቤተ ክርስቲያን
ትገልግላለች።

፪. ከዕለታት ባንድ ቀንም ሀገረ
ገዢው አያትና የመልካን ደም
ግባት በማፍቀር እንዲህ ብሎ
ወደ እርሷ ላከ፤ በእኔ ትቀ
መጪ ዘንድ ነይ። በከብርም
በቤቱ ውስጥ አስተምጥሻለሁ።
ከእኔ ጋር መተመጥን እምቢ
ካልሽ እንድ ጊዜ መጥተሽ ወደ
ቤትሽ ትመለሻለሽ።

፫. እግዚአብሔርን የምት
ወድ ያች ሴትም፤ እኔ የእግ
ዚአብሔር አገልጋይና የእ
ቡነ ዮሐንስ የጻድቁ ወዳጅ
ነኝና ይኸንን ቃልህ አትድ
ገም አለችው።

፬. በተቆጣቸውም ጊዜ መልእ
ክተኛው ሂዶ እምቢ የማለ
ቷን ነገር ለገዢው ነገረው።
በዚያችም ሀገር እየተከበችና

እንዘ ትቲከዝ ወትላሁ ቆመት
ታሕተ ሥዕሉ ለእቡነ ዮሐ
ንስ እንሥላት አዕደንቲሃ
ወእንቃዕደውት ንበ እግዚአ
ብሔር ወጸለየት ጸሎተ እንዘ
ትብል ኦ እግዚአየ ወእምላ
ኪያ እፎ ንደገኒ ውስተ ዝ
ተጋጉሎ ወተጋሥም በምግ
ባር አስመ ተርእየከ ንጢእ
ትሃ ወንፍረተ ሥጋየ አስተ
ርእይከኒ ቅድሚያ ኦ ገባሬ
ተአምር አቡየ አይቲ ተሐ
ውር ወተዐውድ እንዘ እበከ
አመትከ ወፍቅርትከ ኢትር
ሥዓኒ ወኮንከ ከመ አሐቲ
በግዕ እንተ ተገድፈት እም
ዐቃቢሃ።

፩. ኦ አቡየ ብሔሌ እግዚአ
ብሔር ዘኢያድንነከኒ ዮም
እምእደ ዐማባ እአምር ከመ
አልብከ ንይል ወመዊዕ እም
ንበ እግዚአብሔር።

፪. ወሶቤሃ አስተርእዮ ለመከ-
ንን ሀገር አቡነ ገሃደ ኢትረ
ስዓኑ ለዛቲ ፍቅርትሃ እንተ
ይእቲ ቅድስት ወንጽሕት እም
ኩሎን እንስት አስመ ኢተ
አምር ባዕደ ዘእንበለ ብእ
ሲሃ።

እያለተሰች በእባታችን ዮሐንስ
በሥዕሉ ሥር ቆመች። ዓይ
ናቿንም እንሥታ ወደ እግ
ዚአብሔር አተናች፤ እንዲህ
ብላም ጸሎትን ጸለየች፤ ጌታ
ዬና እምላኬ ሆይ! በዚህ
ጥፋት ውስጥና በበጎ ሥራ
መጠራጠር ለምን ተውኸኝ።
ንጢእቲ ስለ ታየህ ንፍረተ
ሥጋዬን በፊቱ አሳየኸኝ።
ተአምርንም የምታደርግ አባ
ሆይ! አገልጋይህና ወዳጅህ
ሳለቅስ ፈጽመህ የት ሂድህ፤
አትርሳኝ እንጂ፤ ከአረኝዋ
እንደ ጠፋች እንደ እንዲት
በግ ሆኛለሁና።

፩. የእግዚአብሔር ሰው አባቲ
ሆይ! ከዓመፀኛው ሀገረ ገዢ
እጅ ካላዳንከኝ ከእግዚአብሔር
ዘንድ ንይልና ማሸነፍ እንዳል
ተሰጠህ እምናለሁ።

፪. ያንጊዜም እባታችን ለሀገረ
ገዢው በገሃድ ታየው። ከባሏ
በተር ሌላን ስለማታውቅ ከሁ
ሉም ሴቶች ቅድስትና ንጽ
ሕት የሆነች ይህችን ወዳጅን
አትረሳትምን? አለው ይህን።

፮. እመ ይ.ትናገር ዘንተ ፈርሀ መኩንን ወደንገዐ ጥቀ እም ግርማሁ ወወድቀ ታሕተ አገሪሁ እንዘ ይብል ኦ እቡየ ከመዝ ሊይደግም እንከ ዘንተ ቃልየ እንትየ ይኣቲ ትኩን ብየ ዘተወልደት እም እቡየ ወእምየ ባሕቲ እስተስሪ ንጢአትየ እስመ ነብብኩ ንፍ ራተ ላዕሊሃ።

፭. ወይቢሉ እቡነ ሰረይኩ ለከ ንጢአተክ ዳግመ ኢተኦ ብስ እንከ ወተሠውረ እቡነ እምኒሁ።

፬. ወእምድንፊሁ ሐረ መኩንን ወተሳለማ ወይቢላ እን ቲኑ ዐባይ ወክብርት በንበ እግዚአብሔር እምነሉን ደና ግል እስመ እንሰምኩ እኩየ ላዕሊክ ርኢኩ መዓቶ ለእ ቡነ ዮሐንስ ይእዜ ንድጊ እበላየ ወይኣቲ ብእሲት ንደ ገት እበላሁ።

፯. ወውኢቱ መኩንን እንበራ በሰላም እስከ ዕለተ ሞታ እንዘ ትሴብሐ ለእግዚአብ ሔር ወታኩብሮ ለእቡነ ዮሐ

፮. ይህን ቢናገረው ገዢው ከግርማው የተነሣ ፈርቶ ደን ገጠ። እንዲህ እያለ ከእግሩ በታች ወደቀ፤ አባቱ ሆይ! ይህን ቃሉን እንግዲህ አልጽ ግምም። ያቺ ሴት ከእናቲና ከአባቱ የተወለደች እንቲ ትሁ ንብኝ። ነገር ግን በእርሷ ላይ ንፍረትን ተናግረዋልሁና ንጢ አቱን እስተሥርዶልኝ።

፭. አባታችንም ንጢአትህን እቃ ልዩልሃለሁ፤ ከእንግዲህ ዳግ መኛ አትበድል አለው። አባታ ችንም ከእርሱ ተሠወረ።

፬. ከዚያ በኋላ ገዢው ወደ እርሷ ሄዶ ሰላምታ ሰጣትና እንዲህ አላት፤ ከሁሉም ደና ግል ተለይተኸ በእግዚአብሔር ዘንድ የከበርኸና የገነንኸ ሴት እንቺ ነኸ እኮ፤ ባንቺ ላይ ክፉን ስላደረግሁ የአባታችን ቍጣውን አየሁ። ዛሬ በደሴን ይቅር በዩኝ። ያችም ሴት በደ ሉን ይቅር አለችለት።

፯. ያም ገዢ ያችን ሴት እግዚ አብሔርን እያመሰገነችና አባ ታችን ዮሐንስን በበዓሉ ቀን ሁሉ እያከበረች እስከ ዕለተ

ንስ በነሉ ዕለተ በዓሉ ጸሎቱ ወበረከቱ የሃሉ ምስል ኩልነ ሕዝበ ክርስቲያን ወም ስለ ሀገራትን ኢትዮጵያ ሀገረ እግዚአብሔር ለዓለመ ዓለም አሜን።

ተአምር ፲ወ፬
በእንተ አሐዱ ኢጲስ ቆጶስ
ተአምራሁ ለእቡነ ዮሐንስ ጸሎቱ ወበረከቱ የሃሉ ምስል ኩልነ ሕዝበ ክርስቲያን ለዓለመ ዓለም አሜን።

፩. ወሀሉ ፩ ኢጲስ ቆጶስ በቍስጥንጥንያ ፈራሄ እግ ዚአብሔር ወያሰምሮ ፊድ ፋደ እምነሉሙ ጳጳሳት በኅ ድዓት ወበጽምው ወኢሐተ ዕለተ ሐረ ንበ ቤተ ክርስቲ ያን እንዘ ያተሉ ሰብእ እም ድንፊሁ።

፪. በሀየ ረከበ ብእሴ ኢትዮጵ ያዊ እኒህ ታቦተ ፫ አሐቲ ይኣቲ ታቦተ ቅድስት እግ ዝእትነ ማርያም ወካልኡ እምቅዱሳን ውኢቱ ተክለ ሃይማኖት ወግልሱ እቡነ ዮሐንስ።

ሞቷ በሰላም እስተመጣት። ልመናውና በረከቱ ከሁላ ችን ሕዝበ ክርስቲያን ጋርና ከሀገረ እግዚአብሔር ኢትዮ ጵያ ጋር ይሁን ለዘለዓለሙ አሜን።

ተአምር አሥራ አራት
ስለ አንድ ኢጲስ ቆጶስ
ልመናውና በረከቱ ከሁላ ችን ሕዝበ ክርስቲያን ጋር ይኑርና አባታችን ዮሐንስ በእውነት ያደረገው ተአምር ይህ ነው።

፩. እግዚአብሔርን የሚፈራ ከሁሉም ጳጳሳት ይልቅ በጽኑ ታና በጽሙና እጅግ የሚያገ ለግለው አንድ የቍስጥንጥንያ ኢጲስ ቆጶስ ነበረ ከዕለታት ባንድ ቀን ከኋላው ሰዎችን አስከትሎ ወደ ቤተ ክርስቲያን ሄደ።

፪. በዚያችም ሦስት ታቦታቶ ችን ይዞ ኢትዮጵያዊ ሰውን አገኘ። አንዲቷ ታቦት የእመቤ ታችን ቅድስት ድንግል ማር ያም ናት፤ ሁለተኛው ከቅዱ ሳን አንዱ የሆነው የእቡነ ተክለ ሃይማኖት ነው፤ ሦስተ ኛውም የእቡነ ዮሐንስ ነው።

ቅዱስ ወተሃደ በሕሊናሁ መዓሳ ፍቅሩ ወላደሞ ቅድስናሁ ለአቡነ ዮሐንስ።

፲፪. ወላስተፋነውም ለውሐቱ ብሕሊ ኢትዮጵያዊ ካህናት ወዲያቆናት ወወፅኦ ኢትዮጵያ ውሐቱ ብሕሊ በስብሐት ወበደባቤ አንበሮ በሰላም እንዘ ይቲድስ ማኅደረ ውስተቤተ ክርስቲያን ጸሎቱ ወበረከቱ ወሁብተ ረድኤቱ ወሞገስ ጸጋሁ ተሀሉ ምስለ ውሐዳኒሁ ዘሀለዉ ደብረኤጎራ ወጸገሮ ወበደብረጉንድ ወበደብረ ኩሉሙ አህጉር ወለእለ ሀለውነ ዝዩ ማኅበረ ደቂቀ ዮሐንስ ለዓለመ ዓለም አሜን።

ተአምር ፲፬፥ በእንተ ብሕሊ ዘቡቱ ጋኔን

ተአምራሁ ለአቡነ ዮሐንስ ጸሎቱ ወበረከቱ የሀሉ ምስለ ኩልነ ሕዝብ ክርስቲያን ለዓለመ ዓለም አሜን።

፩. ወሀሉ ፩ዱ ብሕሊ በምድረ

መላበትና የፍቅሩ መዓሳ በሕሊናው ተጨመረ። የአባታችን ዮሐንስ ቅድስናውም ደስ አላኝው።

፲፪. ያን ኢትዮጵያዊ ሰውም ካህናትና ዲያቆናት ውት ወደ ኢትዮጵያ ወላጅም ሰው በምስጋናና ስላልታ ወስዶ በቤተ ክርስቲያን ውስጥ ማደራያውን እየቀደሰ በሰላም አስተመጠው። ልመናውና በረከቱ የረድኤቱ ሀብት የጸጋው ባለሟልነትም በደብረ ኤጎራ በጸገሮ በጉንድ ደብርና በሁሉም ሀገሮች ደብርም ከሚኖሩት የዮሐንስ ልጆች ጋር ለዘለዓለም ይሁን።

ተአምር አሥራ አምስት ጋኔን ስለ አደረበት ሰው

ልመናውና በረከቱ ከሁላችን ሕዝብ ክርስቲያን ጋር ይነርና አባታችን ዮሐንስ በእውነት ያደረገው ተአምር ይህ ነው።

፩. በለሳ በተባለች ምድር ጋኔን

በለሳ በእንዘ ጋኔን ወዘልፈ ያወድቆ ውስተ ምድር ወያስተራንን እገራሁ እንዘ የዐውዩ መዓልተ ወሊሊተ ወይ በኪ ብዙየ በቅድመ ኩሉ ሰብእ የጎድን አልባሲሁ።

፪. ወሶበ ርእዩ አዝማዲሁ ወአግዋሪሁ ጽንዑ ደዊሁ ለባዕል የጎፍሩ በእንቲኣሁ ውተባህሉ በበደናቲሆሙ ንዑ ንግበር ሎቱ ምሕላ ንበእግዚአብሔር ወናብእ ሎቱ መባእ ውስተ ኩሉን አብያተ ክርስቲያናት በጸሎት ወበእስተብተዎት ከመ ይሕየው እምደዊሁ።

፫. ወካልኣን ሰብእ ይብሉ ከመዝ ጎሡ ሎቱ ዘይገብር መድኃኒተ በዓለ ሥራይ እስመ ውሐቱ ይክል ፈውሶቶ።

፬. ወዘንተ ብሃሉሙ ጸዋዕዋ አዝማዲሃ ሰብእቱ ወደቤልዋ ጎረዩ እምይሙት ምትኪ በእኩይ ሞት ሀቢ ምጽዋተ ለነዳያን ወለምስኪናን ወመባእ ለካህናት።

የያዘው እንድ ሰው ነበር። ዘወትርም በምድር ላይ ይገኛል፤ ሌትና ተንም እያስራኝ እግርቼን ያራግጠዋል፤ ለትሶንም ያለትሳል፤ በሰው ሁሉ ፊት ልብሶቼን ይጥላል።

፪. ዘመዶቼና ጎረቤቶቼም የሁብታሙን የደዌ ጽናት ባዩ ጊዜ ስለእርሱ ያፍራሉ። እርስ በርሳቸውም እንዲህ ተባባሉ፤ ኑ ወደ እግዚአብሔር ምሕላ እናድርግለት፤ ከደዌውም እንዲድን በጸሎትና በምልጃ ወደ ሁሉም አብያተ ክርስቲያናት መብዓን እናስገባለት።

፫. ሌሎች ሰዎች ግን እንዲህ ይላሉ፤ እርሱ ሊያድነው ስለሚችል መድኃኒት የሚያደርግለት ባለ ሥራይ ፈልጉለት።

፬. ይህንንም ብለው ዘመዶቼ ሚስቱን ጠሯትና ምረጭ አሏት፤ ባልሽ በከፋ አሟሟት ከሚሞት ለድሆችና ለምስኪኖች ምጽዋትንና ለቂሶች መብዓን ሰጭ።

፩. መሰሚዓ ዘንተ ቀርቦት ንቤሁ ወተናገራቶ ለምታ እንዘ ትብል ኦ እኑየ እከ ውን ምንንተ በትድመ ክሉ ሰብእ እምድገሪ ሞትከ።

፪. ባሕቱ እ.ይበተራ ብዕልናከ በደኃሪት ሰዓት ይእዜ ንስ ቲተ ምክረኒ ዘይበተራዐከ ናሁ እነገረከ ንበ ሁሉ ዕለተ በዓሉ ለእቡነ ዮሐንስ ፈኑ ማኅ ቶተ መዕጣነ እስመ ውሉቱ ይክል ፈውሶተከ ወይበላ ምታ ግበሪ ሊተ በከመ ፈቀድኪ ዘየሐይወኒ እምዝንቱ ደዊ እንዘ ትብል ኦሆ ጠየተቶሙ ወሐተተቶሙ ለክሉሙ ሰብእ ሀገር እንዘ ትብል ማእዜ ይከውን ዕለተ በዓሉ ለእቡነ ዮሐንስ ውሉቱ ገባራ ተአ ምር መመንከር ለዙተአመነ በጸሎቱ ወነገርዋ ከመ ቀርቦ ዕለተ ዕረፍቱ ወፀአተ ነፍሱ ንበ እግዚአብሔር።

፫. ወእምድገራሁ ፈነወት ክል ኢተ አዕዱገ ጽዑናነ ሐሪጽ ከመ ይትግበር ሎቱ ለተዝ ካረ እቡነ ዮሐንስ በበዓለ ዕረፍቱ ዘውሉቱ አመ ወርኑ

፬. ይህንንም ሰምታ ወደ እርሱ ቀረበችና እንዲህ ስትል ባሕን ተነጋገረችው፤ ወንድሚ ወያኒ ከሞትህ በኋላ እኔ በሰው ሁሉ ፊት የተናቅሁ እሆናለሁ።

፭. ነገር ግን ብልጽግናህ በኋላ ኛዋ ሰዓት አይጠትምህምና የሚጠትምህን ባሬ ጥቂት ምክረኝ። እነሆ የአባታችን ዮሐንስ የበዓሉ ቀን ያለበትን ቦታ እነግርሃለሁ፤ እርሱ አንተን ማዳን ይችላልና ዕጣንንና ሙባ ፊትን ላክ። ባሕም ከዚህ ደዊ የሚያድነኝን እንደወደድሽ አድርገልኝ አላት። እሺ ብላ የሀገር ሰዎችንም ሁሉ ጠየቀችው፤ እንዲህ ስትልም መረመረችው፤ በጸሎቱ (በልመናው) ለተማመነ ተአምርንና ድንቅ ነገር የሚያደርግ የአባታችን ዮሐንስ የበዓሉ ቀን መቼ ይሆን? የዕረፍቱና ነፍሱ ወደ እግዚአብሔር የተሸገገ በት ቀንም እንደቀረበ ነገሯት።

፮. በሐምሌ ወር በሃያ ዘጠኝ ቀን የሆነ በዕረፍቱ በዓል ለአባታችን ዮሐንስ መታሰቢያ ይደረግለት ዘንድ ከአሥራ ሁለት መብራት ጋርና ኒባል

ለሐምሌ በ፳፱ኛ ዕለት ምስላ ጀመረ ማኅተት መመስረርተ ኒባል ዕጣነ ንሹሐ።

፯. ወክሉሙ እግብርቲሁ ወእዕማቲሁ እንዘ ይበክዩ ወያሰቲትዉ በእንቲአሁ እኒ ዞሙ እሉንተ ንዋያተ ሐሩ ወበጽሑ ውስተ ደብረ ጉንድ ንበ ይትግበር ተገባረ በዓሉ ለእቡነ ዮሐንስ ወገኩ ባዕል ምስሊሆሙ መጽእ በዓራት እንዘ ይፀውርዎ እገማዲሁ።

፱. ወበጸሐሙ ህየ ንቡረ ውስተ ደብረ ጉንድ እስተብ ቊዕዎ ለእግዚአብሔር ወለ እቡነ ዮሐንስ ገባራ ተአምር በፍርሀት ወበረዓድ ክልኢተ ዕለታተ ነበሩ ውስተ ቅዕረ ደብር።

፲. ወበሳኒታሁ ኮነ በዓለ ዕረፍቱ ለእቡነ ዮሐንስ ወተጋብሎ ሕዝብ ወእሕዛብ እምርኑት ወእምትሩብ ወኮነ ዐቢይ ጸዕቅ በባቲ ዕለት ወመንፈቆሙ ይትሙነፀኒ ለነፍሶሙ ወነሚእሙ መሬተ መቃብሪሁ ይብልዑ ወበዲበ ማይ ይወድዩ መሬተ ይስ

በተባለ መስፈሪያ ከንጌሕ ዕጣነ ጋር ዱቲትን የተጫነ ሁለት አህያችን ላከች።

፳. ሁሉም ወንድ አገልጋዮችና ሴት አገልጋዮች ስለእርሱ ፈጽመው እያለቀሱ እሊህን ገንዘቦች ይዘው ሂዱ። የአባታችን ዮሐንስ የበዓሉ መታሰቢያ ወደ ሚደረግበት ወደ ጉንድ ደብር ደረሱ። ያን ባለጸጋም ዘመዶቹ በአልጋ ተሸከመውት ከእነርሱ ጋር መጣ።

፱. ወደዚህችም በሕብረት ደርሰው በጉንድ ደብር ውስጥ እግዚአብሔርን ተአምርን የሚያደርግ አባታችን ዮሐንስም በመፍራትና በመንቀጥቀጥ ማለዱት፤ ለሁለት ቀናትም በደብሩ ቅጥር ውስጥ ተቀመጡ።

፲. በማግሥቱ የአባታችን ዮሐንስ የዕረፍቱ መታሰቢያ በዓል ሆነ። ከሩቅና ከቅርብ የመጡ ሕዝብና አሕዛብም ተሰበሰቡ። በዚህች ቀንም ታላቅ መጨናነት (የሕዝብ ብዛት) ሆነ። ደዊ ያለባቸው ክፍላቸውም በጸሎቱ ይፈወሳሉ፤ ክፍላቸውም ለነፍሳቸው ይማጸናሉ፤ የመቃብሩን አፈርንም ነስተው ይበላሉ።

ተዩ እለ ሦሙ ደዊ ልብ
ወሕማመ ከብድ ያስተርእ
ዮሙ ደዊሆሙ ወያወዕእ
ሎሙ በቂዓት።

፲፩. ወእምዝ ወሀቡ መባእ
ለዝከብሩ ባዕል በእደ ቀሲስ እብ
እም ውስተ ውሳጢ ደብር
ለፌ መባእ ይትገበር ለበ
ዓለ ተገዝኖ ለእቡነ ዮሐንስ
ወለፌ ያንገረግር ብእሲሁ
ውስተ መሬተ ጸማዕቱ።

፲፪. ወሶቢሃ ወገሮ ጋኒኑ ወእ
ውየወ እንዘ ይብል ኦ እቡየ
ለምንት ትማትየኒ ወታስተ
ነፍረኒ በጸሎትክ ዮሐንስ
እምኒነኑ ተወለድክ መጠነዝ
መዋዕል ትሂሉ ከመ ታእ
ምር ኪነን ወግብረ እክደነ
ቀዳሚ በዕብሬትክ ዘበሥጋ
ወዮም እምድሃረ ሞትክ ቦኑ
ዐረ እብ ይትወሀብ ለወልድ
እምዘእዕረፍነ ትትበእሰነ እም
ነይለ ጸሎቶሙ ለቅዱሳን
እለ ነበሩ ከማክ በእድባር
ወበእታት።

፲፫. ወዘንተ ብሂሎ እንዘ ይገ

የልብ ደዊና የሆድ ሕመም
ያለባቸውም አፈሩን በውኃ ቡድ
ብጠው ይጠጣሉ፤ ደዊአቸው
ንም ያሳያቸዋል፤ በትውኪያም
ይወጣላቸዋል።

፲፩. ከዚህ በኋላ የዚያን ሀብ
ታም መብዓውን ለቲስ እጅ
ሰጥተው ወደ ደብር ውስጥ
እስገቡት። በዚያ መብዓው ለእ
ባታችን ዮሐንስ ለመታሰቢያው
በዓል ይደረግ ዘንድ። በዚህም
ሰውየው በዋሻው አፈር ላይ
ይፈራገጣል።

፲፪. ያንጊዜም ጋኒኑ ጣለው፤
እንዲህ ሲልም ጮኸ፤ አባቱ
ሆይ! ለምን ታሰቃየኛለህ፤ በጸ
ሎትህስ ለምን ታሳፍረኛለህ።
ዮሐንስ ሆይ! ከእኛ ተወለድ
ኸን? ቀድሞ በሥጋ በነበረህ
ሥልጣን የሥራችንን ክፋትና
ጥበባችንን ስታውቅ ይህን
ያህል ዘመን ትኖራለህ። ባሬም
ከሞትህ በኋላ እንዲሁ ነህን?
በእውነት የአባት ጠላት ለልጅ
ይሰጣልን? እንደ እንተ በእድ
ባርና በበዓታት ከሚኖሩ ቅዱ
ሳን ጸሎት ንይል የተነሣ ካረ
ፍንበት ትጣላናለህ።

፲፫. ይህንንም ብሎ አባታችን

ሥጽ እቡነ ዮሐንስ ለው
እቱ ጋኒን ጉሃ ወሐረ ንበ
አብያሊሁ ወእለ ሰምዑ ዘንተ
ጽራሐ ደንገው ሕዝብ ወፈ
ርሁ ወተባህሉ በበደናቲሆሙ
ነጉድንድኑ ውእቱ እስመ
ወርነ ክረምት መዋዕሊሁ።

፲፬. ወዝከብሩ ባዕል ሐይወ እም
ደዊሁ ወወጸኦ እንቀጸ ደብር
፩ ቀሲስ ምስሊሁ ነገርመ
ለእዝማዲሁ ወለካልኦን ሰብእ
እለ መጽኢ እምርትቅ ወዘ
ቅሩብ ከመ ድኅነ እምሕማመ
ወዘከመ ጸርሐ ጋኒን ዘነ
ደረ ላዕሊሁ እንዘ የሐውር።

፲፭. ወሰሚያሙ ቃሎ እለ
ሀለዉ ዝየ እምኑ በጸሎቱ
እንዘ ያነከሩ ወደደመሙ ተዘ
ርዉ ውስተ አብያቲሆሙ
ወውእቱኒ ባዕል አስተብቱሃ
ለእቡነ ዮሐንስ ወገብረ ተዝ
ካሮ በዐቢይ ፍሥሐ ምስለ
ብእሲቱ ወለለ ፩ ፩ አግብር
ቲሁ ወእእማቲሁ ገብሩ ተዝ
ካሮ እስከ ዕለተ ሞቶሙ
ወእዕረፉ በሰላም ጸሎቱ ወበ
ረከቱ የሀሉ ምስለ ኩልነ
ሕዝበ ክርስቲያን ለዓለመ

ዮሐንስ ያን ጋኒን ሲገምገሙ
ኸሰቱ ወደ ባልንጄሮቹ ሃደ።
ይህንንም ጨከት የሰሙ ሕዝ
ቦች ፈርተው ደነገጡ፤ እርስ
በርሳቸውም ጊዜው የክረምት
ወትት ስለ ነበር ነጎድንድ
ነውን? ተባባሉ።

፲፬. ያም ባለጸጋ ከበሽታው
ዳነ። እንድ ቂስም ከእርሱ ጋር
ከደብሩ በር ወጥቶ ለዘመዶ
ቹና ከሩቅና ከቅርብ ለመጡ
ሰሌሎች ሰዎች ከሕመሙ
እንደ ዳነ በእርሱ ላይ ያደረ
ጋኒን ሲሄድ እንደ ጮኸ ነገ
ራቸው።

፲፭. በዚያ የነበሩትም ቃሉን
ሰምተው በጸሎቱ እመኑ። ፈጽ
መው እያደነቁም ወደ ቤቶቻ
ቸውም ተበተኑ። ያም ባለጸጋ
አባታችን ዮሐንስን እደነተው፤
ከሚስቱ ጋርም በታላቅ ደስታ
መታሰቢያውን አደረገ። ወንድ
አገልጋዮችና ሴት አገልጋዮ
ችም በእያንዳንዱ እስከ ዕለተ
ሞታቸው መታሰቢያውን እደ
ረጉ፤ በሰላምም አረፉ። ጸሎ
ቱና በረከቱ ከሁላችን ሕዝበ
ክርስቲያን ጋር ይሁን ለዘለ

ዓለም አሜን።

ተአምር ፲፱
በእንተ መነኩሳይት
ገባሪት እከይ

ተአምራሁ ለእቡነ ዮሐንስ
እሱቱ ወበረከቱ የሁሉ ምስል
ኩልነ ሕዝበ ክርስቲያን ለዓለም
ዓለም አሜን።

፩. ወሀለውት አሐቲ ብእሲት
መነኩሳይት ውስተ አሐቲ
ሀገር ዘአልባቲ ምግባሪ ወናይ
ምንትኒ ዘእንበሰ አፍትሮ
ክርግ ኢተአምሮ **ለእግዚአብሔር**
ራሳሪሃ ወበላዕሊሃ
ሀለዉ ክልኢቱ አጋንንት
እሰ ያጌብርዋ ፈቃድ ዚኣ
ሆሙ ወይከውን ግብርሙ
ዘእኩይ ምግባር ወነበበ
ሐሰት በዓመሃ ወበእድልዎ
ገጽ ዘእንበሰ ንፍረት።

፪. ወበውሉቱ መዋዕል የዐ
ውድ እንዘ ይሰበክ እቡነ
ዮሐንስ ወንጌሉ መንግሥተ
ሰማያት ከመ ሐዋርያ ወበጽሐ
ውስተ ይኣቲ መነኩሳይት
ተመሰሉ ነገደ ከመ **ክርስቶስ**
ኅላዊ ወይቤ ሰላም ለከመ

ዓለም አሜን።

ተአምር አሥራ ስድስት
ከፋ ስለምትሠራ
መነኩሳት

ልመናውና በረከቱ ከሁሉ
ችን ሕዝበ ክርስቲያን ጋር
ይነርና አባታችን ዮሐንስ
በእውነት ያደረገው ተአምር
ይህ ነው።

፩. በእንዲት ሀገር ውስጥ በጎ
ምግባር የሌላት እንዲት የመ
ነኩሳት ሴት ነበረች። ሆኖ
ከመውደድ በተር ፈጣሪዋ እን
ዚአብሔርን ምንም አታውቀ
ውም። በእርሷ ላይም የራሳ
ቸውን ፈቃድ የሚያውሯት
ሁለት አጋንንት ነበሩ፤ ግብራ
ቸውም በዓመዕና ያሉንፍረት
ፊት አይቶ በማድላት፤ ሐሰ
ትና በመናገርና የከፋ ሥራን
በመሥራት የሆነ ነው።

፪. በዚያን ዘመን አባታችን **ዮሐንስ**
እንደ ሐዋርያ የመንግሥተ
ሥተ ሰማያትን ወንጌል እየሰበከ
ይዞራል። እንደ ጠባቂው
ክርስቶስም እንግዳን ተመስሎ
ወይዘያች ሴት መነኩሳይ ደረሰ።
በዚህ ቤት ውስጥ ያላችሁ

ኩልከመ ሰብእ ቤቱ እሰ
ሀለውከመ ዝሃ ውስተ ቤት
ወትቤሉ በቃል መንት ይጥ
ፋእ ሰላም ዐይንክ እንዘ
እንተ ፈላሰ ወነገደ ትመስል
በዓለ ሥራይ ወበዘከመዝ
ግብርክ ትመስል ዘሰይዱክ
ሰብእ ማገበር ኩሉሙ።

፫. ወዘንተ እንዘ ትብል ሰምዐ
አግዋሪሃ ወመጽኡ ወይቤ
ልዋ ዳንንኑ ኢኮንኪ እንትኅ
የም ዝኩ መነኩሳ ከዊና ነገደ
ስበ ይመጽእ ንቤኪ ለምንት
ተወከፍኪያ በጽርፈት ወኢ
ተወከፍኪያ በሰላም እንዘ
መነኩሳይት እንቲ ወተበእ
ስኪ ምስሊሁ እመ መጽእ
ንቤኪ ኢይበይትኅ ውስተ
ቤተ ላሕም ምስሉ ላኪም
ወበግዕ ምስሉ በግዕ የነድር
ወኮኅ ዝንቱ ነገርኪ መንከረ
ወመድምመ በንበ ኩሉን
አጋትኪ እሰ ሀለዋ በእህ
ጉር።

፬. ወሰሚኅ ዘንተ ጸርፈ
ቶሙ ለአግዋሪሃ በእኩይ
ስም ወበብዙኅ ዕልውት ትቤ
ሉሙ እምኢያእመረ ብከመ

የቤቱ ሰዎች ሁላችሁም ሰላም
ሰእንተ ይሁን እሰ። በተጣ
ቃልም የዓይንህ ሰላም ይጥፋ
አሰኛው። እንተ ከደተኛና እን
ገዳ ስትሆን ባለ ሥራይ ትመ
ሰላህ። በእንደዚህ ዓይነት
ሥራህም ሁሉም የማገበሩ
ሰዎች ያባረሩህ ትመስላህ።

፭. ይህንንም ስትል ንረቤ
ቶቿ ሰምተው መጡና እን
ዲህ አኳት፤ እንታችን ደህና
እይደለኸምን? ባራ ይህ መነ
ኩሴ ወደ እንቺ ሊመጣ
ሰምን በሰድብ ተቀበልኸው።
እንቺም መነኩሴ ስትሆን
በሰላም አልተቀበልኸውም።
ወደ እንቺ ቢመጣ ከእርሱ
ጋር ተጣላኸ። በግ ከበግ
ጋር ይድራል፤ በቤት ውስጥ
በራ ከበራ ጋርስ አያድር
ምን? ይህ ነገርኸም በሀገ
ርች ባሉት እንቶችሽ ሁሉ
ዘንድ የሚያስደንትና የሚያ
ስደምም ሆነ።

፮. ይህን የኅረቤቶቿን ስድባቸ
ውንም ስምታ በከፉ ስምና
በከፉ ወንጀል ያን የዘውትር
ጠባያችሁን ስው ባላውቀባችሁ

ሰብእ ግዕዝነሙ ውሉቱ ዘዘ ለፍ አኮ ነገርነሙ ዘዮም ውትግልሙ ዘልፈ ጸድቀ ለኃ ጥእ አፎ ለዘከ መነኩስ ታስተፈረሞህ ህየ ኃበ ዝየ መጸእነሙ።

፭. መካዕበ ትቢሎሙ አንሰ አእመርከኩሙ ከመ ታሌ ዕሉ ነጻዮ መባዕለ ታቲሕቱ ኢታንግሁ ሐንዛሳ ወኢትት ወከፉ መነኩስ አስመ መነ ኩስ ወሐንዛሳ ይጸመዉ በነበ አግዚአብሔር።

፮. ወይቤልዋ ኩሎሙ በ፩ ቃል አፎ ነበብኪ ትዝገርተ ላዕለ ዝነቱ መነኩስ አመሂ ኮነ ጸድቀ ወአመሂ ኮነ ኃጥእ ይቤሉ ይቤት ውስተ ቤትኪ አምይአዚሰ ኮነ ምሉተ አይቱ የሐውር ይመስለኪ አምዝየ።

፯. ወሶበ ይቤልዋ ዘንተ በኢ ተራጎርኖ ልቡና አመ ይፈ ትሐ ባቲ ትቢሎሙ አንዘ ኢተሐውሩ መስየ ናሁ አስ ተስርዩ ሊተ አበሳየ ከመዝ መነኩስ ፈላሲ ግይርናሁ

ነበር አለቻቸው። ነገራችሁ የሃፈ አይደለም፤ ሁሉም ጸድቅን ወደ ኃጥእ ትተደራላችሁ። ወደ ዚህ ከመጣችሁ ዘንድ እንዲት ይህን መነኩሴ ታስደሰቱታላ ችሁ።

፭. ዳግመኛም እንዲህ አላቻ ቸው፤ ይህን ከፍ እንደምታ ደርጉና ሀብታምን እንደምታ ዋርዱ አኒ አውቃችንላሁ። አንዛሳን አታንግሁ፤ መነኩሴንም አትተበሉ። መነኩሴና አንዛሳ በአግዚአብሔር ዘንድ ይናቃሉና።

፮. ሁሉም በአንድ ቃል እን ዲህ አሏት፤ በዚህ መነኩሴ ላይ እንዴት ትዝህርትን (ኩራ ትን ተናገርሽ። ጸድቅም ቢሆን ንጥእም ቢሆን በቤትሽ ውስጥ ይደር። ከእንግዲህስ ምሽት ሆኗል፤ ከዚህ በኋላ የት የሚ ሂድ ይመስልሻል አሉ።

፯. ይህንንም ባሏት ጊዜ ከልብ ባለመራራት ቢፈርዱባት እን ዲህ አለቻቸው፤ ሳትሂዱ መሸ፤ እንግዲህ ያለ በደሉን እነሆ አስተሥርዩልኝ በእርሱ ላይ ክፋትን ተናግራለሁና የስደ ተቺ መነኩሴ መጸተኛነቱ የታ

ዕዉቅ ውሉቱ እስመ ነበብኩ እኩየ ላዕሊሁ ወአግበራ ሰይ ጣን ግብረ እኩየ ውስተ ልቡናሃ።

፭. ወእምዝ አግዋሪሃ ወእኃ ቲሃ አንስት ሰገዳ ሉቱ ወወድቃ ኃበ አገሪሁ እንዘ ይብላ መሐር ለነ ዛቱ መነ ኩሳይተ ወጎድግ አበሳሃ አባ አባ ትብቱንን ጸሎትከ ዘገበ ርክ ለነ ዘንተ ወለአመ ኢ ገበርክ ለነ ትጠሰህን እም ሀገርን አኮ ላቲ።

፪. ወይቤሉን አበነ አንሰ ጎርቱም ወግዩር በእንቲአሃ ወበእንተ አፍቅሮ ተሊወ አግዚአብሔር ንደጉ ሀገርየ ወአስተስርዩ ሊተ አንት መኒ ዕደዉ ወአንስት አለ ሀለውክሙ ዝየ ወግበሩ ሰላመ ማእከሊየ ወማእከለ ዛቲ ብእ ሲት ዘአልባቲ ሰላም ወአስ ተሳለምዎመ በበደናቲሆመ በሰላም እንዘ ይሴብሕዎ ለአበነ የሐንስ ምሒርቶ ርእዮመ ሐሩ ውስተ አብያ ቲሆመ።

ውተ ነው። ሰይጣንም በልቡ ናው ውስጥ ክፉ ሥራን አሠራት።

፭. ከዚህ በኋላ ጎረቤቶቿና ሴቶች እንቶቿ ሰገዱለት። እን ዲህ ሲሉም ከእግሩ በታች ወደቱ፤ ይህችን መነኩሴ ማር ልን በደሏንም ይቅር በል። አባ አባ ሆይ! ይህን ያደረገህ ልን እንደሆን ጸሎትህ ትጥቀ መን፤ ካላደረገህልን ግን ጸሎ ትህ ከሀገራችን ታጠፋናለች፤ ለእርሷም አይደለም።

፪. አባታችንም፤ እኒማ ጎስቋ ላና በእርሷ ዘንድ መጸተኛ ነኝ። አግዚአብሔርን መከተ ልንም ስለ መውደድ ሀገራን ተውኩ። እናንተም በዚህ ያላ ችሁ ወንዶችና ሴቶች አስተሥርዩልኝ። በእኒና ሰላም በሌላት በዚህች ሴት መካ ከል እርቅን አድርጉ አላቸው። እርስ በርሳቸውም አስታረቋ ችው። በሰላምም አባታችን የሐንስን እያመሰገኑት ምሕ ረቱን አይተው ወደ ቤቶቻ ችው ሂዱ።

፲. ወይኢቲ ብእሲት ጸላዕተ ሠናይት አብእቶ ለእቡነ ዮሐንስ ውስተ ውሳጢ ቤታ ወእንበረቶ ቅድሚሃ ወሶበ ርእሶቶ ለእቡነ ዮሐንስ እንኩላ ከመ ሰባረ ወይን ወእረፈቶ ከመ ተዳሚ ይእቢ እመ ሀላክ ውስተ ቤትሃ ትደረር ድራረከ።

፲፩. ወሶቤሃ ከሠተ አፋሁ እቡነ ዮሐንስ ንድሚኒ እኅ ትሃ ወኢታሃምውኒ በነገረ ቢእከ ናሁ መኑ ይትዋሥ እከ ወጸምሃ አንድር ውስተ ዝ ጽላሱተ ቤትከ ወጊሠመ አሐውር ንበ አበበኒ እግዚእ ብሐር።

፲፪. ወሶቤሃ ተፀገሠት እም ተናግርታ እኒህ ሐሪፀ ስር ናይ ወጽአት እምቤታ ወወ ለጠቶ ለሐሪፀ ስርናይ በ፫ መስፈርተ ለእክለ ሕማም በስመ ጣስቢራ ወተመይ ጠት ውስተ ቤታ እንዘ ተእ ወዩ በእንተ ንግድቱ ለእቡነ ዮሐንስ አስተዳልወት ሎቱ ኅብስተ ጣስቢራ ወወሀበቶ ድራሮ ዘንተ ኅብስተ።

፲. ጥሩ ነገሮችን የምትጠላ ያች ሴትም አባታችን ዮሐንስን ወደ ቤቷ ውስጥ አስገባታ በራቷ ውስጥ አስተመጠችው። አባታችን ዮሐንስም ባላቸው ጊዜ እንደ ጠላ ሰባር እንገሸገ ሻትና አሁንም እንደ ዱሮው ሰያበችው። ወደ ቤቱ ውስጥ ከገባህ እራትህን ትበላለህ።

፲፩. ያንጊዜም አባታችን ዮሐንስ አፋን ከፈተ! እጉቲ ተይኝ! በነገርሽም አታድክሚኝ! አሁን ማን ይከራከርልሻል? አሁን በዚህ በቤትሽ መጠለያ ውስጥ ጽሜን እድራ ነገ እግዚአብሔር ወዳ በዘኝ እሄዳለሁ።

፲፪. ያንጊዜም ከመናገሩ ታገሰ አለች። የሰንዬ ዱቂትንም ይህ ከቤቷ ወጣችና በሦስት መስፈሪያ ስሙ ጣስቢራ በሚባል በሽታ በሚሆን እህል የሰንዬ ዱቂትን ለውጣ ስለ አባታችን ዮሐንስ እንግድነት እያገረመረመች ወደ ቤቷ ተመለሰች። የጣስቢራን ቂጣ አበጋጅቶለት! ለእራቱም ይህን ቂጣ ሰጠችው።

፲፫. ወሶበ ርእሶ እቡነ እብሩ ልቡናሃ ይቤላ እምኢብላፅ ዘንተ ኅብስተ ከማሁ እብይት እ እኅትሃ ኢያንሰምከ ዝንቱ ነገርሃ ኢኖመት ወተንሥ አት ይላ ሌሊተ እስከ ይከ ውን ኅህ ጽባሕ እስተሐመ መቶ ሰብእናሁ በነቢበ ሐሳት ወበተቢዐ ስም እኩይ።

፲፬. ወሶበ ጸብሐ ይቤ እቡነ ዮሐንስ እግዚእሃ ኢያሱስ ክርስቶስ እስተበተዐከ ከመ ትሰምዐኒ እርኢ ንይሰከ ላዕለ ዛቲ ብእሲት መነኩሳይት ለእመ ኢርኢከ ዘንተ ገዢታ ለእከት ወእንሰ ኢያእምር ልደተከ ተዳሚ እምኢብ ወደ ኃራሃ ልደትከ እማርያም እምትድስት ድንግል።

፲፭. ወሶበ ፈጸመ ጸሎቶ በብሃለ ዝ ወዕኦ እምደኢቲ ሀገር ነጌ። ጸበለ እገሪሁ በከመ ይቤ እግዚእን በወንጌል እንዘ ትወጽኡ ውስተ ይኢቲ ሀገር ንግፉ ጸበለ እገሪከመ።

፲፮. ወእንዘ የሐውር እቡነ ዮሐንስ ውስተ ኖኖት በን ዘን ወላህ ወረደ መትሠፍተ እግዚአብሔር ውስተ ይኢቲ

፲፫. አባታችንም የልቡናምን ክፋት ዛፍ ጊዜ እጉቲ ወይ! ይህን ቂጣ ከምበላ እንዲያው እድራሰሁ! ይህ ነገራም እያሰ ክፋሽ አላት። እርሷም አልተኛችም። ሌሊቱን ዐሱ ተነሥታ ኅህ እስከቀድ ድረስ ሐሳትን በመናገርና ክፉ ስምን በመተባት ሰብእናውን አሳዘነችው።

፲፬. በኒጋም ጊዜ አባታችን ዮሐንስ እንዲህ አለ! ጌታዬ ኢሃ ሱስ ክርስቶስ ወይ! ትሰማኝ ዘንድ እማልድሃለሁ። በዚህች መነኩሴ ሴት ላይ ንይልህን አሳይ! ይህ ክፋት ማድረጓን ካላየህ እኔ የተድሞውን ከእብ መወለድከንና የጌሰኛውን ከት ድስት ድንግል ማርያም መወለድከን አላውቅም።

፲፭. ይህን በማለትም ጸሎቱን በጨረሰ ጊዜ የእግሩን ትቢያ አራግፎ ከዚያች ሀገር ወጣ። ጌታችን በወንጌል ከዚያች ሀገር ውስጥ ስትወጡ የእግራችሁን ትቢያ አራግፉ እንዳለ።

፲፮. አባታችን ዮሐንስም እያዘነና እያለቀሰ በመንገድ ሲሄድ የእግዚአብሔር መትሠፍት በዚያች ሀገር ላይ ወረደ!

ሀገር ወተደምሰሱ ከመ ሰዶም
ወገሞራ እስመ እግዚአብሔር
ሐር ያክል ይርድእመ ለቅ
ዱሳኒሁ ጸሎቱ ወበረከቱ
የሀሉ ምስል ኩልን ደቂቀ
ዮሐንስ ወምስል ኩልን ሕዝበ
ክርስቲያን ወምስል ሀገራትን
ኢትዮጵያ ሀገረ እግዚአብሔር
ሐር ለዓለመ ዓለም አሜን።

**ተአምር ፲፱፻
ተአምር ዘተገብረ
በመዋዕለ ረኃብ**

ተአምራሁ ለእቡነ ዮሐንስ
ጸሎቱ ወበረከቱ የሀሉ ምስል
ኩልን ሕዝበ ክርስቲያን ለዓ
ለመ ዓለም አሜን።

፩. ወኮነ በመዋዕለ ረኃብ ዝንቱ
ተአምረ እቡነ ዮሐንስ ምስሎ
ራቃዊ በምድረ ሳፍጅ እንተ
ይእቲ ሰርማት እንዘ ሀሎ
ወስተ ደብረ ኢጎራ በቀር
ወበረኃብ እንዘ ይገምገም ለም
ጋሁ በእንተ ነፍሱ ንበ እግ
ዚአብሔር ይጸላ ቀዊሞ
ከመ አርዝ ወከዊኖ ትኩለ

እንደ ሰዶምና እንደ ገሞ
ራም ጠፉ፤ እግዚአብሔር
ቅዱሳንን መርዳት ይችላል
፡፡ ልመናውና በረከቱ
ከሁላችን የዮሐንስ ልጅ
ላይ ከሕዝበ ክርስቲያን ጋርና
ከሀገረ እግዚአብሔር ኢት
ዮጵያ ይኑር ለዘለዓለሙ
አሜን።

**ተአምር አሥራ ሰባት
በረኃብ ዘመን
የተደረገ ተአምር**

ልመናውና በረከቱ ከሁላ
ችን ሕዝበ ክርስቲያን ጋር
ይኑርና አባታችን ዮሐንስ
በእውነት ያደረገው ተአምር
ይህ ነው።

፩. የምስራቅ ሰው የሆነ ይህ
የአባታችን ዮሐንስ ተአምር
ሰርማት በምትባል በሳፍጅ
ምድር በረሀብ ዘመን ሆነ።
ይህም የሆነው ኢጎራ በተባ
ለች ደብር ውስጥ ስለ ነፍሱ
ሥጋውን በረሀብና በውርጭ
እየቀጣው ሳለ ነው። እንደ
ዛፍ ቆሞ፤ እንደ ምስሶም የተ
ከለ ሆኖ እንደበቱም ለልመና

ከመ ዓምድ እንዘ ኢየሀርኤ
አፋሁ ለሰላል ወንብረቱ
ወስተ ውሳጢ ገዳም ከመ
አንበሳ አስተርአዮ እግዚአብሔር።

፪. ወይቤሉ ሰላም ለክ እ
ፍቀርሃ ወንፋይሃ ወምእመ
ንሃ ዮሐንስ ዘእስመርከኒ
በዝ ዓለም በጸማ ወበትዕግ
ሥት እነሂ በዘይመጽእ ዓለም
እነብረክ ዲበ መንበርሃ ወትት
ፊሳህ ምስል ኩሎሙ ቅዱ
ሳን ወእስተፊሥሐክ በመን
ግሥትሃ ዘበሰማያት ውንበ
ሀሎኩ እነ ትሂሉ ምስሌሃ።

፫. ወይቤሉ እቡነ ዮሐንስ
ለእግዚአብሔር እግዚአብሔር
ከየ ኢትጎድጋ ለነፍሱ እኮ
በምግባረ ዚአየ አላ በበይነ
ምሕረትክ እነብር ምስሌክ።

፬. ወይቤሉ እግዚአብሔር ናሁ
አዕረፈ በትረ ማርያም ዘነ
ሥእ እስኪማ እምኔክ ወሢ
ምኮ ውስተ ደብረ ሳፍጅ
ሀየንቲክ ይኩን አበ ላዕለ
ኩሉ ውሉድክ ትብኪ ምድር
ወትላሁ ምስሌክ ወትብኪ
ቤተ ክርስቲያን።

ሳያርኤ ወይ እግዚአብሔር
ይጸልያል። ኑርውም እንደ
አንበሳ በበረሃ ውስጥ ነው።
በዚህም ጊዜ ጌታችን ታየውና
እንዲህ አለው፤

፪. ወዳጅ ምርጤና ታማኒ
በዚህ ዓለም በድካምና በትዕ
ንሥት ያገለገልክኝ ዮሐንስ
ሆይ! ሰላም (ፍቅር እንድንት)
ለእንተ ይሁን። እኔም በሚ
መጣው ዓለም በወንበሬ ላይ
እስተምጥላለሁ፤ ከሁሉም ቅዱ
ሳን ጋር ደስ ትሰኛለህ፤ በሰ
ማያት ባለው መንግሥቱም
እስደሰትሃለሁ፤ እኔም ባለሁ
በት ከእኔ ጋር ትኖራለህ።

፫. አባታችን ዮሐንስም ጌታች
ንኡ ጌታዬና እምላኪ ሆይ!
ነፍሴን አትጣላት፤ በእኔ ሥራ
ሳይሆን ስለ ምሕረትህ ከእ
ንተ ጋር አቀመጣለሁ አለው።

፬. ጌታችንም እንዲህ አለው፤
ቆብን ከእንተ የተቀበሉ በእ
ንተ ምትክም በልጆችህ ሁሉ
ላይ አባትን ይሆን ዘንድ በሳ
ፍጅ ደብር ውስጥ የሾምከው
በትረ ማርያም አሁን አረፈ።
ምድር ፈጽማ ከእንተ ጋር
ታልቅስ፤ ቤተ ክርስቲያንም
ታልቅስ አለው።

ነቆሙ ጥራላ ዘሰገም ወዘ ስርናይ ወአቡነሂ ለሊሁ እስ ተአንዞ ለ፩ ወልዱ በመሶበ ወርቅ ፩ ኅብስተ ሥርናይ ወ፩ ኅብስተ ስገም።

፲፪. ወእለዘመ ለነዋልወ ሀገር ወለሊቃውንት ሕዝብ ዘእብ ሐሙ ህየንቲሁ ይለዱ ውሉደ ውስተ ኩሉ አህጉር ከመ ደን በሩ ዲበ አብቅሊሆሙ ለሊሁስ ሐረ በእግሩ ወተለ ውም ለአቡነ በበፍቅዱ ፳ በቅድሚሁ ወ፳ በድጎራሁ ፳ በየማነ ወ፳ በፀጋሙ ወኮነ ኅልቆሙ ለጸዑናነ አብቅ ልት ፹ ወእለ የሐውሩ በእ ገሪሆሙ በቅድሚሁ ወበድጎ ራሁ እለ አልበሙ ኅልቀ።

፲፫. ወአቡነሂ እንዘ የሐውር በእገሪሁ ስእነ ጸዑናነ አብ ቅልት ወአብቅሊሆሙ ማየ ማየ ይቤልዎሙ እምዘፈድ ፈደ ጸማሆሙ።

፲፬. ወአቡነሂ እንዘ ይፈኢ ምሥ ጢራተ እግዚእ እግዚእብሔር በመንፈስ ቅዱስ ረከበ ከልበ ዘወለደት በፍኖት ንምስተ

ደን ጥራ (ቆሎ) እስነታቸው (እስያቸው)። አባታችንም ራሱ በወርቅ መሶበ እንደ የሰንደ ዳሆንና እንደ የጉብስ ዳሆን እድርጎ እንደ ልጁን እስያዘው።

፲፪. በእርሱ ፈንታ በሀገርች ሁሉ ውስጥ ልጆችን ይተኩ ዘንድ ያህለጠናቸው የሕዝብ አለቆችንና የሀገር አረኞችንም በበቅሎዎቻቸው ላይ ይጫኑ ዘንድ አዘዛቸው። እርሱ ግን በእግሩ ሃደ። አባታችንም በየ ቁጥሩ ሃያ በፊቱና ሃያ በጋላው ሃያ በቀኙና ሃያ በግራው ሆነው ተከተሉት። በቅሎዎችን የተጫኑትም ቁጥራቸው ሰማንያ ሆነ። በፊትና በኋላው በእግራቸው የሚሃዱ ሰዎችም ቁጥር የላቸውም።

፲፫. አባታችንም በእግሩ ሲሄድ በቅሎዎች የተጫኑ ደከሙ። በቅሎዎቻቸውም ከብዙ ደካማቸው የተነሣ ውኃ ውኃ አሉ።

፲፬. አባታችንም የጌታ እግዚእ ብሔርን ምሥጢርች በመንፈስ ቅዱስ ሲመለከት በመንገድ አምስት ቡችላዎችን የወለደች ውሻን አገኘ። አባታችንም አይቶ

እክልብተ ወርእሱ እቡን ተራ ጎርን ላቲ ኩሉስ ጌሩት እኮ ዘእግዚእብሔር ጌርው ናሁስ ውሃዘ ማይ ለይአቲ ክልብ።

፲፭. ወእምዝ እውዎ ለደቁ ዘፈረ መሶበ ወርቅ እንተ ውስቲቱ ኅብስተ ስርናይ ወሰገም ወሶበ እውዎ ርእ ወተርበ ንቤሁ።

፲፮. ወሶቤሃ ነሥእ ኅብስተ ሰገም ወወሀባ ለይአቲ ክልብ እንሰ ኢወሀብኩኪ ዳእሙ እግዚእብሔር ወሀበኪ ብልሂ ይእዜ ከመ ኢይምስጡኪ ንላ ፍያነ ፍኖት ወሶበ እዘዛ በልዐት ወጸግበት ወአቡነሂ ቆመ ላቲ ቅድሚሃ እስከ ይትፈጸም ውሉቲ ኅብስተ ሰገም ወእመ ፈድፈደ ባቲ ነሚእ እንበረ ላቲ ውስተ ታሕታይ ፍኖት።

፲፯. ወእምዝ ሕቀ ኃሊፎ ረከባ ለእግዝእትነ ማርያም ሐቲፋ ሕፃና እንዘ ታጠቡ ሐሊበ እምአጥባቲሃ ወመሰ ለቶ ካልአተ ብእሲተ ዙተ ጸምሐየየት በረኅብ ወበንደተ ሥጋ ወተጠዋየየ ገጸ በረ

ራራላት (እዘነላት)። ሁሉስ ቸር ነት የእግዚእብሔር አይደለም! ቸርነትስ ለዚህች ውሻው መስጠት ነው።

፲፮. ከዚያም በኋላ በውስጡ የሰንደና የጉብስ ዳሆ ያለበት መሶበ ወርቅን የተሸከመ ልጁን ጠራው። በጠራውም ጊዜ ርጦ ወደ እርሱ ቀረበ።

፲፯. ያንጊዜም የጉብስ ዳሆን ነስቶ ለዚያች ውሻ ሰማትና እግዚእ ብሔር ሰጠሽ እኒስ አልሰጠሁሽም አላት። በመንገድ የሚያልፉት ላይነጥቶሽ አሁን ብዬው አላት። ባዘዛትም ጊዜ በልታ ጠገበች። አባታችንም ያን የጉብስ ዳሆ እስከምትጨርስ በፊቷ ቆመላት። ቢበዛባትም ተቀብሎ በታችኛው መንገድ አስተመጠላት።

፲፯. ከዚህም በኋላ ጥቂት አልፍ ብሎ ከጡቶቿ ወተትን እያጠባች ሕፃኗን ታቅፋ እመቤታችን ድንግል ማርያምን አገኛት። በረሀብና በሥጋ ድጎ ነት የጠወለገችና በረሀብና በጥም ፊቷ የተኮማተረ ሌላ

ኃብ ወጽኦል ወይቤላ አይቱ
ሐረ ምትኪ ኃይላ ብላሲቶ
ውስተ ምድረ በድሙ ወወ
ሀባ ውስተ ኃብስተ ሰርናይ
አንዝ ኢትራዲ ሎቱ ለዘተና
ገራ።

፲፰. ወይቤላ ኦ ኦኅትሃ አር
አዩኒ ሀገርኪን ወንግርኒ
ሥርጸተኪ ቤተ ይሁዳኑ
ወሚመ ቤተ ሌዊ ወትቤሎ
ኃብ ቤትከ ህየ ህዋየ አመ
ጸኢ አስተርእዮኒ ወልደ ኃብ
ሀሎኩ ነዋ አነግረከ ይኢዜ
ሥርጸትሃ ወብሐርሃ አስመ
ወሀብከኒ ዘንተ ኃብስተ ሰር
ናይ ወኢይጥዕም ዘአንበለ
ማይ አስመ የብሰ ጥርዓየ
በጽምዐ ማይ ወሃቤ ሕይ
ወት አግዚአብሔር ይዕሢከ
መንግሥተ ዘበሰማያት ወኢኮ
መንግሥተ ዘበምድር ኃላፊ
ወይኑኅ መዋዕሊከ ለሐቲተ
ነፍስከ።

፲፱. ወዘንተ ብሃላ አንዝ ትባ
ርኮ ወትቱድሶ ሰገደ ላቲ
ለንግሣ አንዝ ይብል አማን
በአማን ይኩን ቡራኪኪ ኃብ
አግዚአብሔር።

ሴትን መሰለችው። እንዲህም
አላት፤ በምድረ በዳ ውስጥ
ሚሰቱን ትቶ ባልሽ የት
ሄደ። ለተናገራትም ሳትመ
ልስለት ያን የሰንዴ ዳቦ
ሰጣት።

፲፰. አገቱ ሆይ! ሀገርሽን አላ
ይኑ የዘር ሐረግሽንም ንገ ራኝ፤
የይሁዳ ወገን ነሽን? ወይስ
የሌዊ ወገን ነሽ? አላት። እን
ዲህም አለችው፤ ወይዚያ ወደ
ቤትህ መሸት ሲል አመጣለሁ፤
ባለሁበት ቦታ ልጅን ያሳየኝ
ዘንድ አሳየኝ። እነሆ ባሬ የዘር
ሐረጌንና ሀገሬን አነግርሃለሁ።
ይህን የሰንዴ ዳቦ ሰጥተኝ፤
ልና ጥርጥሮም በውኃ ጥም
ስለደረተ ያለ ውኃም አልተም
ሰውም። ሕይወትን የሚሰጥ
አግዚአብሔር በሰማያት ያለ
ውኃ መንግሥት ያድልህ። በኃ
ላፊው ምድር ያለውን መንግ
ሥት ግን አይደለም። ዘመን
ህም ነፍስህን ለመመርመር
ይርዘም።

፲፱. ይህንንም ብላ አመስግና
ስትመርቀው ምርቃትሽ በእግ
ዚአብሔር ዘንድ አውነት በእ
ውነት ይሁን ብሎ ሰገደላት።

፳. ወሶበ አገጥዕም ውሎዱ
ለአቡነ በነገርመ ሐረ በኖ፤
ሥሐ መንፈስ ቅዱስ ወይ፡ገ
ንም ይሉሙ ደቲቱ በከመ
ልማያመ ወበጽሐ ህየ
ውስተ ሀገረ ሳኖ።

፳፩. ወበዊኦ ውሳጢ ሀጸደ
አንዝ ይጼሊ ኃብ አግዚአብ
ሔር ሰገደ ወአስተብረከ ለፊ
ጣሪሁ ደ ስግደታተ ወ፩ ስግ
ደተ ለአግዚአትነ ማርያም
ወ፩ ስግደተ ለክብረ መስቀሉ
ለአግዚአነ ኢየሱስ ክርስቶስ
ወ፩ ስግደታተ።

፳፪. ወፊጺሞ ዘንተ ጸሎተ
ሐረ ኃብ መቃብረ ወልዱ
በትረ ማርያም ወበጸሐ ህየ
በከየ ወገኖረ አንዝ ይብል ኦ
ወልድየ እፎ ሐርከ ኃብ
አምላክከ አንዝ ኢይትፌጸም
ኃይለ ውርዘትከ ነዋኪ ወል
ድየ ብተዑዒ በጸሎትከ አንዝ
አንተ ሰማያዊ አስመ ኮንኩ
አነ መሬታዊ።

፳፫. ወእምድኅራሁ አንዝ ኢያ
በጥል እምአፋሁ ዘንተ ስኢለ
ሶበ ሰምዑ ምጽአቶ መጽአ

፳. እባታችንም ልጆቹ በነገራ
ችው ባስቸከሉት ጊዜ በመን
ፈስ ቅዱስ ደስታ ተውጦ ሄደ።
ሁሉም ልጆቹ እንደ ልማዳ
ችው ተከትለውት ወደ እዚያ
የሳኖ፤ ሀገር ደረሱ።

፳፩. በየዓፀዱ ውስጥ ገብተው
ወደ አግዚአብሔር ሲጸልዱ
ሦስት ስግደታትን ለፈጣሪ
አንድ ስግደትን ለአመቤታችን
ድንግል ማርያምና አንድ ስግ
ደትን ለጌታችን ኢየሱስ ክርስ
ቶስ መስቀል ክብር በድምሩ
አምስት ስግደታትን ፈጽሞ
ሰገደ።

፳፪. ይህን ጸሎትም ጨርሶ
ወደ ልጁ በትረ ማርያም መቃ
ብር ሄደ። ወይዚያም ደርሶ
ሎኸ አሰተሰ! እንዲህ አያለ!
ልጅ ሆይ! የጉልምስናህ ኃይል
ሳይጨረስ እንዴት ወደ አምላ
ክህ ሄድህ? እነሆ ልጅ በጸሎ
ትህ ጥቀመኝ። አንተ ሰማያዊ
ስትሆን እኔ መሬታዊ ሆኛለ
ሁና።

፳፫. ከዚያም በኋላ ይህን ልመና
ከአፋ ሳያቋርጥ መምጣቱን
በሰሙ ጊዜ ልጆቹ መጡ።

ውሉዱ እሰ ስሞሙ እባ
ሕፃን ሞዓ ዘደብረ በግዕ
ወእባ ኂሩተ አምላክ ዘም
ድረ ጽላልሽ ተዳደቅዎ በዐ
ቢይ ንዘን።

፳፬. ወበጸሆሙ ንቤሁ ይቤ
ልዎ ነዓ ንሐር ውስተ ቤትነ
ወሰሚያሙ ምጽአተክ ተጋ
ብኡ ሰብእ ሸዋ እንዘ እኒ
አምር ማኅደረ እሱ ቡሩካን
ውሉድክ እሰ ተአንገዱ ምስ
ሌክ እስመ ጳዕተ ኮነ ብሔ
ርን በእንጋደ ካልኣን ሰብእ
እሰ መጽኡ አምላልክ ብሔር።

፳፭. ወእንዘ ይትናገሩ ዘንተ
ምስለ አቡሆሙ ሐሩ ውስተ
አብያተሆሙ ወእምዝ ጸውዖ
ለሀብተ ማርያም ዘወሀቦ
ሢመተ ላዕለ ኩሉ ማኅበረ
ሳፍጅ ወይቤሉ ምንተ ትሁ
በነ ድራረን ለአናግደ እግዚእ
ብሔር ወምንተ ትረክብ ሲሳ
የነ ዮም።

፳፮. ወይቤሉ ሀብተ ማር
ያም ወልዱ መጋቤ ማኅበር
ኦ አቡየ በረከተ ዚኣክ ድራር
ውእቱ ኩሉ ተግባረ ቅዱ

ስማቸውም፥ የደብረ በግዕ
እባ ሕፃን ሞዓና የምድረ
ጽላልሹ እባ ኂሩተ አምላክ
ይባላሉ። በታላቅ ንዘንም
ተገናኙት።

፳፬. ወደ እርሱም ደርሰው ና
ወደ ቤታችን እንሃድ አሉት።
መምጣትህንም ሰምተው ከእ
ንተ ጋር እንገደች የሆኑ የእነ
ዚህ የተባረኩ እንገደች ማደ
ሪያን ላናውቅ የሸዋ ስምች
ተሰበሰቡ፤ ከሌላ ሀገር በመጡ
በሌሎች እንገደች ስምች ወገ
ራችን ተጨናንቋልና።

፳፭. ይህንንም ተነጋግረው ከእ
ባታቸው ጋር ወደ ቤቶቻቸው
ሄዱ። ከዚህ በኋላ በሳፍጅ
ማኅበር ሁሉ ሥልጣንን የሰ
ጠው ሀብተ ማርያምን ጠርቶ
ስለ እግዚአብሔር እንገደች
ራታችንን ምን ትሰጠናለህ?
ዛሬስ ምግባችንን ከምን ታገኛ
ለህ? አለው።

፳፮. የማኅበሩ መጋቤ (እለቃ)
ልጁ ሀብተ ማርያምም አባቱ
ሆይ! የእንተ በረከት እራት
ነው። በዚህ ደብር ውስጥ የሚ

ላን ዘይትገበር ውስተ ዝ
ደብር ባሕቱ መጠነዝ ሰብእ
ኮነ ፍድፋዱሁ ፤ወጅሃ እመ
ንሁቦ ለዝ ኩሉ ምንት ኅብ
ስት የእክሉ።

፳፮. ወይቤሉ እቡነ ጥባዕ
ወልድየ በትዕግሥት ወበእር
ምሞ እስመ አንገርጉር
በነበ እግዚአብሔር እኩይ
ውእቱ ወጽሉዕ በነበ ሰብእ
እስመ መዋዕለ ረኅብ ይእቱ
አስተፋንዎሙ በሰላም ሶቤሃ
በፍቅረ መንፈስ ቅዱስ እስመ
ተአንበዘ ልቡ ለሀብተ ማር
ያም በብሃል ኦሆ ፈጸመ
ትእዛዘ እቡሁ ነሚእ ፤ወጅ
ኅብስተ ዘምስለ ፪ መስፈ
ርት ጥራዮ ወወሀቦሙ ለሃ
ወጅሃ ሰብእ ወበረከተ እቡነ
ጸግቡ ኩሉሙ ሕዝበ ከመ
ቀዲሙ አጽገቦሙ እግዚእነ
ለጅሃ ሰብእ ።

፳፯. ወእምድኅረዝ እንዘ ይት
ለሀይ እቡነ ምስለ ደቂቁ
መጽአት እግዝእትነ ማርያም
ተመሲላ ብእሲተ ወእምርተ
ከዊና ገሃደ ማእከለ ደቂቁ

ሠራው ሁሉ የትዱሳን ተግ
ባር ነው። ነገር ግን ብዙ
አንድ ሺህ እምስት መቶ የሆነ
ይህን ያህል ሰው ብንሰጠው
ሳዚህ ሁሉ ምን ምግብ ይበቃ
ዋል አለው።

፳፮. አባታችን እንዲህ አለው፤
ልጄ በትዕግሥትና በዝምታ
ጨክን በእግዚአብሔር ዘንድ
ማንጎራጎር ክፉ ነው፤ በሰው
ዘንድም የተጠላ ነው። የረሀብ
ዘመን ስለሆነች በሰላም እሰና
ብታቸው። ያንጊዜ በመንፈስ
ቅዱስ ፍቅር የሀብተ ማርያም
ልቡናው ስለ ጠፋ እሺ በማ
ለት የእባቱን ትእዛዝ ፈጸመ።
አሥራ አምስት እንጅራን ከሁ
ለት መስፈሪያ ቆሎ ጋር ወስዶ
ለአንድ ሺህ እምስት መቶ
ሰዎች ሰጣቸው። ቀድሞ ጌታ
ችን እምስት ሺህ ሰዎችን እን
ዳጠገባቸው ሁሉም ሕዝቦች
በአባታችን በረከት ጠገቡ።

፳፯. ከዚህም በኋላ አባታችን
ከልጆቹ ጋር ሲጨዋወት እመ
ቤታችን ቅድስት ድንግል ማር
ያም ሴትን መስላ በልጆቹ
መካከል በገሃድ የታወቀች ሆና

ወትቤሉ ሰላም ለከ እ
ፍቅርህ ዘሐፀንኩክ በእኚ
ባትሃ ወእጥበውኩክ ሐሊበ
እምንዕስክ እነ ማርያም አመ-
ለእግዚእነ ኢየሱስ ክርስ-
ቶስ።

፳፱. ወሶበ ነገራቶ ዘንተ ነገረ
ተዘከረ እኚብዎታ ሶቤሃ ንጥእ
ልቦ እምተናግሮታ ተንሥእ
ወሰገደ ላቲ ለንግሣ እንዘ
ያንገረግር በእገሪሃ ከመ ፈረስ
ወበቅል እምብዝነ ፍሥ
ሓሁ ወይቤላ ኦ እግዝ
እትሃ ሰላም ለከ. ቡሩክት
እንቲ እምእንስት እምእይቲ
መጸእከ. ዝየ ኢየሩሳሌም ሀገ
ርከ. እእምረከ. ህየ።

፴. ወትቤሉ ኦ ፍቅርህ ወፍ
ቅረ ወልድሃ ቡሩክ እንተ
እምእደው ዘእምቤተ ይሁዳ
ወእምቤተ ሌዊ ንግእ ዘንተ
ኅብስተ ዘወሀብኪ ይእዜ
በፍና ሀርክ ማእከለ በድው
በፍኖት ወሶበ አስተጣዕመ
ተናግሮታ እንከረ ወተደመ።

፴፩. ወደገመት እግዝእትነ

መጣች። እንዲህም አሰኘው
በጡቶቹ ያሳደግሁህ የጌታችን
የኢየሱስ ክርስቶስ እናቱ የም
ሆን እኔ ድንግል ማርያም
በልጅነትህም ጊዜ ወተትን ያጠ
ባሁህ ወዳጄ ሆይ! ሰላም (ፍቅር
አንድነት) ለእንተ ይሁን።

፳፱. ይህንንም በነገረችው ጊዜ
ማጥባቷን አስታወሰ። ያን
ጊዜም ከመናገሯ የተነሣ ልቡን
አጣ። ተነሥቶም ከደስታው
ብላት የተነሣ እንደ ፈረሰና
እንደ በቅሉ በእግርቿ እየተ-
ገራ ለኩበሯ ለገደላት። እርሱም
አመቤቲ ሆይ! ሰላምታ ለእ
ንቺ ይገባሻል። እንቺ ከሴቶች
ተለይተሽ የተባረከሽ ነሽ። ከየት
ተነሥተሽ ወደ እዚህ መጣሽ?
ሀገርሽ ኢየሩሳሌም ነው! በዚ
ያም አውቅሻለሁ አላት።

፴. እርሷም ወዳጄና የልጅ
ወዳጅ ሆይ! ከቤተ ይሁዳ
ከቤተ ሌዊ ከተገኙት ወንዶች
ተለይተህ እንተ የተባረከህ
ነህ። በመንገድ በምድረ በዳ
መሃል የሰጠሽኝን ይንህን ዳቦ
ባሬ በምሽት ጊዜ ተቀበል አለ
ቸው። ንግግሯንም ባጣጣመ
ጊዜ ፈጽሞ ተደነቀ።

፴፩. እመቤታችን ድንግል ማር

ማርያም አውሥኦት ነገራ
ሆናየ ይዕሂከ እግዚአብሔር
ዐስበ ዕዳሁ ለውእቲ ኅብስተ
ስርናይ ዘወሀብኪ ውሉድክ
ይኩን ብሩካነ ውብዙኝን እም
ነከበ ሰማይ ወእምኖሃ ባሕር
ያስተባዝኦ ለከ ገድለከ በዛቲ
ውሳጢ ገዳም ትኩን ንብረ
ትከ ንበ ተርጎወ ገነት ውንበ
ተነጽፈ ዕረፍት ህየ ይኩን
ማኅደርክ ርስተ ጻድቃን ያስ
ተዋረሰክ።

፴፪. በከመ ተወከፈ እግዚ
እነ ክልኤተ ጸራይቅ እም
እደ አሐቲ ብእሲት ትትወ
ሀብክ ለከ ዛቲ ዐጸድ ከመ
መንግሥተ ሰማያት ትኩን
ለከ በእንቲኣክ ወበእንተ
አፍቅሮ ኂሩትክ ወንጽሕናክ
ኢትንበር በከ ዛቲ ሀገርክ
ሸዋ።

፴፫. ወእብነሃ እንሥእ ለይ
እቲ ምድር ወእስተባረካ በእ
ደዊሃ ቅሩበ ንበ እግዝእትነ
ማርያም በቅድመ ክሉ ሰብእ
ወለዛቲ ምድር ባሪካ እግዝ
እትነ ማርያም አወፈየቶ።

ያምም ነገሯን መመለስ ደገ
መች! የሰጠሽኝን የዚያን
ስንዴ ዋጋውን እግዚአብ
ሔር ያድልህ! ልጆችህ የተ
ባረኩና ከሰማይ ኮከብና ከም
ድር አሸዋም የበዙ ይሁኑ።
በዚህ ገዳም ውስጥ ገድል
ህን ያብዛልህ! ኑሮህም በተ
ከፈተው ገነትና በተነጠ
ፈው ዕረፍት ትሁን! ማይ
ሪያህም በዚያ ይሁን።

፴፪. ሁለት ጸራቶችን (ቲጣ)
ጌታችን በእንዲት ሴት እጅ
እንደተቀበለ የጻድቃን ርስትን
ያውርስህ። ይህቺ ዓፀድ ለእ
ንተ ትሰጥህ! እንደ መንግ
ሥተ ሰማያት ትሁንልህ! ሰማ
ይና ምድርም ሲያልፉ አትሉ
ፍብህ። ስለ እንተና ቸርነት
ህም ንጽሕናህን ስለመውደድ
ይህቺ ሀገርህ ሸዋ ከንቱ ሆና
አትቀመጥ።

፴፫. አባታችንም ያቺን ምድር
እንሥቶ ወደ እመቤታችን
ድንግል ማርያም ተርቦ በሰው
ሁሉ ፊት በእጆቹ አስባረ
ካት። እመቤታችን ማርያምም
ያቺን ምድር ባርካ ሰጠችው።

፴፬. ወእቡነሂ እንዘ ያስተዕ
ዕብ ነገራ ወጣዕመ አፍቅ
ሮታ ዘይሰልብ ልበ ወያነ
ድድ ሕሊና ከመ አሳት እዘ
ዞመ ለውሉዱ ከመ ይግበሩ
ምርፋታተ ወየአክል ኅል
ቆመ ለእሰ ተለውም ርፂ
ወሶበ ገብሩ ምርፋታተ ፈቲቶ
ፍተታተ ፩ ኅብስት ወሀ
ቦመ ሶቤሃ በልዑ ወጸግቦ።

፴፭. ወተባህሉ በበይናቲሆመ
ዕቡብ ግብሩ ለእግዚአብሔር
ርእክመኑ ዘእጸገበነ ዘንተ
ኅብስተ በእደ እቡነ ዮሐንስ
ገባራ ተአምር ውኡቱ ኦ
ዮሐንስ ክርስቶስኑ እንተ
እንጋ ከመዝሰ ግብር ኢይ
ክል ብእሲ ምድራዊ።

፴፮. ወእእሚር እቡነ ተው
ላጠ ነገሮመ ለሕዝብ ወለ
ማኅበር ይቤ ተፈሥሖ ወተ
ሐሣዩ እስመ እግዝእትነ ማር
ያም ሐወጸተክመ በሃህል
ወበምሕረት ወሀበተክመ
ዘንተ ኅብስተ ወለሊሃ አጽ
ገበተክመ በፍቅረ መንፈስ
ቅዱስ እመ ኢተወድሃ ቦቱ
በረከታ ጥቀ ለኩሉ ሰብእ

፴፬. አባታችንም ነገራንና ልብን
የሚሰልብ እንደ አሳትም ሕሊ
ናን የሚያነድ የፍቅራን ጣሩ
ጭነት እያደነቀ መቀመጫዎ
ችን እንዲሠሩ ልጆቹ እዘዛ
ቸው። የተከተሉትም ተገራ
ቸው አምስት መቶን ያህላል።
መቀመጫዎችንም በሠሩ ጊዜ
ቆርሶ የእንድ ዳቦ ክፍልፋዩ
ችን ሰጣቸው። ያንጊዜም በል
ተው ጠገቡ።

፴፭. እርስ በርሳቸውም የእግ
ዚአብሔር ሥራ ዕቡብ ነው፤
ተአምርን በሚሠራ በአባታችን
ዮሐንስ እጅ ያጠገበንን ይህን
ዳቦ አያችሁን? ዮሐንስ ሆይ!
እንተ ክርስቶስ ነህን? እንጂ
እንዲህ ዓይነት ሥራስ ምድ
ራዊ ሰው አይችልም።

፴፮. አባታችንም የሕዝብንና
የማኅበርን የነገራቸው መለወ
ጥን አይቶ እንዲህ አለ፤ ፈጽሞ
ደስ ይበላችሁ። እመቤታችን
ድንግል ማርያም በይቅርታና
በምሕረት ኅብኝታችንን እሳችና
ይህን ዳቦ ሰጠቻችሁ፤ እር
ሷም በመንፈስ ቅዱስ ፍቅር
አጠገበቻችሁ። በረከቷ ባይጨ
መርበት ኖሮ ስንኳን ለሁሉ

እምኢያጽገበ ፩ ኅብስተ ሰር
ናይ ለ፩ ብእሲ።

፴፮. ርእዩ ላቲ ውሉድሃ ጌራታ
ወአፍቅርታ ዘገብረት ለነ እግ
ዝእትነ ማርያም በውስተ ሃቲ
መካነ እስመ ይኡቲ ምክሕነ
ለኩልነ ወይኡቲ ተስፋ ለእበ
ዊነ።

፴፭. ወሰሚያመ ዘንተ ታሉ
እንዘ ይሉብሕም ለእግዚአብ
ሔር ሐሩ ውስተ አብያቲ
ሆመ ወእቡነሂ ኅለፈ መን
ገለ ምሥራቅ ወቦኣ ውስተ
ደብረ ኢጎራ ወአዕረፈ በከ
ብር እንዘ ይትመየጥ ኅዘኑ
ውስተ ፍሥሓ ጸሎቱ ወበ
ረከቱ የሀሉ ምስለ ደቂቀ
ዮሐንስ ወምስለ ኩልነ ሕዝበ
ክርስቲያን ለዓለመ ዓለም
አሜን።

ተአምር ፲ወ፮

በእንተ ብእሲ

ፈራሄ እግዚአብሔር

ተአምራሁ ለእቡነ ዮሐንስ
ጸሎቱ ወበረከቱ የሀሉ ምስለ
ኩልነ ሕዝበ ክርስቲያን ለዓ
ለመ ዓለም አሜን።

እንዲሁ የሰንዴ ዳቦ ለእንድ
ሰው ባላጠገበም ነበር።

፴፮. ልጆቹ ሆይ! በዚህች ቦታ
ውስጥ እመቤታችን ማርያም
ያደረገችልንን ፍቅራን ቸርን
ቷን አዩላት። እርሷ ለሁላችን
መመኪያችን ናትና እርሷም
ለአባቶቻችን ተስፋ ናት።

፴፭. ይህንን ታሉንም ሰምተው
እግዚአብሔርን እያመለከት
ወደ ቤቶቻቸው ሂዱ። አባታ
ችንም ወደ ምሥራቅ ሂዱ፤
ወደ ኢጎራ ደብርም ገባ። ኅዘ
ኑም ወደ ደስታ ተመልሶ በከ
ብር አረፈ። ልመናውና በረ
ከቱ ከሁላችን የዮሐንስ ልጆች
ማኅበር ጋርና ከሕዝበ ክርስ
ቲያን ጋር ለዘለዓለሙ ይኑር
አሜን።

ተአምር አሥራ ስምንት

እግዚአብሔርን

ስለሚፈራ ሰው

ጸሎቱ በረከቱ ከሁላችን
ሕዝበ ክርስቲያን ጋር ይኑ
ርና አባታችን ዮሐንስ በእ
ውነት ያደረገው ተአምር
ይህ ነው።

፩. ወሀሎ ፩ ብሕሉ በሀገረ
 ጽሕጋ ጠቢብ ወምእመን ዘይ
 ፈርሆ ለእግዚአብሔር በኩሉ
 መዋዕለ ሕይወቱ ወዘልፈ
 ይገደስ ንበ ቤተ እግዚአብ
 ሔር እንበለ ጽርዕት በጥ
 ቡዕ ልብ ወበንጽሕ ሕሊና።

፪. ወበዝንቱ ምግባሩ ቀንዑ
 ሰብእ ላዕሊሁ ወሐሩ ወእስ
 ተዋደደም ንበ ንጉሥ ብሂ
 ሎሙ ዘመወ ምስለ ብሕሉ
 ትክ ወመከረ ምስለ ጸላዕትክ
 ወይቤሎሙ ንጉሥ እመንን
 ነገርከሙ ዝንቱ እንትሙ
 ከመ ኢትኩን ሐሳውያን
 ወእነ ኢይኩን ቀታሊ ነፍስ
 በሐሰት ወይቤልም ኩሎሙ
 ሰብእ ጽሕጋ እወ እወ ምግ
 ባሩ ለዝኩ ብሕሉ ዘይፈ
 ትድ ዝበረ እከይ እምዝበረ
 ሆናይ።

፫. ወሶቤሃ እዘዘመ ንጉሥ
 ለመሳፍንቲሁ በመዓት ወይ
 ቤሎሙ ሐሩ ጸውዕም ለእ
 ገሌ ብሕሉ እኩይ ወርእዮሙ
 መሳፍንቲሁ ውላጢ ገጽ
 በመዓት እንዘ ይረውጽ ወይ

፬. ጽሕጋ በተባለኝ ሀገር በሕ
 ይወቱ ዘመን ሁሉ እግዚአ
 ብሔርን የሚፈራው ብልህና
 ታማኝ የሆነ እንድ ሰው
 ነበር። ዘመትርም በቱርጥ
 ልብና በንጽሕ ሕሊና ያለ
 ማፍረጥ ወደ እግዚአብሔር
 ቤት ይገለግላል።

፭. በዚህም ሥራው ሰዎች በእ
 ርሱ ላይ ተኑ። ወደ ንጉሡም
 ሂደው ከሚሰትህ ጋር ዝመ
 ትን ሆርቷል፤ ከጠላቶችህም
 ጋር መክሯል ብለው አጣ
 ሉት። ንጉሡም ሐሰተኞች እን
 ዳትሆኑ እኔም በሐሰት ነፍስ
 ገዳይን እንዳልሆን ይህ ነገራ
 ችሁ እመን ነውን? አላቸው።
 ሁሉም የጽሕጋ ሰዎች አምን
 አምን! አሉ። ጥሩ ሥራን ከመ
 ሥራት ይልቅ ከፋትን መሥ
 ራት የሚወድ የዚያ ሰው
 ሥራው እመን ነው አሉት።

፮. ያንጊዜም ንጉሡ መሳፍን
 ቱን በቱጣ እዘዘቸውና እገሌ
 የተባለውን ሂዱ ጥሩት አላ
 ቸው። መሳፍንቱም በቱጣ
 የራቱን መለወጥ አይተው እየ
 ሮጡና እርስ በርሳቸው እየ

ትባደሩ በበደናቲዎሙ ሐሩ
 ወረከብም ውስተ ቤተ ክርስ
 ቲያን ቀዋሞ እንዘ ይባላል።
 ለእግዚአብሔር በእንተ ነፍሱ
 ታሕተ ሥዕሉ ለእቡን የሐ
 ንስ ገባራ ተአምራት ወመን
 ክራት ወሚመ እንብረኒ ከመ
 እስምርክ በዝንቱ ዓለም አው
 ሰደኒ ውስተ ሀገርክ ከመ አዕ
 ርና እምጸዕረ ዝንቱ ዓለም።

፯. ወእንዘ ይጼሊ ዘንተ ነገ
 ርም ላእካን ንጉሥ ወይቤ
 ልም ነፃ ይብለክ ንጉሥ
 ወሰሚያ ዘንተ ደንዘዐ ወፈ
 ርህ ወጸበቦ ኩሎ ቤት ወይ
 ቤሎሙ ዳንንኩ ነገርከሙ
 ወይቤልም እንዳኢ ፍንዋን
 ንሕነ ኢነእምር ነገር።

፪. ወተመደጠ ንበ ሥዕሉ
 ለእቡን የሐንስ በእንብዕ
 መሪር እንዘ ይብል እመ
 ኢያድንንከኒ ዮም እመቅሠ
 ፍተ ሥጋ ኢትክል አድኅ
 ኖታ ለነፍስየ እመ እመ
 ውት ወእሐዩ ናንይ ውእቱ
 ወባሕቱ ሰብእ ኩሎሙ ኢየ
 አምኑ ብክ ወይትሐዘቡክ
 እለ ተርፋ ሕዝብ እመዊት።

ተሽተደሙ ሂዱ። በቤተ ክር
 ሱቲያን ውስጥ ቶም ተአምራ
 ትንና ድንቅ ነገርችን በሚወራ
 በእባታችን የሐንስ ሥዕል
 ሥር እግዚአብሔርን ስለ
 ነፍሱ ሲዋተሰው አገኙት።
 ወይም በዚህ ዓለም አገለግልህ
 (እስደሰትህ) ዘንድ አስተም
 ጠኝ ያለ እዚያ ከዚህ ዓለም
 ጭንቀት አርፍ ዘንድ ወደ
 ሀገርህ ውሰድኝ።
 ፩. ይህንንም ሲጸልይ የንጉሥ
 መልአተኞች ነገሩትና ንጉሥ
 ና ይልሃል አሉት። ይህንንም
 ሰምቶ ፈርቶ ደነገጠ። ቤቱም
 ሁሉ ጠበበውና ነገራችሁ ደንና
 ነውን? አላቸው። እነርሱም
 እንጂ እኛ የተላከን ነን እንጂ
 ነገሩን አናውቅም አሉት።

፫. በመረረ ዕንባም ወደ አባ
 ታችን የሐንስ ሥዕል ተመ
 ሰሰ! እንዲህ ሲል! ዛሬ
 ከሥጋ መቅሠፍት ካላዳን
 ከኝ ነፍሴን ማዳን አትች
 ልም። እኔስ ሞቼ እኖራለሁ
 ዕረፍት ነው። ነገር ግን
 ሰዎች ሁሉ በእንተ አያም
 ኑም! ከሞት የተረፉት ሕዝ
 ቦችም ይታዘቡሃል።

ጁ. ወእንዘ ይታመሐለል ዘንተ
 አጉጉሪዎ ላእካነ ንጉሥ
 እንዘ ይብሉ ጥቀ አጉንደይ
 ከነ እስከ ይእዘ ወእንዘ ይቱ
 ክዝ ናኖቶ ቀረ ምስሊሆሙ
 ወረከሰሙ በኖኖት ለእስ እስ
 ተዋደይዎ ወሶበ ርእይዎ
 ገብሎ ምስሊሆ ተሊዎሙ
 ድንገረ ይመስኩ ነገረ ላዕለ
 ቀዳሚ ነገሮሙ በከመ ልማ
 ይመ።

ጁ. ወእንዘ አብጽሕዎ ቅድመ
 ንጉሥ ወይቤልዎ ጸላዕያ
 ኒሁ በሐሰት በልኪ ንብብ
 ተማሳረክ ቅድመ ንጉሥ ኢት
 ናራህ ወኢትደንግዕ እንዘ
 እኩይ ወዐማሂ ትስተርኢ
 ጸድቀ ወእንዘ ጸድቀ ኢትከ
 ውን ትትእኩት በንበ ሰብእ
 በገቢረ ጽድቅ ወይቤሎሙ
 ንጉሥ ለላዕካኒሁ አይቱ ረክ
 ብከምዎ ወነገርዎ እምጥንቱ
 እስከ ተፍጻሜቱ ነዋኪ እግ
 ዚእነ ጸድቅ ውእቱ ብእ
 ሲሁ።

ጁ. ወሶቤሃ እንዘ ኢይትናገሩ
 ፀሩ እዘዘሙ ለሐራሁ ይሐሩ
 ይስቅልዎ ወይቅትልዎ በኩ

ጁ. በዚህም ይህንን ሲማለል
 የንጉሥ መልእክተኞች እስከ
 አሁን እጅግ እዘገዣኝ ብለው
 አስቸኮሉት። እየተከዘም ከእነ
 ርሱ ጋር መንገዱን ሄደ። ያሳ
 ሉትንም ሰዎች በመንገድ አገ
 ኛቸው። ባዩትም ጊዜ እንደ
 ልማዳቸው በተድሞ ነገራቸው
 ላይ ነገርን ሊጨምሩ በኃላ
 ተከትለው ከእርሱ ጋር ገቡ።

ጁ. ከዚህም በኃላ በንጉሡ ፊት
 አደረሱት። ጠላቶቹም በሐሰት
 እንዲህ አሉት፤ በል በንጉሥ
 ፊት ላትፈራና ላትደነግጥ ሥራ
 ህን ተናገር። ጥፋተኛና ዐመ
 ፀኛ ስትሆን ጸድቅ መስለህ
 ትታያለህ፤ ጸድቅም ላትሆን
 ጸድቅን በመሥራት በሰው
 ዘንድ ትመሰገናለህ። ንጉሡም
 መልእክተኞቹን የት አገኛች
 ሁት? አላቸው። እነሆ ጌታ
 ኝኢ ሰውየው ጸድቅ ነው
 ብለው ከመጀመሪያው እስከ
 መጨረሻው ነገሩት።

ጁ. ያንጊዜም ጠላቶቹ ላይና
 ገሩ ሄደው ሊሰቅሉት በጦርም
 እንዲገድሉት በሰይፍም እን

ናት ወይምትርዎ በሰይፍ ወይ
 ቤልዎ ሐራሁ እግዚእ ሐሰ
 በከመዝ ነገር ወይመት በር
 ቁፅ ወበኖትሐ ርትፅ ይሐ
 የው ወይቤሎሙ ንጉሥ ሆናይ
 ንባብ ውእቱ እስተፋትሐዎሙ
 ለእሱ ሐሳውያን ወለዝ ብእሲ
 ግባራ እኪት ወተፋትሐ ወተ
 ዓውቀ ሕያውናሁ በቅድመ
 ዙሉ ሰብእ።

፱. ወእንዘ አብእዎሙ ውስተ
 ስቅለት ለከናፍረ ጉሕሉት
 ወመጠዎሙ እግዚአብሔር
 ለስቅለት በእስተብቱዎቱ ለእ
 በነ የሐንስ ጸሎቱ ወበረ
 ከቱ የሀሉ ምስል ደቂቀ
 የሐንስ ወምስል ዙልነ ሕዝበ
 ክርስቲያን ለዓለሙ ዓለም
 አሜን።

ተአምር ፲፱፱
በእንተ ፩ ሊዋዊ

ተአምራው ለእቡነ የሐንስ
 ጸሎቱ ወበረከቱ የሀሉ ምስል
 ዙልነ ሕዝበ ክርስቲያን ለዓ
 ለሙ ዓለም አሜን።

፩. ወሀሎ ፩ ብእሲ ሊዋዊ

ዲቐርጡት ጭፍርኝን እዘዛ
 ቸው። ጭፍርኞች እዚቱ
 ነገሩ እንደዚህ አይደለም፤
 በትክክለኛ ፍርድ ይመት
 ወይም በትክክለኛ ፍርድ
 ይዳን አሉት። ንጉሡም ጥሩ
 ነገር ነው፤ እነዚህን ሐሰተ
 ኞችና ይህን ክፋትን እድራጊ
 አፈራርጃቸው አላቸው፤ ተፈ
 ራረዱ። ነጻነቱም በሰው ሁሉ
 ፊት ታወቀ።

፱. ከዚህ በኃላ በሽንገላ ክንፈ
 ሮች ሐሰትን የተናገሩትን ወደ
 ስቅለት አስገቧቸው። እግዚእ
 ብሔርም በአባታችን የሐንስ
 ምልክ ለስቅለት ዳረጋቸው።
 ልመናውና በረከቱ ከሁላችን
 የየሐንስ ልጆች ጋርና ከሁላ
 ችን ሕዝበ ክርስቲያን ጋር
 ይነር ለዘለዓለሙ አሜን።

ተአምር አሥራ ዘጠኝ
ስለ አንድ ካህን

ልመናውና በረከቱ ከሁላ
 ችን ሕዝበ ክርስቲያን ጋር
 ይነርና አባታችን የሐንስ
 በእውነት ያደረገው ተአምር
 ይህ ነው።

፩. ጸላልሽ በተባለች ምድር

በምድረ ጽላልሽ በስም ክርስቲያናዊ መጠምገባሩ ተንባላታዊ እንዘ ያፈቅር ትፍግዕ ታተ ዓለም ወነበረ ብዙን መዋዕለ ወሐሐተ ዕለተ ሐረንበ ይትነበብ መጽሐፈ ገድሉ ወኪዳነ ጽድቁ ለአቡነ ዮሐንስ ወልዱ ለተክለ ሃይማኖት አቡሁ በጸጋ መን ፈስ ቅዱስ።

፪. ወሶበ ሰምዐ ኪዳነ ጽድቁ ለበወ ዘንተ መጽሐፈ ገድሉ ወተማነህን ወተማነለለ በቅድመ ኩሉ ሰበአ አለ ሀለዉ በውሉቱ መካነ እንዘ ይበል አመ አግዐዘኒ እምግብርናተ ኃጥኣን ወእምሰጥኩ በጸሎቱ ለአቡዮ ዮሐንስ ገባራ ተአምር ወመንክር እከውኖ ገብረ እስከ ዕለተ ሞትዮ።

፫. ወይቤልዎ ማእምራን ወጠቢባን ነበብክ ሐሰተ አድኅኒ እመ ትበሎ ንሕነ ነእምር ንይሎ ከመ ይክል አድኅኖ ኩሉ ገብር በተአምኖ ጸሎቱ ለአቡነ ዮሐንስ ወበተስፋዎቹ ለእግዚአብሔር።

የሌዊ ወገን የሚሆን አንድ ሰው ነበረ። በስም ክርስቲያን ሲሆን በምግባሩ ግን የዓለምን ደስታዎች ወደ የእላማዊ ወገን የሆነ ነው። ብዙ ዘመንም ነገር ከዕለታት በአንድ ቀን በመን ፈስ ቅዱስ ጸጋ የአባቱ ተክለ ሃይማኖት ልጅ የሚሆን የአባታችን ዮሐንስ የጸድቁ ቃል ኪዳንና የገድሉ መጽሐፍ ወደ ሚኒበብበት ሂደ።

፬. የጸድቁን ቃል ኪዳንም በሰማ ጊዜ ይህን የገድሉን መጽሐፍ አስተዋለ። በዚያ ቦታም ባሉበት (በነበሩት) ሰዎች ፊትም እንዲህ ሲል ተማጸነ፤ ተማለለ፤ ከነጠሉት ባርነት ነፃ ካወጣኝ ድንቅ ነገርንና ተአምርን በሚሠራ በአባቱ ዮሐንስ ጸሎትም ከግንኙነት እስከ ዕለተ ሞቱ አገልጋዩ አሆናለሁ።

፭. አዋቂዎችና ብልሆችም ሐሰትን ተናግረህ በአባታችን ዮሐንስ ጸሎት በመታመንና እግዚአብሔርን ተስፋ በማድረግ አድነኝ ብትለው አገልጋዩን ሁሉ ማዳን እንደሚችል እኛ ንይሉን እናውቃለን አሉት።

፬. ወሶቤሃ ወድቀ ንበ እገራሆሙ ተሰጥዎሙ ወይቤሎሙ ኦ አበውየ ሰአሉ ሊተ ንበ እግዚአብሔር በአፍቅር በጽ ወበትዕግሥት አመ አጸድቀ ብእሲ ከንቱ ንብረቱ እንዘ የንዝን ወይበኪ በእንተ ነፍሱ ተንሢኦ ንለፈ ውስተ ቤቱ።

፭. ወነዊሞ በይሉቱ ዕለት አስተርእዮ በሕልም አቡነ ወይቤሎ አትፍራህ ወኢት ደንገዕ በእንተ ዛቱ ነፍስከ ጽናዕ ወተዐገሥ በነይለ አምላኪየ ወበጸሎተ ዚእየ አምካልኣን።

፮. ወይቤሎ ሌዋዊ ለአቡነ አባ ብቱዓኒ በጸሎትክ እስመ ጸሎተ ጸድቅ ትክል ወታሠልጥ በተማህሎ አድኅኖ።

፯. ወይቤሎ አቡነ ነዋኪ ተንሢኦ በጽባሕ ንግርሙ ለሰብአ ጽላልሽ ዘንተ ዘሰማዕከ ከመ ይግበሩ ተዝብርሃ ወይኩን ዕዉቀ በዓልየ ወእንዘ ይትናገር ዘንተ ነቅሕ እምንዋም።

፬. ያንጊዜም ከእገራቸው ሥር ወድቆ መልሶ እንዲህ አላቸው፤ አባቶቹ ሆይ! ወደ እግዚአብሔር ሰምኑልኝ። ሰው ባልንጆራውን በመውደድና በትዕግሥት ካልጸደቀ ኑርው ከንቱ ነው። ስለ ነፍሱም እያዘነና እያለቀሰ ተነሥቶ ወደ ቤቱ ሂደ።

፭. በዚያች ሌሊትም ተኝቶ ላለ አባታችን በሕልም ታየውና፤ አትፍራ፤ ስለዚህች ነፍሱም አትደንግጥ፤ በርታ፤ ከሌሎች (ከባዕዳን) አምልኮ ይልቅ በአምላኪ ንይልና በእኔ ጸሎት ታገስ (ጽና) አለው።

፮. ሌዋዊውም አባታችንን አባት ሆይ! የጸድቅ ሰው ጸሎት ማዳን ትችላለች፤ በይቅርታም ታሠልጥናለችና በጸሎትህ ጥቀመኝ አለው።

፯. አባታችን እንዲህ አለው፤ እነሆ በሚት ተነሥተህ ይህን የሰማኸውን ለጽላልሽ ሰዎች ንገራቸው። መታሰቢያዬን እንዲያደርጉ በዓለም የታወቀ እንዲሆን። ይህንንም ሲነጋገረው ከአንቅልፉ ነቃ።

፩. ወሰን ኮነ ጽባሐ ሐረ ወነ
 ዝርመራ ለአብዕልተ ሀገር እገዛ
 ይብል ዕውቀት መመድምመ
 ርኢኩ በዛቲ ሌሊት እም ፩
 ጸድቅ ዘይበርህ ገጽ ምስብ
 ባተ እምሀሐይ ወይበለኒ ንግ
 ርመራ ለእዝማዲክ ከመ ይግ
 በሩ ተገዢርህ በዲበ ምድር።

፪. ወሰማይሙ ቃሉ አስመ
 ርም ለእቡነ የሐገስ ከመ
 ውሉቱ በእስተርአዮ ወእ
 ምዝ እስተዳለወ ንብስተ
 ወሲዋ በዕለተ በዓሉ ውሉ
 ቱኒ ገብረ እስከ ዕለተ ሞቱ
 ወእዕረፈ በሰላም።

እሱቱ ወበረከቱ የሀሉ
 ምስሉ ደቂቀ የሐገስ ወምስሉ
 ኩልነ ሕዝብ ክርስቲያን ለዓ
 ለመ ዓለም አሚን።

፫. ሚትም በሆነ ጊዜ ሂደ
 እንዲህ እያለ ለሀገር ባለጸገኝ
 ነገራቸው። ፊቱ ከወሐይ ሰፊት
 እጅ ከሚያበራ ከእንደ ጸድቅ
 በዚህች ሌሊት የሚያስደንቅ
 የሚያስደምም ነገር አየሁ።
 በምድር ላይም መታሰቢያዬን
 እንዲያደርጉ ለዘመዶችህ ን
 ራቸው አለኝ።

፬. ቃሉንም ሰምተው የታየው
 እርሱ እንደሆነ አባታችን የሐ
 ገስን አወቁት። ከዚህም በኋላ
 በበዓሉ ቀን መላንንና እንጅ
 ራን አዘጋጁ። እርሱም እስከ
 ዕለተ ሞቱ መታሰቢያውን አይ
 ረገ፤ በሰላምም አረፈ።

እሱቱና በረከቱ ከሁላችን
 የየሐገስ ልጆችና ከሕዝብ
 ክርስቲያን ጋር ይሁን ያ
 ሀገረ እግዚአብሔር ጋር
 ይሁን፤ ለዘለዓለሙ አሚን

አንሣሳቶ ላስጅመረኝ እስ
 ጅምር ላስፈጸመኝ ለልዑል
 እግዚአብሔር ክብር ምስጋና
 ይግባው።

መልክስ እቡነ የሐገስ ጸድቅ

፩. ሰላም ለጽንሰትክ በሥር
 ዓተ ሥጋ ወዓዕም፤ ወሰ
 ልደትክ ሰላም በፈቃደ እም
 ላክ ግሩም፤ የሐገስ ኢል
 ያስ ዘንብረትክ ገዳም፤ ለወ
 ልድክ ሶበ እጽሕቆ ናቅረ
 መልክስክ የም፤ ይነብብ
 ለክ ቃሉ ክብር ናጹም።

፪. ሰላም ለገዝረ ስምክ ዘያስ
 ተፈሥሶ ሕሊና፤ ወሰስክ
 ርተ ርእሰክ ሰላም ዘተቀጸለ
 ጌራ ንጽሕና፤ የሐገስ ዳዊት
 ዘልማድክ ግብረ ትሕትና፤
 ለነፍስየ ንዝንተ ልብ እስከ
 ትረስዕ ንዘና፤ እስተምህር
 ላቲ ሰላም ወዳገና።

፫. ሰላም ለርእሰክ ወሰገጽክ
 ናሁሕ፤ ዘይመስል ንብሩ
 ከመ ገጸ መልክክ ብሩህ፤
 የሐገስ መምህር ዘስብከትክ
 ጸባሕ፤ ብዙኃን እለ እም
 ሰጡ በዘዚኣክ ትጋሕ፤ እምነ
 ደይን ወእሳት መፍርሕ።

፬. በሥጋና በኣጥንት ሥርዐት
 ለሆነው ጽንሰትህ፤ በሚያስ
 ፈራ በአምላክ ፈቃድ ለሆነው
 ልደትህ ሰላምታ ይገባል።
 ኑሮህ በበረኃ የሆነ ኢልያስ
 የሐገስ ሆይ፤ ልጅህን የመል
 ከህ ናቅር አሁን ባሰፈነቀው
 ጊዜ፤ ናጹም የሆነ የክብር
 ቃልን ለእንተ ይናገርላል።

፭. ሕሊናን ደስ ለሚያስኝ
 ሰላም አጠራርህና የንጽሕና
 ዘውድን ለተቀዳጀ ለራስህ
 ፀጉር ሰላምታ ይገባል፤ የት
 ሕትና ሥራ ልማድህ የሆነ
 የሐገስ ዳዊት ሆይ፤ የልብ ገዘ
 ንተኛ የሆነች ነፍሴን (ሰውነ
 ቲን) ንዘናን እስከምትረሳ ድረስ
 ለእርሷ ሰላምንና ደገነትን
 ለምንላት።

፮. ያከተኛ ለሆነውና መልኩ
 ብርሃናዊ የሆነ (የሚያበራ)
 የመልክ መልክን ለሚመስል
 ፈትህ ሰላምታ ይገባል። ትም
 ህርትህ ንጋት የሆነ መምህር
 የሐገስ ሆይ፤ በእንተ ትጋት
 ከሚያስፈራ ከእሳትና ከደይን
 ያመለጡ ብዙዎች ናቸው።

፩. ሰላም ለተራንብቲክ ወለ
አዕይንቲክ አለ ነጻራ፤ ገጽ
ፍቅረ ክርስቶስ አምላክ በሊ
ቶስጥራ፤ ዮሐንስ መምህር
ዘደብርክ ደብረ ኢጎራ፤ ባል
ሐኒ አምንሳዊ ወእምን ጽኑዕ
መከራ፤ ትብጽሐኒ ጸሎትክ
ዘተብዕዕ ዝከራ።

፪. ሰላም ለአዕሳኒክ አለ ሰምዕ
ቃለ ወንጌል፤ ዘተነገረ ትድመ
በልሳነ አምላክ ቃል፤ ዮሐ
ንስ መናኒ ሕሩመ ሱቲ ወይን
ወእክል፤ ጸሊ ለነ ለለሳዑ
አምንሳዊ ዘመን ወነጥል፤
እስመ ጸሎትክ ታሚልጥ
ወትክል።

፫. ሰላም ለመላትሐክ ተጸ
ፍዖ አለ ለመዳ፤ አመ ተዘ
ከራ ወትረ ለድንግል ጽፍዑተ
ወልዳ፤ ዮሐንስ ዕጉሥ ሰማ
ዕተ ኢየሱስ ዘሀገረ ልዳ፤
ለወልድክ ሥመር ከመ ትና
ዝህ አመ ዕለተ ደይን ወፍዳ፤
ከመ ታቅልል ሎቱ ንዘነ
ወዕዳ።

፬. በሊቶስጥራ ዮሐንስ ደ. አም
ላክ የሆነ የክርስቶስ የፍቅር
ፊትን ለእዩ ለዐይኖችህና ለሽ
ፋሽፍቶችህ ሰላምታ ይገባል።
ደብርህ የኢጉራ ተራራ የሆነ
ልህ አስተማሪ ዮሐንስ ሆይ!
ከጽኑ መከራና ከጥፋት አድ
ነኝ! መቃሰቢያነቷ የተመሰ
ገነ ጸሎትህም ትድረሰልኝ።

፭. የዮሐንስ ደ. አምላክ በሆነ በሥ
ግው ቃል አስተድሞ የተነገረ
ውን የወንጌል ቃል ለሰመ.
ጆሮዎችህ ሰላምታ ይገባል።
ከወይን መጠጥና ከአህል የተ
ከለከልህ መናኝ ዮሐንስ ሆይ!
ከፍጹም ጥፋት ዘመን የተነግ
ሰለክኛ በየሰዓቱ ጸልይ! ጸሎ
ትህ ግዳጅ ትፈጽማለችና።

፮. የድንግልን የልጁን በጥፌ
መመታት በእሰቡ ጊዜ በጥፌ
መመታትን ለለመዱ ጉንጮ
ችህ ሰላምታ ይገባል። ልዳ
በምትባል ሀገር የኢየሱስ ምስ
ክር እንደ ሆነው እንደ ጊዮር
ጊስ ታጋሽ የሆንክ ዮሐንስ
ሆይ! ልጅህን በደይን በፍዳ
ቀን ታጽናናው ዘንድ ፍቀድ፤
ለእርሱ ንዘንንና ዕዳን ታቀል
ለት ዘንድ።

፯. ሰላም ለአዕናራክ ዘአጼነዋ
መዓዛሁ፤ ለአምላክ ሰማይ
በበጊዜሁ፤ ዮሐንስ እንጦኒ
ዘፍጹም ምንኩስናሁ (ኩለን
ታሁ)፤ ተኖለዎመ ለደቂ
ቅክ ለለመዋዕሉ ወወርት፤
ለንዘን ወልድ እስመ አብ
ተስፋሁ።

፰. ሰላም ለከናፍራክ አለ ተክ
ሥታ ለዘምር፤ በነቢብ ወበ
ፊክር፤ ዮሐንስ ጳውሎስ
ምሉዕ ጥበብ ወእከምር፤
መኑ ከማክ ዘይደግን ለእግ
ዚኦብሐር አሠር፤ ወመኑ
ዘመነነ ለዓለም ፍቅር።

፱. ሰላም ለአፋክ በአሉብም
ዘመሀረ፤ ከመ ቃለ ወንጌል
ይፌጽም እንዘ የነሥሥ
ክብረ፤ በወይን ፍቅርክ አባ
እስመ ልበ አምላክ ሰከረ፤
ስመክ ዘጸውዐ ወተገዝረክ
ዘጉብረ፤ እንዘ ይብል ስም
ዐኒ ለይኩን ምሐረ።

፲. ሰላም ለአስናኒክ አለ ይመ
ስላ በረደ፤ ወለልሳነክ ሰላም
በነቢብ ጽርፈት ዘተንዕደ፤

፺. በየጊዜው የሰማይ. አም
ላክን መዓዛ ለአሸተቱ አፍን
ጫዎችህ ሰላምታ ይገባል።
ምንኩስናው ፍጹም የሆነ
እንጦንስ ዮሐንስ ሆይ!
ልጆችህን በየተነና በየወሩ
ጠብቃቸው፤ ለእዘነ ልጅ
አባት ተስፋው ነውና።

፺. በማንበብና በመተርጉም
ለማመስገን ለተገለጡ ከንፈር
ችህ ሰላምታ ይገባል። ጥበብ
ንና ዕውቀትን የተመላህ ጳው
ሎስ ዮሐንስ ሆይ! የአገዛዚክ
ብሔርን ፍለጋውን የሚከተል
እንደ አንተ ማን ነው፤ የዓለ
ምንስ ፍቅር የናቀ እንደ
አንተ ማን ነው።

፺. ክብርን እየፈለገ የወንጌልን
ቃል እንደሚፈጽም በማስተ
ዋል ለአስተማሪ ለእፍህ ሰላ
ምታ ይገባል። አባት ሆይ! በፍ
ቅርህ ወይን የአምላክ ልቡና
ተደስቷልና። ስምህን የጠራ
መቃሰቢያህን ያደረገ ይቅርታን
ያገኘ ይሁን ሲል ተሰማ።

፺. በረደ ለሚመስሉ ጥርሶችህ
ስድብን ባለመናገር ለተመሰገነ
እንደበትህ ሰላምታ ይገባል።

እምታክሰ ሃይማኖት የሐንሰ ድንገረ ተሰየምክ ወልደ፤ በይነ ፍትረ ሥጋ ዐተምክ ልቦ አብዳን ዘክሐደ፤ ከመ ሰዶም ወገሞራ ይከትሩ ሐመደ።

፲፩. ሰላም ለታልክ ነገራት ሃለም ዘመነነ፤ ወለእስትንፋስክ ሰላም መፈውሰ ደዋ ዘካነ፤ የሐንሰ ፍሡሕ ዘያሰ ተፈሥሕ ጎዘነ፤ ኪዳነክ ዘተወከለ ወረድኤተክ ዘተክመነ፤ በዕለተ ፍትሕ ኢይፊሊ ደይነ።

፲፪. ሰላም ለጉርዒክ እምሕዋዒ ሃለም ዘርሕቀ፤ ወለከማድክ ሰላም አስከማ መላእክት ዘዐነቀ፤ ይሐንሰ መገሥጽ ዘኢተአምር ሥላቀ፤ ገሥጽን ለደቂቅክ እስመ ነን ሥሥ ጥዩቀ፤ ህየንተ ብሩር ወወርቅ ተስፋ ነፍስ ጽድቀ።

፲፫. ሰላም ለመከተፍትክ እርዑተ ዓመባ ዘገደፈ፤ ወለዘባንክ ሰላም በእንተ ክርስቶስ ዘተቀሥፈ፤ የሐንሰ ዘፈጸምክ እንዘ ተዐውድ አጽናፈ፤

የሐንሰ ሆይ! ከተከለ ሃይማኖት ልጅ ሁነህ ከተሾምህ በኋላ ስለ ሥጋ ፍትረ በይነ በሰነፎች ልብ ልክ እንደ ሰዶምና እንደ ገሞራ ሐመድ ይሁን አልህ።

፲፩. የዓለም ንግግሮችን ለናቀቃልህና ከደዋ ፈዋሽ ለሆነው ትንፋሽህ ሰላምታ ይገባል። ጎዘነተኛን የምትፈውስ ደሳታኛ የሐንሰ ሆይ! ቃል ኪዳንህና ረድኤትህን ፈጽሞ የታመነ በፍርድ ቀን ደይንን እያይም።

፲፪. ከዓለም ጉብኝት ለራቀጉርሮህና የመላእክት አስከማ ለእስረ እንገትህ ሰላምታ ይገባል። ዋሳ ፈዋሳን የማትወድ መምህር የሐንሰ ሆይ! ልጆችህን ገሥጽን ስለ ወርቅና ስለ ብር ፈንታ የነፍስ ተስፋ ጽድቅን እንፈልጋለንና።

፲፫. የበደልን ቀንበር ለጣለትክሻህና ስለ ክርስቶስ ብሉለተገረፈ ጀርባህ ሰላምታ ይገባል። የሐንሰ ሆይ! መጽሐፍን ባስተዋልክ ጊዜ የ፶ ቍጥር

ዓመታተ ኅልቄ ፶ ሶበ ለበውክ መጽሐፈ፤ ወ፶ ክራማተ ተመሰልክ ያፍ።

፲፬. ሰላም ለእንግድንክ ወለሕዕንክ ምርፋቱ ጽድቅ፤ ዘኢፈቀዳ በዓለም ተሠርግሞ ብሩር ወወርቅ፤ የሐንሰ መምህር ዘሀገርክ ምሥራቅ፤ ባልሐኒ ወሠውረኒ እመዓተ ክርስቶስ ሊት፤ ወእመሥገርቱ ለሰይጣን ውዳቅ።

፲፭. ሰላም ለእዕዳዊክ እለ ስፋሐት ለተቀንዮ፤ አርአያ ኢየሱስ ክርስቶስ ዘተሰቅለ በተራንዮ፤ የሐንሰ ባዕል በወርቀ ምግባር ወተጋንዮ፤ ወልድክሰ ብእሴ ሥጋ እስመ አብዝነ ጌጋዮ፤ ያስተስሪ ሎቱ ዘዚኣክ ጸልዮ።

፲፮. ሰላም ለመዛርዒክ ወለኩርናዕክ ክልኤቱ፤ ለእመትክ ሰላም ወለእራንክ በበ ሥርዓቱ፤ የሐንሰ መናኔ ሃለም በዓለ ምናናት ዐሠርቱ፤ መኑዘክ ማክ ዘተዐገሠ እንዘ ምድራዊ ውሉቱ፤ ዓመታተ ኅልቄ ፶ ለጠፈር በታሕቱ።

ዘመናችን የምድር ዳርቻን በመቦር የጨረሰህ ነህ፤ ፶ ዘመንም ወግን መሰልክ።

፲፬. በዓለም የብርና የወርቅ ጌጥን ላልፈለጉ የጽድቅ ማረፊያ ለሆኑ ብብትህና ደረትህ ሰላምታ ይገባል። ዘገርህ ምሥራቅ የሆነልህ መምህር የሐንሰ ሆይ! ክሊት ክርስቶስ ቍጣ ሰውረኝ፤ ከወደቀው ክሰ ይጣን ውጥመድም አድነኝ።

፲፭. በተራንዮ እንደ ተሰቀለው እንደ ኢየሱስ ክርስቶስ ለመጸለይ ለተዘረጉ እጆችህ ሰላምታ ይገባል። በምግባርና በመገባት ወርቅ ባለጸጋ የሆንህ የሐንሰ ሆይ! ሥጋ ለባሽ ልጅህ ግን በደሉን አብዝቷልና የእንተ ጸሎት ያስተስርይለት።

፲፮. ሁለት ለሆኑ ወርቆችህ ለከንዶችህ ለማጠፊያህ ለማህል እጅህም በየሥርዐቱ ሰላምታ ይገባል። ባለ ዐሥር ብር የሆንህ ሃለምን የናትህ የሐንሰ ሆይ! እርሱ ምድራዊ ሲሆን ፶ ቍጥር ያለው ዘመንን ከጠፈር በታች መናር የቻለ እንደ እንተ ማን ነው።

፲፮. ሰላም ለአባቶቻችን እሳ
ገሠሣ እሳተ! እንዘ ግብረ
መልአክ ትገብር ከመ ተከላ
አሚን እንተ! የሐንሰ ትገብር
በኢተአምር ጽርዕተ! ይቤ
ለከ በእንተዝ እመ ግብረክ
ሐተተ! የሐንሰ ወልድየ
ገረምከኒ ለተ::

፲፭. ሰላም ለእጽፋረ እዴክ
በእርእያሆን መንክር! እም
እርእያ ኩሉ ፍጡር! የሐ
ንሰ ረድእ የሐንሰ መም
ሀር! አልቦ ከማክ ዘንረዮ
እግዚአብሔር! ወአልቦ በእ
ዕቡዮ በሰማይ ወምድር::

፲፬. ሰላም ለገባክ ወለከርሥክ
ኅሩም! ለልብክ ንጹሕ እምነ
በቀል ወቂም! የሐንሰ ጳው
ሎስ ዘንገርክ ጥዑም! ጸግሞ
አባ ለወልድክ በረከተ እዴክ
የም! ከመ ባረኮሙ ኖሳ
ለያፌት ወሴም::

፳. ሰላም ለኩልያተክ ወለ
ሕሊናክ ጽሩይ! ለእማዕተክ
ዓዲ በእሳት ፍቅር ውዑይ!
የሐንሰ ክቡር ዘምግባርክ

፲፮. እንተ እንደ ተከላ ሃይማ
ኖት የመልአክ ሥራን ስት
ሠራ እሳትን ለዳሰሱ ጣቶችህ
ሰላምታ ይገባል:: ስንገናኝ
የማታውቅ ትገብር የሐንሰ
ሆይ! ስለዚህም ሥራህን
በመረመረ ጊዜ እንተን ልጅ
የሐንሰ ሆይ! እኔን ገረምክን
አለህ::

፲፭. ከሰው ሁሉ እርእያ ይልቅ
መልካቸው ልዩ ለሆኑ የእጅህ
ጥፍሮች ሰላምታ ይገባል:: የዮ
ሐንሰ ደቀ መዝሙር የሆነክ
የሐንሰ ሆይ! እግዚአብሔር
እንደ እንተ የመረጠው የሰም
በሰማይና በምድርም ከፍ ከፍ
ያደረገው የሰም::

፲፬. ከሥጋዊ ምግብ ለተከለከለ
ሆድህና ከቂም ከበቀል ንጹሕ
ለሆነው ልብህ ሰላምታ ይገ
ባል:: ትምህርትህ ጣፋጭ የሆነ
ጳውሎስ የሐንሰ ሆይ! እንደ
አባት ለልጅህ የእጅህን በረ
ከት ዛሬ ስጠው! ኖሳ ያፌት
ንና ሴምን እንደ ባረካቸው::

፳. የጠራ ለሆነ ሕሊናህና ለኩ
ላሊቶችህ ዳግመኛም በጌታ
ፍቅር እሳት ለተቃጠለ እንጂ
ትህ ሰላምታ ይገባል:: ምግ

ሆናይ! ሕጽበኒ አባ ለወል
ድክ በፈለገ ንጹሕ ወማይ!
አድንኒ ወባልሐኒ እምኩሉ
ኔጋይ::

፳፩. ሰላም ለንግረትክ ወለ
ሐቋክ በእጠቀ! ከመ ንብላ
ፍቅረ መድኅን ክርስቶስ ለቤሳ
ዓለም በጽሕቀ! የሐንሰ መም
ሀር እንተ መሀርክ ምሥ
ራቀ! ወልድክ ብእሴ ሥጋ
እመ እምደብረ ንጹሕ ዘወ
ድቀ! እደ ጸሎትክ ያንሥእ
ጽዱቀ::

፳፪. ሰላም ለአቶያጌክ ወለ
አብራኪክ እሳ ገነያ! በሰጊድ
ወበቀዊም ለወልደ ማርያም
ኪንያ! የሐንሰ ጳውሎስ
መምሀር ወሐዋርያ! ብፁ
ዓት አዕይንት እሳ ኪያክ
ርእያ! እንዘ እምልቡና ታኦ
ትት ለዓለም እከያ::

፳፫. ሰላም ለእኢጋሪክ ወለሰ
ኩናክ ቀሊል! ለመከየድክ
ሰላም ወለአባብኢክ ዘእብል!
የሐንሰ ኢዮብ በዓለ ትዕ
ግሥት ወገድል! ወደሱክ
በእርያም ንይላተ ጠፈር

ባርሀ መልካም የሆነልህ
ክቡር የሐንሰ ሆይ! ልጅህን
በንጽሕና ወንዝና ውኃ እጠ
በኝ! ከበደልም ሁሉ ፈጽመህ
አድንኝ::

፳፩. ሰላም ቤሳ (ድንኳት)
መድኅን ክርስቶስ የፍቅር ሐብ
ልን እንደታጠቀ በሐብል ለታ
ጠቀ ወገብህና ለእንብርትህ
ሰላምታ ይገባል:: በምሥራቅ
ያስተማርክ መምሀር የሐንሰ
ሆይ! ሥጋዊ ሰው የሆነ ልጅህ
ከንጽሕና ተራራ የወደቀ ቢሆን
የጸሎትህ እጅ በእውነት ያን
ግው::

፳፪. ጥበበኛ ለሆነው ለማር
ያም ልጅ በሰጊድና በቁመት
ለተገዙ ለጭኖችህና ለጉልበቶ
ችህ ሰላምታ ይገባል:: መምሀ
ርና ሐዋርያ የሆንህ ጳውሎስ
የሐንሰ ሆይ! የዓለምን ክፋት
ከልቡና ስታርቅ እንተን ያዩ
ዐይኖች የተመሰገኑ ናቸው::

፳፫. ፈጣን ለሆነ ቊርጭምጭ
ሚትህና ለእግሮችህ ሰላምታ
ይገባል:: ለጫማዎችና ለእግ
ሮችህ ጣቶች ሰላም የምል
ነኝ! ባለ ትዕግሥትና ባለ ገድል
የሆንህ ኢዮብ የሐንሰ ሆይ!
ከፍ ያሉ የሰማይ መላእክት

ልዑል፤ ወደቂቀ አዳም ወደ ሱክ በልሳን ወቃል።

፳፬. ሰላም ለአጽፋረ እግርክ ዘንበረሆን በረድ፤ እምእር አያ ኩሉ ብዑድ፤ ዮሐንስ ጸድቅ ፈጻሚ ሥምረቱ ለወ ልድ፤ ጸሎትክ ዘጸለይካሃ እን በለ ተስናን ወካሕድ፤ ቢሃ ነፍሰ ወልድክ ትኩን በግር ምት ዐውድ።

፳፭. ሰላም ለቆምክ ወለመል ከእክ አዳም፤ ለዐከተ ነፍስክ ሰላም እምነ ሥጋ ድኩም፤ ዮሐንስ የዋህ እንበለ በተል ወቂም፤ ደቂቅክ ምእመናን ልዑላነ ዝክር ወስም፤ ይገ ንዩ ደርገ ለንግሥክ ዮም።

፳፮. ሰላም ለበድነ ሥጋክ ዘመዓዛሁ ስኒን፤ ወለግን ዘትክ ሰላም በእደ መላእክት ንፍሩን፤ ዮሐንስ አብ ወላዴ አዕላፍ ጸድቃን፤ ያስተፌ ሥሕ ዜና ገድልክ ኅሊና ብእሲ ኅዘን፤ ወያረዊ ጽመ ዓነ ኪዳንክ ወይን።

በሰማይ አመሰገንህ፤ የአዳም ልጆችም በእንደበትና በቃል አመሰገንህ።

፳፬. ከሁሉ መልክ ተሰይተው መልካቸው በረድ ለመሰለ የእ ግር ጥፍሮችህ ሰላምታ ይገ ባል። የወልድ ፊቃድ ፈጻሚ የሆንህ ጸድቅ ዮሐንስ ሆይ፤ ያለጠብና ያለጥርጥር የጸለይ ካት ጸሎትህ በምታስፈራው አደባባይ የልጅህ የነፍስ ቢሃ ትሁን።

፳፭. ለቁመትህና ለአማረ መል ከህ ሰላምታ ይገባል። ከደካማ ሥጋ ለተለየች የነፍስህ መው ጣትም ሰላምታ ይገባል። ያለ ቂምና ያለ በተል የዋህ ዮሐ ንስ ሆይ፤ የስም አጠራራቸው ከፍ ያለ ልጆችህ ምእመናን ዛሬ ለንግሥህ በእንድነት ይገባሉ።

፳፮. መዓዛው ስኒን የሚባል ጣፋጭ ሽቱ ለሆነ ለበድነ ሥጋህና በደጋጎች መላእክት እጅ ለሆነው ግንዛቤህ ሰላምታ ይገባል። ብዙዎች ጸድቃንን የወለድህ አባት ዮሐንስ ሆይ፤ የገድልህ ዜና ያዘነውን ሰው ያስደስታል፤ ቃል ኪዳንህ ወይ ንም የተጠመትን ያረካል።

፳፯. ሰላም ለመቃብሪክ ውስተ ውሳጢ ዝንር ዕመቅ፤ ወለ ትንግሌክ ሰላም ድንረ ምጽ አተ ወልድ ሊቅ፤ ዮሐንስ መምህር ወላዴ አዕላፍ ደቂቅ፤ ያስተበዕዑክ ንይላተ አርያም ምጡቅ፤ ወደቂቀ አዳም ንፍሩን በትጋህ ወሃ ሕቅ።

፳፰. ሰላም ለመቃብሪክ መካነ ቅድስት ደብተራ፤ ዘትስመይ ደብረ ኤጎራ፤ ዮሐንስ ካህን በውሳጢ መቅደስ ሊቀ እን ፎራ፤ ሃይማኖትክ ወንጌላዊት በፍቅረ ክርስቶስ ሀሚራ፤ ትምርህኒ በትፍሥሕት መካና ወዘውራ።

፳፱. ሰላም ለፍልሰተ ሥጋክ እመካነ ጸሕቅ ሰላሜ፤ ዘፈ ተወ ሰብእ ይሰዱክ ንበ ዘን በርክ ቀዳሜ፤ ዮሐንስ ጳው ሎስ መምህር ዘብሐረ ሮሜ፤ ጸግወኒ በትፍሥሕት መዋ ዕለ ክረምት ወዕድሜ መን ክራቲክ እንግር በብዙኅ ፍጻሜ።

፳፯. በጥልቅ ጉድጓድ ውስጥ ለሆነው መቃብርህ ሰላምታ ይገባል። ከሊቅ ወልድ መም ጣት በጋላ ለሚሆን ትንግሌ ህም ሰላምታ ይገባል። አሕላፍ (ብዙዎች) ልጆችን የወለድህ መምህር ዮሐንስ ሆይ፤ ከፍ ያለ የሰማይ ጥፍሮች ያመሰ ግንኙሃል፤ ደጎች የሆኑ የአዳም ልጆችም በፍጹም ትጋት ያመ ሰግኑሃል።

፳፰. ስሟ ደብረ ኤጎራ ለምት ባል የተለየች ድንጋን ቦታ ለሆነች መቃብርህ ሰላምታ ይገባል። በመቅደስ ውስጥ የነ ህናት አለቃ የሆንህ ዮሐንስ ሆይ፤ ወንጌላዊት የሆነች ሃይ ማኖትህ በክርስቶስ ፍቅር ጸንታ በደስታ ቦታዋንና ዙሪ ያዋን ትምራኝ።

፳፱. ሰዎች ቀድሞ ወደ ነበርከበት ቦታ ሊወስዱህ በወ ደዱ ጊዜ ከጭንቅ ወደ ሰላም ቦታ ለሆነው የሥጋህ ፍል ሰት ሰላምታ ይገባል። የሮሜ መምህር የሆንህ ጳውሎስ ዮሐንስ ሆይ፤ በደስታ የዕድ ሜና የዘመን ጊዜን ስጠኝ፤ በብዙ ፍጻሜ ተአምራትህን እናገር ዘንድ።

፴. ሰላም ለፍልሰተ ሥጋክ
እምህገረ ትግራ ወበለሳ!
ውስተ ምድረ መንዝኅ ኢጎራ
ዘደመ ክርስቶስ ተደሳ! ዮሐ
ንስ ኅሩይ ለእምክ ውሳጢ
ክርግ! እንደዚህ ለደቂቅክ
እምቅኢተ ጌጋይ ወአበሳ!
ወእንጽሐኑ ለዓለም እምኔ
ጋያ ወርኩሳ።

፴፩. ተወክፍ ሰላምየ ወዘንተ
እምጋ! ለቆምክ እስከ ድማጋ!
ዮሐንስ ጳገዮን ለሃይማኖት
ትሃ መጋትዊሃ! ከመ ትደም
ሰስ አበሳየ ወጌጋይሃ ብዙኅ!
በእንተ ማርያም ድንግል
በኅሊናሃ ወድንግል በሥ
ጋሃ።

፴፪. ሰላም ለክ ዮሐንስ ጴጥ
ሮስ መምህረ ዓለም ዘሮም!
ዮሐንስ ጳውሎስ ፈለገ
ሰላም! ዮሐንስ ጥዑመ
ስም።

፴፫. ሰላም ለክ ዮሐንስ መኑ
ከማክ እንዘ ሀሎ በሥጋ!
ለሥርዐተ መብልዕ እንተ
ጋደጋ! ዮሐንስ ምሉዕ

፴. ከትግራይና ከበለሳ ሃክርስ
ቶስ ደም ወደቀደሳት ኢጎራ
ወደተባለች የመንዝኅ ምድር
ለተደረገው የሥጋህ ፍልሰት
ሰላምታ ይገባል። ከእናትህ
ማሕፀን ጀምሮ የተመረጥህ
ዮሐንስ ሆይ! ልጆችህን ከበደ
ልና ከአበሳ መግዛት ነፃ አው
ጣን! ከዓለምም በደልና ኃጢ
አት አድነን።

፴፩. ሰላምታዬንና ደህንንም
እጅ መንሻ ለመልክህ እስከ
መሐል ራስህ ድረስ ያተረብኩ
ትን ተተበል። የሃይማኖቱ መብ
ራት የሆንህ ጳገዮን የተባልህ
ዕንቁ ዮሐንስ ሆይ! የበዛ በደ
ሌንና አበሳዬን ትደመስሰልኝ
ዘንድ በድንጋሌ ሥጋ በድን
ጋሌ ነፍስ በጸናች በማርያም
አማፀንሃለሁ።

፴፪. የዓለም መምህር የሆንህ
ጴጥሮስ ዮሐንስ የሰላም
ምንጭ የሆንህ ጳውሎስ ዮሐ
ንስ ስምህ የጣፈጠ ዮሐንስ
ሆይ! ሰላም ለእንተ ይሁን።

፴፫. ዮሐንስ ሆይ! ሰላም ለእ
ንተ ይገባል። ጸጋን የተመላህ
ዮሐንስ ሆይ! በሥጋዊ ሕይ
ወት እያለ የመብል ሥርዐትን

ጸጋ።

፴፬. ሰላም ለክ ዮሐንስ ይቤ
ተክለ ሃይማኖት አብ! አመ
ግብረክ ነጻረ በዓይነ ጥበብ!
ዮሐንስ ንጹሕ ልብ።

፴፭. ሰላም ለክ ዮሐንስ ተክለ
ሃይማኖት ይቤ እንዘ ወልደ
ዚአየ እንተ! ዮሐንስ ወል
ድሃ ገረምከኒ ሊተ! ግብረክ
አመ ሐተተ።

፴፮. ሰላም ለክ ዮሐንስ ተሰ
ብሐት ጥቀ ወተበዕዐ ዝክራ፤
ጊዜ ምጽእትክ አባ ደብረ
ኢጎራ፤ ካልዕታ ለሊቶስ
ጥራ።

፴፯. ሰላም ለክ ዮሐንስ ምኔ
ትክ አባ ደብረ ጉንድ ገነት፤
ትክብር ጥቀ እምነ አድባ
ራት፤ እስመ ይኡቲ ቤተ
ጸሎት።

፴፰. ሰላም ለክ ዮሐንስ መል
ዕልተ ደመ ሳብእ ምስለ
መላእክት አልቦ፤ ዮሐንስ
ከማክ እንተ ተውሀቦ፤ ከመ
ያቅርብ ቃለ የብቦ።

እንደ እንተ የተዋት ማን ነው።
፴፱. ዮሐንስ ሆይ! ሰላም ለእ
ንተ ይሁን። ልብ ንጹሕ የሆ
ንህ ዮሐንስ ሆይ! ሥራህን
በጥበብ ዓይን በተመለከተ ጊዜ
አባት ተክለ ሃይማኖት ሰላም
ለእንተ ይሁን አሰ።

፴፳. ዮሐንስ ሆይ! ሰላም ለእ
ንተ ይሁን። ተክለ ሃይማኖት
ሥራህን በመረመረ ጊዜ ልጄ
ዮሐንስ ሆይ! ገረምኸኝ (አስ
ፈራኸኝ) አሰ።

፴፺. ዮሐንስ ሆይ! ሰላም ለእ
ንተ ይሁን። ወደ ደብረ ኢጎራ
በመምጣትህ የሊቶስጥራ ሁለ
ተኛ የሆነችው ደብረ ኢጎራ
ተደሰተች፤ ስም አጠራርም
ተመለከተ።

፴፻. ዮሐንስ ሆይ! ሰላም ለእ
ንተ ይሁን። አባት ሆይ! በእ
ትህ ደብረ ጉንድ ገነት ከአድ
ባራት ይልቅ ትክብራለች፤ ያች
የጸሎት ቤት ናትና።

፴፻፩. ዮሐንስ ሆይ! ሰላም ለእ
ንተ ይሁን። ዮሐንስ ሆይ!
ከደማዊ ሰው በላይ እንደ
መላእክት የምስጋና ቃልን
ያቀርብ ዘንድ የተሰጠው እንደ
እንተ ማንም የለም።

፵፱. ሰላም ለክ ዮሐንስ ጥቀ ክራማት ሃ ዘመን፤ ህላዊክ ምስል ትጉሃን፤ ሶበ ሰም ዕም በአእዛን።

፶. ሰላም ለክ ዮሐንስ ዘፈጸ ምክ ግብር፤ ወበዓል ብዙኅ አእምር፤ ዮሐንስ መምህር ዘደብረ ጸገር፤ ለአቡክ ዘትት ጋወር።

፶፩. ሰላም ለክ ዮሐንስ አቡነ፤ እግዚአብሔር ይትባረክ እንተ ወሀበነ ለነ፤ ኪያክ አበ ወጸ ወነ፤ ንይሉ ጸሎትክ ከመ ያድኅነነ፤ እመሥገርቱ ለሰ ይጣን ፀርነ።

፶፪. ሰላም ለክ ዮሐንስ ቀሲስ፤ መምህረ ሀገር ዓባይ ዘደብረ ሊባኖስ፤ በእንተ ስመ አብ ወወልድ ወመንፈስ ቅዱስ፤ ሐውጸነ ለደቲትክ እለ ውስተ ዛቲ መቅደስ፤ እስመ ተመን ደብነ በሥጋ ወነፍስ።

፶፫. በቃለ ሰላም ወፍትር ናስተብቱዓክ ንሕነ፤ በረከተ

፵፱. ዮሐንስ ሆይ፤ ሰላም ለእ ንተ ይሁን። የሃ ዘመን ዕድሜ ዎችን ክትጉሃን መላእክት ጋር መኖርህ በጆር በሰሙት ጊዜ እጅግ ያስደንቃል።

፶. የጌታን ሥራ የፈጸምህ ባለ ብዙ ዕውቀት የሆንህ ዮሐንስ ሆይ፤ ሰላም ለእንተ ይሁን። የጸገር መምህር ዮሐንስ ሆይ፤ አባትህን የምትጉራብተው ነህ።

፶፩. ዮሐንስ ሆይ፤ ሰላም ለእ ንተ ይሁን። የጸሎትህ ንይሉ ከመላታችን ከሰይጣን ወጥ መድ ታድነን ዘንድ እንተን አባትና መጠጊያ አድርጎ ለእኛ የሰጠን እግዚአብሔር ይመስ ገን።

፶፪. አገልጋይ ዮሐንስ ሆይ፤ ሰላም ለእንተ ይሁን። የታ ላቋ ገዳም የደብረ ሊባኖስ መምህር ነህ። ስለ አብ ስለ ወልድና ስለ መንፈስ ቅዱስ ስም ብለህ በዚች መቅደስ ውስጥ ያለን ልጆችህን ጉብ ኘን፤ በሥጋና በነፍስ ተቸግረ ናልና።

፶፫. በሰላምና በፍትር ቃል እኛ እናመሰግንሃለን። ጠቃሚ

በቋጼ ከመ ተሐበነ፤ ዮሐንስ ወልዱ ለተክለ ሃይማኖት አቡነ፤ በቱር ወበዕር ቃን እስመ ፈጸምክ ዘመነ፤ ወበልደተ ወልድ ዋሕድ ዕረ ፍትክ ኮነ።

እ አምላክ አቡነ ዮሐንስ ጸድቅ ዕቀብነ እመክራ ሥጋ ወነፍስ፤ ለዓለመ ዓለም አሜን።

በረከትን ታድለን ዘንድ፤ የአባ ታችን የተክለ የይማኖት ልጅ የሆንህ ዮሐንስ ሆይ፤ በብር ድና በመራቶት ዘመንን ፈጸ መሃልና በአንድ በወልድ በዓ ልም ዕረፍትህ ሆነ።

የጸድቁ አባታችን አቡነ ዮሐንስ አምላክ ሆይ፤ ከመ ክራ ሥጋ ከመክራ ነፍስ አድ ነን፤ ለዘላለሙ አሜን።